

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞானஸமபந்தகுருப்பயோகம்

“வாழ்கவந்தனர்வானவரானினம்
 விழுகண்புனல்வேந்தனுமோங்கு
 ஆழ்கதீயதெலாமரனாமே
 சூழ்கவையசமுதயாதீர்கவே”

ஞானசாகரம்.

இப்பத்திரிகை, தன்கண்விசேடமாகவெடுத்து விவகரிக்கப்படும் பிரபல சமயக்கோட்பாடுகளைத் தூலவகையானுஞ் சூக்கும வகையானும் ஆராய்ந்து உண்மைப்பொருள் வலியுறுத்துந் சாகரம்பாலப் பொருள் விரிந்து செல்லுந்தன மாட்சிதெரிப்ப ஞானசாகரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஏன்னை? இவ்வலகின்கட் பலவேறுபடப் பரந்துகிடக்குஞ் சமயங்களினல்லாத் தம்மை ஆறுசரித்தொழுதும் ஆன்மாக்களின் பக்குவ முறைமக்கேற்பவும் அப்பக்குவமுறைமையால் அவரறிவுவிரிந்துசெல்லுந்தன்மக்கேற்பவும் காமும் ஒரு நெயிப்படராய்ப் பலநெயிப்பட அகன்று நாகராம நுகலிய பொருளைய உண்மைவெனத்துணிகது ஆராய்ந்து அனைதம்மாறுறுதிக்கொண்டி உய்யுநெயி தேடுகின்றன; இங்ஙனம் ஒன்றிடுண்டு மறுதலைப்பட்ட இலக்கணங்களுடைய வாயினும், ஒன்றிடுண்டு குறைந்த குணங்களுடையவாயினும், ஒன்றிடுண்டு யாரந்த குணங்களுடைய வாயினும் எல்லாசமயங்களும் மெய்சமயங்களேயாய், எல்லாமவீழி பேற்றின்கண் உய்க்கும் வழிகளுநுறைநுமேயாய், முழுமுதற் பெருங்கடவுளாகிய தந்தையை ஆன்மாக்களாகிய பசுக்குழலிகள் சென்றணியுங்காறும் அறிவுந்தரது வளர்க்குந் தாய்மார்களேயாய் விளங்கு வனவாகலின் அச்சமயப்பொருள்களை யெல்லாம் ஒருங்கே தொகுத்து அவற்றை உண்மையாராய்ந்து இனபுறுதல் ஒருதலையான் வேண்டி மாகலினென்பது.

இனி உவரீய்குந்துண்ணுதற் கினியாத பூதசாகரம்போலாது உள்ளைமென்னுக் கொள்கலத்தாற் றன்னை முகந்துண்பார்க்குப் பரஞான பண்டிததையூட்டிக் கழிபெருஞ்சவைபயந் தறுதிக்கட்டும் பெருமைத்த பிரதியுப இது ஞானசாகரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று; பூதசாரத்தை எல் வெளிப்ப

அப்பூதநீர்ச் சாகரம்போலாது ஆன்மாவின் ஞானசரீரத்தை வளர்க்கும் ஞானநீருடைமையானும் இது ஞானசாகரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று; இன்னும் பூதசரீரக்கட்பொய்க்குமாத்திரமே வரையறைப்படாது விரிந்து ஆன்மவழிவான் வரையறுக்கப்படும் பரப்புடைய அப்பூதசாகரம்போலாது அவ்வான்மவழிவானும் வரம்புகுறித்தறியப்படாதகன்று கிடக்கும் பெரும் பரப்புடைய தீப்பியசாகரமாதலானும் இது ஞானசாகரம் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இனி அப்பூதசாகரம் மாக்கலஞ்செலுத்துதல் வல்லா னொரு மீகாமன் தன்னைக்கடாது அப்பாற்படுகும் கண்டங்களைக் காண்டற் குத்தான் ஏதுவாதல்போல இறைவன் யிருவருட் பெரும்புணைபற்றித்தன் னைக்கடக்கவல்லார்க்குப் பத்திமார்க்கத்தைத் தந்து அவ்விறைவன் யிரு வடிப் பேரின்பமுத்தி யுலகைத் தலைக்கூடச் செய்தற்குத் தானேதுவா கலான் இஃது அச்சாகரத்தொடு சாமியம்பெறுவதுஉமாயிற்று; பல்வ கைப்பொருளுந் தன்னகத்தடக்கித் தன்பொருள் வேண்டுவார் வேண்டு வகையானெல்லாம் நல்லுந்திருவுடைய அப்பூதசாகரம் போல இதுவுந் தன்னை யாராய்வாறிதிற முறைமைக்கேற்ப அச்சென தத்துவங்கண் முதற்சேதனத்தவங்க ளிறுதியான பொருளியல் தெளிதர வுரைதருத லானும் அதனோடொப்புமை யுடையதாயிற்று; அது பெரும்பெயரொழி விக்குப் பேரூண்டந்து அம்முதத்தான் மாயிருளுலத்து மன்னுயிர்த்தொ குதியையோமயி வளம்படுக்துமாறுபோல இஃதான்மவழிநீர்து ஞான மழையூட்டி யான்மாவை யுரம்படுக்கும் பெற்றியுடைமையானும் அவ்வா ரொப்புமையுடைய தாயிற்று.

இனி, இத்தலைமைப்பெயர் முதனின்ற 'ஞானம்' என்னுஞ்சொ டெய்ஞ்ஞானம்' 'அஞ்ஞானம்' என அடைமொழிகொடுதது விசேடிய வழியெலலாம் மெய்ஞ்ஞானப் பொருணுகலுமாறு 'இவன் ஞானமுடையான்' 'இவன்ஞானி' என்றற்றொடக்கத்துலகியல் வழக்கானும் "ஞானத்தின்யிருவுருவை" "ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தைநரடி." என்றற்றொடக்கத்துச்செய்யுளியல் வழக்கானுந் துணியப்படும். எனவே, பாசஞான பாச ஞான வியல்பெல்லாம் எஞ்சாது விளங்கக்காட்டி அம்முறையாற் பதி ஞானமெய்ம்மை புலப்படுக்கும் ஒழுகலாறுடையது 'ஞானசாகரம்' எனப் பெயரிய இப்பத்திரிகையா மென்பதினிது விளங்கும்.

இனி அப்பாசஞானத்தின்கட்படும் பெளதிகசாத்திர தருக்கசாத்திரவரலாறுகளும் வியாகரணமுறைகளும் காவியறுட்பங்களும் ஆலங்கார கைகளும் சடவுலகவியல்பும் அதன்முதலாகிய மாயையினிலக்கணமும் வும் இகலுள் ஆங்காங்குத் தந்துவிளக்கப்படும். இனிப்பாசஞானத்தின் றிவனவாகிய வேறுவேறு சமயத்தார்கூறுந் தேகான்மவாதம் இந் தம்மவாதம் அந்தக்கரணம்மவாதம் பிராணம்மவாதம் ஏகான்ம ம் பலதிறப்படுவனவுஞ் சித்தாந்தசைவவதீதவான்; திலக்கண

மும் பிறவுந்தந்த விரிக்கப்படும். இனி யிவற்றினதீதமாகிய பதிஞான வியல்பு அவ்வச்சமயத்தார் கூறும் ஈசுவிலக்கணவரலாறு விரித்து அம் முகத்தார் சித்தார்த்தசைவப் பதிப்பொருணிச்சய முறைபற்றி யறிவுறுக்கப்படும்.

இங்ஙனம் உலகெங்கணும் பரந்துகிடக்குஞ் சமயஞானமுழுவதூஉந் தன்னகத் தடங்கக்கொண்டு தானவற்றிற் கதீதமாம் உன்னதநிலைமேற் கொண்டு விளங்குஞ் சித்தார்த்தசைவமொன்றே மெய்ஞ்ஞானமாய்நிலையுத லுற்று ஞானமங்கள வுருவினதாய் விரிதலானும், பூகசாகரத்தேதா டொரு வாற்றான் ஒற்றுமையுறுதலும் ஒருவாற்றான் வேறுமையுறுதலுமுடை மையானும் இது ஞானசாகரம் என் ன்நிலைமைப்பெயர் புனைந்து செந்தமிழ் மொழிவளமளாவி, அன்புருள்ளக்கமலங்கள் தீயவிழ்ந்தன்புநிறை யொ முக்கிக் கமழவும் சமயவாதிக ளொருமைக்கருத்துற்றுச் சித்தார்த்தசைவ வுறுதிப்பொருண்மை தேர்ந்து அகங்கனிப்பவும் சமயஞானமுணரப்பெறு தாரிதன்கண் அதனை வாரிமுகந்துண்டு தக்கெழிந்து குதூகலக்கொள் ளவும் தமிழ்க்கல்விவளஞ்சிறப்பவிழையும் மாணக்கர் குழாமிதனை விராயக் கற்றுத் தம்புலமை நிரப்பிக்கொள்ளவும் நல்லுதவிபுரிந்து, நலம்பல பெருக்கி யாண்டும் பரந்துலாவுவதாயிற்று.

கௌரவாபிமானசீலர்கள்.

சமயஞானவிரிவுணர்த்தி யுறுகிகூட்டும் பத்திரிகைகளை இச்செந் தமிழ்நாட்டிற் காண்டலரிது. ஒருகால் ஒன்றிரண்டுதேர்ந்நி நடைபெறி னும் பொருள்தந்த உபகரிப்பாரின்மிக்தனாந்து பருவமுதிரா முன்னரே மறைந்துபோகின்றன. இதனை யுணர்ந்து நிரவிய்யபகாரம புரிந்து ஊக்க முறுத்துக் கனவானகள் சிலரைத்தெரிந்து அவர்க்கெல்லாம் விஞ்ஞாப னம் ஒன்றெழுதி யணப்பினைம். அக்கனவான்கள் அதனைப்பிரியமாக ஏற றுக்கொண்டு அதிற்கண்டவாறு உபகரித்திட்டார்கள். இங்ஙனம் உபகரி த திட்ட கனவான்களின்பெயரும் அவ்விஞ்ஞாபன கடிதமும் இப்பத்திரி கையின்மேற்கடிதத்திற் பதிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்ஙனம் உபகரித்திட்டகனவான்களுள்ளும் விசேடமுயற்சிமேற் கொண்டு தாமேயுபகரித்தும் பிறனாயுபகரிக்கும்படி செய்வித்தும் இன னுமுயல்வதாக வாக்களித்தும் ஊக்கமுட்டிவரும் திண்டிவனம், சூபர்வை சர் ஸ்ரீமான் கு - சிங்காரவேலுமுதலியாரவர்களுக்கும், நாகை வெளிப் பாளையம், சைவசித்தார்த்தசபை மெம்பர், ஸ்ரீமான் - மதுரைநாயகம்பிள்ளை அவர்கட்கும், சென்ட்ஜேஸ்ப்காலேஜ் தமிழ்ப்புலமை நடாத்தும் பண்டி தர் ஸ்ரீசுவிராய பிள்ளை அவர்கட்கும் எம்மாற்செய்யக்கிடந்த பிரதியுப காரயின்று. ஸ்ரீமதுரைநாயகம் பிள்ளையவர்கள் நன்முயற்சியால் வெளிப்

பாணியம் சைவசித்தாந்தசபையாரும் இதனை யாதரிக்க இயைந்துதொகையுதலியிட்டார்கள். இப்பிள்ளையவர்களும் முதலியாரவர்களும் நன்மாதிரிகடைப்பிடித்துச் சைவசித்தாந்தச் செல்வர்களெல்லாரும் முயன்று இதனை யாதரிக்கப் புகுந்திடுவராயின் இப்பத்திரிகை தழைத்தாங்கி நிலவிடுமென்பதற்கு யீபமென்னை? நாகை வெளிப்பாணியம் சைவசித்தாந்த சபையாருபகரித்திப்பத்திரிகையினைத் தமக்கு முரிமையாக்கிக் கொண்டவாறுபோலத் திரிசிரபும், உறையூர், சேலம் கோயமுத்தூர் தூத்துக்குடிமுதற் பலவிடங்களிலுமுள்ள ஏனைச் சைவசித்தாந்தசபையாரும் உபகரித்தினைத் தங்கடங்கட்கு முரிமைசெய்துகொள்வராயின் சித்தாந்த சைவப்பிரசாரகம் இனிது நடைபெறுதற் கேதுவாமன்றோ? அல்லதூஉம், வேறுவேறு டிடங்களிலிருந்து சைவநீதியிடும் அச்சபைகளெல்லாம் இம் முகத்தான் ஒருங்கு திரண்டிலகிற் குபகரிப்பதா யேற்படுமன்றோ? இவையெல்லாமுணர்வேனைச் சபையிலுள்ள அன்பர்களு மிதனை யாதரித்துப் புகழும் புணணியமு மெய்துவாராகவென்று திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேம்.

இனி, இப்பத்திரிகை தொடங்குதற்கு முன்னரே பொருளுதவி செய்த கேளரவாபிமான சீலர்க்குப் பலமுறையாலும் வந்தனஞ் செய்யக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றேம். கேளரவாபிமான சீலர் தொகை பெருக்க முறுதலே பத்திரிகைக்குப் பலமாதலால் பிரபுக்களாயுள்ள கணவாண்களெல்லாரும் இதனைக் கேளரவித்தாதரிப்பார்களென்று விஞ்ஞாபனஞ்செய்துகொள்கின்றேம்.

வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்தசபை.

இப்பெயர் பூண்ட சித்தாந்தசபை, கடந்த முப்பது வருடங்களாக இத்தென்னாடு முழுவதூஉம் உபநியாஸங்களானும் நூலுரைகளானும் சைவப்பிரசாரகம் செய்து போந்த சிவாறுபூகிசெல்வரும், என் ஆசிரியருமாகிய 'வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்' ஸ்ரீமூஸ்ரீசோமசுந்தரநாயகரவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெறுவது.

அப்பெருந்தகையார் சிவசாயுச்சிய முற்ற பின்பு அச்சபையை அபிமானித்திருந்தவர்களெல்லாரும் ஊக்கக்குன்றி அதனை அபிவிருத்தி செய்தற்குரிய நன்முயற்சி யொன்றுஞ் செய்யாமற் சோம்பலுறுவாராயினர். நாயகரவர்கள் ஜீவகதையிலேயே சைவாபிமானிகளிருப்பவர் தம் அபிமானத்தைச் சிறிது சிறிதாய் நழுவவிடுவாராயினர். வேறு சிலர்நாயகரவர்களைக்கண்டு விட்டால் அவர்கள் மனமகிழாமாறு இன்சொற் சொல்லி அரிய காரியங்களையும் முடிப்பது போல் உறுதிமொழித்து அவர்களைக் கண்ணாடித்தீயில் தாம் ஈட்டிய பொருளையே தெய்வமாகக்கொண்டு தாம்

சொல்லியவற்றை மறந்தொழுதுவா. வேறு சிலா 'சைவமாவது சிவமாவது நமமுடைய கைப்பொருளுக்கு நஷ்டமன்றே நேருகின்றது, சபையும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம்' என்று சொல்லவாராயினா, நாயகரவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்து சித்தாந்த சைவ வுணர்ச்சி பெற்றுக்கொண்ட வேறு சிலா தாநகாமும் நாயகரவர்களாய்விடல வேண்டுமென்று பேராசைகொண்டு தாமே யாவகாவகுப் பிரசங்கங்களை செய்கலும் அப்பிரசங்கங்களிலும் வேலிடங்களிலும் நாயகரவர்களைப் புறம்பழித்துக் குருகதுவீராகஞ செய்வாருமாய ஒற்றுமையழிந்துபோயினா இனி நாயகரவர்களுக்குப் பின்பாவது அச்சைவர்கள் தமமுள் ஒற்றுமையுடையராய வாழ அறியாமல் தமக்குள்ளேயே கலக்களை விடாததுத் தாநதாமே சைவப்பிரசாரகராதல் வேண்டுமென ஆவேசங்கொண்டு ஆங்காவகுப் பிரசங்கங்கள் செய்காரவாரிக்கின்றனா. இவ்வனம் ஒழிவார ஒழியச் சபையின பலம் குறைந்திருப்பதனால் நாயகரவர்களிடத்தில ஆசாரிய விசுவாசம் பாராட்டிச் சைவசமயப்பிரகாசத்தினையே விரும்பியிருக்கும் சில உத்தம சிவாபிமானிகளொடு கலந்து யோசித்து இச்சபையை மறுபடியும் அழிவித்தி செய்தற்குரிய சில ஏற்பாடுகள் செய்திடவேண்டும். அவை வருமாறு:—

1. 'ஞானசாகரம்' எனப்பெரிய நமது பத்திரிகை 'வேதாகமோக்தசைவ சித்தாந்த சபை' யின் பிரசுரமாகவ் கொள்ளப்படும்.

2. இச்சபைக்கென்றே வேறு மெம்பாக்களைச் சேகரித்தல் கூடாமையால் இப்பத்திரிகையின் கையொப்ப நண்பர்களெல்லாரும் இச்சபைக்கும் மெம்பாக்களாகக் கொள்ளப்படுவா.

3. இப்பத்திரிகையின் 'கௌரவாபிமான சிலர்கள்' இச்சபைக்குக் 'காரிய நாயக சபையா' ராகவும், 'பத்திராதிபா' 'காரியதரிசியா' ராகவுகொள்ளப்படுவா.

4. நாகப்படினம் முதலிய இடங்களிலுள்ள சபைகளுெல்லாம் ஸ்ரீஸ்ரீநாயகரவர்கள் நனமுயற்சியினாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டி நிலவுதலானும், அச்சபையாரெல்லாரும் நாயகரவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக்கூடமைப் பட்டிருத்தலானும் அச்சபைகளுெல்லாம் இவ் 'வேதாகமோக்த சைவ சித்தாந்தசபை' க்கு அங்கங்களாம்படி அச்சபையார் அலுமித்திருத்தலேண்டும். அவ்வாறு செய்தலால் அச்சபைகளுெல்லாவற்றினுடைய சமூகமே 'வேதாகமோக்த சைவ சித்தாந்தசபை' எனப்பட்டு எல்லாச்சபையாரும் ஒற்றுமைகொண்டு சைவஸ்தாபனஞ்செய்வதாய் மதிக்கப்பட்டு உலகெங்கணும் சைவம்பரவும்.

5. அவ்வச்சபையாரும் பிறரும் தங்கள் தங்களால் இயன்றவளவு பொருளுதவியிட்டால் அப்பொருள் கைக்கொண்டு இச்செனீனமா நகரத்தினை ஒர் அழகிய மாளிகை அமைத்து அதில் சமயாசாரியா சந்தனசாரியா திருவுருவப்படங்களும ஸ்ரீ ஸ்ரீ நாயகரவர்கள் திருவுருவப்படமும் எழுந்தருளச்செய்து அத்தனுடன் இப்பத்திரிகா பிரகடனத்திற்கும் வேறுவேறு சைவநூற் பிரகடனத்திற்கும் உபகரணமாக ஓர் அச்சியந்திரசாலையும் ஸ்தாபிக்கலாம்.

6. இச்சபையின் சார்பாக மாதமொருமுறை தலைநகராகிய இச்சென்னையில் ஒரு மகோபநீயாஸஞ் செய்யப்படும். அங்ஙனஞ் செய்யப்படும் உபநீயாஸங்கள இப்பத்திரிகையில் வெளியிடப்படும்.

7. வருடாந்தங்களில் எல்லாச்சபைகளும் ஏகோபித்து எங்காவது தலைநகரங்களில் 'வேதாகமோத்த சைவ சிந்தாந்த சபை' என்னும் பொதுப்பெயராலொருங்கு கூட்டப்பட்டு உற்சவங்கொண்டாடப்படும்.

8. இங்ஙனம் ஒழுங்குபடுத்தி நடத்தப்படும் "வேதாகமோத்தசைவ சிந்தாந்த சபை" க்குத் தஞ்சைகளை அங்கங்களாக்க விரும்புவார் இப்பத்திரிகையைக் கௌரவித் தமிழாணிக்கவேண்டும்.

9. இன்னுமிதனைப்பற்றி விவரமறிய வேண்டினாலும் இச்சபையிற் சேர வேண்டினாலும் எமக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளலாம்.

சோமசுந்தரவிஜயம்.

சுதந்தாவதி வைதிகசைவ சிந்தாந்தத்துறைகளை அறியமாட்டாராகிய வேறு சமயிகள் அச்சிந்தாந்த சைவத்தின்மேல் நியாயவிரோதமாக வெளியிட்ட துருகாதங்களை உபநீயாசங்களானும் தூலுரைகளானும் மறுத்து ஒழித்துச் சிந்தாந்த சைவப் பொருண் மெய்மை யாரும் எளிதில் அறிந்து உறுதி கூடொழு அறிய சைவம்பிரசாரகம்செய்து போந்து சிவசாயுச்சியமெய்திய "வைதிகசைவ சிந்தாந்த சண்டமாருதம்" ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசுந்தரநாயகரவர்கள் சரிதம் யிகவும் அருமைபெருமையுடையது. ஆதலால் அதனை எழுதி முடிப்பிக்கவேண்டுமென்னும் அவாபெரிதுடையராகின்றார் பலர். அதனை அவ்வாறே முடிப்பதற்கு நமதுபத்திரிகை பெருஞ்சாதனமாயிருத்தலால் இதனைப் பலபடுத்திக்கொண்டு நாயகரவர்கள் சரிதத்தைச் சிறிதுசிறிதாக எழுதி இதன் கண்வெளியிடும் நோக்கமுடையோம். நாயகரவர்கள் தமது இளம்பருவமுதற்கொண்டு இதுகாறும் பிரிசுரித்த பத்திரிகைகள் புத்தகங்களையும் சரிதத்திற்குவேண்டும்பொருட்டு குறிப்பு முதலிய பிரகருவிகளையும் ஒருங்குதொகுத்து வருகின்றோம். நாயகரவர்களை நேரிக்கண்டு பழகியும் அவர்கள் ஆங்காங்குப்புறச்சமய நிராகரணஞ்செய்து சைவசிந்தாந்தம் நிறுத்திய வரலாறு நன்குணர்ந்தும் இருக்கும் நண்பர்கள் தாம் தாம் அறிந்த வற்றை எழுதி எமக்கு உபகரிப்பார்களாயின் அவர்செய்யும் அந்நன்றியைப் பெரிதாக மதித்து இன்ன இன்ன விஷயம் இவரிவரால் உபகரிக்கப்பட்டது என்பது உம்ஆங்காங்குக்குறிப்பிடலோம். மறுபத்திரிகையில் எம்மிடத்திருக்கும் நாயகரவர்கள் புத்தகங்கள் பத்திரிகைகண் முதலியவற்றின் பெயரட்டவணை வெளிவரும். அதிற் காணப்படாத வேறுபத்திரிகைகள் புத்தகங்கள் முதலியவற்றைவைத்திருக்கும் நண்பர்கள் அவற்றை எமக்குத் தருவாராயின், சரிதம் முடிந்தவுடன் திரும்பவும் அவற்றை அவர்க்குச் சேர்ப்பித்து வந்தனஞ்செய்யக் கடமைபட்டுள்ளோம்

சகலோபாசனே.

அசேதனவுருவமாகக் காணப்படும் இத்துலவுலகம்போற் காணப்படுவதுமன்
 ராய், அசேதன வருயப்பொருள்களாகிய வாயு ஆசாயம் போலுணர்ந் துணைக்கப்படுவது
 மன்றாய்ச், சேதனவருவ வான்மசத்தவம்போ லறிந்தனுபவிக்கப் படுவதுமன்றாய்ச்,
 காண்பதற்கெவலாம் அப்பாலாய்க்கேட்பதற்கெல்லாம் அதீதமாய், உரையளவுசென்று
 முடிவிலடங்கடத்தாய் மனவுணர்வுசென்று பற்றுதற்கு அப்புறமாய், அறிவீனுறறிவாய்
 ஆன்மாவீனுள் அந்தரானமாவாய்ச், சருவவுலகங்களுஞ் சருவவண்டங்களுஞ்சருவ
 வான்மாக்களுந் தனது சிதாகாச வியாபகத்தின்கண்ணே மடநகி யடங்கிகிடப்ப
 ஆற்றிஜமேல் விரிந்து சென்று முடிவிலடமறியப்படாத வியாபகமுடையதாய், ஞான
 மங்களு சாரூபமுடையதாய்ச் சருவசத்தியுடையதாய் ஆனந்த நிரமயித ததுமபுந் திப்
 பியசு ரமாய்ப் பரமசருணந்தியாய் விளங்கும் முழுமுதற் கடவுளைச் சிறுகிய அறி
 வுஞ் சிறுகியசொழிலும் சிறுகியறிந்ததனையும் மறந்து மறந்தறிதலும் மயங்கியறிதலு
 முடைய கிஞ்சிஞ்ஞராகிய ஆன்மாக்கள் உணர்ந்து வழிபடுதல் கூடாமையால், அருட்
 பெருகடவாகிய அவ்வறைவன தன்னை யவ்வான்மாக்களுணர்ந்து உபாசித்து உய்
 யும் பொருட்டு ஒரோர் காலங்களி லோரோரிடங்களில் ஒரோரன்பர்க்குக்கன்றை
 நினைகது வரும் புனிதரூப்போலவும் விற்றகின்கட்பிரந்த தீப்போலவும் மேரின் கட்
 டிரண்ட வெண்ணெய் போலவும் வித்தின்கட்பிழிந்தெடுத்த எண்ணெய் போலவும்
 வெளிப்பட்டு அவாசகு அறுக்கிரகஞ்செய்த அருட்கருணைத் திருக்கோலங்களை மெய்
 யன்புடையராகி மனவொருமைப்பாடு கொண்டு தியானஞ்செய்து நாவுகா குழறக்
 கண்ணீருக சும்பலையுந் தவறுதிப்பின்றியே நிகழவுபாசித்து வழிபட்டுச் சீவபோத
 நிவர்த்திச் சிவபோதப் பிராப்தி பெறஞ்சன்மார்க்கமுறைதான் சகலோபாசனையாம்.
 இவகனம், விற்றகின்கண் மகாந்து கிடங்க தீ அவ்விற்றகினை ஒன்றோடொன்று தேய்த
 துக்கடைந்த வழி அதிற்றேறியி நின்றவாறு போலவும் பாலின் கண்மறைந்து
 அளாவி நிறைந்த நெய் அதனைக் காய்ச்சிக கடைந்தவழி யதன்கண் வெளிப்பட்டு
 நின்றவாறுபோலவும் யானடும் பரந்து வியாபிக்கும் ஈசுரன், ஆன்மாவைக கீழ்மணி
 யாகக்கொண்டு பிரணவ வுணாச்சியை மேலரணியாகக்கொண்டு அன்பென்னுங் கயிறு
 கடடியிழுத்ததுகடையவே வெளிப்பட்டுத்தோன்றின் றனுக்கிரகஞ் செய்வானென்
 பது பற்றியே, “விற்றகிறீயினன பாலிற்படுநெய்போன், மறையநிறைளன மாபணிச்
 சோதியான், உறவுகோண்டினர்வுசய்ந்நினன், முறுகவாங்கிககடைய முனனிநரு
 மே” என்னுந்தேவாரத திருவாக்கும், “திரகதர்த்தருகவென்மனத்துள்ளே யெழுங்ந்
 சோதிசீயயமையோர், சிரந்தனிநபொலியுநுமலச் சேஷடியாய் திருப்பெருகதறையு
 றைசிவனே, நிரந்தவாகாய நீர் நிலந்திகாலாயயைவல்லையா யாங்கே, கந்ததோருவே
 தனித்தனனுண்ணெக்கண்ணுறத்தண்டு கொண்டிந்தே” எனவும் “சோதியாய்த் தோ
 ன்றுமுருவமே யருவாமொருவனே சொல்லுதற்கரிய, வாதுயே” எனவும் போந்ததிரு
 வாசகத்திருவாக்கும், “நிறுத்திடு நினைந்தமேளி நின்மலனருளிளுவே” என்னுஞ் சிவ
 ஞான சித்தித்திருவாக்கும், “சூகூநபரூணிக்ஞகூபூணவ்வொதூராரணி
 ங்நாநநிஜ்ஞநாலுரூலாநூபூநூஹ்சிவஹித” என்னுங்கைவல்யோபநிடதத்
 திருவாக்கும், “ஹ்ரெஹ்ரூணிக்ஞகூபூ னவ்வொதூராரணிப்யூநகி
 ஜ்ஞநாலுரூலாஹ்ரெஹ்ரூணிக்ஞகூபூ னவ்வொதூராரணிப்யூநகி

ஞானசாகரம்.

வலவி-புராவஸுராதவூரணீஷ-வாமிஃ | வலவஸூர-தூ-தூ மிஜாயதெவஸ
 வஸெத்யுமெநெநெகவஸாயொநெவஸ்யுதி || மயலவ-வ்யூவிநஜாதூநெ
 ஸூரொஸவி-புரிவாவி-தத்' என்னுஞ்சுவேதாசவ, கரோபநிடதத் திருவாக்கும்
 எழுந்தன.

இங்ஙனம் காணவுக்கருதவும் வாராத முழுமுதற்பெருங்கடவுளைக் காணவுக்
 கருதவும் எளிதாகிய உருவத்திருமேனியிற்கொண்டு வழிபடுஞ் சண்டாரக்கச்சகனோ
 பாசீனயியல்பு அறியமாட்டாத வேறு சமயத்தார்தரில், இந்துக்கள் கேட்கலமாகிய விக்
 கிரகாராதனை செய்து ஈசுரனுடைய பெருங்கோபத்திற்கு ஆளகின்றனரென்று இழி
 வாகச்சொல்லா நிற்பர். ரோம், கிரீசு, எகிப்து முதலிய தேசங்களிலுள்ள வர்கள் செய்
 யும் விக்ரகாராதனைபோல்வதன்றிப், பரதகண்டவாசிகளாகிய * ஆரியர் செய்து
 போதரும் சகலோபாசனை ஆழ்ந்த கருத்துடையதாய் முதல்வன் ஓரோர் தீர்ப்பர் பொ
 ருட்டு ஓரோர் காலங்களில் தரித்துக்கொண்டு வந்த அருட்கருணைத்திருவுடவங்களை
 மெய்யன்புடையார் மெய்மையான் வழிபடும் மேம்பாடுடையதாம். பிறதேசங்களி
 லுள்ள பிறமக்கள் இறைவன் அங்ஙனம் திருமேனிகொண்டு அணுக்கிரகஞ்செய்யுந்
 திருக்காலங்களை ஒரு காலத்துக்கண்டறியாமையான் அவர் தார்தாம் அறிந்தவாறே
 ஒவ்வோர் சித்திரப்பிரதிமைகளை அமைத்துக்கொண்டும், பூனை, பாம்பு, கண்டெல்
 முதலிய பிராணிகளின் வடிவங்களைத் தாபித்துக்கொண்டும் வழிபட்டு அந்த அசேதன
 வுருவப்பொருள்களின்கண் அன்புடையராய் ஈசுரனையறிந்து வழிபடுத்தற்குரிய புண்
 ணிய மிலராய் வாழுகாராயினர். அப்பிறதேசங்களினும் ஒவ்வோர் காலங்களில் அபர
 ஞானசித்திகைவச்சுவர்களாகிய சில தீர்க்கதரிசிமார் தோன்றி ஆங்காங்குள்ள மக்கள்
 உய்யும்பொருட்டாகச் சன்மார்க்க முறைகளையும் அபரஞானமார்க்கங்களையும் உபந்
 திபாவித்து வந்தார்களென்பதை அவரவர் தேசசரிதங்களானும் சமயசாத்திரங்களானும்
 அறிந்துள்ளோமாயினும், அத்தீர்க்கதரிசிமாரெல்லாம், இறைவனுடைய திருக்கோ
 லங்களை நேரே கண்டி வழிபடுத்தற்குரிய பெரும்புண்ணியமும் பரஞான முதிர்ச்சி
 யும் உடையராகாமையால், அவர் தமக்கு அவ்விறைவன் மேகத்தில் மறைந்த நிந்
 தனுக்கிரகஞ்செய்தானென்றும் வணந்தரங்களிலும் மலைக்குகைகளிலும் தாம் சஞ்ச
 ரித்துக்கொண்டிருந்த காலங்களிலிறைவன் தமமோடு உடையாடிய ஞான சப்தவ
 கேட்டாரென்றும் அவர் சமயசாத்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டதன்றி, அவ்விறை
 வனேயுருவக்கொண்டு அவர் கண்ணெதிரே தோன்றி யணுக்கிரகஞ்செய்தானென்றும்
 அவ்வாறு அணுக்கிரகஞ் செய்தமுதல்வன் திருவடையாளங்களிவை என்றுங்குறிப்பி
 டப்படாமையான் அவரெல்லாம் ஈசுரனை அருட்கருணைக்கோலங்களான் வழிபடும்
 முறைமையறியாராயினர். அங்ஙனம் அறியமாட்டாத அபரஞானத்தீர்க்கதரிசிமார்
 கூறிய உபதேசமொழிகளைக் கடைப்பிடித்தொழுகிய மக்கள் அவர் கூறிய சன்மார்க்க
 போதங்களை மனம் பொருந்த அமைத்து அவற்றின்வழி நடந்து, ஈசுரனைச் சகனமார்க்
 கத்தானறிந்து உபாசிக்கும் முறைமை தமக்கு விளங்காமையால் தமக்கு விளங்கிய
 வாறெல்லாம் வேறு பிறவுருவங்களை அவ்விறைவன் ஞானவுருவங்களாகப்பிறழக்கொ
 ண்டி அவை தம்மையே வழிபடுகின்றனர். இனிப்பரதகண்டவாசிகளாகிய நன்மக்
 கனோ ஈசுரன் ஒவ்வோர் அன்பர்பொருட்டு ஒவ்வோர் காலங்களிற்கொண்ட சகன
 அருட்கோலங்களாகிய சதாசிவன், மகேசுரன், அர்த்தநாரீசுரன், காளி, தூர்க்கை,
 உமை, விநாயகன், சுப்பிரமணியன், வைரவன் முதலியவற்றையே உண்மையான் வழி

படுகின்றனர். அங்ஙனம் உபாசிக்கப்படுவனவாகிய சகல வருட்கோலங்கள் தாரும் மெய்யன்புடையார்க்கன்றி யேனையோர்க்கு எளிவந்து விளக்குவன அல்லவாகலான் அவை வெளிவந்து அணுகிரகஞ்செய்யப்பெற்ற மெய்யன்பர் தாங்கண்டவாறே அவ் வருட்கோல அடையாளங்களை அன்புததும்பிவழிய ஞானமயமாய் விளங்குந்தமது திரு வாக்கால் வருணித்துக்கூறிய முறைபற்றிப் பிறமக்களெல்லாரும் உய்யுகெறி தேடல்வேண்டிக் கல்லினாலுஞ்செம்பினாலுந் திருவுருவங்கள் அமைத்து அவற்றை அகிரகசியதுட்பங்கொள்கட்டப்பட்ட ஆலயங்களில் எழுந்தருளச்செய்து உபாசனை செய்துவருகின்றனர். இனி இவ்வாறு இவர் உபாவிக்கும்போதெல்லாம் கல்லினாலுஞ் செம்பினாலும் அமைக்கப்பட்ட ஐடமயமான அத்திருவுருவங்கள் அவ்வடையாளங் களையுடைய சின்மயமான சகல அருட்கோலங்களை நினைவுட்டி, அவ்வருட்கோலவழி பாட்டினகண் அவர் அறிவைப்பதியச்செய்து அவருக்கு உறுதித்ருதலான் அதுசகலோ பாசனை (Symbolism) என்றழைக்கப்படுகின்றது. இனிப்பிறதேசங்களிலுள்ள மக்க ளுக்குச்சகல வருட்கோலங்கொண்டு இறைவன் அணுகிரகஞ்செய்ததில்லையென்பது மேலே இனிசெடுத்து விளக்கிக்காட்டினோமாதலால், அவர்தமக்குத்தோன்றியவாறெ ல்லாங்கற்பித்துக்கொண்ட சடமயமான அவ்வுருவங்கள் தம்மை முதலாகவுடையசின் மயமான் சகல வருட்கோலங்களை அவர்க்கு நினைவிலெழுப்பி அவற்றிவை அவற்றின் கப்பதியுமாறு செய்யமாட்டாதொழியும். ஒழியவே, அவர்கல்லாலுஞ்செம்பினாயிற் றியவுருவங்களிற் செய்யும் வழிபாடெல்லாம் அச்சடரூபத்தைக்கடந்து ஞானமயமான சித்ரூப ஈசரசரீரத்தின்கட் செல்லாவாய் மடங்கியச்சடரூபமான விக்கிரகத்தின்கண் ணேயே செல்லுதலால் அவை விக்கிரகாராதினை (Idolatory) என்று வழங்கப்படு கின்றன. இங்ஙனம் பரதகண்டவாசிகளாகிய ஆரியர்கள் செய்தபோதரும் சகலோ பாசனையாகிய ஈசரவழிபாடும், பிறகண்டங்களிலுள்ளவர்களாகிய மக்கள் மேற்கொண் டொழுதும் விக்கிரகாராதினையாகிய விக்கிரகவழிபாடுந்தம்முள் வேறுபாடுடையவாதல் உணராத இரண்டினையும் ஒன்றுபடுத்தி அவ்வாற்றாளாரியர் மேற்கொண்டு செய்யுஞ் சகலோபாசனைச்சன்மார்க்க கன்முறையையே இகழுதல் பொருந்தாது.

மேலும், ஆரியர்களாகிய நன்மக்கள் சூரியனை வழிபடும்போது அச்சூரியனை ஒரு சரீரமாகவும், பூக்கள் என்னும் பெயரோடுகூடிய இறைவனை அச்சரீரத்தி னுள் ஓர் ஆன்மாவாகவுகொண்டு உபாவிப்பர். பிறர் அங்ஙனங்கொள்ள அறி யாமல் சூரியனையே பரமானாவெனக்கொண்டு உபாவிப்பர். ஆரியர் சந்திரனை வழிபடும்போது அதனை ஒரு சரீரமாகவும், கோமர் என்னும் பெயரோடுகூடிய இறைவனை அதனுள் வியாபித்த பரமான்மாவாகவுக்கொண்டு உபாவிப்பர். பிற ரோ சந்திரனையே பரமான்மாவாகத் துணிந்து உபாவிப்பர். ஆரியர் இப்பூதசரீ ரத்தின்கண் ஒரு சோன்மாவிருப்பதுபோல அச்சீவான்மாவின் கண்ணும் பகபதி யென்னும் பரமான்மாவுள்ளென்று கொண்டு உபாவிப்பர். பிறரோ அச்சீவான் மாவையே பரமான்மாவெனத் துணிந்து உபாவிப்பர். இவ்வாறே பிரிதிவி, அப்பு, தேயு, லாயு, ஆகாயமென்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களையும் அவ்வமை பெரும் பூதங்களின் தொகுதியாக விளங்கும் இப்பிரபஞ்சத்தினையும் பரமான்மாவின் சரீரங் களாகத்துணிந்து அம்முறையாலவற்றை வழிபடும் ஆரிய நன்மக்கள் உபாசனாமார்க் கத்தினியல்பு உணராது, அவற்றையே பரமான்மாவென உபாவிக்கும் அநாரியசமயி களொடுக்கூட்டி ஆரியனமைக்களையிசும்வார் உண்மையறியாதவ ராலென்றொழிக. இது பற்றியன்றே ஆங்கிலநாட்டிற் பிரபலபண்டிதராயிருந்த மாகீஸ்ஸுலர் *ஜர்மா

னியதொழிற்சாலில் சிதர் துண்டுகள் முதற்புத்தகமுகவுனாயில், 'பரதகண்டத்தில் தழு வப்படுமீ விக்கிரகாராதனையும் வேறே, ரோம்முதலியதேசங்களில் தழு வப்படுமீவிக்கிர காராதனையும்வேறே, முன்னையதிற்பரமான்மாவின் சரீரங்களாக விக்கிரகங்கள் வணங் கப்படுகின்றன, பின்னையதில் விக்கிரகங்களே உவ்வாறு வணங்கப்படுகின்றன; இங் கனமாயின் இந்துமக்களை நான்குறைகூறுதலெனனை' என்னும் பொருள் தருமாறு எழுதுவாராயினர். இன்னும், அவர் கடைசியாக வெளியிட்டதமது *'இந்தியர் ஆறு தத்துவசாதிரங்கள்' என்னும்புத்தகத்தில் தீவ்வியதாஸ்தந்தீ என்பவர் எழுதிய: "ஒ ன்றை அறிவதற்குச்சொற்களும் பொருள்களும் அடையாளங்களாக இடப்படுகின்றன; சொல் அடையாளங்கள் செய்யுணர்வுக்குக்கருவியாகின்றன; பொருள்கள் கண்ணறி வீற்குக்கருவியாகின்றன. இவையே இவையிரண்டிற்கும் வேற்றுமை. சொல் அடையாளங்களாகிய பாஷையை உபயோகிப்பதற்கு எந்தச்சமயவாதியும் ஆசுங்கிக்க இடந் தராதபோது, இறைவனை வழிபடுதற்குக்கருவியாகியபொருளடையாளங்களை ஆசுங்கித் தல் என்னை?" என்னும் விஷயத்தை எடுத்துக்காட்டித் தம் துணிபு நிலையிட்டனர். இவ்வாறு உண்மையாகச்சோதனை செய்ய வல்லார்க்கு ஆரிய நன்மக்கள் பண்டைக்கா லத்தொட்டு அனுசரித்தொழுஞ்சு சன்மார்க்க முறையாகிய சகலோபாசனை அநாரிய சமயிகள்கொண்டு போற்றும் விக்கிரகாராதனைபோல்வதன் றென்பதாஉம், அது பல வேறுவகைப்பட்டதத்துவதுண்பொருட்பரப்பெல்லாந் தண்ணகத்தடங்கக்கொண்டு ஈசு ரனை எளிதிலுணர்ந்து வழிபட்டு ஆன்மாக்கள் முத்தியின்பம் பெறுதற்கு ஏதுவாகிய உபாசனா நிலயாமென்பதாஉம் இனிது வீளங்கும்.

இனி மேலே காட்டியவாழத்தில் அநாரிய கண்டங்களில் அபரஞான சித்தி பெற்றுத்தோன்றிய தீர்க்கதரிசிகளுக்கு முழுமுதற்பெருங்கடவுள் உருவமாகத்தோ ன்றி அனுக்கிரகஞ்செய்யவில்லை என்றும், ஆரியகண்டங்களிலுள்ள திருத்தொண்டர் களுக்குச்சகன அருட்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளியவந்து அனுக்கிரகஞ் செய்தாரென் றுஞ்சொல்லிய விஷயத்திற்குச்சந்தேகம் நிகழாமெப்பொருட்டு அதனை யீண்டெடுத்து விளக்கி ஒரு சிந்திது வலியுறுப்பாம்.

இனி, இறைவன் சகனவருட்கோலங்கொண்டு தமக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்த முறைமையினையும், அங்ஙனம் அனுக்கிரகஞ்செய்யும் வழி இறைவன் கொண்ட திரு வுருவ அடையாளங்களையுங் கண்டு அறிந்து அன்புவெள்ளம் தம்மிதயம் நிறைந்து தாளும்பி வழியப் பாட்டுக்களி லமைத்து வழிபட்ட திருத்தொண்டர் சரிதங்களை ஆங் கிலமொழியிற் பற்பல தேச சரிதங்களையும் ஒத்து நோக்கிப் படிக்கும் பிரபல பண்டி தர்களும் பிறரும் உண்மையாமெனச் துணிந்து தழுவி யொழுதுகின்றனர். இறைவன் தமக்குச்செய்த அனுக்கிரக முறையைத் தாமே தம பாட்டுக்களில் வேறுகாரணமினறி அவ்விறைவனை வழிபடுதல் காரணமாகவே அமைத்துப்பாடுதலா லங்ஙனம் அவர் சொல்லுந் தம்முடைய சரிதங்களை அப்பிரபல தத்துவசாதிர பண்டிதர் உண்மையா மெனக்கொண்டு ஒழுந்க் கடமைப்பட்டவராயினர்.

இனி, அவருள் ஒருசாரார் இங்ஙனம் மெய்யன்புடையதிருத்தொண்டர் தாமே கண்டு கூறும் இறைவன் அனுக்கிரக முறையைப் பொய்யென்று ஒழித்துவிடுதற் குக் கூடாமையால், அவ்வடியவர் கண்ட அவையெல்லாம் † உருவெளித்தோற்றங் களாவனவன்றிக் கடவுள் தாமே எழுந்தருளியவந்து அவர்க்கு அருள்செய்தனவாகாவெ

ன்று உரைத்துப் பிரதிவாதக் கொடுக்கின்றனர். அவர் சொல்லும் அவ்வுருவெளித் தோற்ற வியல்பை ஓர் உதாரணத்தின்கண் வைத்து விளக்கிக்காட்டுவாம். இராம னுடைய உருவ வழகைக்கண்டு விரும்பி அதனால் தண்டிக்கப்பட்டுத் திரும்பிப்போகிய ரூர்ப்புகை தன் மூத்தோனாகிய இராவணனைக்கண்டு அவனுக்குச் சீதையின்பேரே பூழை வறுணித்து உணாப்ப, அதனைக்கேட்டு மோகாக்கிரந்தனாகிய அவ்விராவணனுக்குச் சந்திரனைப்போற் றெளிந்து விளங்கு சீதையின் முகமும், அம்முகத்திற் குழைச் செயியளவுக் கிழித்துச்செல்லும் கரிய பெரிய வரிக்கடையொழுகு விழிகளும், முல்லை முகைபோற் குமிழ்த்த மூக்கும், பவளத்தை அறுத்துக்கடைந்து திரட்டிவைத்தாற்போ லும் செவ்வாயும், அவ்வாயினகத்தே முத்துவரிசைபோல் திகழும் பற்களும், பளிங்கு போல் தெளிவாகியகண்ண்களும், கரிந்து சுரிந்து நீண்டகிடக்கும் மயிர்க்கற்றையும், பிற அங்கங்களும் தன்விழியெதிரே தோன்றக்கண்டு பரவசமுடையனாகித் தன்னரு கே ன்ற்ற தவகையை அழைத்து 'இதோ தோன்றும் இவள்தானே சீதை என்பாள்.' என்று வினாவினாபென்றும், அதற்கு அவள், தான் இராமன்மேற் கழிபெருங்காதல் கொண்டுநுந்தமையால் தன்னெதிரே தோன்றிய அவ்விராமன் உருவெளித்தோற்றத் தைச் 'செந்தாமரைக்கண்களும் செங்கனிவாயும் பரந்து திணிந்த மார்பும் முழங்கால் தடவுந்தடங்கைகளும் உடைய இவளே இவ்விராமனென்பா'னென்று மறுமொழி தந் தானென்றும் பெறப்பட்டன. இவ்வாறு பெறப்பட்ட உருவெளித்தோற்றங்கள் அவ் வவா காதன் மிகுதியால் தோன்றியனவாகையால் அவை உண்மையாகவே வெளிப் பட்ட சகலகோலங்களாகமாட்டா; இதுபோல, முழுமுதற்பெருங்கடவுளிடத்திற் தம கரு நிர்மயிய தீய்பிண பெருக்கால் அவ்வடியவர் தாம கண்ட உருவெளித்தோற்றங் களை உண்மையாமெனக்கொண்டு தஞ்செய்யுட்களில் அமைத்துப் பாடினாராகலான், அவர் கண்ட அத்தோற்றங்கள் இறைவன் கொண்ட சகல அருட்கோலத் திருவுருவங் களாமென்று துணிந்துரைத்தல் யாங்ஙனமென்றால்,—கண்ணுக்குமாத்திரமே தோன்றி வேறு இந்நிரியங்களுக்குப் புலனாகாத தோற்றங்களாயின் அவை அவர் கூறியவாறு பொய்யா யொழிந்திடும். அவ்வாறன்றிக் கண்ணினூற் காணப்படும் உருவமும், செவ் வியினூற் கேட்கப்படும் ஒசையும், மூக்கினூற் கவரப்படுந் திவ்விய மணமும், கையினூற் பற்றப்படும் வடிவமும்கொண்டு பொருள் விளக்கச் சொற்சொல்லுதலும் நருதலும் இயங்குதலுமுடைய தோற்றங்களாயின், அவையெல்லாம் அவர் கூறியவாறு உருவே ளித்தோற்றங்களாமென்பதற்கு ஒருவாற்றினும் ஏலாவாய், இறைவன் அவ்வன்பர்க்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தற்பொருட்டுக் கொண்ட ஞானசொருப அருட்கோலங்களேயா மென்பது இனிது துணியப்படும். அப்படியன்று, அவ்வடியவர் தமக்குள்ள அனவிந்த அன்பின் மிகுதியால் தம்மெதிரே தோன்றும் அவ்வுருவெளித்தோற்றங்களை நிற்பன போலவும் நடப்பனபோலவும் பேசுவனபோலவுஞ் சிரிப்பனபோலவும் பிற செய்வன போலவு மெல்லால் காண்பாராயினரெனின் ;—அது கிடக்க. இங்ஙனம் வாதம் நீகழ் த்தும் நீவிரும் கிற்பீர்போலவும் நடப்பீர்போலவும் பேசுவீர்போலவுஞ் சிரிப்பீர்போல வும் உண்பீர்போலவும் உடுப்பீர்போலவுக தோன்றுகின்றமையின், நீவிரும் அங்ஙனம் பொய்யா யொழிந்திடுவீர்போலுமெனக் கடாவுவார்க்கு மறுமொழி கூறலாகாமையான் அவ்வாறு உலகவியற்கையெயொடு மாறுபட்டு விஞ்சல் போலியாமென்றொழிக.

இனி, இங்ஙனம் காட்டிய தருக்கப்பிரமாணங்களால் தமக்கெதிரேதோன்றும் உருவம் பளிச்செந்திரியங்களானும் உணரப்படும் பெற்றியுடையதாயின் அஃதே உருவே ளித் தோற்றமாவதன்றி, மெய்மை வடிவுடைய தேவவடிவாமென்பது நன்று உலி யுறுக்கப்பட்டதாயினும், பரதகண்டத்திலுள்ள திருத்தொண்டர்க்கு வெளிப்பட்ட அக் கோலங்கள் அங்ஙனம் ஐம்பொறியானும் உணரப்படுங்கருணைக்கோலங்களாமென்பது

அவ்வடியவர் திருவாக்கினின்றே எடுத்துக்காட்டி துமது மேற்கோளைத் தாபித்துக் கொள்க என்பார் திருப்தியுறுதல்வேண்டி அதுவுந் தந்து விளக்குவாம்.

மதுமாமாநகரிற் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி அவைக்களத்தில் செய்வப்புலவராய் அமர்ந்திருந்த ஆசிரியர் - நக்கீரனார், சோமசுந்தரக்கடவுள் எழுதிய *“(கொங்கு தேர்வாழ்க்கை” என்னுஞ் செய்யுட்டுக்குக் குற்றஞ்சொல்ல, அக்குற்றத்தைப் பரிசுரித்துக்கொள்ளும்பொருட்டும் அச்செய்யுளின் மெய்ம்மைப்பொருள் அவர்க்கு அறிவுறுத்தும்பொருட்டும் ஈசுரன் சுகன் அருட்கோலத் தழுவிவந்து அவர்க்கு அதனை உணர்த்தியும், அவரதனை உணராமல் தாஞ்சொல்லிய குற்றத்தைச் சாதிக்கப்புகுந்தவழி, இறைவன் அவரது அகல்காரத்தைக் கெடுத்து அவரைப் பரிசுத்தஞ்செய்து அணுக்கிரகிக்க எழுந்த கருணையால் தன் நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்து விழிப்ப, அதனினின்றும் கிளம்பித் தமமைச் சுடும் அக்கிச்சுவாலையைப் பொறுக்கமாட்டாமல், மானிடவுருவங்கொண்டு வந்த அவ்வீசுரனை அறிந்து தம்பிழையைப் பொறுக்கும்படி நக்கீரனார் அவ்விறைவனைக் குறையிரத்தியற்றிய கீருவெழுசூற்றிருக்கை என்னுஞ் செய்யுளில்,

“சிறியேன்சொன்னவறிவில்வாசகம்
வறிடுதனக்கொள்ளாயாகல்வேண்டும்
வெறிகமழ்கொன்றையொடுவெண்ணிலவணிந்து
சீதம்பாடியவண்ணல்
பாதஞ்சென்னியுட்பரவுவன்பணிந்தே” எனவும், அத் ‘திருவெழுசூற்றிருக்கை’ இறுதி வெண்பாவில்,

“ஆலவாயிலமர்ந்தாய்துணர்நெடுநீமென்,
மெய்யொர்வுகீர்ப்பணிந்தநூலெதியனே
யையுறவொன்றின்றியமர்ந்து” எனவும், பெருந்தேவபாணியில்,

“பத்தியுநீயேமுத்தியுநீயே
சொலற்கருந்தன்மைத்தொல்லோய்நீயேயதறா
கூடலாலவாய்க்குழகனுவது
அறியாதருந்தமிழ்ப்புத்தனனடியே
வீண்டியசிறப்பினிணையடிக்கீழ்நின்ற
வேண்டமதுவனிவேண்டெவ்வொந்தே” எனவும், அதன் இறுதியிலுள்ள வெண்பாவில்,

“விரைந்தேன்மற்றெம்பெருமான்வேண்டியதுவேண்டா
திகழ்ந்தேன்புழைத்தேனடியேன்—விரைந்தேன்மேற்
சீற்றத்தைநீரித்தருளுத்தேவாதிதேவனையாற்றவுநீசெய்யுமருள்” எனவுந்
தாமே, தமக்கு உண்மையறிவிக்கும்பொருட்டு ஈசுரன் கருணைத்திருக்கோலங்கொண்டு வந்தானென்பதூஉம், அவ்வாறு வந்த இறைவன் கருணைத்திறத்தைத்தாமறியாது பிழை செய்தாரென்பதூஉம், அதன்மேல் இறைவன் விழித்த நெற்றிக்கண் நெருப்புத்தம்மைச் சுடவே அவ்விறைவனைத்தாமறிந்துகொண்டாரென்பதூஉம் நன்றாக எடுத்து மொழிந் திட்டார். இங்ஙனம் எடுத்து மொழிந்ததூஉம் பிறரை வஞ்சித்தன்முதலிய காரணம் பற்றியன்றி இறைவனை என்பெல்லாம் நெக்கு நெக்குகுகி நெஞ்சம் நெகிழ்த்து கரைய வழிபட்டு அவன் அணுக்கிரகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டேயாமென்பது

சாதாரண அறிவுடையார்க்கும் இனிது விளங்கும். இங்ஙனம் இறைவன் சகலவருட் கோலத்தழிஇ வந்த நக்கிரணர்க்கு அனுக்கிரகஞ்செய்த பேரற்புதமுறையை எந்த ஆங்கில நன்மக்கள் தாம் உருவெளித்தோற்றமென்றுணாக்க ஒருப்படுவார்? அல்லது, அவ்வாங்கிலமொழியில் * மனோதத்துவதூற்பயிற்சி கைவந்த எந்தத் தத்துவசாத்திர பண்டிதர்தா மிதனை மறுக்கமுத்திடுவார்? அல்லது, எந்த நிரீசுவாத விற்பணர் தாம் இதனை மறுக்கவல்லராவர்? அப்படி அவர் பொய்யென்று மறுக்க விரும்பினாலி வற்றிற்கெல்லாம் வேறு என்ன கதிதான் சொல்லமாட்டுவார்?

இன்னும் ஒன்றுகாட்டுவாம். உலகமெல்லாம் புகழ்ந்தேத்துஞ்சுவத்திருவா ளராகிய ஸ்ரீமத் - மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தாம் அமைச்சராயிருந்துழிப் பாண்டியன் றந்த பொருள்கைக்கொண்டு குதிகாக்கொள்ளும்பொருட்டுப் போய்வழியிற் கிட்டிய ட் திருப்பெருந்தறைப்பூங்காவீற் சிவபெருமான ஒரு வேதியர் வடிவங்கொண்டு பல சீடர் புடைசூழுவிருந்து தம்மை ஆண்டுகொண்டு அனுக்கிரகஞ்செய்த முறையைத் திருவண்டப்பத்தியில்,

“என்றேனையோர்க்குட்கவந்தியம்பி
யறைகூவியாட்கொண்டருளி
மறையோர்கோலங்காட்டியருளும்” எனவும், போற்றித்திருவகவலில்,

“அருபரத்தோருவனவளியிலீவந்து
குருபானுகியருளியபெருமையை” எனவும், துளந்தாத்தந்தில்,

“ராவிரதநீயெளியையாகிவந்சொளிசெய்மானுடமாநகநாக்கியுங்
கீறிலாத நெஞ்சுடைய நாயினேன் கடையனாயினேன் பட்டகீழ்மையே” எனவும், திருவம்மானியில்,

“செங்கணெடுமா ளுஞ்சென்றிடந் துங்காண்பரிய
பொங்குமலர்ப்பாதம்பூதலத்தேபோந்தருளி
யெங்கள் பிறப்பறத்திட்டெந்தரமுமாட்கொண்டு
தெங்குதிரள்சோலைத்தேன்னன்பெருந்துறையா
னங்கணனந்தணையறைகூவீடருளு
மங்கருணைவார்கழிலேபாடு துங்காணம்மானாய்” எனவும், அருட்பத்தில்,

“நீதியெசெவ்வத்திருப்பெருந்துறையினீமைமலர்கீதருந்தமேவியசீ
ராதிதேயமுடியேனாதரித்தழைத்தாலதெந்து வேயென்றறனாயே” எனவும் பிரார்த்தி
தனைப்பத்தில்,

“கலந்து நின்றடியாரோடன்றவானாகளித்திருந்தேன்” எனவும், பின்பு அவ்வி
றைவனானவழிநின்ற பாண்டியனிடத்திற் றிரும்பச்சென்று தாம் அங்கிருந்துழிக்
குறிப்பிட்ட ஞானிற்சிவபெருமான நரிகளைப்பிடித்துக்குதிகாக்களாக்கிக்கொண்டு ஒரு
குதிகாமேற்கொண்டு தாமும் பாண்டிநாடு அடைந்து அவ்வரிய அருட்கணைத்திருக்
கோலங்காட்டியனுக்கிரகஞ்செய்த அருங்கருணைத்திறத்தை, திருவேகறவில்,

“ஒருக்குதிரையுலவுசடையுடையானேநரிகளெல்லாம்
பெருந்திதியாயாகியவாறன்றேயுன்போருளே” எனவும், கீரித்தீத்திருவகவலில்.

* Psychology.

† முன்னிது ஒரு பூங்காவாயிருந்தது.

“அரியொடுபிரமற்களவறியொண்ணு
 னரியைக்கீதிரையாகீகியான்மைபு
 மாண்டுகொண்டருளவழகுறுதிருவடி
 பாண்டியன்னைக்குப்பரிமாவிற்று” எனவும்,

“மதுரைப்பெருநன்மாநகரிருந்து
 துநீரைச்சேவகனுக்கியகொள்கை” எனவும்,

“அரியொடுபிரமற்களவறியாதவன்
 பரிமாவின்கைப்பயின்றவண்ணமும்” எனவும், திருவம்மாணியில்,

“சிந்தனையைவந்துருக்குஞ்சீரார்பெருநீதுறையான்
 பந்தம்பரியப்பரிமேற்கொண்டான்றந்த
 வந்தமிலாவானந்தம்பாடுதுவ்காணம்மாறாய்” எனவும், திருப்பொன்னுகளில்,

“சாலவமுதுண்டொழுகடலின்மீதெழுந்து
 ஞாவமிகப்பரிமேற்கொண்டேநமையாண்டான்” எனவும்,

அன்னைப்பந்திந்தசட்டையிட்டிருக்கிறாரேமல் வந்தாரென்பதுதோன்ற,

“பள்ளிக்குப்பாயத்தர்பாய்பரிமேல்கொண்டென்
 னுள்ளகவல்வராலன்னையென்னும்” எனவும், திருப்பாண்டிப்பதிக்கீதி லன்
 கனங்குதிரைமேற்ககளவருட்கொலங்கொண்டு வந்த இறைவனார் திருவுருவத்தையே
 தாம் தியானித்துக்கொண்டிருந்தமை இனிது புலப்பட,

“தெரிவரநின்றிருக்கப்பரிமேற்கொண்டசேவகனு
 ரொருவரையன்றியுருவறியாதேன்றனுள்ளாமதே” எனவும்,

“பாரின்பவெள்ளங்கொளப்பரிமேற்கொண்டசேவகனு
 ரோரின்பவெள்ளத்தருக்கொண்டொண்டாயுள்ளக்கொண்டார்” எனவும்,

“பரவியவன்பவையென்புருக்கும்பரம்பாண்டியனார்
 புரவியின்மேல்வரப்புத்திகொளப்பட்டபூங்கொடியார்
 மரவியன்மேல்கொண்டுதம்மையுத்தாமறியார்மறந்தே” எனவும், பின்னர்ச்சுவா
 மிகளைப்பாண்டியன் வையையாற்றில்நிறுத்தி நலிந்தவழியிறைகன்அவரை நலிவுதிர்ந்
 தற்பொருட்டு விடுத்த வெள்ளப்பெருக்கினால் வையையாற்றின் கரையுடைத்து நீர்
 பெருகுதலை அரசனுணர்ந்து அக்களையை ஊரிலுள்ளார் அனைவரும் கட்டும்பொருட்டு
 நிலனைந்துகொடுப்ப, அங்கணத்தங்கடங்கட்குப் பிரித்துக்கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களிற்
 ககைகொலிக்கொண்டு ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் முயன்று கொண்டிருக்கையில், உற
 வினர்யாருமின்றித்தனியனாய்ப் பிட்டுவிற்கும் பொருளைக்கொண்டு தன்வயிற்றிரப்பி
 அந்களில் வசித்துக்கொண்டிருந்தவரும், ஆலவாய்க்கடவுளிடத்திற்பெருகிய மெய்ப்
 பத்தியுடையளும், முதிர்ந்த வயதினனாமாகிய ஒருபிட்டுவாணிச்சி தனக்கு அரசனைக்
 திட்ட களைகிலத்தைத்தானே திருத்திக்கட்டமாட்டாமையானும் தனக்காகக்கூலியின்
 நித்தொழில் செய்வாரைப்பெறாமையானும் பெரிதும் வருத்தி ஆலவாய்க்கடவுளிடஞ்
 சென்று அழுதுகுறைவிரப்ப, அவன் குறையினைச்செவியடுத்த கருணைமீர்தியாகிய
 பெருமான் ஓர் ஒட்டனைப்போல் வடிவங்கொண்டுபோந்து “அம்மே! கூலிக்கு ஆள்
 வேண்டுமோ?” என்ன, அவன் “அப்பா! நான்கூலிகொடுக்கப்பொருள் சிறிதுமில்லாத
 வறுமையுடையேன்; நாடொறும் பிட்டுவிற்து அதில் வரும் அற்ப இலாபப்பொருளைக்

கொண்டு வயிறுவளர்க்கின்றேன்; பாவியேன் என்செய்வேன்! என்ன, அவர் 'அம்மே! நீசும் பிட்டில் உதிர்ந்துபோகும் பாகக்ஷையேனும் எனக்குக் கூலியாகக்கொடுக்க ஒருப்படுவையேல் உனக்காகத்தொழில்செய்வேன்' என்றுரைப்ப அமுதியோள் பெரிதும் அகமகிழ்ந்து 'அப்பனே! அவ்வாறே தருவேன், நீ தொழில்செய்தவா' என்ன, அவர் அவ்வாறேதொழில் செய்தவதபோல் மாயஞ்செய்த இடையிடையே யவளிடஞ்சென்று 'அம்மே! எனக்கு நிரம்பவும் பசிக்கின்றது. உதிர்ந்தபிட்டுணவுகொடு' என்று கேட்டுப்பெற்றாண்டு பிச்சுனைப்போற் கூந்தாடிக்கொண்டு கரைகோலாது காளைப்போக்க, அன்றமாலையில் அரசன் ஊரார் கரைகோலியதனைக்காணவந்த எல்லார்க்கும் அளத்துவிட்டநிலந்திருத்தப்பட்டிருத்தலையும் பிட்டுவாணிச்சிபங்கு அறணந்திருத்தப்பட்டாதிருத்தலையுக்கண்டு வெகுண்டு அதனைத்திருத்தவந்த கூலியாளாகிய ஒட்டனைத் தன்சையிலிருந்த பிரம்பாலடித்தலும், அவ்வடி அடித்தவனாகிய பாண்டியனையுள்ளிட்டிச்சரசர் அரசுபேதங்களாகிய எல்லாவற்றின் மேலும் உறைப்ப ஒரு கூடைமண்ணால் அக்களையைத்திருத்தி ஒட்டவேடக்கொண்டுவந்த இறையனார் மறைந்து சென்ற கருணைத்திறத்தை நினைந்து நினைந்துருதி அவ்வரசன் பக்கத்தில் அமைச்சராயிருந்து கோற்கண்ட ஸ்ரீ மணிவாசகப்பெருமான் கீர்த்தித்திருவகவல்லில்,

“ஆங்கததன்னிலடியவட்காதப்

பாங்காயிமண்குமந்தருளியபரிசும்” எனவும், திருவம்மாணியில்,

“மண்குமந்துகல்தொண்டி*தீதோவாள்மொத்துண்டு

புண்குமந்தபொள்மெளிபாடுதுங்காணம்மாறாய்” எனவும், திருப்புவல்லியில்,

“தின்போர்விடையான்சிலபுரத்தார்போரேறு

மண்பாண்மதுரைமீறிட்டழதுகேயிதருளித்

தண்டாலேபாண்டியன்றன்னைப்பணிதொண்ட

புண்பாடல்பாடிநாம்புவல்லிசெய்யாமோ” எனவும், திருக்கழுக்குன்றப்பதி

கத்தில்,

“பிட்டுநேரீபடமண்குமந்தபெருந்துறைப்பெருயபித்தனே

சட்டநேர்படவந்திலாதசமுக்கனெனுண்ச்சார்ந்திலென்” எனவுந் தாமே தமது திருவாக்கா வல்வனுக்கிரக முறையினையும், ஈசுரன் தம்பொருட்டுத் தார்க்குவந்த சகல மங்கள வகுட்கோல மரபினையும், அவ்வருட்கோலக்கொண்டு வெளிப்பட்ட பெருமான் கீசுமந்திய திருவிளையாடன் மாட்சியினையும் வித்தது பலமுறை யெடுத்தோதியருளியவாறு காண்க. ஐம்புவல்களுக்கும் ஆர துகர்ச்சியாம்படி திருக்கோலந்தரித்துக் காணவுங் கருதவுங் உரைப்பவும் வாராத தன்பெருமைக்குணவகளைத் தன் அன்பர்க்கு அனுக்கிரகிக்கும்பொருட்டுக் காணவுங் கருதவு முறைப்பவுமெல்லாம் எளிவந்தனவாக்கி வெளிவந்த சருவேசுரன் பெருங்கருணைத்திறத்தை அன்புநிறைந்த திப்பிய வுள்ளத்தோடு ஆராயலுறுவார்க்கு, அவ்விறைவன் நீட்களமும சகளமும சகல நீட்களமுமாகிய எல்லா நிலையும் எய்தவல்ல சருவ சத்தியுடையனாமென்பது நீங்குபுலப்படும். இங்ஙனம் விரிவா யெடுத்தகாட்டிய பிரமாண வருள்வாக்கியங்களுக்கும், அந்தப் பிரமாண வருள்வாக்கியங்களாற் பெறப்பட்ட சத்திய வருட்கோல வியல்புகளையும் தேச சரிதங்களிற் பழகிய எந்த ஆங்கில கன்மக்கள் தாம் தழுவாது ஒழிவர்? அல்லது உம், உலகவியற்கைக்கு மாறாக நடப்பன கொன்றுமில்லாமையால், † அற்பு

* 'அப்பாண்டியவரசனுடிபட்டு' என்று பொருளுரைக்க.

† Miracles.

தங்கள் நிகழ்ந்தனவென்றதைத் தவறாமல் வெறும் பொய்யேயாமென்று வாய்ப்பறை யறைந்து திரியும் பிரமசமாசகத்தார் இவற்றிற்கெல்லாம் யாது சொல்லவல்லார் ?

இனி யிவ்வண்ணே தான்றும் இறைவன் சகனவருட்கோலவியல்பு உணராமட்டாது, அவை தம்மை * மனோபாவினையா எனிகழ்ந்த உருவெளித்தோற்றங்களாமென்பார் தெளிந்துறுதிசூடாமாறு இன்னும் ஒன்று காட்டுவாம். † மானுடரென்பார் எக்காலத்தம் எவ்விடத்தம் ஒருவரோடொருவர் உறவு உரிமைபுண்டு வாழும் இயல்பினரேயாம். இவ்வாறு உறவுரிமைகொண்டு வாழ மியல்பினராகிய மக்கள் ஒருவரொருவரோடு அனவளாவி வாழும் முறையினால் அறிவு முதிர்ச்சியடைந்து உலகாணுபவமும் ஈசரவுணர்ச்சியு முடையராகின்றனர். அவ்வாறன்றி ஒவ்வொருவரும் பிறவி முதற்கொண்டு அனவளாவுதலின்றித் தாந்தாம் தனித்திருந்து வளர்த்துவருவராயின் அவரெல்லாம் அறிவு சிறிதுமில்லாமாய் மிருகங்களைப்போல் உழன்று திரிவர். இத்தற்கு எமது குழந்தைப்பருவமே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாம். யாம், தாய்வயிற்றை யகன்று வெளிப்பட்டகாலத்தில் எம்மறிவு ஒருசிறிதும் விளங்காது கிடந்தோம். அங்கனம் கிடந்தகாலத்தில் எம்முடைய உள்மனமானது, உலகவுருவ வண்ணங்கள் பிரதிபலிக்கப்படாத நிர்மலமாகிய பளிக்குபோலவும் முத்திராயிடப்படாத மெழுக்குருண்டைபோலவும் இருந்தது. மனமென்னும் கண்ணாடியில் அவை விளங்காது ஒழியவே, அக்கண்ணாடியின் அப்பக்கத்தேயிருந்து அவற்றைக்காணும் ஆன்மாவும் அறிவுவிளக்கம் பெறாது கிடந்தது. அப்போது இறைவன் எமது தேகத்தைப் பல்வகை யுண்டுகளாற் போஷித்து அதன்வழியே கொண்டுபோய் எமக்கு அறிவுவிளக்கச்செய்யும்பொருட்டுத் தான் கருணையான் எம்மகத்தே வைத்த பசித்தீயானது எம்மை வருத்த அதற்காற்றாது யாம் வாய்திறந்து அழ அதனைக்கண்டு அன்புடையளாகிய அன்னை எம்மை எடுத்தப் பா ஊட்டினாள். மிருகங்களோ தாம் பிறந்தவுடனே அங்கனம் தாயுதவியும் வேண்டாது தாமே யறிந்து தாய்முலை யுண்ணுகின்றன. இவ்வாறு மிருகங்களைக்காட்டினும் அறிவு விளக்கப்பெறாது கிடந்தயாம், பயிற்சியைத்தால் எம்மனம் சிறிது உலகவுருவத்தைப் பற்ற அதன் புறத்தேயிருந்த எம் ஆன்மவறிவு சிறிது விளங்கி, எமக்கு முலைசருவான் இவனென்று சிறிது காலமெல்லாம் அறிந்து, அதன் பின் அவனந்தருவானுந் தாயென்றறிந்து, அவள் அவ்வாறு தருதலும் பசியெடுத்து யாம் அமுதலாவென்றறிந்து, அதன்பின் யாம் உண்ணுவதும் பால் என்று அவள் பன்முறையுணர்ப்பதனறிந்து, அதன்பின் எம் அன்னையையும் எம்மையும் போஷிப்பானெல்லாந்தத்தையென்பது மவள் அறிவிப்ப அறிந்து இவ்வாறு முறைமுறையே எம்மறிவு விளக்கப்பெறவேமாயினேன். இதனால், எமக்கு அறிவு விளங்குதற்கு ஏதவாயிருந்த முதன்முயற்சி பசி ஒன்றேயாம் என்பதுஉம் இனிது பெறப்படும். இனி இவ்வகனம் அறிவுவளருத்தோறும் யாம் புதுவதாக அறிந்தது அறிவாகவும், முதலிலெழுந்த பழைய வறிவு எமக்கு அறியாமையாகவுந்காணப்பட்டன. இதுபற்றியே, ஆசிரியர் - தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயார்,

“அறிதோற்றியாமுகண்டற்றந்தாமஞ்

செறிதோறுஞ்சேய்யையாண்டபு” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இனியிவ்வகனக்குழவிப்பருவ முதற்கொண்டு முறைமுறையாம் எமக்கு அறிவு விளக்கப்பெறவேதே உலக வியற்கை. அவ்வியற்கைக்குமாறாக யாம் பததுவயதில் அறியவேண்டுவனவற்றை முதல் வயதிலேயே ஒருங்கறிந்திடுமோயின், அங்கனமறி

* Imagination. † Man is a social being.

தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததாமா?

உலகமெங்கணும் பலவேறப்பட விரிந்துகிடக்கும் பாஷைகளையெல்லாம் ஒருங்கே தொகுத்து அவற்றினிலக்கணங்களை மிகதுண்ணிதாக அளந்து, அவை தம்முட்காணப்படும் ஒற்றமை இலக்கணத்தானும் வேற்றமை யிலக்கணத்தானும் அவற்றை * எழுபத்தாறுகூறாகப் பிரித்துக்கொண்டு பாஷாஞானவுண்மை புலப்படுக்கும் பிரபலத்தவ சாத்திரபண்டிதர்களுக்கு, இங்ஙனம் ஒருவினா எழுப்பத்தலே மிகுந்த ஆச்சரியத்தை உண்டெண்ணுந்ரும். என்னை? தமிழ்மொழி ஒருவாற்றானும் வடமொழியோடு இயையுடைய தன்றாகலான் வடமொழியை அதனோடிணப்பட்ட வேறுபாஷைகளுடன் சேர்த்து ஒன்றாக்கியும், தமிழ்மொழியை அதனோடிணப்பட்ட வேறு சிலவற்றோடு உடன்சேர்த்து அவ்வாறு ஆக்கியும் அவரெல்லாம் ஆராய்ச்சிசெய்து வருகின்ற ராகலின். இனித்தமிழ்மொழியில் ஆராய்ச்சிவல்ல பிரபல பண்டிதர்களும்தமிழ்மொழி சமஸ்கிருத பாஷையோடு ஒருவாற்றானும் ஒற்றமையுறுதற்கு வலாத தனித்தியல் இலக்கணத்தென்னும் உறுதிக்கொண்டு போதருகின்றார். இஃகிவ்வாறாக, சமஸ்கிருதபாஷை ஒன்றேவல்ல சில பார்ப்பாரப்பண்டிதர் நியாயவுணர்ச்சியும் பொருளுண்மையறியும் அறிவாற்றலு மிலராய் எல்லாப்பாஷைகளும் எங்கள் சமஸ்கிருத பாஷையிலிருந்துதாம் பிறந்தன என்றாளைத்த அபிமானம் பாராட்டுகின்றார். வழங்குவினான்று இயையாது மறுதலைப்பட்ட இரண்டு வேறுபாஷைகளை ஒன்றெனையங்கூறும்பாராட்டுதல் நியாயவறிவு இல்லாதார் அபிமான முறையாம். இவ்வபிமானங்களாற்றும் மீடும் சமஸ்கிருத பாஷையினின்று பிறந்ததா மெனக்கூறும் சில ஆரியப்பொருள்புரணுமதர் மயக்கவறிவின் பெற்றிகாட்டித் தமிழ்மொழியி னுண்மையிலக்கணக் கூறப் புகுந்தோமாதலால் இவ்வாறு தலையுரை குறித்திட்டோம்.

இனிப்பாஷையின் உற்பத்திமுறையை ஒருசிறிது ஆராயவல்லார்க்கு ஒரு பாஷையிலிருந்து பிற்தொருபாஷை பிறக்குமென்னும் வாதம் பொய்யாயொழிந்திடு மாகலின், அம்முறைஎண்டு விரித்து அதனுண்மை நிலையிலொம்.

மானுட்ப் பிறவி எய்திய ஆன்மாக்களுக்கும் மிருகசென்மம் எய்திய ஆன்மாக்களுக்கும் வித்தியாசம் என்னையென்று ஆராயப்புகுந்சவழி, மானுட யாக்கைப்பெருந்துணையுடைய ஆன்மாக்களுக்கு ஐம்பொறி யுணர்வோடு அவற்றைப் பகுத்துணரும் மனவுணர்ச்சியும், மிருகயாக்கை யெய்திய ஆன்மாக்களுக்கு அங்ஙனம் பகுத்துணர்தலின்றிப் பஞ்சேந்திரிய வுணர்வுமாத்திரையாகச் சேடித்தலுமேயாமென்பது இனிது விளங்கிற்று. இதுபற்றியே, ஆசிரியர்-தொல் காப்பியனாரும் விலக்கினங்களுக்கெல்லாம் பஞ்சேந்திரிய வுணர்வு மாத்திரமே கூறி, மக்கட்பிறவியுடைய ஆன்மாக்களுக்கு அவற்றோடு மனவுணர்வுக்கூட்டி "மக்கடாமே யாற்றிவியரே" என்று ஒகியருளினாரென்பது. இத்தன்மை தேற்றமாட்டாத ஆங்கில தத்துவ சாத்திரிகள் சிலர் மானுடர்களைசெய்யும் விசேடகுணமுடையாரென்றும், வேறு சிலர் ஒருசாதிக்குரங்குள் நகைத்தலானும் நகைக்க முயலுதலானும் அஃது அவர்க்குவிசேடகுணமாகமாட்டாதெனமறுத்து அவர்தீயிற் சமைத்தது உணவுகொள்ளும் விசேடவியல்புடையாரென்றும் மற்றுஞ்சிலர் கீரீன்லாண்டே முதலிய திவுகளினுள்ள மக்கள் சமைத்தணவுகொள்ளக்காணாமையான் அதுவும் பொருட்சாதென மறுத்து அவர் தக்ல் மரம் முதலியவற்றார் கத்தி முதலிய கருவிசெய்து அவற்றைப்பயன்படுத்து வாழும் விசேட முயற்சியுடையாரென்றும்,

* Vide, The Science of Language by Prof-Sayce.

† Carlyle's Sartor Resartus.

*வேறுபிறர் அந்நினும் மக்கள் பண்டைக்காலத்தொட்டுச் சொற்சொல்லுஞ் சாதரிய முடையராகக் காணப்படுதலால் அதுவே அவர்க்கு விசேட விலக்கணமாவதென்றற் கூறிய தம்மதம் நிறுத்துகின்றார். பறவையினங்களிற் சில கூடுகட்டுதற்குவேண்டிக் கருவிகள் கொணர்ந்து அவற்றைப் பயன்படுத்தக்காண்டலானும், கிளி, நாணவாய்ப் புள் முதலியன சொற்சொல்லுஞ் சாதரியமுடமை எல்லாரானும் அறியப்படுதலானும் அவையும் அவர் கூறியவாறு மக்களுக்கேயுரிய விசேடகுணங்களாகமாட்டா. அற்றன்று, அவைதாமே தமக்குவேண்டும் ஆயுதவகைகளைச் செய்துகொள்ள மாட்டாமையானும், கிளிமுதலிய புள்ளினங்கள் பகுத்துணர்வின்றிச் சொற்சொல்லுதலானும் மேலுரைத்த விசேடமுயற்சிகளே மக்களுக்கு இலக்கணங்களாமெனின்;—நன்று சொன்னீர், அங்கனம் அவைதாமே ஆயுதவகைகளைச் செய்துகொள்ள மாட்டாமைக்கும், அறிந்து சொற்சொல்லாமைக்கும் ஏதுவேண்டியென்று ஆராயலுறுவார்க்கு அவற்றிற்குப் பகுத்துணர்ச்சியில்லாமை ஒன்றே காரணமாமென்பதாஉம் மக்களென்பாரவாயுதவகைகளை அறிந்து செய்து பயன்கோடற்கும் உணர்வு மிகுந்து சொற் சொல்லுதற்கும் தாம் பகுத்துணர்ச்சியுடையராதல் ஒன்றே காரணமா மென்பதாஉம் இனிது விளக்குதலின், ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனார் கூறியவாறு பகுத்துணர்ச்சியுடமையே மக்களுக்கு விசேடவிலக்கணமாமென்பது உமக்குக்குத்தாலதுபோலு முண்டையுமக்க. ஆயிருந் நகராதிதல், சமைத்துண்டல், க்ருவியைத்தொழிந்படுத்தல், சொற்சொல்லுதல்போது இவியையும் பிறவுமாகிய எல்லாம் பகுத்துணர்ச்சியை யடியாகக் கொண்டே நிகழ் கொளாமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், விலக்கினங்கட்கும் மக்கட்டொகுதிக்கும் வேறுபாடாவன முறையே பகுத்துணர்ச்சியின்மையுண்மையாமன்றிப் பிறிதில்லையெனவிடுக்க.

இனி, மக்களுக்கெள்ள இப்பகுத்துணர்வுதானும் காலஞ்செல்லச்செல்லஉடன் வளர்ந்து வருவதாயிற்று. ஆன்மாக்கள் படைப்புக்காலம் தொடங்கிப்புல்முதலியதாவர தேகங்களிலிருந்து அறிவுவிளங்கப்பெற்றும், அதன்பின் சங்கமங்களாகிய விலக்கினங்களின் தேகங்களிலிருந்து அறிவு விளங்கப்பெற்றும், அதன்பின் மரணுடசரிரத்தின் கண் எய்தி அறிவுவிளங்கப்பெற்றும், அதன் பின் அம்மானுடதேகத்தின் கண்ணுங் காலத்தோறுந்நிரும்பத்திரும்ப துழைந்து பிறந்து அறிவு விளங்கப்பெற்றும் இவ்வாறே பகுத்துணர்ச்சி மிகவுடையராய்ப்போதுகின்றனர். இங்கனம் இவரறிவு வளருத்தோறும் நாகரிகமும் உடன்வளர்ந்து வராதிற்கும். இவர் நாகரிகப் பெருக்கமுறுத்தோறும் இவர்க்குவேண்டும் பொருள்களும் பலப்பலவாய், அப்பொருள்களை ஈட்டுதற்கு வேண்டிக்கருவிகளும் பலப்பலவாய்ப்பெருக்கமுறும். இனி நாகரிகம் பெருக்கமுறாத காலத்தே அவை அவ்வாறு பலவாகவேண்டப்படா. ஆன்மாக்கள் பிறசென்மங்களே ஒழித்து மாணுடசென்மமெய்தி அறிவுமிக விளங்கப்பெறாத அநாகரிகமுற்றிருந்த காலத்தில் காய்கனி கிழங்குமுதலிய உண்பொருளையன்றி வேறுவேண்டாராய் மிருகங்களிப்போல் நாட்கழித்தனர். இதற்கு, ஆப்பிரிக்கா அமெரிக்கா முதலிய கண்டங்களில் வசிக்கும் பல்லாயிரக்கணக்கினராகிய மக்கள் உண்ணல் உறங்கல் இன்புறுதலையன்றி ஆடையுடுத்தலும் வேண்டாராய்க் காலங்கழித்தலே தக்கசான்றும். இக்கண்டங்களில் வசிக்குஞ் சில சாதியார்க்குப் பாஷைகளுங்கிடையா. எனவே, மிகவும் அநாகரிகமுற்றிருந்தகாலத்தில் உலகத்திலுள்ள எல்லாமக்கட்கும் பாஷை என்பது ஒரு சிறிதுங்கிடையாது. தாம் உணவுகொள்ளும்பொருட்டு வேண்டும், டழுவல் காப் கிழங்கு முதலியனவேல்லாம் மரங்களிலுங் கொடிகளிலுஞ் செடிகளிலும் பறித்துண்டுள்ளிப்பர். பரு

குதற்கு நீர் மலையருவிகளிலும் காண்யாறுகளிலும் நீரோடைகளிலும் பெறவர். இங்ஙனம் எளிதிற்கிடைப்பனவாகிய இவற்றைப் பிறரிடம் வேண்டாமையான் அவரோடு உணாயாடுதலும் வேண்டாவாயிற்று. அன்றி ஒருவழித் தாங்கருதிய தொன்றனைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தல் வேண்டினாராயின் முகங்கைகால் முதலியவற்றுவதனைக்குறிப்பிடுவர்; அக்குறிப்பாலும் விளங்காதாயின் தாங்குறித்த பொருளினுள்ள ஒலிக்குறிப்பைத்தாமும் நிகழ்த்தி அவ்வாற்றா வதனை அவர்க்கு உணர்த்தவர்; தாம் ஏதாவது ஒன்றால் துன்புற்றாராயினும் இன்புற்றாராயினும் அந்நிகழ்ச்சியைத் தம்முடக்குறிப்பால் அவர்க்கு உணர்த்தவர். இவ்வியல்பெல்லாம் ஒருதாரணத்தின்கண் வைத்து விளக்கிக் கட்டினும், மூன்று வயதுள்ள ஒரு குழந்தை தன்கையில் அப்பம் வைத்துக்கொண்டு உண்ணுகையில் அதனை ஒரு காக்கை பற்றிக்கொண்டுபோயது; போக, அழுதுகொண்டே தன் அம்மையிடஞ்சென்று தன் கையைபுங்காட்டி ஆகாயத்தைபுங் காட்டிற்று; அக்குறிப்பையுந் தன் அம்மை அறியாளாக அது திரும்பவும் 'மா! மா!' என்று அவளை அழைத்துத் தன் கையைக்காட்டிக் 'கா - கா' என்று சொல்லி ஆகாயத்தைபுங்காட்டிற்று. இங்ஙனங்காட்டவே, 'கா - கா' என்று ஒலி செய்யுங்காக்கை அப்பத்தைப்பறித்துக்கொண்டு ஆகாயத்திற் சென்றதென்பதை அன்னை அறிந்தகொண்டனள். இதுபோலவே, அநாகரிக நிலையிலிருந்த மக்கள் தாங்கருதியதனைப் பிறர்க்கு இனிது அறிவுறுப்பாராயினார். இன்னும், யாம் வேறு பாஷை வழங்கும் மக்களோடு பழகப்புகுங்கால் அவர் கூற்றுஞ் சிலசொற்களையும் சிறியவாக்கியங்களையும் கற்றுக்கொண்டு அவரோடு அவளவளாய்ப் பேசும்போது தெரிந்தசொற்களாம் நெரிந்தபொருள் களை அறிவித்தலும், தெரிந்தவற்றை அறிவுறுக்கும் சொற்கள் தெரியாவிடங்களினெல்லாம் முகங்கை முதலியவற்றை குறிப்பிடுதலுஞ் செய்து போதருகின்றோம். இருந்தவாற்றுவநாகரிக நிலையிலிருந்த மக்களெல்லாரும் வேறுபாஷைகற்றும் எம்மைப்போலவும், தன்குறிப்பு வெளிப்படுக்குங் குழந்தைபோலவும் ஒழுகலாறுடைய இயல்பினரே யாமென்பது தெற்றென விளங்கும்.

இனி இங்ஙனம் ஒழுகலாறுடைய அநாகரிகமுதமக்கள் ஒருவழித்தங்கருத்தைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தும் போதெல்லாம் தாம்பெரிதும் இடர்ப்படுதலை உணருந்தோறுமுணருகதோறும், அங்ஙனம் இடர்ப்படாது எளிய முறையா வதனை வெளிப்படுக்கு நன்னெறி கடைப்பிடிக்கும் நோக்கமுடையராயினார். அந்நோக்கம் நாளேற நாளேற முதிர்ந்த தங்கருத்தை ஒருவழிப்படுத்தலின் உவ்வப்போது தாங்குறிப்பிடுமி, பொருட்குணவ்சேடம் பற்றி அவற்றிற்கெல்லாம் பெயர்களமைத்தப்பலவேறுபாஷைகள் பலவேறு காலங்களிற் பலவேறு மக்களா வியற்றி வழங்கப்படுகின்றன. எனவே, பாஷையென்பது மக்களார் செய்துகொள்ளப்படுவதல்லது கடவுளரார் சிருட்டிக்கப்படுவதன்றென்பதூஉம், அங்ஙனம் அவரார் செய்துகொள்ளப்படுவதூஉம் பொருட்காரணம்பற்றி யியற்கையாகவே நிகழ்வதன்றிக் காரணம்பற்றாது செயற்கையாகச் செய்துகொள்ளப்படுவதன்றென்பதூஉம், அப்பாஷைகளியற்றப்படுவதற்கு முதற்காரணங்களாவன பிராணிகளின * ஒலிக்குறிப்பும் பொருள்களின் விசேட குணங்களும் ஆ ஓ முதலிய வியப்பிடைச்சொற்களும் சிறிய வாக்கியங்களாமென்பதூஉம் இனிது விளங்கும். 1

இனி, ஒரு சாரார் தமிழ்மொழிக்கும் வடமொழிக்குமெல்லாம் இலக்கணஞ் செய்து அவற்றை அகத்தியனார்க்கும் பாணினிமுனிவர்க்கும் உபதேசித்தருளினார் சிவபெருமான் என்று கூறுபவர்களான், பாஷைகளெல்லாம் மக்களார் செய்துகொள்

எப்படுவனவையாமென்று நியதிக்கொண்டிகாத்தல் வழுவாம் பிறவெனின்,—அறியாது கடாயினாய், செந்தமிழாரியமுதமக்கள் தாம் இயல்பாகவே வழங்கிய மொழிவழக்கியல் வழிப்படுத்த இலக்கண நெறிவரம்பு கோலி மற்று அவைதம்மைஇறைவனவாக்குபதேசஞ்செய்ததல்லது தானே அதனைச்சிறுட்டித்து உலகில் வழங்கப்படுத்தான் என்று யாண்டு முறைப்பக்காணமையான் அவ்வாறு வினாத்தல் உலகநெறியொடு பொருந்தாத போலியுரையாமென்றொழிக. இது கிடக்க.

இனி, தமிழும் வடமொழியுமாகிய பாஷைகள் மக்களா வியல்பாகவேசெய்து கொள்ளப்பட்ட இருவேறு வகைப்பட நெறிப்பாடுடையனவாம். அல்லதுஉம் அவையிரண்டினையும் வழங்கிய நன்மக்கள் இருவேறுதேயங்களி லிருந்தவர். தமிழர் இந்த இந்திய நாட்டிலிருந்தவர். * ஆரியர் இவ்வீந்திய நாட்டிற்கு வெகுதூரத்திலுள்ள மத்திய ஆசியாதேசத்திலிருந்தவர். இவ்வநமைக இவ்விருவர் பாஷைகளும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று பிறந்தது என்று கூறுமாறு யாங்நனம்? இன்னும், அவையெல்லாம் அவ்வம்மக்களாலியற்கையாகவே செய்துகொண்டு வழங்கப்படுவனவாமென்பது இனி தெடுத்த விளக்கினுமாதலால் தமிழர், ஆரியர் வருந்துணையும் தாம் பாஷையின்றி ஊமராயிருந்து அவர் வருதன்மாத்தினாயானே அவர் பாஷையைக்கற்றுத் தாமொரு பாஷை இயற்றிக்கொண்டு வழங்கினுரெனக்கூறுதல் உலக வழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் மாறுகொள்ளும் பொய்யுரையா யொழிந்திடும். அல்லது, அவ்வாறு உலகவழக்கொடு முரணி இயற்றிக்கொண்டாரெனின், அவ்வாரியமொழிச் சம்பந்தம் பெறாது அவ்வாரிய பாஷையினும் பலவாகி விரிந்த சொற்களைத் தமிழ்மொழியுடைய தாமாறு யாங்நனம்? அற்றன்று தமிழர் மிக துண்ணிய அறிவாற்றலுடையராகலான் அவ்வாறு நலம்பட விரிந்த மொழியொன்று செய்துகொண்டாரெனின்;—அத்தூணை துண்ணிய அறிவுடையராயின் அவர் நாகரிகமுடையராதலும் வேண்டும். வேண்டுகே நாகரிகத்திற்கு ஒருதலையான் வேண்டப்படும் பாஷையும் முன்னரே யுடையராதல் வேண்டும். அல்லதுஉம், அத்தூணை துட்பவறிவாளர் தாமே ஒரு பாஷையயறிந்தகொள்ளவறியாது ஆரியர் வருந்துணையும் ஊமராயிருந்தாரெனல் யாங்நனம்? அற்றன்று, ஆரியர் வருந்துணையும் ஊமராயிருந்து அவர் வந்ததூணையானே அவரால் அறிவுபெற்று ரெனின்;—அத்தூணை அநாகரிகராயிருந்த தமிழர், நாகரிகமுடைய ஆரியரைக்கண்டுழி அஞ்சி அவரை நெருங்காது அகன்று ஒழுக்குவாரென்பது நாகரிகவாழ்க்கையுடைய ராகிய ஆங்கில நன்மக்களைக்கண்டஞ்சி யகன்று ஓட்டம் பிடிக்கும் ஆப்பிரிக்கர் அமெரிக்கர் முதலிய அநாகரிக சாதியார்மாட்டுக் கண்டுகொள்ளப் படுமாதலின் அதுவும் பொருந்தாது. அற்றன்று, ஆங்கில நன்மக்கள் அவ்வநாகரிகசாதியாரை வலித்து பிடித்துவைத்துத் திருத்துகின்றவாறுபோல, ஆரியருந் தமிழரைப்பிடித்துவைத்துத் திருத்தித் தம் பாஷையை அவர்க்கு அறிவுறுத்தினாராகாரோவெனின்;—நன்றுசொன்னாய், அவ்வாறாயின், ஆங்கில நன்மக்களாற்றிருத்தப்படும் அநாகரிக சாதியாரிடத்தில் அவ்வாங்கில பாஷையே வழங்கப்படுதல்போலத் தமிழ் முதுமக்களிடத்தும் அவ்வாரிய பாஷையே வழங்கப்படுதல்வேண்டும்; அவ்வாறன்றி அதனின் வேறாய்த்தனித்தியல் தமிழ்ச்சொல்லுடையராகலான் அதுவும் பொருந்தாது. எனவே, தமிழ் மொழி ஆரிய பாஷையினின்றும் பிறந்ததாமென்பது ஒருவாற்றினும் பெறப்படாமையான், கீயாய வுரை நிகழ்த்தவறியாத அவர் கூற்று வெறும்போலியே யாமென்பது உணர்ந்துகொள்க. இது பற்றியன்றே பண்டிதர் மாகீஸ்முலா† பாஷாதந்துவம் என்னுந்தமது,

* ஆரியர் - உழவர்; அர் (உழு) என்னும் பகுதியடியாகப்பிறந்த சொல்.

† The Science of Language-P. P. 76.

தமிழ்ச்சொல்லுற்பத்தி.

ஒரு தமிழ்ச்சொல் ஒரு பொருளை யாங்கன முணர்ந்திற்று அக்காரணத்தை துண்ணிதாக ஆராய்ந்து அச்சொல்லுற்பத்தி முறைகாட்ட எடுத்துக்கொண்டமை யான் இந்நகு இப்பெயர்த்திட்டோம். இனித்தமிழ்மொழி ஒன்றேவல்லபிற்சொல்லுற்பத்தி புலவோர் சிவர் அங்கனம் ஒவ்வொரு சொல்லின்கண்ணும் உற்பத்திக்காரணங்கண்டறி யமாட்டாராய்ச் சிலசொற்கள் மாத்திரம் காரணம்பற்றி வழங்குகின்றன, வேறு பலவெல்லாம் இப்பொருளை யறிதற்கு இச்சொல்லெனக் காரணம் வேண்டாது அறிவுடையோரால் இடப்பட்ட குறிகண் மாத்திரையேயாய் வழங்குகின்றன வாகலான், அவை ஒவ்வொன்றும் உற்பத்திக்காரணமுடையவென்றாய்ப்பது பொருத்தமின்றி மென்று உணர்கின்றார். மேலே, யாம் இனிதெடுத்த விவகரித்த 'தமிழ்வுடமொழியினின்று பிறந்ததாமா?' என்னும் விஷயத்தில் சொற்றொகுதியாகியொரு பாலை முழுமுதற்கடவுளானும் அறிவுடையோரானுஞ்செயற்கையாகச் சிருட்டித்த அளிக்கப்படுவதன்றி, மாணுடாகாகரிவ்ருத்திமுறைக்கு ஏற்ப மாணுட சபாவமேயாய் இயன்று நிகழ்வதாமென்பது நிறுவப்பட்டதாகலிற் கடவுளரானும் அறிவுடையோரானும் அது காரணமின்றிச் செய்யப்பட்டதென்பாரை ஒரு சிறிதும்பொருந்தாது. அல்லது உம் அறிவுடையோராயினர் அங்கனம் காரணம்பற்றாது செய்யவேண்டியதானான் என்னையென்று ஆசங்கிப்பார்க்குப் பிரதிமொழி கூறுதலாகாமையானும் அது பொருந்தாமை யறிந்துகொள்க. பிரபஞ்ச முழுவுடைய பரந்துகிடக்கும் மக்களெல்லாரும் வழங்கும் பாலைகளைன்றாயினும் அங்கனங்காரணமின்றி ஒருவரார் செய்துகொள்ளப்படுவன வல்லவாய்ச் சபாவகாரணங்கொண்டு நிகழ்வதானும் அது பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

இனி இப்பெற்றியறியாத பலணந்திமுனிவர் காரணச்சொற்களெனவும், காரணமின்றி வழங்குமாத்திரையாய் வரும் இடுகுறிச்சொற்களெனவுஞ் சொற்கள் இருவகைப்படுமென்றாலெனின்;—ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனார் எல்லாச்சொற்களுக்காரணமுடையவென்றும், அக்காரணம் துண்ணுணர்வுடையார்க்கன்றி யேனையார்க்கினிது விளங்காவென்றும் ஒதிய "மொழிப்பொருட்காரணம்வழிப்பத்தோற்று" என்னுஞ் சூத்திரவியுயிய துட்பப்பொருளொடு முரணித் தமக்குவேண்டியவாறே கூறிய பலணந்தியாரொடு இக்காலத்துப் பார்வாநத்துவ தூற்பொருளோடும் ஒற்றுமையுறுது மாறுகொள்ளுதலால் அது பொருந்தாதபோலியுயாய மென்று மறுக்க. யாங்கூறியதே ஆசிரியர் - நச்சினூக்கினியர்க்கும் கருத்தாதல் அவருணாயிற்காண்க. ஆகவே, ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனார் தவமுழுமுதலியவறிவான் இனிதறிந்து நீரீதிய தமிழ்ச்சொல்லுற்பவமுறை கடைப்பிடித்து அதனை நன்காராய்ந்து பயன்றுகோடல் இன்றியமையாத வேண்டற்பாலதொன்றலின் அதனை யாம் அறிந்தவாறே நெறிப்பட ஆராய்ந்து செல்வாம்.

இனிப்பாலைகளைல்லாஞ் சொற்கோவைப்பட்டுப் பொருள் அறிவுறக்கும் வாக்கியங்களையுடையன. அவ்வாக்கியங்களைல்லாம் பொருள் அறிவுறக்குஞ் சொற்களையுடையன. அச்சொற்களைல்லாம் முதனிலை அல்லது பகுதி, இறுதி நிலை அல்லது விசுதி, இடைநிலை முதலிய பல அக்கங்களையுடையன.

The origin of Tamil words.

† Comparative Philology.

இவ்வகைகளுள்ளும் முதனிலையை யொழிந்து ஒழிந்தவெல்லாம் ஒருகாலத்துமுழுமுதற்சொற்களாய்ப் பொருளறிவுறுத்திப் பின்னொருகாலத்து மக்கள்*சொற்சொர்வுபட மொழிதலாற் பலவாறு திரிந்த மருவி இடைச்சொற்களென்று வழங்கப்படுவவாயின. இவற்றுள், முதனிலையாகிய பகுதியும் † ஒலிக்குறிப்பு, வியப்புக்குறிப்பு முதலிய காரணம்பற்றி வருவன சில ஒழியப் பிறவெல்லாம் முதன்முதல் நம்முதமக்கள் சொற்சொல்லத்தொடங்கிய காலத்தப்பிறந்த சொற்கோவை சிதைத்து மருவிய சொற்களேயாம். நாகரிகம் விருத்தியுற்றதோறும் விருத்தியுற்றதோறும் அவ்வாறு அவற்றைச்சிதைத்து வழங்கும் மக்களுக்கு அசௌகரியங்கள் நீகழ, மேலும் அவற்றை அந்நனஞ் சிதைத்து வழங்கவாறு ஆசிரியர்-அகத்தியனார், தோல்காப்பியனார்போன்ற நன்மக்கள் தோன்றி அச்சொற்களை மேல் வழங்குமுறைகாட்டி வரம்பறுத்து னால்களெழுதிப்பாணையெழுங்கு படுத்தி நிறுத்துவாராயினர்.

இனி, இங்நனம் ஒழுங்குபடுத்தப்படாவிடி அப்பாணைகள் சிலகாலமெல்லாம் சிதைந்து சிதைந்து வழங்கி இறுதியில் வழக்கமற்று ஒழிந்தபோம். இதற்குத் தால் மானியா சேசத்திலுள்ள அநாகரிக மக்கள் வழங்கிய பாணை இறந்தொழிந்ததே உறுசான்றாம். இன்னும் கைபிரியர், ஆப்பிரிகா, சீயம் முதலியதேசங்களிலுள்ள அநாகரிகமக்கள் வழங்கும் பாணைகள் இரண்டு மூன்று தலைமுறைக்கெல்லாம் பூருவவுருவம் மாறி முன்னையுருவத்தொடு பின்னையுருவமியையாத முழுவதானும் வேறுபட்டு வேறு வேறுபோல வழங்குமாறும் எமது சிந்தார்த்ததை வலியுறுத்தும். பிரிசியன் தீவுகளில், இரண்டு மைல்கட்டு மேற்படாத நிலவெல்லையிலிருக்கும் அநாகரிக மக்கள் தங்கட்கட்கள் கிராமங்களில் வழங்கும் பாணைகளையன்றிப் பிறகிராமங்களில் வழங்கும் பாணைகளையறியார். ஒரு கிராமத்திலுள்ளார் வேறொரு கிராமத்திற்குச் செல்வதில்லாமையால் அவர்கள் விசேட வேறுபாட்டுடன் தம் பாணையை வழங்க, அவ்வாறேற்றைக்கிராமத்தாரும் வழங்க இவ்வாற்றால் ஒருகாலத்தொன்றாயிருந்த ஒரு பாணை தானே மற்றொருகாலத்தில் வேறுபடவிரிந்த வித்தியாச முறையதாயிற்று. இவ்வாறே நாகரிகமெய்திய எமது ஆரிய கண்டங்களிலும் ஒரு குடும்பத்தார் சொல்வழங்குமுறை ஒருவாறாகவும் வேறொருகுடும்பத்தார் சொல்வழங்குமுறை வேறொருவாறாகவும் திரிவுபடுகின்றன. நாகரிக விருத்திகொண்டு இலக்கண இலக்கிய வரம்புகடவாத எமது செந்தமிழ்ப்பெரும்பாணை நடைபெறும்போதும், அதனைக்கல்லாத மாந்தர் அதன் சொற்களைத் தமது சௌகரியத்திற்கு ஏற்ற பெற்றியெல்லாக் திரித்துச் சொற்சொர்வுபட உணர்ச்சிமுத்துகின்றார். 'வாழைப்பழம்' வாள்பளம் வாய்ப்பயம் எனவும், 'ஆயிற்று' ஆச்சு எனவும், 'இருக்கிறத' இருக்குத இருக்கு எனவும் பிறவும் வழங்கப்படுதல் காண்க. இவ்வாறு சொற்சொர்வுபட வழங்குதல் உலகத்திலுள்ள எல்லா மக்கட்கும் இயல்பாம். ஆங்கிலமக்கள் தம் பாணையில் இலக்கண இலக்கியங்களெழுதி வளம்படுத்தும், அவர் பாணை காசீ என்னும் புலவர்காலத்து ஒருவாறாகவும், இக்காலத்தி லொருவாறாகவும் இருவேறு வகைப்பட்டு ஒன்றையையறிந்தார் வேறொன்றையறியவாறு வேறுபாடுறுகின்றதா.

இனி, தமிழ்ச்சொற்பகுதி யுற்பத்தி முறையும் அப்பகுதிப்பொரு ளொற்றமை பற்றிவருஞ் சொற்றொகுதிய னியல்பும் துணுகி யாராயுமிடத்துத் தமிழ்ச்சொற் பகுதிகள் பலவும் பிராணிகளொலிக்குறிப்பியற்கைக் காரணக்கொண்டு வழங்கும் அற்புத வியவீனத்து விளங்கும். தமிழ்வழங்கு நின்றதிற்புருடசரீர சிருட்டி யெய்திய முதமக்கள் சொற்சொல்லுஞ் சாதரியம் பெறுதற்கு முன்னெல்லாம், பறவையினங்கள்

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

மாமிசபோஜனம் மனிதநூக்காகாது:—அமெரிக்காவில் பிரபலவந்திய சாஸ்திர பண்டிதராகிய டாக்டர் ஆர். எச் - பெர்கீஸ் என்பவர் மாமிசபோஜனம் மனிதருடைய தேகத்திற்கு இசையாததென்னும் அபிப்பிராயமுடையவர். அந்த அபிப்பிராயத்தின் படியே தாம் மாமிசபோஜனத்தை யொழித்துச்சைவபோஜனமே செய்த வாழ்கின்றார். அவர் தேகாரோக்கியமும் சேகபுஷ்டியுமுடையராய் இருக்கின்றார். இப்பிரபல பண்டிதர் அமெரிக்காவில் போஜன கிரமங்கூத்தார் ஒருவர் சைவபோஜன இயல்பைப்பற்றிச் சில விஷயங்கள் கேட்டபோது அவர் தாம் பின்வருமாறு கூறினார்.

1. ஒருவன் தன் ஆயுள் முழுவதும் தேகாரோக்கிய முடையனாயும் தேகபுஷ்டியுடையனாயும் விவேகியாயும் இருக்கவேண்டினால், அவன் மாமிசபோஜனத்தை அறவே யொழித்துச் சைவபோஜனங்களையே உட்கொள்ள வேண்டும். உயர்ந்த சன்மார்த்தமுடைய அனுசரித்துப்பரிசுத்தமாகவும் மனுஷ இயல்புக்கு இயைந்ததாகவும் உள்ள சைவபோஜனம் செய்வது ஒன்றே எங்கும் பரவி நிலைபெற்றிருப்பதற்குக் காரணமாகிய நன்மார்த்தமாம்.

2. உலகமெங்கும் பரவி இருக்கும் வியாதிகளும் தேகதர்ப்பலங்களும் வாயுரோக பாவூண சம்பந்தமான வேறுபல வியாதிகளும் மாமிசபோஜனத்தினாலேயே உண்டாகின்றன. அல்லது, மாமிசபோஜனஞ்செய்தவர்களாகிய பூர்வீகர்களுடைய வம்சத்திற்குப் பிறப்பதனாலும் உண்டாகின்றன. ஆயினும், முறையாகச் சைவபோஜனம் செய்தவரக் கூடுமானால் அவ்வியாதிகளெல்லாம் அறவே யொழிந்துபோம். நன்றாய்ச் சமைக்கப்படாததும் நோயுள்ளதுமாகிய மாமிசத்தைப்புகிப்பதனால் சொரி சிரங்கு முதலிய தோற்று வியாதிகள் உண்டாகின்றன.

3. இன்னும் ஆஸ்திரேலியாகண்டத்தில் உழைப்பாளிகளான பக்குவடைந்த இளம்பெண்கள் மாமிசங்களை விசேஷமாகத்தின்பதனால் அவர்களெல்லாருக்கும் பெரும்பாடி என்னும் உதிர்ப்பெருக்கு நோய் உண்டாயிருக்கின்றது.

4. சைவபோஜனத்தால் வீளையும் நன்மைகளை நன்கு அறிந்த ஆங்கிலேய வைத்திய பண்டிதர்கள் எல்லாரும் தம் அபிப்பிராயங்களை வெளியிடுவதற்கு அஞ்சுகிறார்கள். மாமிசபோஜனத்தை நீக்கிவிடுவதனால் கெடுதியுண்டாகுமென்று நினைக்கும் ஜனங்களை எல்லாரும் தம்மை அவமதிப்பார் என்றும், தமது பிழைப்புக்குக் குறைவுவருமென்றும் நினைப்பதனாலே யும். இனி, இந்தத்தடைகள் எல்லாம் நீங்குமானால் உப்பண்டிதர்கள் தாராளமாய்தம் அபிப்பிராயங்களை வெளியிடலாகாள்.

5. மாமிசத்தைப்புகிப்பதனால் அஜீரணம் உண்டாகி வாயுரோக முதலிய பல வியாதிகள் உண்டாகின்றன. ஜீரணசக்தியை மிகவும் உண்டுபண்ணும் சைவபோஜனம் செய்வதனால் அவ்வியாதிகள் எல்லாம் ஒழிந்து போகின்றன.

6. பிரபலவந்திய சாஸ்திரங்களில் யாம் உத்தியோகம் செய்தபோது அங்கங்கு யாம் தேகபரிசேஷணியின் பொருட்டு வியாதியுடையவர்களின் தேகங்களைப் பதினமுன்று வருஷகாலங்களாக ஏறக்குறையப் பதினாறுமாதங்களுக்கு வரையில் அறுத்துப்பார்த்த போது அவர்களில் ஒருவராவது சைவபோஜனஞ்செய்யப் பாரா அல்லா; எல்லாரும் மாமிசபுஷணிகள் தாம்.

7. சைவபோஜனஞ்செய்பவர்களாகிய இந்துக்களும் கிரகிய கொடிய வியாதிகளால் பிடிக்கப்படாது பெரும்பாலும் தேக ஆரோப காலத்தில் தம் இருக்கின்றனர்.

8. மாமிசபோஜனிகளுக்கு ஜீரணசக்தி குறைந்த போலதனால் அதனை நிரித்திக்கும் பொருட்டு மதுபானதிரவியங்களை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். சைவபோஜனம் செய்பவர்களுக்கு ஜீரணசக்திகுறைவுபடாமையால் அவர்கள் மதுபான வஸ்துக்களை உபயோகிப்பதில்லை. நாம் அறிந்த மட்டிலும் சைவபோஜனஞ்செய்பவர்களுக்கு மதுபான திரவியங்கள் கொஞ்சமும் வேண்டப்படுவதேயில்லை. இத்தனால், சைவபோஜனம் எங்கும் விருத்தியாகுமானால் மதுபான வழக்கம் அறவே யொழிந்துபோம்.

நம் அரசநூடையஉருவப்பிரதிமை:—நமது மாட்சிமைதங்கிய எட்வர்ட் அரசர் மருடமன்னராய் அமர்ந்திருக்கும் கோலக்குறிப்போடு ஒரு பிரதிமை அமைத்துச் சென்னைமாநகரத்தில் தாயிக்கப்போகின்றார்கள். இஃது அவ்வரசர்க்குப்பட்டாய்வேசமாகும் நாளில் பகிரங்கக்காட்சியொடு விளங்கும்.

மதுநாந்தமிழ்ச்சங்கம்:—இப்பெயர் கொண்ட சங்கம் ஒன்று ஸ்ரீராமநாத புரம் இராஜா அவர்களாலும் ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத்தேவரவர்களாலும் தாயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சமீபழை அபிவிருத்திசெய்யும் பொருட்டு இச்சங்கத்தாராற் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடுகள் வருமாறு.

1. ஒரு கல்விச்சாலை தாயித்து அதிற் கல்வி பயிலும் மாணாக்கர்களுக்கு நன்கொடையளித்தல்.

2. 'பாண்டியன் புத்தகசாலை' என்னும் புத்தகக்களஞ்சியமொன்று தாயித்தல்.

3. ஓர் அச்சியந்திரசாலை தாயித்து அதன் வழியாக ஒரு மாதாந்தப்பத்திரிகையும் பிறவும் பதிப்பிட்டுப் பிரகடனஞ்செய்தல்.

4. பழைய தமிழ் நூல்களுக்கு உரை எழுதவீத்தலும், வேறு பாலைகளில் இருந்து அரிய நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தலும் சரித்திரங்கள் பிரசுரித்தலும்.

5. வருஷாந்தம் பண்டிதர்களைக்கூட்டி உற்சவம் நடப்பித்தல்.

6. தமிழ்நூலகைகள் வெளியிடுவதற்கு உதவி செய்தல்.

7. உபந்யாசங்கள் செய்வீத்தலும் பிறவுமாம். அரசரவர்களதும் தேவரவர்களதும் கண்முயற்சியால் பெருந்தொகையான பொருள் திரட்டப்பட்டு இசற்கு நிதியாக வைக்கப்படும். இஃது அபிவிருத்தியுற்றுத் தமிழுலகத்திற்கு நன்மைசெய்யுமென்று எதிர்பார்க்கின்றோம்.

மணியார்டர் கமிஷன்:—பத்த ரூபாவுக்கு மேற்படாததொகைக்கு இரண்டனு கமிஷன் ஏற்படுத்தியிருப்பதை மாற்றி ஐந்துரூபாவுக்கு மேற்படாததொகைக்கு ஓர் அனு கமிஷன் ஏற்படுத்தப்போவதாகத்தெரிகின்றது.

காங்கிரஸ் மகாசபை:—இவ்வீந்திய மகாசபை இவ்வருஷம் காளிகட்டம் எனப்படும் கில்கத்தா ஈரத்தில் கூட்டப்பட்டது. நமது ஆரியகண்டத்தில் உள்ள கனவான்கள் தத்தம் அபிவிருத்திகளை வெளியிட்டு உபந்யாசனத்தார்தான். இதற்கு அக்கிராசனாகிபதியாக அபிவிருத்தியுற்றுத் தாயித்து மாநாடு ஸ்ரீ தீன்ஷா இடல்ஜீவாக்கர் என்னும் பாரசைகனவாலும்.

திருநெல்வேலி,

7 - 4 - 02.

எனது ஆப்தரத்தினாமாய ஐயா,

தங்கள் அன்புடனனுப்பிய புத்தகங்களிரண்டனும் “சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கத்தைப்” பார்த்தேன்; பார்த்தேற் கதை தன்பகைவருங்கண்ட கமகிழ்ந், தறிவுநிரம்பி, உறுதி சூழ்ந்துள்ளனப்பு செய்துறவாடு மியல்புடையதாய்க் காட்டிற்று. இது கங்களிடை எனக்குள்ள நடப்பின் மிகுதிகொண்டானும், செந்தமிழிடை எனக்குள்ள அன்பின் பெருக்கானுமன்றி, “மெய்ப்பொருள்காண்டல்” ஒன்றே பற்றி உற்றுநோக்கியாராய்ந்து கூறியதொன்றும்.

* மும்மணிக்கோவையை விவாலிராய்வேன்.

இங்ஙனம்,

தங்கள் அன்பர்.

பா - சிவராசமணர்.

திருநெல்வேலி இந்து காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

சென்ட்மேரித்தேரப்படி,

11 - 11 - 1901.

அன்புள்ள ஐயா,

நான் தமயிற் கலந்து பல நாட் கழிந்ததேனும், தங்கள் அருமை பெருமைகளை அன்றுதொட்டு என்றும் மறந்தவனல்லேன். நாடோறுமுள்ளனப்பு பெருகுவது. சில தினங்களின் முன்னர் என் நண்பர் ஒருவா, தங்களியற்றிய “மும்மணிக்கோவை” யை, என்பார்வைக்கு அனுப்பினர். அதனைக்கண்டதும் தங்களைக்கண்டாற்போலும் ஆனந்தமடைந்தேன். அது தங்களிடமிருள்ள எனது அபிமானத்தை விருத்தி பண்ணிற்று.

அச்சீரியநூல் சொற்களை பொருட்சுவைநிரம்பிக் கற்றொறுங்கருத்தைக் கவர்வது. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகையாதிய சங்கச்செய்யுட்களின் திறம்பாய்ந்து ஆக்கியோனது தமிழ் ஆராய்ச்சியைத் தெள்ளிதிற்காட்டுவது. ஒசையுடைமை, ஆழமுடைமையமைந்து, ஆன்றோர் செய்யுட்களின் அழகெலாங்கவார்த்து, செந்தமிழ் சொற்கள் செறிந்து நல்லொழுக்கம் பயின்றிருப்பதொன்று; அதனைப்படித்தேர்ச்சு பெரிது வியப்பையும் உவப்பையும் பெருக்கிற்று.

இக்காலத்துச் சீரியவல்லன சில நூல்களும் கலாசாலைப்பரீகைக்கட்டுமாக ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. அது சிற்சிலரது செல்வாக்கானேபோல மும்மணிக்கோவை போன்றன நமது சர்வகலாசாலைகளிற் பாடமாக நின்று தகுதியை நிரம்பவுமுடைத்து. ஏனோ இங்நூல் பி. ஏ. உருப்படி நின்று ஒன்றாதல் கூடாது. இதுவிஷயத்தில் தங்கள் சிறிதுமுயற்சியெய்ய அம்முன்ம - ன - ன ஸ்ரீ. தண்டலம், பாசுசுந்தரமுதலியாரவர்கள் இதில் துன்பொருளாவும் உதவி புரிவார்களென்று நம்புகிறேன். அவர்கள் போன்றவர்களின் துணையுடன் தலைமைத் திறம்பட நடத்தும் பிந்த தங்கள் அருமைகளைப் படி - சுவர்ணப்பொருளே தோன்றே போதுமானது.

சென்ட் ஜோசப் காலேஜ் தலைமைத் திறம்பட நடத்தும் பிந்த

ததில் “மும்மணிக்கோவை”

மயமாக வுள்ள

கௌரவாபிமானசீலர்கள்.

நாகபட்டினம்

வெளிப்பாளையம் - சைவசித்தரந்தசபையார்	ரூபா	க0.
ஸ்ரீமான். சி - த - மர. முனிசாமிப்பிள்ளையவர்கள்	,,	க0.
தீண்டிவனம்		
,, கு - சிங்கரவேலுமுதலியாரவர்கள்	,,	க0.
,, சி - அருணாசலசெட்டியாரவர்கள்	,,	க0.
டி - டி - டப்ளியூ - கண்டிராக்டர்		
,, செ - வேதகிரிசெட்டியாரவர்கள்	,,	க0.
,, அ - துரைசாமிக்கொண்டரவாசன்	,,	க0.
பிரஞ்சையோஸ்டாபிஸ், வல்லம்.		
,, ஓமந்தூர் - முத்துவேங்கடராமசெட்டியார அவர்கள் கிளியனார்		க0.
,, பெ - ராமவேங்கடசுப்பா செட்டியாரவர்கள்	,,	க0.
,, சேலூர் - சுப்பா செட்டியாரவர்கள்	,,	க0.
இரங்கூன்.		
,, T. M. பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்கள்		க0.
பேபர்கரன்சி ஆபிஸ்,		
,, ரெய்பகதூர் - மதுரைப்பிள்ளையவர்கள், ஆனாரிமாஜிஸ்திரீடர்		க0.
சென்னை.		
,, திருமயிலை - அரக்கசாமிநாயகரவர்கள்		க0.
அபாதகிரி.		
,, பெ - முனிசாமிமுதலியாரவர்கள்		
சூபர்வைசர், இன்ஜினீரிங் டிபார்ட்மெண்ட்.		
,, தண்டலம் - பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள்		
தமிழ் டிரான்ஸ்லேட்டர் ஆபிஸ்,		
பரமகுடி.		
,, T. R. கிருஷ்ணசாமிராஜ் அவர்கள்		க0.
பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்,		
சிகந்தராபத்து.		
,, சோ - சிவ அருணகிரிமுதலியாரவர்கள்		க0.
எ. 1	சிப்சப்ளை அண்டு டிரான்ஸ்போர்டு ஆபிஸ்,	
	சிகந்தராபத்து.	
நந்தியால்.		
கமிஷன் டீபு - எம் - நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள். பி-ஏ, பி-எஸ்.,		
அணுகமி,	டிஸ்ட்ரிக்ட் முனிசிப், நந்தியால்.	
கள்ளிக்கோட்டை.		
காங்க்டே.		
எனப்பெம் கல்கட்டியாகராஜமுதலியாரவர்கள்		க0.
வான்கள் தந்தம்	லோகஸ்பண்டு சூபர்வைசர்.	
ராசனாதிபதியாக உபகரித்த கனவான்களன்றி மற்றைக் கனவான்களும்		
கனவான்களும் கரிக்கும் திரவியத்தை வினாவிலுதவி யூக்கமுறத்துவார்க		
'நுதோச்சிந்திக்கின்றோம்.		

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தருப்பையோகம்:

“வாமுகவந்தனார்வானவரானினம்
 வீழுகதண்டபுனல்வேந்தனுமோங்குக
 ஆழ்கதீயதெலாமமனும்
 சூழ்கவையகமுநதாயாதீர்கவே”

ஞானசாகரம்.

சைவமும் சைவர் நிலையும்.

சிவபெருமானொருவனே வழிபடற்பாலனாகிய முழுமுதற்கடவுளென்று அங்கனம் அவனை வழிபடுவார்க்கு இன்றியமையா அடையாளங்களாவன விபூதி உருத்திராகக்காரணமும் பஞ்சாகவமந்திரமுமேயாமென அறும், இவற்றையெல்லாம் ஆன்மாக்கள் இனிதுணராமாறு சருக்கமாகவும் விரிவாகவுந் தெரிக்கலும் சூல்கள்வடமொழியில் வேதசிவாகமங்களுந் தென்மொழியில் தேவாரதிருவாசக முதலிய பன்னிரண்டு திருமுறைகளும் சிவஞானபோதமுதலிய பதினான்கு சித்தாந்த அருளோததுக்களு மாமென அறும் ஆணைவரம்பு சிவத்தி அவ்வரம்பு கடவாது ஒழுக்கும் நல்லான்மாக்களுக்கு முத்கியின்பம பயப்பது சைவசமயமாம்; இங்ஙனங் கிளர்தெரிந்துக்கூறிய சைவசமய வழிபின்று அச்சமயவதிகளை வழவாது அனுட்டித்து ஒழுதுக கடப்பாடுடைய நன்மக ளெல்லாருந் சைவரென்று வேண்டப்படுவர்.

இனிததுரியப்பொருளாகிய சிவனை வழிபடுதலும், அவனடையாளங்களாகிய விபூதி உருத்திராகக்காரணமும், இவற்றையறிவிக்குந் தேவார திருவாசக முதலிய தூலாராயச்சிட்டுமாகிய மூன்று ஒன்றை ஒன்று இன்றியமையா கெறிப்பாடுடையனவாம்

இங்கே சிவம் என்றதுரியப்பொருள் பிரமன் விண்டு உருத்திரன் என்று ஆண்டாண்டு உபரிடதங்களில் ஒதப்படும முப்பொருள்களுள் இவ் கியில் நின்ற உருத்திரபத வாச்சியப்பொருளன்று, மறறு அது குணப்பொருளாய அம்மூன்று நனையுங்கடந்து மேல்விரிந்து செல்லுந் நான்காவதாகிய துரிடப்பொருளாவதாம். இக்கருத்துப்பற்றியே அதர்வசிகோபநீடதத்தில் ‘சுவையனைத்தும் பிறக்கின்றன; இப்பிரமன் விண்டு உருத்திரன் உருத்திரனென்னுமவரெல்லாம் பிரக்கின்றனர்; பூதங்களோடு இவ் திரியங்களைல்லாம், பிறக்கின்றன, காரணங்களைத்தோற்று விப்பாளுந் தியாதாவுமான காரணன்றான், பிறப்பானல்லான்; காரணப்பொருளும், ஐசுவரிய மனைத்தையுமுடையானும் அனைத்திற்கும் சகவனுமான சம்பு ஆகாயகடுவிற் தியானிக்கப்படும்’ என்றும், பஞ்சப்பிரமோபநீடதத்தில் ‘மூன்றுவத்தைகளைக் கடந்ததும் துரியப்பொருளும் சத்தியமும் ஞானமயமாகவுள்ள

தும் பிர மன் விண்டு முதலியோராற்சேவிக்கப்படுவதும் எப்பொருளும் பிறத்தற்கு நிலைக்களமாவதும் மேலான தும் ஈசபதவாச்சியப்பொருள்” என்றும் சுருதிவாக்கியங்கள் ஒருங்கேமுந்து அறுதியிட்டன. இவ்வாதே “தேவர்கோவரியாத தேவ தேவன் செழும்மொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்குமற்றை, மூவர் கோளும் நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதைமாதானும் பாகத்தெநகை” என்று திருவாசகச்சுருதியினும் போந்தவாமுகாண்க. இனிச் சுவேதாசுவதரவுபரிடத்தத்திற் போந்த “எவன் தானொருவனாயிருந்துகொண்டே எல்லாப்பொருள்களையு மயக்குவானே அவன் தன் சருவவல்லமையால் எல்லாவற்றையும் எல்லாவுலகங்களையும் ஆளுகின்றான்; எவன் உற்பத்தியாங்காலத்தும் சம்பவிக்குங்காலத்துந் தான் ஒருவனாகவே இருக்கின்றானே அவனை அவ்வாற்றான் அறிபவர் மரணகதைக்கடக்கின்றார்கள். ஏனெனில், இவ்வுலகங்களுையெல்லாந் தன்முழுமுதன்மையால் ஆட்சி செய்கின்ற உருத்திரக்கடவுள் ஒருவனையாதலால், அவனுக்கு வேறுகப்பிற்றொருபொருள் உண்டென்று அறிவுடையோர் சொல்லார்கள், அவன் சிருட்டி செய்வானொருவனை உண்டாகச் எல்லாவுலகங்களையும் படைப்பித்துத் தான் அவ்வெல்லா ஆன்மாக்களினும் அந்நான்மாவாய் வேறுவேறு நயங்கருக்கின்றான்; அவன் சங்கரகாலத்தில் தன் கோபாக்கினியால் எல்லாவற்றையும் விழுநகுகின்றான்; எல்லாப்பக்கங்களில்விழுகளுட், எல்லாத்திசைகளின் முகங்களும், எல்லாத்திக்குகளின்புயங்களும், எல்லாவிடங்களிற் பாதங்களும் உடையனும் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் உண்டுபண்ணித் தன்காங்களுளும் சிறகுகளானும் அவற்றை ஒருங்குபடுத்திகிற அவன் ஒருவனே கடவுள், இவ்வான் எல்லாவற்றிற்கும்முதல்வனும் மகருட்டியும் சிருட்டிகாரணனும் தேவர்களை எல்லாம் பிறப்பிக்கின்றவனும், அவருள்ளும் இரணியகருப்பனை முதலிற் படைத்திட்டவனுமாகிய உருத்திரமூர்த்தி எமக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை உதிப்பிக்கக்-டவன்.” என்னும் அருள்வாக்கியம் திரிமூர்த்திகளுட்பட்ட குணநத்திராமேற் செல்வதின்றித்தத்துவங்களை ஒடுக்கிக்கொண்டு அதத்தத்துவங்களுக்கும் அதீதமாய் விளங்குந் திரியமுழுமுதற்கடவுளான மாசங்கரஉருத்திரக்கடவுளை வழுததுதற்பொருட்டி ஆண்டெழுந்ததொன்றாகலின் அதுபற்றி ஈண்டு வரககடவதோர் இழுக்கிலை யென்றொழிக.

இனி அங்குணங்காட்டிய முதலிற முறையுள்ளும் சிவவழிபாடு வீணையிரண்டினுஞ் சிறந்ததொன்றாதலானும், அச்சிவவழிபாடு பற்றியே அதற்க்காங்குகளான விபூதி யுருத்திராக்க தாயணம் பஞ்சாக்கமந்நிரம் வேதோபரிடத நூலாராய்ச்சியும் பிறவும் வேண்டப்படுதலல்லது அவ்வழிபாடில்வழி அவை பயப்பாடின்றி வறிது கழிதலானும் அச்சிவவழிபாடு ஒன்று தானே வீணையிரண்டினுஞ் சிறந்தெடுத்துப் போற்றப்படுநதலைமையுடைத்தாம். எனினே கொழுனை யுடையளான ஒரு தலைமகள் தான் தனக்கினிய அக்காதலனைபுடையளாம் அவ்விையுபற்றியே அவுடையககு இன்றியமையாச்சிறப்பினவாகிய மங்கலநான் மஞ்சட்பூச்சுக்கலவைச்சாந்நுற்றுமுறிக்கொழுநது விரைமலர்த்தொடையல் செழும் பட்டாடை முதலியன வேண்டப்படுவதன்றி, அவனிலவழி அவை யொருசிறிதும் அவளால் விரும்பப்படா வாகலினென்பது. இன்னும், இராச்சியவுரிமை பெற்றானேர் ஆண்மகன் தான் அங்குணமெய்திய அவ்வுரிமை பற்றியே அதற்க்கடையாளக்களான அரசுமுடிபும் வெண்கொற்றக்குடையும் அரசமுத்திரையும் அரியனை வீற்றிருப்பும் ஒருங்கு பெற்று ஆட்சிசெலுத்துதலன்றி, அவ்வுரிமையல்லாதொருவன் அங்குணம் அடையாளக்கொள்ளாநகலானுமென்பது. இனிக்கொழுநையிலளாகிய ஒரு பெண்மகள் மங்கலநான் முதலிய அலங்காரமுடையளாம்வழி அவளைத் தீர்த்து யென்றுலகம் பழிக்குமாறுபோலவும், இராச்சியவுரிமை யில்லாதொரு

ருவன் அஃதுடையானேபோல, அரதன முடிமுதலிய அடையாளங்கொள்வழி அவனரகனூல்ஒறுக்கப்பட்டுச் சிறைக்களத்திடப்படுமாறு போலவும் சிவவழிபாடு இல்லாதானொருவன் அஃதுடையானேபோல விழுதிபருத்திராக்கா தரித்துப் பிரரை வஞ்சித்தன் மேற்கொண்டவழி அவன் தன் செயலாணர்வாரெல்லவரா னும், ஓ! ஓ! இவன்கொடியன், பாவி, வஞ்சகன், என் னு இழித்துக்கூறப்படுதென் மேலும் மறுமையிற் சிவபெருமானு லொறுக்கப்படுதலும் உடையனும், சிவபெரு மானைத் தெய்வமாகக்கொண்டு வழிபடும் நற்குலத்திற் பிறந்த சைவர்களே! எம்ம றிய சகோதரர்களே! நமக்கு இந் த மானுடதேகமும் அதனினஞ்சிறந்த சைவருவ மும முற்சென்மககளில் சட்டிய பெருந்தவப்பயனா வாய்ப்பப்பெற்றும் அவற் றுற்பெறும்பயனை நாம் ஒரு சிறிதும் யோசியாது வாளாது வாணனைக் கழித்தல் நன்றே? நாம் வழிபடும் முழுமுதற்கடவுள் சிவபெருமான் ஒருவனே என்று துணிகது அவனை உபாசிக்கும் நன்முறை அறியோமாயின், நாம் எவ்வளவுதான் வீழ்சியிருத்திராக்கந்தரித்தாலும் அவற்றால் நமக்குப் பிரயோசனம் வருவதன்று. சிவபெருமானை உபாசிகும் பொருட்டாகவே அவன்றிடுவடையாளங்களான திரு கீறுநக கண்டிகையும் அணிகின்றோமென்று அறிந்த அவனை வழிபட்டான் மாத் திரம் நாம் வேண்டியவாறெல்லாம் நமக்கு இம்மை மறுமைப்பயன்களை யருளியிறுதிலில் அவன் தன் திருவடிப்பேரின்பதகையும் நமக்கு ஊட்டுவான்.

இனி, இந்நான்கடறுதல் பற்றி நாம் ஈனைச்சமயங்களையும் அச்சமயிகள்வழி படுந்தெய்வங்களையும் இகழ்துரைக்கின்றோமென்று நினைபாதீர்கள். அந்நானம் நாம் ஒருகாலத்துஞ் செய்யோம் நாம் முதற்கஞ்சிகையில் வரைந்த 'இவ்வுல கின்கட் பலவேறுபடப் பரந்த கிடக்குஞ் சமயங்களெல்லா தம்மை அனுசரித தொழுகும் ஆன்மாக்களின் பக்குவமுறைமைக் கேற்பும், அப்பக்குவமுறைமை யால் அவரறிவு விரிந்து செலுந்தன்மைகேற்பவும் தாரும் ஒரு தெறிப்படா வாய்ப் பலதெறிப்பட அகன்று தாந்தாம் நுதலிப்பொருளையே உணமை யெனத் துணிகது ஆராய்ந்து அவைதம்மா லுறுதிக்கொண்டு உய்யுடெறி டுகின்றன; இந்நானம் ஒன்றினென்று உறுதலைப்பட்ட இலக்கணங்களுடையவாயினும், ஒன்றினென்று குறைந்த குணங்களுடையவாயினும், ஒன்றினென்றுயர்ந்தகுணங் களுடைய வாயினும் எல்லாச்சமயங்களும் மெய்ச்சமயங்களையாய், எல்லாம் வீடு பேற்றினைகண் உபக்கும் வழிகளுந்திறைகளுமேயாய், முழுமுதற் பெருங்கடவு ளாகிய தந்தையை ஆன்மாக்களாகிய பகவாகுழலிகள் சென்று அணையுமாறு அறிவுண்டதது வளர்க்குந் தாய்மார்க்களையா விளங்குவான்' என்னும் வாகுகியக் கூறுகளே அதற்குச்சாரணம்.

மற்று நகருத்து யாதோவெனின்;—எல்லாச்சமயங்களும் தாந்தாம் உண் மையெனக்கொண்டு உபாசிக்குந் தெய்வங்களைத் தாந்தாம் அஞ்சரித தொழுகும் விதிபிறழாதுதழுவக் கொண்டு உறுதிபெறல் வேண்டிமென்பதே நகருத்தாவ தாம். இதனை விடுத்துச் சைவனொருவன் சிவவழிபாடுவிகி வேறுசமயிகள் உபா சிக்குந் தெய்வங்களைப் பராட்டிப்போற்றுதலும், அவ்வாறே அவ்வெறுசமயிகள் தம்மதங்களுக்கினங்காத பிறசமயத்தெய்வங்களைப் பாராட்டிப் போற்றுதலும் வரம்பழித்துச் செய்யு முறையாதலால் அவைபெரிதும் இடர்ப்படுத்தே துவாய் முடியுமென்றொழிக. அந்நேல், சாக்கியநாயனார் தாந்தழுவிய பௌத்தசமயவழி றின்று உறுதிபெற மாட்டாராய்ச் சிவவழிபாடு இயற்றியது வழுவாம்போலு மெனின், அந்நன்று, அவர் மேலைச்சென்மங்களிற் செய்து போந்த தவருதர்ப் சியால் தமக்கு மெய்யறிவுவிடங்கி அத்திவீர பக்குவமுடையராகப் ப்றுதலால்,

அப்பக்குவநிலைக் கேலாத பெளத்தசமயம் விடுத்து அதற்கேற்பதான சைவம்புகுந்து சிவனை வழிபட்டு உய்நதாராகலின் அதுவமுனாமாறு யாண்டைய தென்றொழிக. அஃதாயின், அவர்தம் மேலைச்சென்மத்தவமுதிர்ச்சிக் கேற்பச் சைவசமயத்திற் பிறநது அவ்வாற்றாற் சிவனைவழிபடுதலன் றே மரபாமெனின், நன்று சொன்னும், அவர்மேலைச் சென்மங்களில் அரிதாற்றியதவஜூழ் அவரைச் சைவசமயத்திற் பிறப்பித்து ஆண்டு நின்றவாதே அவர்க்கு அவ்வதிதீவிரபக்குவத்தைப்பயப்பிக்கமாட்டாதாய்ப் பெளத்தசமயத்தின்ண்ணே அவரைப்பிறப்பித்து ஆண்டு நின்றவாதே இடையொருகாலத்து அவ்வதிதீவிரபக்குவத்தைப் பயப்பிக்கும் பெற்றித்தாய் முற்கொண்டு அமைநதுகிடநதது, பின் அக்கிடப்பின் படியே முடிந்ததாகலின் அதுகடாவன்றென மறுக்க. இனிப் பல்வகைச் சமயமுடிபொருள்சீரையும் துண்ணிதாக ஆய்நது அதனான்மெய்யறிவு மிகவிளங்கித் தாமமெய்யெனக்கண்ட ஒருசமயத்தை அஹசரித்தொழுதும் சுடப்பாடுடையார்க்குத் தஞ்சமயவரம்புகடந்து சேறல் குற்றமன்றும். இனி இவ்வாறெல்லாபன்றித் தஞ்சமயப் பொருளுண்மையம் பிறசமயப் பொருளுண்மையும் அநநதறிய மாட்டாதபுருர் தஞ்சமயவரம்புகடநது விவகரித்தல் பெரியதோர் அபசாரமாமென்றொழிக. இனிச்சைவசமயத்திற் பிறநது சிவனைவழிபடும் புண்ணியமுடைய நன்மக்கள் அநநெறிக்கடைப்பிடிபாது தம்மன்போனவாறெல்லாம் புகுநது தம்பெருமையிழுத்தல் நன்றன்றும். சைவசமயிகள் சிவபெருமாயைன்றி ஏனைச்சமயத்தெய்வங்களை உபாசிக்க இடம்பெறமாட்டார், இதற்கு ஈமன், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அருளிய,

“கொள்ளேன்புநதரன்மாலயன்வாழ்வுருடிக்கெழுநூ

நள்ளேனிநதடியாரொடல்லானரகம்புகிணு

மெள்ளேன்றிருவருளாலேயிருக்கப்பெறினிநதவா

வுள்ளேனீரோதெய்வழிணையல்லாதெங்களுத்தமனே” என்னுந் திருவாக்கேயுறுசான்ற மென்க.

இனிச்சிவபெருமானை உபாசிக்குஞ் சைவர்களுக்குச் சிவாராதனை ஒன்றே சாஸ்திரமாகலின், விபூகியுருத்திராகசுதாணமும் பிறவும் அவர்க்கு இன்றியமையாதாமென் றுரைத்தவா நென்றோபெனின்,— நன்று விலுயினாய, கொழானையுடையாளான மனைக்கிழத்திகு மக்கலநாண் முதலிய அடையாளங்களும், அரகரிமையுடையான ஓராண்மகனுக்கு அரதனமுடி முதலிய அடையாளங்களும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றனவாகலின், சிவனை உபாசிக்குஞ் சைவர்க்கு அனைவரும் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலனவேயாம்.

இனி ஒருதலைமகட்கும் ஓர் அரசற்கும் அவ்வவர்க்குரிய அன்பும் அடிகாரமுமே சாஸ்திரமாகவும், அவற்றின்வேறுக அடையாளங்கள் பிறகோடருள் ஏற்றுக்கொன்று ஆராயலுமவார்க்குத் தந்நிலையல் நின்றவழி உணர்வின்நிக்கிடத்த ஆன்மாக்கள் எழுவகைத் தோற்றத்துட்பட்ட சரீரங்களையும் அச்சரீரங்களிற்போகறுகர்ச்சிக்கு ஏதுவாய்க்கிடநதமெய்வாய்கண் மூக்குக் செவிமுதலிய புறக்கருவிகளையும் மனஞ்சித்தம் புத்தியகக்காரமுதலிய அக்கருவிகளையும் ஒருங்குதலைக்கடி உலகத்தோடு ஒருமைப்பாடுற்று அறிவுவிரிப்பெறுப வென்பதும், இக்கருவிகளத்தோடு இயைபுறுதன்மத்திரையானே குறிவழிச்செல்லும் அறிவுமுக்கிழக்குமென்பதும் இனிது விளங்கும். குறியெனினும் அடையாளம் எனினும் ஒக்கும். இனிமானுட ரெல்லாரும் ஆண்பெண் எனப்பகுக்கப்படும் பகுப்புடைய ராதலும் அவ்வவர்க்குரிய குறிகுணவிசேட அடையாளங்கள் பற்றியேயாம். அவ்வாண்ப

குப்பாருள்ளும் இவனெமக்குத்தந்தை இவன்சகோதரன் இவன் புதல்வன் இவன் ஏதிலான் இவன் நண்பன் எனவுணர்ச்சிவேறுபாடு மறுதலும் அவ்வவர்க்குரிய விசேட அடையாளங்கள்பற்றியே யாம். இனி அப்பெண்வகுப்பாருள்ளும் இவன் எமக்குதகாய் இவனாடன்பிறந்தான் இவன் புதல்வி இவன்ஏதிலான் இவன் கீழ மையுடையான் என்றற்றொடக்கத்தான் வேறுவேறறிதலும் அவ்வவரிடைக்காணப்படும் விசேட அடையாளங்கள் பற்றியேயாம். இனி ஜங்கில நூலாநும் ஒரு பொருளொடு வேறொன் றனை ஒப்பிட்டிககாண்டலானும், ஒன்றை ஒன்றின் வேறுககாண்டலானும் அறிவுமலர்ச்சியுண்டாம் என்றுகூறும். ஆகவே, உலகத்துட்டோன்றி அவ்வுலகியர் பொருளின்கண் அதுவதுவாய்ப்புதியும் தறிவுடைய ஆன்மாக்கள் அடையாளங்கள்பற்றியுணர்ச்சியுடையாக்கப்பெறுதல் ஆயர்கையாகவே வாராநின்ற நிகழ்ச்சியாதலின், அது தன்னொடு முரணி வேறு வேறுசங்கித்தல் பொருத்ததன்றும்.

இனி இவ்வாறே ஒருவினைச் சைவனென்றும் ஒருவினைவைணவனென்றும் ஒருவினைப் பொளததென்றும்; ஒருவினைச் சாணனென்றும் அறியும் அறிவெல்லாம் அவ்வவர்க்குரிய ஈகாவழிபாடு கருமபுனைப்பு நூலாராய்ச்சி முடிவிய அடையாளங்கள்பற்றியே நிகழ்வதல்லது பிறிதன்றும். இனி அவரவர்க்குரியசமய அடையாளங்களும் அவரவர்க்குரியபோற் சிறுதனவாய் அவாசெய்யும் ஈகாவழிபாட்டின்கண் கெஞ்சும்கெழித்திப்பத்திச்சுவைமிகுவித்து மேம்பாடு மறுவனவாம் இப்பெற்றியவான அவ்வடையாளங்கள் அவ்வச்சமயத்தாரெல்லாரானாக குறிக்கொண்டு போற்றப்படுவன வாதலின் சைவர்க்கு விபூதி யுருத்தியாக்கதாரணம் இன்றியமையா வடையாளச்சொப்பினை வெவ்வேறு தெற்றொன் விளங்கும்.

இனி, வடமொழியில் வேதாகம நூலாராய்ச்சியுதென்மொழியில் தேவாதிருவாசக சிவஞானபோத நூலாராய்ச்சியும் வேண்டற்பாலவென்றெலென்றே, விபூதியுருத்திராககதரித்தி ஐகதேழதேதி புணமையண்பார் சிவவழிபாடு இயற்றுதலொன்றே யமையுமெனின், — அந்நன்று, தார் மாததிரும் அநாயணம் வழிபட்டு உய்யுநொறியொன்றே கடைப்பிடித்தல் தன்னிப்பற்றுதல் அவன்னுக்குற்றமாதன்மேலும் பிறநிவானமாக்கள பிசுடித்துப்போம் மெய்யுறியாட்டி வழிப்படுகருக கருணையின்றும்முடிதலானும், கருணையின்றாகவே சிவாசட்டுரிய ஏனைக்குற்றங்களெல்லாமும் ஒருங்குவந்து சேராஅலும், அசனூற் பிறவியறமன் ரோன்மேற்பெருகி வருதலானும் அவர்தாம் உணவைசசிவவழிபாடு செய்தாரல்லராவர்; இனிததாமுய்யும் பொருட்டுச் சிவவழிபாடு இயற்றுதல் போலவே எல்லாச்சீவான்மாக்களும் உய்கவென்னுங் கருணைமிகு அவர்தமக்கெல்லாம் அச்சிவவழிபாட்டின் அருமை பெருமைகளை விரித்துரைத்து அறியு கொளுததல் வேணமொகலானும், அவ்வாறு அறிவுகொளுததற் பொருட்டித்தம்முடையில் அவரைத துணிபுஒருப்படுததல் வேணமொகலானும், அநாயண துணிபொருப்பாடு உறுவிததற்கு வேதாகம நூலாராய்ச்சி இன்றியமையா தெறிப்பாடுடையதாம். அல்லது உம், வேதாகம நூலாசப்பொருள் செவ்விதின் ஆங்கு அவ்வாற்றான் முகிழ்க்கும் பெயர்நயினாட்ட பத்திச்சுவைதேன் ஓயாது சுரந்த இறைவன் நிருவடிக்கதியானத்தின்சுணை மனவெழுச்சியிருக்கும் உரிமைப்பாடு விளைதலானும் அவ்வாராய்ச்சிதமக்கும் பயப்பாடு பெரிதுடைததாம். இருவழியானுஞ்சிறுத வடமூல்தென்னுலாராய்ச்சி சைவரெல்லாரானும் ஒழுங்காகச் செய்யப்படுதலவேண்டும். இங்ஙனம் மூவேறுவகைப்படுத்து எடுத்துக்கொண்ட சிவவழிபாடும் விபூதி யுருத்திராககதாரண பஞ்சாககரமாதிரும் வேதாகமப்பொரு ணுலாராய்ச்சியும் சைவசமய நிலைக்குரியனவாயும். •

இனி இக்காலத்திற் சைவர்களுட்சிலர் சிவனை வழிபடுதலறியாராய்ச் 'சிவனென்ன விண்டு வென்ன, எல்லாம் ஒன்றுதான்' என்றுரைத்து அன்பிலராய் நாட்கழிக்கின்றார். வைணவசமயிகள் விண்டுவையே தாம் உபாசிக்கும் முழுமுதற் கடவுளென்று துணிந்து அவ்வாற்றான் வழிபடற்பாலார். சைவர் சிவனையே ஆம் நனந்துணிகுது வழிபடற்பாலார். இம்முறை திரும்பி இரண்டையு மொன்றெனக்கூறி அன்பிலராய் ஒழுகி நாட்கழித்தல் எந்தச்சமயிக்கும் நன்றாகாது. ஈசுவ வழிபாட்டிற்கு ஒருதலையான் வேண்டும் உள்ள நெகிழ்ச்சி எல்லாத் தெய்வங்களை யுஞ் சமமாகக் காணும் பொதுநோக்கத்தான் வருவதன்று. மற்று அஃது ஒருபொருளை ஏனையவற்றினின்றும் வேறுபிரித்துத் தலையெப்பாடுகையதெனக்காணுஞ் சிறப்புநோக்கத்தான் வருவதொன்றும். இவ்வியல்பு பற்றியே உலகெங்கும் பல வேறு வகைப்பட்ட சமயங்களும் சமயத் தெய்வங்களும் பலப்பலவாய் விரிந்தன. அவ்வச்சமயத்தாரும் தத்தமக்கு உள்ளநெகிழ்ச்சி செல்லும்வகையான் தாந்தாம்விரும்புகு குணகுறிமுதலியன கொண்டு தத்தமக்கியைந்தவழியானெல்லாம் ஈசுவனை உபாசனை செய்து போதருகின்றார். இவ்வாறு விரிந்த சமயங்களை யெல்லாம் ஒருமைப்படுத்தலாவது, அல்லதவற்றை யெல்லாம் அழிவுசெய்து மெய்ச்சமயமொன்றனை நிறுத்தலாவது யார்க்கும் இயல்வதன்று. அந்நானஞ் செய்தல் ஈசுவனுக்குத் திருவுள்ளமுமன்று. அவர்குத் திருவுள்ளமானால் ஒரு கணத்தி லவ்வெவ்வலாச்சமயங்களும் ஒருமைப்பாடுமன்றோ? ஆகலான் எல்லாச்சமய்களுந் தத்தஞ்சாதிரி ஆணைவரம்புகடவாது அவ்வச்சமயவிதிவழி யொழுதி அதனெ லறிவுமுதிர்ச்சியடைந்து மேன்மேற் சமயங்களிற் பிறகு சிந்தாந்தமாக நிலைபெறும் முடிநிலைச்சமயமொன்றால் தேரே ஈசுவன் நிருவடிப்பேரின்பமுத்தி பெற்றற்பாலார். இந்நானிடின்றிக் தஞ்சமயவாய்ப்பு அழித்து அன்பிலராய் எல்லாம் ஒன்றுதான் எனக்கூறுதல் மிகுத்திவிட்பேறு இழப்பதொன்றாய்முடியும். அஃது யாங்நனமோவெளி எ:—பொருள்வேண்டி ஆடவர்பவர்தோள் சூயங்கிக்கழிந்த பொதுமகள் அவ்வாடவா யாவரிடத்திற் அன்பிலளாம்; அன்பிலளாகவே இன்பநுகர்ச்சியும் அவுட்கின்றும். இனித்தா னின்பநதுய்த்தல் குறித்தாளாயின் அவள் தனக்கு இயைந்தானோ ஆடவனை ஏனை ஆடவரிற் சிறப்பக் கொண்டு அவன்மாட்டிக் கழிபெருங்காதலுடையளாய் இன்பநதுய்ப்பாளாவது. இன்னும் முத்துப் பவளம் நீலம் பச்சை கோமேதகம் புட்பராகம் கைரியம் மரகதம் மாணிக்கம் முதலிய நவமணிகளையும் ஆராய்ச்சி செய்தலுறுவான் அத்தொகுதிக்கண் எல்லதொன்று கண்டவழி அதனை ஏனையவற்றினுஞ் சிறந்தெடுத்து அதன்கட் கழிபெருங்காதலுடையளாய் அதனைப் பொதித்துவைத்துப் போற்றக்காணுகின்றோம். அங்நனமவற்றைப்பகுத்துக்காணும் அறிவின்பதுகையிலவழி அவ்வவற்றை ஒன்றுகூட்டி அவற்றின்கண் ஆசையிலளாய் ஒழுக்குவற்காண்கின்றோம். இருந்தவாற்றால் அன்பென்னும் உள்ளநெகிழ்ச்சியுண்டாதற்குப்பொது நோக்குகழித்துச் சிறப்பறிவுநோக்குக்கொள்வேண்டிவது ஒருதலையாம். ஆகவே, சைவர்களாகிய நம்மக்கள் ஏனைச்சமயத்தெய்வங்களைக் கணவினும் கீனைதற்கு ஒருப்படாராயத்தன்கொழுநனிடத்திக்கழிபெருங்காதலுடையளாய் இன்பநதுய்க்கும்மனைக்கழித்திபோற் சிவபெருமானிடத்து அன்புநிகழ்ப்பெற்று உபாசித்து உய்தலவேணடென்பது சண்டெடுத்துக் கூறியவாற்ற லினிதுவிளங்கும்.

1) இனிச்சைவ நம்மக்களிற்சிலர் வீசுதி புருத்திராக்க பஞ்சாககர மந்திரமுதலிய திருவடையாளங்களின்றி 'யாம் சிவவழிபாடு பெரிதுடையோமாகலான் எமக்கு அவ்வடையாளங்கள் வேண்டா' என்றுரைக்கின்றார். அது பொருந்தாதென்பது மேலே விளக்கினும் ஆண்டெக்காண்க.

இனி வேறு சில சைவநன்மக்கள் வேதாசமமுதலிய வடநூலாராய்ச்சியும் தேவாரதிருவாசக சிவஞானபோதத் தென்னூலாராய்ச்சியும் அரியவாயிருத்தலின் அவற்றின்கண் எமக்கு மனவெழுச்சி சென்றிலது என்று கூறுகின்றார். 'வடநூலாராய்ச்சி யில்லாதொழியினுந் தமிழ்நூலாராய்ச்சியேனுஞ் செய்து மென்றால் தமிழ் நூல்கள் செந்தமிழிலக்கணநெறி பிழையா நன்னடையில் எழுதப்பட்டிருத்தலால் அதன்கண்ணும் எமக்கு அறிவு சென்றிலது' என்றும் உரைக்கின்றார். 'நல்லதற்கைக்கதை' 'நளன்கதை' 'இராமன் கதை' 'பாண்டவாகதை, முதலியன போல் அத்தனை இலேசாக வருத்தமின்றி அச்செநதமிழ் நூல்கள் விளங்கற்பாலனவா? சிவபெருமான் திருவடிப்பேரின்பமுதலி, கததரிக்காய் படுதலங்காய் முதலிய தாவரவுணவு கொள்ளுதலானும், யாம் சைவரென்று தருகிக் கூறுதலானும் எய்தும் எளிமைத்தன்று. அல்லாஹும், உலகவாழ்க்கைப் பெருநதுக்க சாகாததில் தம்மறிவுதே யுத பெரிதூறுயருமுவாநிற்பயும் அதன்கண் எல்லாத் தமக்கு வருத்தம் இழையுளவுநதோன்றாது, இம்மை மறுமைப்பயன்றது உறுதி கூட்டும் ஞானநூலாராய்ச்சிக்கண் அவர்க்கு வருத்தந் தோன்றல் புண்ணிய முகிழ்ப்புடில்லாக குறைபாடாவதன்றிப் பிறிதென்னே? விழுநகாலையில் உறக்கநீங்கி எழுந்த இரவில் துயில் கொள்ளுமளவும் மெய் வியர்வரும்புகொல், தச்சுநெசவு, உழவு, பொறைச்சமை, பகடு உய்ததன் முதலான அருந்தொழில் பலவியற்றிப் பொருள் சிறிது ஈட்டுதற்கண் நம்மனோர்க்கு வருத்தந் தோன்றுதலில்லை; ஒரு நாழிகைப்போதேனும் நன்மக்கள் குழவிலிருந்து ஞானநூலாராய்ச்சி செய்தற்கண் அவர்க்கு வருத்தம் மிகத்தோன்றாநிற்கும். பொய்யுரைத்தும், பொருளுடையாரைக கண்டால் அவருகேகும் வகை இச்சகம் பேசியும், நல்லோர் பெரியோரைப் புறம்பழித்தும், கலகவுரை நிகழ்த்தியும், விதனைடைபேசியும், வீணுரைகிளந்தும் நாளொழித்தற்கண் நமமனோர்க்கு வருத்தந் தோன்றாது, அரைநாழிகைப்போதேனும் ஈசர விஷயமான நல்லுரையுரைத்து ஆனந்த முறுத்தற்கண் அவர்க்கு வருத்தமிகத்தோன்றா நிற்கும். நாட்டு வளங்கள் பலகண்டும பருவதக காட்சிகள் பலகண்டும், வணககளிற்சரிதது ஆண்டுள்ளன பலகண்டும, கடற்காட்சிகண்டும உலாப்போயும், நகரவித்தியாசாலைகள், அநங்கூறு அவையங்கள், தொழிற்சாலைகள், ஓவியர்ச்சாலைகள், சிருங்காரத்தோட்டங்கள், அறச்சோற்று மண்டபங்கள், யாவையுமலிந்த ஆவண வீதிகள் முதலான வருந்தித் திரிந்துகண்டும் நாட்கழித்தற்கண் நமமனோர்க்குப்பிரயாசை தோன்றாது, நல்லறிவுடையோரைக்கண்டு அவரோடு அவ்வளவுதற்கண்ணுந் தேவாலயங்களுக்குச்சென்று ஈசரன்றிருவுருவத்தைக் கண்ணாடுகண்டும களிப்பதன் கண்ணும் அவர்க்குப் பிரயாசை மிகத்தோன்றா நிற்கும். புளுகுரை கேட்டும் புறம்பழிப்புரைகேட்டும் வம்புரைகேட்டும் வாதுரைகேட்டும் வாளாது நாட்கழித்தற்கண் நம்மனோர்க்கு பகிழ்ச்சிமிகத்தோன்றாநிற்கும், பெரியோரொசால் கீத்புரையும் நியாயவுரையும் தருமவுரையும் உபதேசவுரையும் ஞானவுரையும் அன்புரையுந் கேட்டற்கண் அவர்க்கு இகழ்ச்சியிகத்தோன்றா நிற்கும். என்னே! என்னே! என்னே! நம்மனோர் செயல்வருந்தவாறு! ஆரிய நன்மக்களே! எம்மரிய சுகோதாராகளே! சைவசமய அன்பர்களே! இனியேனும் இங்ஙனம் நாட்கழியாது ஞானநூலாராய்ச்சி செயது ஈசரனை உண்மையன்பான் உபாசிப்பதற்கு மடிக்கட்டி எழுங்கள்! உங்கட்கு ஞானநூலாராய்ச்சியெய்வது கஷ்டமாயின், அவ்வாராய்ச்சிமுதிர்ந்த நல்லோரைக்கூட்டி அவருப தேசிக்கும் நல்லிஷயங்களைச் செவியமடுத்துப் பிழைக்குநெறி தேடுங்கள்! 'முயற்சீயுடையாரீகழ்ச்சீயுடையாரீ' என்னும் ஓளவைப்பிராட்டியார் அருள்வாகிய உபதேசத்தை ஞாபகத்தில் வையுங்கள்!

“காகமுறவுலகர் துண்ணக்கண்டரகண்டாகாரசிவ
போகமெனும்பேரின்பவெள்ளம்பொங்கித்ததும்பிப்பூரணமாய்
ஏகவுருவாய்க்கிடக்குதையோவின்புற்றிடநாமினியெடுத்த
தேகம்விழுமுன்புசிப்பதற்குச்சேரவாருஞ்செகத்திரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

காப்பியம்.

காப்பியமாவது கவிஞனார் செய்யப்பட்ட செய்யுள், வகரபகரவொற்றுமை பற்றித் திவ்யம் என்பது திப்பியம் எனவழங்கப்படுதல்போலக் கவியாற் செய்யப்பட்டது என்னும் பொருளுடைய காவ்யம் என்னுந் தத்திதாந்தபதமும் காப்பியம் என வழங்கப்பட்டது. சேற்றிற் பிறந்தது என்னும் பொருளுடையதாயினும் பங்க்யம் என்பது ஆம்பல் முதலியவற்றிற்குச் செல்லாது தாமரை ஒன்றினையே உணர்த்துமாறுபோலக் காப்பியம் என்பதும் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள் ஒன்றினையே உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இதிலும் பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள்ளே பெருங்காப்பியமாவது வாழ்த்து வணக்கம் வஸ்து நிர்த்தேசம் என்னும் மூன்றனுள்ளே ஒன்றின முன்னுடையதாய், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களையும் பயப்பதிவாய், அழகு, புகழ், ஆண்மை, ஆக்கம், கொடை, குலம் முதலியன வமைந்த ஒரு தலைவனையுடையதாய், நாடு நகரம் முதலியவைகளையும், விவாகம், முடிசூட்டு முதலியவைகளையும், மந்திரம், தூது முதலியவைகளையும் சொற்களை பொருட்சுவைகளும் பிறவும் அமைபுமாறு வர்ணித்துச் சொல்லுவதாம்.

இப்பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணம் வடமொழியிலே அலங்காரகாரர்களாகிய விசுவநாதபண்டிதர், போசுதேவர், தண்டியாசிரியர் முதலியோரால் விரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழ்த்தண்டியலங்காரத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது விசுவநாத பண்டிதர் பெருங்காப்பியத்திற்கு மகாவாகியம் எனவும் பெயர் கூறுவர். வடமொழியிலே சிகராலவதம் என்னுங்காப்பியம் இவ்விலக்கணங்களெல்லாம் பரியாப்தியாயமைந்த பெருங்காப்பியம் என்பர். அங்கே பொழில் வீளையாட்டு, புனல் வீளையாட்டு முதலிய வெல்லார் தனித்தனி ஒவ்வொரு சருக்கங்களாற் கூறப்பட்டன. தென்மொழியிலே சீவகசுந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலியவைகளைப் பெருங்காப்பியம் என்பர். மலைவருணனை, நதிவருணனை முதலிய வருணனைகளுள்ளே சில கூறப்படாததுவும் பெருங்காப்பியமென்றே கொள்ளப்படும். அறம் முதலியன கூறாதொழிதற்பாலனவல்ல.

சிறு காப்பியமாவது அறம் முதலியவைகளுள்ளே சில கூறப்படாமல் வருமியல்புடையதாம். கலம்பகம், பரணி, உலா முதலி பிரபந்தங்களெல்லாம் சிறு காப்பியம் என்பர்.

இவ்விலக்கணமுடைய காப்பியங்களும் சொற்குற்றம், வாக்கியக்குற்றம், வாக்கியப் பொருட்குற்றம் என்னும் மூவகைக்குற்றங்களும் இல்லாதனவாய் இருத்தல் வேண்டும் என்றும், இக்குற்றங்களுந் தனித்தனி பதினாறு வகைப்படும் என்றும், இக்குற்றங்கள் பற்றாததுவே காப்பியம் என்று மதிக்கப்படும் என்றும்

போசதேவர் கூறுவர், அக்குற்றங்களுள்ளே பல கண்ணுலாருந் தொல்காப்பியருந் கூறிய ஊற்றுற்றங்களுள்ளே அடங்கும். அவற்றுட் சிலவறதும்.

1. அப்பிரயுக்தம்—சொற்குற்றம் பதினாறனுள் ஒன்று; அது, முன்னொரு காலம் நற்புலவராத் கொள்ளப்படாத சொற்பிரயோகமுடையது. இது தொல்காப்பியர் கூறிய ‘பழித்தமொழியா னி முக்கம்கூறல்’ என்பதன்பாலடங்கும்.

2. கட்டம்—சொற்குற்றம் பதினாறனுள் ஒன்று; அது, காமிக்கிண்பம் பயவாத சொற்பிரயோக முடையது; தொல்காப்பியர் கூறிய ‘கேட்போர்க்கிண்பு யாப்பிற்றாதல்’ என்பதன்பாலடங்கும்.

3. அநர்த்தகம்—இதுவும் அப்பதினாறனுள் ஒன்று; அஃது அடிகள் நிறையும்படி சேர்க்கப்பட்ட வீண்சொற்களுடையது; தொல்காப்பியர் கூறிய ‘பொருளிலமொழிதல்’ என்பதன்பாலடங்கும்.

4. நேயார்த்தம்—இதுவும் அப்பதினாறனுள் ஒன்று; அது, கவியின் சங்கே தமாண்பொருளுடையது; தொல்காப்பியர் கூறிய ‘தன்னொருருபொருள் கருதிக்கூறல்’ என்பதன்பாலடங்கும்.

5. அபுட்டார்த்தம்—இதுவும் அப்பதினாறனுள் ஒன்று; அது, ஓரற்பச் சொல்லினாலே அறியத்தக்கபொருளை அறிவிக்கும் வெகுசொற் பிரயோகமுடையது.

6. அப்பிரதிதம்—இதுவும் அப்பதினாறனுள் ஒன்று; வேறுமதசாத்திரமின்றி அறியப்படாத சொல்லுடையது.

இவை முதலிய சொற்குற்றங்களும், வாக்கியக்குற்றங்களும், பிறவுஞ் செய்யுள்களிலே வருமாயின், அவை, நற்புலவரால் அறக்கிரிக்க்ப்படாதனவேயாம். வாக்கியமாவது தகுதி, அவாய்நிலை, அண்மை என்பவற்றோடுகூடிய சொற்குட்டம். காப்பியலக்கணமைய வாதவருணனை என்பதறியார் வீணவார்த்தையென்பர். சமயம் நேர்நதுழிக்குற்றங்களும், பிறவும் விரித்துக் கூறப்பட்டு.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

சகலோபாசனை.

தலை ஆன்றோர் * நெய்லீகம் என்று தம்முள்வழங்குவர். மேலும், உலகானுபவவுணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சியில்லாமையாற் பாவனைசெய்யுஞ் சக்தியும் வாய்ப்பப் பெறுத எமது குழவிப்பருவத்தே யாம் அற்புகமாகிய நவீன கோலமொன்றைக்கண்டு அதன் சொருபத்தைப் பொருள்விழுப்பநதோன்றப்பலவாறு வருணித்துச் செய்யுட்களானும் பிரபல பிரயாணவுரைகளானும் விரித்து உபநாயாசஞ் செய்திடுவேமாயின், அதனைப் பொய்யென்றும் பாவனையென்றும் உருவெளித்தோற்றமென்றும் யாரேனுஞ்சொல்ல ஒருப்படுவரோ? ஒரு அலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருப்படவேமாட்டார். இவ்வகனம் எமது செந்தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்த அரும்போற்புதமொன்றனை எடுத்துக்காட்டி நிறுவி, அவ்வாற்றூற் சகலோபாசனைச் சன்மார்க்கமுறையின் உண்மைத்தன்மை காட்டுவாம்.

சீகாழியென்னுந் திப்பியதலத்திற் சிவபாதவிநயமெனும் பிராமணப்பெரியர் ஒருவர் ஏறக்குறைய ஆயிரத்துமுநாறு வருடங்களுக்குமுன் இருந்தார். அக்காலத்திற் சமணசமயிகள்யாண்டும் விருத்தியடைந்து வந்தனர். அச்சமண சமயிகள் கொல்லாமை முதற்சிறந்த இலௌகிகதருமக்களைப் பிறழா மனவெழுச்சியு

டன் அனுட்டித்து, அங்கனந்தாம் அனுட்டிக்கும் அச்சிறந்ததரும் மேம்பாட்டைச் சாதாரண சணக்கக்கு உபநதியிடுத்து அவர்க்கெல்லாம் உன்னக்கவர்ச்சியை எழுப்பி அவ்வாற்றாலவரைத் தம்மத்திற்குத் திருப்பிக்கொண்டு செல்வாராயினர். இங் கனஞ் சிவநானெல்லாஞ் செல்ல அச்சமணசமயம் யாண்டும்பரநது விரிவதாயிற்று. தஞ்சமயம் இவ்வாறு விருத்திபடையவே மற்றைச் சமயங்களை அனுசரித் தொழுதுவோர் தொகை சுருங்குவதாயிற்று. சமணம் பௌத்தம் முதலிய அச்சமயங்களை யொழித்து ஒழிந்த சைவம், வைரவம், பாசுபதம், சாததேயம், கௌமாரம், காண்பததியம் முதலிய சமயங்களெல்லாம் தெய்வம் ஒன்றுண்டெனக் கொண்டு வழிபடும் ஆத்திகசமயங்களாம். சமணம் பௌத்தம் என்பனவோ இவ்வெளகிக தருமங்களிற் சிறந்தன சில அனுட்டித்து ஒழுகும் அம்மாத்திரையே யல்லது, அவை தெய்வம் ஒன்று உண்டெனக்கொண்டு வழிபடும் ஆத்திகசமயங்களெல்லாம். மற்று அவை தெய்வமில்லென்று உரைக்கும் நாத்திகசமயங்களேயாம். இவ்வுண்மை தேரமாட்டாத ஆங்கிலத்தத்துவ சாத்திரிகள்களெனக் கொள்தமர், ஈசுவரவழிபாட்டைக் குறிப்பிட்டாயினும், ஈசுவரனைக் குறிப்பிட்டாயினும் யாதும் உரையாமைபற்றி அவரை நாத்திகரெனக் கூறுதலமையாது, அவர் ஆத்திகருமாகலாம் என்று உரைத்து இழுக்குகின்றார். பண்டிதர் மாக்கீஸ்ஸலர் † “பௌத்தமுனி ஆன்மாவையும் பரமனவையும் மறுத்துரைக்குஞ் சுதந்திர நிலையைச் சாங்கிய நூலார் தந்திட்டார்” எனவும் “பௌத்தசமய நூல்கள் பலவும் ரிசீசுவரவாதம் நிலையிட்டெரைப்பணவாம்” எனவும் கூறுதலானும், பிராஞ்சுதேயத்துத் தத்துவசாத்திர விந் பன்னராகிய டாக்டர்-பார்கீ என்பவர் “பௌத்தகுருவின் கோட்பாடு ஒருதலையாக ரிசீசுவரவாதம்போ திப்பதுவாம்” எனத் துணியுதோன்றக் காட்டுதலானும், பிரபல ஆராச்சிசெய்து வடமொழி நூலரைவரலாறு புதுவதாக எழுதிவெளியிட்ட மாக்கீடனல் பண்டிதரும் “பௌத்தமுப சமணமும் சாங்கிய நூலைப்போலவே ஈசுவரனிருப்பை ரிராகரிக்குக் கோட்பாடுடையவாம்.” என்று அங்கனமே துணியு ஒருப்படுத்கலானும், சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் முதலிய தத்துவ முழுமுதற்றமிழ் நூலரைகளின் கண்ணும் அவ்வாறே அவர் நாத்திகசமயிகளென்று வைத்து மறுக்கப்படுதலானும் பௌத்தரும் சமணருமாகிய அவ்விருவகைச் சமயிகளும் நாத்திக சமயிகளேயாமென்பது ஒருதலையென்றுணர்க. இங் கனம் ரிசீசுவரவாத மேற்கொண்டு ஒழுக்குவாராகிய சமணசமயிகள், ஈசுவரனை உண்மையன்பாண் வழிபடும் ஏனை ஆத்திக சமயிகளைக்காண்டொறும் மணஞ்சிறிதும் பொருராகி மற்று அவரையெல்லாம் தஞ்சமயத்தின்கட் படுக்கும் நோக்கம் பெரிதுடையராயினர். அந்நோக்கம் முதிர்வே கொல்லாமை, பொல்லாமை முதலாகத்தாமனுட்டித்துப்போத சில இவ்வெளகிக தருமவரம்புகட்டி, தீயமர்க்கத்தானெல்லாம் ஏனை ஆத்திக சமயிகளை வருத்தத்தொடங்கினர். தன் கட்டளையாற் சட்டதிட்டங்களேற்படுத்தி அவற்றிற்க்குப் பழகுவார்க்கு நன்மையும், அவற்றிற்கு ஏவாதன செய்தொழுதுவார்க்குத் தண்டனைபுந்தநது நெறிப்படுத்துவாருகிய அரசனையிலலாத குடிகள் தாந்தாம் விரும்பியவாறே சில சட்டதிட்டங்களேற்படுத்திக் கோடலும், தமக்கு அவை இணங்காத வேறு காலங்களில் தம் முன்னை விதினை மணப்போனவாறு புரட்டி வேறுவேறு இயற்றிக்கொண்ட தம்முட்கலகம் வீளைத்தலும் நிகழ்த்தாண்கின்றோம். இதுபோல, ஈசுவரனொவன் உண்டெனக்கொண்டு அவன் கட்டளைவிட்டருளிய நற்கருமங்களைச்செய்யின் நன்றும், அவன் வேண்டாவென்று விலக்கிய திக்கருமங்களைச்செய்யின் தீதாம் என்னும் மனவுறைப்பில்லாத நாத்திக சமயிகள் தாம் ஒரோவொருகாலங்களிற் சில இவ்வெளகிக தருமங்களை

நெறிபிறழாது அனுட்டிக்க உடன்படுவாராயினும், தமக்கு அத்தருமங்களையையாத பிறகாலங்களில் தாந்தாம் விரும்பியவாதே முன்னத்தரும வரம்பழித்துத் தீயகருமங்கள் நிகழ்த்துந் துணிவுடையாராவர். இங்ஙனமே, சமணசமயிகள் அக காலத்துத தம்மோடு ஒருங்கு இருந்த சைவர், வைரவர், பாசுபதர்முதலிய ஆத்தி கவைதிகசமயிகளுக்குப் பெருந்தீது செய்யும் வஞ்சனை பலவுடையாராயினர் திரு நாவுக்கரசுகவாயிகள் சமணசமயத்துறந்து சைவசமயத்தழுவிய காலத்திற் சமண ரொருங்குடடித் தம் மரசனல் அவரை நீற்றறையில் இடுவித்தும், கல்லிற்கட்டிக் கடலில்வீழ்த்தியும், யானைகாலில் இடறுவித்தும், நஞ்சம் உண்பித்தும் புரிந்த தீதுகள் நம்மேற்கோளை இனிது நிறுத்தும் பிரமாணகளாபன்றோ? சாந்தருணத் திற்கு ஓர் உறையுளாய் விளங்கிய அப்பமூர்த்திகள் தாம் சமணராற்பட்ட கட் டங்களைத் தாமே தந்திருப்பதிகங்களிலாங்காங்குக் குறிப்பிடாமையுங்காண்க. இவ் வாறே, அவர்கள் தங்காலத்திருந்த பாண்டியனை யுள்ளிட்டமுடிவேந்தர்களுடையல் லார் தஞ் சமயங்களிற்றிருப்பி, அவ்வரசர் செல்வாககால் ஏனை ஆத்திக சமயிகள் வழிபடுதேவாலயங்களை அடைப்பித்தும், மடாலயங்களில் தீக்கொளுவிப்பும், அவ ரைக்கண்டால் 'கண்டிமுட்டி' என்றும், அவரைக்குறித்தது ஏதேனும்கேட்டால் 'கேட்டுமுட்டி' என்றும் பலவாறு இன்னலியற்றி வந்தனர். இங்ஙனஞ் செய்து போந்த சமணர்கள் கொல்லாமைமுதற் சிறந்ததருமங்களைமேற்கொண்டு ஒழு கிளுவெனல் டாங்கனம்? ஆகவே, இவ்வாறெல்லாந் தீதுபுரியும் ஒழுகலாறு டையராணசமணா யாண்டும் பரவிவரம்புதலும், சைவசமயிகள் தீயினால் வளைக் கப்பட்டு இடையிற்கிடந்து துடிக்கும் புழுப்போற் பெரியதோர் இடருமுதவா நன் றார். அக்காலத்திற் சிவபெருமானிடத்து உண்மைப்புகடையான சிவபாத விருதயர் என்னும் அந்தச் சைவவேதியர் தீயராண சமணரொழியவுஞ் சைவம் யாண்டும் பரந்து பிரகாசிக்கவுஞ் செய்யவல்ல தெய்வத்தன்மையுடைய மகப் பேறு தமக்குச்சித்திக்குறைய தவங்கிடந்தார். அவர்குச் சிவநாட்டினிடைல் லாம் ஓராண்மகப்பேறு சித்தித்தது. அவ்வாண்மகவுக்கு மூன்றுவாய்கு செல்கின்ற காலத்தில் சிவபாதவிருதயர் என்றும்போல அச்சிகழா நகரினள்ளிசிலாலயதடா கத்தில் தம் நித்திய கருமங்களை முடிக்க வீட்டிலிருந்து புறம் போதுவார், சிறு குழந்தையாயிருக்கும் அப்பிள்ளையாநுட் அழுதுகொண்டே பின்றெருடர்தலைக் கண்டு பலவாறு சமாதானவுரைகள்சொல்லி யிருத்தியுங் கேளாமல்வர, வருக வென்று உடன் அழைத்துச்செல்வாராயினர். சென்று தடாககரை சேர்ந்து அக்கரையின்மேல் பிள்ளையாரை யிருக்கச்செய்து, தாம் நீரிலிறங்கி கீர்க்குள் மூழ் கியிருந்து அகமநுஷணம் என்னுங்கருமத்தைச்செய்வாராயினர். அங்கணந்ததை யார் கீர்க்குள் மூழ்கி டெடுகேரமிருப்பவே, அவரைக்காண்பெருத பிள்ளையார் அம்மே! அப்பா! என்று கூவி அழத்தொடங்கினார். அவ்வாழுகையைக்கண்டு மனம் பொறுராகி ஆலயத்தில் எழந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமானும் உமைப்பிராட்டி யாரும் பிள்ளையாரிடம் போந்து அவரழுகை தீர்த்துக் கண்ணீர் துடைத்து அம் மையார் தங்குமிழ்முலையிற் கொழும்பால் சுறந்து அந் தி சிவஞானங்குழத்துப் போற்கிண்ணத்தாறுட்டவும் அப்பனார் அவரழுகை தீரத்தடவி இன்சொற்சொல் லவும்பிள்ளையார் பொற்கிண்ணத்திற் பாலுண்டவண்ணமாயமகிழ்ச்சியுற்றிருந்தார் இதற்குள் கீரிற் முழுக்கியிருந்த தந்தையார் ஆண்டுதீதாஞ் செயற்பாலவான கரு மங்களை இனிதுமுடித்துக் கரையேறி வந்து பிள்ளையார் கையிற் பொற்கிண்ணம் வைத்திருத்தலும் அவர் உடம்பெல்லாம்பால்வழிநீருத்தலுங்கண்டு வெகுண்டு 'அடா! நீ யார் தந்த பாலு யுண்டாய்? உனக்கு எச்சின்மயங்கப் பாலாட்டினு ரைக்காட்டுக' என்று உரப்பிக்கையில் ஒரு சிறுகோல் எடுத்துக்கொண்டு கேட்

டார். கேட்டலும், பின்னையார் அஞ்சி 'எனக்குப்பாலாட்டினார் இதோ! மழவிகடையமர்ந்த பெருமானும் பிராட்டியாரும்' என்று சுட்டி,

“தோடுடைய செய்வன்விடையேறியொர் ஊவெண்மதிருடிக்
காடுடையசுடலைப்பொடிபூசியென் னுள்ளங்கவர்கள்வ
னோடுடையமலரான்முனைநாட்டுப்பணிரதேத்தவருள்செய்த
பூடுடையபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே” என்று கட்டளையிட்ட
ருளிஞர்.

இவ்வரலாறு, டாக்டர் - ஹூல்ஸ் முதலான ஐரோப்பிய விற்பன்களும் உண்மையாமெனக்கொண்டு தம்மாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாச் சாதனமாகத்தழுவும் பெரியபுராணத்தின்கண் விரிவாக எழுதப்பட்டிருத்தல கண்டுணர்க.

இனி, உலகாணுபவவுணர்ச்சியும் பாவனைசெய்யுஞ் சக்தியும் வாய்ப்ப்பெறாத குழந்தைப்பருவத்தினராகிய ஞானசம்பந்தப்பின்னையார்க்கு எதிரே இறைவன் அவர்க்கு அனுக்கிரகிக்கும்பொருட்டுத் தாங்கி எழுந்தருளிய சகன மங்கள அருட்கோலங்கள், உருவெளித்தோற்றம்போற் பொய்யாய் ஒழிந்திடுமென்றல் யாங்கனம்? அல்லது உம் மூன்றுவயது செல்கின்ற அக்காலத்திலே செந்தமிழ்ச் சுவையுந் தத்துவநுட்பமும் பொதுளத் ‘தோடுடைய செய்வன்’ என்னுந் திருப்பதிகக் கட்டளையிட்டருளியது தான் என்னே? சிற்றறிவுஞ் சிறிதொழிவு முடைமோகிய எம்முடைய குழந்தைகள் மூன்றுவயது செல்கின்ற அக்காலத்திலே தான் மழலைமொழிகள் சிலவுரைத்து எம்மையெல்லாம் உவப்பிக்கின்றன; அக்காலத்திலே தான் தளர்ந்து தளர்ந்து நடந்துசெல்லுகின்றன; அக்காலத்திலே தான் ‘அம்மே’ என்றும் ‘அப்பா’ என்றும் ‘சோச்சி’ என்றும் ‘பாச்சி’யென்றும் தமக்கு வேண்டும் பொருள்களைச் சுட்டுகின்றன; அக்காலத்திலே தெய்வம் உண்டு என்னும் உணர்ச்சி அவைகட்கு இன்றும்; அத்தெய்வமுஞ் சிவபெருமானேயாமென்னு முணர்ச்சியுமின்றும்; அச்சிவபெருமான் நிருத்தேவியார் உமை என்னும் உணர்ச்சியுமின்றும்; அச்சிவன் நிருவடையாளங்கள் ‘தோடு’ ‘விடை’, ‘கொன்றை’ முதலியவாமென்னும் ஆராய்ச்சியுமின்றும்; ஆதலின், இவ்வுணர்ச்சி வேறுபாடெல்லாம் நிகழ்ந்ததற்குப் பரிசாரமவேண்டுமெனின், அற்றன்று; சிவபாத விருதயரென்னுந் தந்தையார் சிவபெருமானிடத்துமிக அன்புடையாரென்பது பெறப்படுதலால் அவர் கிருகத்திலே சிவனை வழத்துகின்ற காலங்களிற் சொல்லுஞ் சொற்களின் பொருள்கள் மிகத் தெளிவாகிய அப்பின்னையார் மூளையிற் பதிந்திருந்து பின்னொருகாட் புறம்போகதனவென்பார்க்கு, அங்கனம் அவ்வுணர்வு மாத்திரமே புறம்படுதல் பொருநதுவதாமன்றி அம்மையார் தமக்குப் பொன்வள்ளத்திற் பால்கறந்து ஊட்டினாரென்றலும், அதுகண்டு தந்தையார் சிவபாதவிருதயர் வெகுண்டு தம்மை வினவியபோது இறைவனையும் இறைவியையுஞ் சுட்டிக்காட்டித் திருப்பதிகக் கட்டளையிட்டருளிற்றொன்றலும் பிறவும்பொருத்துமாறு போதராமையின் அவர் கூற்றுப்போலியாமென்று மறுக்க, அற்றேல் அஃதாக்க, “தோடுடைய” என்னும் அத்திருப்பதிகத்திற் பின்னையார் தமக்கு இறைவி அங்கனம் பொற்கிண்ணத்திற் பால்கறந்துட்டினொன்றும், சிவபாதவிருதயர் அஃதுணராமற்றம்மை வெகுண்டு வினவியபோது இறைவனையும் இறைவியையுந் தாஞ் சுட்டிக்காட்டினாரென்றும் ஒதிற்றிலரெனத் திருவணந்தபுரத்திற் பிரபல ஆங்கில தத்துவசாததிர விற்பன்னராயிருந்த சுந்தரம்பிள்ளை கூறினாரெனின், —அவர் அறியாது அங்கனம் கூறினார்; “மண்ணினல்ல வண்ணம்” என்னுந் திருப்பிரமபுரப்பதிகத்தில்,

“போதையார்போற்றின்னந்தடிசில்போல்லாதெனந்

நாதையார்முனிவுறந் தானேனையாண்டவன்

காதையார்துழையின்ன்கழமலவளநகர்ப்

போதையாளொடும்பெருந்தகையிருந்ததே” என்றுஞ் செய்யுளிற் பின்னையார் தாமே தமக்கு இறைவன் செய்த அருட்கருணை யனுக்கிரகத்திறத்தைக் கிளந்தெடுத்து உரையாற்றிப்பவும், அதனை ஆராய்ச்சிசெய்து உணரமாட்டாது உரைத்த அவருரை இழுகருவையாமென்று ஒழித்ததிடுக. இனி அச்செய்யுட்பொருள் ஒருசிறிது உரைக்கின்றும்.

போதையார் பொன்கிண்ணத்து அடிசில்-இதழ்விரிந்த தாமரைமலரைப் போல வாயகன்று செவ்வென விளங்கும் பொன்வள்ளத்தில் உமையம்மை கறந்து ஊட்டிய கொழும்பாலுணவை; போதை என்பதில் ‘ஐ’ காரம் “குறவரையார்க்குக் குளிர்மலை நாட” என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரிற் போல வந்த சாரியை, ‘ஆர்’ என்பது “செப்புற்றகொங்கை” “தோளுற்றொர்த்தெய்வம்” என்னுந் திருக்கோவையார் சிந்தாமனியிற் போல உவமவுருயின் பொருள்பட வந்த உவமவாசகம்; மாற்றுயர்ந்தபொன் செவ்வென்று பொலிதலானும் வள்ளம் வாயகன்று வட்டமாயிருத்தலானும் உவமை வண்ணமும் வடிவும் விராய்வந்தது, இவ்வாதே “பாண்டிலெடுத்த பிஞ்ஞெருமரை கீழும்பழனங்களை” என்று திருக்கோவையாரினும் போந்ததுகாண்க: ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியரும் “பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாஅவகு” என்புழி வண்ணமும் வடிவும் விராய்வந்த வுலமை வயன் றுரையுரைத்திட்டார்; தாதையார் பொல்லா தெணமுனிவு உற-சிவபாத விருதயமென்னுந் தந்தையார் இழிந்தான் ஒருத்திதந்த எச்சிலாதலின் அது நுகர் தல் தீதாயென்றுரைத்து வெகுள: தான் என்னை ஆண்டவன்-தான் தன் அருட்கருணையான் விரும்பிவந்த என்னை ஆண்டுகொண்டான்; அருகனன் ஆண்டு கொண்ட இறைவன், திருவடையாளங்கள் யாவையோ வுடையானெனின்:—காதையார் குழையின்ன-காதிற் செறிய இடப்பட்ட வெண்டோடு உடையனும்; அதுவன்றியும், போதையாளவொடும்-தான் ஞானசொருபியாயிருந்தே உலகத்துப் பெணடிர்க்கெல்லாம் அறியாமை கற்பித்தல் வேண்டிதலின் தானும் அறியாமையுடையாள்போற் றேன்றும் உமையம்மையுடன் பிரிவறக்கலந்த: ‘அறியாமை’ என்பது பெண்மைகருணம் நான்கணுள் ஒன்றும், அது தானொருபொருட்டன்மை அறிந்தும் அறியாததுபோல் ஒழுகதல், ஆசிரியர் நக்கீரனும் “மடமென்பது கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை” என்று உரைகூறினார்; பெருந்தகை - சிற்றறிவுஞ் சிறிதொழிவு முடையராகிய ஆன்மாக்கள்போலாது அவற்றையெல்லாக தன்னகப்படுத்து வரையறையின்றி விரிந்து செல்லும் வியாகவுணர்ச்சியும் முழுமுதலாற்றிலும் உடையனாகிய காரணத்தினாலே பெருந்தகையாய் விளங்குந் திரிய முழுமுதல்வனை சிவபெருமான்; திருந்தது-ஆன்மாக்கள் தன்னை வழிபட்டு உய்யும்பொருட்டுத் தானே தன் பெருமைக்குணங்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு கருணையே திருமேனியா வெழுந்தருளியிருந்த திருநகரம்; கழுமல வளநகர்-தன்னை வந்தடைந்த ஆன்மாக்களின் மும்மலக கழுவிச் சுதந்தஞ்செய்கின்ற ஒரு பெருங்காரணத்தாலே ‘கழுமலம்’ என்று பெயர் பெற்ற வளவிய நகரமாம்; கழுமலநகர - உ்காழி; பின்னையார் தமக்கு அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு இறைவன் தரித்துவந்த சகல மங்கள அருட்கோலத்தின்கட் குழையிடப்பட்ட திருச்செவியைச் சுட்டித் “தோடுடைய செய்வன்” என்று பதிகக் கட்டளையிட்டருளிவாறுபோலவே, ஈண்டுக் “காதையார்குழையின்ன” என்று குறிப்புகரைத் தருளினார். இதுகிடக்க.

இனி, நீர் கூறியதற்கவுரைகளெல்லாம் ஒக்கும், சிவபாத விருதயர் பிள்ளையாரைத் தடாகக்கரையில் இருவித்தாம் நீரிலிழந்து முழுகியிருந்த சமயத்திற் பிள்ளையார் அவரைக்காணுது அழுதலைக்கண்டு ஆண்டு வந்த புருடனும் மனைவியுமாகிய இருவர் அவர்க்குஇரகசிப் பாலூட்டிப் போயினரென்றும், தகதையார்கையில் வந்த வெருண்டு விதைலை அஞ்சிப் பாலூட்டின ரிவர்என்றுரைப்பிற்றினும் வெருள்வரெனகருதித் தமகருச் சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் அங்கனம் பாலூட்டினரென்று பொய்யுரைத்தாரென்றும் கொள்ளாமோவெனின்: நன்று கடாயினர், நல்லது தீயது பகுத்துணரமாட்டாத பிள்ளைப்பருவத்தில் இஃது உரைப்பின் நன்றும் மற்றுஇஃது உரைப்பிற்றீதாம் என்றுணர்ந்து பிறழுககொண்டு பொய்யுரைத்தாரென்றல் உலகவியல்பொடு மாறுபடுதலானும், உலகவியற்கையொடு முரணமைப்பொருட்டுப் பிள்ளையார் நிகழ்த்திய அற்புதங்கட்கு வேறுவிவரணம் கூறப்புகுநது வாதம் நிகழ்த்தும் நீவரே அங்கனம் உலகவியற்கையொடு முரண்பாடு பெரிதுடையாராய் 'மசககடிக்கஞ்சிப்புலியாய்ப்பட்டது' போற் பெரிதும்இடர்ப்படுவீராதலானும் அவ்வாறுகோடல் ஒருசிறிதும் பொருத்தமுறுவதின்றோ மென்பது உணரக்கடவீராக. அல்லதூஉம், சாதாரண மக்களாற் பாலூட்டப்பட்ட பிள்ளையார் அங்கனம் ஊட்டப்பட்ட அக்கணத்தே பேரறிவும் பேராற்றலும் உடையராய்ப் பிள்ளைப்பருவத்தில் வரற்பாலதன்றாய் மிகச்சிறந்த திருப்பதிகம் கட்டளையிட்டருளிவாறு யாநகனம்? எனக்கடாவுவார்க்கு நீர்கூறும் பரிசாரஞ் சிறிதுமின்றும் அற்றன்று, பிள்ளையார் அறிவுகடாச்சிறுபருவத்தினராகலாற்றமக்குப்பாலூட்டிய சாதாரணமக்களையே அங்கனம் அறியாமையாற் சிவபெருமானென்றுரைத்திட்டாரெனின்;— நன்று சொன்னீர், பால்பருகிய அக்கணத்தே திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாராய் வியாபகவுணர்ச்சியும் முழுமுதலாற்றலுமுடையராய்த்திகழ்ந்து உலகமெல்லாக தம்மாணைவழி நிறுத்தவல்ல தெய்வப்பெற்றியாளரான அப்பெருமானார் சாதாரணமானுடையுஞ் சிவபெருமானையும் வேறுபிரித்து அறியமாட்டாது மயங்கிக்கூறினரென்றலும் அறியாமை முதிர்ச்சியா யொழிந்திடுமென்க.

இனி, இவையெல்லாம் ஒருபுறங்கிடக்க, நீவரெடுத்திக்காட்டிய 'தோடுடைய செவியின்' என்னுந் திருப்பதிகத்திலும் "மண்ணினல்லவண்ணம்" என்னுந் திருப்பதிகத்திலும் பிள்ளையார் தாகருமுறைப்பருவத்தினரென்பது புலப்படக்கூறாமையான், அப்பிள்ளைப்பருவ வலியுடைக்காரணம்பற்றி நீவிர் நிறுவுப்புகுந்த இறைவன் சகனம்கள அருட்கோலவியல்பு துர்ப்பலமாய் விமாலோவெனின்; அறியாதுகூறினீர், பிள்ளையார் அப்பர் சுவாமிகளொடு கோரணியதலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபோது மதுரைமாநகரத்திற் சமணருடைய போதனையாற் சைவசமயம்வழிஇச் சமணமதத்தழீஇய தம் புருடரை பாணைய அரசையுள்ளிட்டுப் பிரசைகெல்லாரையுந் திரும்பச்சைவராக்குதல்வேண்டி மல்கையரீக்கரசி என்னும் பாண்டியமாதேவியார் பிள்ளையாருக்குத் திருமுகம் விடுத்தார். அதுகண்ட பிள்ளையாருக தந்திருக்கூட்டத்தொடு மதுரைமாநகர்க்கு எழுந்தருள் பாண்டியவரசன் மந்திரியாராகிய சூலச்சிறை என்பார் அவரை எதிர்கொண்டழைத்துச்சென்று பிள்ளையாரைத் திருக்கூட்டத்தோடும் ஒருமடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தார். இதனையறிந்த சமணகருக்கெனல்லாருக தெய்வப்பெற்றியுடைய இப்பிள்ளையாரால் நமதுசமயம் அழிந்துபடும் எனப்பெரிதும்அஞ்சிப் பிள்ளையாரைத் திருக்கூட்டத்தோடும் கொலைசெய்ய எண்ணினார் அத்தோ! அத்தோ! இதுதானே கொல்லாவிரதியான சமணருக்கு விரதமவாது!

அன்பர்களே! சிறிது ஆழ்ந்து சிந்தித்திடீர்கள்! இவ்வணம் கருதிய அக்குருக்கள் மாறெல்லாக தம்முள் துணிபு ஒருப்பாடு உடையராய்க் கூட்பாண்டியுண்டிடு சென்று அவனுக்குத் தம்மெண்ணம் புலப்படுத்துக் கரவுரை பலவால் அவனைத் தந்தொழிந்து இபைவித்துக்கொண்டனர். பின் அன்று இரவு நன்யாமத்திற் பிள்ளையார் திருக்கூட்டத்துடன் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அமயநகண்டு அச்சமணப்படுவர் எரிசொள்ளிகொண்டு மடத்தில் தீக்கொளுவினர். அநேதே! அநேதே! தீப்பற்றி உடம் எரிசின்றகாலத்தில் மடாலயத்தினுள் எரிருந்த அடியார்க்கொல்லாரும் மருண்டெழுந்து ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பித்தி அடைக்கலம்புகுந்து சிவத்தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். இதனை உணர்ந்த பிள்ளையார் சிவனடியார்களுக்குத் தீக்கு இழைக்க முறதுற்றுத் தீக்கொளுவிய சமணப்படுவர் பொருகதாச் செய்கையைக் குறிப்பாணறித்து, இதற்குக் காரணமாயினுள் பாண்டியவரசனையாமென்பதும் இனிது தெளிந்து,

“செய்யனே தீநூலாலாய்மேவிய
ஐயனையநீசலேன் மருள்செய்யெனைப்
பொய்யராமணர்கொளுவுநீசுடர்

பையவேசென்றபாண்டிய நகாகவே” என்னுள் திருப்பதிசுக கட்டளையிட்டருளி மடாலயத்திற் கொளுவிய தீப்பிழம்பு அதனையும் பாண்டியன்றே கத்திற்சென்று பற்றுசுவென்று எவினார் ஏவுதலும், உருவமாகத்தோன்றிய தீப்பிழம்பு உழுவதும் அருவச்சுரரோயாய்ப் பாண்டியனைப்பற்றிக்கொண்டது. உடனே பாண்டியன் அநரோய்பொறுக்கமாட்டானாய்ச் சமணக்குருமார்களை அழைப்பித்து அவாதம் மந்திரவிச்சைகளானும் ஓடாதமுறைகளானும் செய்வித்துக்கொண்ட பரிசுரைக்கள் ஒருசிறிதும் பலியாகமகூண்டு மிகவருகித் தம்மனையுரிமைகெழுத்தியாராகிய மலகையர்க்கரசியாரைத் தன்மாட்டு வருவித்து அவாசுரு இடனைத் தெரிவித்தான். அரசியாரும் உடன்வருகித் தககுறிப்பு சிறைவேறுக காலமிது வென்று எண்ணித் தக்கொழுநனை நோக்கிப் “பிள்ளைப்பருவத்தே உமை திருமுலைப்பாலுண்டு ஞானசம்பந்தமூர்க்கீயாயத்தநகிருக்கூட்டத்தோடு இந்நகரத்தில் எழுகருளியிருக்கும் பெருமான் இங்கு எழுகருளினால் இந்நோய் தீரும்.” என்றரைப்ப, அதனைக்கேட்ட அரசனும் அதற்கு உடன்படுத்த தம் அமைச்சரான குலச்சிறையாரைப் பிள்ளையாரிடம் போக்கினான். அமைச்சரும் சிகழ்தவெல்லாம் பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பித்து அவர் பாண்டியுண்டித்திற்கு எழுகருளச் செய்தார். பிள்ளையார் அருமைத்திருவுருவைக்காண்டலும் பாண்டியன் ஆறுதல் பெரிதுடைய னுயினான். இவ்வாறு ஞானசம்பந்தப்பெருமான் பாண்டியனருகில் மல்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் பக்கத்தே எழுகருளியிருக்கும் அளவில் ஆண்டுக்குமுழியிருந்த சமணக்குருமாள் பிள்ளையாரைச்சுட்டிப் பலவாறு இகழ்த்து சொல்லிக் குரைத்திட்டார். பக்கத்தேயிருந்து அதனைக்கண்டு பொருராகிய மல்கையர்க்கரசியார்தங்கணவனை நோக்கிக் “குழுகையாயிருக்கும் பெருமானே இவர்

பத்திராதிபர்குறிப்பு:- சென்ற 1901ஆம் ஆக்டோபர்மீ வெளிவந்த சிந்தநாந்தீபிகை என்னும் ஆங்கிலமொழிப்பத்திரிகையிற், திரிசிரபுரம் செயினட்டோஸ்ப்கலாசாலையில் தமிழ்ப்புலமை நடாததுப் பண்டிதர் ஸ்ரீசுவாரிய பிள்ளையவர்களால் எழுதப்பட்ட ஓர் அரியவிஷயம் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இது, பிரஞ்சு தேசத்துத் தலை நகராகிய பாரிஸ்பட்டினத்தில் பிரபலபண்டிதராகிய ஜூலியன் வின்சன்வன்பவர்தமிழ்ப் பாஷையைப்பற்றியும், அதனைவழங்கும் நன்மக்களைப்பற்றியும் சிகழ்த்திய சில ஆசங்களைப் பரிசுரித்து உண்மைப்பொருளுக் வலியுறுக்

கும்பொருட்டு எழுதப்பட்ட ஓரரிய விஷயமாம். அவ்விஷயம் பிரபல சியாய்க் களால் தமிழ்ப்பாஷை மாட்சிவிரிக்கும் பெற்றியுடைமையானும், அதனொடு பல துட்ப்பொருள் இனிது அறிவுறுத்தலானும் தமிழ்ப்பாஷை ஆராய்ச்சிசெய்வா ரெல்லாரும் இன்றியமையாது கவனிக்கற்பாலதேயாம் இவ்வாறே பண்டிதர் சுவரிராயரவர்கள் துட்ப்பொருள்செறித்து எழுதிப் பிரசுரித்த விஷயங்கள் பலவுள. இனிப், பண்டிதர் ஜூலியன் வின்சன்என்பவர் விஷயத்தின்மேல் பண் டிதர் சுவரிராயர் எழுதிய அவ்விஷயத்தின் கண் தாம் தொல்காப்பியமுழுமுதல் இலக்கணநூலைப்பற்றி விவகரிக்கவந்தவிடத்து அவ்விவக்கணநூல் தொல்காப்பி யனார் எழுதிய உருவத்தோடு இப்போது நடைபெறுவதென்றென்றும், அதன் கண் இடையிடையே செருகப்பட்ட சூத்திரங்கள் பலவுளவென்றும் அதுமுதன் முதல் செய்யப்பட்டகாலத்து அதுதாமது சூத்திரங்களுடையதா யிருந்ததென் றும் தம் அபிப்பிராயம்மொழிக்கூட்டார்கள்.

இதனைக்கண்டாயம் செந்தமிழ்ப்பழைய இலக்கணவிலக்கிய நூல்களின் கண் அங்கனம் இடைச்செருகும்வழக்கம் இன்றென்பது ஒருசிறிதுகாட்டி அவர் கட்டு ஓராப்தலிதம் விடுத்தோம். 'அதன்மேல் அவர்கள் எழுதியவிஷயம் வரு மாறு:—

தொல்காப்பியத் தொல்லிலக்கணப் பரிசீலனம்.

அன்பார்ந்த ஐய,

சித்தாந்த தீபிகையில் வெளிவந்த பாரிஸ்மாநகரத்து, ஆசிரியர் ஜெ. வின்சன் (Prof. J. Vinson) என்பாரது "சிலவிவாதாசங்கங்கள்" (Some Disputed Points.)என்னுந் தலைப்பெயரிய லிசிதத்திற்கு, அப்பத்திரிகையின் கண்ணே யா நெழுதியவடையின்மேல் தகனதுநல்லப்பிராயத்தை நேரிந்கடிதவாயிலாய்த் தெரிவிக்க அன்பு கூர்ந்ததோடு, அவ்வியாசப்பொருளுள் தொல்காப்பிய நல்லிலக் கண நூலைப்பற்றியபகுதி ஒன்றில் தங்களுடன்பாடின்று என்றும் அந்நூலின் கண்ணும் இடைச்செருகுதல் (Interpolation) உண்டென்ற என்கூற்றுக்கு ஏற் புடைக்காரணங்களை யெடுத்துரைப்பின் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொள் வீர்கள் என்றும் குறிப்பித்தீர்கள். இத்தகையதங்கள் உண்மை நட்புரிமையொடு கூடிய உசாவுதலுக்காக மிகுன்றிப்பறிதற் கூடப்பாடுடையேன் இவ்வாறே யாம் ஒருவர்க்கொருவர் கருத்து மாறுபட்டவிடத்து உசாவித்தழுவுவனதழீஇத் தவிர் வன தவிர்ந்தலாகியசெயலே உண்மைநட்புக்குரிய இயலாம். "அதுபற்றியெண்ணை வெறுத்தலாகாது" என்றும்வரைந்தீர்கள். அத்திறு ஐயப்பாடு என்மாட்டுத் தங்க ளுக்கன்று மிருத்தல்வேண்டா. இவ்வழித்தாய ஆராய்ச்சிக்கண். கருத்துமாறு பாட்டைப் பெற்றிட்டாமாயினும் அதுபற்றி யொருவரை ஒருவர் வெறுப்பா மல் லேம். யானெழுதிவரும் பற்பலவிஷய ஆராய்ச்சிகளுட் சிற்சில பிறர்க்குடும் பாடா காமே அக்கோட்பாட்டின் கண் யானேதனிநிற்பல் என்றதுணிவு மெற்கு ளது. தன்னோடொருமைப்பாடுடையரல்லவென்று பிறர்பால் ஒருவன் மனக் கோணுவனெனின், அஃதன்னோன் அறியாமைக்கே சான்றும், யானெழுதிவரும் எவ்விஷயங்களுள்ளும் தங்களுக் குடன்பாடல்லாதவற்றை எடுத்துக்காட்டி, அந் தெறிக்கெண்ணத் தெருட்டற்கு வாய்ப்புடையவெனத் தங்களுக்குத்தோன்று நீயாய்க்களை லிசிதவாயிலாயேனும் பல்லோர்க்கும் பயன்படுமெனக்கருதின பத் திரிகை வாயிலாயேனும் விளக்கிக் குறைபெய்க என்று தங்களையும் மற்றுந்தமிழ்

தொல்காப்பியத் தொல்லிலக்கணப் பரிசீலனம். கஎ

பிமானசீல அன்பர்கள் அனைவரையுமே வேண்டுகின்றேன். கொண்டதேகொள்கை என்னும் பிழுவாததூர்க்குணமென்னவிட்டுத் தூரமகல்க. உண்மையை உள் ளவாறு உணர்தலும் உணர்த்தலுமே நம்போலியர்க்குரிய முறைமையுந் கடமை யுமாவன.

இனி, தொல்காப்பியம் பின் வளர்ச்சியையும் இடைச்செருகுதலையுமுடைய தேர்நூல் என்று யாந்கூறியதில், தாங்கள் உடன்படாமைக்கு, ‘‘ஒருநூலினி டையிடையே வேறுபலவற்றை எழுதிச்செருகும் வழக்கம் பண்டைக்காலத் தமிழ்ப்புலவரிடம் கிடையாது. அந்நன்ம் அவ்வழக்கு நிகழ்நதிருக்குமாயின் சிந் தாமணியிற் கருதியார் பாட்டுக்கள் கலந்தனவென்ற ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் அவ்வாறேயேயுதல்களுகருந் கூறியிருப்பர். இனித்தொல்காப்பியத்திற்கு உரை கண்ட இளம்பூரணர், சேனாவையர், பேராசிரியர், கல்லாடர் முதலாயினரும் இடைச்செருகுதலைப்பற்றி ஒன்றுகூறியிருக்கலர்’’ என்று காரணங்காட்டி, ‘‘இந் கணமாகத் தாங்கள் எந்தமெய்ச்சான்றுகொண்டு தொல்காப்பிய நல்லிலக்கண நூலின் உண்னும் இடைச்செருகுதல் உண்டென்று கூறினீர்கள்?’’ என்றும் வின வினீர்கள். இந்நன்ம் யான் ஆண்டுச்செருக்கச்சொல்லியதை யீண்டு விநித்துவினகக ளர் அடியநல்கியதன்பொருட்டுத் தங்களுக்கு இன்னொருமுறை ான்றிகூறுகின் றேன்.

இனி, பண்டைக்காலத் தமிழ்நூல்களிலு மிடைச்செருகுதல் உண்டென்ப கைச் சிந்தாமணியிற் கருதியார் பாட்டுக்கள் கலந்துள்ளனவென்பதைத் தாங்கள் ஒப்பியதே மெய்ப்பிக்கும். மற்ற்ம், தொல்காப்பிய நல்லிலக்கணநூலில் சேர்க கையம் செருகுதலுமுள்ளன என்பதில் தாங்கள் உடன்படாமைக்கு வலியுடைக் காரணமாயுள்ளது ஒன்றே என்றும் புலப்படுகின்றது. அது பூர்வ ஆசிரியர் ஒருவ ரும் அந்நன்ம் சொற்றனரலவர் என்பது. அநநூல் சேர்க்கையுந் செருகுதலும் உடையதொன்று என்றுயான் கொள்ளக்கிடந்த காரணங்கள் மூன்று அவை பின்வருவன:—

1. தொல்காப்பிய நல்லிலக்கண நூலின் முதற்செருற்றம் அஃது அதுநூறு சூத்திரங்கொண்டெழுந்த வழவினது என்னும் ஐதீகம். பின்னர் அது மூன்றத துணைப் பெருகியதன்காரணம் அதற்கோட்டாசாற்கு ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இறுத்தவிடை என்ப. இக்கூற்றுண்மை எவ்வாறாயினு மாருக, பின்னையோ, தொல்காப்பியம் தன் முதனிலையினும், பின்னிலை பெருகிற்று என்பதற்சுதோர் மெய்க்கான்று என்பது மறுக்கப்படாது.
2. இறையனாகப்பொருளுரையில், பாண்டியனூற் கடைச்சங்க மேற்பட்ட ஞான்று, ‘‘அரசன் நூல்வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப்பக்கமும் ஆட் போகக, எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும், யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத்த லைப்பட்டுக் கொணர்ந்து பொருளதிகாரம் வல்லாரை எஞ்சுநலைப்பட்டிலேம் என்றுவந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக்கவன்றன். அரசனது கவலைதீர்ப்பான் ஆலவாய் இறையனாகப்பொருட் சூத்திரம் அறுபது அருளினார், அதற்கு நக்கீ ரர் உரைகண்டனர்’’ என்று அநநூன்முகந் கூறுகின்றது. இறையனாகப்பொ ருளுரைக்கு நூன்முகந் கூறினார் நக்கீரர் தி மாணவபரம்பரையில் எட்டாவது வந்துள்ளாராகிய முசுநிறியாசிரியராதல், அவ்வாசிரியர் கீலகண்டனூறு து மாணகக ருன் ஒருவராதல் ஆகற்பாலார். நக்கீரருக்கும் முசுநிறியாசிரியர்க்கும் இடை சிகழ்த்தகாலம் ஒருநூற்றாண்டிற்கு எவ்வாற்றினு மேற்படாது. ஆசிரியர் நக்கீ னூர்க் கினியர்க்கு முசுநிறியாசிரியரோ பன்னூற்றாண்டு முன்னுள்ளார். இவர் இறையனாகப்பொருளுரைக்கெழுதிய புனைத்துரையில், தனக்கினையின்நி மிக

விரிந்து பரந்திடக்கும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தைப்பற்றி ஒன் மஹ் குறியாமையெரி துவ்வணிக்கற்பாலது. ஆகவே, அகப்பொருளுரை நான்முகத் தொல்யாம் உணரக்கிடந்து யாதெனின்,—(A) கடைச்சங்கத்தின் ஆரம்பத்தில் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் அச்சங்கத்தார் ஆராய்ச்சிக்குக் கிடைத்தில தென்பதும், (B) பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டு அரசனும் அவயத்தாரும் கவன் றனராக, அந்நாளுநொருநான், அகத்திணைப்பொருட்டாய அறுபது சூத் திரங்கள் அடங்கியதோர் சுவடி தெய்வாதீனமாய் அவர்க்குவாய்த்தது என்பதும், (C) அந்நூல் வரன்முறையறியப்படாமையானே, ஆலவாய்ப்பெருமானே அந் நூலையருளி மணக்கவற்சிகையத் தீர்த்தனன் என அரசன் அகமகிழ்ந்து, அவ்வறு பது சூத்திரங்களையும் செப்பிதழகத்துப்பொதித்து இறைவனார் பீடத்தின்கண் சமர்ப்பிதது நன்றிபாராட்டி அன்று தொட்டு அரசனும் அவயத்தாரும் ஆல வாய்ப்பெருமாளையே தங்கழகத்தின் நிலைமையுலவர் (Chancellor) எனக் கொண்டொழுகினர் என்பதும் ஊகிக்கற்பாலன. இங்ஙனம் கடைச்சங்கத்தின் ஆரம்பத்தில், அச்சங்கத்தார் ஆராய்ச்சிகுப் பொருளதிகாரம் கிடைத்திலதென் பதால், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் பிற்காலத்தென்றேனும், இறைய ஞாகப்பொருட்டு அந்நூல் பிந்தியதென்றேனாமாகாது. பின்னையோ, அந்நா ளில் அரசனது பெருமுயற்சியால் தமிழ்நாட்டுக்குத்தேடி யருமையாய்க் கண்ட டையப்பெற்ற பலவற்சிகளைக்கொண்டு பொருளதிகாரம் கடைச்சங்கத்தாரால் தொகுத்திப் பூரணமாகப் பட்டதென்பது பெறப்படும். ஆகவே, தொல்காப்பி யம் தன்பூர்வநிலையினம் மும்மடங்கு பெருகியது இக்கடைச்சங்ககாலத்து நிகழ்ச் சியேயன்றிப் பிறர்கூறுமாமு அஃது அறகேறியகாலத்து நிகழ்கததோர் ஆகம மன்று என்பதும் இதனால் பெறப்படுவ தொன்றும்.

3. தொல்காப்பியம் பின்னர்ப்பெருகி வளர்ந்த நிலையது என்றற்கு முன்னைய விரண்டும் புறச்சான்றுகளாம்; பின்னையதோ அதன் அகச்சான்றும். அஃது அந்நூல் அமைப்புத்திறனே. ஈயைய இரண்டினும் மற்றிது மிககுவலியுடைத்து. சரித்திரமரபொடு தமிழிலக்கியங்களைப்பொருந்த ஆராய்வார்க்குக் கடைச்சங்கத் தாரால் தொல்காப்பியத்தலைப்பின் டுழ்ச் சேர்த்துத்தொகுக்கப்பட்ட சூத்திரத் தொகுதிகள் யாவும் தொல்காப்பிய முனிவரருளிய சூத்திரயாப்புக்கடாமோ வென்பதில் ஐயுறவுண்டாகாமற்போகாது; என்னை யெனின், அச்சூத்திரத்தொகு திளுநுட்கில மிகப்பழையனவும் பல பின்னானை வரம்பினவுமாகலன். ஆகவே, பிற ஆசிரியர் இயற்றிய சூத்திரங்கள் பல, இயல்கள் சில, ஒருங்குசேர்ந்தது, அவையியற்றினார் இன்னையெனத்துணியப்படாமையின், தொல்காப்பியப்பெய ரின்கீழ்க் கொணரப்பெற்றன வென்றே துணியப்படும். இவ்வுண்மையைக்கீழ் ஆராய்வாம்.

தொல்காப்பியத் தென்னாடுகட்கொள்ளப்படுமுன் எழுந்ததோர் பண்டை நூல்; அக்காலத்த ஆசிரியர் தென்னாடுற்றுத்தமிழரோடுறவாடினர் அல்லர், அந் தணர்எனத் தமிழ்நாட்டைக் கற்படுவோர் ஆரியப்பிராமணரல்லா, அவர் தமிழ் நாட்டறவோரே. அத்தகையரே அகத்தியரும் தொல்காப்பியரும். ஆரியக்கவ வாட பண்டை நாளே நூலாகிய இதனுள் ஆரியமொழிகளும் ஆரியவழகுகளும் ஆரிய ஆசார விபவங்களும் விரவிலாதனவெனின், அவை எங்ஙனக்கலந்தன? பாருங்கள்! பிரம்ம கூத்திரிய வைசிய சூத்திரர்எனுஞ் சதிரவருணப் பாகுபாடு தமிழ் காட்டினதன்று. அக்கொள்கை ஆரியதேயத்துப் பிறந்து ஆண்டே பெரு வழக்காயது; பின்னர் ஆரியக்கலவையால் அக்கோட்பாடு தமிழ்நாட்டின்களும் புருத்த வெளிப்பட்டது. ஆயினுமென்னை? அந்நாற்சாதிப் பாகுபாடு தமிழ்

சத்து நூலியல்வழக்கா யொழிந்ததேயன்றி, உலகியல் வழக்காய் ஒருகாலும் முடிந்ததன்மே. அங்ஙனமாக, “அழுவகைப்பட்ட பார்ப்பண்பக்கமும், ஐவகை மயினரசர் பக்கமும், இருமுன்று மரபின் ஏனோ பக்கமும்” என நால்வகைச் சாதினையும் அவர்க்குரிய தொழில்களையும் வகைப்படுத்தி வற்புறுத்துக்கூறும் இத்தொடக்கத்துச் சூத்திரமுதலாயின பண்டைக்காலத்தனித்தமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியத்தின் கண் இடைச்செருகியனவேயன்றி மற்றென்னை? இன்னும் தொல்காப்பியத்தில், தமிழுலகின் எல்லை, “வடவேங்கடநதென்ருமரி - யாழிடைத்-தமிழ்கூறு நல்லிலக்கத்து” என்றுவரையறுக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இக்கூற்றையுடைய பாயிரச்சூத்திரஞ்சொன்னார் தொல்காப்பியரார் என்றார் இஹையராகப்பொருளுரைசகு நூன்முக்கூறினார்; உரையாசிரியர்களோ இது சொற்றார் தொல்காப்பியருரோடு ஒருசாலைமாணக்கரா னய பணம்பாரனார் என்றனர். தொல்காப்பியரார் தமது நூலைச்சொற்றாகாலும், குமரியாற்றின் தெற்கண் இருந்த காற்பத்தொன்பதிராடுகளும் கடலாற்கொள்ளப்பட்டகாலத்தின் முன்னரது. அங்ஙனமாகத் தமிழுலகின் தென்பெரும்பகுதி கடலாற்கொள்ளப் படுமுன்னர் தென்பால் கடலாற்களில் விரிநது பரகது கிடந்த தமிழகத்திற்கு நடுநாயகமாய் விளங்கிய சபடபுரத்தின் கண்ணே வீற்றிருக்க சங்கத்தார்க்குத் தொல்காப்பியம் பிரதானநியமும் பிரமாணணியமுமாயிருக்க, பாயிரச்சூத்திரத்தில், தொல்காப்பியரர்காலத்துத் தமிழுலகிற்குத் தெற்கெல்லையுமாயவைத்துக்கூறியது எங்ஙனம் பொருத்தற்பாலது? இது தென்பாதுள்ள நாடுகள் கடலாற்கொள்ளப்பட்டபின்னர் கடைச்சங்கத்தார்பாலத்துத் தமிழ் நாட்டிற்குத் தெற்கெல்லையாய் சிகழ்ந்ததெனையு அன்றோ? ஆதலான, தொல்காப்பியப்பாயிரச்சூத்திரம், இஹைய ராகப்பொருளுரை நூன்முக்கதார கூறுமாறு தொல்காப்பியராலா சல், உரையாசிரியர்கள் கூறியவண்ணம் தொல்காப்பியருரோடு ஒரு சாலைமாணக்கராகிய பணம்பார ராலாதல் இயற்றப்பட்டதாயன்றிக் கடைச்சங்கத்தாரால் இருநூல் தொகுத்துச்சேர்க்கப்பட்டகாலத்து இப்புலவரின் ஒருவரால் ஆதல், இக்காலத்திசகுச்சரிபகாலத்திற்குத் பிறர் ஒருவராலாதல் இயற்றப்பட்ட தென்பதிற்றடையென்னை?

ஆநகிலநதமிழ் இரண்டினும் நல்ல அறிஞரொருவர் “ஐநதிரபாணிநீய வியாசரணங்களை நன்குணர்ந்தது அகத்தியனார் தமிழககு இலக்கணநூலை எழுதினார்” என்னும் கருத்துப்பட்டத தாஞ்சொல்லிய பலமுன்யின் முரணுந் தமது பதிப்புரை ஒன்றிற் குறித்தனர். அங்ஙனம் ஆரிய விலக்கணமாகிய பாணினீயத்திற்கும் பிற்பட்டன அகத்திய தொல்காப்பியங்கள் என்பார்க்கு யான் சொல்லவகிடந்த தொன்றின்று. கால்கொலாசிரியர், பரகல் பணடிதர்முதலாயினார் தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்தமுறையு மிடே. இவரெல்லாம் தமிழ் இலக்கிய வரன்முறையை முறையே உணரமாட்டாதார். தாங்களோ ஆரியக்கலவைக்கு முன்னரே தமிழிலக்கணமெழுந்ததென் ரொப்புகின்றீர்கள். எங்ஙனமெனின், “வடமொழிமாக் கமொடு தமிழ்மக்கள் மிகுவுராய்ப்பழகத்தொடங்கிய பிரகாலகளிலேதான் இடைச்செருகுதல் சிகழ்வதாயிற்று. ஒருநூலிடையிடையே வேறுபலவற்றை எழுதிச்செருகும் வழக்கம் வடமொழிப் புலவர்களிடத்தன்றிப் பண்டைக்காலத் தமிழ்ப்புலவரிடங்கிடையாது.” என்று தாங்கள் கூறிய இன்றோர் வணவாக்கியங்களானே அது பெறப்படும். இன்னும், இடைச்செருகுதல் வடநூலாரது இழி வழக்கமே எனககொண்டு, அச்செயலைக்கடியுக்குறியை “வடமொழிமாக்கள்,” “தமிழ்மக்கள்” என்ற தங்கள் குறியீடுகள் விளக்குகின்றன. உண்மையில், அச்செயல் வெறுக்கற்பாலதே. ஆயினும், தொல்காப்பியத்தின்சேர்ச்சை செருகுதல் சிகழ்ந்த காரணம் இயற்கைசேர்ச்சியாம். தொல்காப்பியநூலுக்கு முந்திய பல இலக்கணநூல்களும் தமிழுக்கு இருந்தன * “ஐநதிர சினைந்த தொல்காப்பியன்” “முத்தநூல்கண்டு மொழிந்தனன்” என்று கூறுகின்றது தொல்காப்பியப்பாயிரச்சூதியுள். அங்ஙனம் நெடுங்காலஅளவின் தரிமுலகிற் ரேன்றிய எண்ணிற்றத நூல்களும், முதலிரசுக்கங்களிருந்த இடங்களும், “பட்டையியாற்றமுடன் பன் மலையடுக்கத்துக் குமரிககோடுகொடுக்கடல்கொள்ளத்” தமிழ்நாடெங்கீம் பெருவழக்கிலிருந்த தொல்காப்பியமொன்றே எஞ்சியது. எஞ்சிய அல்வொன்

றையே துணைக்கொண்டு பிற்காலத்து ஆசிரியர், இன்றியமையாவிடத்து வேண்டும் விதிகளையும் அமைத்துத் தம்மாணக்களுக்குத் தமிழிலக்கணஞ்சொல்லிவைத்தனர். இதுவே தொல்காப்பியவளர்ச்சிக்குக் காரணம். ஆகவே, தொல்காப்பிய ஞானரூபியை அது நூலுக்குத் தந்திருக்கலா லாயதோர்தால். அதுவே தொல்காப்பியத்தின் பூர்வசொருபமென்றும் முத்தலிரு சங்கங்களுக்கும் ஸ்தானமாயிருந்த குமரீயின் தென்பாதுள்ள விரிந்ததமிழ்நாடு கடலாற்கொள்ளப்பட அதனால் எண்ணிற்றந்த நூல்கள் அழிந்தொழிய எஞ்சிய இவ்வொன்றையே துணைக்கொண்டதமிழ் ஆசிரியர்கள் வேண்டும் விதிகளையும் தாமாங்காங்கு அமைத்துத்தந்து தம்மாணக்களுக்குத் தமிழிலக்கணம்போதித்து வந்தனர் என்றும், பின்னர்க் கடைச்சங்க காலத்துப் பாண்டியனது பெருமுயற்சியால் தமிழ்நாடுமெங்கு தேடியகப்பட்ட பல பிரதிகளைக்கொண்டு தொல்காப்பியம் பூரணமாகப்பட்டபோது, பிற ஆசிரியர் இயற்றிய சூத்திரங்கள் பல இயல்கள் சில ஒருங்குசேர்ந்து அவையியற்றினார் இனையரெனத் துணியப்படாமையின் ஒருங்குதிரட்டப்பட்டிக் கடைச் சங்கத்தாரால் தொல்காப்பியப் பெயரின்கீழ்க் கொணரப்பெற்றனவென்றும் மேலே விளக்கித் தொல்காப்பியநூல் பின்வளர்ச்சியுற்றதொன்றென்று தெளிவித்தனர்.

இனி, அங்கநமாயின், தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட பூர்வ ஆசிரியர் ஒருவரும் அவ்வாறெடுத்துக்கூறினாரல்லவே எனின். நன்குகடாயினீர்கள் ஒவ்வோராராய்ச்சியும் ஒவ்வோர் காலத்துக்கே உரியது. காலாந்தரமானது வெவ்வேறு கருவிகளையமைத்து அவ்வவ்வகாலத்துக்குரிய நூதன ஆராய்ச்சிகளுக்கு மனதைப்பண்ணிட்டுத் தின்றது பாஷா விற்பத்தி சாஸ்திரமானது (Phitology) இப்பொழுது அரை நூற்றாண்டுக்கமே தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது. ஜர்மானிய சாஸ்திரிகள் அத்தத்துவத்தை 40 வருடங்களுக்கு முன்னர் ததான் முத்தலில் கண்டு பிடித்தனர். அது தொட்டுப் பன்னாட்டுப் பண்டிதர்களும் பாஷாசரித்திரங்களை ஆராயவும் பாஷையினக்களையும் அவ்வப்பாஷைக்குரிய ஜாதினாரும் பரிசீலிக்கவும் அவ்வவ்வின் ததாரின் ஜன்மஸ்தானங்களையும் அவ்வவ்வின் மொழிகளின் மூலமொழிகளையும் கண்டு பிடிக்கவும் பெரிதும் முயன்றனர்; முயல்கின்றனர். இத்திறவாராய்ச்சியும் அதற்குரிய கருவி அமைப்புக்களும் நமக்கீக்காலத்து வாய்த்தவாறே நம்முன்னேர்க்கு அவர் காலத்து வாய்த்தில. இப்பரதகண்டத்துப் பண்டிதொட்டு வழங்கிய சீரும் சிரப்பும் வாய்ந்த தீழ் ஆரியம் என்றினனும் தனிமொழிகள் என்று பூர்வ ஆசிரியர்கள் உணர்ந்தனரேனும் அவ்விருமொழியும் ஒரே மூலபுருடையுடையனவென்றும் அவ்விருபாஷைகளுக்குமுரியபெருஞ்சாத்தியார் நந்தசாத்திரகாகப்பின்னர் வகுக்கப்பட்டுள்ள ஒரே இனத்தார் என்றும், அவர் எல்லாம் சிருஷ்டகாலத்தொட்டு இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்து இறந்துபோனவர்களின் பிற்சந்ததியார் என்று மெண்ணினர். தமிழரும் ஆரியரும் வெவ்வேறினத்தார் வெவ்வேறிடத்தார். ஒருவர் முன்னும் மற்றவர் பின்னமாக வந்து இப்பரதகண்டத்துக்குடியேறினர். பின்னர் ஒரு காலத்து வடநாட்டுச்சமஸ்கிருத முடையாரும் அவர் அந்நாட்டுத் தமிழரும் ஆரியரும் கலந்துண்டான கலப்புச்சாத்தியார் தென்னாட்டு நாம் ஒருங்குகலந்தனர் என்ற உண்மை நமது பூர்வ ஆசிரியர்க்கு எட்டில. அதனாலே தமிழ்ப்பூர்வ நூல்களுள் இன்னபழைய, இன்னபுதிய, இன்னகலவை என்ற ஆராய்ச்சித்திறமும் அவர்க்கு லாய்த்திலது. ஆகலானே உரையாசிரியர் தொல்காப்பியத்தொல்லிலக்கண நூலின் கண் சேர்க்கைசெருகுதலாதிய உண்டெனத்தாம் உணர்ந்தாரும் மல்லர் எமக்கு உரைத்தாரும் மல்லர். ஆயினும், அக்குறை அவர் மேலேருதி அக்கால நிலைமையோடு கழிந்ததாயிற்று. அறிவித்த சிறந்ததாமக்களே இனிவியற்றையாராய வேண்டுகிறேன்.

தங்கள் ஆப்தன,

டி. சவரிராயன்.

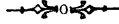
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞான சம்பந்தகுருப்பயோகம்:

“வாழ்கவந்தனர்வானவரானினம்
வீழ்கதண்புனல்வேந்தனுமோங்குக
ஆழ்கநீயதெலாமராமமே
குழகவையகமுந்தயர்தீர்கவே”

ஞானசாகரம்.

உள்ளது போகாது இல்லது வாராது.

இந்தப்பழமொழி சாதாரணமாய்த் தமிழ் நாட்டில் யாண்டும் பரவி வழங்கு வதொன்றாயினும், அதன்பொருள் எந்தத்தேசத்திலுள்ள எந்தச் சாதியார்க்கும் எந்தச்சமயத்தார்க்கும் உடன்பாடான பொதுமையுடையதேயாம். எளிதாக நாடொறும் வழங்கும் இப்பழமொழிப்பொருளருமை உற்று நோக்குவார்க்கு இனிது விளங்குமாயினும், அதனை ஆழ்த்து ஆராய்வார் உலகில் ஒருகிலவேயாவர். ஆகலின், உலகமெல்லாம் அந்நிகரித்தது வழங்கும் இதன் அருமைப்பாடு ஒரு சிறிது விளக்கிக்காட்டுவாம்.

இனி, இதன்பொருள் ‘முன்னெக்காலத்தும் நிகழ்காலத்திலும் வருங்காலத்தும் இருப்புப்பெற்ற ஒருபொருள் சூனியமாவதுமில்லை, மூன்றுகாலங்களிலும் இவ் வாத சூனியப்பொருள் ஒருகாலத்தி உண்டாவதுமில்லை’ என்பதேயாம். அவ்வா ராயின், ‘ஆகாயத்தாமரை’ ‘முயற்கொம்பு’ முதலிய சொற்பியயோகங்கள் காணக் கிடத்தல் தான் என்னையெனின்;—‘ஆகாயம்’ என்பதும் உள்பொருள்; ‘தாமரை’ என்பதும் உள்பொருள், தாமரை தடாத்தில் இருப்பது, தடாகத்தின்கண் இருப்புப்பெறுவதாகிய தாமரைக்கு ஆகாயத்தின்கண் பேர்ச்சியில்லாமையால் ‘ஆகாயத்தாமரை’ என்பது, சொற்கள தம்முள்ளிணங்கிப் பொருடருதற்கு ஏது வாகிய தகுதிப்பொருத்தம் இல்லாமை காட்டித் தாமரையினிருப்பை ஆகாயத தின்கண் எதிர் மறுத்தவாறாயிற்று. இவ்வாதே ‘முயற்கொம்பு’ என்புழியும் ‘முயல்’ என்பதோர் உள்பொருள், ‘கொம்பு’ என்பதுபிறிதோர் உள்பொருள். ஆடு, மாடு, மான்முதலியவற்றின்கண் இருப்புப்பெறுவதாகிய ‘கொம்பு’ என்ப தொருபொருள் தனக்குநிலக்களமாகாதமுயலின்கண் இருப்புப்பெறுதலாகாமை னின் ஆண்டும் அதனை எதிர்மறுக்கும் பொருட்டாகவே அச்சொற்பியயோகம் எழுந்ததென்று உணர்ச்சு. ஆகலின், அச்சொற்பியயோகங்கள் முக்காலத்திலும், வாத சூனியப்பொருளைக் குறிப்பன என்பது அடாது; மற்றும் அவை பொருள்கள் இணங்குதற்கு உரிய நேர்ச்சியில்லாமை மாத்திரையே விளக்குவனவாம் என ரொழிக. இந்த ‘நூலாடையை நீரால்லை’ என்பதேயன்றி ‘அதனை நெருப்பால்

நனை' என்றல் ஏலாமையான், பொருள்கள் தம்முட்பொருந்துதற்குரிய சிநேக குணநெறி கடைப்பிடியாது, அச்சொற்பிரயோகங்கள் குணியப்பொருள் குறித்து வந்தனவாமென்பாருரை குழறுபாட்டுரையாமென்று ஒழிக. இதுபற்றியேசேனு வரையரும் "பொய்ப்பொருள் குறிப்பனவும் பொருளுணர்த்துவனவேயாம்" என்று உரைகூறினர். எனவே, குணியமாக நிற்பதோர் பொருளினின்றும்; அதனைக்குறிக்குஞ் சொல்லுமின்றும். அற்றேல், குணியம் என்பதுதான் என்னை யெனின், உள்பொருளின் எதிர்மறையே அவ்வாறு சொல்லப்படுதலல்லது குணியப்பொருளைப் பிரித்துண்டு இல்லையென்க. 'இக்கே குடமில்லை படமில்லை' என்றவழிக்குடம்படம் முதலியவற்றின் இருப்பை ஆண்டுமறுத்தவாறன்றிவேறில்லை யென்பதூஉம் உலகவழக்கிற் கண்டுகொள்க. யாங்கூறியதே தருக்கூலார்க்கு முடன்பாடாதல் * "பிரதியோகி யுணர்ச்சியின்றி அபாவவுணர்ச்சி பெறப்படாது" என்று அவர் கூறுமாற்றிற்காண்க. இதனால், தம்முள் நேர்ச்சியில்லாத பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமைப்பட்டிடுத் தோன்றாதல் இல்லையாமென்பதூஉம், இதற்கு முயலின் கண் நேர்ச்சியில்லாத கொம்பு அதன் தலையில் யாண்டுக்காணப்படாது ஒழிதலே பிரமாணமாய் நிலைபெறு மென்பதூஉம் நன்று விளங்கும். இதுகிடக்க.

இனி, ஒருசாரார் தூலமாகக்காணப்படும் இந்த உலகங்களையும், இவற்றின் கண் அறிவுடையராய் இயங்கும் ஆன்மாக்களையும் ஈசரன் ஒன்றுமில்லாத குணியத்தினின்றும் படைத்திட்டான் என்பவாகலின் 'இல்லது வாராது' என்றல் பொருத்தாநாம் பிறவெனின்;—நன்று சொன்னாய், என்றுமில்லாத பாழிலிருந்து உள்பொருளான இப்பிரபஞ்சகளைப் படைத்திட்டானென்றல் முன்னேயுரைத்த சியாயவுரைக்கு ஒருசிறிதும் பொருந்தாமையின் அவர் கூறும் பிரபஞ்ச இருட்டி கொள்ளற்பாலதன்று. அற்றன்று, ஈசரன் அளவிறந்த ஆற்றலுடையான் என்பது நுமக்கும் ஒப்புமுடிந்தமையின், அப்பெற்றியானை அவன் இவ்வுலகங்களையும் இன்னும் இவைபோல்வன பிறவற்றையும் குணியத்தினின்றும் படைத்திட்டானென்றல் மாறுகொள்ளாதெனின்;—'ஆற்றல்' என்பதன் இலக்கணமறியாது கூறினாய். ஆற்றல்: சத்துயென்பன ஒரு பொருளே தரும், ஆய்வு வென்பது அசையாது கிடக்கின்ற ஒருபொருளை அசையிப்பதும் அசையின்ற ஒரு பொருளை அங்கனம் அசையாது நிறுத்துதலுமாம். கூட்டல், பிரித்தல், குறைத்தல், மிகுத்தல், திரித்தல், அறுத்தல் முதலிய கருமத்தொகுதிகளும் ஈண்டுக்கூறிய இலகணத்தில் அடங்கும். வழுவழுப்பான சமநிலத்திற்கிடக்கும் பருக்கைக் கல்லொன்று தானே இயங்காது, அதனையாம் எமது சிறுவீரலால் அசையிக்கொண்ட இயங்கும். இடக்கப்படுகின்ற அக்கல் மிகப்பருத்துக் கரடுமுரடான சிலத்திற்கிடக்குமாயின், அதனை எமது கைவீரலால் இயக்கல் கூடாது. அதனை எளிதில் இயக்குமபொருட்டு வதாயினும் பிறதொருகருவிகொண்டு தான் அவ்வாறு செய்தல்வேண்டும். அன்றி அக்கருவியும் வேண்டா ரல் யாமே எமதுகைகளால் முயன்று எடுத்து அதனை இயக்குவேமாயின், எம்மைக்கண்டார் 'இவர்மிக்கதேக பலமுடையார்' என்று வியந்துபேசுவார். இவ்வாறேயாம் ஒன்றாய்க் கூட்டுதற்கு அருமையான இருப்புச்சலாகைகளை ஒன்று கூட்டியும், இருகூறுக்குதற்கு அரிய பெருத்தமாக்களை இருகூறுபடுத்தியும், அறுத்துக்குறுக்குதற்கு அரியவற்றை அறுத்துக்குறைத்தும், திரிப்பதற்கு அரிய இருப்புக்கோல்களை தூல்போல் திரித்

* மறுதலைப்பொருளின் உணர்ச்சியின்றி அப்பொருளின் இல்லாமை உணரப்

தும், பரிய இருப்புத் துண்களைத் திகளாக்கியும் வன்மைசெய்தவழி எம்மைக்கண் டாரெல்லாரும் எம்மாற்றலை மிகவியந்தெடுத்துப்பேசுவர். ஆகவே, எம்முடைய ஆற்றலளவு அவ்வாற்றலால் உய்க்கப்படும் சல்முதலிய பொருளளவுபற்றியே அறியப்படுவதாம் அப்பொருள் சிறிதாயவழி அதனைச்செலுத்துவானுற்றல் சிறி தென்றும், அது பெரிதாயவழி அதனைச்செலுத்துவானுற்றல் பெரிதென்றும் எல்லாருமுணர்ந்துகொள்வர். இம்நன்ம பொருள்களின் நிலையை வேறுபடுத்தி அவற்றைத் தொழிந்கண் உய்ப்பதாகிய முயற்சியே ஆற்றல் அல்லது சக்திஎன் பதன்றி உன்பொருளை இல்பொருளாகவும் இல்பொருளை உன்பொருளாகவுஞ் செய்வதே ஆற்றலெனயாண்டும் பெறப்படுமாறில்லை யாங்குநியதேபிரபலபெள திக சாத்திரிகளாய *பால்வரீஸ்வேரீட், ஜோன்ஸ், பெஸ்டன், டீக்கீ முதலா யினார்க்கும் உடன்பாடாதல் அவ்வாற்தூல்களிற் கண்டுகொள்க. இனி, அவ்வ வர் ஆற்றல்மிகுதி அவர் உய்க்கும் பொருட்பரிமாணம் பற்றியே அளந்தறியப்படக் காண்டலால், நாம் வகிக்கின்ற இந்தப் பிரதிவி அண்டகோளையினையும் இத னினும் எத்தனையோமடங்கு பெரிதாகிய சூரியமண்டலமுதலான அனேக அண் டப்பகுதிகளையும் அகிவிசித்திரமாக நிரூபித்து, அவை ஒன்றை ஒன்று இழுக் கும் ஆளுஷண சக்தியால் அநதாதத்தில் நெறிபிறழாது இயங்கும்படிசெய்வித்து, அவ்வண்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வவற்றின் சீதோஷண இயல்புக்கேற்ப எண்ணிறந்த ஆண்மாக்களை எண்ணிறந்த தேகங்களில் அமைத்து அறியூட்டியும். அவ்வாண்மாக்கள் செய்யும் வந்தனை வழிபாடுகளாகிய நற்கருமங்களையும் அவற் றின் வழிவி அவர்செய்யுந் தீக்கருமங்களையும் அறிந்து அவ்வவர்க்கு ஏற்ற கதி வழங்கியும் பேராற்றல் செய்கின்றவனாகிய நசூர்ன் அவ்வாறு அளவிற்றத ஆற்ற லுடையானென்று சொல்லப்பட்டானல்லது, சூரியத்தினின்று ஒன்றனைச் சிருட்டித்தலானாதல் சிருட்டிப்பொருளொன்றைச் சூரியமாக்குதலானாதல் அவ் வாறுசொல்லப்பட்டானல்லன் என்று உணர்சு. அசேதன அருவ மாயாருபமா கக்கிடந்த சூக்கும்பிரபஞ்சத்தினையே இறைவன், ஆண்மாக்களுக்கு உபகாரமா தற்பொருட்டு அசேதனவுருவத் துலப்பிரபஞ்சமாகச்சிருட்டிசெய்தான். இத்தனையே யன்றிச் சூரியத்தினின்று இப்பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் இறைவன் படைத் தருளிளுனென்றல், ¹ பெளதிகசாத்திர வியல்பொடு மாறுபடுதலானும், அங்ந னஞ்சூரியத்தினின்றும் எம்மையெல்லாம் படைத்து ஒருசிலரை இன்பப்பகுதி யின் கண்ணும் ஒருசிலரைத் துன்பப்பகுதியின் கண்ணும் நிறுத்துதல் இறைவ னுக்கு நடுவுசில யாகாதெனக் சடாவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமையானும் அது பொருத்தாதென் றொழிக. இதுகிடக்க.

இனிச் சீருட்டி என்பது தான் யாதோவெனின் அதனை ஒருசிறிது விளக்கு வாம். சிருட்டி எனினும் ஒழுங்குபடுதகல் எனினும் ஒக்கும். யாதினையோ ஒழுங்கு படுத்தலெனின் :- அவயவமின்றிப் பிண்டயாக்ககிடந்த ஒரு பொருளை அவயவ

* We thus see that the simplest effect of a force is the production of motion, and it is only when the fore is resisted by another that we have equilibrium or repose.

† It is usual to define force as that which moves or tends to move a body at rest, or alters or tends to alter in any way the motion of a body already in motion.

முடைத்தாக நெறிப்படுத்து அமைத்தலாம். அவயவம் எனினும் உறுப்பு எனினும்
 ஒருகூடும். இறைவன் நன் அருள்போற்றலால் நிகழ்த்திஞ் சிருட்டிக்கு உபமான
 மாக எடுத்துக்காட்டப்படும் பொருள் ஒன்று இவ்வலகிலில்லையாயினும், சண்டெ
 டித்துக்கொண்ட தருக்கம் இனிது விளங்குகற்பொருட்டு ஒருதாரணம் எடுத்துக்
 காட்டுவாம். தச்சுத்தொழில்செய்வான் ஒருவன் பிண்டமாகக்கிடந்த முழுமரம்
 ஒன்றை வாளாப் பலதிண்டுகளாக சர்ந்தி, அவற்றையெல்லாம் வருவமுப்பாக
 இழைத்துத் திரட்டுவெனவற்றைத் திரட்டிக் கடைந்தும், குறைக்குமிடங்களில்
 அவற்றைக் குறைத்தும் மிகுத்தும் பலவேறுபடுத்திப் பின் அத்துண்டுகளையெல்
 லாம் ஒன்றாக இயைத்து ஆணியறைந்து ஒரு நாற்காலிசெய்யக்காண்கின்றோம்.
 இங்ஙனம் பிண்டமாகக்கிடந்த முழுமரம் ஒன்றைப் பலவாகத்திரித்து அவயவ
 முடைய நாற்காலியாக ஒழுங்குபடுத்தி முயற்சியே சிருட்டியாவதாம். இது
 போல், இறைவனும் அவயவமின்றி யருவமாய்க்கிடந்த அதிசூக்குமப் பொருளா
 கிய மாயையை மலையுங் காடும் நாடும் கடலுமாகிய அவயவமுடைய தூவலருவப்
 பிரபஞ்சமாக ஒழுங்குபட நிரூபித்து ஆன்மாக்களுக்கு உபகாரமாக வைத்தருளி
 னான். இங்ஙனஞ் செய்யப்படுவதாகிய சிருட்டியும் அதிசூக்கும உன்பொருண் மா
 யையிற் செய்யப்படுவதல்லது சூனியத்தின்கட் செய்யப்படுவதன்றும். ஆகவே,
 சிருட்டி என்பது எக்காலத்தும் இருப்பதாகிய உன்பொருள் ஒன்றையே வேறு
 வேறாக ஒழுங்குபடுத்து நிரூபிக்கும் முயற்சியாமென்பது சண்டெக்கறியவாற்றால்
 இனிது விளங்கும்.

அந்நேல், அறிப்பு அல்லது சங்காரம் என்னு முயற்சியாற் பிரபஞ்சக்க
 ளெல்லாம் சூனியமாய் அழிந்துபடக் காண்கின்றோமாதலின் உன்பொருள் சூனி
 யமாயிற்றும் பிறவெனின்;—அறியாது கடாயினும், மலைகடனூடு முதலிய அவ
 யவ வருவங்களால் தூலமாகக் காணப்படும் இக்காரியப் பிரபஞ்சத்தைத் தத்தஞ்
 சூக்குமுமுதற்காரணமாகிய பரமானுருபங்களாகவும், அதிசூக்கும முதற்காரண
 மாகிய * மாயையாகவுக திரித்தருளுகின்ற இறைவன் நிருவருண் முயற்சியே
 அங்ஙனஞ் சங்காரகிருத்தியமென்று ஒதப்பட்டதல்லது உன்பொருளை இல்பொ
 ருளாக்குவதே அதுவாம் என்பதன்று. இங்ஙனங் காரியருபமாகக் காணப்படும்
 பிரபஞ்சக் காரணருபமாய் ஒடுங்குதல்பற்றியே அறிவுடையோர் அதனை அரித்
 தியமென்று ஒதுவர். இதனை ஒருதாரணமுகத்தானும் விளக்குவாம். குயவன் தன்
 மதிநுட்பத்தால் மண்ணைத்திரட்டிக்கழித்தது வாய்குறுக்கி வயிறுபருக்கிச் சுள்
 ளையிலிட்டுச் செவ்வண்ணமாகக்கி எமக்கு ஒரு குடநகர்தான். தர, அதனை யாம்
 நெடுநாள் உபயோகித்து வருகையில் அதுவுஞ் சிறிது சிறிதாகத் தேய்வுண்டு
 கடைசியிற் குடமென்பதொன்று இல்லையாக முடிந்தது. பொன் ஆபரணஞ்
 செய்தல் வல்லானொருன் யாம் தந்த பத்துக்கழஞ்சு பொன்னையுஞ் செவ்விய
 ஒருபரணமாக சிருமித்து எம் புதல்விக்குப் பூட்டினான். அவ்வாபரணத்தைச் சில
 வருடக்கழித்துக் கழற்றி நிறுத்துப்பார்த்தபோது அஃது எட்டுக்கழஞ்சுதான்
 நின்றது. பின்னுஞ் சிலவருடகழித்து நிறுத்தபோது ஐந்துகழஞ்சுதான் நின்
 றது. பின்னும் இவ்வாறே நிறுத்து நிறுத்துப்பார்க்கக் குறைகுகொண்டே
 போய்க் கடைசியில் ஆபரணமென்பதே ஒன்று இனறும்முடிந்தது. இனி இங்ங
 னங்காட்டியகுடமும் ஆபரணமும் இல்லையாய்ப்போன மாய்தான் என்னை
 என்று ஒரு சிறுவனைக் கேட்பினும் அவன் தினைத்தினையாகத்தேய்த்து இறுதி
 யில் அவையிலல்லையாயினவென்று மறுமொழி யுரைப்பான். இனித்தேய்தல்
 என்பதுதான் யாது என்று துணுகியாராய்ந்து அவனைக் கேட்பினும் அச்சிறு

வன் குடமாகவும் ஆபரணமாகவும் திரண்டெழுந்த மண்ணும் பொண்ணும் துகள் துகளாகப் பிரிந்துபோயினவென்று அறிவுகொண்டக் கூறுவான். இனி அத்தீய கள்கள் தாம் எஞ்சுச் சென்றனவென வினவின் அவன், அவை எங்குந் சென்றில குக்கும் அணுரூபமாக இங்கேதான் இருக்கின்றன என்றும் மொழிந்தது எம்மை மகிழ்வித்திருவான். ஆகவே, காரியரூபமாகத்தோன்றுங் குடமும் ஆபரணமும் தேய்ந்து தேய்ந்து தத்தக காரணசூகம அணுரூபமாக ஒங்கிய வறியும் அவற்றின் இருப்பு ஆண்டும் உளதாவதேயன்றிச் சூனியமாதல் ஒருவாற்றாறுக இல்லை யாதலான், இதுபோற் பிரபஞ்ச இருப்பும் யாண்டும் உளதாவதேயன்றி இலதாதல் இல்லையென் றொழிக. எம்முடைய ஊனவியிகளுக்கும் தோன்றாமெய்ந்நிப் பிரபஞ்ச இருப்பை மறுத்துரைத்தல் பெரிதுங் குற்றமாம் ஊசிறுசியிற்றங்கிய நீர்த்துகளை ஆங்கிலேய தத்துவசாத்திரிகள் உபசரித்திருக்கும் * பெருக்கக்கண் ணடியால் கோக்குவார்க்கு அதன்னை அடங்கிய அளவிறதபுழுகளும் அப்புழுகளின் வேறுவேறான அர்ப்புசிருட்டி வடிவங்களும் அவற்றின்தொழில்வேறுபாடுகளும் பிறவும் மிக்க விபப்புடையனவாய் விளங்கும். அக்கருவியின் உபகாரமின்றி கோக்குவார்க்கு அவை ஒரு சிறிதும் விளங்கா. இங்ஙனம் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுமே முகிழ்ப்பதற்கு எதுவான கருவிக்கூடன் அமைத்த இம்மானுடையாககையின்கண் இருக்கப்பெறுவோமொகியயாம் இறைவன்செய்யும் அற்புத கருணைக்கிருத்திய வியல்பை எங்கு நா காண்போம்? எவ்வாறு உரைப்போம்? சிருட்டிக்காலத்தின் முன்னும் மாசுகாலக்காலத்தின் பின்னும் அதிருக்கு மாசுமாயா சொரூபமாய் ஒங்கி விளங்கும் இப்பிரபஞ்சங்களையும் இப்பிரபஞ்சங்களில் லைகிய ஆன்மாக்களையும் யாண்டும் வியாபித்து எல்லாப்பொருள்களையும் இருந்தவாறே கண்டறியும் ஞானக்கண் உடையனாகிய இறைவன் ஒருவனே காண்பான்; அக்காலத்தில் அதிருக்கும் காரண மாபாசொரூபமான இப்பிரபஞ்சகளைவலாம் வெள்ளிடைநிறேன்றும் மலைபோல அவன் ஞானக்கண்ணெதிரே தூவரூபமாகவே விளங்குவனவாம். இவ்வாறாகலிற் சம்பாரகாலத்திலே இப்பிரபஞ்சகளைவல்லாஞ் சூனியமாய் ஒழியும் என்பார் வார்த்தை ஒருசிறிதும் அடாத்தோலியாய் முடியுமென்றுணர்க. என்பொருளை இல்லாத சூனியப்பொருளாகத்திரித்தல் ஒருவாறும் ஒருகாலத்துப் முடிவதன்று என்பதுபற்றியே பௌதிக சாத்திரம் வல்லாசிய ஆங்கில நன்மக்களும் பொருளழியாமை என்று தலைப்பெயரிட்டு இவ்விஷயத்தைத் தம் நூலுட் பரக்கூராய்ச்செய்வாராயினர்.

இனி, சங்கராசாரியர் வேதாந்தகுத்திய வுரையிலே பிரமம் ஒன்றே உள்ள தென்றும் அதற்கு வேறாக ஒருபொருளில்லை என்றும், காணப்படுகின்ற இறத வலகங்களைல்லாம் மெய்யான அப்பிரமத்திலே பொய்யாததோன்றும் பொய்த் தோற்றங்களே யாமென்றுப் தம்மக்கு வேண்டியவாதேயுரைத்தாரா இது பொருத தாமை காட்டுவாம். யாம் அறியு விளங்கப்பெறுதுகிடந்த குழந்தைப் பருவநதொட்டு இதுகாறும் இவ்வுலகத்தோடு சம்பந்தந் துணைற பெறியாலே சிறிது

* Microscope. † The indestructibility of matter. "Thousands of such experiments have led scientific men to the conclusion that the destruction or less of matter is impossible, and that, so far as all experience goes, the quantity of matter in the universe is unchangeable and eternal. This doctrine is sometimes known as the conservation of matter, and is the fundamental principle of chemistry."

சிறிதாக அறிவு கூடவருகின்றேம். காணப்படும் இவ்வுலகியற் பொருளின்கட் பழகி முதிர்ச்சியடைகின்ற அறிவின் வல்லமையாற் காணப்படாத கடவுள் ஒருவன் உண்டென்றும் அனுமானஞ்செய்து போதருகின்றோம். என்னை? அனுமான வுணர்வெல்லாம் பிரத்தியக்க வுணர்வின்வழி நிகழ்வனவாகலான்; உண்டிசமைக்கின்ற அறையிலே தீழூட்டக்கண்டு புறம்போந்து மேல் நோக்கியவழிப் புகைசெல்லுதலைப் பன்னாட் கண்டிருந்தான் ஒருவன் தான் வேறு ஓர் ஊர்க்குப் போம் நெறியில் ஒரு கூறையின்மேற் புகை செல்லக்கண்டு ஆண்டு அதன் கீழ் நெருப்புண்டென்று முன்னையறிவொடுசார்த்தியனர்துணர்வானவாகுது. இவ்வாறு தீழூட்டுந்தோறெல்லாம் புகைபுண்டாதலை முன்னறியாதான் பின்னொருகாலத்துத் தான்கண்ட புகையினூற் றீயுண்டென்று அறியுமாறு யாங்ஙனம்? ஒன்றை மற்றொன்றோடு ஒப்பிட்டுக் காண்டலானும், ஒன்றைப் பிறிதொன்றின் வேறுகக் காண்டலானும் மக்களெல்லாம் அறிவுகூடியராகின்றாரென்பது தருக்கநூலார்க்கெல்லாம் உடன்பாடாம். இங்ஙனம் காணப்படும் உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுளை யுணர்தல்வேண்டு மென்பதுபற்றியே தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவனார் “ஆதி பகவன்முதற்றே யுலகு” என்று உலகின்மேல் வைத்துக்கூறினார். இனி உலகமே பொய்யாய் ஒழிந்தவழி, அவ்வுலகின்மேல் வைத்து உணரப்படுவதாகிய பிரமமும் பொய்யாய் ஒழிந்திடுமாகலாற் பிரமம் மாத்திரம் உள்பொருளாய் நிலையுமென்று அவருரைத்தவாதம் போலியாயொழியும். அல்லதூஉம், காணப்படாத அருவமாகிய பிரமத்தின்கண்ணே உருவமாகிய இப்பிரபஞ்ச வேறுபாடுகளையெல்லாம் காணுமாறு யாங்ஙனம்? அல்லதூஉம், பிரமத்தைத்தவிர வேறு இரண்டாம் ஒரு பொருளில்லையாயின் அப்பிரமத்தின்கண்ணே அவ்வாறு காண்பான் தான் யார்? இவ்வாறு எப்பூஉம் பல்வகை யாசங்கைகளாற் சங்கராசாரியார் உரைப்பொருள் ஒருவாற்றொறும் பொருந்தாதென்பது இனிது விளங்கலானும், அவருரை, பிரத்தியக்கபாகக் கண்டறியப்பட்டு எல்லாரானுந் தழீஇகுகொள்ளப்படும் பௌதிக சாத்திரப்பொருளோடு இணங்காமன் மாறுகொண்டழிதலானும் சங்கராசாரியாரைப்போலவே பிரமத்தைத் தவிர மற்றொழிந்த பொருளெல்லாம் பொய்யாமென்றுரைத்த காள்டீ, ஈதிள், பீநோஸி முதலான ஐரோப்பிய விதநூலான்களின் கோட்பாடெல்லாம் பௌதிகசாத்திர வுண்மைப்பொருளோடு ஒற்றுமைபுறுதலின்றிப் பொய்படுகின்றனவென்று உவையெல்லாம் நன்றாராய்ச்சிசெய்து நூலெழுதிய * நூந்ராபரீசன் என்னுமாங்கில தத்துவசாத்திரியார் உண்மைதோன்ற நிலையிட்டு உரைத்தலானும் உலகம் பொய்யென்று அங்ஙனம் கூறுவாருரை பொய்யாமென்று மறுக்க.

இனி, இங்ஙனம் ரூளியத்தினின்று உலகைச் சிருட்டித்தான் என்றும், இறைவனே உலகமாய்த் தோன்றினனென்றும், இறைவன்கண் இவ்வுலகமும் பிறவுமெல்லாம் அத்தியாசமாகத் தோன்றும் பொய்ப்பொருள்களா மென்றுக் கூறுஞ்சமயிகள் உரை தத்துவசாத்திரர் தருக்கசாத்திரம் பௌதிகசாத்திரமுதலியவற்றி னுண்மைப்பொருளோடு ஒற்றுமைப்படாமையான், அச்சமயிகளெல்லாம் சமய சாத்திரத்தொடு தத்துவசாத்திரர் தருக்கசாத்திரம் பௌதிகசாத்திரம் முதலியவற்றின் பொருளியையா, மற்று அவை ஒவ்வொன்றுந் தத்தம் நிலையிற் பிரமாணமாம், இந்நான்களையும் ஒன்றுசேர்த்து இணக்கியாராய்தல் பொருள்

“ By no power known to us can the smallest particle of matter be either created out of nothing or reduced to nothing ”
John Cook.

Elements of General Philosophy.

தாதென்று தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறி இழுக்குமகின்றார். யாதாயினும் ஒரு சமயம் மெய்ச்சமயமானால் அச்சமயப்பொருள் எல்லாச்சாத்திர வுண்மைப்பொருளோடும் ஒருமையுற்றுப் பிரமாணமாய் நிலையுதலும். ஒருசமயம் பொய்ச்சமயமாயின் அதன்பொருள் மற்றை உண்மைச்சாதத்திரப் பொருளோடு இணைக்காமன் மாடுகொண்டு அழிவெய்தும். அந்நேல், அவ்வெல்லா உண்மைச் சாத்திரப்பொருளோடும் இயைபுற்றுப் பிரமாணமாய் நிலையுஞ் சமயம் ஒன்று உண்டோவெனின்;—உண்டு. அதுதான் சித்தாந்தசைவசமயமாம். யாக்கனமோவென்ற காட்டுதும். ஆசிரியர் மெய்கண்டதேவராயனார், சிவஞானபோதத்தில் ஈசுரநிச்சயம் பண்ணுகின்ற முதற்குத்திரத்திலே உலகாயதசமயியை மறுத்துத் 'தோற்றுமுமாகும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்' என்று உலகத்தை எக்காலத்தும் உள்பொருளென்றே நிலையுட்டு உரைத்தலானும், உலகம் இல்பொருளாய்ச் சூனியத்தினின்றே தோன்றி நின்று அழியுமெனக்கூறும் புத்தரைமறுத்து "உலகமுள்ளது, இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின்" என வைத்துச் சித்தாந்தப்படுத்திக் கூறலானும் பிறவாற்றினும் என்பது. இவ்வாறே சித்தாந்தசைவம் போதிக்குஞ் சிவஞானபோதத்தின் உட்போந்த மெய்ப்பொருள்களெல்லாம் ஏனைத்தத்துவசாத்திர தருக்கசாத்திர பௌதிகசாத்திர உண்மைப்பொருளோடொருமையுற்று இணங்கி மற்றைச்சமய முடிபொருட்டெல்லாஞ் சிரத்தானமாய் அமர்ந்திருக்குக தெய்வப்பெற்றிமை தேறவல்லார்க்கு மெய்யாக நிலைபெறுஞ் சமயமென்று ஏனை நன்பொருணூல்களோடு மாறுபாடுமுதல் ஒரு சிறிதுபிழலையென்பது இனிது விளங்கும். இன்னுஞ் சமயமேருட்போதெல்லாஞ் சைவசித்தாந்தப்பொருளொன்றுமே ஏனை உண்மைப்பொருணூல்களோடு இணங்குமாகும், மற்றைச் சமயப்பொருள்சன் அவ்வாறு இணங்காமையும் முறையே தந்து காட்டுவாம்.

திருச்சிறுநம்பலம்.

சந்தானகுரவர் வரலாறு.

செந்தமிழலகமுடியத் திருவாவதாரஞ் செய்தருளிய சைவசமயகுரவருள் ஆளுடையவரசுகள், ஆளுடைய நம்பிகள் திருவாவதாரஞ்செய்தருளிய நடுநாட்டின்கண் திருப்பெண்ணாட்டத்திலே வேளாளர் ஆலத்திலே அச்சுகளப்பாளரென்பாரொருவரிருந்தனர். அவர் எல்லாப்பேற்றினை யுடையராயினும் புத்திரப்பேறில்லாராகிப் பெரிதுக கவலெய்தித் தங்குலகுருவாகிய சகலாகமபண்டிதரைச் சென்றணந்து ஐயா! யான்பெருப்பே ரென்றுமிலது, 'பெறமவற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த - மக்கட்பேறல்லபிற' என்றபடியான் மக்கட்பேறில்லே னாயினேன், அறத்தாற்றிநில் வாழ்க்கையாற்றுவார் இதுக்கற்பாலவாய் கடன் மூன்றனுள் தென்புலத்தார்கடன் சிறந்ததாமன்றே! என்செய்வல்! எனக்கரைந்த வரடிக்கீழ் நெடும்பனைபோல் வீழ்ந்துபணிந்தனர். அவர் பெரிதுமாய்ந்து நாஞ்செய்ததக்கதிடாதென் றொருவாறு தேர்ந்து திருநெறித்தமிழ் வேதமாகிய ஆளுடைய பின்னையார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத்திருவருள் முறையிற் கயிறு சாத்தக் 'கண்காட்டு றுதலானும்' இன்னுந் திருப்பதிக்கதிலே "பேயுடையாபிரிவெய்தும் பின்னையினோடுள்ள நினை - வாயினவே வரம்பெறுவரை யுறவேண்டா வென்றும் - வேயனதோளுமைபக்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர் - தோய்வினையாரவர்தம்மைத் தோயாவார் தீவினையே' இன்னுந் திருப்பணுவ லுதயமாக வதன் செம்பொருளை நனிபெரிதும் விளக்கினர்.

அச்சுதகனப்பாளர் அத்திரவிடவேதச் செம்பொருளைக் கேட்டாங்குக் கழி பெருவகைகொளீஇக் கற்பி னருந்ததியன்ன தன்காதலியோடு நாற்கோட் டெம்ப னம்பனைவழிபடும் சுவேதவனமெனும் வடமொழிப்பெயரிய திருவெண்காடெய்தி முச்சுடர் தீர்த்தபண்ப்பெரு திருமுக்குளத்துறையி னீராடித்தருப்பித்து நிய மங்கள் பலசெய்து சிகமாகமங்களினத்தும் பரப்பிரமப்பொருளைனத் துணீர்த குண தீத்பொருளையும் அவனொடும் பிரியாமடமயிலையும் வழிபாடுசெய்து வக் தனர். இவரிவ்வாறியற்றி வருஞான்று மரகதவல்லி பங்கராகிய சிவபிரான் ஒரு நாள் அவர் சொப்பனத்தின் கண்ணே தோன்றி “மேத! நீ கவலொழி, நன்கு இத்தமி மூலகமும்பும் வண்ணம் ஆளுடைய பிள்ளையாடுன் நியாவருங்கருதவும் திராவிடசுருதிச் செம்பொருளைத் தன்னகத்தடங்கிய சைவசித்தாந்த சாத்திரத்தை வெளிப்படுத்தவும் சித்தநாத தாபனஞ்செய்யவு மொருமகவைத் தருகின் றேம், அவன் ஆசிரியதகலை பெய்திச் சிறப்பென்றே கூறித்” தம் முருக்க ரநதனர். பின்னர் சிலநாளில் அச்சுதகனப்பாளர் என்றும்போலத் தடாககருமங் களை முடித்துக் கரையேறுகின்றவளவிலே, ஓரருமைக்குழவி அழுதவண்ணமாய்க் கிடப்பது து பெருமான் அருளிச்செய்த தாருமெனக்கொண்டு போகது மசும்பி யுடன் மனைவிகையிற் கொடுத்து இம்மசவு வெண்காட்டடிகளாற் பெற்ற பெரு வரும் பெருகலின் சுவேதவனப் பெருமானை நாமகரணஞ்செய்து அங்கு நின் தும்போல்து திருப்பெண்ணை உட டடைநதனர்.

இவர் காசலியோடுடன் பிறநதார் இதனைக்கேள்வியற் ருங்கடைந்து அம்மக வைத் தம்மனையம் முன்னேநான்று பிரமவிருடியாகிய வசிஷ்டமுனிவர் வியாக் கிரபாதமுனிவர் புத்திராகிய உமந்நனுப்பகவானைக் கொணர்ந்து வளர்ச்சிதி போன்று கொணர்ந்து கொட்டிலிலிட்டித தப்பதியாசிபு சி ரவெண்ணெய் நல் லாரிலேயே உள்ளுதவாதனர். இவர்க்கு ஈண்டகவை நிரம்புமுன்னரே காம் சாமு சித்தராஜபீன் மெய்யாணர்வுதலைக்கூடத் திருசுசயிலாய பரம்பரையில் ஈந்திபெரு மான்பாற் சித்தநாத நெறிப்புதேசம்பெற்ற சனற்குமாரவழகன் மாணக்கராகிய பரஞ்சோதிமுனிவர் தென்மலையத் தருத்தவரைக் காணுமாறுகருதிச் சயிலையை நீங்கி விண்வழிப்படர்ந்து காசிமுசலிய பலசுலங்களைபுக தரிசித்துத் திருவெண் ணைப் நல்லூரைய னுதிற் ற மடிகளிருந்த மலை மச்சின் வழியேபோத இவர்க்குக் கரணகரிகைசெல்லுரை கவிர்ப்பககண்டு ராணடோர திசயமிருப்ப தென்னேபோ வென்றிரங்கிப் பாரததுழி மனைவிற் சிவலிங்கசுடியற்றி விளையாடல் புரிந்து இறை விளையே ஈாடியிருாத அரும்தமகவைக்கண்டு அவர்க்குத் தகசுணுமாததியாகிய பெருமான் நிருசுவர சதிர்ப்பன்னிருகுத்திரவடிவி-ச தாகிச் செறிதத சிவஞானபோ தத்தை அந்நைஞான்று டோதபூர்ஈாடிய புண்ணியப் பெருந்தகையம் வாத்தூர டிகட்கு வடவாசியிலொளீஇது திருப்பெருந்துறையிற் குருகின் நீழல்க் குரும னிய யருளுபதேசஞ்செய்தாங்கு அம்மெப்பணர்ச்சி யுடையாடகுப் பொய்கண்ட கன்ற பெய்கண்டதேவனைனத் திருநாமஞ் சாத்தியருளுபதேசஞ்செய்து நலுடக் கணிர்ச்சுரளி றும்பையடைவார்தகுப் பரிபாகப் வாதவாதே யுபதேசஞ்செய்க வென்றருளிச்சென்றனர்.

இவர் அச்சித்தநாதோபதேசம் பெற்றவுடனே அச்சிவஞானபோதத்தி ருப தேசப் பொருளைக்கேட்டுச் சித்தித்துத்தெளித்து தமக்காசங்கை யெழுதவடிவத் துப் பொல்லாப்பினையா ருளிச்செய்த குர்ணிககொததாற் றடைதீர்ந்து தென் றமி ழலசமுயய அநனை வார்த்திகப் பொழிப்புடன் தம்மையடைந்த அதிபக்கு வர்க் குபதேசித்துக்கொண்டவந்தனர். இவ்வாறு சிசுழ்கையில் அங்குத் தம்மா ணுக்கீர்பாலடைந்த தந்தருகுருவாகிய சமகலாக பண்டிதர்மெய்கண்ட தேவர்தம்

மையடைந்த அநிபக்ருவர்க்கெல்லாம் சித்தார்த்தநிலைமையை யுபதேசித்துவருவது சேட்டறிந்து அவர் தம்முழைவாராமையென்கண்டு தாமேசென்று காண்செருக்குடன் சென்றனர். தேசிகேசராகிய மெய்கண்டதேவர் பதி பசு பாசமென்னுந்திரிபதார்த்தத்துள் பாசபதார்த்தமாகிய ஆணவமலமுதலியபஞ்சபாசவிலக்கணங்கூறி மேற்கண்டவர்க்கட் கவ்வாணவவிலக்கணத்தை வருவாரைச் சுட்டிக்காட்டி அஃகின்னையாமெனக் குறித்தனர். அதையணர்ந்த சகலாகமபண்டிதர் ஒன்றுமுறையாடாது தேசிகர் திருநோக்கத்தானே அதிதீவிரபக்ருவமெய்தி அமுலதுகண்ட மெழுகெனக்குழைந்துருகியடியற்ற பனைபோல் வீழ்ந்து யாரும்ய வெழுந்தருளிய தம்பிரானே! யென வாழ்த்தினின்றனர். தேசிகேசரும் அவரையுமாட்கொண்டருளிச் சிவஞானபோதத்தின் மொழிபெயர்ப்பினை யுபதேசித்தனுக்கிரகஞ் செய்தனர் இவர் இதன்பொருள் செவ்வியின் விளங்கப் பரபக்கந தடைவிடைகனாற் பரிகரித்துச் சுபக்கமாகிய சித்தார்த்தமெணப்படுஞ் சிவஞான போதத்தினுக்கு வழி னூலாகப் “பார்விரித்த னூவெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே - யோர்விருத்தப்பாதிபோதும்” என்றும். “பாதிவிருத்தத்தாலிப் பார்விருத்தமாக வுண்மைசாதித்தா” என்றும், “சிவஞானம் நெற்றயவமில்லை, சித்திக்குமேற் சாத்திரமில்லை” என்றும், “வள்ளுவரன்பர்மொழி வாசகம் தொல்காப்பியமே—தென்னாபரி மேலமுதல்செய்தவுரை - யொளரியசீர்த-தொண்டர் புராணம் தொகைச்சித்தி யோராமுத-தண்டமிழின்மேலாகதரம்” என்றும் அபியுத்தர்க ளெல்லாங்கூறத் திருவாய்மலர்ந்தருளித் தேசிகேசர் சநந்திககண் அறிவிகக அதனைக்கடைக்கணித்தருளி அவருக்கு அருணரதியென்ற நூல் தீக்ஷாமம்புணையவே அவர்மேல் தோததிரமாகச் சாத்திரப் பொருளடங்கிய இருபா விருப தென்னுமொருநூலையும் செய்தருளினர்.

பின்னும் வரும்

திருமயிலை - சண்முகம்பிள்ளை.

சகனோபாசனை.

இவ்வாறு இசுழ்வதே” என்று வருத்திக்குற, அட்போது ஞானசம்பந்தப்பெருமான் அர சியாரைப்பார்த்து.

“மாணீ னேர்வழிமுதாய்வழித்தியாபெருந்தேவிகேள்
பானல்வாயொருபாலனீங்கிவனென்றுநீபர்வெய்த்டே
லானைமாமலையாதியாயிடங்கிள் ப்பலவல்லல்கே
ரீனரீகட்கேளியேலேன்றிநூலாலாயரளிங்கவே” என்னுத் திருப்பதிகக் கட்டளையிட்டருளினார். இதன் கண ஞானசம்பந்தப்பினையோ மனகையக்கரசியாரைநோக்கிப் “பால்மணக்கும் நல்வாயையுடைய பாலன் நானென்று அட்டே! நீவருத்தாதே” என்று உரைத்தருளி னாரென்பது பெறப்படுதலால், அவர் பாண்டி நாட்டிற்குச்சென்று சமணரொடு வாதுசெய்தகாலத்திலேயே பாலருவாயாகவே யிருந்தாரெனல் தெற்றெனவிளங்கும். இங்ஙனம் பின்னையார் மதுரைமாகிரிவிருகின்ற காலத்தே அவர்க்கு நான்கு அல்லது காலரைவிய துதான் சென்ற தென்பதற்கு அவர் தம்மைப் ‘பால்மணக்கும் நல்வாயர்’ எனக்கூறுதலே சான்றுரைக்கும். இனிப்பெரிய புராணத்தின்கண ஒதப்பட்ட மெய்வரலாறு ஒருசிறிது ஆராய்ந்து செல்வார்க்கும், மதுரைமாகர்க்குச் செல்லுமுன்னரே பின்னையார் தெய்வப்பெற்றியுடையராப்ச் சிவதலங்கடோறுஞ்சென்று திருப்பதிகக்கட்டளை யிட்டருளிச்செய்தகாலம் ஒன்று அல்லது ஒன்றரைவருடமாகலாமென்பது விளங்கும். ஆகவே, பின்னையார் சிவபெருமானார்ருங்கிவந்த சகனோபாசனை அருட்

கோலத்தைநேரேகண்டு அக்கோலத்தாற்றும் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டகாலம் தமக்கு மூன்று வயது செல்கின்ற பருவத்திலேயாமென்று பெரியபுராணக்கூறிய உண்மைவரலாறு மேன்மேல் உரங்கொண்டு திசுமுமாறு காண்க. இந்நகன் தருக்கனாற் பொருளொடுபெடுத்து யாம் இனிதெடுத்து விவகரித்த வாதவொழுங்கின் முடிபொருளாய்ப் பின்னையார் தாம் மூன்றுவயதுசெல்கின்ற அக்காலத்திலேதான் இறைவனும் இறைவியும் ஒருக்கெழுந்துவந்த அருட்கருணைத் திருக்கோலத்தை நேரேகண்டு பின் அவரால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டாரென்பது நன்று பெறப்பட்டதா. லின், அதுபற்றியாம் நிறுவப்புகுந்த சகனமங்கள் வருட்கோல வியல்பு தூர்ப்பலமாய் விடுமென்று கீர் கூறியதுபோலியுரையே யாமென்று துணிக இன்னும் 'தோடுடையசெவி' எனக்கண்ணினாற்காணப்படும் உருவமும், 'பால்கறந்தூட்டுக்' என்னுஞ்செவியினார்கேட்கப்படும் ஓசையும், மூங்கினாற்கவரப்படுந் திவ்விய பான்மணமும், வாயினாற் சுவைசுப்பும் பாலும், அம்மையப்பரால்தொடப்படும் பரிசுமுமுடைய அச்சகனமங்கள் அருட்கோலங்கள் மெய்ப்பேறுடையவாமென்பது நன்று நிறுவப்பட்டது. இந்நகன் உலகானுபவவுணர்ச்சியும், அசுனாற்பாவனைசெய்யுஞ்சக்தியும் வாய்ப்பப்பெறாத குழநகைப்பருவத்திலே ஞானசம்பந்தப்பின்னையார் மதிமுசித்த பிணித்த மாதியல்பாகளை நேரேகண்டு அனுக்கிரகிக்கப்பட்டுத் திருப்பதிசுக்கட்டளையிட்டருளிய அற்புதநிகழ்ச்சியைத் தேசசரிதவுணர்வு பிறழாது உண்மையான் ஆழ்ந்தாராய்ச்சி செய்யவல்ல எந்த நிகரவாநீதாம். பொய்யென்று மறுக்கமுந்திடுவார்? மகசுருக்கு அமைந்த மூளையின் சக்தியால் அதிவிசித்திரகருமங்களும் எளிதில் நிகழ்த்தப்படும் என்று தமக்குத்தோன்றியவாறெல்லாம் ஆகாயக்கோட்டைகட்டி அதன்கண் நின்று பிறரை அறைகூவி யாரவாஞ்செய்யும் மனோநீத்துவநூலார் தாம் பின்னையார் சரிதத்தின்கண் யாதுசொல்லவல்லார்? சரிதவியல்பொடு மாறுகோளுறது நிகழ்ந்த இவ்வற்புதப்பெற்றியை அற்புதமே ஒன்றில்லை யெனக்கூறும் பிரமசமாசுந்தார் தாம் எவ்வாறு கடந்துவிவகரிப்பார்? இது திந்தக.

இனிப்பிரமசமாசுந்தார் உலகவியற்கைக்கு வேறாக அற்புதமென ஒன்று நிகழாமாநில்லை பெண்கிளசுதுரையாடி ஆரவாரஞ்செய்தலின் அவருரைப்பெற்றி ஒருசிறிது ஆராய்ந்து அதுபோலியாமாறுகாட்டிப் பின் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தின் கட்டசெல்வாம்.

பிரமசமாசுந்தார் கூறுமாறு:— வித்தினின்று மூளகினம்பிப் பின் பலவருடஞ்சென்று மாளுதலும், ஒருதாய்க்கருப்பையிற்கருமுதிர்ந்தபுத்தமாதக்கழியப் பிறந்து வளர்தலும், வளர்ந்தன ஒருகாலத்து இறந்தொழிதலும், பிருதவி அப்புத்தேயுவாயு ஆகாயம் முதலியவுலகியற்பொருள்கள் தத்தம் நிலையீர்ப்பிறழாதுகின்ற இயக்குதலும் பிறவுமாகிய தொழிற்பாடுகளெல்லாம் இயல்பாகவருவனவாம்; இவற்றை இந்நகன் எகுத்தமைத்து நெறிபிறழாது நடாத்துகின்றவனாகிய முழுமுகந்தகவுள் அவற்றினியல்பைப் பிறிதோர் காலத்து மறுத்திமாற்றினுனென்றல் அவனுடைய இறைமைக்குணத்திற்குப் பொருந்தாமையான், உலகவியல்போடு மாறுபாடு பெரிதற்று நிகழ்வதாமென்று ஒருசில சமயவாதிகள் கூறும் அற்புதவியல் பொய்யாம் என்பார். இதனை விசாரிப்பாம்.

இனித் தேசசரிதவுணர்ச்சிமிகவுடையார்க்கு இந்நகன்மடந்த அற்புத நிகழ்ச்சிவளைப் பொய்யென்று மறுத்தலாகாமையான், இவ்வற்புதங்கட்கு வேறு கதிகற்பியாமல் வானாதமக்குத் தோன்றியவாதே பொய்யென்று உரைத்தன் முறையாகாது. அல்லது உம், இவ்வற்புதங்கடாம் ஒருகாலத்து ஒருதேயத்தில் நிகழ்வதன்றி, எக்காலத்தும் எல்லாத் தேயத்தின்கண்ணும் நிகழாநிற்கின்றன. ஏகநாதர்

ஒரு சில அப்பங்களையும் மீன்களையும் பெருந்திரளான மக்கட்கு விருந்தளித்தாரெனவும், அத்திரளத்தை வற்றச்செய்தாரெனவும், இரந்தவனை எழுப்பினாரெனவும், ஏனைச்சமய நூல்களிலும் காண்கின்றோம். இவ்வாரியகண்டங்களிற் பரஞானமுதிர்ச்சி கைவந்தவாரிய சேவன்முத்தர் பலவேறு அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியவாறு போலவே அநாரியகண்டங்களில் அபராணாசித்தியுடையரான தீர்க்கதரிசி மார்தோன்றிப் பலவேறு அற்புதங்கள் நிகழ்த்தக்காண்டலால் இவையனைத்திற்கும் ஒருகதிகற்பிக்க அறியாமல் அவையெல்லாம் பொய்யாமென்றுரைப்பார் கூற்று வெறுக்கற்றுவதன்றிப்பிறிதென்னை? எம்மறிவுக்குப்பொருநதவில்லை என்றும் எம்மனுபவத்திற்கு அஃது இயையவில்லை யென்றும் உரைத்து அத்தனை எளிதாக அவற்றைப்பொய்யென்றுரைப்பார் வேறு என்கடவரென்க. இக்காலத்தில், நீராவியநதிரங்களின் சகாயத்தாலும், மின்சார யந்திரங்களின் சகாயத்தாலும் அற்புதகரமான பலபொருள்களும், பலதொழிற்கூறுபாடுகளும் செய்யப்படுதல் காண்கின்றோம். இவையெல்லாம் ஒர் ஐயுறாறு வருடங்கட்கு முன்னிருந்த எம்முதுமக்கள் கனவினுங்கண்டறியார். அவர்காலத்தில் ஒருவர்தோன்றிப்பின்னொரு காலத்தில் நீராவியநதிரங்களும் மின்சாரயந்திரங்களும் ஏற்பட்டு அருமையான பலகாரியங்கள் செய்யுமென்று உரைப்பின் அதனைக்கேட்ட ஒரு சிலர் அதுபேரற்புதமாயிருக்குமெனவும், வேறுசிலர் அஃது உலகவியற்கைக்கு மாறாகலின் அவ்வாறு நிகழாது எனவும், வேறுசிலர் எந்தக்கருமமுஞ் செய்கின்றவன் ஆற்றல் பற்றி நிகழ்வதாகலின் பின் உற்பத்தியாகும் அறிவுகூட்பவாற்றல் மிக்ருடையானமக்கள் அது செய்தற்கு முரியராவரெனவும் உரைத்துத் தம்அப்பிராயம் மொழிந்திவார். இனி அவ்வியநதிரங்களின் சகாயத்தை நேரேயனுபவிக்கும் எமக்கெல்லாம் அந்நனது ஆச்சரியம் நிகழ்தலின்றும் சாதாரணமாயிருக்கின்றது. இவ்வாறே, செம்பைப்பொன்னுக்கும் இரசவாதம் பொய்யாமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த பெளதிகசாத்நிரிகளும் இப்போது அமெரிக்காதேசத்தில் ஒருவர் செம்பைப்பொன்னுக்கதிரித்தது வற்றலைக்கண்டு அதனையும் உம்மையாமென ரம்புதற்குத்தலைப்பட்டு விட்டார்கள். மந்திரவொலிகட்கு வடிவமுண்டென்று சைவசித்தாந்திகள் சொல்வதை மறுத்தோர் சிலர், அமெரிக்காவில் ஓரிய தத்துவசாத்நிரியார் ஒலிதுட்பங்கட்கெல்லாம் வடிவுண்டென்பதைப்பிரத்தியக்கமாக நிரூபணஞ் செய்தலைப்பறிந்து அதனையும் ரம்பத்தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். மின்சாரத்தந்தியின்றி மின்சாரம் இயங்கமாட்டாதென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த ஐரோப்பியசாத்நிரிகள் எல்லாரும், எம்முடைய ஆரியகண்டத்தின் மிக்க நுட்புத்திமாணிய போஸ் என்னும் வகைகான்கனவான் புதுவதாகக் கண்டுபிடித்த ருரையால் தந்தியின்றியும் மின்சாரமியங்கச்செய்யலாம் என்று தழுவிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறே இக்காலத்திற் புத்தி துட்பத்தாற் பேராற்றலுடையான நன்மக்கள் பலர் தோன்றி முற்காலத்திற் கனவுகாண்டற்கும் அரியவாய்க்கிடந்த அரும்பேரற்புத காரியங்களை இயற்றுகின்றார். இந்நனம் இவா பிரத்தியக்கமாகச் செய்துகாட்டுகு செயற்கரியகாரியங்களையெல்லாம் நேரேகண்டு வைத்தும், தம்முடைய அறிவுக்குத் தம்முடைய அனுபவத்திற்கும் பொருநதவில்லையென்று அவற்றைமெல்லாம் பொய்யென்றல் பேதைரீரார் செயலையாமென்று ஒழிக.

இனிப்பெரியோர் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் உலகவியற்கைக்கு மாறுபாடுதல் இல்லை யென்பதூஉம் ஒருசிறிதுகாட்டுவாம். ஞானசம்பந்தப்பின்னையார் திருமயிலாப்பூருக்கு எழுந்தருளின காலத்தே, சிவநேசர் என்பார் ஒருவர் வளர்த்த அரியபெண் பாம்புகடித்திறக்கே, அப்பெண்ணின் தந்தையாரான அவர் அடிநு

டம்பைத் தீயிலட்டுக் கொளுத்தி எலும்புகளையெல்லாம் ஒருகுடத்திற் பெய்து பொதிந்து பின்னையார் திருமுன்பே கொண்டுவந்து அவர்க்கு அர்ப்பணஞ்செய்து 'அருமையாக வளர்க்கப்பட்ட பூம்பாவை என்னும் என்மகள் இறந்தானாயினும் சுவாமிகளுக்கே அர்ப்பணஞ் செய்துவிடல் வேண்டுமென்றும் கடப்பாட்டால் அவர் எலும்பைத் திருவடிக்கு உறையாக உய்த்தேன்' என்று நெஞ்சுக்கரைய மொழிதலும், பின்னையாரும் அவ்வன்பாசகு மிகஇரங்கிக் கபாலீசரர் திருவால் யத்திட்டுப் புகுந்து அக்குடத்தைபுஞ் சந்திதியில் இருத்தி,

‘மட்டிட்ட புண்ணையக் காளன் மடமயிலைக்

கட்டிட்டல் கொண்டான் கபாலீச் சரமமர்ந்தா

டுட்டிட்ட பண்பி' னுருத்திரப் பல்சனத்தாரக்

கட்டிட்டல் காணுதே போதியோ பூம்பாவாயி' என்னுள் திருப்பதிகக்

கட்டினையிட்டருளினார். அருளலும், எலும்பாய்க்கிடந்த அப்பின்டம் எழுவகைத் தாதுக்களுக்கடித் திரண்டுருண்டு அழகிய பெண்வடிவாய்க் குடத்தினின்றும் எழுந்தது. இவ்வற்புதம் உலகவியற்கையோடு இணங்குமாறு காட்டுவாம். அப் பெண்ணின் தேகம் அழிந்தது என்பதனூற் பெறப்பட்ட உண்மையாது? என ஒருங்கி ஆராயலுமவார்க்கு, எழுவகைத்தாதுக்களாற் கட்டப்பட்டுத் தூலமாகக் காணப்பட்டுத்தேகந் தத்தஞ்சுக்குமஅணுருபங்களாகப் பிரிந்து கட்டபுலனாகாது ஒழிந்தது எனத்தெளிவாய் விளங்கும். இங்ஙனந் தத்தஞ் சூக்குமஅணுக்களா கப்பிரித்தற்கு நிமித்தகாரணனான ஒருவனுடைய தொழில் இன்றியமையாததாம். அங்ஙனமே, எழுவகைத் தாதுக்களையும் ஒருங்குகூட்டுதற்கும் நிமித்தகாரணன் ஒருவன் வேண்டப்படும். அந்நிமித்தகாரணன்ருன் எல்லாம் வல்ல முழுமு தற் பெருங்கடவுளான ஈசரன் ஒருவனேயாம். எவ்வாறு நிமித்த காரணனான குயவன் தன்சக்திக்கேற்பச் சிந்திசுந்திதாக மண்ணைக்கூட்டிக் குடநதிரட்டுகின் ருனே அவ்வாறே எல்லாம்வல்ல முதல்வன் தன் பேராற்றிற்கேற்ப அவ்விரந்த அண்டகணையும் அவ்வண்டங்களிற் பல்வேறு வகைப்பட்ட ஆன்மசரீரங்களையும் படைத்திட்டு ஆன்மர்களுக்குப் போகும் நுகர்விக்கின்றான். இங்ஙனஞ் செய் கின்ற இரைவன் எல்லாதன் சுதந்திர முழுமுதலறிவாற்றல் பற்றியே செய்வ தல்லது, எம்மைப்போலப் பரதந்திரவயத்தனாய் நின்று செய்வானல்லன். அவனுடைய கருணைக்கும் செயலிக்கும் அளவில்லை. அவ்வியல்பினனாகிய இறை வன் நிருவருட்சக்தி பதியப்பெற்ற ஞானசம்பந்தப்பின்னையார், பூம்பாவை என் னும் பெண்மகள் சரீரம் சூக்கும அணுருபங்களாகப் பிரித்தழிய அங்ஙனம் அழிந்தவாதனைத் திரும்பவும் யுண்ணைத் தூசசரீரமாய்படி இறைவன் நிருவருட் சக்துகொண்டு செயலித்திட்டார். அந்நேரல் ஒருதாய்அகட்டிற் கருவை உற் பத்திசெய்து அதனைச் சிலகாலத்திற் புறப்படுத்தி உள்ளத்து அழிக்கின்ற ஈச ரன் நிருவருட்செயல் அச்செயன் முறைதிரம்பி, ஐடையொருகாலத்தி அழிந் ததோர்உருவைப் பெயர்த்தும் படைத்திடுதல் பொருந்துமோவெனின்;—அந் நன்று, அழியும் பெருவமன்றாகிய காலத்தே அழிந்தபுடல் அவ்வீளம் பெண் ணைப் பெயாத்துந்ததது கருணை செய்ததாகலின் அஃது இழுக்கன்றும். அல் லதாஉம், சுதந்திர அறிவாற்றலுடையனாகிய முதல்வன் தன்நிருவடிப்பத்திமை பேசுணும் அணபர்க்கிரங்கி அவர் வேண்டியவாறே செய்திட்டானாகலானும், மல வயத்தராய்க் கிடந்துமுதலும் எம்பொருட்டாகவே விதிவிலக்குக ளியற்றியதன் நித் தன்னியல்பில் ஞானசொருபியாய் விளங்கும் பெருமானுக்கு மங்ஙனம் விதி விலக்கியற்றல் பொருந்தாதாய் முடியுமாதலானும், விதிவிலக்குடைய ரெல்லாம் பரதந்திரவாதல் காணக்கிடத்தலால் இறைவனுக்கும் அவையுண்டெனக்கூறுதல்

சதந்தரத்திற்கு இழுக்காமாதலானும் அவ்வாறுகடாதல் இறைவனொருவனுள் டெனக்கொண்டு வருத்தும் பிரமசமாசத்தார்க்கு ஒருசிறிதும் இணைக்காதென் றொழிக். இதுபற்றியன்றே “விதியும் விலக்கும்கடந்தார்க்கு விதியாவொன்றை விதிப்பாரா” என்னுந்திருவாக்கு எழுந்ததென்றுணர்க. இன்னும், * பெண்திக சாத்திரி ஒருவன் தணக்கிருக்கும் ஆற்றல்பற்றித் தன்மாட்டுள்ள கருவிகொண்டு தண்ணீரை இறுவேறு குக்குமவாயுக்களாகப்பிரித்தலும், அங்கனம் பிரித்த வாயுக்களைப் பெயர்த்திற் தான்விரும்பியவாதே தூலவுருவத்திரவமாகச் செய்தலும் காண்கின்றோம். இவ்வாதே இறைவனும் அதிருக்குமவனுக்களாகப்பிரித்த அவ் விளம்பெண்ணின் சரீரத்தைப் பெயர்த்தும் தூலவுருவ முண்ணீர்சரீரமாகத்தன் முழுமுதலாற்றலாற்செய்திட்டானாகலின் அஃதுலகவியற்கையொடு முரணிற்று என்மல்யாங்கனம்? அவ்வவாற்செய்யுந் தொழிற்கூறுபாடுகளெல்லாம் அவ்வவர் ஆற்றன் மிகுதிப்பற்றியே சிறப்பணவாம். பெண்திகசாத்திரி தன்னுற்றலுட் பட்ட தொன்றை அவ்வாறு செய்தானாயின், எல்லாம்வல்ல தன்னுற்றலுக்கேற்ப இறைவன் தானும் அவ்விளம்பெண்ணை அங்கனம் எழுப்பினான்.

† “பிறந்தோரிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலும்

அறத்தரு சால்பு மறத்தரு துன்பமும்” என்றவாறு போலப் பிறத்தலு மிறத்தலு மியற்கையா வாராநின்ற இவ்வுலகத்தே, அவ்விளம்பெண்ணை இறக்கச்செய்தும் பின் குடத்தினின்று பிறக்கச்செய்துக் திருவிளையாடலியற்றிய முதல்வன் உலகவியற்கையொடு முரணிச்செய்தானென்றல் அமைபாது. அற்றேல் அஃதாக, யாம் உலகவியற்கையொடு முரண்பாடுகடையதென்றல், அவ்விளம்பெண்ணை ஒருதாய் வயிற்றினின்று பிறப்பியாமல், இடையொருகாலத்திக்குடத்தினின்று எழுப்பியதையே யாகலின் அதனை யுணராமல் நீர்மேலேயுரைத்தவாதம் புரைபடுமாம் பிறவெனின்—நன்று சொன்னும், அதனை யுணராதேம் அவ்வேல், அங்கனம் உலகவியற்கையொடு பொருந்தச்செய்தல் வேண்டினாலுமின் முதல்வன் அவ்விளம்பெண்ணைத் தாய்க்கருப்பையிலுதிப்பிக்கக்கடவெனெந் கூறிது ஒக்கும்; இறைவன் அவ்விளம்பெண்ணை வேறு சரீரத்தின்கண் உய்த்தல் வேண்டினாலுமின் அவ்வாதேசெய்வான். அங்கனமின்றிச்சிவநேசரென்றும் அன்பார்க்கு மகளாய்ப்பிறந்த அந்தயாக்கையின் கண்ணை அவ்வுயிரை அவர் வேண்டுகோட்கூடுகிப்புகுத்தவேண்டினமையின், அவ்வாறு இடையொருகாலத்திச்சூசுருமமாய்ப்போன அவள் யாக்கைகடத் தூலமாகத்திரும்ப அருள்செய்தானென்றுணர்க. அவ்வாறுதிரும்ப அருள்செயல் வேண்டினாலுமும், சிவநேகர் மனைவியின் கருப்பையிற்புகுத்தி அவ்வாற்றால் அவளைப்பிறப்பித்தலே முதல்வனுக்கு முறையாமலெனின்,—அதனால் அவ்விளம்பெண் மறுபடியுந் கருப்பையிற் கிடந்தழியும் பெருந்தின்பமே போதரலானும், தாய்தந்தை முதலாயினார்க்கும் அதனால் பேரிடரே விளையுமாதலானும், மணக்கூடும் மக்கைப்பருவங்காறும் வளர்த்த முண்ணீர்சரீரமக்களெல்லாம் பயனின்றிப்போதலேயன்றிப் பெயர்த்தும் அச்சிரமங்கள் கிளைக்குமாதலானும், பெருக்கருணையுடையனாகிய பெருமாண் இத்தனை துன்பக்கட்கும் தன்னன்பரை யுள்ளாக்குதல் அவனுக்குக் கருணையின்றாமென்பது பட்டு இழக்காய்முடிதலானும் அவ்வாறு வினாத்தல் பெரிதும் ஏதாமென்றுமறுக்க. அற்றேல் அஃதாக, எழுவகைத்தாதுக்களையுங்கொண்டு அங்கனம் அவள் சரீரம் படைத்திடுதலே முறையாமன்றி, அவற்றுள் ஒன்றாகிய எலும்பைக்கொண்டு அவள் சரீரத்தைத்திரட்டி எழுவித்தானென்றல் அமைபா

Chemist.

மணிமேகலை.

தாமெனின்;—அறியாது கடாயினும், 'அண்டக்களெல்லாம் அணுவாக வணுக்களெல்லாம் அண்டக்களாக' ஒரு நொடியில் நிரமிக்கவல்லனாகிய இறைவன் மாட்டும் அந்நனஞ் செய்கைத்திறம் குறைவுபாடுண்டாகவிருதல் அறியாமை முதிர்ச்சியாவதன்றிப் பிறிதில்லையெனவிடுக்க. அல்லது உம், எலும்பை யொழித்து ஒழிந்த தாதுக்களெல்லாம் திரவநெகிழ்ச்சியும் மென்மையுமுடையனவாகையால் அவையெல்லாஞ் சூக்குமரூபமாய் நின்றன; அவற்றைத் தூலமாகத்திரித்து என் போடு ஒருங்கு கூட்டிச் சரீரம்படைத்திட்டானாகலின் ஆண்டும் மாறுபாடில்லையென்றொழிக. இது நிக.

இனி, ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மூன்றாம்வயதிலேயே பேரறிவினாராய் விளங்கினாரெனல் யாந்நனம் ? அஃதுலகவியற்கையன்றலோவெனின்;—அறியாது கடாயினும், போப்முதலான முன்னே ஆங்கிலப்புலவர்களும் பாலப்பருவத்திலேயே புலமைமிகவுடையராய் விளங்கினாரென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின் உலகவியற்கை உலகவியற்கையென நீர் கூறுவன வெல்லாம் அவ்வியாத்தியென்னும் குற்றமுடையதாய் யொதுக்குமாறு அறிபக்கடவிராக, உலகவியற்கைக்கு நீர் வரைந்து சொல்லும் இலக்கணம் பெரும்பான்மையாய் நிகழ்வதென்றுரைப்பீராயின் அப்போது அந்த அவ்வியாததிக்குற்றம் வரமாட்டாது ; யாங்கூறும் வாதங்களும் வாய்ப்புடையனவே யாமென்ப து உம் எளிதினிலுமக்கு விளங்கும். இன்னும், உலகவியற்கையென்பது ஈசரன் ஆன்மாக்களின் பக்குவமுதிர்ச்சிக்கேற்பத் தன்சுதந்திர அறிவாற்றலால் நிகழ்த்துவ கிருத்தியவமைப்பேயாமென யாங்கூறும் இலக்கணத்தை நீர் ஒருசிறிது உளங்கொளப்பொருத்தியாயாயவல்லீராயின், 'பெரும்பான்மை' யென அடைவகொடுத்து இடர்ப்பட்டு நீர் இலக்கணங்கூறுதலும் வேண்டா. அல்லது அவ்வகடைகொடுத்து இலக்கணஞ் சொல்லுவீராயினும் அதுவுமெம் வாதத்திற்கு அனுசூலஞ்செய்வதன்றிப் பிரதிசூலஞ்செய்யுமாறில்லை. இவ்வாதன்றி நீர் கூறும் இலக்கணக்களெல்லாம் போலியாய்ச்சான்றோராற்கொள்ளப்படாவென்றொழிக. ஆகவே, ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் மூன்றாம் வயதிலேயே பேரறிவினாராய் உலகை உய்வித்தது உலகவியற்கையொடு பொருத்தவதேயாமென்றுணர்க.

இனி, நிரீசரவாதிகளுள் ஒருசாரார் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரே தாம் நிகழ்த்திய அற்புதங்களைக்குறிப்பிட்டுப் பதிகங்கள் கட்டினையிட்டருளினாரென்பதற்கு அத்தாட்சி என்னையென்று ஆசங்கிப்பாராவெனின்:—உலகவழக்கும் ஆன் டோசாரமுமே, அதற்கு உறு சான்றும், பிள்ளையாரோடு ஒருங்கிருந்த அப்பமூர்த்திகளும், அவர்க்குச்சிலகாலம் பின்னிருந்த சுந்தரமூர்த்திகளும், அவர்க்குச்சிலகாலம் பின்னிருந்த நம்பியாண்டார் நம்பிகளும், அவர்க்குச்சிலகாலம் பின்னிருந்த பெரியபுராணமுடைய சேக்கிழாரும் பிள்ளையார் ஒருமை பெருமைகளை மிகவிரித்துரைக்கும் வழக்கானும் ஆசாரத்தானும் முன்னெடுத்துக்காட்டிய பதிகங்களும் பிறவும் பிள்ளையாரா கட்டினையிட்டருளியனவே யாமென்க. அற்றேயென்காக, அவ்வான்றோர் உரையைத்தான் கொள்ளுதற்கு அத்தாட்சியென்னெனினின்;—என்று வினயினும், இத்தனை ஐபுறவுடையாய்த் தெரியாமட்டாது ஆசங்கை நிகழ்த்து முனக்கு எத்தனைதான் யாய் உரைப்பினும் மேன்மேலும் ஆசங்கைநிகழ்த்தி வரம்பிறத்தோடும் அவ்வத்திதை என்னுந் தோடத்திற்கு இடஞ்செய்வையாகலான் அவ்வாதெல்லாம் உனக்குப்பரிசாராதேட ஈண்டு யாஞ்சிரமமெடோம். ஆயினும் உன்னை, இலேசாக அறிவுபிரசாசிக்கும் உயர்நிலத்தின்கண் நிறுத்திதற்குச் சிறியதோர் மார்க்கக்காட்டுதற்பொருட்டு நின் மாட்டுயாமே சிலவினாக்கள் நிகழ்த்தி விளக்குகின்றும்; உய்த்துணர்ந்து கேட்பாயாக.

நீ குமுத்தையாயிருந்த பருவத்திலே சின்தாய் இன்னளென்று யாக்கனம் உணர்ந்தாய்? அவளுரைப்பவன்றோ உணர்ந்தாய். அவன்பாலுண்ணுக் கொண்டு சொல்லி உன்னை ஊட்டியசால்த்தினெல்லாம் நீ உணவுகொள்ளும் அப்பொருளையாக்கனம் உணர்ந்தாய்? அவளுரைப்பவையன்றோ உணர்ந்தாய். இவ்வாறே உலகிபற் பொருள்கட்டெல்லாம் பெயரிடாமாயும், அவற்றைத்தெரிந்து பயன்படுத்துமாறு மெல்லாம் யாக்கனம் உணர்ந்தாய்? அவளுரைப்பவையன்றோ உணர்ந்தாய் அக்காலங்களினெல்லாம் நின் அன்னை சொல்லியவற்றை அவள் சொல்லியவாறே நீ நம்பினதன்றி, அவள்சொன்ன ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்ச்சி செய்து பின்னீ நம்பியதுண்டோ? இல்லையே. இப்போதுதான் என்ன! நீ சிலையில்கழுஞ்சென்று சல்லியிலும் சால்லங்களினெல்லாம், உபாத்தியாயர் சொல்லியவியலையும் களை ஒருக்கே நம்பி, அந்நம்பிக்கையின்மேல் உன்னறிவெனாத்திண்ணிய அரணைக்கட்டுதலன்றி, உபாத்தியாயர் கற்பிக்கும் ஒவ்வொன்றிலும் நீயுயர்கொண்டு தெளிந்ததுண்டோ? உபாத்தியாயர் ஒருபொருளுக்கு நீ ஏன் ஒன்றுக்கு நிலமென்றும் ஒன்றுக்குத் தீனன்றும் பலவாறாகப் பெயரிட்டுக் காட்டினால் அகற்கு ஏன் அப்பெயர் அமைத்தார் என்று நீ ஆராய்ந்ததுண்டோ? அல்லது அவர் சொல்வது பொருத்ததானேவென்று நீ சந்தேகம் நிகழ்ப்பெற்றதுண்டோ? இவையெல்லாம் ஒரு புறத்திடக்க. நீ தினந்தோறும் நண்பர்களோடுகலந்து பழகுகாலும் பொருளீட்டுக்காலும் அவ்வவர் உரைக்குஞ்சொற்களையும் பொருள்களையும் பொருத்த ஆராய்ச்சிசெய்துதான் நம்புகின்றனையோ? ஒருவர் அமெரிக்காதேயம் ஒன்று இருக்கின்றது என்றுரைத்தால், அப்படி ஒருதேயத்தை நான்கண்டதில்லாமையால் அதுபொய்யென்பாயோ? ஒருகாலும் உரையாய் இருந்தவாற்றால், உன்னறிவு முதிர்ச்சியும் ஆராய்ச்சிக்கிறணர் தொழிலொருமைப்பாடும் பிறவுமெல்லாம் பிறர்சொல்லின்கண் உணகரு இயல்பாகவெழுந்த நம்பகம்பற்றியே மெய்யாய் நிகழ்வதல்லது வேறு இன்றும், இனி, அந்நன்ம உணக்கு நிகழ்வாகிய நம்பகவுணர்ச்சியும் உணக்கு அதனை வருவிக்கின்றவர் மெய்யுரையியல்புபற்றியே உரம்பெற்றுத்தோன்றும். அவர் காரதேயத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவம் எண்ணினத்தாம் நேரேகண்டிருந்தகாக உரைத்திவராயின் அச்சம்பவத்தின்கண் நம்பிக்கை மிக உறுதியாக உணக்குத் தோன்றாநிற்கும்; அவர் அதனைத் தாமே நேரிற் காணாமற் கண்டார் ஒருவர் தங்குரைப்பத் தாக்கேட்டவாறே அதனை உணக்கு

தொல்காப்பியமுழுமுதன்மை.

சென்ற இரண்டாம் இதழிலே நம் ஊழ்தரும் தரிசிரபுரம் செயின்ட் லோசுப்கலாசாலேத் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய ஸ்ரீ. என். சுவரீராயபிள்ளையவர்கள் தொல்காப்பியத் தமிழ் முழுமுதலானவைகளுள் பிட்டு வரைந்த விஷயம் நம்முடைய நண்பரெல்லாருமறிவர் அதன்கட் பிரதமத்திலே பண்டிதரவர்கள் நட்பின் கிழமை பிழையாவாறு நாமெல்லாம் உண்மைப்பொருளறிதலின்கண் வேட்கையிசுவடையேமாய்த் தருக்கம் நிகழ்த்தித் தெளிவுறுதல் வேண்டுமெனயாப்புறுத்த துறை எமக்குக் கழிபேருவகை ஊட்டாநின்றது. இக்காலத்தமிழ்ப்புலவர் தமக்குள்ளே ஒருமைப்பாடுடையாய் வாதம் நிகழ்த்தி உண்மையுணர்வு பெறக்காண்டல் அரிதினுமரிதாம். இந்நன்ம பொருமையும் முரண்பாடும் பெரிதுடைய இக்காலத்தில், அவ்விழிதகவு களைந்து நியாய நெறிபிறழாது உரிமைபாராட்டியும் இன்சொல் அளாவியும் வாதநிகழ்த்தி மெய்ப்பொருட்போது உடையமாதல் வேண்டுமென உறுதியுரைமொழிந்த பண்டிதரவர்க்கு எழுமைபுத்தொடரும் உழுவலன்புபாராட்டுககடப்பாடு பெரிதுடையோம். மக்களாய்ப் பிறந்த ஆன்மாக்கள் ஒவ்வொருவருக்குத் தத்தம் அனுபவமேயுடிக் குவமுதிர்ச்சி அறிவுநீடும்

பம் முதலியவற்றிற்கேற்பவே ஆராச்சிபுணர்வும் பொருட்பேறும் பிறவா நிற்
 கும். ஒருவருக்குள்ள அனுபவவியல்பும் பக்குவமுறையும் அறிவுவளர்ச்சியும் ஏனை
 யொருவர்க்குள்ளவற்றோடு ஒவ்வா. இதனால், அவ்வவருக்கு தத்தம் அபிப்பிராயத்
 தின் கண்ணே நிலைபேறு மிகவுடையராவார். அங்ஙனம் நிலைபேறு பெரிதற்று
 விளங்கும் ஒருவர் அபிப்பிராயத்தினை அறக்கோந்து அந்நிலைத்தின்கண் தன் அபிப்
 பிராயத்தினை நாட்டல் வேண்டுமென்றும் விழைவு ஒருவனுக்கு எழுதருமாயின்
 அஃது அவனநியாமையின் விளைவாவதன்றிப்பிறிதா மாறில்லை. அல்லது உம், அங்
 னனஞ்செய்ய முஃதுறுவான் தன் அபிப்பிராயத்தை வேறுபடுக்க வேண்டுமென
 வேறொருவர்வற்புறுத்திடுவாராயின் அவருரைத்த அவ்வுரைகொண்டு தன்னபிப்
 பிராயத்தைப்பற்றும்படுக்க ஒருப்படுவானோ? ஆகலான், தம்முள்மறுதலைப்பட்ட அபிப்
 பிராயங்கள் நிகழ்தல்பற்றி நடப்பின்கிழமைஉடையார், அக்கிழமைபோழ்து பகை
 மைவித்திடுதல் பெரிதும் இரங்கற்பாடு பயப்படுதொன்றும். ஆயினும் தமக்கு இனிய
 வாகக் காணப்படும் தம்மாராய்ச்சித் திறங்களை உலகின்கட்பிரசித்தஞ்செய்து
 உலகைப் பயன்படுத்தல்வேண்டுமென் னுக்கருணையுணர்வு நிகழ்ச்சியுடையார் ஒரு
 வர் அங்ஙனமே அவற்றைப்பிரசித்தஞ்செய்தவழி, அவற்றின்கண் மாறுபாடு
 டையாய்த் தம்மொடுமலையுமோரை நல்லறிவுகொளுத்தித் திருத்தும் துணையும்
 பொறையிக்கொண்டு அவரைத்தெருட்டற்பாலார். இனித்தம்மொடு மலைகது
 வாதநிகழ்த்துவார் உரைக்கும் பொருள்களை மெய்யம்மையுடையவாயின் ஆண்ட
 வற்றைத்தழீஇக்கொண்டு தம்மபிப்பிராயம் விடுதலும் நடுவிலையாளர்க்கு இன்றிய
 மையாத கடமையாம். இங்ஙனமாகிய அரியகடமை மேற்கொண்டொழுதும்
 பண்டிதர் சவிராயரவர்க்கு வந்தனந்தந்து அவர்கள் விஷயத்தின்மேல் ஈம்மா
 ராய்ச்சிசென்றவாறுரைப்பாம்,

இனிப்பண்டிதர் சவிராயரவர்கள் சித்தாந்ததீபிகையிலே தமிழ்மொழி
 யியல் விரித்துரைத்த துட்பவிஷயங்கள் பெரும்பாலான எமக்கு அங்கீகாரமாவ
 னவேயாம். அவற்றுள் ஒருசில விஷயங்களின் மாத்திரம் எமக்கு உடன்பாடு
 இடையாது. அவ்வொருசில விஷயங்களுள் ளும் தொல்காப்பியத்தமிழியன் முத
 னால் இடையிடையே செருகப்பட்ட சூத்திரங்கள் பல உடையதாம் என்னும்
 பண்டிதரவர்கள் அபிப்பிராயத்தில் முரண்பாடு பெரிதுடையோமாகலின், அங்ங
 னம் முரண்படுதற்குரிய காரணங்கள் நிரவே நிறுத்துரைப்ப வெடுத்துக்கொண்
 டாம்.

இனிப்பண்டிதர் சவிராயரவர்கள் அபிப்பிராயத்தை ஆசங்கித்து அவர்
 க்கு நாம் விடுத்த ஆப்தலிதித்தத்தில் ஒருதூலிடையிடையே வேறு வேறு விஷ
 யங்களை எழுதிச்செருகும் வழக்கம் பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர் பாலின்
 றும். அல்லது அங்ஙனம் நிகழ்ந்ததாயிற் சீந்தாமணியிற் கருதியார் பாட்டுக்
 களும் இடையிடையே கலந்தன வென்றுரைத்த ஆசிரியர் நச்சிசூரீக்கீரீயர்
 தாமுரைகறிய தொல்காப்பியமுதலான மற்றதூல்களின்கண்ணும் அதனைத்
 தெரிந்து கூறிடுவார். அவரேயன்றித் தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட இளம்
 பூரணர், சேனுவலையர், பேராசிரியர், கல்லாடர் முதலாயினாரும் அங்ஙனம்
 ஒன்று நிறுத்ததாகக்கூறினாலல்லர். என்று நம் அபிப்பிராயநெறிவித்தோம்.
 அவ்வபிப்பிராயத்தின் கண் யாமொழிந்த 'சைதாமணியிற் கந்தியார் பாட்டுக்
 களும் இடையிடையே கலந்தன' என்னும் வாக்கியப்பொருளை பண்டைக்காலத்
 தீத் தமிழ்நூல்களிலும் பிறொருட்கலவையுண்டென்பதை நிறுத்தும்
 பிரமாணமாம் என்று ஆசங்கை நிகழ்த்தினார்கள். நாமொழிதய அவ்வாக்கியத்
 தின் கருத்துறுபொருள் அதுவன்றும். சீந்தாமணி ஆரியமொழிக்காப்பிய விலக்
 கணத்தழீஇ ஆரியக்கலவை பெரிதற்று வந்தகாலத்தது; அது செந்தமிழியல்

வழக்கே முழுவதாஉள் தழீஇ வந்த அகம், புறம், கலி, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம் முதலியன போல்வதன்று. ஆரியமொழிக்கணியிந்த வேதோப சிவதாறு னூரைகளின்கண் நிகழ்ந்த பிறபொருட்கலவை, அவ்வாரியமொழிச்சம்பந்தம் பெரிதிற்று விளங்கிய சிவகசுந்தாமணியினும் போந்ததென்றல் ஓர் வியப்பன்று. அற்றேலஃதாக, ஆரிய வேதோபந்தத்களிற் பிறபொருட்கலவை நிகழ்ந்ததென்றும், தமிழ் நூலுரைகளில் அந்நனம் நிகழ்ந்ததில்லை யென்றும்கூறியதென்றே? ஒருதால் பிறபொருட்கலவைபுதல் உலகவியக்கையம் நிகழ்வதொன்றாலோவெனின்;— என்று சொன்னாய், ஆரிய வேதோபந்தத்கள் பொருள்வரம்பு அறுத்து அதனைப்பகுத்து ஒன்றோடொன்று இயைபுமாமறு நெறிப்படுத்துரைத்து அப்பொருளியல் தெளிதரடொழியும் பெற்றியவல்லவாம் ஆண்டாண்டு உரைக்கப்பட்டுப் பொருள்கள் அவ்வவ்விடங்களிலேயே உய்த்துணர்ந்து தெளியப்படுவனவாய் முன்பின்னாள்வற்றொடு பொருட்பொருத்தம் பெரிதுறுவனவல்லவாயுள்ளன. இதற்கென்றையோ காணமெனின், வேறுவேறுகாலங்களில் வேறுவேறுசிரியராத் செய்யப்பட்ட அம்மந்திரவுரைகள் பின்னோர்காலத்து ஒருக்குதொருக்கப்படுதலும், அந்நனம் ஒருவகு தொகுக்கப்பட்டிழியும் அநிலையில் நிலையுதல்பெரிதின்றிப் பின்னாற்பத்தியாம் ஆசிரியர் சிலராத் செய்யப்பட்ட வேறுவேறு மந்திரவுரைகளோடும் ஒருக்குசேர்க்கையற்றுப் பெருகுதலுமுடையனவாய் அவை ஒருதலையின்றிப் பஃறலப்பட்டு வந்தனவாமென்பது காண்டலளவையாராணக்கருதலளவையாராந தெற்றென விளங்குதலின் ஆண்டு ஆநூல்களினெல்லாம் பிறபொருட்கலவை நிகழ்தல்கூறியுரைக்கையாம். மறுபுண்படைக்காலத்துத் தமிழ் நூலுரைகள் பொருள்வரையறுத்துப் பாசுபாடு நனிவ்நன்கமுறைநெறித்துத்தெளித்துரைக்கும் மரபுபிழையாநீர்மையவாமென்பது, நோல்காப்பியம், நீருக்கநீர், நீருக்கோவையார், சிலப்பதிகாரம், மனமேகலை, கலித்தொகை, முதலிய நூலாராய்ச்சி சிறிதுதடையாக்கும் நன்றுணரக்கிடக்குமாகலின் அவை பிறபொருட்கலவைகொண்டு வரப்படுதலின்றி உண்மைப்பொருட்பொலிவுபெரிதிடையவாய்ச் சுடர்நது விளங்கின. ஆகவே, ஆரியமொழியில் வேதோப சிவத்க்கள் நானூறானும் ஆசிரியர்பலராத் பெருகமுறது ஒன்றோடொன்று வேறுபட்ட பொருட்கலவை திரிந்தது வந்த அவுயல்புபற்றியே அவரவர் தாந்தாமவேண்டியவாறெல்லாள் கலோகங்களுமுது அவற்றிடையே செருகுதற்கு இடம்பெற்றார். தமிழ் நூலுரைகள் அந்நனங்காலத்தோறும்வேறுபடும் விரவுபொருளுடையவாதலின்றித் தாந்தாமதெதுகொண்ட பொருளைநிரலே சிறுத்து மலைவின்றி யுரைமுடிவு காட்டுந் தன்மையவாய் நிற்கலின் அவற்றின்கட் பிறர் தாம்வேண்டியவாறே எழுதிச்செருக இடம்பெற்றாராயினர். இதுபற்றியன்றோ, படலங்களையும் இயல்களையும் நிரல்படலமைத்துச் சரிதவியல் பிறழாது தொகுத்தும் வகுத்தும் முடித்தும் பொருண்பரபு எழிலுறச்செய்த பெரியபுராணத்தின்கட் பிறவிடங்களில் இடைச்செருகுதற்கு அவகாசம் பெறுது, ஆண்டாண்டுப் புனைந்துரைபற்றி யெழுந்த அலக்காரப்பகுதிகளிற் பிற்காலத்து வெள்ளியம்பலத்தம்பிராவணன்பார் ஒருவர் தாமும் அலக்காரமான சிலசெய்யுட்களியற்றி அவற்றிடையே செருகுவித்தார்; அந்நனஞ்செய்திட் அத்தம்பிரான் போலிச்செய்யுட்கடாமும் உலகவியற்கை தழாதுவருளும் அபுத அலக்காரவகை மிக்கொண்டு சொன்னடைவேண்டாத்சொற்சுன்மென்மேற்றலைப்பெய்து செல்லநெறித்தாய்ப் பொருளமைப்பு அறிவுடையோரால் நகுதற்கேதுவான புன்மையுற்று நிற்கப் புரைபடுகின்றனவாகலின், உலகவியற்கையொடு பொருத்தாக தன்மைப்பினைவுமி-க்கொண்டு சொன்னடைவேண்டுஞ்சொற்கள்வேண்டுமிடம் களிலியைகது எழிலாறியின்பம்பயப்பப் பொருளமைப்பு ஆராயுந்தோறும் ஆழ்ந்தாழ்ந்துசெல்லச் சுவைமிகத்தந்துசெல்லும் பெற்றியவாய்த் திகழும் ஆசிரியர்சேக்கிழார் திருவாக்கான அலக்காரச்செய்யுட்களோடு வேறுபாடுற்று நவமணித்தொகுதியினிடையிடையே கண்டெடுத்தெறியப்பட்டுப் பரல்பொருள் பிற்காலத்தறிவுடையோரால் வேறுபிரித்தெட்டெட்டான. எனவே, பிறபொருள் விராய் வருதற்கு இடம்பெறு நூலுரைகெல்லாம் தம்முட்பொருட்சம்பந்த நெறிப்பாடின்றி வரும் ஆரியமொழி நூலுரைகளையாமென்பது உம், பொருட்சம்பந்த நெறிப்பாடு பெரிதுடைய பழந்தமிழ் நூலுரைகள் அந்நனம் இடம்பெறு வென்பது உம் இனிது விளங்கும்.

இனித்தொல்காப்பிய விலக்கணமோ ஆண்டாண்டும் புனைந்துரைவகையற்றியெழுஉஞ்செய்யுட்டொகுதி போலாது, சொற்களையும் பொருள்களையுங்கிடாதவாறெடுத்துக்கொண்டு நெறிபிறழாது இலக்கணங்கூறுவதாகலின், அதன்கட்பிறந்தமக்குவேண்டியவாறே சூத்திரங்களுமுதி யிடையிடையே செருகுதற்கு ஒருசிறிதும் அவகாசம் பெறமாட்டாரென்பது தேற்றமாம். அல்லது அவ்வாறு நிகழ்ந்ததென்றே கொளொயினும், அருகிய வழக்காய் யாண்டேனும் ஓரிடத்தே பயிலப்பெறுவதாகிய னுல்போறலின்றிய் பெருகிய வழக்காய்ச்செந்தமிழ்த்தனிமுதன்மொழியாராயுட் தென்னுதி முழுவதான சூதிக்கொண்டு பயிலப்பெறும் மாட்சிபெரிதடைய தொல்காப்பியத்தின் கண் ஆசிரியரார் செய்யப்பட்ட கும் திரங்களிலை, ஏனையோரார் செய்து சேர்க்கப்பட்ட சூத்திரங்களிலை யென்னுத்பாகுபாடு பண்டைக்காலத்தே ஆராய்ச்சிப்பட்டிருக்கும். என்ன? பிரசித்தியாகிய ஒருபொருட்கண்ணுள்ள சூறைபாடு யாண்டுப்பரந்தி எல்லார்க்கும் புலமைமாதலினென்க. இவ்வுலகியல் பற்றியன்றே ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனாரும் “குறுப்பிறந்தார் கண்வினங்குக்குற்றம் விசம்பின், மதிக்கண் மறுப்போலுயர்ந்தி என்னோ துவாராயின தூஉமென்க. இடைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கு னாலாயிற்றுத் தொல்காப்பியமெனயு களவியலுரைப்பாயிரை கூறுதலானும், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், கல்லாடர், நச்சினூர்க்கினியரை யுள்ளிட்ட ஆசிரியன்மாவெல்லாரும் அத்தனைச் சிறப்புடையதாதல் பற்றியே யதற்குரைகூறப் புருநதாரல்லது பிறிதின்ரையானும், துண்மானுழையுமுடைய ரான அவ்வாசிரியரெல்லாம், அதன்கண் இடைச்செருகுதனிகழ்ததெனயாண்டு முரையாகையானும், அன்றி அஃதுண்டெனக்கொள்ளினுஞ் செந்தமிழுலகியல் வழக்கோடஃது ஒவ்வாமையானும் அவ்வாறு கூறுதல் அடாதென்றொழிக. இங்ஙனமாகலின் சிந்தாமணியிற் சந்தியார் பாட்டுக்களுட் இடையிடையே கலந்தன” என்னும் வாக்கியப்பொருளாற் பண்டைக்காலத்தமிழ் தூதுரைகளெல்லாவற்றின் கண்ணும் பிற்பொருட்கலவை யுண்டென்னுங்கருத்துப் பெறப்பெறாமறிவிலை, அக்கருத்தி எமக்கு உடன்பாடாவதாஉமன்று, இது கிடக்க.

இனிப்பண்டிதர் சுவரிராயரவாகன், தொல்காப்பியம் ஆசிரியரார் செய்யப்பட்டகாலத்தி அறுதாது சூத்திரமுடையதாயிருந்ததெனவும், அதனை அரங்கு கொண்டுமுந்து அத்தக்கோட்டாகாள் நிகழ்த்திய கடைக்களுககு விடையுள்ளுறுத்தி அரிஸ்தபத்தெரிக்கின்றுழித் தெய்வப்புலமைத் தொல்காப்பியனார் இடையிடையே வேண்டுமிடங்களிற் செய்துசேர்த்த சூத்திரங்களானே அது முன்னையினும் மும்மடக்கு பெருகிபெனெனவும் வாராசிற்சும் ஐதிகத்தானே அந்நூல் முன்னிலையிறு பின்னிலைபெருகமுற்றதென்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்ளற்பான்று எனது உரைத்தார்க்கள். அங்ஙனம் உரைத்துழி அங்ஙவைதிகத்தினுண்மை எவ்வாறாயினுமாகுக என்று அதன்கட்டமக்கு உடம்பாடு மறுத்திட்டார்கள். இனிப்பண்டிதரவர்கள் ‘தொல்காப்பியம் முன்னிலையிற் பின்னிலைபெருகியது, என்னுந்தது மேற்கோளை வலியுறுத்தற்பொருட்டு எடுத்துக்கொண்ட ‘ஐதிக’ வேறுவிண் சொரூபவுண்மை தமக்கு இனிது விளங்காமையின், அவ்வேதசொரூபவுண்மையறிப்ப்படாத குற்றத்தால் ஏதப்போலியாய்த்தாமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளை வலியுறுத்தமாட்டாதொழியும். இங்ஙனந்தாமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளை வலியுறுத்தமாட்டாது வேறோரார்முற்ற குற்றப்படுமீ போலியுதுக்கூறி அதனால் உய்த்துணர்வாம் உய்த்துணர்வாம் என்று நெகிழ்த்துபோதல் ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் பலர்க்கு இயற்கையாவதென்றாம். அதற்கு அவர்கள் பாஷையும் இடாததது நிற்கின்றது. அவர்களுரைக்கும் வாநங்கள் பெரும்பாலான தமிழ்ப்பாஷையிலே எழுதப்படுமாயின் அவை தூர்ப்பலமுடையவாமாறு நன்று விளங்கும். இங்ஙனமாக, ஆப்தர் சுவரிராயரவர்களும் அவ்வைரோப்பிய பண்டிதர் தெறிபற்றி அவ்வாறு வழுஉப்பட மொழித்தார்க்கள். வாதம் நிகழ்த்தியுண்மைப்பொருள் புலப்படுக்கவேண்டுமென்னும் விழைவுடையாரெல்லார்க்கும் தக்கூறும் ஏதுவை வலியுறுத்தி அவ்வாற்றால் தாமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளைச் சாதித்தல் இன்றியமையாத உடமையாம். என்னிக்கூறிய தருக்கத்தில் காம் விரும்பக்கருமையாகச் செல்கின்றோமென்றும் நம்மரிய ஆப்தர்களான சுவரிராயரவர்க்குத்தேரான் அமரனூல், அவர்களைப்பொறுக்கும்படி வேண்டுகின்றோம். இது கிடக்க.

இனி, அவர்களேடுத்திக்காட்டிய 'ஐதிகக்' தானும் ஆகாயத்தி் வெழுதிக்
 சித்திரபடம்போல வெறும்போல்யேயாமாறு ஒருநிதிதகாட்டும். அவ்வைதி
 கம், பண்டிதரவர்கள் சொல்லக்கேட்டதேயன்றி வேறியாருமுரைப்பக்கேட்டி
 லேம். யாந்தாமறியேமாயினும் பிரபலத்தவாண்களாயுள்ளோர் நிவர் என்னுந்
 துணிவாலவரையெல்லாம் யாம் வினுவியபோது 'யாமறியேம், இவ்வைதிகம்
 ஏகோ புதிவதாகத்தோன்முகிந்தது' என்று அவ்வெல்லாக் தங்கருத்தன்மை
 அறிவித்திட்டார்கள். எமக்கு இலக்கண இலக்கிப நூலறிவுகொளுத்திப் பொ
 மைக்கோ ருறையுணர்த்த திருவாரூரிலிப்போது அமர்த்திருக்கும் எம்மாமியர்
 புநீமத்தவெ-நாராயணகாமப்பிள்ளையவர்களும் இங்நணம் ஓரைதிகமுண்டெ
 ணக்கூறினரல்லர். இனி, ஜூசிரியர் நச்சினூர்க்கீரியரை புள்ளிட்டதொல்வாரி
 யர் தாமும் இங்நணமோரைதிகமுண்டென யாண்டுமுரைப்பக் கண்டிலம். இவ்
 வாறு சான்றோர் பரம்பரை வழக்கானுதல் தொல்லாசிரியர் உரைவழக்கானுதல்
 புலனெறி வழக்கானுதல் பெறப்படாமல், யாரோ சிலர் பொய்யாகக்கட்டி வழங்
 கிய புதிவழக்காய் அருகிவரும் ஐதிகமொன்றானே, ஆன்றோர்வழக்கோடொத்
 துவருக தொல்காப்பிய முழுமுதலுள்ளின்கட் கலவையுண்டென்றல் ஒருசிறிதும்
 பொருத்தாதாமென்று மறுக்க. சரிசமுறைபிறழாது சிவவல்ல வ துக்கண் பர
 வைவழக்காய் ஆன்றோ ராசாரமுடையவாய் வருதல்வேண்டென்பது ஒரு
 தலையாய் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. இம்முறை, பிரபல ஆங்கிலத்ததுவசாத்தி
 ரியாராய்முகூட என்பவர் மக்களுணர்வுரை என்னுந் தம் நூலுள் விரித்தெ
 டத்து விளக்குமாற்றுகண்காண்க. இதனே நம் ஆப்தரவர்களேததுக்காட்டிய
 ஐதிகவுரைக்காரணம் பொருநதாதென்பது காட்டினும்.

இனிப்பண்டிதரவர்கள் இறையனூரகப்பொருளுரை வகைப்பற்றி ஆசங்கை
 நிகழ்த்திய பகுதிநுட்பமுடையதாகையால் அதனை முறையே யாய்ந்துசெல்லால்
 இறையனூரகப்பொருளுரைக்குப் பாயிரஞ்செய்தார் தெய்வப்புலமை நகரனூர்
 பரப்பரையில்வாத முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனூரேயாம என்று நம் ஆப்தரவர்
 கள் மொழிதவுரை பொருத்தமிகவுடைத்தாம். அதன்கண் எமக்கு வருகொண்
 றுன்னரே ஆராய்ச்சி நிகழ்துபாயிரவுரைக்காரலரியற்றியதன்றென்றைதுணி
 புகொண்டபோதருளினீரும்; என்னே? பொருளதிதார வுணர்ச்சியின்றிக் கவன்
 றிருத்த அக்காலச்சுவைப்புலவருள் ஒருவரான நகரனூர்தாமே பாயிரவுரையுங்
 கூறினராயின் ஆண்டுத் தம்மையுள்ளிட்ட அப்புலவரெல்லார்க்கும் பொருளதி
 காரவுணர்ச்சியின்றென்பது வெளிப்படையாற் கூறிவைத்துப் பின்னுகுதிரவுரை
 கதோமும் பொருளதிசார துண்பொருளெல்லாம் ஒருகவகெடுத்துத் தருக்கசெ
 டிலமாக நிறுவி விளக்கலமையாமையானும், தம்மெட்டாவது பரம்பலையில் வரு
 வாராகிய முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனூரை முன்மொழிந்துகோடல் சாலாமை
 யானும், தம்மையுள்ளிட்டார்கடைச்சுக்காலிருந்து தரிழாராய்ந்தது ஆயிரத்
 தெண்ணூற்றைம்பதிற்பிறாண்டென்ப; அவர்களைச்சுவகமிரீஇயினர் கடல்கொள்
 எப்பட்டுப்போகிருந்த முடத்திருநாற் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுவழிவீரக
 நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப' என்று அதன் முதலும்மும் ஒருநகநிதரைத்
 தல் சுவகம் முடிவெய்திய பிற்காலத்திருநதார்க்கன்றி அக்காலத்திருந்தார்க்கு
 ஆகாமையானுமென்பது. அல்லதுதாம், ஒருநாற்குரையெழுதிய தாமே அந்நா
 லுரைக்குப்பாயிரக்கூறுதல் தம்மைப்புழந்ததாய் முடியுமாதலானும், அவ்வா
 றன்றி நூலுக்குப்பாயிரவுரை கூறினாரென்பார்க்குக் "கணக்காயனூர்மகனூர் நக்கீ
 ரர் உரைத்தவிடத்துப் பதரதொறுக கண்ணீர் வார்த்து மெய்மமயிர் சிவிர்ப்ப
 இருந்தான் இருப்ப ஆர்ப்பெடுத்து மெய்யுரைபெற்றும் இவ்நாற்கென்றார்."
 எனவும் "அதனை உப்புரிசுடிசிறார் மனோவான் உருத்திர சருமனுவான்செய்
 தது இந்நாற்குரையென்பாருமுனர்; அவர்செய்திலர், மெய்யுரைகேட்டாடுரென்க,
 மதுரை ஆலவாயிற்பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனூரால்
 உரைகண்டுமாரசவாரியாற் கேட்கப்பட்டதென்க" எனவுங்கூறித்தம்மைப்பு
 புகழ்த்தெடுத்தல் என்னையெனக் கடாயினூர்க்கு இறுக்கலாகாமையானும், தாமெ
 முதிய நூலுரைவைத் தாமே புகழ்ந்த பாயிரமுரைத்தல் வடநூலாரிகடக்கா

ணப்பதெல் பற்றி அதனைத் தமிழ்நூலார் மேலும் ஏற்றிவிடத் தோருந்தாதென்பதற்குத் 'தோன்றுதோற்றித் துறைபல முடிப்பினூந், தானறம்புகழ்தருதியன்றே' என்னும் விதியே கரிபோக்கு மாதலானும் பாயிரவுரை நகரனூர் உரைத்ததன்றென்று துணிக. நக்கிரனூரைகேட்டுவந்த பரம்பரையிலுள்ளாரான நீலகண்டனூர்தாமே யவ்வுரைக்குப் புறமாகப் பாயிரவுரை யெழுதினரென்க. எனினூர் நூலுரைத்தபின்றை அதன்வரலாறுதெரிப்பப் பாயிரவுரைசெய்யப்படுதலை தொல்லாசிரியர்மரபாதலானும், இதுபெற்றமெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்த ஆசிரியர் சிவநானயோகிகளும் குறாவளியிற் 'பாயிரம்துலசெய்தபின்னர்ச்செய்யப்படுவதாகலின்' என்று வரம்புகோலியரைத்தலானுமென்பது. இங்ஙனம், இதையனூர்களவியலுரைகண்டார் தெய்வப்புலமை நக்கிரனூரென்பதூஉம், அந்நூலுரைவரலாறு தெரிப்பப் பாயிரவுரைகண்டார் அவர் பரம்பரையில்வந்த நீலகண்டனூரென்பதூஉம் நன்குணர்ந்தன்றே ஆசிரியர் சிவநானயோகிகள் 'கேட்டுபோன்' 'யாப்ப' என்பவற்றிற்கு நீலகண்டனூரைக்க வுரைப்பொருளை மறுத்துத் தொல்காப்பிபச் சூத்திரவியுத்தியிற் கிறந்ததோர் பொருளகாட்டித் தம்முரைத்துத் துவாராயினதூஉ மென்க. இப்பெற்றிதேறாத ஸ்ரீமத்சபாபதிநாவலரவர்க்கள் பாயிரவுரை நக்கிரனூரைக்கதே யாமென் மருண்டு அதனை அங்ஙவாதே பிறமுக்கொண்டு நக்கிரனூர் தெய்வப்பெற்றிபுடையராசாசாலத்தே களவியலுக்கு உரைகண்டாராகலின், அஃதுணர்ந்து ஆசிரியர் சிவநானயோகிகள் அவ்வுரைப்பொய்ம்மைகாட்டிமுதுத்திட்டாரெனத் திராவிடப்பிரகாசிகையில் தெய்வப்புலமை நக்கிரனூர்க்கு அளவிறந்த குற்றங்கூறிய பெரிதுபிரப்பிவாராயினார். ஆசிரியர் சிவநானயோகிகள், நாவலரவர்கள் கூறுமாறு வேதவழக்கும் ஆன்றோர் ஆசாரவரம்புக்கடந்து தெய்வப்பெற்றிபுடையாரான நகரனூரை யைப் பழித்திப் பெரியதோர் அபசாரம்புரியும் கீரரல்லர். அப்பெரியார், களவியல்பாயிரவுரை நக்கிரனூரைத்ததன்றென்னுந் துணிபுற்றியே அதனை அறுக்க முக்திற்றுர் இவ்வாறே ஸ்ரீமத்சபாபதிநாவலரவர்கள் ஒரோவிடங்களில் தொல்லாசிரியர் மெய்மை வரம்பழித்துரைத்த வுரைகளையெல்லாம் ஆசாங்கிதெடுத்ததுக்கொண்டு 'நக்கிரனூர் தெய்வப்புலமை மாட்சி' என்னும் விஷயத்தின்கீழ் நின்று விரித்து விளக்குவாம் அங்ஙனம் செய்வுழியெல்லாம் நாவலரவர்களிடத்து உண்மை நட்புரிமை பாராட்டியே செய்வாமல்லது, அவர்களிடத்துப் பகைமை, அழுகாறுமுதலிய இழிகுணவயத்தாற் செய்வோமல்லோம் என்பது கருத்தடைக்கும்படி அவர்களையும் பிறரையும் வேண்டுகின்றோம். இது நிற்க. ஈண்டிவிரித்த காரணங்கள்பற்றியே, பண்டிதர்சுவரிராயவர்கள் களவியபாயிரவுரைகூறினா முசுநியாசிரியர் நீலகண்டனூரென்றை கருத்தின்கண் யாமொருமைப்பாடு பெரிதுடையமாயினோம். இது கண்டுகூறிய நம் ஆப்தரவாகள் துப்பமதியை மிகவியக்கின்றோம். இதுகிடக்க.

இனி, இதன்மேற் பண்டிதரவர்கள் களவியல் பாயிரவுரையில் தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரத்தைக் குறித்தது ஒன்றும் பேசப்படாமையால் கடைச்சங்கத் தொடகசக்தில் அவர் ஆராய்ச்சிக்குத் தொல்காப்பியங் கிடைத்தலது என்று யூகஞ்செய்தார்கள். அற்றேல், ஆசிரியர் நக்கிரனூர் தம்முரையிலாங்காங்குத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரச் சூத்திரங்கள் மேற்கோள்காட்டி அப்பொருளதிகார நுட்பமெல்லாம் தாம் விரிவாய் மொழிந்து தம்முரை விழுப்பந்தோற்றுவிக்கக் காண்டலின், அவராராய்ச்சிக்குத் தொல்காப்பியம் அகப்பட்டிலது என்றுரைத்தல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது. அற்றன்று, அக்காலத்துவழங்கிய பொருளதிகாரச்சூத்திரங்கள் ஒரோவொன்றைத் தம்முரையில் மேற்கோளாக மொழிந்து உரையரைத்தாரெனலாகாதோவெனின்;—நன்றுசொன்னும். பொருளதிகாரம் வல்லராகாத அவர் ஒரோவொரு சூத்திரங்கன்பற்றியே அப்பொருளதிகார நுன்பொருளெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்து மிகச் சுருங்கிய அவ் விறையனூர்களவியலுக்கு மிகவிரித்த விழுமிய நல்லுரை கண்டருளினாரென்றல் உலகவழக்கோடும் ஆன்றோராசாரத்தோடும் ஒவ்வாமையானும், தமிழ்க்கல்விவளஞ்சுருங்கிய

உ

சிவமயம்.

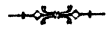
திருச்சிற்றம்பலத்திற்

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தருடையோடம்

“ரெண்ணை வேதாகமோகத சைவசிந்தா, தசபை”

பிரசுரம்

ஞானசாகரம்.

இது.

சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர டௌதிகசாத்திர இலக்கணஇலக்கியப்
பொருள விரிகும யாநாஃப பதிரிகை,

பதுமம்-க. } சாலி. து. ௨-௬ சுடகிருது (ஸ்ரீ) வைகாசி. ன் ஆனி. ன் } இதுகள் ௫-௬.

பொருளடக்கம்.

கேடுபரிடதக் கருத்துப் பொருள்விளக்கம்
சுவேதாசுவதரோபரிடத மொழியொப்பு.
சகலோபாசனை.
சமயப்பொயினம்.
இலக்கணவாராய்ச்சி.
சாகுந்தலமொழியொப்பு, } ௮ துமாரகாம்பியினை.
சாணக்கியசதகம்.
தொல்காப்பிய முழுமுதன்மை.
சுமாசாரக்குறிப்புகள்.

பத்திரா திபர். நாகபட்டினம்-வேதாசலம்பிள்ளை,
சென்னைக் கிறிஸ்தியன்காலேஜ் தரிழ்ப்பு ன்டிதர்.

செனனை ச
சோமசுந்தர விலாச யந்திர சாலையில
முதலீகரிககப்பட்டது.

1902.

அன்புள்ள ஐய,

நாந்தம்மிந்கலந்து பலநாட் கழிந்ததேனும், தங்கள் அருமை பெருமைகளை அன்றொட்டு என்றும் மறந்தவனல்லேன். நாடோறுமுள்ளன்பு பெருகுவது. சிலதினங்களின்மூன்றுள்ளான் நண்பர் ஒருவர், தாங்களியற்றிய “மும்மணிக்கோவை”யை. என்பார் வைக்கு அனுப்பினார். அதனைக்கண்டதூர் தங்களைக் கண்டாற்போலும் ஆனந்தமடைந்தேன். அது தங்கள்மீதுள்ள எனது அபிமானத்தை விருத்திபண்ணிற்று.

அச்சீரியதூல் சொற்கவை பொருட்சுவைநிரம்பிக் கற்றொறுங்கருத்தைக் கவர்வது. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகையாதிய சங்கச்செய்யுட்களின் நிரம்பவாய்ந்து ஆக்கியோனது தமிழ் ஆராய்ச்சியைத் தெள்ளிதிற் காட்டுவது. ஒசையுடைமை, ஆழுமுடைமையமைந்து, ஆன்றோர் செய்யுட்களின் அழகெலாங்கவர்ந்து, பசுந்தமிழ்ச்சொற்கள் செறிந்து நல்லொழுக்கம்பயின்றிருப்பதொன்று; அதனைப் படித்தேற்றும் பெரிது வியப்பையும் உவப்பையும் பெருக்கிற்று.

இக்காலத்துச் சீரியவல்லன சில தூல்களும் கலாசாலைப்பரிகைக்குப் பாடமாக ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. அது சிறிசிலரது செல்வாக்கானேபோலும். இம்மும்மணிக்கோவை போன்றன நமது சர்வகலாசாலங்களிற் பாடமாக நியமிக்கப்பட்டுத் தகுதியை நிரம்பவுமுடையன. ஏனோ இந் தூல் பி. எ. வகுப்புப் பாடங்களுள் ஒன்றாகல் கூடாது? இதுவியைத்தில் தாங்கள் சிறிதுமுயற்சியைய வேண்டுகிறேன். ம - ர - ஈ - ஸ்ரீ தண்டலம். பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள் இதில் தக்களுக்கு வேண்டும் உதவி புரிவார்களென்று நம்புகிறேன். அவர்கள் போன்றோரைத் தாங்கள் கேட்பதொன்றே போதுமானது.

தங்கள் ஆப்தன,

டி - சுவரிராயன்,

சென்ட் ஜோசப் காலேஜ், தலைமைத் தமிழ்ப்பண்ணிதர்.

உ

குமரன்ருணை.

திருவாலைய,

12 - 6 - 902

எனது மனது தனது டாராட்டும் ஐய!

சுடம் விரும்புந் தாலத மஃதே.

தாங்களியற்றிய திருவொற்றி முருகர் மும்மணிக்கோவை என்னும் திவ்விய தூல் ஒன்று உடந்த திங்களென் பாறுந்ந்து; அதனை நோக்குந்தோறும் எனக்குள்தாய மனவெழுச்சி கூறுந்ந்தத்தன்று.

இந் தூல் தங்கள் அன்பின்றிறத்தையும் சங்கதூற்றேர்ச்சியையும் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தாநின்றது.

ஒவ்வொர் கவிதளுள்ளும் அமைந்து கிடக்கும் சொற்றிரும் பொருட்பொலிவு, அணி நலம், நல்லிலக்கணப் பிரயோசம், பத்தித்தன்மை முதலிய விசேடங்கள் என்றொரு கூறப்படுந் தன்மையன வல்ல.

ஆங்கிலபாடையேற்றத்தானே சிறிது பொலிவு குன்றப்பெற்றுள்ள நமது தமிழணங்கிற்குத் தங்கையொத்த நல்லியற் புலவர்கள் இத்தகைய புதுவது புனைந்து போற்றல் தமிழ்நாட்டிற்கு ஓர் பெரும்பயனாகுமென்று சிந்திக்கின்றேன். பத்துப்பாட்டு மூதலிய சங்கதூல்களி லொன்றினையும் இம்மும்மணிக்கோவையையும் ஓர் புதிய கைக் கொடுப்பின் பழையதிது புதியதிது என வேறுபடுத்தல் சாத்தியமாகாதென்பது எனது துணிவு.

தாங்கள் நடாத்தும் ஞானசாகரம் என்னும் மாதார்த்தப் பத்திரிகையின் நான்கு இதழ்களும் பெற்று இன்பசாகரத்தில் மூழ்கி வருகின்றேன்.

சமயவுணர்ச்சி குன்றிவரும் இக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் அருந்தவப்பயனை இப்பத்திரிகையாகவுருப்பெற்று விளங்குவது போலும்.

சொன்னயம் பொருணயங்கொண்டு தோன்றித்தோன்றி மறைந்தொழிந்த ஞானமீருதும் போலாது இந்த ஞானசாகரம் உலகெங்கும் பரந்து நீழி நிலவுமாறு நமது பெருநூல்களைக் கடவுளாய குமரப்பெருமான் நிருவருளைச் சிந்தித்தப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இங்கனம்,

எம். ஆர். சுந்தராமிக்கவிராயன்.

கிருச்சிற்றம்பலம்.

சீக்ஞாநசம்பந்தகுருப்போநமஃ

வாழ்த்து.

“வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழக தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழக தீயதெ லாமர மைமே
சூழக வையக முந்தயர் தீர்கவே”

ஞானசாகரம்.

கேபைநிடதக் கருத்துப்பொருள் விளக்கம்.

பிருகதாரணியகோபநிடத முகவுரையிலே சங்கராசிரியர் ‘உபநிடதம்’ என்னுஞ் சொல்லை ‘உபநி’ ‘சத்’ என்று பகுத்துக்கொண்டு, அவற்றுள் ‘உபநி’ என்பதில் ‘உப’ என்பது அணிமை எனவும், ‘நி’ என்பது நிச்சயம் எனவும் பொருடருதலானும், ‘சத்’ என்பது ‘அழி’ ‘போ’ எனப்பொருடருதலானும் அவ்வுபநிடதம் என்னுஞ் சொல்லுக்குத் திரண்டபொருள் ‘இவ்வுலகினையும் அதன் கண்வரும் அறியாமையினையும் கெடுத்துப் பிரமத்தை அணுகுதல்’ என்பதே யாம் என்று உரைத்திட்டார். எனவே, அறியாமை நீக்கி உலகைப் பற்றறத் துறந்து பிரமத்தை அணுகுதற்கு ஏதுவாகிய ஞானத்தைப்போதிப்பது உபநிடதம் என்று அவ்வாறு கோடலுமாம். இது நிற்க.

இனி இதன் முதற்கண்டத்தில் சீடன் வினவும் ‘எவராற் கட்டளை யிடப் பட்டும்’ என்னுஞ் சுலோகத்திலே ‘பிரதமபிராணன்’ என்றது முதன் முதல் அறிபொருளான ஆன்மாவுக்குச் சரீரத்தைத் தந்தருளி முதல்வன் கிருட்டி தொடங்கிய பண்டைக்காலத்தே தோன்றிய பிராணனேயாம். பிராணனைன்றது பிராணவாயுவையன்று, உயிர் உடம்பகத்தே நிற்பெற்று இயங்குதற்கு ஏதுவாகிய தத்துவமேயாம்.

மனம், பிராணன், சொல், கண், காது முதலிய கருவிகளெல்லாம் அறிவில்லாத சடப்பொருள்கள். சடப்பொருள்களெல்லாம் பிறபொருள்களால் இயக்கப்பட்டாலல்லது தாமே இயங்கமாட்டா. அறிவுடைய சித்துப்பொருள்கள் தாமே இயங்குதலும் பிறவற்றை இயக்குதலும் வாயிய இயல்பினை யுடைய வாம். இந்த நியதிப்பாட்டாலே யாண்டேனும் ஒரு சடப்பொருள் தானே இயங்கக்காண்டுமாயின், அதனை யியங்கக்கேசியும் மற்றைப்பொருள் மனது கண்ணுக்குப்பலனாயிற்றில்லை என்பது யார்க்கும் விளங்கும், அங்ஙனம் விளங்

காதாபிணம் அதன் இருப்பை பிராகரித்தற்கு யாரும் ஒருப்பட்டமாட்டார்; அப் பொருள் யாதென்று ஆராயமுயல்வார். அங்ஙனமே, ஒருவன் சரீரத்தின் கண்ணே மனம் முதலிய கருவிகள் இயங்கக்காண்டலால் அவற்றை யியக்குவது யானு என்று ஆராயலும் வேட்கையுடையன சீடன் அவ்வாறு வினா யினான். நன்று சொன்னீர், ஒரு சரீரத்தின்கண்ணே சேதனப்பொருளான ஆன்மாவிருத்தல் சிறுமகார்க்கும் அறியக்கிடந்ததொன்றாகலின், அதுவே அக்கருவிகளை இயக்குகின்றது என்பது அறிவோம், அதனின் வேறாக ஒன்றுள் ளதுபோல் வினாதல் பயனின்றாதலே யன்றி அறியாமையுமாமெனின்; - உயிரி ரிஷி விளங்காது அயர்ந்து உறங்குங்காலத்தே பிராணன் முதலிய சில அகக் கருவிகள் இயங்கக்காண்டலானும், உயிரிஷி விளங்கி நிற்குங்காலந்தும் அவ்வறிவு அந்நின்றவாதேதான் நினைந்தாங்கு விளங்கி நிலலாது அறிவுமயங்கி உறங்குதனானும் அவ்வுயிரே அக்கருவிகளை இயக்குமென்பது ஒருவாற்றானும் பெறப்படுமாநிலை. அதுவன்றியும், பிராணன் முதலிய கருவிகளோடு உடங்கு இயைந்து நிற்பினல்லது அறிவு விளங்காத உயிர் அக்கருவிகளை அறிந்து இயக்குமென்பது ஒரு சிறிதும்பொருந்தாது. இங்ஙனம் அக்கருவிகள் தாமே யியங்காமையானும், அவற்றை யியக்குவது ஆன்மாவேயாமென்பது பொருந்தாமையானும் இவை யிரண்டும்ல்லா முதல்வனே அவற்றை யியக்குவானென்பது பொதுவகையானுணர்ந்து அம்முதல்வனியல்பு மேலும் அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டுச் சீடன் அவ்வாறு வினாயினாகலின் அது வருவாதல் யாண்டையதென்றொழிக. இவ்வாறு சீடன் முதல்வனிருப்பை ஒருவாற்றானுணர்ந்து வினாயினென்று கொள்ளாக்கால் அவன் வினாறிப்போந்த 'எந்தக் கடவுள் கண்ணையுங் காதையுங் தத்தம் நிலையில் நிறுத்துகின்றார்?' என்னும் வாக்கியம் பொருள்படுமாநிலை. இனிப் பின்வருஞ் சுலோகங்க ளெல்லாஞ் சீடனுக்கு அக்கடவுட்பொருள் பெய்ம்மை யுணர்த்தி ஆசிரியன் விடையாய் எழுந்தன. அவற்றுள், 'செவியினுட்செவியாயும்' என்னுஞ் சுலோகம் 'அவனை விழியும் வாக்கு மனமுஞ்சென்று அணுகமாட்டா' என்றற் றொடக்கத்தன வாகவருஞ் சுலோகப்பொருள் வலியுறுத்தி யவற்றிற்கு ஓர் ஏதுவாய் நிலை பெறுகின்றது. விழி, வாக்கு, மனம் முதலிய கருவிகள் முதல்வனை அணுக மாட்டாமைக்கு ஏது என்னையென்றாயும் வழி, அவ்விழி வாக்கு முதலிய கருவிகளுக்கு விடயமாகும் உலகியற்புறப்பொருள்போலாது அவ்விழி முதலியவற்றின்கண் உண்ணின்று விளங்குவான் முதல்வனாகலின் அவை அவனை அறியமாட்டா வென்பதுபற்றி 'அவனை விழியும் வாக்கும் மனமுஞ்சென்று அணுகமாட்டா' என்று அவ்வாறு தெளியவெடுத்தோதினார். புறப்பொருளைக் காணுங்கண் தண்ணையுங் காணுது தன் உண்ணின்ற ஒளியையுங்காணுது, புறப் பொருளை யறியும் மனவுணர்வு தண்ணையு முணராது தன் உண்ணின்ற ஆன்மவுணர்வையு முணராது. எனவே 'செவியினுட்செவியாயும் உள்ளத்தினுள் உள்ளமாயும் சொல்லினுட் சொல்லாயும் இருக்கும் முதல்வனை' அவைகண்

பெணர் தல் செல்வாதென்பது பெற்றும். இக்கருத்தே பற்றி “அறியவிரண்டல்ல-
னாக் கறிவுதன் னு, லறிப்ப்படா னறியினுள்ளான்” என்னுஞ் சிவஞானபோதத்
திருவாக்கும் எழுந்ததென்றுணர்க. இவ்வாறே “அவன் வாக்கினலும் மனத்
தினலும் கண்ணினலும் பெறப்படுவானல்லன்” எனக் கிடோபநிடதத்தினும்
“கண்ணினலும் வாக்கினலும் மந்தைப் பொறிகளாலுந் தவத்தாலுங் கர்மத்
தாலும் அவன் அறியப்படுவானல்லன்” என முண்டகோபநிடதத்தினுங் கூறப்
பட்டன. இது நிற்க.

இனி ஐம்பொறிக்கு விடயமாகுந் தூலப்பிரபஞ்சம்போல்வதன்றிச் சூக்
ருமமாய்த் தூலப்பிரபஞ்சத்திற்குங் காரணமாயிருக்கும் மாயை முதலிய தத்து
வங்களே மனம் முதலிய அக்கருவிகளை மியக்குமென்று கொள்ளாமோ வெ
னின்; கொள்ளாம். சித்துப்பொருளின் சம்பந்தமின்றிச் சடப்பொருளொன்
றையொன்று இயக்கும் என்பது காண்டலளவை விரோதமாகலானும், மாயை
முதலான சூக்குமதத்துவங்களும் சடப்பொருள்களை யாமாகலானும், தூல
சூக்குமமாக நிற்கும் மாயைக்கு அதீதமாக விளங்குவான் முதல்வ னாதலானும்
மாயை முதலான எல்லாத் தத்துவங்களையு மியக்குவான் முதல்வனே யென்
பார் ‘அறியப்படுபொருளின் அது வேறாகவுள்ளது; அற்றேல், அறியப்படாத
பொருளே யதுவாமென நீயுரைப்பின், அஃது அறியப்படாத பொருளையுங்
கடந்து செல்வது’ என்று கூறினார்.

இனித் தூலசூக்குமமாய்க்கிடக்கும் எல்லாத் தத்துவங்களையுந் தனக்குப்
பல்வேறுவகைப்பட்ட சரீரங்களாகக்கொண்டு அவற்றுள் அந்த ரான்மனாய்
விளங்கும் பிரமப்பொருளின் பெற்றி தேறாது, அச்சரீரங்களையே பிரமமாகத்
துணிந்து வழிபடும் ஒருசாரார் மதப்பற்றி ஆசங்கித்துச் ‘சொல்லிலை வெளிப்
படுவதன்றாய்ச் சொல்லித் தான் வெளிப்படுத்துகின்ற அந்தப் பொருளைப் பிரி
யமென்று நினைந்திடுக, இதுவென்று நினைந்து உடாசிக்கப்படும் அதனை அவ்
வாறு நினையற்க’ என்று வலியுறுத்து ஓதினார். என்னே? இது இது என்று
சுட்டப்படுகின்ற பொருள்களெல்லாம் ஐம்பொறிக்கு விடயமாகத் தன்மேலும்
வரையறைப்படுங்கண்டப்பொருள்களையாம்; சருவவியாபகரூப் விளங்கும்
ஈசரனை அங்ஙனம் இது இது வென்று கிளந்து சுட்டுதல் அமையாமையானும்,
செய்வானுக்குஞ் செயப்படு பொருளுக்குமுள்ள பேத முணராது அவை
யிரண்டனையும் ஒன்றென்று கோடல் இழுக்காமாதலானுமென்பது. அற்றேல்,
கல்லினலுஞ் செம்பினலும் உருவங்கள் தாபித்துக்கொண்டு அவற்றின்கண்
வழிபாடு இயற்றுதல் யாங்ஙனமெனின்; - ஈசரன் ஓயீரார் அன்பர்க்கு அனுக்
கிரகிக்கும்பொருட்டுத் தாங்கிவந்த சகனாமங்கன அருட்கருணைத் திருவுருவ
வடையாளமாய்ச் செய்துகொண்ட அவ்விக்கிரகங்களெல்லாம் அவ்விசுரனுக்
குச் சரீரங்களாக வழங்கப்படுதலால் அவை குற்றமாமாது இல்லை. சாத்தர்,
கொற்றுவென்று அழைத்தவழி அவ்வப்பெயர்களை யுடையோர் எதிர்வந்து
நிற்பக் காண்கின்றோம்; சாத்தன், கொற்றன் எனுஞ்சொற்கள் அவ்வவ் வான்

மாலைத்தாங்கிய சரீரத்திற்கு இடப்பட்ட பெயர்கள்; சரீரத்திற்குரிய அச் சொற்களால் அழைத்தவழி அவற்றையுடையரான சரீரிகள் வந்து நிற்கு மாறுபோல ஈசர சரீரத்தின்கட்செய்யப்படுகின்ற வழிபாடுகள் ஈசரன்மாட்டு எய்துதற்கு ஒரீழுக்கிலை; அங்ஙனம் உபாசித்தலாலே ஈசரன் சரீரமாயாது இல்லை, சரீரம் ஈசரனுமாயில்லை, ஈசரன் ஈசரனே சரீரம் சரீரமே, அவ்வா ருயினும் ஈசரன் சரீரமாயும் நிற்பன் அவற்றின் வேறுமாயும் நிற்பனென் றுணர்க. இவ்வாறு கல்வினாளுஞ் செய்பினாளுந் தாபித்து உபாசிக்கப்படு கின்ற வித்திரகங்கள் சகனமங்கனொபரசனைக் கெதுவாய் முடிந்திடுதலால் அவை அவ்வா நிகழப்பட்டாவென்றொழுக. ஈண்டு 'இதுவென்று நினைந்து உபாசிக்கப்படும் அதனை அவ்வாறு நினைபற்க' என்று வலியுறுத்தெழுந்த வாக்கியம், ஈசரனை வழுத்துவதற்கு அமைந்த வித்திரக சரீரங்களை யே அவ்வீசர னுக்கருத்தாக என்று அறிவுறுத்துதலை றுதலிற்று. இஃதுணரமாட்டாது தமக்கு வேண்டியவரே யுரை யுரைப்பாருமுனர். அவர் கூற்றுப் பொருந் தானை 'சுகனொபரசனை'யில் விளித்துக் காட்டி வினக்கினும், ஆண்டுக்காண்க.

இனி, மாணுக்கன் ஐயத்திரிபின்றிப் பிரம சொரூப விலக்கணம் இனி துணர்ந்து கோடற்பொருட்டுச் 'சொல்லினால் வெளிப்படுவதன்றாய்' என்பது முதல் இக்கண்ட முடிவுகாரணம் மேலுமேலும் வலியுறுத்தோதினார்.

இனி இம்முதற்கண்ட முதன் முடிவுகாரணம் பிரமமென்பது தூலகுக்கும் அசேதன தத்துவங்கட்கு அதீதமாய் அவற்றைநன்னியக்குவதன்றித்தானவற் றால் இயக்கப்படுவதன்றென்பது கூறினார். இனி இரண்டாக் கண்டத்தில் குக்கும் சேதன தத்துவமாயிய ஆன்மஞானத்தானும் அஃது அறியப்படுவதன் றென்ப துணர்ந்ததிகின்றார்.

இனி இரண்டாக் கண்டத்து னோதுமரே பிரமம் ஆன்மஞானத்தானும் அறியப்படுவதன்றாயின் அங்ஙனம் ஓர் பரம்பொருள் உண்டெனக்கோடலாற் போந்த பயன் என்னையோவெனின்; - அங்ஙனம் பிரமம் ஒருவாற்றினும் அறி யப்படுவதன்றெனல் அவ்விரண்டாக் கண்டத்தின் கருத்தன்று. ஆன்மஞான விருத்தியெல்லாம் உலகியற் புறப்பொருள் பற்றியே எழுகின்றன; அவற்றின் வேறாய் வருதல் காட்சிவகையானுந் கருத்துவகையானுந் துணியப்படவில்லை. அப்பெற்றித்தானும் ஆன்மஞானத்திற் பரப்பிரமப்பொருள் கோசரிக்கும் என்று கோடுமாயின் அதுவும் அவ்வுலகியற்பொருளுளொன்றாகவேவைத் தெண்ணப்படுதலன்றிப் பித்தமாயில்லை. அல்லதூஉம், ஆன்மஞானத்தின் வேறாய்நியப்படுதலின்றி அவ்வான்மஞானத்தின்கண்ணுஞ் சூக்குமமாய் விள ற்கும் இறை முதற்பொருள் அறியப்படாதென்பதே யிக்கண்டத்தின் கருத்தா வது. இக்கருத்துப்பற்றியே ஆசிரியர்-மெய்கண்டதேவ னையுநரும் "இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்கு மனத்திகோசரமாய்கின்ற வதுவே சத்தாயுள்ள சிவ

மென்றுணரப்பாற்று” என்று வார்த்திகப் பொழிப்புரைத்தருளினு ரென்க ஆகவே, தூலருக்குமமாரு மாயாகருவிகளைக் கொண்டுணரும் ஆள்பம்பூரான மாத்திரைக்கே பரப்பிரமப்பொருள் விளங்காதென்பதூஉம், அக்கருவிகளினு தவியின்றியவற்றை யிறந்து நின்று அப்பரப்பிரமப்பொருளின் நிருவரு னெறி சார்ந்தொழுகும் பதிஞானத்திற்கு ஞேப விசேடமாய் அஃது புலனுப் விளங்குமென்பதூஉம் பெற்றும். இற்றுட்பந் தெரித்தற்கன்றே “ஊனக்கண் பாசமுணராய் பதியை, ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தை நாம” எனவும் “பாசஞா னத்தாலும் பசுஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதிஞானத்தாலே, நேச மொடு முள்ளத்தே நாம” எனவும் அருமைத்திருவாக்குகள் எழுந் தனவென்க. இனி, அப்பிரமப்பொருள் ஆன்மஞானத்தொடு சார்ந்தி யங் கனம் அளந்தறிய முடியாதாயினும், தேவர்கள் பிரமத்தைத் தொட்டறிந்தார்க ளென ஆண்டாண்டு ஒதப்படுமாறு பற்றி மற்று அத்தேவர்களினு முயர்ந்தோ னுப் விளங்குமவனே முழுமுதற்கடவுளென் றறிவோமெனின்;-அவ்வாறு அறி வதூஉங் குறைபாடுடையதே யாமென்று பின் ஒருதாரணத்தின்கண் வைத்து விளக்குகின்றார். இங்ஙனம் ஆன்மஞானத்தானுந் தேவஞானத்தானும் பிர மப்பொருள் அறியப்படுவதன்றென்று துட்பந்தெரித்து ஆசிரியன் மொழிந்த ‘நான் அப்பிரமத்தை நன்றாயறிவேனென்று நீநினைப்பையாயின் ஆன்மவியல் பொடு சார்ந்திப் பிரமசொருபத்தை நீ அறிவதூஉம், தேவர்களுடன வைத்து அதன் சொருபத்தை நீ அறிவதூஉம் உண்மையிற் குறைபாடுடையனவாம்’ என்னும் வாக்கியஞ் சைவசித்தாந்த றுணுக்கப் பொருளுரைத் தொழுகுமாறு காண்க. இவ் வுபநிடதக் கருத்தறியாது மாயாவாதப் பொருள் பற்றி எழுந்த வுரைகளெல்லாம் மூலப்பொருளோடு இணங்காமன் மாறுகொண்டு மூலமொரு பக்கமும் உரையொருபக்கமுமாய் ஒழிதல் காண்க.

இனி யிதன்மேற் சீடனுரையாயெழுந்த ‘அவன் அறியப்படுபொருளென நான் நினைப்பதல்லாமல், அவனை நன்கு அறிவேனென்று நான் நினைக்கின்றி லேன்’ என்னுஞ்சுலோகப்பொருள் ஒரு சிறிது ஆராய்வாம். ‘அவன் அறிய ப்படுபொருள்’ என்றதனைப்போல ஆன்மஞானத்திற்குமஅவன் விளங்கு ற்பாலன் என்று கோடல் பொருந்தாதென்பான் ‘அவனைநன்கு அறிவேனெ ன்று நான் நினைக்கின்றிலேன்’ என்று கூறினான். ஆன்ம ஞானத்திற்கு விள கங்காமையானே அஃது அறியப்படு பொருளன்று யொழியாதென்பான் ‘அவன் அறியப்படு பொருளென நான் நினைப்பதல்லாமல்’ என்று கூறி னான். இத்தூணியினமையாமல் மேலுந் தன் கருத்தினிது விளங்கும் பொரு ட்டு ‘அவனை யறியேனென்று நானறியேன்’ என எதிர்மறை முகத்தாற் கூறி யொழிந்தான். இதனாலும் மேலுரைத்ததே இவ்வுபநிடதத்தின் பொருளென் றுணர்க. அற்றேலஃதாக, ஆசிரியன் அதுவாதவுரையாய் வந்து மேலும் அத னையே வளியுறுத்துகின்ற ‘பிரமம் அறியப்படுபொருளன்று என்று நினைப்பவனும்

பிரமம் அறியப்படுகின்றது; பிரமம் அறியப்படுபொருளே யாமென்று நீனை பவனால் அஃது அறியப்படுவதில்லை' என்னும் வாக்கியங்கள் தம்முள் இயை யாகை யான் அவற்றை யிணக்கி யுரைசொல்லுமாறு யாங்கனமெனீற் காட் டுதும். சீவபோதமுனைப்பான யான் என்னு முணர்வு செல்கின்ற காலத்தெல் லாம் அறிவுருவா யொருபொருளோடு ஒருமையுற்று நிற்கும் அதுபவம் நிகழாது; இனி அப்பொருளோ டங்கனம் ஒருமையுற்று அதுபவ நிகழும்போ தெல்லாம் யானென்னு முணர்வு செல்லாது; இதுபற்றியன்றே ஆசிரியர்-நக்கீர னாரும் “ஆற்றமை யென்பது பிறிதெவ்வுணர்வு மின்றி யவ்வாற்றமை தானே யாவது” என்றுரை யுரைப்பாராயினர். இதனை உதாரணமுகத்தானும் விளக்கு வாம். அயர்ந்துறங்குங் காலத்தே யாணவமலசத்தியோடு ஒருமித்திருந்து இன்ப நுகர்ந்து கிடக்குமுயிர் அக்காலத்து நான் இன்பதுகருகின்றே நென் றறியமாட்டாது; உறங்கி விழித்தெழுந்து ‘நான் நன்றாய்த்துங்கினேன்’ என்று தெரிதலுறுகின்ற காலத்தே அவ்வுயிர் உறக்கத்தின்கட்டுய்க்கும் இன்பத்தை யறிபாது. இவ்வாறே கழி பெருஞ்சுவையுடைய ஓரரிய அமிழ்தம் நாவிற் றொட்டு உருசிகாண்காலத்து ‘எனக்கு இஃது மிக உருசிக்கின்றது’ என்று யாருமுரையார், அதனை உருசிகண்டறிந்த மற்றைக்கணத்திலே அதனை அவ் வாறறிவர். ஒருவனு மொருத்தியுங் காமச்சுவை விசுர்பமெல்லாம் ஒருங்கு கொண்டு துய்க்கின்ற பொழுது உணர்வின்றி யவசமுற்றுக்கிடந்து அது கழிந்த துணையானே அவ்வின்பம் இவ்வாறிருந்ததினைச் சிறிதே யறிந்து தம்முட் டாமே மகிழ்வார். இங்ஙனம் இன்பந்துய்த்த ஒருமை யுற்று அறிவழிந்திருக் குங்காலமும் வேறே, இவ்வாறின்பமெய்தினேனென்று அறிவுகொள்ளுங் கால மும் வேறே யாதல் அதுபவமாய் நிகழ்தலால், முழுமுதற் பரம்பொருளோடு ஒன்றியொன்றறக்கலந்து இன்பமுதிர்ச்சியே அறிவாய் விளங்கப் பெறுகின்ற காலத்தே சீவபோதமுனைத்திருத்தல் இல்லையாம். இனிச் சீவபோதம் விரிந்து ‘யானறிந்தேன் அறிகின்றேன் அறிவேன்’ என்று அதுபவம் நிகழும்போது, முன் ஆன்மவுணர்வின் நடுவிற் கருக்கிடந்து முதிர்ந்து பெருகி அவ்வான்ம வுணர்வைக் கவர்ந்துகொண்ட சிவானந்தத்திரும்பச் சுருங்குதலுற்று அதனி டையே கரந்துபோகாநிற்கும். இவ்வுண்மை யுணர்த்துதற்கன்றே “உணர்ந் தார் குணர்வரியோன் நிலைச் சிற்றம்பலத் தொருத்தன்” என்றதனை யுணர்ந் தேவர் கூறியருளியதூஉமென்க. இருந்தவாற்றாற்றுகறியமவுணர்ந்து சலிப்பின்றி நிற்கும் ஞானமே சிவஞானமாம். அதுவே பிரமஞான மென்றுஞ் சொல்லப் படும். இதனையொழித்து ஒழிந்த ஞானங்களான் முதல்வனை யறிவேமென் பார் அறியாதவரே யாவரெனவும், அச்சிவஞான வழிநின்று இறைவனை யுணர் வார் அவனை யுண்மையானுணர்ந்தாரே யாவரெனவும் நிச்சயித்தற் கெழுந்தனை வாக்வின அவ்வாக்கியங்கள் தம்முள் முரண்படுமாறில்லையென்றொழிக.

இனி ‘நீனைக்கப்படுவன ஒவ்வொன்றுமும்’ என்னும் நான்காளு சீலோகம் அச்சிவஞானந் தலைப்பிதற்குரிய நன்மாரக்கம் இதுவென்று காட்டுதல் றது

லிற்று. அச் சிவபரம்பொருள் அண்டபிண்டங்க னெல்லாவற்றுள்ளும் புறம் புறம் ஒப்பவியாபித்து நிற்கும் முழுமுதன்மையருள்விலாகத்தைக்கண்டு அதன் கண்ணே சலிப்பின்றி நிற்கப்பெறின் அவன் பிரமத்தைத் தலைப்பட்டு இறப்பினின்று விடுபடுகின்றான். இங்ஙனஞ் சகல சாக்கிரத்தின்கண்ணே நின்மல துரியாதீத நிலைக்கொறு அறிவுறுத்துகின்ற இச்சுலோகம் சைவசித்தாந்த முடி பொருள் தலைக்கணிந்து நனிவிவங்குமுண்மை “இந்நிலைதானிலிலையே லெல்லா மீசனிடத்தினினு மீச னெல்லாவிடத்தினினு மியன்ற, அந்நிலையை யறிந்து” என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவாக்கானுங்காண்க.

இனி இம் சுலோகத்தாற் பிரமஞான மில்லாதவர்களுக்குப் பிறவித் துன்ப மிடையறாது நிகழுமெனவும், அஃதுடையார்க்கு அஃதின்றாமெனவும் வலியுறுத்தினார். இவ்வாறு இவ்விரண்டாங்கண்டத்தில், ஆன்மாவொடு சார்த்தியுந் தேவர்களொடு சார்த்தியும் பிரமத்தை யளந்தறிதல் செல்லாதென நுதலிப்புகுநது, அவற்றுள் ஆன்மாவொடு சார்த்தி யளந்துணர்தல் கூடாதெனப் பகுத்துக்கொண்டு அதனை விரித்துக்கூறினார். இஃகித் தேவர்களொடு சார்த்தி யளந்துணர்தலும் கூடாதென விரித்துரைப்பான் புகுந்து மூன்றாம் கண்டத்திலோர் சரிதங் கூறுகின்றார்.

இனிப் பரப்பிரமப்பொருளான முதல்வன் செய்வனவெல்லாம் பிறர் பொருட்டேயாம், தன்பொருட்டல்ல. தன்பொருட்டுச்செய்யாமையென்றே யெனின்; தனக்கோர் குறைபாடினமையாலென்க. தமக்குள்ள குறையினே நிரப்பவே யாரும் வினைசெய்யக் காண்கின்றோம்; எல்லாவாற்றாறும் நிறைவுடையார்க்கு அங்ஙனமோர் முயற்சிவேண்டப்படாமையால் எல்லாம் வல்ல கடவுளுக்குத் தன்பொருட்டு முயற்சியில்லையென்றொழிக. அற்றேல் பிறர் பொருட்டுத்தான் அஃது இயற்றுதலென்றேயெனின்; தனக்குள்ள பெருங் கருணை பற்றிப்பே யாமென்று விடுக்க. இது தெரிப்பவே மூன்றாம் கண்டத்து முதற்குலோகத்தில் ‘தேவர்கள் பொருட்டுப் பிரமமானது ஒருகாலத்து வெற்றி கொண்டது’ என்று சொல்லப்பட்டது. பிரமம் தம்மைக் காக்கும்பொருட்டு எய்துகித்த வெற்றியைத் தேவர்கள் தமக்குரியதென்று நினைதல் பெரிதும் ஏதமாம். பிறனொருவன் வருந்தி யீட்டிய பொருட்டொகுதியைத் தனக்குரிய தென்பான் போலப் பிரமத்திற்குரிய பொருளைத் தனதென்று பிறழ வுணர்தல் மயக்கவறிவாம். அந்த மயக்க வறிவையே விதையாகக்கொண்டு பேரிடர் வினைத்துறுதலால் அவ்வறிவைக்களைந்து அவ்வப்பொருண் மெய்யம்மை தெறிதல் எல்லார்க்கும் இன்றி யமையாத கடமையாம். இக்கடப்பாடறியாத தேவர்களுக்கு அறிவு கொளுத்தி அவரைக்காந்தல் வேண்டி அவன் அவரெதிரே ஓரியக்க வேடந்தாங்கித் தோன்றினான் என்றார்.

இஃகி கட்டிலுளப் விளங்கிய முழுமுதற் கடவுள் அருட்கருணைக்கோல்த்

தைக்கண்டும் அங்கி வாயு இந்திரன் முதலான தேவர் அவனை அறிந்திலரென்றதனால், ஈசரன் திருவருள்வழி நின்றாரன்றி யேனையோ ரவனைக் காண்டல் செல்லாதென்பது பெற்றும். இனி மூன்றாங்கண்டத் திறுதிச் சலோகத்தில் 'இனிது அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் இமவான் புதல்வியுமான உமை' தோன்றினுள்ளெனவும், நான்காங்கண்டம் முதற்சலோகத்தில் 'அவள் அது பிரம்' மென மொழிந்து இந்திரனுக்கு அறிவு கொளுத்தினுள்ளெனவுஞ் சொல்லப்பட்டவாற்றால், திருவருள் விளக்கம்பெற்ற இந்திரன் மாத்திரம் அப்பிரமத்தை ஒருவாற்றா லறிந்தானென்பது பெற்றும். 'உமை' தோன்றி யறிவறுத்தாளென்பதனால் ஆண்டுத்தோன்றிய பிரமந்தானே சிவமென்பது பெறப்படும். சிவத்திலே தாதான்மிய சம்பந்தமுற்றுப் பிரிவற நின்ற திருவருட்சக்தி உமையென்று அவ்வாறு விதந்து சொல்லப்பட்டது. சிவன்றானே அப்பனாகவும் அவ்வொளி தற்கிழமையாய் நின்ற திருவருளே அம்மையாகவு மமர்ந்து ஆன்மாக்களாகிய பசங்குழவிகளை யாண்டருளல் வேண்டினமையின் இருவருமே எழுந்தருளிப்போந்து தேவர்க்கு அதுக்கிரகிப்பாராயினார். அங்ஙனம் அதுக்கிரகிக்கின்ற விடத்தும் தாய் காட்டவே பிள்ளை தந்தையைக் காண்டல்போல் உமை யுணர்த்த இந்திரன் உணர்ந்தான். இதனால், ஆன்மாக்களெல்லாம் திருவருள் உணர்த்த உணருகின்றவரே யன்றித் தாமாகவே யுணரு நீர ரல்ல ரென்பதும் பெறப்பட்டவாறு காண்க. தாய் கருணையே வடிவாக வுடைய னென்பதும், அவளே பிள்ளைக்கு மிக நெருங்கிய பழக்க முடைய னென்பதும் எல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்ததொன்றாயினுந் தமிழ் முது மக்கண்மாத்திரம் அத்தனை விதந்தெயித்து வழங்குகின்றார். இதற்குத் தமிழ்நூலுரைகளும் பழமொழி வரக்கியங்களுஞ்சான்று பகர்கின்றன. "அன்னையும்பிதாவு முன்னறிதெய்வம்" "தாயினுநல்ல சங்கரா வுணக்கிவடகும்" என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாக்குகளும் ஈண்டுக் குறிக்கொளற் பாலனவாம். தமிழ் முதுமக்கள் ஈசரனை உபாசிக்கின்ற காலத்தும் அம்மையப்பராகவெழுந்த சகள மங்கள வருட்கோலத்தினையே வழிபடுமாறும் இதனை வலியுறுத்தாநிற்கும். இவ்வாறெல்லாம் நியாய வாராய்ச்சியெய்கின்றவிடத்து 'அம்மா' வெண்ணுந் தமிழ்ச்சொல்லே வடமொழில் 'உமா' எனத் திரிந்ததென்று ஊகிக்க இடமுண்டாகின்றது. 'உமா' என்னுஞ் சொல்லுக்கு வேறுவேறுபத்தி கூறுவாருமுளர். இது நிற்க. இந்திரன் அருள்வழிப்பட்டு நின்றானுயின் அவனறியுமாறு அப்பரப் பிரமப்பொருள் இனிது விளக்கல் வேண்டும்; அவ்வாறின் றி அவனென்திரோ சடிதியில் மறைந்துபோயிற்றென்ற றுரைத்ததென்கையெனின்; மற்றைத் தேவர்களினும் இந்திரன் முதன்மை யுடையானென்று சொல்லப்படுதலின், அத்துணைப்பெரியான அவ்வீந்திரன் ஆற்றலு மறிவும் பிரமத்தின்முன் விளக்க மின்றி யொழியுமென்பது காட்டுதற்பொருட்டு அவ்வாறு மறைந்தருளினு னென்க. அங்ஙனம் மறைந்தருளினும் அவன் மற்றைத் தேவர்களைப் போற்றிரும்பி வாளாது போகாமல், ஆண்டுநின்றவாறே தியானஞ் செய்து

கொண்டிருந்தமையால் அவனுக்குத் திருவருட்பேறு சித்தித்ததென்றுணர்க. நிற்க.

இனி இம்மூன்றங்கண்டத்திறுதியிற் போந்த இமவான் புதல்வியான உமாதேவியார் செந்தமிழ் வழங்கு மக்கள் சிவபெருமானோ டொருங்கு கொண்டு வழிபட்ட தெய்வமென்பதுணர மாட்டாதார், உமைசிவம் என்னுந் தெய்வவழிபாடு இருக்குவேத முதலான பழைய வடநூல்களிற் காணப்படா மையான் இங்கே உமாவென்னுஞ் சொல் ஞானத்தைக் குறிக்குமெனவும், அற்றேல் இடவான் புதல்வியென்றதென்னையெனின், இமயமலைச்சாரலில் நூல் வல்லாரெல்லா மொன்றுகூடிஞான நூலாராய்ச்சி செய்தமையானே உருவகத் தால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தெனவும் பிறவுமெல்லார் தமக்கு வேண்டிய வாதே கூறினார். கேணமுதலான பிராசின உபநிடதங்க ளெழுதப்பட்ட காலத்தே ஆரியமக்கள் தமிழ் வழங்கு நன்மக்களோடு ஒருங்கு விராய்ப்பழகப் புகுந்தாராகவின், அநாகரிக நிலையிலிருந்ததம் சூரியோபாசனே அங்கியுபாசனே வாயுபுராசனே முதலியவற்றை நீக்கி உன்னத நாகரிக நிலையிலிருந்த சிவோ பாசனையைத்தழுவிக்கொண்டார். அங்ஙனம் தழுவிக்கொண்ட மாத்திரையானே தாம்வழிபட்ட இந்திரன் முதலான தெய்வங்களினது இழிபுணர்ந்து சிவபரம்பொருட் பெற்றிதேர்ந்து தாமியற்றிய பின்னூல்களினெல்லாம் அச்சிவபரம்பொரு ஞுபாசனையை விதந்தெறித்து மொழிந்திட்டார். இன்னுமிதன் விரிவெல்லாஞ் சமயம்வாய்க்கும் போழ்து வேறு கூறுவாம். நிற்க.

இனி நான்காக் கண்டத்து முதற்சுலோகத்தானே ஆண்டித் தோன்றிய இபக்கனே உமாதேவியார் பிரமமென்று மொழிந்திடுதலின், அப்பிரமமென்னும் பொதுச்சத்த வாய்ச்சியப்பொருள் சிவபெருமானே யாமென்பது தேற்றம். பிறவாறுரைப்பார்க்கு அவர்தம் மேற்கோளை நிறுத்தும் ஏதுவின்றியொழிதன் மேலுஞ் சைவசித்தாந்தப் பொருள்பற்றி வந்த இவ்வுபநிடதக் கருத்துமாயுபாடுமாம்.

இனி 2-ம்-3-ம் சுலோகங்களில் பலவேறு வகையான தேவர்தம்முள் அங்கி வாயு இந்திரன் என்னு மூவருமே மேம்பாடடைதலென்னை யென்னுங்கடாவை விடுத்தற்கு 'அவர்கள் ஒருவாறு பிரமத்தைத் தொட்டார்கள், பிரமத்தை முதலிலறிந்தார்களாதலின்' என்றார்; அவருள்ளும் இந்திரன் மேம்பாடெய்தியது அம்மையார் உணர்த்தச் சிவனை உணர்ந்தானாகவின். மற்றைத் தேவர் சிவனைக்கண்டார், இந்திரன் சிவனையுணர்ந்தான்.

இனி இக்கண்டத்து நான்காஞ் சுலோகங்காறுஞ் சிவபரம்பொருளைத் தேவர்களொடு சார்ந்தி யளர்த்தியுமாறு சொல்லி யொழிந்தார். தாம் நேரே காணாமல் ஏனையோர்காணும் வகைபற்றி யறிதல் தமக்குத்தெளிய விளங்கா

மையான் அதுவுங் குறைபாடுடையதென்றல் பொருத்தம் பெரிதுடைய தாமென்றுணர்க.

இனி ஆன்மாவொடு சூறிப்பிட்டு அறிபுமாறு கூறுவானெடுத்துக் கொண்டுரைக்கின்றார். முன்னெல்லாம் முதல்வன் வாக்குமனூதித நென்றுரைத்து ஈண்டி மனம்அவனை யணுகுகின்ற தெனல் மாறுகோவாமெனின்; - மூறுகொள்ளாது. மனம் புறப்பொருளை யறிபுமாறுபோலத் தன்னின் வேராய்க் காணாது. தன்னுண்ணின்று தன்னையுமியக்குவா னவனையென்றுணரல் வல்லுமாயின் அஃது அப்பிரமத்தை அணுகியவாரேயாம். சிவபோத முனைப்பான் முன்னிலைப்படுத்தியுணர்கின்ற வுணர்வும், அங்ஙனம் முனைப்பின்றி நின்றவாரே நின்றணுணர்வுமென உணர்ச்சியெல்லாம் இருவேறு வகுப்புறுகின்றன வாகநின் சிவபோதமுனைப்பின்றி யுணருமாறு விதக்கின்ற இது மேலதனோடு மாறுபுதிதலில்லை யென்றொழிக. இங்ஙனம் மரமேறுகின்றவனுக்குதலியாய்க் கீழ்நின்றாக்குவோன் ஏறுகின்றவன் மரத்தினுச்சி சென்று பற்றுங்காறும் மேன்மேலுக்கிப்பின் றுன்கழியுமாறுபோலச் சிவத்தைத் தலைக்கூடும் பொருட்டு ஊர்த்துவ முகமாய் மேலோக்கிச் செல்கின்ற ஆன்மாவுக்கு தலியாய் நிற்கும் மனம் அஃது அதனைச் சென்றனையுங்காறுங் கீழ்நின்றாக்கிப்பின்றான் தொழிலுந்து கிடக்கு மென்றுணர்க.

இனி 'ஆன்மாவாலறிதல்' என்பது ஆன்மாவைப்போற் பரமான்மாவுஞ்சேதணப்பொருளே யாமென்று துணிந்து, அங்ஙனமாயினும் நான் அறிபுஞ்சித்து அஃது அறிவிக்குஞ்சித்து, நான் பண்டே அறியாமையோ டெள்ளேன் அவன்பண்டே மெய்யறிவோடுள்ளானென்றிவ்வாறுறிதல். 'வழிபடற் பாலதன் பெயரால் வழிபடற்பாலான்' என்பது திருவருள் வழிநின்று தியானிக்க வென்றது.

இனி எட்டாஞ் சுலோகத்தால் ஞானபாதத்தை யடைதற்குரிய சாதனமான கருமகாண்டத்தினுள்ளும் ஈண்டைக்கு வேண்டிவனவாகிய தபம் தமம் முதலியகருமங்கள் சிலவும் வகுத்துக் கூறினார். இதனாற் கருமங்கள் முத்திப பெரும்பேற்றிற்கு இன்றியமையாச் சாதனங்களா மென்பதூஉமுடன் பட்டவாறாயிற்று.

இனி ஒன்பதாஞ் சுலோகத்தாற் பயன்கூறி முடித்தார். இங்ஙனம் நான்கு கண்டங்களாக வகுத்துரைக்கப்பட்டுச் சாமவேதத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் கேடுபாடுடையதஞ் சித்தாந்த சைவப் பொருளேயுபற்றி வந்தவாறு நன்குவிளக்கப் பட்டது.

கிருஷ்ண எகர் வேதத்தைச் சேர்ந்த

சுவேதாசுவதரோபநிடத மொழிபெயர்ப்பு.

பிரமவிசாரஞ் செய்வோர் தம்முளே உரையாடுகின்றார். பிரமம் எந்தக்காரணமாயுள்ளது? நாம் எங்கிருந்து படைக்கப்பட்டோம்? யாரால் நாம் உயிர் பிழைத்திருக்கின்றோம்? சங்கரகாலத்தே நாம் யாண்டு இருப்போம்? எவரால் அதிட்டிக்கப்பட்டிச் சுகதுக்கவிதிவழிச் செல்லுகின்றோம்? ஓ பிரம ஞானிகளே!

(க)

காலமோபிரமம்? அல்லது, சுபாவமோ? அல்லது கன்மகாரியமோ? சமீபிக்கரும நிகழ்ச்சியோ? பூதங்களோ? யோனியோ? புருடனோ? இதனைச் சிந்திக்கல்வேண்டும். ஆன்மாத்தனித்து நிற்றலாலே அவற்றினுடைய சேர்க்கையன்று. இன்பத்துன்பங்களுக்குப் பிறிதோர் காரணம் வேண்டப்படுதலால், ஆன்மாப் படைப்புத் தொழிலை யியற்றவல்லதன்று.

(உ)

தியான யோகநெறிநின்றோர், பாபான்மாவின் கணுள்ள இயற்கைக் குணங்களாலே மூடப்படுகின்ற திருவருட் சக்தியே காலமுதலாக நிற்கும் காரணங்களையுஞ் சீவான்மாவையுந் தன்வழிநிறுத்தி நடாத்துகின்ற தென்றறிந்தார்.

(ஈ)

அவனை, மூன்றடுக்கான் மூடப்பட்டு ஒரே சுற்றுள்ளதாய் அச்சுற்றிப் பதினறு துண்டுகளுள்ளதாய், அச்சுற்றிற்சென்று முடியும் ஐம்பது கால்களும் இருபது எதிர்கால்களுமுள்ளதாய், ஆறுகூறுள்ள எட்டாணிகள் தறையப்பட்டதாய்ப், பல்வேறு வண்ணமுடைய கயிறு பூட்டப் பட்டதாயுள்ள ஓர் உருளாகக் கருதுகின்றோம். அது செல்லும் நெறி மூன்றுவகையாயுள்ளது. அஃது இரண்டு சுவடுகள் பட்ட ஒருகாம உருளாக.

(ச)

அவனை, ஐந்து நீரோட்டங்களினின்றுத் தாப்படுகின்ற நீருடைய ஆறாகக் கருதுகின்றோம். அவ்வவந்து நீரோட்டங்களும் ஐந்து உற்பத்தித் தானங்களால் உகுகாமாகவுங் கோணலாகவு மிருக்கின்றன. அவற்றின் அலைகள் ஐந்து பிராணவாயுக்களாம். அவற்றின் மூலத்தானமானது ஐந்தறிவுகளைத் தருகின்றது. அஃது ஐந்து சுழல்களை யுடையது. அவ்வவந்து சுழல்களும் ஐவகைத்துன்பங்களால் வேகமாகச் சுழற்றப் படுகின்றன. அத்துன்பங்கள் ஐந்தாம் ஐவகைக்கலைசங்காரப் பகுக்கப் படுகின்றன. அவை ஐந்து சுற்றுக்களுடையன.

(ஊ)

சுருவிசைவர்களுக்கும் நிலக்களையுமே அவற்றிற்கு அந்தமாயும் அளவின்றி மிகப்பெரிதாய் முள்ள இருதரப் பிராசுக்கிரத்தில் திரிதரும் யாத்திரிகளுள் ஆன்மாவானவன் கண்ணையுந் தலைவனையும் வேறாகப்பாவிக்கின்றான். அவனார் பற்றப்படுங் காலத்து அது மாணமில்லாமை எய்துகின்றது.

(கூ)

இதுவே பரம்பொருளென்று உறுதியுரை மொழியப்பட்டது. இவனி டத்தில் மூன்று முள்ளன. இவனே அழிவில்லாதவனுர் தானே எவற்றையும் நிலைபெறுத்து வோனுமாவன். பிரமஞானிகள் இவனை இதனின் வேறுகவுணர் தலாற் பிறப்பினின்று விடுபட்டுப் பிரமத்தின்கண் அழுந்தி ஒன்றாய் ஆண்டெ முந்த தியானவுறைப்பிற் சலிப்பின்றி நிற்கப்பெறுவர். (எ)

பிரிப்பின்றி நிற்குங்கால் விளங்கியும் விளங்காமலும் அழிந்தும் அழி மாமலுமிருக்கும் இவ்வகத்தை ஈசன் றுங்குகின்றான். அஈசனான ஆன்மாவா னவன் போக்தாவாய் அதுபவிக்கின்ற முறைமையினாலே தளைக்கப்படுகின் றான். முதல்வனையறியு மறிவாலே அது சருவபாசங்களினின்றும் விடுபடு கின்றது. (அ)

அவற்றுள் ஒன்று ஞானவுருவாயுள்ளது, மற்றையது அஞ்ஞானவுரு வாயுள்ளது; ஈசன் அஈசன் இருவரும் பிறவாதவர். அங்கனமாயினும் ஒன்று எல்லாம் வல்லது மற்றையது அவ்வாறுகாதது. உலகையற்கை நுகர்வோ னும் நுகரப்படுவனவற்றோடுங்கூட்பிறப்பின்றியுள்ளது. ஆன்மாக்கள் அனந்தம், விசுவ சொரூப முடைமையினுள் முதன்மையிலாதன. இங்கனம் பிரமந்திரிவிதமாயுள்ள தன்மையுணரவல்லான் பாபங்களினின்று விடுபடுகின் றான். (க)

பிரதானம் அழிதலுறுவது, அான் அழிதலும் மரணமு மில்லாதவன். அழிதலுறுகின்ற இயற்கையினையும் ஆன்மாவினையும் ஒரே தேவனான ஈசனே ஆளுகின்றான். அவனையே தியானித்தலானும் அவனோடு யோஜிந்து ஒருமை யுறுதலானுந் திரும்பத் திரும்பத்தன்னையுண்மையுருவாக நினைதலானும் விசுவத்தின்கண்ணாகவரும் மாயங்கள் அகலுகின்றன. (ஊ)

தேவனை யறிதலாலே சருவபாசங்களும் அழிதலுறுகின்றன. பிறப்பு மிறப்பும் எல்லாவிதத் துன்பங்களுங் குறைய ஒழிகின்றன. அவனை உலகுரு வாகத்தியானித்தலால் ஒருவனுக்குத் தேகத்தைப் பிரிகின்ற காலத்து மூன்ற வதான விராட்டிருடனுடைய விசுவ ஐசுவரிய சக்தியானது பெறப்படுகின் றது. கேவலமாகத் தியானித்தலாலே ஒருவன் றான் வேண்டின வெல்லாம் எய்துகின்றான். (கக)

உலகினை யிறந்து நின்ற அப்பிரம சொரூபத்தை நித்தியமென்றும் ஒரு வன் ஆன்மாவினுள்ளேயே யிருப்பதென்றும் நினைதல் வேண்டும். இவனிற் பிறிதாக உணரப்படுவதொன்று மில்லை. நுகர்வோனையும் நுகரப்படு பொருளையும் நுகர்விப்போனையும் அறிந்து, இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட இம்மூன்றெல் லாம் பிரமமென் துணர்வோன் முத்தியடைகின்றான். (கஉ)

விறகினுண் மறைந்து நின்றவழித் தீயின்றன்மையும் அத்தீயின் சூக் கும அனற் கொழுந்தின் அழிவுங் கணப்படாத வாறுபோலவும், தேய்த்

துக் கடைத்தவழி அதன்கண்ணே அதுதிரும்பத் திரும்பக் கட்டிலனாய் விந்
ந்குமாறு போலவும், இங்ஙனம் இரண்டுக்காணப்படுதலும் படாமையும்
போலவும், ஆன்மாவானது பிரணவத்தாற் சரீரத்தினுள்ளே காணப்படும்.

ஒருவன் தன் சரீரத்தைக் கீழரணியாகவும் பிரணவத்தை மேலரணியா
கவுங் கொண்டு தியான முதிர்ச்சிப் பெரும்பழக்கத்தால் தேய்த்துக்கடையவே
மறைந்து நிற்கும் ஈசுரன் அனற் பிழம்பு வெளிப்பட்டித் தோன்றினாற்போல
விளங்கித் தோன்றக்காண்பன். (௧௪)

எள்ளின்கட் பிழிந்தெடுத்த எண்ணெயும் மோரின்கட் டாட்டிய
வெண்ணெயும் நிலனகழ்ந்து வருவித்த ஆற்றினூற்றும் ஞெகிழி கடைந்து
பொத்தியதீயம்போல் அந்தப்பரப்பிரமப் பொருளானது சத்தியக்கண்ணு
ணுத்தவவிசேடத்தானுற் தன்னீனக்காணவல்லோன் மாட்டு விளங்கித் தோன்ற
நிற்கும். (௧௫)

பாலிற் பார்த்த வெண்ணெய் போலவும் ஆன்மவநிவுற் தப்பாமுலமும்
போலவும் யாண்டும் விரிந்து வியாபிக்கும் ஆன்மாயாது அது பிரமம், அதன்
மேல் எல்லாவற்றின் அந்தமுஞ்சார்ந்து நிற்கின்றது, அதன்மேல் எல்லாவற்
றின் அந்தமுஞ்சார்ந்து நிற்கின்றது. (௧௬)

முதலத்தியாயம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

உண்மைப்பொருள்பெறும் பொருட்டாகப் பிரதமத்தில் மனத்தையு
ம் ஐம்புலவுணர்வையும் ஒருக்கிக்கொண்டு சாசித்திரி அனற்சோதியைக்
கண்டிருத்தலால் அதனை இந்நிலவுலகத்தினுங் கொண்டுவருக. (௧)

தைகமுள்ள சாசித்திரியின் திருவருளால் ஒடுங்கிய வுள்ளத்துடன்
எம்முடைய ஆற்றலுக்கு இசைந்தவாறு வானுலகு பெறக்கடவேமாக. (௨)

வானுலகு பெறுதற்கு ஏதுவான ஐம்பொறியுணர்வையும் உள்ளத்தோடும்
உணர்வோடும் இயைவித்து, அவை அளவில்லாத தெய்வத் துளங்கொளினி
க்குமாறு சாசித்திரி செய்க. (௩)

தம்முள்ளத்தையும் ஐம்பொறியுணர்வையும் ஒருவழி நிறுத்திய விடா
ரரால் யாககருமங்களை ஒழுங்கு செய்தவனும், அறிவுள்ள எல்லா உயிர் வருக
கங்களையும் அறிபவனும், வரையறையின்றி யாண்டும் வியாபித்த ஞானிகளு
மான சாசித்திரிக்குப் பெரும்புகழ் உரியதாக. (௪)

உமதுபண்டைப் பிரமத்தைப் பயபத்தியோடு வணங்குகின்றேன்; நல் வழிச் செல்லும் நல்லோர் போல என் சலோகங்கள் புகழ்ப்படும்; தேவவுலகங்களில் வசிக்கின்ற அமிர்த புத்திரர் எல்லாருங் கேட்பாராக. (௫)

தீமூட்டப்பட்டிருப்பதும் வாயுவொலிப்பதும் சோம இரசந்தங்கியிருப்பதுமான வேஷிக் களத்திலே உள்ளஞ் சென்று ஒருங்குகின்றது. சாமித்திரியினால் படைப்புக்கடவுளான பிரமத்தை அறிந்து ஏத்துமின்கள்; அவனிடத்தே மனம் ஒருங்குபுகுந்து மின்கள்; தும்முனைக் கருமங்கள் உங்களைத் தடைசெய்யமாட்டா. (௬)

சரீரத்தின் மற்றையறுப்புக்களுக்கு இசைய மேலுறுப்புக்களை நேரொக்கப் பிடித்து, இதயத்தினுள் உள்ளத்தினுடைய மொழி யுணர்வையும் அடக்கி அறிவுடையோர் பிரமப் புணைபற்றிக்கொண்டு உக்கிரமான புனற்பெருக் கெல்லாங் கடந்து செல்வாராக. (௭)

பிராணனைக் கீழ்ப்படுத்தி அவாக்களை யறுத்து நாசிகளின் வழியே மெல்லென உயிர்த்துத்தேர்ப்பாகன் துட்டக்குதிரைகளிழுக்கும் இரதத்தினையே நோக்குமாறுபோல அறிவுடையோர் தமமனத்தினையே நோக்கிக்கொண்டு இருக்கற்பாலார். (௮)

கூழாக்கங்கள், தீ, வாலுகம் முதலியனவின்றிச் சமனொத்ததாய், ஒலிகளானும் நீர், நிழலானும் மனத்திற்கு இன்பம் பயப்பதாய்க் காட்சிக்கு வெறுப்பாவதின்றி யுள்ள நிலத்திற் காற்றினியக்கமில்லாதான ஓர் முழைஞ் சிற்புகுந்து ஒருவன் நன்பனத்தை ஒருக்கக்கடவன். (௯)

பிரமம் அபிவித்தியுறுதற் கேதுவாகிய யோகத்திற்குமுன் இவ்வுருவங்கள் வேண்டாபடுகின்றன; உறைபனி, புகை, தீக்காற்று, காற்று, தீ, மின்மினிப்பூச்சி, மின்னல், பளிங்கு, திங்கள் முதலான வயுவங்களை அப்பிரமம் மேற்கொள்ளுகின்றது. (௧௦)

நிலம், நீர், ஒளி, வளி, ஆகாயங்களின் தொகுதியாகலின் யோகத்திற்கு கடையாளங்களான ஐவகைக் குணங்களும் புலனுய்த் தேரன்ருங்கால், ஆண்டு நோயு முதுமையுந் துன்பமும் யோகாக்கரியமாய் விளங்கும் அவன் சரீரத்திற்கு வருதலில்லை. (௧௧)

சரீரம் இலேசாகவும் ஆரோக்கியமாகவும், ஈனம் அவாவில்லாமலும் வண்ணம் பிரகாசமாகவும் சூரணிகாக்கவும் ஈனம் நற்காகவும் மூத்திர புரிக்கள் குறைவாகவும் விளையுங்காலத்து யோகமாக்கத்தின் முதற்பாதம் சித்தித்ததென்றுரைக்கின்றார்கள். (௧௨)

மண்மூடப்பட்டதோர் துண்டைத் துடைத்துத் தூய்தாக்கியவழி ஒளி விரிந்து விளங்கியவாறுபோல, மாசுபொதிந்த உயிர் தன் உண்மைத் தன்மை இன்தறிந்தவழி ஒன்றாய் உண்மைப் பெரும்பெறெய்தித்துன்பங்கரி வரின்று விடுபடுகின்றது. (௧௩)

இவ்வியோக சமாதியின் கண்ணே அமுந்தப்பெறுகின்ற விடத்துத், தன்கட் சோதியாய் விளங்கப்பெறுத் தன் ஆன்மவுண்மைத் தன்மையோ டொட்டித்தத்துவாதீத நித்தியமான பிறப்பில் பிரமத்தின் உண்மைத் தன்மை கண்டு எல்லாப் பாசங்களிவரின்று விடுபடுகின்றான். (௧௪)

எல்லாத்திசைகளின் முன்னும் இடைவெளியின் முன்னும் பிறந்தி ருக்கின்ற அவனே கடவுள், அவன் உண்மையாகவே கருபபையினுள் ளிருக் கின்றான், அவன் பிறந்திருக்கின்றான், அவன் பிறப்பான்; எல்லாவடிவத்தன டனும் எல்லாப் பிராணிகளினும் அவன் அமர்ந்திருக்கின்றான். (௧௫)

இரண்டா மத்தியாயம் முடிந்தது.

முன்றும் அத்தியாயம்.

ஜாலவானாயத் தானொருவனையாய் விளங்கும் அவன் தன் ஆட்சி முதன்மையால் ஆளுகின்றான், தன் ஆட்சி முதன்மையாற் சருவவுலகங்களை யும் படைத்துத் திதித்தும் என்றும் ஒன்றாயிருக்கின்ற தானே யானுகின்றான். அவனை யறிவோர் மாணத்தைக் கடக்கின்றார்கள். (௧)

தன் ஆட்சி முதன்மையால் இவ்வுலகங்களை ஆள்கின்றவனார், ஒவ் வொருவருள்ளும் உறைகின்றவனும், இவ் வெல்லாவுலகங்களையுற் தொற்று வித்து நிறுத்தி யிறுதிக் காலத்தில் வெகுள்கின்றவனுமான உருத்திரன் ஒரு வனையுான்; இரண்டாமவன் உளவென்றியாரும் ஒருப்படுகின்றிலர். (௨)

எல்லாவிழிகளும் அவனே, எல்லாமுகங்களும், எல்லாத்தோள்களும், எல்லாப்பாதங்களும்வனே. அவ்வொருவனான முழுமுதற் கடவுள் விண்ணை யும் மண்ணையும் படைக்குங் காலத்து மலரிதனைத் தோளின் கண்ணும் பிற வையைச் சிறையின் கண்ணுற் தலைக் கூடுகின்றான். (௩)

விசுவாதிசனும் மகாவிருடியுற் தேவனார்ப்படைப்பித்து அவர்க்குப் பெருமை தந்திட்டவனும் முன்னே இரணியகருப்பனைத் தோற்றுவித்தவ னுமான உருத்திரக் கடவுள் நமக்கு நல்லறிவு கொளுத்தி உரப்படுத்துவானாக.

ஓ உருத்திரனே! மங்களவடிவின் தாய்ப் பயங்கர மில்லதாயும் பரிசுத் தந் தருவதாயுள்ள உந்திருக்கோலத்தோயி, எல்லாக்கருணையு நிரம்பிய அக்

கோலத்தோடு மலையிலிருந்தவாரே நலந்தருவோனே! எம்மைக் கடைக்கணித்திடுக. (௫)

மலையிலிருந்தவாரே நலந்தருவோனே! சிவர்கண்மேல் விட்டெறிய நின் கரத்திற் பற்றியிருக்குக்கணையை நீ மங்கலமுடையதாக்குக. காவலோய்! மனிதனுக்கும் உலகிற்கும் தீங்கு செய்யற்க. (௬)

உலகத்தினும் பெரிதாய்ப் பரம்பொருளாய் அகண்டமாய் எல்லா வுயிர்களின் சரீரங்கட்கேற்ப அவைகளினுள்ளொளிர் திருப்பதாய்ச் சருவவுலகங்களினும் வியாபகமாய் முதல்வனாயுள்ள பிரமத்தை அறிகின்றவர் மரணத்தைக்கடக்கின்றாராகள். (௭)

இருளுக்குப்பின் விளங்கும் ஞாயிறுபோன்ற அந்த முழுமுதலகண்ட சித்துப்பொருளை நானறிகின்றேன். அவ்வாறு அவனை யறிதலால் ஒருவன் மரணத்தைச் செயிக்கின்றான்; முத்திப்பெரும்பெறெய்துதற்கு வேறுவழியில்லை. (௮)

எவனைக்காட்டிலும் பெரியதில்லையோ எவனைக்காட்டிலுஞ் சிறியதில்லையோ எவனிலும் பழையதில்லையோ எவன்தானொருவனேயாய் முத்தியுலகில் அசைவற்ற மரமபோல் நிற்கின்றானே அவனால் அம்முழுமுதற்சித்துப்பொருளால் இவையெல்லாம் வியாபிக்கப்படுகின்றன. (௯)

அவனை அதன்காரணத்திற்கு வேறாகவும் உருவமுந் துன்பமுமில்லாதாகவும் உணருகின்றவர்கள் மரணத்தைக்கடக்கின்றாராகள்; ஏனையோர்க்குத் திரும்பத்துக்கமே வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (10)

சருவ ஆனனங்களுஞ் சருவ சிரங்களுஞ் சருவ கிரீவங்களும் அவனையாம்; சருவபூதங்களின் இதய குகையிலே அவன் வசிக்கின்றான், யாண்டும் வியாபிக்கின்றான் பகவானு யிருக்கின்றானுதலாற் சிவன் சருவீஞ்ஞனும்.

அவன் மகான், பிரபு, முழுமுதல்வன், எல்லாவற்றிற்கும் பிரேரகன், நின்மலானர்த்தத்திற்குத் தலைவன், சோதியன், நித்தியனும். (௧௧)

ஒவ்வொரு மனிதனுடைய இதயத்தின்கண் வசிக்கின்றவனும் அறிவை நெறிப்படுத்துகின்றவனும், இதயத்தானும் மனத்தானும் பொதிந்து வைக்கப்பட்டவனும் முழுமுதற்சித்துமான அந்தரான்மா அங்குட்ட மாத்திரையாக விருக்கும் புருடனேயாம். (௧௨)

உலகமியாங்கணும் வியாபித்து நிற்கும் முழுமுதல்வன் ஆயிரஞ் சிரங்களும் ஆயிரங்களும் ஆயிரம் பாதங்களு முடையனாய் இதயத்தின் உந்திக்குப் பத்தங்குலத்தின்மேல் வசிக்கின்றான். (௧௩)

இருக்கின்ற எல்லாவற்றிற்கும், இருந்த அவ்வெல்லாவற்றிற்கும், இருப்பவற்றிற்கும், உணவால் வளருகின்றவற்றிற்கும், மரணமில்லா நித்தியப்பொருளுக்கும் அம்முழுமுதல்வன் இறைவனும். (௧௪)

ஐயா!

இக்கடிதத்திற்குத் தங்கனரும்பத்திரிகைபின் ஓர்மூலையி லிடர்,தந்துப கரிக்கவேண்டுகின்றேன்.

சித்தார்த்தபிகை ஐந்தாம்புத்தகம் பிப்ரவரி மார்ச்சுமாதத்திய 9-10-சஞ்சிகையில் ஓர்க்குதர் கடவுள்கருப்பவழிப் பிறந்திறத்தலுக்கும் சிலாலிங்க முதலியவிடங்களில் தோன்றிமறைதலுக்கும் பெதமில்லையென்றும், கருப்ப வழிப்பிறந்திறத்தலினால் கடவுட்டன்மைக் கீழ்க்காதென்றும் மற்றுஞ் சில மாறுபடுங் கருத்துகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். அதைக்கண்ணுற்ற எமக்குண்டாய மயக்கநீங்குகற்பொருட்டுக் கீழ்வரும் வினாக்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன. வேதாகம சாஸ்திரபுராண விதிகாசங்களின் உண்மைப்பொருளுணர்ந்த மேலோர் அவ்வினாக்களுக்குப் பிரமாண சகிதமாய் விடையெழுதி யுபகரிப்பாரென வெண்டுகின்றேன்.

1. கருப்பாசயத்திறற்கிபபபத்துமாசம் வளர்ந்துயோலிவழிப்பிறந்திறத்தலுக்கும் சிலாலிங்கம், மாத்தமயம், கற்றுண், ஆகாயமுதலியவிடங்களிலிருந்து தோன்றி மறைதலுத்தம வித்தியாசமில்லையா? இல்லையெனில் அதற்குச் சுருதிப்பிரமாணமென்னை? உன்டெலில் அதுயாது?

2. இரண்டுத் சரமெளலில் சாஸ்திரங்களில் யோலிவாய்ப் பிறத்தலுக்கு பாத்திரம ஆனெசாம (திட்டு) வித்தித்துச் சிலாலிங்க முதலியவற்றில் தோன்றுதலுக்கு அங்கனம் வித்தியாதென்னை?

3. பரம்பொருளாயுள்ள கடவுள் கருப்பாசயத்திற் நங்கி யோலி வழிப் பிறந்திறக்கலாமா? பிறந்திறக்கலாமெளில் அப்போது கடவுளுக்கும் ஜீவாத்பரக்களுக்குர் வித்தியாசமென்னை? பிறந்திறக்கலாமென்பதற்குச் சுருதிப்பிரமாணமய யது? பிறக்கின்றவர்கள் ஜீவர்களைன்றும் பிறப்பிக்கின்றவர்கடவுளென்றும் வருஞ் சாஸ்திரக்கருத்துப் போங்கதெயென்னை?

4. கருப்பாசயத்திற் நங்கி வளர்ந்து ஐனவைஸ்தைப்பட்டுப் பிறந்து இறத்தல்கடவுளிலக்கணமாமா? ஆமெளில் அதற்குச் சுருதிப் பிரமாணம் யாது? கருப்பத்தில் வளர்ந்து பிறக்கு முருவம் மாயாகாரியம். கடவுளெடுக்கும் உருவமும மாயாகாரியமாமோ?

5. உலகில் தருமத்தை நிலைநிறுத்தல்வேண்டில் பரம்பொருளாயுள்ள வர் கருப்பவழிவரும் மாயாகாரியதேகர் தாங்கி அறிவறியாமைகளின் வயப்பட்டுச் சுகதுக்கங்களில் மொத்துண்டுமுன்றே நிலைநிறுத்தவேண்டுவிது ஆசையகமோ? வேறுவழிகளிலங்னஞ் செய்யமுடியாதா?

6. ஏகதேசமின்றி எல்லாப்பொருள்களிடத்தும் அருவமாய் வியாபித்துத் தோய்வறநிற்கும் கடவுளது சர்வவியாபகதர்மத்தோடு, கருப்பத்திலுருவெயித்து ஏகதேசப்பட்டு வசித்தலையுஞ் சமப்பித்திக் கூறலாமா? கூறலாமெனில் அதற்குப் பிரமாணம்யாது?

7. திரிமூர்த்தி பேதம் சுருதியாதிகளிற் கேட்கப்படவில்லையா? அம்மூர்த்திகளும் ஆன்மாக்களையென்பதும் அவர்கள் சிவாராதனமகிமையால் சிவாறுக்கிரகம்பெற்று அந்த அதியுன்னதபதவிகளையடைந்து லோகவந்திதர்களாகி லோகாறுக்கிரகத்தின் பொருட்டுச் சிருஷ்டியாதி முத்தொழில் நடத்துவார்க்கெனப்பதும் வேதபடிதமல்லவா? இம்மூர்த்திகள் லயொற்பத்தி காலங்களில் முறையே ஒருவரிலொருவர் ஒயிங்கியும் ஒயிங்கினமுறையே யுதித்தும் வருவரென்பதும் இந்த நியாயத்தால் அவர் தம்மிற்றாரதம்மிய முடையாரென்பதும் வேதாகம புராணாதிகளிற் பெறப்படவில்லையா? திரிமூர்த்திகளுக்கு மேலாகத்துரியமூர்த்தியொருவர் உபநிடதங்களிற் கேட்கப்படவில்லையா? அவருக்கு உமாசகாயத்துவாதியடையாளங்கள் அவ்வுபநிடதங்களிற் படிக்கப்படவில்லையா? இவரே நான்காவது பொருளும் (சதுர்த்தம்) குணதீதரும், திரிமூர்த்தி சேவியருமாயிருந்து தமது சத்தியால் *திரிமூர்த்திகளை யதிஷ்டித்து முத்தொழில் ஈடாத்தும் பரமகாரணராகிய த்யேயப்பொருளாவரென்று சுருதியாதிகளில் துதிக்கப்படவில்லையா? இத்துரியமூர்த்தியே போகமோகூப் பிரதாயகரென்பதும்பொகமளிக்குமுறையில் தம்மைவழிபடுமாண்மாக்கெண்ணியாங்கு அவரவர் பக்குவத்துக்கீடாக அவர்களை யீஸ்வரராம்படி யுயர்த்தி உலகந்தொழி நிற்கக்கொய்யும் அதியுன்னத போகங்களை ஆன்மாக்களுக்குவைத்தருளுவரென்பதும் வேதாகமங்களிற்கூறும் உண்மைகளன்றோ? இங்ஙனம் பழமையாயுள்ள வேதாகம சாஸ்திர புராணாதிகளிலேயே மூர்த்திபேதம், அவர்கள் தாரதம்மியம், தவத்தாலவர்களுபர்த்து உலகந்தொழிநிற்குந் தன்மை, அவரவர் தத்துவநிலைமுதலியவைகள் நிர்ணயித்திருக்குமெனில் இப்பேதங்கள், ஒருவர்மேலொருவரை யுயர்த்திமகிமூந் தூராயசயால் பிற்காலத்துச் சைவர்களால் கற்பித்துக்கூறல் வழக்கமென்று அக்கடிதர் சைவர்களையிழுத்து நிற்காதகூறியது அவருக்கு நீதியாமா?

8. பிரமாணவாயிலானன்றி அபிமானங்காரணமா யவரவர் மனம் போனவாரெல்லாங் கூறுங் கருத்துகள் உண்மையுணரும் விருப்பமுடையோராரம் கொள்ளற்பாலனவாமோ?

தினகரன்.

இது வென்று சுட்டியறியப்படுவதன் ருகலானும், அவன் அன்பர்க்கு அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டுத்தரித்து வரும் அருட்கருணைத் திருக்கோலம் அவன் சருவ விபாபக முழுவ தூஉம் இயைபுடைய தாகலானும் அஃது அவைபோல வரையறைப்படுங்கண்டப் பொரு ளன்று; மற்றவரையறைப்பதாறு விரிந்த அகண்டப்பொருளேயாம். இவ்வாறுகவினீர், வாக்கு மனோதீதமான அப்பரம்பொருள் அவ்வாக்கு மனத்திற்கு எளிவந்த கோசரித்த லாற் போந்த இழுக்கொன்றுமில்லை யென்றுணர்க. அத்தன்று, வாக்கு மனத்திற்குப் புல னும் பொருளெல்லாம் அழியக் காண்டலால் அங்கனம் மனத்திற்கு விளங்கித் தோன் றும் அக்கருணைத் திருவுருவம் அழிதல் வேண்டும், அழியவே விளரயின்றி யிருக்கும் ஈச ரன் விளர மெய்தினுனென்று கொள்ளப்பட்டு மாறுபாடாமெனின்; - மாறுபாடில்லு, மனத்தினும் பற்றப்படும் உலகியற் பொருள் மாத்திரமே அங்கனம் அழியக்காண்டு மன்றி, அறிபொருளாய் உலகியற் பொருளைக்கடந்து செல்லும் பிரமப்பொருளும் அங் கனம் அழிதல் வேண்டுமென்னும் யாப்புறவு அதனும் பெறப்படாமையின் அவ்வாறு கூறுதல் அடாதென் ரெழிக. மேலும், மனத்திற்குப் புலனும் அத்துணையே பற்றி உல கியற் பொருளாயும் உலகினை யிறந்து நின்ற பிரமப்பொருளாயும் ஒன்றென்று கூற ஒருப்படுதல் பெரிதும் ஏதமா மென்று மறுக்க. மனவுணர்வின்கட் கோசரிக்கும் ஈசரன் கருணைத்திருக்கோலம் அவன் சருவ விபாபக முழுவதூஉம் இயைபுடையதாக மென்பதற் குப் பிட்டுவாணிச்சி பொருட்டு ஒட்டவேடங்கொண்டு எழுந்தருளிய பெருமான் ருங் கிய பிரம்படி சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் யாண்டும் பட்ட அற்புத சரிதமே கரிபோக்கி யினிது விளக்கு மென்க; இச்சரித மெய்மையில் ஐயுறவுகொள் யாரும் இடம்பெற மாட்டா ரென்பது மேலே சரிதவியல் வாழாமை யுரைத்து நிறுத்தினும்; ஆண்டுக் காண்க. அற்றேல், வாக்குமனோதீதன் என்று அவ்வாறு ஈசரனை ஓதியது தன் என்னை யெனிற் கூறுதும். பாசவழிப்பட்டுச் சீபோத முனைப்பால் ஈசரனை யாமறிந்து வழிபட மாட்டுவே மென்று தருக்குவார்மனவுணர்வுக்கு ஒருவாற்றினுங்கோசரிப்பதின்றிப் பரந்து பட்ட விபாபக முழுமுதன்மையுடையனாகவின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தென்க. அருள்வழிப்பட்டுச் சிவபோதமுனைப்பாற் சிவகரணங்களாய்த் திரிந்த மனத்தின் கண் முதல்வன் விளங்கியவழித் தருக்கறுந்து சலனயின்றி யின்பறுகிந்து கிடக்குஞ் சேவன் முத்தர்க்கு அவன் கருணைத் திருக்கோலம் கோசரமாதல் ஒருதலையாமென்றுணர்க. எனவே, வாக்குமனோதீதமான சிவபரம்பொருள் றெக்குறெக்குக் குழைந்துருகு மெய் யன்பர் திருவுள்ளத்தின்கட் கோசரிக்குமாறு பற்றிவரக்கடவதோர் இழுக்கில்லை யென்ப தூஉம், இழுக்கின்றகாலே உருவத்திருமேனியிற் கொண்டு வழிபாடியற்ற மன்பர்க்கு மனவொருமையுண்டாய் அத்துவிதமுத்திப் பெரும்பேறு சித்திக்கு மென்பதூஉம் பெறக்கிடந்தவாறு னணர்க. இதுகிடக்க.

இனி உலகமியாங்கணும் பரந்துபட்டுக்கிடக்கும் மக்கட் பரப்பில் நாகரிக விரு த்தி மிகப்பெற்றுடையோர் முதல் அநாகரிகப் பெருக்கத்தால் விலங்கினத்தோ டொப்ப வைத் தெண்ணப்படும் மாக்ளீரக யார்க்கும் இறைவனுள்ள என்னும் உணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சியோடு உலகத்தின்கட் காணப்படும் பொருள் வாயிலாக அவனை வழிபடுதல் வேண்டுமென்னும் மனவொருமையும், அவ்விக்கிரக வழிபாட்டி னின்றியமைவாமைக் கூட்பாடும் இயற்கையிலேயே அமைந்து கிடக்கு முன்மை ஒருசிறிது காட்டி ஈசரனை உருவத்திருமேனியிற் கொண்டு உபாசிக் 5 முறையேதான் பொருத்தமாமென்று வலியுறுப்பாம்.

நாகரிக விருத்தியுடைய ராகாதமாக்களெல்லாம் தமக்குத் தம்மைச் சார்ந்தார்க்கும் அச்சம், தூக்கம், சுகம் மூதவியன நிகழ்த்தக் கேதவாகப் புறத்தே தோன்றும் உலகியற் பொருள்களையெல்லாம் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபாடு இயற்றிவருகின்றார். ஆகவே, தமக்கு உறுதுயர் நீக்கி நலம்பயப்பதாக அவர் தாங்கருதிய புறப் பொருளாயே ஈசுரதானத்தில் வைத்து உபாசிக்கக் காண்டலாலே, அவர்தம் கருத்துவகையால் அவையும் ஈசுரோபாசனையாய் முடிந்திடுதற்கு ஒரிழுக்கில்லை. நாம் சுதந்திரரல்லோம் நம்மினும் வல்லதான பிறிதோர் பொருளையே சார்ந்து நிற்கும் பரதந்திரமுடையோ மென்றும் உணர்ச்சி நிகழ்ப்பெற்றுச் செய்யும் வழிபாடெல்லாம் எத்துணை யிழிந்தன வாயினும் அவ்வவர் பக்குவ வேறுபாட்டால் அவையும் பொருத்தமுடையனவேயாம். அது பற்றி அவை எள்ளம்பாலனவல்ல. மற்று அவ்வுணர்ச்சியின் அருமைப்பாடும் அது முறை முறையே முதிருமாறும் உலகமியாங்கணும் அஃதொன்று தானே வேறு வேறாய் நிகழுமாறும் பிறவும் நன்றாய்த்கொடல் சமயப்பொருட் பொதுமை யுணரும் வேட்கை யுடையரான தத்தவகுணிகளுக்கு இன்றியமையாத கடைமபாம். இங்ஙனம் அநாகரிக மிகவுடையரான சிவமக்களின் சமயநிலையும் பிறவும் ஒருசிறிது காட்டிப் பின் அவர் செய்யும் விக்கிரகாராதனையை எடுத்து விதந்து தருக்கிப்பாம்.

ஆஸ்திரேலியாக்கண்டத்தீ விருக்குமாக்கள் உலகசிருட்டி, உலகவியற்கை, சமய வியல்பு முதலியவற்றை உணரு முணர்ச்சியில் ஏனை யெல்லாரினும் கடைப் பட்டவ ராவர். அவர்க்குச் சிருட்டிகர்த்தா ஒருவனுடன் என்னும் அறிவு இன்றும். ஆயினும் தீங்கு செய்யும் பேய்களுள்வென்றும் அவை இரவிலே காணப்படுமென்றும் உரையா நிற்பர். அவற்றால் நோய்வந்தவிடத்து மந்திரவாதிகளை அழைத்து அவரார் சடங்குகள் பலவியற்றி அதனைக் கழிப்பிக்கின்றார். அம்மந்திரவாதிகள் தெய்விகத்தன்மைகைவந்தோ ரெனவும், அது தம்முன்னோர் வழிபருகின்றதெனவும், அவர்தாமே ஆகாயத்தின் கண் இயங்கல் கூடுமெனவும், காற்று மறை இடி மின்னன் முதலாயின வெல்லார் தம் ஆணை வழி நிற்பனவா மென்றும் கூறாநிற்பர். இவ்வாஸ்திரேலிய நாட்டார் கனவில் நிகழ்வன வெல்லாம் உண்மை யாமென்றும், தாமுதற்குங் காலத்தே தஞ்சேவன் புறம்புபோய் மற் றைச் சீவர்களைக் காணாமென்றும், சில உலகியற் பொருள்கள் தாமே உற்பத்தியாய் அவ் வாரூன அச்சில ஏனையவற்றை உண்டெண்ணுகின்றன வென்றும், மேகக்கவிடையே வசிக்கின்ற தந்தை ஒருவன் அவன் மூன்று குமாரர்களுடையான் அவன் எல்லாவற்றையு ம்படைக்கின்றானென்றும், ஒருபெரும்பாம்பு எல்லாவற்றிற்குங் காரணமா மென்றும், சூரியன் சந்திரன் நட்சத்திரங்களுடெல்லாம் ஒருகாலத்து இப்பூமியில் வசித்த உயிர்ப் பொருள்களே யாமென்றும் உரைக்கின்றார். சமீபத்தில் நிகழும் மரணங்களுடெல்லாம் தமக்குப்பகைவராயினார் செய்யுஞ் சூரியத்தால் வருகின்றன வென்று கொண்டு அங்ங னஞ் செய்தோரைத் தெரிந்து கொல்கின்றார்; அவர் அவரைத் தெரியுமாறு இறந்தவன் புதைகுழியைச் சுற்றிய நிலத்தை ஈட்டமாய்ச் சமன்செய்து வருவமுட்பாக்கி வைத்துப் போவர். மற்றைரானவந்து காணும்போது யாதேனும் ஒருபிரானியின் அடிச்சுவடு ஆண் டக் காணப்படுமாயின், அச்சுவடுகிடந்த திசை நோக்கி யிறந்தவனுக்கு உரிமைச்சுற்றத் தான் ஒருவன் சென்று அங்குள்ளாரோடு உறவாடி, அவர்க்குத்தான் கொடுக்கும் உணவை அவர் உண்ணுகின்றகாலையில் எவன் இருமுகின்றானோ அவனே கொன்றவ னெனத் தெரி ந்து அவனைப் பழிக்குப்பழிவாங்கித் திரும்புவான். அவர்கள் ஒருவன் இறந்த பின் வெண்ணிறமடைகின்றான் என்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒருசிலர் பினத்தை நிலத்திற் புதைக்கின்றார், ஒருசிலர் மாத்தின்மேலதனை வைக்கின்றார்; ஒருசிலர் எரித்து விடுகின்

றார். அவர்கள் துக்கங்கொண்டாடு மிடத்து வெண்ணிறமுள்ள கரிமண்ணை உடம்பெற்கும் பூசிகொள்ளுகின்றார். இறந்தவர் தகுதிக்கேற்ப்பாட்டுக்கள்பாடுகின்றார். இறந்தவர் ஆன்மா உயிரோடிருப்பவர் தேகத்திற் புகுதுகின்ற தெனவும், அது வாறுலகிற் சென்று மண்ணுலகைக்காணு மெனவும் பிறவு முரைப்பர்.

இனித் தால்மாவியா நாட்டிலுள்ளோர் மறுமை ஒன்றுண்டென்றும், தாயிம்மையிற் பெறவினைந்தவெல்லாம் அம்மறுமையிற் பெற்றுக் கழிபேரின்பதுகர்த்தகா மென்றும் கூறுவர். அவருட் சிலர் தாயிற்றத்தின் ஈட்சத்திர மண்டலஞ் செல்வநாமெனவும், சிலர் தம்பூர்வீகர் இருக்கும் தீவொன்றிற் செல்வநாமெனவும், ஆண்டு வெண்ணிற முடைய ராய் மாறுதல் சித்திக்கு மெனவும் கூறுவர். அவர்கள், குகையினும் காட்டினும் நீங்கு செய்யும் பேய்கள் உளவென நம்புதலுடையர். அவர்கள் இரவில் இயங்கார். இறந்தவர் புதைகுழியைச் சுற்றிச் சமாதி எழுப்புார். அல்லது, இறந்தவர் தம் உறக்கத்திற் போரியற்ற ஓர் உல்லையம் வைப்பர். இறந்தவர் மனோவிமர் தலைபைச் சிரைத்துக் கரிமண் அப்பிக் கொழுப்பையும் கரியையும் குழைத்து முகத்திழ்ச்சிக் கூர்ங்கற்களால் உடம்பைக் கழித்துக் கொண்டு அழுபார்; புதை குழியிற் பூவும் பெண்களின் சிரைத்தமயிரும் எறிகின்றார்கள். இறந்தவர் எழும்புகள் சிலபற்றை மூட்டையாகக்கட்டிச் சுழத்தில் தொங்க விட்டுக் கொள்வார்கள். தஞ்சினேகரினிந்தவயிற் தம்மை வருத்தவும் வாழ்த்தவும் வருமென நம்புதலுடையர்.

இனிப் புதுக்கால டோனியா தேசத்திலிருக்கும் மக்கள் முன்னையோரினுஞ் சிறிது சமயவணர்ச்சி மிகப்பெற்றமையராவர். அவர்கள் இரந்தொழிந்ததம் முன்னேரை ஒரு விதமான தெய்வமெனக் கொண்டு பராவுகின்றார்கள். அவர்களில் தலைவனாயிருப்போன், இறந்தோரைத் தெய்வமாக வழத்தும் காலங்கனிற் குருத்தாவம் மேற்கொண்டு “அன்புள்ள தந்தையே உனக்காக ிங்கே சிறிதுணவு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அதனை உண்டு அதன் பொருட்டாக எம்மீது அன்புகூர்ந்திடுக” என்று பிரார்த்திக்கின்றார். இச்சடங்கு செய்து கழிந்ததம் விருந்தியற்றலும் கூட்தாடுதலு முண்டு. சீவன் தேகத்தை விட்டுப்பிரிந்ததம் அது தீவின் நெற்குமுனைசென்று கடலிற் றுளித்து நீர் திச் சீவர்கள் கூடியிருக்கும் உமநீமல் என்னு மிடத்திற்குச் செல்லுகின்ற தென்றும், ஆண்டுச் செல்லவும் அங்கு நல்லவர்கட்கென்றுத் தீயவர்கட் கென்றும் இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்ட இடங்களி லொன்றிற் செல்கின்ற தென்றும் கூறுகின்றார். முத்தியுலகென்பது அபரி மிதமான செழுஞ்சுவை யுணவு தொகுக்கப்பட்டிருக்கு மிடமா மென்றும் கூறுகின்றார். ஐந்தா மாறத்திற்கு ஒருதரம் இரவில் இறந்தோர்க்குத் திவசஞ் செய்கின்றார்கள். அப்போது குவியல் குவியலாக உணவு சேகரிக்கின்றார்கள். கிழவரும் கிழவியரும் மலைக்குகைகளில் ஓளிந்து கொண்டு, புறத்தேதிவசஞ் செய்து ஆரவாரிக்கும் இளைஞருக்கு இறந்தோர் ஆவிகள் போலத்தம்மைக்காட்டி அவர்க்கு நம்பகம் வருலிக்கின்றார். ஈசரனை உபாசிக்குங் காலையில் பகைவரெறியும் வல்லையங்களைத் தாம் இனிதாகாணும்பொருட்டுக் கண்ணுக்கு ஓர் கடவுளையும், பகைவர் வருஞ் சந்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுக் காதுக்கு ஓர் கடவுளையும் வழத்துகின்றார். புதுக்காலிடோனியா தேசத்திலுள்ள நன்னு எனும் ஊரில் வீக்கிரங்கனில்லை யாயினும், சனங்கள் ஆலமரத்தோப்புக்களைப் பரிசுத்தமுடைய இடமாக நினைந்து ஆண்டுத்தாய்மைபுள்ள கற்களை நிறுத்தி வணங்குகின்றார்கள். மாலிகோலா புது ஈபிரீடில் என்னு மூர்களில் ஒவ்வொருசிறுகிராமத்தினும் பரிசுத்தமான வீடுகளில் வண்ணத்தீட்டி ஆடவரைப்போல் உடையிட்ட பதுமைகள் மூன்று

களீர்கு நிறுத்தி வழிபாடு செய்கின்றார். எல்லாத் தெய்வங்களுந் தீதுசெய்யுந் தன்மை யுடையன வென்கின்றார். மந்திரமுஞ் சூனியமும் எல்லாராலும் நம்பப்படுகின்றன. அவர்களில் தலைவோன் இறந்து பட்டால் அவன் புதைகுழியின்மேல் கிணை, வல்லையம், மண் வெட்டி முதலியவற்றைச் செங்குத்தாய் நிறுத்தி அலங்கரித்து வைக்கின்றார். பிணத்தின் கைவிரல் கால்விரல்களை ரூபகார்த்தமாக நறுக்கிக் கொண்டு போய்ப் போற்றிவைப்பார். புதைகுழியிற் பாய்விரித்து அதிற் பிணத்தைக் கிடத்தித் தலைதவிர மற்றையுறுப்புக்களைப் புதைத்து விடுகின்றார்; பத்துநாட்கழிய இறந்தோன் சினேகிதர் சிலர் போந்து தலைமையத் திருகிக்கொண்டு போய்ப் போற்றிவைக்கின்றார்; சிலர் பற்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டுபோய் அவ்வாறு செய்கின்றார்; மண்டை ஒட்டையும் அங்கனஞ் செய்தலுண்டு.

இனிச் சாலமன் தீவுகளிலுள்ளோர் இறந்தோர் ஆன்மாக்களையே பெரிதெடுத்துப் போற்றி வழிபடுகின்றார். முக்கியமாய் மூதாதைக்கு முன்சென்றோரை அங்கனம் வழிபடுதலிலே. கொதுமலர் இறந்துபட்டால் அவர் அருகேயுள்ள ஓர் தீவில் ஓர் குறிப்புமின்றி அலைத்துகொண்டிருப்பரெனவும், சிறந்தோர் இறந்துபட்டால் அவர் தம் நண்பர்க்கத்தே யிருந்துகொண்டு அவர் வேண்டியபோதெல்லா நன்மை செய்வரெனவுங் கூறாநிற்பார். தந்தை மகற்குரைப்ப வருகின்ற உபாசனைப்பண்களை முணுமுணுவென்று சொல்வார். மந்திர சூனியங்களை நம்புகின்றார். சுரமீன் அவராற் பெரிதுங் கெளரவிக்கப்படுகின்றது. மரங் குடைந்து செய்த வீடுகளைப் பரிசுத்தமுடைய இடமாக வெண்ணி அங்கு மரங்களில் ஈர்த்து செய்த பேய்வடிவங்களைத் தாயீத்து வழிபடுகின்றார்.

இனிப்புதுச் சீலண்டே தேசத்தில் மாரிஸ் என்னு மூரினிலுள்ளோர் ஓர் கூடையில் வேர்களையிட்டு உயரத்தாக்கி அஃது ஈசரவுணவாமென்றும், அது நல்லதானிய விளைவைக் கொடுக்கு மென்றும் கூறுகின்றார். அவர்களில், தலைமக்கள் தைவிகமுடைமையால் தேவர்கள் கருத்தைத் தமக்கு வெளியிடுவரெனச் சொல்வார். ஐரோப்பிய பாதிரியா ரொருவர் இத்தீவுக்குச் சென்று அங்கு அவர்களிற் தலைவருளை குருவைக்கண்டு பேசுகையில், அவன் “என்னை மனிதனென்று நினையற்க, நானிம்மண்ணுலகிற் பிறந்தேனல்லென், நான் வானுலகினின்று வருகின்றேன், என்முன்னோ ரெல்லாரும் ஆண்டோளார், அவர்கள் தேவர், நான் திரும்பவும் அவர்களிடத்துச் செல்வேன்” என்றுரைத்தனளும். மாய் என்பவர் அவர்களிற் பூர்வீகப் பெரியோராம்; அப்பெரியவர் தாயிருக்குந் தீவைக்கடலி விருந்து தூண்டிலா னிழுத்து விட்டனராம். தெய்வத்தன்மை யடைந்ததம் முன்னோர் ஆன்மாக்கள் பல்லிசிலந்தி பறவைகளைக் இக்குவருகின்றனவென நம்புகின்றார். மேலும், ரங்கியும் பப்பாவும் அவ்வது வானும் மண்ணும் ஆறுபுதல்வரையுந் தந்தையரையும் தந்தனர்; அவை 3 மக்களும் யுத்தமும், பயிரின்றிப் பெறும் உணவும் மீனும் ஊர்வணவும், காற்றும் புயலும், பயிரிடப்படும் உணவும், காடும் பறவையுமாம்; இத்தெய்வங்கள் செய்த சதியா லோசனையால் வானும் நிலமும் பிரிந்து போயினவென்று புராணகதையுஞ் சொல்லுகின்றார்கள். தீயகருமங்கள் செய்யோர் இவ்வுலகத்தே ஓறுக்கப்படுகின்றன ரெனவும், அங்கனம் ஓறுப்போர் தெய்வத்தன்மையுடைய தம்முன்னோ ராமெனவும் கூறுகின்றார்.

இதிற் நவிகாத்தீவு களிலுள்ளோர் முன்னையோரினுந் திருந்திய சமய வுணர்ச்சி யுடையர் அவர், சிறந்த கடவுளருளரென்றும், அக்கடவுளர் அவ்வவர் செய்திறங்கட் தேறப்ப் புண்ணிய பாவங்களை வகுக்கின்றன ரென்றும் கூறுகின்றார். அவர்கள் ஆன்மா

வொன்றுண் டென்றும், மக்களெல்லாரும் தேவவுலகத்தி லிருந்து வந்தாரென்றும் கூறுவர். அவர்கள் கடவுளருக் கெல்லார் தனித்தனி ஆலயங்களும், தனித்தனி குரு மார்களும் உண்டு.

இனிச் சாமோஷி நீவுகளிலுள்ளோர் எண்ணிறந்த கடவுளரை வழிபடுகின்றார். ஒவ்வொருவரையுங் காப்பாற்றுகின்ற தனித்தனி தேவரும், ஒவ்வொருகிராமதேவர்களும் உண்டு. அக்கடவுளர் பெயர்கள் அவர்கள் பாவஷயில் 'வினாந்துசெல்வோன்'; தாய்மை யுடையோன் 'அழிவு' 'ஆகாயக்கடவுள்' என்னும்பொருள் தருகின்றன. அத்தேவர்கள் மிருகங்களாகவும் வானவில்லாகவும் எரி மீன்களாகவும் வருகின்றன ரெனும்புகின்றார். கல்லாற் செய்தமழைக்கடவுளைவணங்குகின்றார், மழைமிருந்துவிட்டால் அக்கற்புது மையை நெருப்பில் வீழ்த்தி வறட்டுவர்கள், மழையில்லாவிடின் அதனையெடுத்து நீரில் நனைப்பார்கள்

இனி எளிவீதி நீவுகளினுள்ளமக்கள் இவ்வுலகத் தேங்காயோடு போலிருப்ப தென வும், அதனத்தக்கு மேல்திறப்பில் தாம் வசிப்பதாகவும், அதன் அடிப்படையில் தடித்த தண்ணெட்டென்றும், அது பெரியதோர் பேய் என்றும், அல்கிறுக்கும் இடத்திற்குச் சிறி துமேலே 'உயிர்' என்னும் மற்ரோர் பெரும்பேய் உளதென்றும், அதற்குமேலே 'நெடு நான்' வசிப்போன்' எனுந்தடிப்பேய் பிற்தொன்றென்றென்றும், இம்மூன்று பேய்க ளுமே உலகைத் தாங்குகின்றனவென்றும், இந்தத் தேங்காய் நடுவில் பெண் பேய் ஒன்றிருக்கின்ற தென்றும், அது படைத்தற் ரெழிலை நிகழ்த்துகின்ற தென்றும் உரைக்கின்றார். ஒருநாள் அப்பெண்பேய் தன்வலது விலாவெலும்புகளி லொன்றைப் பிடுங்கி யெடுத்து அதனை மனிதனைப் பிரதமசிருட்டி செய்தனள். இன்னு மிவள் இட வலப் பக்கங்களிலிருந்து எல்லாவற்றையும் படைத்தனள். இவர்கள் கூறும் புராண கதை களெல்லாம் கிரேக்கர் கூறுவனவற்றோடு ஒத்தொழுதுகின்றன. பறவைகளும் மீன்களும் ஊர்வனவும் பூச்சிகளும் குருமாரும் முதலியன தேவாவதாரங்களாகவும்தேவதாதர்களாக வுங் கருதப்பட்டன. அவர்கடவுளை 'ஐயோ' என்று அழைக்கின்றார். அச்சொற் பொருள் மரத்தின் உள்ளீடு என்பதாம். மரத்தினுள்ளகடுபோல் மனிதனெழையிந்து நிற்கலாற் கடவுளை அவ்வாறு வழங்குகின்றார். நாணற்புல்வேய்ந்த குழலினுட் புருந்தால் மேளத்தி னெடுபோன்ற உருவத்துடன் ரங்கோ எனும் வடிவம் நிற்கும்; அதனையடுத்து மேட் டரோ என்பதன் வடிவமிருக்கும்; அதனையடுத்துப் பதிரெரு பதுமைகளிருக்கும். இவ ர்கள் நன்றாய்க்கடைத்து திரட்டிய பதுமைகளை வழிபடுதற்கு இயற்றிக் கொண்டார்கள். இன்னுமிச்சாதியார் செய்யுஞ் சவக்கருமங்களும் பிறவும் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்; விரிந்த துல்சளிற் கண்டு கொள்க; ஆயினும் அவர்கள் மும்சாலங்களில் மனிதரைப் பலி யிட்டு வந்தார்களென்பது மாத்திரம் ஈண்டுக் குறிக்கொள்ள வேண்டும்.

இனிச்சொகைடித் நீவுகளிலுள்ளோர் அனேக தெய்வங்களை உபாசித்து வருகின் றனர். அவைகளிற்சில போர்க்கடவுள் சமாதானக் கடவுளாகவும், வீணச் சில மக்கட்குந் தேவர்கட்கும் இடைநின்று துதுபோவன வாகவும், மற்றுஞ் சில ஆரோக்கியற் தருவன வாகவுங் கொண்டு வழுத்தப்படுகின்றன. பலவேறு வகைப் படநிகழ்த்தும் வினையாட்டு கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வோர் கடவுளுண்டென்று கருதி அவ்வினையாட்டுகண் தொடல் குங்காலும் நிறுத்தாங்காலும் அவற்றைப் பூசிக்கின்றார். அதற்கென்றே நியமிக்கப்பட்ட ஓர் தெய்வத்தின் ஆணைவழி நின்று பூசும்பங்க ளுண்டாகின்றனவென்றுமுறையாய் நின்பர். மீன்களும் பறவைகளும் கூட இவர்களாற் நெய்வங்களைன்று கொள்ளப்படுகின்றன.

ஆமைமிகப் பரிசுத்தமுடைய தென்மேடுத்து ஆலயத்தினுள் அக்நியில்தனைச் சமைத்து அதனில் ஒருகறு விக்கிரகத்திற்கு நிவேதிக்கின்றார்கள். தம்மிற் றலேவோருங்குருமாரும் இமர்தொழியின் அவர் ஆன்மாக்கள் சில வேறுபாட்டுடன் அவர்களால் வழத்தப்படு கின்றன. பிரசித்தியடைந்த ஒவ்வொருவரான்மாவுக்கும் ஒவ்வொருவிக்கிரகங்கள் நிலத்தின் மேலுயர்த்திக் கட்டப்பட்ட வீடுகளில் அமைக்கப்படுகின்றன. அவர்கள், மறுமையுண்டென் றும், அக்காலத்தா ஓரான்மாவானது மந்தையான்மாக்களாற் செலுத்தப்பட்டு இருநிற் செல்லுகின்றதென்றும், ஆண்டத முறைமுறையே தேவர்களால் உண்ணப்படுகின்ற தென் றும், அந்நகனம் உண்ணப்ப்பாடொழிந்த சில அத்தேவர்களைப்போற்றெய்வத்தன்மையுடையவாகின்றனவென்றும் கூறுகின்றார். ஒருமலைக்குப் பக்கத்தே மிகவழகிதான ஓர் முத்தியுலகுண்டென்று நினைக்கின்றார். ஆயினும், இம்வுலகு நல்லோரான் மாத்திரம் பெறப் படுவதெனவாதல், இம்வுலகத்தின்க ளியற்றிய கருமங்களின் பயனை மந்தையுலகில் துகரவேண்டுமெனவாதல் அவர் கொள்வதில்லை. ஒருவிக்கிரகத் தமக்கொன்று செய்யு மாறு வேண்டித் தாஞ்செய்யும் பூசனைகட்கேற்பத் தாம்விரும்பியது பெறப்படாதாயின், அவர் அல்லிக்கிரகத்தினை விசியெறிந்து அபவிடத்தில் தாம் வேண்டிவெ தொன்றை நிறுத் தவர். இன்னும் இவர் ஒழுக்கங்கள் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனிச் சாண்டீயிச்சி தீவுகளிலுள்ளோர் ஆண்டெள் ளரிமலைகளாற்றும் துகருந்துள் பங்களை நினைந்து அபவொரிமலைக்கு அதி தெய்வமொன்றுள தென்றும், அஃதெவற்றி னும் பெரிதான மான்மிய முடைய தென்றும் உரைத்து அதனை உபாசிக்கின்றார். விக்கிரகங்கள், ஆலயங்கள், அரசன், அவன் பெயர், குருமார், அரசன் குரு, இவர்களுடைய சுதந்திரப் பொருள்கள், ஓர் விக்கிரகத்தின்கட் பத்தியுடையாரான அடியவர் இவரெல் லாம் டுபு என்னும் பரிசுத்தமுடைய ரென்று சொல்லுகின்றார். வேள்வியிற் ரேவர்க்கு அவியாகக் கொடுக்கப்பட்ட பன்றி கோழி ஆமை முதலிய வற்றின் இறைச்சியும் தேங் காங்கரும் பெண்மக்களுண்ணப்படா வென்று விலக்கியிருக்கின்றார். வேளின் முதலான சிலபருவங்களும் அவர்களாற் பரிசுத்த முடையன வென்று கொள்ளப்படுதலால், ஐந்து முதல் நாற்பது நாள் அப்பருவங்கழியுந்துணையும் அவர் ஒன்றுஞ் செய்வதில்லை; எல்லா நெருப்பும் விளக்கும் அவிக்கப்படுதல் வேண்டும், படகுகள் நீரிற் செலுத்தப்படா, யாருந் தலைமுழுகல் கூடாது, ஆலயத்திற் பூசிப்போ ரொழிய மந்தையோர்வெளிவரக் கூடாது, நாய்குரைக்கக் கூடாது, பன்றி உருமப்படாது, சேவல்கூவுதல் கூடாது. அக்காலத்திற் பன்றி நாய் முதலிய வற்றினுடைய வாய்கள் கட்டப்படுகின்றன. அரசருந் குருமாரும் எதனையுந் தொடுதல் கூடாது, பிறரால் அவர் உணவு உண்டப்படுவர். இந்நியதி பிழைத் துச்செய்வோனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கின்றார்கள்.

இனி இவ்வாஸ்திரேலியாக் கண்டத்திலுள்ள பிஜ்ரிஃ என்னு மற்றோர் சாதியார் மறுமையுண்டென்றும், அது மனிதருக்கே யன்றி மிருகங்கள், புந்பூண்டுகள், வீடுகள், கருவிகள், படகுகள் முதலிய வெல்லாவற்றிற்கு முளதென்றும் கூறினர். மனிதருக்கு இருவேறுவிகள் உளவெனவும், அவ்வற்றுள் ஒன்றான அவன் நிழல் ஓடில் என்னு மிடத் திற்குப்போவதெனவும், நீரிற்றோன்றும் பிரதிபலன மற்றோர் உருவம் அவனிதக்கு மிடத்தேவசிப்ப தெனவுமுரைத்தார். அவர்கள் பகைவரை வெல்லவெதல்லாம் நரமா மிச பகூணவிரும்புடைய அவர் தெய்வத்திற்கு நரபலியிடுதலான் மாத்திரம் வருமென்று அவரீருருமார் வற்புறுத்திக்கூறுதலால் இந்தச்சாதியார்மாட்டு நரபலி விசேடமாய் நிகழ்ந் தது. அவர்களிற் றலைவராவாத் தம் மனைவியரை வெட்டிப் பலியிட்டனர். அவர்களுக்கு

அச்சத்தை வீணப்பனவெல்லாம் தெய்வங்களாக வழிபடப்பட்டன. அவர்களுடைய தெய்வங்களில் ஒன்றுக்கு எட்டுப்புயல்களும் ஒன்றுக்கு எட்டுவழிகளும், ஒன்றுக்கு எண் பது வயிறுகளும் உண்டு. இவர்கிறம் இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனிப்புதுக்கினியாவில் டோரிஎன்னுமுரிஷன் பாபுவர் என்போர் ஒவ்வொரு வீட்டினுள்ளிருப்பதாயும், ஒழுங்கின்றிச் செதுக்கப்பட்டதாயும், பதினெட்டடி உயர முள்ளதாயுமுள்ள காரீவரீ என்னும் விக்கிரகத்தை ஆராதித்துவருகின்றார். அவ்விக்கிரகத்தினெதிரே சப்பாணிகொட்டியிருந்துத் தலைமேற்கைகுவித்துத் திரும்பத்திரும்ப வணங்கியுந் தங்குறைகளை அச்சமயங்களிற் சொல்லிக்கொண்டும் ஒழுங்காய் அதனை வழிபடுகின்றார்கள். குழந்தைகள் பிறக்கும்போதும், மணஞ்செய்யும்போதும், சாக்காடுகிழந்த விடத்தும் அவ்விக்கிரகம் வந்திருத்தல்வேண்டுமென நினைக்கின்றார்கள். பீடிஷ்டு என்று சொல்லப்படுவனவாகிய செதுக்குப் பிரதிமைகள் பலவைத்திருக்கின்றார்கள். அவைகள் பெரும்பாலும் ஊர்வனவற்றின் வடிவங்களேயாம்.

இனிப்போரியோ தீவுகளிலுள்ளோர் பிரதானமாகக்கொண்டு வழிபாடியற்றுந் கடவுள் படவா என்னும்பெயரினதாம். இச்சாதியார் முன்னொருகாலத்து ஜாவான் என்னுஞ் சாதியாரோடு சமயத்தமுடையாயிருந்தாரென்பது இவர் தெய்வங்களின் பெயராலும் வழக்கவொழுக்கங்களானும் இனிது துணியப்படும். இவர்கள் எண்ணில்லாத பிசாசங்களை வழிபடுகின்றனர். அவைநல்லனவென்றுத் தீயனவென்றும் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன, அவர்களிடம் அடியுறையிற் பெரும்பாகம் தீயவற்றிற்குச் செல்கின்றனவாம். நோய், துரதிஷ்டம், சாக்காடுமுதலியனவெல்லாம் இவைகளா லுண்டாகின்றனவென்றுஞ் சொல்லுகின்றார். சிலபருவங்களிற் பிசாசங்களோடு இரகசியமாய்ச் சம்பாவிக்கும் பொருட்டுக் காடுகளுக்குச் செல்லுகின்றார். இவர்கள் வழிபடும் போர்த்தெய்வங்கள் கொடித்தோற்றமும் குரங்குபோற் சிவந்த உரோமமுள்ளனவென்று கூறநிற்பார்.

இனி மலகசி என்போர் ஒவ்வொரு குடும்பத்தினும் வேறுவேறும் விக்கிரகங்கள் பலவுடையார். அவைகளிற் பெரும்பாலான மானுடவடிவமும், சிறுபாலான வடிவயில்லாத முழுமுதற்பிண்டங்களும்பாம். பாம்புகள் கடவுளரான் நியாமகஞ் செய்யப்பட்ட தலைவரென அவற்றை மிகவிரயமாய் வணங்குகின்றார்கள். முதலையையும் அவ்வாதே மடமையாற் பத்திசெய்கின்றார்கள். இறத்தவர்கட்குப் பலிதரும் வேள்வித்திண்ணைகள் மலைகளின்மேற் காணப்படுகின்றன.

இதுவரையில் ஆஸ்திரேலியாக்கண்டத்தார் சமயவரலாறு ஒருவாறு சொல்லப் பட்டது. இனி ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்திலுள்ளோர் சமயப்பெற்றிமையும் ஒரு சிறிது காட்டுவாம்.

ஆட்டண்டாட் என்னுஞ்சாதியார் கடவுளொருவ ருண்டென்றும், அதன்பெயர் ஈட்டீயீப் என்பதாமென்றும், அஃகிறந்தோர் புதைகுழிதோறும் வசிக்கின்றதென்றும் உணர்கின்றார். அவர்களுள் ஒருவர் புதைகுழியின்பக்கத்தே செல்லும்போது அதன்மேல் தம்பத்திமைதோன்றக் கல், செடிமுதலியவற்றுள்ளொன்றை எறிந்து தம்மை இரட்சிக்கும்படி பிரார்த்திக்கின்றார்கள்.

இனித்தமரால் எனப்படுவோர் பூர்வகாலத்தின்தொடக்கத்திலே ஒருமரம்இருந்த தென்று, அதிலிருந்துதமரால், ஆடுமாமுகள் முதலானவெல்லாம் உற்பத்தியாயினவென்

றும் கூறி மரங்களைப் பயபத்தியோடு பாராட்டுகின்றார்கள். இறந்தோர் ஆன்மாக்கள் தம் மியற்கைவடிவம் ஒழித்து நாய்வடிவத்தோடு வருகின்றனவென்று சொல்லுகின்றார்கள்.

பிதுவானல் என்போர் மரத்தானுல் கனிமண்ணனுஞ் செய்யப்பட்ட லிக்கிரகங் களை வழிபட்டு அதனூற் தமக்குத் தெய்வத்தன்மை சித்திப்பதாகவுணக்கின்றார். இனிக்குப் பிரீகனென்போர் முதன்முதலுள்ளோன் ஒருவனுனென்றும் அவன்பெரியதிற் பெரியோன் என்றும் உணயாநித்பர். தம்முன்னோர் ஆன்மாக்கள் பாம்புடன் கலக்கின்றன வென்றறாத்து அவற்றைப்பெரிது போற்றுகின்றார்கள். செல்வப்பெருக்கமுற்று வாழ்வ தெல்லார் தம்முன்னோர் அருளால் வருகின்றன, வறுமையுறுதலெல்லாம் அவர் கோபத் தினால் வருகின்றனவென்றும், தம்வழிவருவோரையெல்லாம் அவர் பாதுகாத்து நிமிக்கின் றனரென்றும் கருதி அவர்க்கு மிருகங்களைப்பலியிடுகின்றார்கள்.

இனி ஆப்பிரிக்காவின் கீழ்ப்பாகங்கனிலுள்ளோர் மேலான பொருள் ஒன்றுளது, அதன்பெயர் மூலுங்கு என்பதாம், அஃது இடி, விண், நோய்செய்வது என்பனவாக லிவரிக்கப்படுகின்றது என்றுகூறுகின்றார். தம்முடைய உறவினர், நண்பர், ஆடுமாடுகள் முதலியவற்றைக் கொல்லுதலால் அந்தப் பழிக்குப் பழிவாங்க அக்கடவுளைக் காணுதல் வேண்டுமென விரும்புகின்றார். இறந்தோர் ஆன்மாக்கள் தமக்குக் கனலில் விளங்கித் தோன்றுகின்றன, அவற்றுள் நல்லன மருந்து, கள், உணுமுதலியன கொடுத்தலாற் சார்தமடைகின்றனவென்று கூறுகின்றார்.

இனிப் பாலஸ்தீனாசாதியார் ஒருகொம்பில் மனிதர் தலையைக் கட்டித்தூக்கியும், கல்லானுல் கனிமண்ணினு மியற்றப்பட்ட சிங்கம், முதலைமுதலியவற்றின் வடிவங்க ளமைத்தும் அவற்றைவழிபடுகின்றார். இவற்றிற்குப் பலயிடுதலால் வருங்கால உணர்ச்சி உண்டாமென்று நினைக்கின்றார்.

இனி இக்கண்டத்தின் மேற்பாகங்கனிலுள்ள நிகரோவர் காற்றுக்குப் பீட்டிஷ்டு என்னும் ஓர் உருவும், இடிக்கொன்றும், ஆற்றுமீன் கடல்மீன்கட்கு ஒவ்வொன்றும், கா லில் முந்தையாதிருக்க ஓர் உருவும், காட்டுமிருகங்கள் தீதுசெய்யாதிருக்கவென்று ஓர் உருவும், அசெளக்கியம் வராதிருக்கவொன்றும், நல்லதிஷ்டத்திற்கொன்றும், கண்கள் தெளிவாயிருக்கவுந் கால்கள்வலிவாயிருக்கவும் நயமாய் விலைப்பொருள்கொள்ளவும் ஒவ்வொன்றும் வைத்துவழிபடுகின்றார்கள். ஒருவன் ஏதாவதோர்குற்றஞ்செய்தல் வேண்டி னானாயின் தான்வழிபடும் பீட்டிஷ்டு உருவத்தை மூடிவைத்து அஃதறியாதென்றெண் ணிச் செய்கின்றான். அவ்வருவம்மனித வடிவத்தையாதல் மற்றைப்பிராணிகளின் வடி வத்தையாதல் குறிக்க வேண்டுமென்றும் நியதியில்லை. சாதாரண ஓர் உருச் சிவந்ததுணி யாற் சுருட்டிச்செய்யப்பட்டதாயிருக்கும். கிராமங்களிலிருக்கும் உருக்கள், உடம்பெல் லாம் இரும்புத்தூண்டுகள் பறவைச் சிறகுகள்பழங்கற்கைகள் முதலியன ஒட்டிச்செய்யப் பட்ட மனிதவடிவங்களாம். அவற்றுட் சிலஎருமைமயிர் அழக்கேறிய கற்கைகள் முறு க்கியவளார்களானுஞ் செய்யப்படுகின்றன.

இன்னும் அம்மேற்பாகங்கள் சிலவற்றில் இம்புரி என்னுந் தெய்வோபாசனையா னது காணப்படுகின்றது. ஒருமரம் ஆறுமுதலியனவும் அப்பெயர்பெருநிற்கும். ஒவ்வோர் ஆடவரும் பெண்டிரும் ஒவ்வோர் இம்புரிஉருக்கள்வைத்திருப்பர். கட்டகாலம், நோய், அபாயம் நிகழுங்காலங்களில் அவைகட்குப் பலியிடுகின்றார்கள். இந்த உருக்கள் வைக்கப் பட்டிருக்குந் குடிக்களில் தழைந்தால் ஆண்டுமொனூடவடிவமாக வைக்கப்பட்ட ஓர் உரு வும், அதனெதிரே சிலத்திலூன்றிய பிசின்ரீவர்த்தியும் காணக்கிடக்கும், அதனையடுத்த

சமயப்பொறுமை.

திருவணந்த புரத்தில் ஸ்ரீவள்ளல் - சோ - சிவஞான தேசிகரவர்களாற் பிரகடனஞ் செய்யப்படும் அறிவுவிளக்கப் பத்திரம் 1901ஆம் மார்ச்சுமீ 10உ வெளிவந்த சஞ்சிகைமுதல் அக்டோபர்மீ பிரசுரமான சஞ்சிகை நூறக இடைக்கிடந்தவற்றுள் ஒருநண்பர் மதக்ஷமை அல்லது சமயப்பொறுமை என்னும் விடயத்தை விரித்துரைக்கப்புகுந்து, ஒருசிலநக்செத்துரைத்து ஒருசில நன்சாராய்த்துரைக்கு மதுகையின்மையின் வேண்டியவாதேகூறித் தருக்கம் நெகிழ மொழிந்து முடித்திட்டார். இப்பரதகண்டநன்னுட்டை யொழிந்து ஒழிந்த கண்டங்களினுள்ள மக்களெல்லாரும் தம்முட்பலவேறுபட நிகழுஞ் சமயப்பொருள்பற்றித் தம்முண் முரண்பாடு பெரிதற்றுப் போரியற்றி மலைந்து கணக்கின்றி பிறந்துபட்டாரெனவும், நமது பரதகண்டத்திலுள்ள நன்மக்கள் பலவேறுபட நிகழுஞ் சமயப்பொருள்பற்றிப் பிணங்காது பொறுமை மேற்கொண்டொழுகினமையால் அந்நணஞ் சமயப்போர் விசேடமாய் நிகழ்தலின்றாயிற் நெனவுங்கூறிச்சரிதல் காட்டித் தம்மேற்கோள் நிறுத்துவா ராயினர். இனி யிப்பரத கண்டத்தின் கண்ணும் பொறுமையின்றி மலைந்து மற்றைச் சமயிகளைக் குரூரமாய்க் கொல்வித்த ஒரோவொரு சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன வென்றுரைத்து, அவ்வுரைப்பொருளை நிறுத்தற் பொருட்டுப் “பாலுறவாய ரென்னும் பிள்ளைத் திருநாமம் பெற்ற ஞானசம்பந்தப்பெருமான் தன்னை ஐயிக்கப்பட்ட சமணரை ஒருங்கே கழுவுவற்றுவித்த லோரதிபாதகச் செய்கையன்றே. சமணரிற் சிலர்துஷ்டர்க ளென்றாலும் இக்குரூர தண்டனையை ஒருங்கே அனைவருக்குங் கூறல் அவர்தம் பெருமைக்கழகோ; ஞானசம்பந்தர் சைவசமயமே சமயமென ஸ்தாபிக்க மிக உழைத்தாரென்பதும் அவர் தமிழ் வல்லாரென்பதும் மிக்கசொல்வன்மை மனவன்மைகள் உடையா ரென்பதும் ஐயுறக் கிடத்ததன்றாயினும் ஜீவகாருண்ய மின்றித் தம்போலிய ஜீவராசிகளை உயிர்தூறக்கச் செய்தல் அவர் தம்பேராற்றலுக் கோரிழுக்கன்றே;” எனமுன்னொடுபின் மலையுமாறு தமக்குத்தோன்றியவாதே குழறினர். இனி இந்நணங் கூறிய விவருரை பொருத்தமின்றிக் குழறுபடையாய் முடிதல் ஒருசிறிது காட்டுவாம்.

ஞானசம்பந்தப்பெருமான் சமணரெய்திய தண்டனையிற் சம்பந்த முறுதல் பற்றியே அவர்க்குத் தோடாரோபணஞ் செய்தல் நியாயவுணர்ச்சி கொளமாட்டாதார் முறையாம். என்னை? கொலைன்னுஞ் சொற்கேட்டதுணையானே கொலைத் தென்றலும் வருத்தமென்னுஞ் சொற்கேட்டதுணையானே வருத்தந் தீதென்றலும் அமையா, மற்றவை நல்லவாமாறும் உண்டாகலானும், அந்நணங் கொள்ளாக்கால் ஒருவேந்தன் குற்றஞ் செய்தோ நெருவேளைத் தாக்கித்தலும் ஒருவேளை வருத்தி ஒறுத்தலும் போல்வன வெல்லாம் நலிவன்றாய்ப் பிறழ்த்துபடு மாகலானு மென்பது. அற்றன்று, ஒருவேந்தன் குற்றஞ்செய்தோரையே அந்நணம் ஒறுக்கக் காண்மொகலான் அதபற்றி யவற்கு வரக்கடவதோரிழுக் கில்லை, மற்று ஞானசம்பந்தர் தஞ்சமயந்தழாது அவர் பிணங்குமாதே பற்றிச் சமணரைக் கழுவுவற்றுவித்தல் நியாயமாமாறுயாந்நணமெனின்;—அறியாதுகடாயினும், ஞானசம்பந்தர் தாம் பிரசாரகஞ்செய்து போந்த சைவசமயத்தை அவர் தழாமை பற்றியவரைக்கழுவுவற்றுவித்தாரெனலடாது, தஞ்சமயஞ் சார்ந்து நிற்கும் பெரியோரை அச்சமணர் பெரிதும் நலிந்து அவர்க்கெல்லாம் பெருந்தீங்கிழைத்தமையானே அவ்வாறு ஒறுப்பித்தார். கொல்லாவிரதம் பூண்டொழுகின சமணர் அந்நணம் பிறர்க்குத் தீதுசெய்வரோவெனின்;—செய்தாரென்பதை நிறுவுதற்குச் சுகனோபாக்ஷையில் யாமுடையதஞ் புகுதியை யீண்டெடுத்துக் காட்டுவாம்.

அக்காலத்திற் சமணசமயிகள்தான்மேல் விருத்தியடைந்து வந்தனர். அச்சமண சமயிகள் கொல்லாமை முதற் சிறந்த இலெளகிகதருமங்களைப் பிறழா மனவெழுச்சியுடன் அனுட்டித்து அச்சிறந்ததருமமேம்பாட்டைச் சாதாரண சனங்கட்கு உபநியசித்து அவர்க்கெல்லாம் உள்ளக்கவர்ச்சியைஎழுப்பி அவ்வாற்றாலவரைத் தம்மத்திற்குத் திருப்பிக்கொண்டு செல்வாராயினர். இங்ஙனஞ் சிலநாளெல்லாஞ் செல்ல அச்சமணசமயம் யாண்டும்பரந்து விரிவதாயிற்று. தஞ்சமயம் இவ்வாறு விருத்தியடையவே மற்றைச் சமயங்களை அனுசரித் தொழுகுவோர் தொகை சுருங்குவதாயிற்று. சமணம் பௌத்தம்முதலிய அச்சமயங்களையொழித்து ஒழிந்த சைவம், வைவம், பாசுபதம், சாத்தேயம், கௌமாரம், காண்பத்தியம் முதலியசமயங்களெல்லாம் தெய்வம்ஒன்றுண்டெனக் கொண்டுவழிபடும் ஆத்திகசமயங்களாம். சமணம் 'பௌத்தம்' என்பனவோ இலெளகிக தருமங்களிற்சிறந்தனசில அனுட்டித்து ஒழுகும் அம்மாத்திரையேயல்லது, அவை தெய்வம் ஒன்று உண்டெனக்கொண்டு வழிபடும் ஆத்திகசமயங்களெல்லாம். மற்று அவை தெய்வமில்லென்று உரைக்கும் நாத்திகசமயங்களேயாம். இவ்வுண்மை தேறமாட்டாத ஆங்கிலத்தத்துவ சாத்திரிகள்கெனக் கௌதமர் ஈசுவழிபாட்டைக் குறிப்பிட்டாயினும், ஈசுவரனைக்குறிப்பிட்டாயினும் யாதும் உரையாமைபற்றி அவரை நாத்திகரோனக் கூறுதலமையாது, அவர் ஆத்திகருமாகலாம் என்று உரைத்து இழுக்குறுகின்றார். பண்டிதர் மாகீஸ்ட்ரல் "பௌத்தமுனி, ஆன்மாவையும் பரமான்வையும் மறுத்துணாக்குஞ் சுதந்திரநிலையைச்சாங்கியநூலார் தந்திட்டார்" எனவும் "பௌத்தசமயநூல்கள் பலவும் நிரீசுவாதம் நிலையிட்னொப்பனவாம்" எனவும் கூறுதலானும், பிராஞ்சதேயத்துத்தத்துவ சாத்திர விற்பன்னராகிய டாக்டர்-பாஸ்தீ என்பவர் "பௌத்தருவின் கோட்பாடு ஒருதலையாக நிரீசுவாதம் போதிப்பதுவாம்" எனத்துணிவு தோன்றக் காட்டுதலானும், பிரபல வாராய்ச்சிசெய்து வடமொழி நூலுணாவரலாறு புதுவதாக எழுதிவெளியிட்டமாக்ட்ரல் பண்டிதரும் "பௌத்தமும் சமணமும் சாங்கிய நூலைப்போலவே ஈசுவரனிருப்பை பிராகரிக்குங் கோட்பாடுளையவாம்" என்று அங்ஙனமேதுணிபு ஒருப்படுத்தலானும், சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார்முதலிய தத்துவமுமுதற்றழிந் நூலுணாகளின் கண்ணும் அவ்வாறே அவர் நாத்திகசமயிகளென்று வைத்து மறுக்கப்படுதலானும் பௌத்தரும் சமணருமாகிய அவ்விருவகைச்சமயிகளும் நாத்திக சமயிகளேயாமென்பது ஒருதலையென்றுணர்க. இங்ஙனம் நிரீசுவாத மேற்கொண்டு ஒழுகுவாராகிய சமணசமயிகள் ஈசுவரனை உண்மையன்பான் வழிபடும் ஏனை ஆத்திக சமயிகளைக்காண்டொறும் மனஞ்சிறிதும் பொறாராகி மற்று அவனாயெல்லார் தஞ்சமயத்தின்கட் படுக்கும் நோக்கம் பெரிதுடையராயினார். அந்நோக்கம் முதிரவே கொல்லாமை, பொய்யாமைமுதலாகத் தாமனுட்டித்துப்போந்த சில இலெளகிக தருமவரம்புகடந்து, தீயமார்க்கத்தா னெல்லாம் ஏனை ஆத்திக சமயிகளை வருத்தத்தொடங்கினார். தன் கட்டளையாற் சட்ட திட்டங்களேற்படுத்தி அவற்றிற்கேற்ப ஒழுகுவார்க்கு நன்மையும், அவற்றிற்கு ஏலாதன செய்தொழுவார்க்குத் தண்டனையுந்தந்து நெறிப்படுத்துவானாகிய அரசனாயில்லாத குடிகள் தாந்தாம் விரும்பியவாறே சில சட்டதிட்டங்களேற்படுத்திக்கோடலும், தமக்கு அவை இணங்காத வேறு காலங்களில் தம் முன்னை விதிகளை மனம்போனவாறு புரட்டி வேறுவேறு இயற்றிக்கொண்டு தம்முட் கலகம் விளைத்தலும் நிகழ்க்காண்கின்றோம். இதுபோல, ஈசுவரனை வன் உண்டெனக்கொண்டு அவன் கட்டளையிட்டருளிய நற்கருமங்களைச்செய்யின் ஈனீரும், அவன் வேண்டாவென்று விலக்கிய தீக்கருமங்களைச்செய்யின் தீதாம் என்னும் ஊனவுணற்பயில்லாத நாத்திக சமயிகள் தாம் ஒரோவொருகாலங்களிற் சிலஇலெளகிகதரு

மங்களை நெறிபிழாது அனுட்டிக்க உடன்படுவாராயினும், தமக்கு அத்தருமங்களையையாத பிறகாலங்களில் தாந்தாம் விரும்பியவாறே முன்னித்தரும வரம்பழித்துத்திய சருமங்கள் நிகழ்த்துத்தணிவுடையாராவர். இங்ஙனமே, சமணசமயிகள் அக்காலத்துத்தம்மோடு ஒருங்கு இருந்த சைவர், வைரவர், பாசபதர் முதலிய ஆத்திகவைதிக சமயிகளுக்குப்பெருந்தீது செய்யும் வஞ்சனை பலவுடையாராயினார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சமணசமயத்தறந்த சைவசமயத்தமுலியகாலத்திற் சமண ரொருங்குகட்டித்தம் மரசனூல் அவரை நீற்றறையில் இடுவித்தும், கல்லிக்கட்டிக்கடலில்வீழ்த்தியும், யானைக்காலில் இடறுவித்தும், நஞ்சம் உண்பித்தும் புரிந்த தீதுகள் மம்மேற்கோனை இனிது நிறுத்தும் பிரமாணங்களாமன்றே; சாந்தருணத்திற்குடூர் உறையுளாய் விளங்கிய அப்பழாத்திகள் தாம் சமணரார்ப்பட்ட கட்டங்களைத்தாமே தந்திருப்பதிகங்களி லாங்காங்குக் குறிப்பிடுமாறுங்காண்க. இவ்வாறே, அவர்கள் தங்காலத்திருந்த பாண்டியனை யுள்ளிட்ட முடிவேந்தர்க்கையெல்லார் தஞ்சமயங்களிற்றிருப்பி, அவ்வரசர் செல்வாக்கால் ஏனை ஆத்திக சமயிகள் வழிபடுத்தேவாலயங்களை அடைப்பித்தும், மடாலயங்களில் தீக்கொளுவியும், அவரைக்கண்டால் 'சண்டுமுட்டு' என்றும் அவரைக்குறித்து எத்தனூல் கேட்டால் 'கேட்டுமுட்டு' என்றும் பலவாறு இன்னவியற்றிவந்தனர். இங்ஙனஞ்செய்து போத்த சமணர்கள் கொல்லாமை முத்தரித்த தருமங்களை மேற்கொண்டு ஒருகினூரெனல் யாங்கனம்? ஆகவே, இவ்வாறெல்லார்தீது புரியும் ஒருகவாறுடையாரான சமணர் யாண்டும் பரவிநிரம்புதலும், சைவசமயிகள் தீயினூல் வீளக்கப்பட்டு இடையித்திடந்து துடிக்கும் புழுப்போற் பெரியதோர் இடருழவாநின்றார்.

இஃதே இங்ஙனம் நிங்க. இனிப்பிள்ளையார் அப்பார் சுவாமிகளோடு வேதாரணியதலத்தில் எழுத்தருளியிருத்தபோது மதுமாமாநகரத்திற் சமணருடைய போத்தனையார் சைவசமயம்வழிஇச் சமணமத்தந்தழீஇய தம் புருடாரான பாண்டிய அரசனை யுள்ளிட்டிப் பிரசைக னெல்லாணாயுற் திரும்பச் சைவராக்குதல்வேண்டி மஃகையூக்கிரசி என்னும் பாண்டிமாதேவியார் பிள்ளையாருக்குத் திருமுகம் விடுத்தார். அது கண்ட பிள்ளையாருற் தந்திருக்கூட்டத்தொடு மதுமாமாநகர்க்கு எழுத்தருளப் பாண்டிய வரசன் மந்திரியாராகிய சூலகீசிரை என்பார் அவனை எதிர்கொண்ட மழைத்துச்சென்று பிள்ளையானாத திருக்கூட்டத்தொடும் ஒருமடத்தில் எழுத்தருளியிருக்கச் செய்தார். இத்தனையறிந்த சமணருக்களெல்லாரூற் தெய்வப்பெற்றியுடைய இப்பிள்ளையாரால் நமதுசமயம் அழிந்துபடும் எனப்பெரிதும் அஞ்சிப் பிள்ளையானாத திருக்கூட்டத்தொடும் கொலைசெய்ய எண்ணினார். அந்தோ! அந்தோ! இதுதானே கொல்லாவிரதியான சமணருக்கு விரதமாவது! அன்பர்களே! சிறிது ஆழ்த்து சிந்தித்திடங்கள்! இங்ஙனம் கருதிய அக்குருக்கண்மாரெல்லார் தம்முள் தனிபு ஒருப்பாடு உடையராய்க் கூன்பாண்டியனிடஞ்சென்று அவனுக்குத் தம்மெண்ணம் புலப்படுத்தக் கரவுளை பலவால் அவனைத் தந்தொழிந்து இயைவித்துக்கொண்டனர். பின் அன்று இரவு நய்யாமத்திற் பிள்ளையார் திருக்கூட்டத்தடன் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அடியங்கண்டு அச்சமணப்படுவர் எரிக்கொள்ளிகொண்டு மடத்தில் தீக்கொளுவினர். அந்தோ! அந்தோ! தீப்பற்றி மடம் எரிக்கின்றகாலத்தில் மடாலயத்தினுள்ளிருந்த அடியார்களைல்லாரும் மருண்டெழுத்து ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பித்து அடைக்கலம்புருந்து சிவத்தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். இத்தனை உணர்ந்த பிள்ளையார் சிவனடியார்களுக்குத் ழீங்கு இழைக்க முந்தற்றுத் தீக்கொளுவிய சமணப்படுவர் பொருந்தாச் செய்கையைக் குறிப்

பானறிந்து, இதற்குக் காரணமாயினான் பாண்டிய வரசனையாமென்பதும் இனிது தெளிந்து,

“செய்யனேதிருவாலவாய்மேவிய
ஐயனேயசூசலென்றநுள்செய்யேனைப்
போய்யராமமணிகொளுவுந்குடர்
பையவேசென்றுபாண்டியநகாகவே”

என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டளை யிட்டருளி மபாலயத்திற் கொளுவிய தீப்பிழம்பு அத்தனையும் பாண்டியன் நேகத்திற் சென்று பற்றுசுவென்று எவிலூர். எவுதலும், உருவமாகத்தோன்றிய தீப்பிழம்பு முழுவதும் அருவசு சுரநோயாய்ப் பாண்டியனைப் பற்றிக்கொண்டது. உடனே, பாண்டியன் அந்நோய் பொறுக்கமாட்டானாய்ச் சமணக்குருமார்களை அழைப்பித்து அவர் தம் மந்திரவியக்களானும் ஓடாதமுறைகளானும் செய்வித்துக்கொண்ட பரிசாரங்கள் ஒருசிறிதும் பலியாமெண்ணு மிகவருந்தித் தம் மனைபுரிமைக் கிழத்தியாராகிய மங்கையர்க்கரசியானாத் தன்மாட்டு வருவித்து அவர்க்கு இதனைத் தெரித்தான். அசியாரும் உடனவருந்தித் தங்குறிப்பு நிறைவேறுங் காலமிதுவென்று எண்ணித் தங்கொழுநனை நோக்கிப் “பின்னைப்பருவத்தே உமை திருமுலைப்பாலுண்டு ஞானசம்பந்தமூர்த்தியாய்த் தந்திருக்கூட்டத்தோடு இந்நகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் இங்கு எழுந்தருளினால் இந்நோய் தீரும்.” என்றுணாப்ப அதனைக்கேட்ட அரசனும் அதற்கு உடன்பட்டுத் தம் அமைச்சரான குலச்சிறையானைப் பின்னையாரிடம் போக்கினான். அமைச்சரும் நிகழ்த்தவெல்லாம் பின்னையாருக்கு விண்ணப்பித்து அவர் பாண்டியனிடத்திற்கு எழுந்தருளச் செய்தார். பின்னையார் அருமைத்திருவுருவைக் காண்டலும் பாண்டியன் ஆறுதல் பெரிதுடையனாயினான். இவ்வாறு ஞானசம்பந்தப்பெருமானார் பாண்டியனருகில் மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையார் பக்கத்தேஎழுந்தருளியிருக்கும் அளவில் ஆண்டுக்குமுடியிருந்த சமணக்குருமார் பின்னையானைச் சுட்டிப் பலவாறு இகழ்ந்து சொல்லிக் குணத்திட்டார். பக்கத்தேயிருந்து அதனைக்கண்டு பொருடாகிய மங்கையர்க்கரசியார் தங்கணவினைநோக்கிக் “குழந்தையாயிருக்கும் பெருமனை இவர் இவ்வாறு இகழ்வதே” என்று வருந்திக்கூட, அப்போது ஞானசம்பந்தப் பெருமானார் அரசியானைப்பார்த்து,

“மானினேவிழ்மாதராய்வுழக்க்துமாபெருந்தேவிகேள்
பாண்டியனையோடுபாலனீங்கிவனென்றுநீபர்வெய்தீடே
லானைமாயலையாதியாயவிடங்கனிப்பலவல்லல்கே

ரீனர்க்க்கெளியெனலென்றிருவாலவாயரனீங்கவே” என்னுந் திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டருளினார். இதன்கண் ஞானசம்பந்தப்பின்னையார் மங்கையர்க்கரசியானை நோக்கிப் “பால்மணக்கும் நல்வாயையுடைய பாலன் நானென்று அம்மே! நீவருந்தாதே” என்று உணர்த்தருளினாரென்பது பெறப்படுகின்றது.

இங்குமெல்லாம் குழந்தைப்பருவத்தினரா யிருந்த பின்னையார்க்கும் அவணைச் சார்ந்துநின்ற பல்லாயிரஞ் சிவனடியார்க்கும் பெருந்தீதியற்றிய சமணனை ஒப்பநாடியத்தகவொறுக்கும் நடுவின்றி யவர்ப்பக்கல்நின்ற கூன்பாண்டியன், பின்பின்னையார் செய்த அற்புதங்களானே அவர் வஞ்சகந்தேறி அரசமுறைகோடாது அவனை யொறுத்தல் வேண்டி யங்நவநங் கழுவேற்றினானெவின் செங்கொன்முறை வழிப்பட்ட அந்த நியாயத்தனைடையைப் பின்னையார்மேலேற்றி அவ்வாற்றா லவரை யிகழ்ந்துரைத்தல் பெரிய தேர் அபசாரமா மென்றொழிக. மேலேகாட்டிய மெய்வரலாற்றானே தஞ்சமயந்

தழாது வேறுநின்றொழுகுவானா வலிந்த ஸலிவுசெய்யுநீரார் சமணராவ ரென்பது உம், அங்ஙனந்தழாமை பற்றி அவர்மேற் பிணங்கு நீரரல்லர் சைவரென்பதாஊம், இனிது விளங்குமாகலின் அந்நண்பர் நவீனநாகரிக வழிப்பட்டு மெய்யறிவு திறம்பியுரைத்த மாறுகோளுரை குழறுபடையாய் முடிதல்களென்ச. ஆங்கிலபாடையில் மகாவித்தவானாய்ப் பிரசித்தியுற்று விளங்கிய பாபிங்டன்மெக்காலே என்பரும் இப்பெற்றியுணர்ந்தன்றே “குற்றஞ்செய்தோனையாதல் குற்றஞ்செய்தோனாகத் தோன்றவோனை யாதல் அநியாயமாகத்தான் தண்டனை செய்யினும் அது சமயதண்டனையாதல் செல்லாது. மற்று ஒருவன் ஒருசமயநெறிவழி யொழுகுதல் பற்றியாதல் அல்லதவினைச சார்ந்து நிற்போர் கருத்தோடொட்டி அவன் ஒழுகுதல் பற்றியாதல் அவன் இனி யொருகாலத்துக் குற்றஞ் செய்வானென உய்த்துணர்ந்து அவனைத் தண்டித்தல் சமய தண்டனையாம், அதுபெரியதோர் அநியாமையுங் கொடுமையுமாம்” என்று அதனுண்மையுணர்ந்துரைத்திட்டார். ஆங்கிலமொழிவல்ல இவ்வாசிரியர் கூறாமாதே சிறிதாராய்ச்சி செய்திடினும் ஆங்கிலமொழிப்பொருள் பற்றிச்சமயப்பொறுமை ஆராய்ச்சி செய்ய்புகுந்த அந்நண்பர் அதன் பெற்றிதோர் துரைத்திடுவார். அதுதானு முணரமாட்டாமல், தாமெடுத்துக் கொண்ட மதக்ஷுமை என்னும் மேற்கோள் கடைப்பிடித்துரையாது விடுத்துத் தாமெடுத்துக் கொண்ட விடயத்தோ டியையிலலாத மதஹிம்மை என்பதனை விரித்து மேற்கோள் விடுத்தல் என்னுந் தோல்வித்தான மெய்தினார். இனிமதஹிம்மை கூறப்புகுந்தவர் அதன்வழிநின்ற அந்நையாயினுஞ் செவ்வனே இலக்கணங்கூறி விளக்கி யுதாரண முரையாது, வாளா மதஹிம்மை மதஹிம்மை யென்று தமக்குத்தோன்றியவாதே கூறினார். மதஹிம்மை யென்பதிதுவாமென்றுரைப்பவறியாத விவர் அருட்கருணை வள்ளலாய் விளங்கிய ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரைக் ‘காருண்யமிலர்’ எனக்கூறியது அந்தோகொடிது! எடுத்த விடயத்தைப் பாசுபடுத்து இலக்கணங்கூறி நிரலே தருக்க முரைப்பவறியாச சுருங்கிய வாற்றலுடையாரான விவர்-எல்லாம் ‘வல்ல பிள்ளையா ராற்றலுக்குக் குறைகூறியது அநியாமையாவதன்றி மற்றென்னை? இதுகிடக்க.

இனி ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் சமணர் வேறுதரத்தராய் ஒழுகுதல்பற்றியேயவார் மேற் பிணங்கி யவரைக் கொல்லித்தாரென லாகாகோவெனின்;—சமணசமயத்தழி இச்சமணர்வழிப்பட்ட கூன்பாண்டியன் செம்மைநெறிபிறழாத தன் சமயிகளை அங்ஙனங்கொலைபுரித லமையாமையானும், அன்றி யங்ஙனங்கொலைபுரிந்தா ளென்று கொள்வழி அவர் தம்மை அரசன் வெறுக்குமாறெல்லாம் பெருந்தீதியற்றி வந்தனரென்பது தானே பெறப்படுதலானுங் கூன்பாண்டியனை யின்றி யமையா அத்தண்டனையைப் பிள்ளையார் தாம்வேண்டியவாதே. செய்வித்தாரெனல் போலியாமென்றொழிக. அந்தே லஃதாக, இனிச்சமணர் தாமங்ஙனங்கொடியராயினும் அரசன் அவரைக் கழுவேற்றத்துணிபுகொண்டகாலையில் அவனருகேயிருந்த பிள்ளையார் தாம்தம் அருட்கருணைவிளங்க அரசனை அதுசெய்யற்கவென மறுதவாமென்றையெனின்;—இவ்வளகிக தந்திரவாசியல் வழிநின்ற முறைசெய்யுமரசனை அங்ஙனம் தடைசெய்தல் ‘வைதிகவழிநின்ற இறை பணிபேணும்பிள்ளையார்க்கு அமையாமையானும், அன்றியங்ஙனந்தடைசெய்யுழி முறை நெறிவழுவா அப்பாண்டியன் அதுவழுவலினவரைப்பிள்ளையார் மறுத்தருளிஞரென்றுலகத்தேறி அந்த நீதிமன்னனைப் பழித்திடுமாகலானும், தமக்கன்றித் தம்மைச்சார்ந்து கிடந்த பல்லாயிரஞ் சிவனடியானாயும் ஓரிரலில்தீக்கொளுவி மாய்க்கப்புகுந்த அவர்க்கு அத்தண்டனை சாஹமெனத்தாங்குறிக்கொண்டருளுதலானும் பிள்ளையார் மறுதிருந்தாராகலின் அது குற்றமாதல் யாண்டையதென்றொழிக. இங்ஙனம் பெரியராயினார் தம்மை

யிகழ்ந்தமை தாம் பொறுப்பதன்றித் தம்மைச்சார்ந்தாண அங்ஙனம் பிறழிகழின் அதனை ஒருசிறிதும் பொறுக்கவாரென்றுணர்க. இனி அதனையும் பொறுத்தவாற் போர்த விரும்புக் கெண்ணையெனின்;—வலியோரான் மெலியோர் நலியப்படுதன் முதலான நியகருமங்கள் பல்வி உலகு வரம்பழியுமென்றுணர்க. இப்பெற்றியெல்லாம் ஆசிரியர் - சேக்கிழார் ஒருங் குணர்த்தன்தே.

“மன்னவன் மாறன்கண்டு மந்திரியாரைநோக்கித்
துன்னிய வாநிலொட்டித் தோற்ற விச்சமணர்நாங்கண்
முன்னமே பிள்ளையார்பா லனுசீத முற்றச்செய்தார்
கொன்னுணைக் கழுவிலேற்றி முறைசெய்க வென்றுகூற”

“புகலியில் வந்தஞானப் புங்கவரதனைக் கேட்டும்
இகலில ரெனினுஞ் சைவரிநுந்துவாழ் மடத்தீய் நீங்கித்
தகவிலாச்சி சமணர் செய்த தன்மையாற் சாலுமென்றே
யிகையிலா வேந்தன் செய்கை விலக்கிடா திருந்தவேலை” என்று ஓதுவா
ராயினதாஉமென்க. இவையெல்லாம் ஒருசிறிதும் பார்த்துணரமாட்டாமற் சிறுமகாணப்
போற் சமணர் கழுவேறினாரென்னுஞ் சொற்கேட்ட துணையானே யதனை யாய்த்தபா
ராத குற்றங்கூறப்புகுந்த ஊன்பர் திறம்பெரிதும் இரங்கற்பாலதொன்றும். இதுகூடக்க.

இனிச் சைவசித்தார்திகடாம் சமயப்பொறுமையுடையரென்ப தெண்ணை பிறரு
மஃதுடையராலோவெனின்;—சைவசித்தார்த துடப்பொருளுணரவல்லார்க்கு, எல்
லாச் சமயங்களிலுள்ள எல்லாவான்மாக்களுந் தத்தம்பக்குவ வேறுபாட்டிற்கேற்பப் பல்
வேறு சமயவழிநின்று அதனை வழுவாததுட்டித்தொழுதி ஆண்டிருந்தவாறே அபரமுத்
திப்போகற் துய்த்துப் பின்னையொருகாலத்துப் பரமுத்தி தலைப்படுவர் ஆகலின் எல்லாம்
மெய்ச்சமயங்களேயாய் ஈசரனுக்கு அங்கீகாரமாவனவாமென்னுஞ் சித்தார்தவணைப்
பொருள் இனிது விளங்காநிற்கும். இதனையே அப்பழநீத்திகள் “விரிவிலா வறிவினார்கள்
வேறொரு சமயஞ்செய்தே, எரிவினாற் சொன்னாரேனு மெப்பிராந்தேற்றதாமே” எனக்
கூறியருளினார்கள். இனி அநுணர்ந்தீசிவாசாரியகவாய்கள் “அறுவகைச் சமயத்தோர்க்
குமல்வவாப்பொருளாய்” “ஓதுசமயங்கள் பொருளுணரு தூல்களொன்றே டொன்
றெய்வாமலுன பலவுமிவற்று, எரியாது சமயம் பொருணூலியாதிக்கென்னி லிதுவாகு
மதுவல்ல வெனும் பணக்கதின்றி, நீதியினு விலையெல்லா மோரிடத்தே காண
நிற்ப தியாதொருசமய மதுசமயம்” “புறச்சமயநெறி நின்றமகச் சமயம் புக்கும்
புகன் யிருதிவழி யுழன்றும் புகலுமாச்சிரம, வறத்துறைகளவை யடைந்து மருந்
தவங்கள் புரிந்து மருந்கலைகள் பலதெரிந்து மாறணங்கள் படித்துஞ், சிறப்புடைய
புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச் சிரப்பொருளை யிகத்தெளிந்துஞ் சென்றும் சைவத்,
திறத்தவைவரிதிற் சரியையகிரியாயோக்கு் செலுத்திய பின் ஞானத்தார் சிவனடியைச்
சேர்வர்” என அல்வச்சமயவிதி வழிநின்று வழிபடுவார்க்கெல்லாம் அனுக்கிரகிக்கு முழு
முதற் கடவுளொருவனையாமாறும், எல்லாச்சமயப்பொருளுந் தன்வயினடக்கக் கொண்டு
தானவற்றிற் கதிதமாய் நிற்பது விழுமிய பொதுச்சமயமாமாறும், ஏனைச் சமயங்களெல்
லாஞ்சைவவுன்னத நிலையின்கட் செலுத்துஞ் சோபான மார்க்கங்களாயமமற் துகிடக்கருமா
றும், கிளத்தெடுத்துக் கூறியருளினார். இங்ஙன மெல்லாச் சமயங்கண் மாட்டும் ஒற்றுமை
பூண்டொழுக்குஞ் சைவசமயிகச் மந்தையோரை வலிந்து சென்று நலிந்து அவரைத்தஞ்
சமயத்தின்கட்படுக்கு நோக்கமுடைய ரல்லரென்பதற்கு அடர் ஏனையோரைத் தஞ் சம

இலக்கணவாராய்ச்சி.

யுத்திற் புருது மாறுவலியுறுத் தாமையே உறுசான்றூ மென்க. இனி மன்றநச் சமயி கனோவெனின், தஞ்சமயத்திற் சேர்வார்க்கொழிய வேணையோர்க்கு முத்தி நித்தியாதென வலியுறுத்துக் கூறிப் பிறரை வெல்லார் தஞ்சமயத்திற் திருப்பமுயலுமாறுங் காண்க.

என்றிவ்வாறு சைவசமயப்பொருட்கூறுபாடுகளைபும் பிற்சமயக் கோட்பாடுகளை யும் புடையட வொற்றியளந்துணர வல்லார், ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் கருணையின்றிச் சமணனைக் கழுவேற்றினாரென வாய்ப்பறையறைந்து பிதற்றிடமாட்டார். மற்று அஃது அரசியல்வழிப்பட்ட நியாயதண்டனையாமென்றுகண்டு, தெய்வப்பெற்றி யுடையான பிள்ளையார் அற்புதவருள்வழி நின்று உய்குவார். நாவீன நாகரிக வழிப்பட்டு மெய்யறிவு திறம்பியுணர்த்த அந்நண்பர் மாறுகோளுகாண்டு, பிறர் மயங்காமைப்பொருட்டும், இது காறு மதனை யாருமெடுத்துத் தருக்கித்து ஒழித்திடாமையின் அது நிலையுதலுறுமென வஞ்சியதனைக் களைதற்பொருட்டு மற்றிஃதெழுதினமாகவின், இது பகைமை முதலிய விழிகுணவயத்தான் எழுதியதன்றென வுலகந்தேர்ந்திடக் கடவதாக.

இலக்கணவாராய்ச்சி.

தமிழ்ப்பாணைக் குரியனவாகச் செய்யப்பட்ட இலக்கணநூல்களும் எண்ணில்லாதன. அவையெல்லாவற்றுள்ளும் அகத்தியமென்னும் இலக்கணநூலே முன்னர்த்தோன்றியதென்பது பலர் கருத்து. அகத்தியம் முன்னும் குமரக்கடவுளார் செய்யப்பட்டுக் “குமரம்” என்னும் பெயருடைய ஓரிலக்கணநூல் இருந்ததென்பது சிலர் கருத்து. தொல்காப்பியத்திலே “வினையின்கி” என்றதனுணையிலே “அகத்தியமே முற்காலத்து முதனூலென்பதூஉம், அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉம் பெற்றும்” என்று கூறினர் நச்சினர்க்கினியர். அகத்தியமென்பது அகத்தியொன்னும் முனிவரார் செய்யப்பட்டமை பற்றி வந்த பெயர். இதன் கண் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழும் கூறப்படும். இதன் கண்ணுள்ள இயற்றமிழைத் தொல்காப்பியர் வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார்.

இங்நனமே தமிழ்க்கு இலக்கணமன்றித் தமிழ்ப்பாணையையும் அகத்தியரே ஆக்கினாரென்பது சிலர் கருத்து. “அகத்தியன்பயந்தசெஞ்சொல்” என்பது பாரதம். “தமிழெனு மனப்பருஞ் சலதிந்தவன்” என்பது இராமாயணம். தமிழ்ப்பாணைக்கு இலக்கணஞ்செய்தாரொன்பதே துணிபென்பர். இவ்வகத்தியம் முதல், இடை, கடை என்னும் முச்சங்கத்தின்கண்ணும் நின்று நிலவிக் கடைச்சங்கமுடிலிலே இறந்தொழிந்ததென்பது சிலர் கருத்து. கடைச்சங்கப் புலவரு ளொருவராகிய நக்கீரரும் அகத்தியத்தினையே இலக்கணமாகக் கொண்டாரென்பது “இணைவறு குறுமுனி யிலக்கணம்பெறப் புனைதருமில்லக்கியப் புலவர் சிங்கமே” என்னும் காளத்திப்புராணத்தார் பெறப்படும். பிற்காலத்தனவாகிய நன்னூல் விருத்தியுணர், இலக்கண விளக்கவுணர் முதலியவைகளிலே சில பல சூத்திரங்கள் அகத்தியசூத்திரங்களென்று காட்டப்படுகின்றன. திராவிடப் பிரகாசிகை ௨௭-ம் பக்கத்திலே “அகத்தியங் கடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய பிறரை ஞான்தே நிலவரைப்பில் வழங்கற்பாடின்றி இறந்துபட்டதென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த பட்டாங்காதவினைன்க” என்கின்றது.

திராவிடப் பிரகாசிகை ௧௮-ம் பக்கத்தில். அகத்தியத்திலே “இயற்றமிழுள், எழுத்தாமாறும், அவற்றும் சொல்லாய்ப்பொருளுணர்த்துமாறும், அப்பொருள் அகம் புற

மென்னும் பதினாற்றினைப் பகுதியவாமாறும் அச்சொற்பொருள்களாற் செய்யுள் யாக்கு மாறும், அவை அணியுறாமாறும் கூறப்படும்” எனவும், “இசைத்தமிழுள்— சட்சம், இடபம், காந்தாரம், மந்திரம், பஞ்சமம், தைவதம், நிபாதமென்று மேழிசை கள் பிறக்குமாறும்,——பிறவுள்கூறப்படும்” எனவும், “நாடகத்தமிழுள் கூத்துவிசைப் புறம், அவிநய விசைப்புறம்——பிறவுள்கூறப்படும்” எனவும்—கூறுகின்றது.

அகத்தியத்திலே கூறப்பட்டனவாக இங்கே வணர்ந்த விடய விவரங்க ளெல்லாம் அகத்தியம் காணாதவர் எங்ஙனம் கூறவர்? கடைச்சங்கமொடுங்கிய பிற்றை ஞான்தே இறந்துபட்ட அகத்தியம் இங்ஙனமெல்லாங் கண்டு கூறுதற்கு எங்ஙனம் அகப்பட்டது? அகத்தியத்திலே தொல்காப்பியத்திற்குப்போல உவமையணி யன்றி வேறணிகளுங் கூறப் பட்டனவா? அகத்தியம் தொல்காப்பியத்திற்கு முதலால் என்பதனாலும், தொல்காப்பி யத்திலே “அறுவகைப்பட்ட பாப்பனப்பக்கமும்” என்றுகுத்திரத்திலே நச்சினுக் கினியர் கூறிய “எழுத்தஞ்சொல்லும் பொருளு மாறாய்ந்து இம்மைப்பயன் தருதலின் அகத்தியம் தொல்காப்பியம் முதலிய தமிழ்தூல்களும்” என்பதனாலும் தொல்காப்பியம் போலவே விடயங்களுடையதாகும் என்பது பெறப்படும். பெறப்படவே பொருளின்பின் உவமையும், அதன்பின் யாப்பும்கூறப்படும் என்பது துணியப்படும். பிரகாசிகை “செய் யுள் யாக்குமாறும், அவை அணியுமாறும் கூறப்படும்” எனக்கூறுவதும் பொருந்தமா?

சட்சம், இடபம், காந்தாரம் முதலியன வடமொழியினின்று மொழி பெயர்க்கப் பட்டனவா? அல்லவா? மற்றை அங்கக்கிரியைகள், சூதி, விரும்பி முதலியன எவ்வியல் பின்? இவையெல்லாம் வடமொழியிலே தசரதபகம் முதலியன யாகனிலே காணப்பட்டவில லையா? இங்ஙனமாகவும் ஷே பிரகாசிகை உகும் பக்கத்திலே “முத்தமிழ் வழக்கு முத ளாலாகிய அகத்தியத்தான் மொழி பெயர்த்துக் கூறிய இலக்கணம் யாதுமின்றென் னுணர்க” எனவும், “வடமொழிக்கண்ணுள்ள அச்சத்ததால், கீததால், நாடக தூற் பொருள்களை மொழிபெயர்த்தெடுத்துக் கூறுவதன்றென வுணர்க” எனவும் கூறியது பொருந்தமா?

பிரகாசிகை, இகும் பக்கத்திலே “மதிவாணநூற் நாடக த்தமிழ்தூல் முதலிய நாட கத் தமிழ் தூல்களும் கடைச்சங்கத்தின் பிற்றை ஞான்தே தோன்றியன வென்றிக” என்கிறது. இது சிலப்பதிகாரவுணாப்பாயிரத்திலே “கடைச்சங்கமிரீஇய பாண்டியருட் கவியரங்கேறிய பாண்டியன்மதிவாணநூற்செய்த முதலூல்களிலுள்ள வசைக்கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்க்கூத்தியன் மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்தூல்” என்பதோடு முர ணாதா? இதனைக் கடைச்சங்கத்தின் பின் தோன்றினதென்பது பொருந்தமா? இது செய்தோன் அச்சங்கமிரீஇய பாண்டியருள்ளே ஒருவனல்லவோ?

ஷே பிரகாசிகை உகும் பக்கத்திலே தலைச்சங்கவரலாற்றிலே அப்புலவர் தொகை யும் பிறவுள்கூறியபின் “அவர்களாற் பாடப்பட்டன வேத்துணையோர் பரிபாடலும் முத ளானாயும், முதலுருகும் களிரியாலியையுமென இத்தொடக்கத்தன்” என்கின்றது. இவற் றுள்ளே வேத்துணையோர் பரிபாடலாவது யா? வேத்துணையோர் யாவர்? அஉ-ம் பக்கத் திலும் “வேத்துணையோர் பரிபாடல்” என்பது காணப்படுகின்றது. இது சிலப்பதிகாரத் திலே வேளிர்காணையிலே “செடியோன் குன்றமும்” என்பதனுடையிலே வரும் “எண் ணிறந்த பரிபாடலும்” என்பதனோடு மாறுபடாதா? வேத்துணையோர் பரிபாடல் என் பது இஹயநூற் களவியற்கண்ணும் ஈண்டுமென்றி வேறிடத்துங் காணப்படுமா? பாடப் பட்டன என்பதன்பின் வகரவுடம்படுமெய்யோடெழுத்துப்பட்டதாய், “எண்ணிறந்த பரி

பாடல்” என்பதற்கு, விரோதமில்லாதாய் நின்ற “எத்தனையோ பரிபாடல்” என்பது களவியற் பரிசோதகராலே முதல் “வேத்தனையோர் பரிபாடல்” எனப் படிக்கப்பட்டும் பிரகடனமாய் இங்ஙனங்கொள்ளற் கிடனாயிற்றெனல் பொருந்தாதா?

சிவஞானமுனிவர் இலக்கண விளக்கச் சூறவளியிலே அல் என்பது விருதியே யன்றிச் சாரியையாகாதென்று மறுத்துணைத்தார். அது வருமாறு:—

எ. “அன்னாணின்னல்” “தொடையலென்புழி அல் விருதியென்றெழிக. அற்றுச்சாரியை பொருளிலைக் குதவிசெய்யுஞ் சிறப்புத்தோன்ற “நல்லற்று” என்ற னன்னாலார் கருத்தறியாது, அச்சாரியையெனக்கொண்டார்”

இங்ஙனமாக கூ-ம் பக்கத்திலே “மான், கோன், தொடையலெனச் சாரியைப் பொருள் குறித்து” என்புழித்தொடையல் என்பதிலே அல் சாரியை எனத்திராவிடப்பிரகாசிகை கொண்டதென்றே? இவற்றுள்ளே கொள்ளத்தக்கது யாது?

பிரகாசிகை ஏக-ம் பக்கத்திலே “கடைச்சங்கத்தின் பிறரை ஞான்று தொல்காப் பியத்திற்கு இளம்பூரணர், கல்லாடர், பேராசிரியர், சேனாவனாயர், நச்சினர்க்கினியரென்பார் தனித்தனி உடையியற்றினார். இவருள் இளம்பூரணர் இதற்கு முதற்கணுணாயியற்றினமையின் உடையாசிரியனென்றவாறு முதல்கப்படுகின்றார்” என்கின்றது. கல்லாடர் கடைச்சங்கப் புலவரு னொருவரா? அல்லரா? அவருணை கடைச்சங்கத்தின் பிறரைஞான்றெழுதினார் என்பதற்குப் பிரமாணம் யாது? இளம்பூரணர் கல்லாடர்க்கு முந்தினவரா? பேராசிரியராவார் யாவர்?

இங்ஙனம் இலக்கண விடயங்களை ஆராய்ச்சிசெய்தல் மெய்ப்பொருள் பெறுதற்கும் பிறவற்றிற்கும் காரணமென்னுங் கருத்தால் இவைகளை எழுதினேன். அறிஞர்கள், தங்கருத்தினையும் பிரகாசனஞ் செய்வாராயின், மிக நல்லதாகும்.

சாகுந்தலநாடகம்.

பிரமலினுடைய பிரதமசிருட்டியாகிய நீரும், விதிப்பிரகாரம் ஓங்குசெய்யப் பட்ட அவியைத் தாங்குவதாகிய அக்கிரியும், யசமாநனும, இராப்பகல்களை உண்டாக்குகின்ற சந்திரசூரியர்களும், சத்தகுணமுடையதாய் எங்கும் வியாபித்தலுடைய ஆகாசமும், எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்குக் காரணமான பூமியும், பிராணிகள் பிராணனுடையனவாதற்குக் காரணமாயுள்ள வாயுவுமாகிய பிரத்தியட்சமான எட்டு மூர்த்தங்களோடுங் கூடிய ஈசன் உங்களைக் காக்கக்கடவர்.

நீர் முதலாஞ் சிருட்டி என்பதை மதஸ்மிருதியாலுந் துணியப்படும். இஃது அட்டமூர்த்தமாகிய வியாபகங்கூறியது.

நாந்திச் சுலோகம் படித்து முடிந்தபின் சூத்திரதாரன் வேஷசாலைக்கெதிரே பார்த்து, ஆரியையே! வேடங்கள் தரித்து முடிந்ததாயின்; இவ்வழியே வருக.

(நாந்தி-வாழ்த்து. சூத்திரதாரன்—நாடகத்தை நடத்துவோன்.)

நாட்டியஸ்நிர் பிரவேசித்து, ஆரியனே! இங்கே இருக்கிறேன். ஆரியன் ஆஞ்சுஞ்செய்க.

குத்திரதாரன்! ஆரியை! இந்தச்சபை பண்டிதர்களாலே நிறைந்திருக்கின்றது. காந்திதாச கவிசெய்த புதிய பொருளுள்ள நாடகத்தினாலே நாங்கள் இச்சபையை இன்மைக்கு மகிழ்விக்கவேண்டும்.

பாத்திராபாத்திரங்களை அவதாரித்து முயற்சியோடு பிரயோகிக்குந்தன்மையினால் யாதொருருமைமும் வாராது.

குத்திரதாரன்! ஆரியை! உனக்கு உண்மைப்பொருளைச்சொல்லுகிறேன்.

வித்துவான்கள் மகிழ்ச்சியடையும் வணையும், நாடகப்பிரயோக சாமர்த்தியத்தை கல்லதென்று நாள் நினைக்கமாட்டேன். நன்கு பயின்றவர்களுடைய இருதயம் பெலனுடையதாயிருந்தாலும் தன்னிலே தளருகின்றது.

சாணக்கியசதகம்,

வடமொழியிலுள்ள இந்துவிலே அநேக நம்புத்திகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள்ளே சில இங்கே எழுதப்படுகின்றன.

வித்துவானும் அரசனும்.

வித்துவானுடைய தன்மைமும், அரசனுடைய தன்மையும் தம்முள்ளே ஒருகாலஞ் சமத்துவமுடையனவல்ல; அரசன் தன் தேசத்திலே பூசிக்கப்படுகிறான்! வித்துவான் எவ்விடத்திலும் பூசிக்கப்படுகிறான்.

க ல் வி.

நட்சத்திரங்களுக்குச் சந்திரனே அலங்காரம்; பெண்களுக்கு நாயகனே அலங்காரம். பூமிக்கு இராசாவே அலங்காரம்; எல்லாச்சனங்களுக்குக் கல்வியே அலங்காரம்.

சந்திரனாலே நட்சத்திரங்களும், நாயகனாலே பெண்களும், அரசனாலே பூமியும், கல்வியாலே சகல சனங்களும் சிறக்கும் என்பது கருத்து.

விசுவாசம்.

நகமுள்ள மிருகங்களிடத்திலும், நதிகளிடத்திலும், கொம்புள்ளமிருகங்களிடத்திலும், கைகளிலாயுதமுள்ளவர்களிடத்திலும், பெண்களிடத்திலும், இராசகுலத்தவர்களிடத்திலும் சம்பிக்கை செய்தலாகாது.

பிராணனைக்கெடுப்பன.

காய்ந்த இறைச்சியை உண்ணுதலும், வயோதிகமுடையபெண்ணைப்புணர்தலும், கந்திராசியினிற்குஞ் சூரியகிரணத்தை யடைதலும், புதுத்தயி ருண்ணலும், உதயகாலப் புணர்ச்சியும், நித்தினாயுமாகிய ஆறும் பிராணனைக் கெடுப்பனவாகும்.

கு க் கு ட ம்.

பேர்ப்புரிதல், உதயத்திலெழுதல், சுற்றத்தோண்ணுதல், ஆபத்தடைந்தவ்விருயைக்காதல், என்னும் நான்கினையுங் கோழியினிடத்தினின்று சுற்கவேண்டும்.

அ ச் ச ம்.

காந்தினாலே மரங்களுக்குப் பயமும், பனிக்காலத்தினாலே தாமரைகளுக்குப் பயமும், வந்திரத்தினாலே மலைகளுக்குப் பயமும், தூர்ச்சகர்களாலே சந்திரர்களுக்குப் பயமுண்டு.

புத்தனும்,
சபகருதலும்
செத்தினும் உகஉ

இங்ஙனம்,
அ. குமாரசுவாமிய்பிள்ளை.

இனி ஒரு தமிழ்தால் அல்லதோர் செய்யுள் குமரிநாடு கடல்கொள்ளப்படுமுன் செய்யப் பட்டதெனத் தனிவுணண்டற்கு அக்குமரிநாடாக, அக்குமரிநாட்கத்தேகிடந்த பஃலுனி அல்லது குமரியாக அவற்றின்கண் மொழியப்படுதல் வேண்டுமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. பலவேறு காலங்களிலிருந்த பலவேறு புலவர்கள் பாடிய செய்யுட்களைச் சிதாந்துபோகவிடாமல் ஒருங்குதொகுத்து அவற்றை அகம்புறமெனக் கடைச்சங்கத்தார் வகுப்ப வழக்கமுற்றவகுதின்மற்றுட புறநானூற்றிலே ஒருசில செய்யுட்களிற் கடல் கொள்ளப்படு முன்னிருந்த பஃலுனியாறு கிளந்தெடுத்துக் குறிக்கப்படுதலால், அச்செய்யுட்புலவர் காலமும் அப்புலவரோடொருங்கிருந்து செய்யுள்கொண்ட அரசர்களாலும் குமரிநாட்டிருந்தகாலமேயாமென்ப தினிதுவளங்கும். பாண்டியன் பல்யாசகரலை முது குடும்பிப்பெருவழுதியை நேட்டிடிமையார் என்னு கல்லிசைப்புலவர்தாம்பாடிய “ஆவுமானியம்பார்ப்பனமாக்களும்” என்னுஞ்செய்யுளில் அவனை வாழ்த்துகின்றழி “மூங்கீர்வியுவி னெடியோன், நன்னீர்ப் பஃலுனிமணலினும்பலவே” எனப் பஃலுனியாற்றைக் கிளந்தெடுத்துக் கூறக்கண்டலால் அவர்காலம் பஃலுனியாறு கடல்கொள்ளப்படுமுன்னதாத லினிதுதனியப்படும். இனித்தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரஞ்செய்த ஆசிரியர் பணம்பார றனு “வடவேங்கடந்தென் குமரியாயிடை” எனக்குமரியாற்றைக் கிளந்தெடுத்துக்கூறாத லானும் அதுகுமரியாறு கடல்கொள்ளப்படுமுன்பெழுந்ததொன்றும். இங்ஙனம் குமரியாறு தெற்கு எல்லையாகவைத்துணக்கப்பட்ட தன்னை ஐயுறவுகொண்டு, ஆப்தர் - சவரி ராயவர்கள் குமரிநாட்டிற்கு நடுநீரகமாய்விளங்கிய சபாப்புரத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்த சங்கத்தார்க்குக் குமரியை எல்லையாகவைத்துக்கூறாதல் யாங்ஙனம் பொருந்துமெனக் கடாவெழுப்பித் தென்னுடு கடல்கொள்ளப்பட்ட பிற்காலத்து மற்றது தெற்கெல்லையாக நிகழ்த்ததாகலின் அவ்வெல்லையுடைய அப்பாயிரச்செய்யுள் பணம்பாரனுச்செய்ததன்றெனவும், இதற்குக் களவியல் பாயிரவுணாயில் இப்பாயிரத்தொல்காப்பியனார் செய்ததென்றும் பிறவுணாயாசிரியர் அது பணம்பாரனாயிற்றியதென்றுத் தம்முண் மாறுகொண்டுணாத் தலே கரியாமெனவுக் கூறினார்கள். கடல்கொள்ளப்பட்ட குமரிநாட்டின் வடவெல்லை பஃலுனியாற்றெனவும் தெற்கெல்லை குமரியாற்றெனவும் இதனிடைக்கிடந்த நாடு எழுதாற்றுக்காவதப் பரப்புளதெனவுற் தொல்லாசிரியர் இனிதெடுத்தோதுதலால் அப்பெரிய தமிழ் நாட்டிற்குக் குமரியாறு தெற்கெல்லைகூறியது பொருத்தமிலையுடையதேயாம். குமரிநாடு கடல்கொண்ட பிற்காலத்தே செய்யப்பட்ட பாயிரமாயின் வடக்கண்கெல்லைக்கடம் ஒன்றுமே எல்லைகூறி மேல்கீழ்த்திசைக்குக் கடலெல்லையுடையவாறுபோலத் தென்றிசைக்குக் கடலெல்லையகொண்டு வானாது ஒழிவார். கடல்கொள்ளப்பட்டபின் னாலெழுதிய சிறுகாலைகை பாடினியாரும் இவ்வாறே “வடதிசைமருங்கின் வடுகுவரம்பாகத், தென்றிசையுள்விட்டெஞ்சியழுன்றும், வரைமருள்புணரியொடு பொருதுகிடந்த” எனப்பாயிரமுணத்தார்; அவ்வாறன்றிக் கடல்கொள்ளப்படாமுன் பரத்தகிடந்த செந்தமிழ்க்கிலம் வரையறுக்கின்றாராதலின் குமரியாற்றைத் தெற்கெல்லையாகவைத்துக்கூறினர். அதனை இப்போதுள்ள குமரிமுனையெனமுண்டு பாயிரச்செய்யுள்பணம்பாரனார்செய்ததன்றென்றுணத்த ஆப்தரவர்களுணபொருத்தமின்றும். அந்தேல், குமரிநாடு கடல்கொள்ளப்பட்டபின் பலவாயிர வருடங்கழித்தெழுந்த நன்னூற்பாயிரச்செய்யுளிற் “குணகடல் குமரிருகடல் வேங்கடம்” என நிலவெல்லையுடையதென்றையெனின், —செந்தமிழ்த் தனிமொழிப்புறநூற் சிந்திது மலையானம் கன்னடம் துளுவம்முதலிய மொழிகளாகத் திரிந்து வேறுபடத் தென்றமிழ்த் தனி யகஞ்சிந்திது குறுகுக்காலத்தே அந்தாலெழுதப்பட்டதாகலின் அத்தீர்த்துப் “செந்தமிழ் மணங்கமழாநிற்கு நிலவெல்லையவையறுத்தப்பொருட்டு அங்குணக்குறக்கி நான் கெல்லைகூறினாரகலின் அஃது நன்னடைக்கலோதென்றொழிக. தொல்காப்பியரு சிய

காக்கைபாடிமீயம் எழுதப்பட்டகாலத்தே செந்தமிழ்மொழிப்பெருமை மேல்மீழ்பாலெல் லாமொருங்கு சுவர்து விரிந்ததாகலின், அவர் தூற்பாயிரங்கட்குக் கடலெல்லை கூறினா ரென்க. இனித்தொல்காப்பியத்தின்கட் காணப்பட்ட அப்பணம்பாரனார் பாயிரச்செய்யு னையே தொல்காப்பியனார்செய்ததெனக் களவியலிற் காணப்பட்டது அச்சியற்றிறோர் ல் நிகழ்த் பிழையாடாகலின் அஃதீண்டைக்குப் பயன்படாமையறிக. அல்லதூஉம், அது பணம்பாரனார் செய்ததன்றாயின் உணாயாசிரியன்மாரெல்லாரும் அதனை ஏன் அவ்வாறு கூறினார்? என்றயத்தனைரவல்லார்க்கு அப்பாயிரச்செய்யுள்செய்தார் பணம்பாரனாரென் பது தேற்றமாம். இனிப்பஃறனியாற்றைக் கிளந்தெடுத்தகூறிய நெட்டிமையார் செய்யு ளிற் 'பார்ப்பணமாகன்' விதக்கப்படுதலால் அவர்காலத்திற் பார்ப்பண வகுப்பிருந்ததென் பது பெற்றும். ஆய்தர் சுவாரியாவர்களும், "அந்தணரெனத் தமிழ்துணுட்கூறப்படு வோர் ஆரியப்பிராமணரல்லர், அவர்தமிழ்நாட்டறவோரே" என்று கூறுதலால், அவர் கட்டும் இதுவேகருத்தாம்போலும். இங்கனமாகலின் ஆசிரியர்-தொல்காப்பியனார்கூறிய "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பணப்பக்கமும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தை 'இடைச்செருகல்' என்றுணப்பதற்கு ஒருப்படுவார்மற்றியார்? இன்னுத்தொல்காப்பியம்எழுதப்பட்டகாலத்தே செந்தமிழ்நாட்டின் கண்வழங்கிய செந்தமிழ்மறைகள் நான்காமென்பதும், அந்நான்மறை வல்ல துறவோராலறிந்து வழிபடப்பட்ட கடவுள் சிவபெருமானையாமென்பதும், அத் தெய்வச் செந்தமிழ்மொழி விரிந்துபாரந்த நிலவெல்லை பணம்பாரனார்கூறியவாறென்கா மென்பதும் விளங்க அந்நெட்டிமையாரென்னு நல்லிசைப்புலவரோ டொருங்கிருந்த காரிகிழார் "நான்மறைமுனிவரேந்தகையெதிரே" எனவும், "மூக்கட்செல்வர்காவலஞ் செயற்கே" எனவும், "வடாஅதுபணிபடுநெடுவரைவடக்குக், தெனாஅதுருகெழுமுமரியின் மெற்குக், குறையதுகரைபொருதொடு கடற்குணக்குக், குடாஅதுதொன்று முதிர்பெள வத்தின் குடக்கும்" எனவுங் கூறுதலானுங் கண்டுகொள்க. எனவே, நாற்சாதிவகுப்பு, நாலெல்லைவகுப்பு, நான்மறைவகுப்பு முதலாயினவெல்லாஞ் செந்தமிழ்நிலத்தே பண் டைக்காலத்துத் தமிழ்க்களாற் செய்யப்பட்டிப் பின்போந்து வைப்புற்ற ஆரியராற்றமுவி லேறவேறாக அவர்பாடையினுஞ் செய்துகொள்ளப்பட்டனவென்றறிக. இதுநிற்க.

இனி, ஆரியநால்வகை வருணப்பாருபாட்டிற்குத் தமிழியற்சாதிவகுப்புக்குக் தம் முன்வேறுபாடுபெரிதண்டாம். ஆரியர் பிறப்புலகையாற் நமக்கு விழுப்பந்தோற்றவித்தற் பொருட்டு அங்கனம் பாருபாடியற்றினார். தமிழர் ஒழுக்கவகையான் உலகவியற்கைக் கரு மங்களினிதுசெல்லும்பொருட்டு அவ்வாறு சாதிவகுத்திட்டார். ஆரியர் ஒருபிராமணனாக் கும் அவன்மனைவிக்கும் பிறப்பவன்றான் பிராமணனென்பர். தமிழர் நான்மறை நெறி வழாதொழுக்கநிகழ்த்தி யுலகிற்குறுதிபயப்பவன்றான் பார்ப்பானென்பர். ஆரியர் இவ் வாறே ஏனை கூத்திரிய வையிய சூத்திரர்க்குங்கூறியார். தமிழர் குறம்புகடித்து போரி யற்றி யுரண்காவலமைத்துத் தன்மீழ்வாழ்வார்க்கு ஒருபாற்கோடாது ஒப்பவிற்கு நடு வியற்றி யுலகுபார்த்தருளும் அரசனும் அவ்வரசற்குறுதுணையாயிருந்து போரியற்றுஞ் சுற் றத்தாரும் மறவர் அல்லது கூத்திரியராமெனவும், ஆரிணாகாதறுமுதுவித்திடுதல் அரும் பொருண்மாறுதன் முதலிய வெழுக்கம் நிகழ்த்தி காணென்படுப்பார் வேளாளர் அல்லது வையியராமெனவும், இம்மூவர்க்கும் உறுதுணையாயுடனிருந்து அவர்க்கு வேண்டுவ வறிக் துறுதிருமுத்த தொழுப்பிறந்துவோர் ஏனையோர் அல்லது சூத்திரரெனவுஞ் சொல்லா ரிற்ஈர். இந்நால்வகுப்பாரும் தத்தங்கருமவகையால் வேறுபடுவாராயினும் ஒருமித்திருந்து உறுவீதாராய்த்தக்கள் ஒருவரையாமென்னும் கடப்பாடுடையர்; ஆரியவகுப்பானைப்போல் ஷெறுவேறிருந்து ஒருமைபோழ்த்து பேசிடருறாஉம் நீரரல்லர். இன்னும் தென்மழி

நாட்டுச் சிவாலயங்களிற் சிவவழிபாடியற்றும் ஆதிசைவவகுப்பாரே தென்மழிநகாட்டிப் பாப்பாராவார். இவரின்னராதல்பற்றியே ஆரியமார்த்தப் பிராமணர் இவரைவெறுக்கின்றனர். இவரவரைவெறுப்பாராயினும் ஆதிசைவத்தமிழ்ப்பாப்பார்க்குரிய மேம்பாடு, ஆடு சிறிதும் குறைவுபாடெய்துகின்றிவது. ஆரியமார்த்தப்பிராமணர் தென்மழிநகாட்டிற் குரியான்றாதல்பற்றியும், அவர் சிவ வழிபாடியற்றாதற்குரிய அறிவுமுதிர்ச்சியில்வாணமை பற்றியுமன்றே அவரெல்லார் தமிழ்ச் சிவாலயங்களிற் பூசணையியற்றுதற்கு இடம்பெரு ராயினதாஉம், அவணாச் சிவாகமங்களெல்லாம் 'அதீகழிதேணவிப்பேண' என்றெதுக்கியதாஉமென்க. ஆதிசைவத்தமிழ்ப் பாப்பணமக்களைப்போலவே விழுமிய வொழுக்க முடைய ஏனை நன்மக்களுஞ் சிவவழிபாடியற்றுதற் குரிமையுடையாராகலான், வேளாறு வகுப்பிற் சிறந்தோர்சிவர் ஆசிரியத்தலைமையுண்டு போதருகின்றார். இங்ஙனம் ஒருவகுப் பார்க்குரிய சிறந்த கருமங்களை வேறொர்வகுப்பார் செய்தற்கிடம்பெறுதல் ஆரியருளின் றும். ஆகவே, செந்தமிழ்த்தனி முதன்மக்கள் வகுத்துநிறுத்திய சாதிநெறி ஆரியமக்கள் வகுத்துநிறுத்தியதுபோற் கொடியதாஉந் தன்னலம்பாராட்டுவதாஉ மஹ்ருமென்பது கடைப்பிடிக்க.

இனி, ஆரியமக்கட்குரிய பண்டைப்பணுவலான இருக்குவேத இறுதிப் புருடசூத்திர மந்திரத்திலேயே அந்நால்வகை வருணப்பாகுபாடு காணக்கிடத்தலானும், அவ்விருக்கு வேதந் குமரிநாடுகடல்கொள்ளப்படுமுன்னெழுந்ததொன்றாதலானும், மேலே நீர்கூறிய வாதங்களெல்லார் தாப்பலமாய் விடுமபோலுமெனின்;—அறியாத கடாயினும், அப்புருட சூத்தமானது “புருடன் ஆயிரஞ்சிரங்களும் ஆயிரம்வழிகளும் ஆயிரம்பாதங்களமுடையனாயிருக்கின்றன. இந்நிலவுலகமுழுவதாஉந் தன் வியாகத்தின்கண்ணே அடக்கி அதனைப் பத்தங்குலப்பார்பானே மேற்கடந்துசென்றன. இருக்கின்றதும் இருப்பதமாகிய சருவமும் அப்புருடனேயாம். அவனை மரணத்தைக்கடந்து அதற்கு இறைவனும் அமர்ந் திருக்கின்றன, அன்னத்தினும் பூரிக்கின்றன. அவன்பெருமை இத்தகையது, புருடன் இதற்குமேலானவன் உளவாவனவெல்லாம் அவனின் காற்கூறாவனவேயாம். அவனில் மற்றை முக்காற்கூறும் ஆகாயத்தில் மரணமின்றியிருப்பதாம். புருடன் முக்காற்கூற் றுடன் மேலெழுந்துசென்றன. அவனிற்காற்கூறு மறுபடியும் ஈண்டுப்படைக்கப்பட்டது. உண்பனவும் உண்ணாதனவுமாகிய எல்லாப்பொருள்களிலும் அவன் உன்நிறைந்து யாண்டும் விரிந்தான். விராச அவனிலிருந்து பிறப்பிக்கப்பட்டான், விராசிலிருந்து புரு டன் பிறப்பிக்கப்பட்டான். அங்ஙனம் பிறந்துழி அவன்முன்னும்பின்னுமுள்ள இவ்வுல கத்தின்மேற்சென்று விரிந்தான், தேவர்கள், புருடனையே பலியாகக்கொண்டு வேள்வீ செய்தபோது வசந்தகாலம் நெய்யாகவும் வேனிர்காலம் விதகாகவும் மழைகாலம் அவி சாகவயிருந்தன. முதற்பிறந்தவனான இப்புருடனை அவர்கள் தருப்பையிற் கிடத்திப் பலியிட்டார்கள். தேவர்களும், சாகியர்களும், இருடிகளும் அவனை வேட்பித்தார். அந்தச் சருவயாகத்திலிருந்து தயிரும் நெய்யுஞ் சேகரிக்கப்பட்டன. அவையே நல்லயிருக்கக் களுந் தீயயிருக்கவருமாயின. அந்தச் சருவயாகத்திலிருந்து இருக்குச் சாமகலோகக் களும், செய்யுட்களும், பசுவர் தோன்றின. அதிலிருந்து குதிரைகளும் பற்களை இரண்டு வரிசையிலுமுடைய உயிர்வருக்கங்களூந் தோன்றின. தேவர்கள் புருடனைப் பரிந்த போது, எத்தனைகூறாக அவனை அறுத்தார் அவன் வாய் யாது? புயங்கன்யாணை? எவை அவனுடைய தொடைகளும் பாதங்களுமாகச சொல்லப்படுகின்றன? எனின்;—பிரா மணர் அவன்வாயாவார்; *இராஜந்யர் அவன்புயங்கனாக்கப்பட்டார், வைசியர் அவன் தொடை

*இங்கு ராஜந்யர் என்று சொல்லப்பட்ட வகுப்பார் தாம் தமிழரென்றுணர்சுக.

கனாவர், சூத்திரன் அவன் அடியிற்றேன்றிணன். அவன் மனத்திலிருந்து திக்களுண்டாயிற்று, ஞாயிறு அவன்வழியிற்றேன்றிற்று, இத்திரனும் அக்ரியும் அவன் வாயிற் பிறத்தனர், வாயு அவனுயிர்ப்பில் தோன்றினன், அவனுத்தியிலிருந்து காற்றும், அவன் சிந்திலிருந்து ஆகாயமும், அவனடியிலிருந்து மண்ணுலகமும், அவன் காதிலிருந்து நான்குகிசைகளுமாக இவ்வாறு உலகங்களுண்டாயின. யாகஞ்செய்புர் தேவர்கள் புருடனைப்பவியிடும்பொருட்டுக் கட்டியகாலையில், எழுகொம்புகளும் மூவேழுசுல்லிவற்றும் உண்டுசெய்யப்பட்டன. தேவர்கள் வேள்வியால் வேள்விமுடிப்பித்தார். இவைதாம் பூர்வ காலத்துக் கருமங்கள். இந்த வலியகருமங்கள் தறக்கவுலகத்தைத் தருகின்றன, ஆண்டு முன்னைச் சாதியர்கள் தேவர்களாயிருக்கின்றார்” என்று கூறுகின்றது. இம்மத்திரவுளாயின் உண்மைதேற வல்லார்க்கு, இவ்விருக்குவேத மேற்பாகங்களெல்லாம்விடியற்காலம், சூரியன், வரணன், மித்திரன், சாலீத்திரி, பூவுன், இத்திரன், மருத்துக்கள்,வாயு,நிலம், தீ, சோமா முதலான உலகியற் புறப்பொருளுபாசனை நெறிவழாது செல்ல அதன்மீழ்ப்பாகமாய்நின்ற இவ்விறுதிப்புருடகுத்தமத்திரமத்திரர் தத்தவ நுண்பொருணிடைந்தொழுமுறைமையானே இம்மத்திரவுளை ஆரியர் செந்தமிழ்மக்களோடொருங்கு கூடிய பிற்காலத்தே எழுதிச் சேர்த்துவைக்கப்பட்டதென்னு மியல்பினிதவளங்காநிற்கும். இவ்வாறே இப்புருடகுத்தமத்திரமானது இருக்குவேத்தின் மந்தைப்பாகங்களைப் போல் அத்தனை பிராசினமாவதன்றென்றும், வடமொழியுணரடைச் சுவைபெரிது நுமிந்த பிற்காலத்தே எழுதி மொழித்திறம் விளங்கச் சேர்த்துவைக்கப்பட்ட தொன்றென்றும் பண்டிதர் மாகீஸ்புலர், கோல்புநகீ, ஸீபர் முதலாயினாருக் கருத்தொருப்பட்டுளாயா நின்றார். இன்னும் இதனை விதந்துணைக்கப்புகுதுமாயின் எடுத்தபொருள்பெருகிமாதலா வித்துணையினமைந்தாம்; இவ்வுணைப்பொருளிற் பண்டிதர் - சுவரீராயர்க்காதல் மந்தையோர்க்காதல் ஐயுறவுதோன்றாமாயின் அதனைப் பிற்தோர் எால் விரித்துணைத்துப்பொருள் நிறுத்துவாம். எனவே, இப்புருடகுத்தமத்திரவுளாயின்கண் ஆரியநால்வகைவருணைப்பாகு பாடு காணக்கிடத்தல்பற்றி நாமெடுத்ததுக்கொண்ட மேற்கோள் துர்ப்பவமுறுதல் ஒருசிறிதுஞ் செல்லாதென்றெழுக.

என்றிதகாறும் உணமொழிவிரிந்த தருக்கத்தானே சிந்தாமணியிற் கந்தியார் பாட்டுக்களிடையிடையே நுழைந்தனவென்னு மெமதுணைப்பறிப் பண்டைத் தமிழ்ப்பனுவலினெல்லாம் கலவையுண்டாயிற்றென்பது எமக்குமுடன்பாடாமென்னும் ஆப்தரவர்கள் உட்கோள் வழக்கலுறுமாமென்பதூஉம், அச்சிந்தாமணிக் காப்பியர் தமிழ் முதுமக்கள் ஆரியக்காப்பிய விலக்கணம்பற்றி அவ்வழக்குமிகத்தழி இதுவியன்றியகாலத்தேஎழுதப்பட்டதொன்றாகவின் ஆண்டுக்கலவையுண்டாதற்கு அவகாசமுளதா மென்பதூஉம், ஆரியமக்கள் வழக்குமிக விரவப்பெறாத பண்டைக்காலத்தே தமிழியன்மாட்சிவகுத்துப் பாகுபாடு நனிவிளங்க இயையுகாட்டி அரும்பெறல்நிதியமாய் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சுட்டிவைத்த தொல்காப்பியமுழுமுதலுள்ளகட் கலவைகாண்டல் ஒருவாற்றினும் பொருத்தமாநிலையென்பதூஉம், யாரோசிலர் பொய்யாகக்கட்டிவழங்கிய வேணதிகம் பற்றித் தொல்காப்பியம் முன்னிலையிற்பின்னிலைபெருக்கமுற்படுத்தென்னுமுறை திட்டமின்றி துறுங்குமாமென்பதூஉம், இறைபுணரகப்பொருளுணைக்குப் பாயிரங்கண்ட முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனூர்கூறும் களவியல் வரலாறு ஒருவாலிடங்கனிற் சரிதவுணயியல் பிறழ்க்காண்டவின் அவ்வரலாற்றினையோரேதுவாகக்கொண்டு பண்டைக்காலத்தே தொல்காப்பியம்-வழக்கமின்றி வீழ்த்ததெனவும், அதனைக்கடைச்சங்கத்தார் திரும்பவெழுப்பிப் பெருக்கி வழங்கப்படுத்தாரெனவுங் கூறுந்துணிபுண முன்பின் மாறுகோள் பெரிதற்றுப்

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

போலியாயுழிந்துபடுமென்பதாஊம், தொல்காப்பியமெழுதப்பட்டாலுத்தே ஆரியர்தென்றமிழ்மக்களோடு சிறிது பழகப்புகுந்தாராகவின் அந்தாலுன் வடமொழிக்குறியீடுகள் சிலவுக்கு சொந்தன் சிலவும் வருதவறியாது மந்தவை காணக்கிடத்தல்பற்றியே தொல்காப்பியம் கலவையென்கடதாமெனானுண வாய்ப்புடையதாமா நிலையென்பதாஊம், நால்வகைச்சாதி வருப்புக் கடல்வெள்ளப்படு முன்னெழுந்தபழந்தமிழ்ப்பாட்டுக்களிற் காணக்கிடத்தலானும் வடமொழிப் பண்டைப்பனுவல்களி ல்லநனங் காணப்படாமையானும் அவ்வகுப்புத் தமிழ்நாட்டின்க்கட லவையென்கடவாறுபற்றிச் செய்துகொள்ளப்பட்டதாமென்பதாஊம், அதனைப்பின்வந்தனூசரிந்தொழுதினூரான ஆரியமக்கள் தமக்கு நலம்பெருகுமாற்றால் அவ்வியல்பிரிந்து அதன்பண்டைக்கருத்து வேறுபடுத்து ஒருமையழிக்கின்றாரென்பதாஊம், இங்ஙனமாகவின் தொல்காப்பியநூலிற் காணப்படுகி சாதுவகுப்புக்குத்திரங்கள் செருகப்பட்டனவாதல் செல்வாதென்பதாஊம், இருக்குவேதப் புருடகுத்தமந்திரவுணா பிற்காலத்தே செய்யப்பட்டதொன்றாகவின் ஆண்டதபற்றிச் சாதுவகுப்புத் தமிழ்நாட்டினுண்டாயிற்றென்று முணாபழுதாமாறில்லையென்பதாஊம் இனிது விளக்கித் தொல்காப்பிய முழுமுதலான்கட கலவையுண்டென்னும் நஞ்சுகோதார் - சவரிராய பின்னையவர்க்க்கருத்துப் பொருத்தமீடென்று காட்டிக்களைந்து தொல்காப்பியம் முழுமுதலானமென்பது நிறுவலும். இத்தருக்கையையிலே பிழையானதாயின் ஆப்தர் - சவரிராயராதல் ஏனைவித்துவகொண்களாதல் அதனையெடுத்து வலியுறுத்தி எமக்கு அறிவுகொளத்துவாராக; இதன்கட்டாமும் சகுத்தொருப்பாடுவாராயின் அவ்வொருப்பாடு தெரித்து எம்மை ஊக்கமுறுத்தி யுவப்பிப்பாராகவென்னும் வேண்டுகொளுடையோம். உலகம் உண்மைப்பொருள் தேற்றக்கடவதாக.

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

பிரயோகே நியாயம்.

இவ்வடமொழிச் சொற்றொடர் குளவி புழுவைத் தன்னினமாக்குகிற தென்றபழைய அபிப்பிராயமெற்கொளக்கொண்டது. நியாயமெனினும் நயம் எனினு மொக்கும். இக்கொள்கை, குளவி பக்குவமடைந்த வோர் புழுவைத் தன்கூட்டிற்சேர்த்ததைக்கொட்டெதலாற் புழுவுக்குக் குளவியைப்பற்றிய ரூபகந்தலிர வேறின்றுகிறது; ஆகவே சிலநாளில் புழு தன்னெண்ணத்தின்படி குளவியாய் வெளிவருகிறதென்பது. இதனையே கர்ணவதைப்படலத்தில் “அஞ்சிலறையறுபதமடைந்தகீடத்தைத், தஞ்செனத் தன்மயமாக் குந் தன்மைபோல்” எனக் கம்பரும், கைவல்லியத்தில் “அடங்கிய லிருத்தியானென்றறிந்தபின் செறித் மண்ணின், குடம்பையுட் புழு முன்னுதல் குளவியின் கொள்கைபோல்” எனத் தாண்டவழூர்த்தியாகுந் கூறியுள்ளார். ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகளுக்குச் சிவஞானபோதவுணாயி லிப்படியே கூறுவதா விதனைப் பிற்காலத்தோரதிகமாகப்பாராட்டி வந்தனொன்பது தெளிவாகின்றது. சிவஞானயித்தி யுணாயாசிரியர் ஞானப்பிரகாச ரொருவர் மட்டுமே யிதனை யொப்புக்கொள்ளாதொழிந்தார்.

இனி யிதனுண்மையை யாராயுங்கால் ஞானப்பிரகாச ரப்பிராயமே பொருத்தமெனக் கிருமி யாராய்ச்சியெய்த வவருங்கொள்கின்றனர். குளவியின் முட்டைக்கு முதலில் வெப்பந்தருவதாய்ப் பின் பொரிக்கப்பட்ட குஞ்சுக்குப் புழு இணையாகிற தென்பதே யவர்கள் கோட்பாடு. இப்படியே கிருமி சாஸ்திரவல்லராய லப்பக் என்பவரும், பொருளகராதி யுடையாகுந் கூறுகின்றார்.

இனி, பட்டுப்பூச்சியு மீயும்போல் குளவியும் புழுவினின்று பிறக்கக் கூடுதோ என்னு மாசங்கை விடுபார்க்கு, அற்றே விரண்டுமுன்று புழுக்கானுங்கா லொரோ குளவி வருவதெனென விடுக்க.

திருவலங்கற்றிரட்டு.

இராமேசுவரத்தைச் சேர்ந்த குமரகுரு பரதாச சுவாமிக ளருளிச்செய்த இந் தூல் பாவியல்பை உதாரணவகையானுந் தோத்திரமுறையானுந் தெரிக்கப்புகுவது. இது வெள்ளையியல், ஆசிரியவியல், வஞ்சியியல் என மூன்று பகுதிகளையுடையது ஆசிரியரின் மதி துட்பத்தையு மறிவுவிளக்கத்தையுந்காட்டாநின்றது. ஆசிரிய வியலின்கணுள்ள சில சித்திரக்கவிகள் விநோதமாய்க் காணப்படினும் பொருள் நிரம்பியுள்ளன. ஆகவே, இலக்கணத்தை யறவே நெடுமியலிடு மிக்காலத்திதுபோன்ற தூல்களின்றி யமையாதனவே. இதனைப் படிப்போர்க்கிதிற் செலவிடு நேரத்திற்குத் தகுந்த பலன் கிடைக்கு மென்ப தற்கு, இதிற் குற்றம் காணப் புகுவோருஞ் சில வோசை குன்றலுந் தத்தளித்துச் செல் வலுமே காட்டல் தக்க சான்றும்.

பா. ரா.

பத்திரிகைகள் நிறைந்த இக்காலத்தில், மொரக்கோராச்சியமட்டு மொரு பத்திரிகைகூட இன்றியிருப்பதைக்கேட்க ஆச்சரியப்படுகிறோம்.

இக்காலத்திய கணக்குகளின்படி இவ்வலகத்தைச்சுற்றிவர அல்லும்பகலு மோய் வீல்லாமல் நடக்கிற மனிதனுக்கு 428 நாட்கள் செல்லுகின்றனவாம். வேகமாய்ப்போகிற ரயில்வண்டிக்கெளின் 40 நாட்கள் போதும். மேலுஞ் சத்தஞ்செல்ல 32 மணியாகு மென்றும், ஒளிக்காயினுந் தந்திக்காயினுஞ் சந்திரேமக்குறைய 10 சக்கெண்டுக்குமேல் வேண்டாமென்றும் கணக்கிட்டிருக்கின்றார்கள்.

தமிழ் நாகரிகம்.

தங்கள் அரிய பத்திரிகையை வாசிக்கும் நண்பர்களில் எவரோனும், இப்பத்திரிகை வாயிலாய், அடியில் வரும் வினாக்களுக்குத் திற உத்தரமெழுதி உண்மையை விளக்குவார்களாயின் அவர் மாட்டுப்பெரிதுந் கடப்பாடுடையேனாவேன்:—

1. இந்துதேசத்தி னெப்பாங்கில் இந்துக்களின் உயர்தர சங்கீதசாஸ்திரம் விரித்தி செய்யப்படுகிறதா? தென்னிந்தியாவின் கர்னாடகமாகம் சாஸ்திரரீதியை அதுசரித்ததா? அது பரதகண்ட மெங்கணும் பரவியிருக்கின்றதா? சங்கீதசாஸ்திரம் ஆரியோற்பத்தியை யுடையதாயின், மகாபாஷ்டிரத்தலைவனாகிய சீவாஜி தனது ஆரியக்குழகளுக்குச் சங்கீத சாஸ்திரங் கற்பிக்கத் தமிழ்ச்சங்கீத விதவாண்களைத் தருவித்த தென்னை?

2. சென்ற இரண்டாயிரம் வருஷங்களாக, இந்தியாவிற்குள்ளேயே தத்துவஞானி களிற் பெரும்பாலார் தென்னிந்தியாவிற்கு பிறந்தவர்கள் தாமென்பது வாஸ்தவமா?

3. தமிழ் இலக்கணநூலாசிரியரான அகத்தியர் தமிழரோ அல்லது ஆரியரோ? அவர் ஆரியராயின், அதற்காதாரமென்னை? அவரது இலக்கணம் முதல் ஞாலா? ஓர் பாஷைக்கு இலக்கியங்க ளில்வாதிருப்பின், அப்பாஷைக்குரிய சிறந்ததோர் இலக்கணத்தை அமைத்தல் சாத்தியமா?

4. இராவணன் தமிழனா? அன்றெனின் திருநெல்வேலிச் சான்றார் குலத்தார், தங்கள் முன்னோர்கள் இராவணனுடைய பிரஜைகளென்று பாராட்டி வருகிற பாரம்பரியக் கொள்கைக்குப் பொருளென்னை?

5. புலத்தியமுனிவர் இராவணனுடைய மூதாதையன்? அங்கநாமாயின், அவரது குழுகாடு இலங்கைத்தீவையன்றி வடநாடென்றென்பது அங்கீகரிக்கற்பாலதல்லவா?

6. அகத்தியர் சமஸ்கிருத ஞால்கள் எழுதியிருக்கின்றாரா? ஆமெனின், அந்தூல்கள் பக்காலத்தனவேன்று விற்பன்னர்களால் குறிக்கப்படுவன? அவை சமஸ்கிருதவேதங்களோடு சமகாலத்தனவாமா?

இங்கனம்,

கொழும்பு,

ஓர் தமிழன்.

சிவமயம்.

நிருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞாரசம்பந்தகுருப்போசம்:

திருவருளியல்புகூறி நெஞ்சறிவுறுத்தல்.

“தன்றே னுன்கி னென்று கைம் மிகுகூ
களிறுவளர் பேருங்கா டாயினு

மொளிபெரிது சிறந்தகீ நனியவேள் னெஞ்சே”

வளிகுலாம் வெளியி லெளிதெனக் கறங்கும்
விளம்பழ நிகர்த்தவிவ் வளம்பொலி ஞாலத்து
வேறுவேறு குழீஇய வெறும்பினம்போல
வரிதுமுயன் றாக்குந் தெரிவுறு மாந்தரில்
விழியிதழ் முகிழ்ப்பிற் கழாய்பல வருட்டுங்
கைவல் லொருவன் போல மெய்பெற
வெப்பெரும் புவனமு மெண்ணிலா வுயிரு
மப்பெரும் பரிசா லமைந்தாங் கியங்கப
பேதுற லின்றி மாதூட னமர்ந்த
வண்ணலார் திருவரு ணண்ணுவழி யறிநது
தருக்குற லின்றி யிருக்குநர் சிலரே,
எம்முடை யறிவாற் செம்மைபெரி துறுவே
மெம்முடை யறிவா னலம்பல பெறுவே
மெம்முடை யறிவினுஞ் சிறந்ததீன் ணென்கொ
லியாமே யெமக்கிங் குறுதுணை யென்னு
வெறும்பல மொழிந்து கழியுநர் பணரே,
ஈங்கன மொழியாத வினையோ னொருவன்
கருமாண் குஞ்சியன் நிருவிய னெக்கின
னருமைசால் குணத்தின னொருவழிப் புகழின்றி
யொருவா நிருந்து மருவுமோர் குடிவி
லொருதனித் தோன்றிய மதமினன் நிருவரு
டுணைநின் றுய்க்கும் பெற்றி யல்லது
பிறிதுதுணை யில்லாச் செறிவுபெரி துடையோ
னகன்கண் ஞாலத் தியாருபி லொருசிறை
நினைந்தாக்குத் திரிதருட மளவை முனைந்தொரு
காண்டகு சிறப்பி னுன்ற தேள்விப்
பல்புகழ் நிறுத்த வெடியாப படிவத்துப்
பெரியோ னொருவ னருள்வாத் தோன்றி
யருணைநிச் செலவு தெருளுற வேண்டு

மழியா வள்ளத்துக் கழிபேரீரீனையோய்!
 இந்நெறிச் செலவு பிழையா தோம்பிற்
 பொன்னகர்த் செவ்வழும் பொருளன் றாக
 மன்னியசெல்வத்து வதினவை யெனையு
 நன்பல மொழிந்து போகப் பின்பல
 ரீனையா தொருந்தியு ளுறிநீன் னாகி
 விழைதகக் கலித்த கொழும்புன் னிலத்து
 வாலுகம் உரந்த ிகாலமா நெறியிற்
 கதிர்நெறக் குழைந்து வியர்முக மரும்ப
 விடுகிய நோக்கொடு தடித்தசெல லுற்றுப்
 படுகதி ரமையத்து யெழ்தேற்கு பொழிவிற்
 களிதுளும் புள்ளிமொடு தெளிவுபெரி தெய்தி
 யான விருப்பொடு தான்சென்று புருதலும்
 பொதியத் தென்ற முனையுளும் பகிழ்த்துக்
 கையரிக் கொணர்ந்த பிள்ளினை தெளிப்புவு
 மொருசா ரோடும் பொருளுளற் காலிற்
 சிறுவளி தாவலி னிழுமென இவாவிப்பவும்
 புதுமணம் விரிக்குங் கொழுநனை தோலும்
 வரிச்சிறைத் தாம்பி யுருகாடுபாண் கிழற்றெலாடு
 குளுக்கட்கு குயிலினங் கூஉமிசை விராய்ச
 சுவைமிகப் பயக்கவு மிவைவியெலரங் கெனா
 வென்றுங் காணாத் துண்டுகிழ் சிறந்து
 நெட்டிலை வாழாமிற் கட்டுதேரட் பட்டமும்
 பொரியரை மானி னுருகுதேம் பழமுங்
 கடுமபசி தீரக்குழும்பொடு பறித்துண்
 டிலைக்களத் துருகி யோடுபெர்ன் யோலு
 நனிதெளிந் தியங்கும் உணர்விக் காணின்
 கரைமருங் கெய்திக் குடங்கை செர்த்தி
 விழைவறு மளவு முனைநிலைந்து பருகி
 யாறுசெல் வருத்தம் காறிய ியின்மை
 பாதையஞ் சிதரு மணங்கெழு கறவும்
 விரைசெறி முகிழுகினைநகிர விரிவு
 போதுபொதுண் மரங்கண் மீதுகிழன் னிசுய்யத்
 தூசியிடு தளிம மேவி யசுங்குப
 புற்பொழி நிலத்துப் புறமிடைந் துறுவான்
 வயிதோக குறுதலுங் குயின்டிழக் கின்னி
 மறுகிகாது விளங்கிய தன்றே யவ்கிடைப்

தெஞ்சுநிலவுறுத்தல்

பிறைமதிப் பிள்ளை-வினையி-விநிலை
 கதிர்க்கை வாரி விதிர்ந்துநகர்வன்றே
 யிங்கிது காண்டலு மோங்குநிலவு-காற்கொண்ட
 வாய்மையே வினைதன் மெய்யினும் புருந்து
 “மக்க ளென்போர்யிக்குபல்-முயிநிலை”
 தலைமைபெரி துடைய வினைவையிவென்பு
 தறிவா லென்னி னறிவொடுகொண்ட
 கநிர்-தய-ருறுத்து கவலையே பணை
 விலங்கின மென்ப நலங்கிள ரறிவு-
 தழுவுத லின்மையி னி-நினை-பென்னி
 னகழ்கிழங் குண்டு முகிழ்குநு-காந்தியும்
 பைங்குழை மென்றும் பாணீர்-ருடித்து
 மலையினும் பொதும்வினு-வினையாக் கூட்டினும்
 வருந்துத லின்றிப் பொருந்தி யிருந்து
 மொருதய ரின்றி புதுநலன் பன்வே-புதா-அன்று
 மக்கடம் மறிவான் முடிந்தன்-வினையே
 போக்கறு முணர்வு மாக்களாக்-கின்மையி-
 னெனிலலத்து முடியா வினைகளு மினை
 யறிவறி யாமையிற் பெறுவதென்-வினன்று
 குழந்திட லுறிவென்று போந்ததூஉயின்பே
 யதன்கண்-ஞாலம் பொதுவின்றிப் புறந்த
 விகலறு வேந்தரு மிறந்தொழிந் தனகே
 பொய்யுரை கிளந்தும் புறம்பழித்-தலைந்துங்-
 கையறி யாமையிற் கடுங்கொலை புரிந்து
 நல்லோர் தொகுதக பல்பொருள்-வெளவியும்
 பாழ்வயிறு நிசம்பிய கீழ்களு மிலகே
 யுடமபினை யொம்புங் கடம்படு-பல்லு-
 மலையினுங் காட்டினு மிலைகலி-மாத்-தினாந
 தவப்பல வாகி யிருப்பன தேறாது
 நாளு நாளு மாள்வினைக் கழித்து
 வரளாது கழிதல் வருந்துகே-மைத்தே
 நானிது செய்தே னெனதிது வெண்ணும்
 பேதைமை கந்தாப் பேரிடர் வருமே
 யறிவுறு பொருளையு மறியாப் பொருளையு
 மொப்ப நாடி யத்தக வியக்குந்
 திருவருட் பெற்றி தேர்தொழுந்தே-தொது-
 முவட்டெழு மின்பந்-தலைப்படு மன்றே

மெல்லு மெல்லியு மெழி நூறவினக்கி
 யந்தரத் தியங்கு நந்தா வினக்கமும்
 காலமொடு திறம்பா வளந்தரு மழையு
 மழையா லுயிர்க்கு மரண்பொருட் டொருதியு
 முழுமுத லறிவின சூதல்வன் செய்த
 வலகிலா வருளா னிலகமு மன்றே
 யருட்பெரு வள்ளலா ளத்தனை யோனை
 மருட்படு முணர்வினென் றலைப்பட லென்றே
 நெஞ்சநெக் குருகிச் செஞ்சொற் குமுற
 மெய்விதிர் விதிர்ப்ப மயிர்முனை நிறுத்த
 தாத்தமும் பேற வேத்தரை மொழிந்து
 விழுந்தருள் வெள்ளத் தழுந்தனா ளென்றே
 என்னை! என்னை! நா னிவ்வுழிவந்து
 பொச்சார் திருந்து பொழுது கழித்தே
 னள்ளிடை யாமமா யினதே தெள்ளிய
 விளமதி சாயுமு னிவணின் றகன்று
 வளமுறு நிதிய வைப்புக் காண்ப” லென்
 றேடுகான் மருங்கி னீடு செல்வுழிப்
 பளிங்குருக் கன்ன துளங்குநீ ரோடையிற்
 பாப்புரை பிறைக்கதிர் மேன்மினிர்ந் தாடலு
 மெழுந்திரை கிழியக் கொழுங்கயன் மறிதலும்
 வானிடு வில்லின் வானைமே லுகளாலும்
 பாசடை நிவந்த நெறியவி ழாம்ப
 வீரவெனு மணங்கு திரைமடி யிருவிப்
 பாற்கதி றூட்டும் பாலன் போறலு
 மன்பிடை நெகிழா வன்றிலு மகன்றிலுந்
 தூதுகல் லுண்ணுங் கா தன்மிரு சூரீஇபு
 மன்னமு மயிலும் பொன்னுரை கிள்ளையு
 மாடுவாற் கிரலும் புறவும் பிறவுங்
 கூடுதொறுங் குழீஇத் துணையொடு துயிறலு
 மருட்பமா யயனின்ற பொருட்பகந் தோறுங்
 கழல்கட் கூகை குமுறலோ டிவிய
 முரற்றலும் பிறவுங் கருத்துற நோக்கி
 யல்லார் தெழுந்த வுணர்நின் னுகி
 மல்லலங் காவிற் செல்லுங் காவை
 வைத்தற யாமஞ் சிறிது கழிந்தன்றே
 வரனா ரருளொளி விழிநலு மருகிய

தென்குயிலுறுத்தல்

வாணவ வல்லிருள் காணுதெழிற்காங்
 கங்கதிர் ஞாயிறு கீழ்பா. லெழுதலு
 நிறையிருட் படல முறைமுறை கழிய
 வழகுறு புள்ளினர் துழையெழித் தன்னே
 முழுநெறித் தாமரை புரிநெழிந் தன்னே
 யிமையாக் கண்ண சுமைமயிர் த்தொகை
 யிலினித் தொருபா லாலு மன்றே
 யின்னன பலவும் பன்முறை நோக்கித்
 அவலை நீ ருள்ளமோ புவகைபெரி துறுவோன்
 றன்னுயிர் தன்னெதிர் தான்கண் டதுபொற்
 பொன்முகடு வேந்த பொற்பம ரம்புலங்
 கண்ணெதிர் தோன்றக் கரையறு மின்பத்துக்
 குடைந்தனன் போல வடங்கா மதர்ப்புட
 னேடுவழி யோடி யீடுபெற வில்லா
 வச்சிரப் பலகையை நச்சி யீர்ந்து
 தகைபெறு மணிகள் வகைவகை தெரிந்து
 குயிற்றுமிடங் குயிற்றிப் பூத்தொழில் களியக்
 கடவுட் டச்சன் புடைபட வகுத்த
 விலைவரம் பறியா நிலையுயர் வாயி
 லுழைதுழைந் துறுதலு மழைமதர் நோக்கமொடு
 விரிந்தொழுகு துதலில் வரிந்தரீ நிலங்க
 வால்வளை லோலப் பால்கெழு கழுத்தில்
 விழிமணிக் கோவை யழுகொடு துவள
 துரைமுகந் தன்ன நொறில்கெழு மறுவை
 யரைமருங் கசைய வொருகர மதன
 லரிய வத்துவிதக் கலவையுங் காட்டிச்
 சிவஞான போதச் செம்பொரு டெளித்துப்
 பண்புறு சீடரைப் பார்வையி லாண்டுகொண்
 டருவுடன் வைகிய குருவனைக் கண்டு
 கழுமிய நோக்கமோ டழுதுகுறை யிரப்ப
 “மன்னு வுலகத்து யின்னலின் மறையும்
 பொய்வளர் யாக்கையிற் பொருந்துபல் னுயிரு
 மெய்மெய். யென்று பொய்ப்படு குதலே
 பொய்ப்பொரு டயின் மெய்ப்பொரு டேறிப்
 புதுகல னெய்தும் பொருள்கடைப் பிடித்துப்
 புகுந்தரின் றன்னைக், சுவந்தனம் பெரிதே
 யன்புடைக் குழந்தாய் விரிப்பொருட் டய்க்குக்

கட்புலன் கதுவாத் திப்பிய ஸெய்யரு
 டிரனரு வாக வருதன் டீயினம்
 வேறுவே றியற்கை கூறுபல் லுயிரு
 முய்வது காணச் செய்குவ மாதலின்
 ழங்குநல் லுருவமீ தொன்றே வன்றே
 நிலனும யாமே சீரும் யாமே
 தீவளி விசுமபுட னியாவு நாமே,
 திங்கனும் யாமே யெங்குமா முயிரும்
 வெங்கதிர் ஞாயிறு நங்கினர் வடிவே
 யீங்வன மாயினு மிவற்றின் வேறாய்
 நான்கொரு முருவமு முண்டே பாங்குபெற
 நமமியல பநிததுநம மருள்வழி நிற்போ
 ரிம்மையே நீங்கா வின்ப மெய்தி
 யமமைநம் மடிநிழல வைகுவ ரன்றே
 யன்புடைத தொன்ற லிங்குநம் மருளொடு
 டிரிவறக கெழுமி யமர்நிலை நோக்கி
 யொருபே சின்பத் துறைமதி சிறந்” தென்
 றுருவங் குருவாய் மருவிய முதல்வ
 னொளிபிழம பாகிக் களிப்புறு விடையி
 ளிமையம பூத்த வுமையுடன் றேன்றி
 “யீதுநம முண்மை வடிவா மாதலி
 னீளையொ யிவ்வுல குளையாங் காறும
 டிறமா நினைவின் முறைமுறை யுயரி
 மறுமைநம மடிகிழ லுறுக” வென் றருளி
 கிதிககோ னிதியு மகூப்ப நல்கிக்
 கரந்தன னென்ப வாகலி* னிரந்தவம
 முதல்வன் திருவருண் முனியாது வெஃகி
 யதற்பட வொழுக லாற்றிசி னொஞ்சே
 வருவன யாவந திருவருட் குறிப்பே.
 வாரா தனவும பேரா வருளே
 வந்தவா வருத்தி வல்லாங்கூப் பாடி
 வணங்குதம வாழிய நெஞ்சே யணங்குடன்
 மழலிடை புமர்ந்துவழியிசி மீழ்வன்
 வேண்டிய வேண்டியநல் தரவுழிதொண்டருளிப்
 புலியத ஞடிகி மதிமுடிழ் பிணித்த
 மொழியள வுமையாக் கழிபெரு வெளியி
 லொருகால் புரிவுடன் றாக்கித்
 திருடங் குயிறிற் தேனாந்த் தேதீவ்.

கௌரவாபிமானசீலர்கள்.

ராகபட்டினம்

வெளிப்பாளையம் - சைவசித்தார்த்தசபையார் ஆபா யி.
 ஸ்ரீமான். சி - த - மா. முனிசாமிப்பிள்ளையவர்கள் ” யி.

திண்டிவனம்

” யி.
 (க) - சிங்காரவேலு முருகியாரவர்கள் ” யி.
 ” சி - அருணாசலிரட்டியாரவர்கள் ” யி.
 டி-பி-பவரியூ-கண்டிராக்டர்
 ” வெதகிரிச்செட்டியாரவர்கள் ” யி.
 ” அ - துரைசாரிகொண்டரவர்கள் வல்லம். ” யி.
 ” ஓமநதூர்-முத்துவேங்கடராமசெட்டியார் அவர்கள் கினியனாய். ”
 ” பெ-ராம-வேங்கடசபாசெட்டியாரவர்கள் ” யி.
 ” சேஷர் - சுப்பாசெட்டியாரவர்கள் ” யி.

இங்குள்.

” டி. எம். பொன்னசாமிப்பிள்ளையவர்கள் ” யி.
 பெபர்கன்சி ஆபீஸ்,
 ” ரெப்பாக நூர்-ப துரைப்பிள்ளையவர்கள், ஆனாரிமாஜிஸ்திரேட் யி.
 சென்னை.
 ” திருமயிலை - அரங்கசாமிப்பாவர்கள் அபாதகிரி. யி.
 ” பெ-முனிசாமிமுதலியாரவர்கள்
 சூபாவைசர், இன்றினீரிங் டிபார்ட்மெண்ட்.
 ” தண்டலம் - பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள்
 தமிழ் டிரான்ஸ்லேட்டர் ஆபீஸ்,

பயபாடி.

” டி. ஆர். நெருண்சாமிப்பாவ் அவர்கள் யி.
 பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்,
 சிகாபாபாத்து.
 ” சோ - சுவாமிநணகிரிமுருகியாரவர்கள் யி.
 சிபசபை அண்டு டிரான்ஸ்போர்டி ஆபீஸ்,
 சாதியால்.
 ” ஜே - எம் - கல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள். பி-ஏ, பி-எல்,
 டிஸ்ட்ரிக்ட் முனிசிபல், நத்தியால்.
 காளிக்கோட்டை.

” பி. தியாகராஜமுதலியாரவர்கள் யி.
 கொல்லப்பட்டு சூபர்வைசர்.

ஸ்ரீமர்-ஞானசித்தசுவாமிகளா, திருவையாறு.

தொகை உபகரித்த கனவான்களான்றி மற்றைக் கனவான்களும் தாள் உபகரிக்கும் திரளியத்தையினையினுநி யுந்கமுதுக்குவார்களைன்று வருளைச் சாதிக்கின்றிடும.

உ
சோமசுந்தரவிவாதம்.

நாட்டிமேற்கொண்டு நடந்தாநிற்கும் கருவர்த்துவித வைதிக ரைவ சித்
தாந்த திராவிட சததுவ சிவபிரபாலவ ஞானசாகரப் பிரகடனமுடி, ஏனைச
சேகதமிழ்நூற் பிரகடனககளு, முன்பு இனிது நிறைவேறுபொருட்டு
நாகரூப நிதிராசசிகமாயுளள நிக, திராவில ஒரு கூற்றிச நப புத்தப புதிய
யோர் அசசியத்திரால் திரி திர செவ்வழிதகுக துரியப பாயிரமய
பொருளான சிவபெருமான ற்றவருட பெரு துணையால் மேற்கொல்லிய
பெயரால் அதனை நில நின்றுதினும்.

வைகாசி ஆனி பாதகங்க சூரிய இரண்டி சதநூற் பாகசசியநதிரசாலை
யிலே பதிபிடபாப இயலாகு ஒரு சத வெளிவகுகன. இனி நம ஞான
சாகரவிதகுகள சூரிய சாலங்ககரி மகரினநி பிரபாமபெனது தி
வருளைச சித்திககலே, இவை சபாநிரால் காரிகரு முபநசியால்
இவ்விரண்டிசகுகளு விரி து வெளிபு சத நாயக சூரையை மககொர்
வாபிமாளசில நமபாகநு சைபொப பாயகநா பிடி சநூளுவாயக
யெனப் பிரபாதகிககென,

இனி ச ஞான வெளிபு சளிவுளள சனபாயா கமது அசசியத்திரசாலை
யில தமிதகுகள, விளயபாயகுகள, பகநிரிகை மலபின பதிபிட வேண்
டி ஞான அவநநாத திருகதமாயு, அரகாயு, யமாயு முகநீகரி
குக கர சதவபிரகுக்கலே, வெண்பெயா மககத சேச எழுதி
கெரிவிக்கலாய.

ஞானசாகரம்.

மக பதிநிகை உளனா வெளியூககிற பாயுமபொருட்டு முயறநி
செய்வோ வேன்பிம. அவகன செய்யு முயநசிய ஞானசுத் தககவாது
திரவிய சகாயரு செயபச சேதமாயிருக்கின்றேம்.

இந்தியா, இலங்கை, பர்மாவுக்கு ஒரு வருடகலை இரண்டு ரூபா.

நா. வேதாசலம்பிள்ளை,
கெ. 6, கருநாபசெட்டிச்செரு, சென்னை.

சென்னை
நிதிக் கித்தியபலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தருடையோடம்

“சென்னை வேதாகமோத்த சைவசித்திர்த்தபைப்”

பிரசுரம்

ஞானசாகரம்.

இது,

சுமயசாத்திர தத்துவசாத்திர டொதிகசாத்திர இலக்கணஇலக்கியப்
டொருள் விரிக்கும் மாதார்த்தப் பத்திரிகை,

பதுமம்-க. } சாலி. துடிசு சுபகிருதுவூ ஆழிமீ } இத்தி-எ.

டொருளட. க்கம்.

தமிழிகட்பழையமொழியாமென்பது.
கவேதாசுவதரோபகிடத மொழியெயர்ப்பு.
சுகனோபாசனை.
வடமொழியில்வழங்குத் தமிழ்ச்சொற்கள்-மாகறல். காந்திகேயழதலியாரி.
இறையனாரகட்பொருளுவாவரலாமி - மு. இராகவையங்காரி.
ஆனந்தக்குற்றம் - அ. சண்டுகம்பிள்ளை.
சுமசாரக்குறிப்புகள்.

பத்திராதிடர். நாகுபட்டினம்-வேதாசலம்பிள்ளை,
சென்னைக் கிறிஸ்தியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

சென்னைச்
சோமசுந்தர விலாசயந்திர சாலியில்
முத்திரிகரிக்கப்பட்டது.

1902.

வருடசந்தா. இரண்டு நபா, தனிப்பிரதி நாலணி

அன்புமிக்க ஐய,

தங்கள் மும்மணித்தோளையும், காஞ்சியாக்கழம், ஸ்ரீ சுவிராயயின்னையவள் களால் முன்னரே அடிக்கப்பட்டும் தங்களது தமிழாராய்ச்சி முதிர்ச்சியைக் காட்டிவிட்டன. கோவையில் அகவல் பத்தம். பத்தப் பாட்டின் சொல்வனம், பொருள்வனம் களில் பயிற்சியுடையார்க்குப் பேரிழும்புதை விளைதது இத் தமிழுலகம் இக்கனமாய புலனெறி வழக்குடையான இக்காலத்திலும் இனி வருங் காலத்திலும் “மேலிப்பொலி” என்னும் விருப்பத்தைத் தூண்டி நிதகின்றது. எழுத்தையும் சொல்பையும் முணர்ந்தி நிற்றும் கன்னுலை உள்ளவாறு போதிப்பாருளராயினும் பயிர்வா ரற்றுநிற்கும் இங்காடு ஆங்காங்கு அந்தூலில் தேர்ச்சியுடையானாச சிறுபான்மையுடையதா யிருக்கின்றது. யாப்பாராய்ச்சி யடையானாய் முடைத்தென்றஞ் சொல்லலாம் அனியும்கனமே பொருளாராய்ச்சி மிகத் தேய் து நிற்றும் இக்காலத்தாராகக் “காஞ்சியாகசம்” ஒரு புது மையதாகவே யிருப்பினும் அடாராய்ச்சி ஈடையில் தலைப்பட்டு அதன் கவையை யதப வித்தது வருகா யானோஹம் உளராயின அ தககே உடடாகசம் இன்பம் பயக்குமெனக் கூறாதேயமையும நிர்க.

இருகனம்

ஆ-கா-யிச்சையிப்புருகிய்புலவர்.

வாகனேரி. திரிசிரபுரம்

௨

திருச்சிறையிலும்.

உயிரொடு புணர்ந் தொரெனொ டொற்றி
முருக்காடு புணர்ந்தும் முமமன்கி கோமை
சுமமன்கி கோமை யாக் கப்பொன றேயெனல்
உழு வனபிறகுநிம் பூண்டென
முமமயா டொருரு செமமை காண்பும்,

அன்பும் அருமையும் பொருந்திய ஐயா.

உகசன் கோயகிந்தி யிவியி ருக்கை போலவே, தங்கள் மும்மன்கி கோமைபையும் உரறு தோக்கெனய; கோக்கினற்கு அது பெரிதம் கோக்குடைத் தாதலும் கோக்கி, திருமுறை கோக்க கோத்த

அது கண்ணை ஆகியான தியற்கை யறிவாரந விற்கென வணர்ந்த தெற்றெ னை தெரிக்கின்றது; சொல்லும் பொருளுந் திட்பமு துட்பமும ஒட்பமும பொருந்திப் பெரிதம் இயற்கையின்முந் தொழுதுகின்றது; முன்னோ மொழிப்பொருளும், மொழி யும் பொன்னே போற்றிக. சந்தன சுடநக கற்றணை கருத வித்தவற் கருளுகும் போல் கின்றது; அதனமேற பின்னோ ராகமும் பெரிதம் பேணித் தனக்கென மிகப்பல தொகுத்த தாளாங்கின்றது; ஆனறேரொழுக்கமே யாற்றலம் பேணி, கன்றிமீறவா மை கண்ணெறிச செல்கின்றது; அமமட்டோ! இறையடிக்களையும் அடிமையுமே பண் பும பயனுமாய்ப் பயில்கின்றது. அதன்சண்ணை என்னறிவனவிற் கேர்ப் என்னுற் காணக்கிடந்த இன்னோ ரன்னவாகிய குணங்கள் இரப்பலும் பல. உவை தமமையெல் லும் ஈண்டுத் தனித்தனி விதத்தெடுக துணர்ந்திடுகல் மிகை.

“வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானின
வீழ்க தண்டினல் வேந்தனு மொங்கு
ஆழ்க தீயதெ லாமா னாமமே
சூழ்க வைவக முத்துயர் தீர்க்கவே”

தமிழ் மிகப்பழைய மொழியாமென்பது.

பார்க்கிடக்கும் இந்நிலவுகந்தின்கண்ணே பண்டைக்காலந் தொட்டு
இலக்கண விஸ்க்ரிய வாய்புடைமையாற் சீர்திருந்தி வழக்கமுற்று வாரானின்ற
மொழிகள் தமிழ், வடமொழி, இலந்தின், நெடுகரு, இயற்கு முதலியனவாம்.
உலகத்தின்கட் பேரபரிவனவா ந்த தொள்ளாரி மொழிகளுள் இவ்வைந
தும் வேறுசிலவும் அங்கனந் தொன்பொழிகளென் றுயர்ந்துக கூறாபிதற்கு
இடம் பெறுவதல்லது பரிசய அங்வாறு சொல்லபாடா வென்றுணர்க. இவற்
றுள், தமிழ் பொழிந் ஒழிந்த வடசொல், இலத்தின் முதலியவற்
றையெல்லாம் ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் நன்காராய்ச்சி செய்து அவற்றைப
பண்டைக்காலத்து மொழிகளென்ப பெரிதும் பாராட்டிப் போற்றுகின்றார்
கள். இனித் தமிழையொவென் அங்கன முண்மை யாராய்ச்சி செய்ய
மாட்டாது நெடுகருந், அந்நீர்ப்பற்றி யுணாயுணாய்குந் வழியெல்லார் தான
தாமனமயோனவாறு தொலி யுண்மை பொருள் காணாது ஒழிந்தார்.
இதற்கெண்ணையோ காரணவெனின், வடமொழி முதலான சொற்குறிமை
புண்டு அவற்றை வழங்குபாரான நன்மகன் அரிமான மிகவுடையராய்
அவற்றை விருத்தி செய்தலெளி, நிறநு தமக்கருகூலமாயினிற் றந்நீ யவ்
வாறு விருத்தி செய்யுமாறு தூண்டிதவகுந் செய்து போதருகின்றார். இனித்
தென்றமிழ் நாட்டில் தமிழ் வழக்கு மக்களோ அங்கனந் நல்லியானங்
கொளவறியாமல் உண்டிப பொருட்டுப் பொருள் தொகுத்தனின்கண்ணே நிலை
பேறு மிகவுடையராய் மொழியாராய்ச்சியிற் சோப்பலுற்று உறங்கிக் கழிசின்
றார். இனி யிங்கனம் ஒழிவாரொழியத் தமிழ் நல்லியான மிக்குடைய
தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருசிலரும், ஆங்கிலமுந் தமிழ்வல்லார் ஒருசிலரும் மன
வெழுச்சியான் முன்வந்து நின்று உண்மையாராய்ச்சி செய்து போதருகின்ற
மையின், அந்நல்லார் வழிநின்று யாரும் எம்மாராய்ச்சியிற் கண்டவற்றை
விளங்கக்காட்டத் துணிந்து இன்றிதனை மிரித்துரைப்பப் புகுந்தாம். இது
நிற்க.

இனி மேலேகாட்டிய பண்டைமொழிகளான தமிழ் முதலான சொற்களும் இன்றுகாறும் பரவைவழக்காய் வருவது தமிழ் ஒன்றேயாம். அற்றன்று, இலத்தீன் முதலான சொற்களும் ஆண்டாண்டுப் பயிற்சி செய்யப்படுதலும், கற்றறிவுடையோரார் பேசப்படுதலுமுடையனவாய் வருதலின் அவை வழக்கு வீழ்ந்தனவாகா வெனின்;-என்று சொன்னும், ஒரு சொற்பரவை வழக்குடையதோ அன்றோ வெனத் துணிவுகாண்டல் அவ்வாறன்று, மற்று அது கற்றறிவில்லாச் சிறுமகாரானும் பெண்டிரானும் ஆடவரானும் இல்லந்தோறும் உரைவழக்குற்றுப் பெருகி ஈடைபெறுதலொன்றானே அவ்வாறாதல் இனிது துணியப்படுமென்பது. இனி இலத்தீன் முதலிய சொற்கள் அங்ஙன மில்லந்தோறஞ் சிறுமகாரானும் பிறரானும் வழங்கப்படுதல் காணையானும், தமிழோ அவ்வாறின்றி யாண்டும் பெருகிய வழக்காய்த் தென்றமிழ்நாட்டகத்தே ஈடைபெறுதலானும் அவ்விதத்தின் முதலான சொற்கள் உலகவழக்கு வீழ்ந்தனவா மென்பதூஉர், தரிசொன்றே உலகவழக்குடையதாமென்பதூஉர் தேற்றமாம். எனவே, தமிழ் மொழிப்பயிற்சி செய்தல் அவ்விதத்தின் முதலான ஏனை மொழிப்பயிற்சியினுடையபாடு பெரிதுடையதாமென்பது இனிது விளங்கலின், இரபெற்றியநியாதரென்கீழ் சருவகலாசங்கத்தார் தமிழ்ப்பயிற்சி செய்தலை அறவே களைந்துகிடல்வெண்டுமென்றுரைத்தவரை பெரியதோர் இருக்குமாட ஏதமுபாம். இதுகூட்க்க.

இனி அத்தமிழ்மொழி, வடமொழி இலத்தீன் முதலான மற்றவ்வெல்லாச் சொற்களினும் முற்பட்டிக் தோன்றிய பழையுடைத்தென்பது ஒருசிறிதுகாப்பாம். தமிழ் மொழியிலேயுள்ள சொற்களெல்லாம் அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ என்னும் பன்னிருவிரழுத்துக்களையும், இவ்வுயிர்களைடுகூடிய க், ச், த், ந், ப், ம், வ், ய், ள், ஞ் என்னும் பத்தொன்று யெழுத்துக்களையும் முதற்கொண்டு தொடங்குகின்றன; ட், ண், ர், ல், ழ், ஶ், ஷ், ண் என்னும் எட்டு பெய்யெழுத்துக்களைக்கொண்டு அவ்வாறு தொடங்குகின்றன. ஆரியம், இலத்தீன் முதலிய மொழிகளை இவ்வெழுத்துக்களையும் முதலிட்டிக் தொடங்குஞ் சொற்களுடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன. ஆரிய மொழியிற் காணப்படும் டம்பம், ஶம், லவணம் முதலிய சொற்களை அம்மொழியிற் கிடந்தவாறே கூறாது, இடம்பம், அரதனம், இலவணம் முதலியனவாகத்திரித்துத் தமிழ்ப்புக்கள் வழங்குகின்றார். என்னான் முதலான இலக்கணநூல்களும் அவ்வாறே வழங்குமாறு விதிக்கின்றன. அச்சொற்களை அம்மொழியிற் கிடந்தபடியே கூறாது அங்ஙனம் திரித்துக்கூறல் வேண்டிவதென்றே பெனவும், தமிழ்ச்சொற்கள் ட், ண் முதலான அவ்வெட்டு பெய்யெழுத்துக்களை முதல் நிறுத்துத் தொடங்காமை என்னையெனவும் துணுகி யாராய்வழித் தமிழ் மொழி மற்றெவ்வெல்லாப் பாடைகளினும் பழைதாமென்னு முகாப்பொருள் தெற்றென விளங்காநிற்கும். அவ்வாறாதல் காட்டுதும்.

இனி, ஒருபாடையி னுற்பத்திக்கிரமத்தை நோக்கவல்ல துண்ணறி வானர்க்கு, விலங்கினங்களைப்போல் அநாகரிக நிலையிலிருந்து சொற்சொல்லு மாறியபாது சூறிப்பானுணர்த்திப் பின்னும் விளங்காமையான் இயற்கையி னிகழும் ஒலிவகைப்பற்றிக் கூறது நிகழ்த்திச் சிறிதுசிறிதாய்ச் சொற்சொல்லு மாறறிந்து அறிவுகூடப் பெற்றுவரும் மக்கட்டன்மையும், தாய்தந்தையர் கூட் றறவானே சொற்சொல்லுமாறறிந்து அறிவுகூடிவருஞ் சிறுமகாரியல்புந் தம்மு னொந்த பெற்றிமையுடையவாமா றினிது விளங்கும். எனவே, ஒருபாடை யினுற்பத்தி முறை நன்காராயந் தநாகநிதற்கு இன்றியமையாப் பெருஞ் சாதனமாய் முன்னிற்பது சிறுமகார் வளர்ச்சி முறைமைய யுற்றுநோக்கியுணர்த லேயாம். உயிரெழுத்துக்களொழிய மெய்யெழுத்துக்களுட் சிறுமகாரான் முதன்முதன் மொழியப்படும ஒலி யெழுத்து இதழிரண்டனையுஞ் சிறிது மெல் லென்று கூட்டுதலானே பிறக்கும் ம என்பதேயாம். அவ்வனம் இதழ் கூட் டித் தகதாயைக் கூவுவழி அடுத்தடுத்து மா மா என்று சொல்லுதலானே அம்மா எனுஞ் சொற்றோன்றுவதாயிற்று. இனி அவர் அம்மா எனு மச்சொற் கற்றவுண்மையானே, தமிகத்தை மெலுஞ் சிறிது வலிகது இயக்குமாறறிந்து தந் தையைக் கண்ணிடாறும்படி பா என்றழைத்தலானே அப்பா எனுஞ் சொல் உற் பத்தியாயிற்று. இங்ஙனம் மெல்லென் றொலிக்கும் ஒலித்துப்பயிற் றி மகாத் தையு ம அறிவொடா ரினபாட்ட எழுத்துக்களையும்தமிழ்நூலார்மெல்லெழுத்தென் றவ்வா றொழுவாயினார்; வல்லென் றொலிக்கும் வகைபற்றிப் பகாத் தையும் அறிவொ டாரினபாட்ட எழுத்துக்களையும் வல்வெழுத்தென் றவ்வா றொழுகினார். இங்ஙனஞ் சிறுமகாரான் முதன்முதன்மொழியப்படும மெய் ஒலியெழுத்துக் கள் மகாரும் பகாமுபாதலபற்றியே, உலகத்தின் கட்டபாது வேறுவேறு வழங் காபடம் மொழிக்களினெல்லாம் தாய்தகதையரை யழைக்குஞ்சொற்கள் அம்மா அப்பா எனுமிரண்டொயின. உலகசியற்கைத் திறம்பற்றி மொழியப்படும அம்மா அப்பா வென்னுஞ் சொற்பெற்றி தேறாமூடாத வடநூல்வல்லார் சிலர் அனைவரின்கும் மாதா பிதா வென்னும் வடமொழிகளின் சிதைவாய்த் திரிந்து தமிழில் வழக்கமுறுகின் றன வென்றுரைத்து ஏதப்படுகின்றார். இதுபடிக்க.

இனி மேலே காட்டிய ட், ண் முதலிய வெட்டு மெய்யெழுத்துக்களும நா மேலண்ணததைத் தொடுதலானே பிறக்கும் நாவெழுத்துக்களாய் அங்ஙனம் மேலண்ணதொட் செசரித்தற்பொருட்டு வேண்டப்படுமுயறிசி உறுப்புக்கள் வலிவின்றி வேண்டியவாறியக்கப்படுங்காலத்தே வருவதொன்றாய். இதழ் நாப் பல்லணத்தொழில்கள் வருக்திநிகழாக்குமுனிப்பருவத்தே யரிதுமுயலமாட்டா தெளிதுசெல்லும் முயற்சியே தோன்றாநிற்கும். அங்ஙனம் முயற்சியெல்லா மெளிதுசெல்லாநிற்குங் குழுவிப்பருவத்தே நானினுற் பிறக்குஞ் சொற்றோற் றங் காண்டலரிதினும் அரிதாம். யாபொருநாள் மூன்றுவருடஞ்செல்லாநின்ற ஒருபின்னே ஏனே சசிறுமகார் சிலவோ டொருங்கு வினையாடிக்கொண்டிருந்தலை யுற்றுநொக்கி யிருக்கேதாம்; அப்பொது அப்பின்னே ராமன் என்னும் பெயரு

டைய மற்றோர் சிறுவனை 'ஆம்' 'ஆம்' என்றழையாநின்றது; அதனைக் கேட்டனும் எம்முணர்வெல்லாம் ஒருவழி யொருங்கி யதன்கண் உருவி றுழைந்தாராய்வான் புகுந்தன. அங்ஙன மாராய்ச்சி நிகழ்ந்தகாலத்திலேதான் சிறுமகாற்பால் நானினுற்பிறக்குஞ் சொற்காண்ட லரிதென்ப தெமக்கினிது விளங்கிற்று. இனி, நானினுற் பிறக்கு மொலிகொண்டு தமிழ்ச்சொற்கள் தொடங்காமையென்னை யென்னு மேலையாசங்கையினை ஈண்டாராயலுநின், தமிழ்மொழி யுற்பத்தியான பண்டைக்காலத்தே அதனை வழங்கிய மக்கள் உறுப்புக்களுடையேறியறிது முயற்சி செல்லாத இளம்பருவத்தே சொற்சொல்லுஞ் சாதாரிய பரிதலுதுவா ராயினுள்பதூஉம், அப்பருவத்தே முற்பட்டுத் தேற்றமுற்ற யொழி தரிழேயாமென்பதூஉம் நன்னுரைக் கிடக்கின்றன. இனி, வடமொழி, இலத்தின், கிரேக்க, இப்புரு முதலான பாடைகளிலே நானினுற் பிறக்கு மொலியெழுத்துக்கள் முதற்கொண் டெழுந்த சொற்கள் காணக்கிடத்தலின், அம்பொழிவெல்லாம் தமமை வழங்கிய மக்கள் உறுப்புரம் பெற்று வேண்டியவா றியக்கும் பிற்பருவத்தே தோற்றமுற்றெழுந்த வியல்பினவாதல் வெள்ளிடைபலேபோல் விளக்கமுடைய தாநின்றது. எனவே, வடமொழி முதலான நாற்பெரும் பாடைகளும் உற்பத்தியீற் றெழுதன்முன்னரே, தமிழ்ச் சொற்சொல் தோற்றமுற்றெழுந்த தோன்மை மாட்சியினிது விளங்கலின், தமிழ் யோ எல்லாமொழிகளினுடையபழைதாமென நிறுவத்தற்கு யாமெடுத்துக்கொண்ட பேற்கொள் வய்ப்புடையநாபாறுகாண்க.

அற்றேலல்தாக, ட், ண் முதலான அவ்வெட்டு பெய்யெழுத்துக்கள் தமிழ்மொழியிற்காணப்படுதலும் அதன்றென்மை மாட்சிக்கு ஒரிழுக்காமா லெனின்;—அறியாது கடாயினும், தமிழ்வழுக்குக்களுறுப் புரமேறிய பிற்காலத்தே தோற்றமுற்றெழுந்த அவ்வெழுத்துக்கள் மொழியிடைப்படுத்து வழங்கக்காண்டலெனவெதிழுக்காது. அல்லதூஉம், மொழிமுதலிலே நாவெழுத்துக்கள் தொடங்கியுணர்த்தற்கு வேண்டப்படும அத்தனைமுயற்சி, அவற்றை மொழியிடைப்படுத்துகாக்கும்வழி வேண்டப்படாதென்பது ராமன் இராமன் என்னு மிரண்டனையு தெரிந்துகாண்காண்க. இங்ஙனம் மொழியிடைப்படுத்தற்கண் முயற்சி சிறுசூலின், அசலுமுயற்சியாற் பிற்காலத்தே உற்பத்தியாய் நடைபெறலுற்ற அநாவெழுத்துக்கள்பற்றித் தமிழின்றென்மை மாட்சிக்கு வரக்கடவதோர் குற்றமில்லையென்றுகூடுக்க. இதுநிற்க.

இன்னுமிவ்வாதே! தமிழின்கட் காணப்படும் பலறுட்பவேறுக்களால் தமிழ்மொழிபற்றெல்லாச் சொற்களினும் பழைநாமாறு சமயநேர்க்குழியெல்லாம் விரித்து விளக்குவாய்! எமக்கு ஆப்த நண்பர்களாயுள்ள வித்துவசிகாமணிகளுந் தாந்தா மாராய்த்திட்ட தமிழ்த்தொன்மை மாட்சி விரிந்து எழுதும் படி அவர்களைவேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

சுவேதாசுவதரோபநிடதமொழிபெயர்ப்பு.

எல்லாவிடங்களிலும் கைகால்களுடையனாய், எல்லாவிடங்களிலும் விழிகளும் முகமுமுடையனாய், எல்லாவிடங்களிலும் செனிகளுடையனாய் அவன் உலகத்தினுள் யாண்டும் வியாபிக்கின்றான். (கக)

சருவ இத்திரிய குணங்கனோடும் பிரகாசிக்கின்ற அவன் அவ்வெல்லா இத்திரியங்களாயின்றி யிருக்கின்றான். எல்லாவற்றிற்கும் பிரபுவும் சசனும் அடைக்கலமாவானும் அவனேயாய். (கஃ)

ஒன்பதுவாயில்களோடும் கூடிய பட்டினத்தின் உள் ளுறைகின்ற ஆன் மாவானது சராசரப்பதங்கான உலகமுழுவதூஉந் தன் கீழ்ப்படுத்துப் புறப் பொருள்களில் உலாவுகின்றது. (கௌ)

கைகால்களின்றி அவன் வினாகின்றான், எடுக்கின்றான்; கண்களின் றியே காண்கின்றான், செனிகளின் றியே கெட்கின்றான்; அறியப்படுவனவெல் லாவற்றையும் அறிகின்றான்; ஆயினும் அவனையறிகின்றதொன்றும் ஆண் டில்லை. அவர்கள் அவனைப் பெரியனான புருடனென்று சொல்லுகின்றார்கள்.

அவன் சிறியதினெல்லாந் சிறியனாயுப் பெரியதினெல்லாம் பெரியனா யும் இப்பிராணியின் இயற்கையினுள்ளே வசிக்கின்றான். படைப்புக்கடவு ளான சசன் திருவருட்கண்ணால் எல்லாந் வல்ல அவ்விதைவளைத் தொழிலற நொக்கவல்லார் துக்கத்தினன்றும் விடுபடுகின்றான். (கௌ)

அழிவில்லாதவனாய் பழையொன்று எல்லாவுயிர்க்குயிராவா னுடையாண் டும் வியாபிக்கின்ற தன் தன்மையாற் சருவாந் தருவாய் அவனென அறிகின்றேன். பிரமஞானிகள் அவனைப் பிரமாரிஷியென்றும் நித்தியனென்றும் கூறாநிற்பர்.

மூன்றாமத்தியாயம்; முடிந்தது.

நா ன் கா ம் அ த் திரியாயம்.

தானொருவனெயாய் வேறுபாடின்றியிருந்து தன் அளவிறாத சக்தி கனோடிக் ஒற்றமையுறுதலால் அவ்வவற்றின் இன்றியமையாநிலைக்கேற்ப அள விறந்த வேறுபாடுகளைப் படைத்திருவோனாயும், சங்காரகாலத்திலே உலகந் தன்கண் ஒடுங்கப்பெறுவோனாயும் உள்ள அவனை கடவுள். அவன் நமக்கு மங்களகரமான அறிவைத்தந்தருள்வானாக. (க)

அவன் திரியும் அவன், அவன்குரியன், அவன்வாயு, அவன் சந்திரன், அவன்பிரகாசிக்கும் விண்மீன், அவன் பிரயம்; அவன் நீர், அவன்பிரசாயதி.

நீரகரீஉ, நீஆடுஉ, நீஇளைஞன், நீநாமரி, தண்டுன்றித் தளர்த்து ஈடக்கு முதியோனுமரீ, நீ பிரத்திருக்கின்றாய், சருவமும் உன்முகம். (க)

கரியவண்டுரீ, சிவந்தனிழிகளுடைய பசுநிளங்கிள்ளையுரீ, மின்னாயும் பருவங்களும் கடல்களும் தன்கருபபையிற் கிடந்துறங்குகின்றங்கும் மேகமுரீ;

தொடக்கமின்றிய எல்லாவற்றையுந் தழுவிநிற்கின்றாய்; என்னை? நின்னான் எல்லாவுலகங்களும் படைக்கப்படுகின்றனவாகலின். (ச)

பிறவாத ஒன்று தன் இன்பநுகர்ச்சிப்பொருட்டாகச் செம்மை வெண்மை கருமை நிறங்களுடன் ஒரேயுருவாய் எண்ணிறந்த பிரசைகளைத் தருவதாய்ப் பிறவாதாயுள்ள மற்ரொன்றைச் சமீபிக்கின்றது. பிறவாத ஏனையொன்று அவளிடத்தின்பநுகர்வதொழிந்தபின் அவளைவிட்டு நீங்குகின்றது. (ரு)

எப்போதும் ஒரேபெயரான் வழங்கப்படும் இரண்டுபறவைகள் அந்த ஒரேமரத்தின்மேல் வசிக்கின்றன. அவற்றுள்ளொன்று அவ்வத்திமரத்தின் இனிய பழத்தை நுகருகின்றது, மற்றொன்று சாட்சிமரத்தினாயாய்ச் சுற்றிலும் நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. (சு)

அந்தமரத்தின்கண்ணே வசித்து பயங்கும் புருடனுவன் உலகிடையழுந்திச் சக்தியின்றையால் வருந்துகின்றான்; ஆயினும், அது வழிபடற்பாலனாகிய முதலவனையும அவன்றன்றிருவருளையும வேருக அறிதலாலே துக்கத்தினின்றும் விடுபடுகின்றது. (எ)

என்றும் நிலையவதான இருக்கின் எழுந்தாகவும் எல்லாத்தீவர்களும் தங்கும் நிலைக்களனான பாயப்போயாகவும் அவனை யறிமயமாட்டாதவர்க்கு அவ்விருக்குவேத மந்திரவுரைகள் என்னையனுடையவாய்? ஆனால், அவனையறியவல்லார் பாமுத்தி தலைகூடுகின்றார். (அ)

சந்தகர்கள், வேள்கிகள், பஸிகள், சீரநங்கள், இருத்தது, இருப்பது, மறைபொழி முதலியனவெல்லாம் அல்லவாய் உண்டாயின. அவையையையோடு ஒற்றித்து நின்ற உலகையடைந்திருக்கின்றான்; இதற்கு மந்தையான் மாவானது பாயையால் தனைகவாபடுகின்றது. (ஆ)

பாயையைப் பிரகிருதியெனவும் அவனோடொற்றித்து நிற்றோனை மகேசரினெனவும் அறிகு; இவ்வுலகமுழுவதாய் வாய்மையாகவே அவனுடைய அளவாவங்களால் வியாபிக்கப்படுகின்றது. (ஐ)

யா அவனை யறிவின்றாடுகனோ அவன் ஒருவர்பாத்திடம் இவையெல்லாம் ஒடுங்கியுமின்றிய வருகின்ற பிரகிருதி பாயையினையும அவற்றின் காரியங்களையும் தம் வழிபாடுத்து ஆனாநிற்றார்; வேண்டியவெல்லாம் நல்கும் சகனைப் புகழ்பாடுங்கடவுளை யார் அறிகின்றாடுகனோ அவர் என்றும் நிலைபெறுடைய சாந்தியடைகின்றார். (க)

விசுவாதிகளும் மகாநிரூபாயும தேவர்களைப் படைப்பித்து அவர்க்குப் பெருமை தருகிட்டவனும இரணியகருப்பன் பிறபபைநோக்கி யிருத்தோனுமான உருத்திரகடவுள் எமக்கு மங்காகரமான அறிவையளித்துப்பலப்படுத்தவானாக. (கஉ)

தேவர்கட்கு அதிபனும், எல்லாவுலகங்கட்குங்களைகணவானும், துவிபாதரதுட்பாத உயிர்வருக்கக்களை யானுமீசனுமான கடவுளுக்கு நாம் அறியுணுக்கொண்டிருநாமாக. (கங)

சூக்துமத்தினுஞ் சூக்துமமாய் உன் தழையப் பட்டாத்தனுவளிநுப் போனாய், உலகசிருட்டிகருத்தாவாய், அநேகரூபமுடையோனாய், விசுவத்தினிடையுருவி துழைந்திருக்குமொருவனாய்ச் சிவனுய்ள்ளோகீன யாரறிகின் றூர்க்கோ அவர் என்றும் நிகழ்பேறுடையசாந்தியடைகின்றார். (௧௪)

உரியகாலத்திலே இவ்வுலகிலே இரட்சிக்கின்றவனும், சருவபூதங்களினும் கூடமாயிருந்து இவ்வுலகிற்கு அதிபனாவானும், பிரமணியருட்களும் தேவர் களும் தன்மாட்டு மனவொருமைபாற் தலைக்கூடி நிற்ப விளங்குவோனுமான அவனை யார் அறிகின்றார்களோ அவர்கள் மரணபாசத்தை அறுக்கின்றார்கள்.

வெண்ணையின்கண் நெய்போல அதிசூக்துமமாய்ச் சருவபூதங்களினும் கூடமாயிருக்கின்றவனும், தானொருமையையாய் இவ்வுலகினுள் வியாபிக்கின்றவனுமான சிவனை யார் அறிகின்றார்களோ அவர்கள் சருவபூதங்களினின்றும் விடுபடுகின்றார்கள். (௧௫)

எவனுடைய சிருட்டிபாய் இடதுகடக மிருக்கின்றதினே அந்தக்கடவுளும், எவன் சருவபூதங்களின் இடதுபந்திலே என்றும் வசிக்கின்றதினே அந்தப் பரமான்மரூபமானவன் உள்ளதன்கண்னை மனவொ எனப்படுகின்றபகுத்துணர்ச்சியானும் மனவொ எனப்படுகின்றியானத்தானும் வெளிப்பாடுகின்றும்பார்அவனை யறிகின்றார்களோ அவர்க்கா மரணத்தைக்கடக்கின்றார்கள். (௧௬)

இருளிலேயானவொடுத புகழ்மலையில் பிரவுமில்லை உள்ளதுமில்லை யில்லதுமில்லை, சிவவினொருவனே வெவ்வேறும் உள்ளன்; அவன் என்றுமுன்பினான், பிரமந்தையுருப பண்டையநிவானது அவன்விடத்திருந்தே எழுதலால் சனிந்திரியினால் அவன் அறிந்து வழிபடற்பாலான். (௧௭)

பேயெயுள்ள இடத்தினும் சிவ்வொன்ற இடத்தினும் இவை பிரண்டற்கும் இடைவெளியினும் அவ்வாயநிபவல்லார் மீடருமில்லை. இவ்வுலகின்கடபுகழ் மெய்ப்பட்ட திருநாபமுடையனான அவனுட்கருச சமமாக விடுகப்படுவ தொன்றாமில்லை. (௧௮)

யாரும்வீராக் கண்ணாற் கண்டநிபமாட்டாமைமரின் அவனுருவங் கண் ணைக்கிலடையதன்று. இதயந்தானும் பணந்தானும் இதயத்தின் கண்ணையுறற கின்ற அவனை யறிகின்றவர்கள் மரணத்தைக்கடக்கின்றார்கள். (௧௯)

இடமுட்க்கின்ற யாரும் 'அவன் பிரவாதவன்' என்று நின்றது "ஐ உருத்திரனே! மங்களகரமான நின் தட்சிணமுகம் எமமை என்றும் காக்கக் கடவதாக" என வருத்துமாறு காணப்படுகும். (௨௦)

அவியுணவுகளான் நின்றையாம் என்றும் வழிபடுகின்றோமாதலால், எம்மக்களையும் எம்பேரர்களையும் எம்முயிர்களையும் எம் குதிரைகளையும் வருத்தாதே, கோபத்தினால் எம்முடைய வீரர்களையும் கொன்றுகிடாதே. (௨௧)

நான்காமத்தியாயம்முடிந்தது.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

எவனிடத்தில் அறிவறியாமை விளக்கமின்றாய்க் கிடக்கின்றனவோ அறியாமை உண்மையாகவே அழிதலுறுவது அறிவோ உண்மையாகவேநிலை துறுவது - எவன் அறிவையும் அறியாமையையும் ஆளுகின்றானோ அவன் அட்சரமான அந்த வரம்பில்லாப பரப்பிரமப்பொருள மற்றவற்றின் வேறு யிருக்கின்றான். (க)

தானொருவனையாயிருக்கின்ற அவன் சிருட்டிகாரணமான ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொருருவங்களையும் இன்னுபற்றை எல்லாக் காரணங்களையும் ஆளுகின்றான்; தன்புதல்வனான கபிலநுடி க்ருப்படைப்புத்தொழில்வெடங்கிய காலத்தே எவ்வகையறிவைபுந் துது அவன்பிறக்கின்றகாலையில் அவனை நோக்கினான். (உ)

அந்தப்பழனத்தின் கண்ணே பலவேறுவகையாற் பலவேறு திரிவுபாடு கள்செய்த அந்தக்கடவுள் அதனைத் திருப்ப அழிக்கின்றான்; அவ்வாறே தைவிக முடைய முனிவோரைத் தோற்றுசித்து மகான்மாவான அம்முதல்வன் எல்லா வற்றிற்குந் தலைவனாயிருந்தாட்செய்கின்றான். (ங)

மேலுங்கீழுமிடையுமுள்ள எல்லாவிடங்களினுப் விளங்கித்தோன்றிப் பிரகாசிக்குஞ் சூரியனைப்போல, எல்லாபுகழ்நாயுரா எல்லாவாற்றலுமுடைய வழிபடுகடவுளான அவனொருவன் தன்முதற்காரணத்தோடொற்றித்து நிற்கு மெல்லாவற்றையும் ஆட்சிசெய்கின்றான். (ச)

விசுவயோனியாயிருக்கும் அவன் சபாவத்தைப்பக்குவ முதிர்ச்சியடை விகின்றான்; அங்ஙனம் பக்குவமுதிர்ச்சியடையவல்ல எல்லாபிராணிகளையும் திரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; அவனொருவனை இவ்வுலகமெல்லாம் ஆட்சிசெய்கின்றான்; எல்லாக்குணங்களையும் பகுத்திடுகின்றான். (ஊ)

வேதங்களில் மறைபொருளாயிருக்கும் உபநிடதங்களில் அவன்மறைந் திருக்கின்றான். வேதங்கட்கு அவனை காரணென்று பிராமணுணர்ந்தான். அவனையறிந்த முன்னீத்தேவர்களும் இருபுகளும் அவன்மயமாய் விளங்கினார், மரணத்தைக்கடந்தார். (சூ)

குணங்களையுடையனான ஆன்மாவானவன் கருமபலங்களின்பொருட் டும் அக்கருமங்களை துகருதற்பொருட்டும் அவற்றைச்செய்கின்றான்; அநேக ரூபங்களுடையனாய் முக்குணங்களான விசேடிக்கப்பட்டோனாய் மூன்று நெற்களில் ஒன்றனைத்தொரிந்துகொள்ளும் விசுவாதிபன் தன் கருமங்களானே ஒருபிறப்பினின்று மற்றோப்பிறப்புக்குச் செல்கின்றான். (எ)

கடவுளில் பல்வேறு வகைப்பட்ட எறிகருவிகள் படைகள் வெளிநினை விடப்படுபு பூசிட் தொக்கவிட்டிருக்கும். உபாசிக்கின்ற ஊலயில் உபாசகன் திருத்தமில்லா மணிபோன்ற நூர்கருவியை அசைப்ப மந்தையோர் மந்தைக்கருவிகளை யெறிந்து விக்ரகத்தின் முன் விளையாடல்செய்வார். இனிக்காஃகோ தேசத்திலுள்ளோர் வீடுகள் உள்ளும்புறமும் வீக்கிரகங்களும் உருக்களும் நெருங்கவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுட் சில மின்னலைத்தம் ஆணையுறி நிறுத்துகின்றனவாம், சில காற்றை நிறுத்துகின்றனவாம், சில மழையை உாம். சில புல்லுருக்களைப்போன் மந்தைப் பிராணிகளை விலக்குகின்றனவாம். மந்தையன மந்திரம் கற்பிக்கவும், தீதூரீக்கவும், தேகாரோக்யம் சுட்பார்வையுண்டாக்கவும், ஆடுமாடுகளைக்காப்பாற்றவும், ஆற்றினுக்கடலினும் மீன்களைப்பெருக்கவும் வல்லனவாம்.

இனிச் சீராலியோன் தேசத்திலுள்ளோர் மேலானவுங் கீழானவுமென இருவேறு வகைப்படும் பேய்களுள்வென்றும், அவற்றுண் மேலானபேய்கள் மலைக்குகையினுள்ளும் பெரியமரங்களினும் ஆற்றினடுவிற்தோன்றும் மலைகளினும் இருக்கின்றன வென்றும் சம்புகின்றார்கள். அவர்கள் பயிரிடுவதற்குமுன் இடவிலக்கிலுள்ள பேய்களுக்குச் சில பிராணிகளைப் பலியடுகின்றார்கள். அவ்வாறு பலியடாவிட்டால் விளைதலில்லையாம். கீழான பேய்கள் கிராமாந்தம்சுள்ளும் கிராமங்களினும் வசிக்கின்றனவாம். இன்னும் அவர்களிடம் சிலர் ஏரிகளையும் ஆறுகளையும் மிகவுமன்போடு வணங்குகின்றனர். இஃதல்லாமலும் எண்ணிறந்த விலங்குகளும் பாம்புகளும் தேவாவதாரமாக உபாசிக்கப்படுகின்றன. சிலவிடங்களில் முதலைகளை வணங்குகின்றனர், வேறுசில விடங்களில் சிறிய தோராலயத்தில் சக்களைத் தொகுத்துவைத்துக்கொண்டு அவற்றை வணங்குகின்றனர்.

இனிப்பொற்களைப் பக்கங்களிலுள்ளோர் பூர்வீகர்களை வழிபடுகின்றனர். யாகங்களும் பலிகளும் வேட்டுடுகின்றனர். இறந்தோருருவங்களைக் கனிமண்ணுற சமைத்தும் கிராமத்திலுள்ள ஓர்மரத்தின்மீது வைக்கின்றார்கள். இறந்தோர் மந்தை நூர் உலகத்திற்குச் செல்கின்றாரெனவும், ஆண்டு இங்கிருந்தவாறே யிருப்பாரெனவும், இங்கு அவர் தமக்கு உறவாயினோர் இடும் அவிப்பலியைப் பயன்படுத்துகின்றாரெனவும் கூறுகிற்பார். மந்தையுலகத்தில் இன்பத்தன்பதாக்கசெயுண்டென்னுங் சரமத்து அவர்க்கு இல்லை. விக்ரகத்திற்கு அதிருப்தி உண்டாதலால் நோய்முதலான தன்பங்கள் உற்பத்தியாகின்றன வென்கின்றார்கள். இவர்களுடைய வழக்கவொழுக்கங்கள் பெரும்பாலும் ஆஸ்திரேலியாக்கண்டத்திலுள்ளோரை ஒத்திருக்கின்றன. இவர்கள் நரபலியீட்டுவந்தனர். அவர்கள் வழிபடுத்தியவர்களுள் சாகாபோன்சும் என்பது மிகக்கொடியதென்றும், வழிச்செல்வோரை அது தின்றுவிடுகின்றதென்றும் சொல்லுகின்றார். அஃது ஒருதரம் பெருண்டால் பின் அதனைச் சார்ந்தபடுத்தல் மிகவாரிதாம். அது சிவந்த நிலத்தில் வசிக்காமாம். அந்நினைத்திருச் செவ்வண்ணம் அதற்கொலசெய்த மக்களின் இரத்தத்தால் உண்டானதாம். முன்நரபலியீட்டுவந்த விரர் ஐரோப்பியர் கூட்டுறவால் மிருகபலியீடுகின்றனர். இரத்தத்தெய்வம் பூகம்பத்திற்கு அதிட்டான தேவதையென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஒருதரம் துமாசீ என்றவிடத்தில் சிறியதோர் பூகம்பமுண்டாய் அரசனிருப்பிடத்தின் ஒருபக்கத்துச் சுவர் விழுந்துபோகவே, அரசன் குருமாண அழைப்பித்து இஃதென்னென்று வினாவ, அவர் இது சாகாபோன்சும் என்னுந் தேவதையால் நிகழ்ந்தது. கன்னிப்பெண்கள் இரத்தத்திற்கு சேறுகுழைத்துத்தான் அழிந்த இச்சுவரை எழுப்பல்வேண்டுமெனக்கூறவே அரசன் ஐம்பது இனம்பெண்களைக்கொன்று அவ்வாறே செய்வித்தனளும்.

இன்னும் பொற்கணாப்பக்கங்களினுள்ளேயர் வழிபடுங் தெய்வங்களில் போகும் என்னும் தெய்வம் மிகச் சிறந்ததாம். அது துன்பங்கள் பலவற்றைப் பயப்படுத்தும். நரபலியிடுதலும் வியபிசரித்தலும் ஏனைக்கொடுந்தொழில்கள் பலவும் இவருள் விசேடமாயிருக்கின்றன. சிலபலநாட்கள் அவர்களுடைய கிராமதெய்வங்கட்குப் பரிசுத்த முடையனவாமென்றும், அந்நாட்களில் அவர்களுள் யார் என்னவேண்டினும் அவற்றை முடிப்பித்தற்கு அவர்கள் குருமார் சித்தமாயிருப்பவென்றும் சொல்லுகின்றார். கிராம தெய்வமொன்று வசிக்கின்ற வோரிடத்திலுள்ள செடி, மரம், நிலன் இவற்றை யார்கெடுக்கின்றார்களோ அவர்கள் பெரியதோர் அபசாரம் செய்தாராதலால் அவர்கள் மாண தண்டனைக்குள்ளாகல் வேண்டியாம். ஒவ்வோர் கடவுளும் தனக்கியைந்த ஒவ்வொருவருள் தன்னை வழிபடுவார்க்கு உதவிபுகின்றதெனவும், அவற்றுட் போர்க்கடவுள் அவர்கட்கு மனவெழுச்சி மிகுவித்து மாற்றாயழிக்கின்றதெனவும், கொள்ளைநோய் வருவிக்குங் கடவுள் பகைவர்பால் அந்நோயை வீணாக்கின்றதெனவும், யாற்றுக்கடவுள் அப்பகைவர் யாறுகடந்து மேற்செல்லாமை அவனை ஆண்டேரீரிலமிழ்த்துகின்றதெனவும் கூறாநிற்பார். இன்னும், பட்டினங்கனிற் சந்தைகளிலிருக்கும் வகுப்பார் தம்மைப் பாதுகாக்கும் கடவுளானக் குருமார் வழியே கிராமதெய்வங்களினின்றும் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றார்களாம். அவர்கள் அத்தெய்வங்களைப் பெறுமாறு: ஒருபட்டினத்திற் சிவர் ஒருவகுப்பாய்ச் சேர்ந்தகாலத்தில், அவர் கிராமதெய்வத்தை வழிபடுவானை ஒருராவனிடஞ்சென்று அவன் திருத்தியுறுமாறு அடியுறைகொடுத்துத் தங்கருத்தப்புலப்படுப்பார்களாம். அவர்களிடம் அடியுறை தனக்குப் பிரீதிகரந்தருமாயின் அவனைவர்களோடு உடன்சென்று கிராம தெய்வத்திற்குத் தன்கருத்தை மந்திரவொலிகளானும் சடங்குகளானும் வெளியிடுவானும்; பின் அக்கிராமதெய்வத்தினின்று உத்தரவுபெறப்படுவதான ஒருகாணில் அக்குரவன் மந்திரநடனமியற்றியும் வாய்துளைதள்ளக் கண்கள் உருள் மந்திரவொலிகளெழுப்பியும் தெய்வமேறினென்போல் ஆடுவானும். அப்போத்து அவன்வாயிற் பிறக்குஞ் சொற்படி ஒரிடத்திற்குச்சென்று அங்குள்ள ஒருகல்லையாவது மண்ணையாவது மரக்கட்டைகளை யாவது கொண்டுபோந்து, அவற்றால் உருக்கக் கண்டது அக்கூட்டத்தார் வசிக்கின்ற இடத்தில் தாப்பிப்பார்களாம்; அங்குநான் தாபித்த உருக்களைச் சுற்ற மரக்களைகளை நிறுத்தி வேலிசெல்லுவார்களெனவும், அவ்வேலியிலுள்ள கிளைகள் மரங்களாய் வளர்ந்தபின் அவையும் பிடிவழிமரங்களாக உபாசிக்கப்படுகின்றனவெனவும் அறிகின்றோம். அம்மரங்கள் என்றாயினும் கீழ்விழுமாயின், அக்கூட்டத்தார் அக்கடவுளின் பாதுகாப்புத் தம்மால் நோர்த்தபிழைகளால் இல்லையாயிற்றெனவும், அக்குற்றத்தைக் கழுவும்பொருட்டுக் குரவனுக்கு அறிவித்து அவனும் சடங்குகள் பலவியற்றிக் கடவுளருக்குப் புதியவோர் உறையுள் அமைக்கின்றார்களெனவுந் தெரிகின்றோம். இன்னும், ஒருகும்பத்திற்குத் துக்க சம்பவநிகழ்வதாயின் அதனை யாராய்ந்தறிதற்கு அவர்கள் வழிபடும் போச்சம் என்னும் உருவைக் குரவன் கொடுப்பிலிட்டுப்பார்ப்பான். அவ்வுருத் தீயில் வேலாதிருக்குமாயின் அஃதுண்மையான தெய்வமென்றுக்கொண்டு அதற்குப்புதிய புதிய சடங்குகளியற்றா நிற்பார்; அவ்வாறின்றிசு சிறிதாயினும் அது வெந்திருக்குமாயின் அதனையெறிந்து புதிய தொன்றைத் தெரிந்தெடுப்பார். அவ்வுருவத்திற்குத் திருவிழாக்கொண்டபு நாட்களில் எல்லாரும் வெள்ளாடையுடுத்துக்கொண்டாதல் வெள்ளவண்ணம் பூசிக்கொண்டாதல் பலியடுகின்றார்கள்.

இனிப்பொற்கணாப் பக்கங்களிலுள்ள அம்மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தாம் தனித் தனியே வழிப்படும்பொருட்டுச் கூடும் என்னும் உருவை வைத்திருக்கின்றார்கள். இது

னைக் குருவின் வழியாகவன்றித் தானே பெறலாமென்று கூறுவர். இந்த உருவைப்பெறும் பொருட்டு ஒருவன் சாசனபோன்சம் வசிப்பதான கரியதோர் காட்டினுட் குகைக் குச்சென்ற, கரும்பிரசத்தை நிலத்திற்பெய்து மரத்தினின்றோர் நிறுகொம்பு துணித்து மக்களுருவத்தைப்போல் அதிற் செதுக்கிவைத்துக்கொண்டாதல், ஒருகல்லையெடுத்தனைச் சுற்ற மூங்கில்கார்கட்டியாதல், ஒருசெடியின் வேரைக் கல்லியெடுத்தாதல், செம் மண்ணைத்திரட்டிக் கரும்பிரசம் அல்லது இரத்தத்தால் கிளியின் தோகைகளை ஒட்டி ஓர் உருவாக்கியாதல் அவற்றின்கண் சாசனபோன்சம் என்பதனை துழைந்துறையுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகின்றார். பின்னர்ச சில இலைகளை நறுக்கிப்பூழிந்தெடுத்த இரசத்தை அவ்வுருவின்முன்வைத்து 'இதனையுண்டுபேசுக' என்றுணக்கின்றார். அவ்வாறே அஃது அதனுள் துழைந்ததாயின் மெல்லியதோரொலிகேட்கப்படுகின்றதாம். பின் அவ்வுருவத்தை இவ்வவமாறுவைத்து வழிபடல்வேண்டுமென்பதனைப்பற்றிச் சிலவியும் விடை பெறுகின்றனராம். இங்ஙனமெல்லாஞ் செய்தும் அதில் தனக்கதுகூலமில்லையாயின், அவ்வுருவின்கண் அத்தெய்வம் தழையவில்லையென்றெண்ணி யதனை வீசியெறிகின்றார். கூகீமன் என்னும் இவ்வுருவத்தைவைத்து வழிபடுவோர் மந்தையோரார் பெரிதும் அஞ்சப்படுகின்றார்; அவ்வுருவவழிபாடுடையோர் தம்மேற் பகைகொள்வோர்க்கு மரணத்தை யுண்டெண்ணுவரென்பதனால். இன்னும் அப்பொற்கணாப்பக்கங்கனிலுள்ளோர் இங்ஙனம் உருவங்கள் தாபித்துக்கொண்டு அவற்றிற்குப் பலியிட்டு வழிபடுங் காலங்களினெல்லாம் அவ்வுருவங்களையன்றி அவ்வுருவங்களுள் வசிக்ருக் தெய்வங்களையே துணிந்துபாசிக்கின்றனர். தாயிடும்பலிகள் கன்முதலான அசேதனப்பொருளின்கட் சாரமாட்டாவெனவும், அவற்றின் விபாபிக்கின்ற கடவுளே யவற்றையென்றுகொள்கின்றாரெனவும் கூறுகின்றார். இச்சாநியார்மாட்டு நிகழும் விக்கிரகவழிபாட்டை யுண்மையான் ஆராய்ந்தறிய வல்லார் சேதனப்பொருளையும் அசேதனப்பொருளையும் வழிபடுதற்கண் நிகழும் வேறு பாடு பெரிதாமென்றுணர்ந்து, அங்வழிபாடு எத்துணையிற்ப இழிந்ததாயினும் அது பற்றியஃகெள்ளந்பால தன்மென்று கடைப்பிடித்து, அங்வாய் பக்ருவக்கூறுபாடுகளை நோக்கி மந்தவை யெழுந்தனவாமென்றறியாநித்பர். இங்வுண்மை காணமாட்டாதார் அவரெல்லாம் அறிவாளிழிபுடையராதல் ஒன்றேபற்றி யாய்செய்யு மங்வழிபாடுகள் அசேதனமான கன்முதலியவற்றின்கட் செயப்படுகின்றனவென்று தம்க்ருத் தோன்றியவாறே யுணப்பாராயினர். மேஜர் எல்லில் என்கின்ற துளையும் பொற்கணாப்பக்கங்கனிலுள்ள மக்களுண்மையாந்செய்து போதரும் இவ்வழிபாட்டைப்பற்றி மிக மேலாக மொழிந் திட்டார். இதுநிற்க.

இனி நரபலியிடுதன் மிக விசேடமாய்க்கொண்டாடப்படு நாடு நாகோமே என்பதாம். அளவிற்த மக்கள் இன்றும் பலியிடப்பட்டு வருகின்றார். தாய்தந்தையர் மாட்டு வைத்தொழுமும் விசேட அன்புடைமையானே அவரெல்லாம் அங்ஙனம் நரபலியிட்வருகின்றார். அந்தந்தாகோமே நேசத்திற் செக்கோலோசகபானான அரசன் யமலோசுஞ்செல்லுங்கால், தன்பரிவாரம் புடைசூழப்போகல்வேண்டுமென்னும் கருத்துப் பற்றி அவன் முதன்மனைவிமார், பிறவிநாண்மனைவிமார், அவிசள், பாடகர், மேளகாரர், போர்வீரர் முதலாயினரெல்லாம் கொலைசெய்யப்படுகின்றார். இங்ஙனம் கொல்லப்படுவோர் தொகை ஐந்துநூருமாயின் அதுமிகக்கிறந்த பழையபாசாராமென்று புகழ்ந்து போற்றுகின்றார்கள். வருடத்தோறும் தாமடையும் பெற்றிப்பொருள்களும் குற்றவாளிகளும் இங்ஙனஞ்செல்லும் அரசபரிவாரத்திற்கென்று திரட்டப்படுகின்றனர். அரசனோ ரிடத்திருந்து மந்த்ரோகிடத்திற்குப் பெயர்ந்துசெல்லல்வேண்டுமாயின் அதனைத் தந்தை

யின் ஆன்மாவுக்கு அறிவிக்கல்வேண்டித் தூதன் தூதியாக ஒருவரையாய்நி ஒருத்தியைப் கொலுப்புகின்றார்கள். ஒருநாள் இத்தேயத்தாசன் காங்குபேருடைய தலைவையும், ஒரு மான் ஒருகுரங்கு இவற்றின் தலைவையும் வெட்டிப்பலித்தனனாம்; அங்கனம் வெட்டுண்டோருள் ஒருவனுயிர் சந்தைகளில் வசிக்கும் மற்றையான்மாக்களுக்குத் தன் அரசன் நந்தையின்பொருட் டிதசெய்யப்போகின்றானெனத் தெரிவிக்கச் செல்கின்றதாம்; ஒன்று நீர் நிலைகட்டுச்சென்று ஆண்டுள்ள பிராணிகட்கதனைத் தெரிவிக்குப் பொருட்டிப் போகின்றதாம்; ஒன்று வழிகளிற்போய் ஆண்டுறையும் வழிப்போக்குயிர்களுக்குத் தனை யறிவிக்கின்றதாம்; மற்றொன்று ஆகாயத்திற்சென்று ஆண்டுள்ள எல்லாவான்மாக்கட்கும் அதனைத் தெரிவிக்கின்றதாம்; இனி, மான் காட்டிற்குச்சென்று ஆண்டுள்ள விலங்கினங்கட்குத் தெரிவிக்குமாம்; குரங்கு சதுப்புநிலங்களினும் மாங்காினுஞ்சென்று ஆண்டுள்ள பிராணிகளுக்கு அதனை யறிவிக்கின்றதாம் இனி யிவர்கள் வழிபடுங்கடவுள் அறியப்படாத மொள என்பதாம். பெண்டன்மையுள்ள மொள என்பது திங்களுமாம்; அது ஞாயிற்றைக் குறிப்பிடாநிற்கும் ஆண்டன்மையுடைய லீகா என்பதைக்கூடி மனிதனை யுண்டெண்ணிற்றாம். மொள என்னு மக்கடவுள் மனிதனினும் மிகச் சிறந்த தாகையான் அது மனிதனை நோக்குத வில்லையெனவும், ஆதலால் அதனை வேண்டுவாரும் அஞ்சுவாருமில்லையெனவும், அங்கனமாயினும் பிடிவு என்னும் உருவவழிபாடுகளானே அதனை வயப்படுத்தலாமெனவுங் கூறுநிற்பர் புதிதாக வொருசுருமஞ் செய்யத் தொடங்குவோன் தெய்வத்துணைபெறுதற்பொருட்டுத் தான் முதன்முதலிலே காணும் பறவை, விலங்கு, கட்டை, கல், முதலியவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றைக் கொண்டுபோய் அதனை விக்கிரமமாக நிறுத்தி வழிபடுகின்றான். அவாறு வழிபடுவோன் நனக்குக் கருமங்கள் அநுகூலமாய் முடிந்திடுமாயின் அதனையே என்றும் வழிபடாநிற்பன்; அவ்வாறின் றிப் பிரதிகூலமாய் முடியுமாயின் வேறு துணைநாடுகின்றான். மொள என்னுங் கடவுளுக்கு உதவியாய் நின்ற நல்லோர்செய்யும் நற்கருமங்களையுச் தீயோர்செய்யும் தீயகருமங்களையும் ஒருகழியின் இரண்டுமுனைகளினுங் குறித்திடுகின்ற மற்றோர் கடவுளுன் டென்றுணாக்கின்றார். யாரேனும் இறந்தொழிந்தால் அவர் சரீரத்தை மேற்சொன்ன கழியில் நிறுத்தப்பாற்றா நற்பக்கந்தாமுமாயின் அதனை இகொட்டிற் கொண்டுபோய்ப் புதைப்பர்; தீயபக்கந்தாமுமாயின் அதனைக்கண்ட துண்டமாகச் சேறித்து அழித்து அதிலிருந்த ஆன்மாவுக்கு வேறோ சரீரஞ்செய்து வைக்கின்றார். இதுநிற்க.

இனி விட்டு நாட்டிலுள்ளோர் பிராசினகாலந்தொட்டுச் சர்ப்ப வழிபாட்டின் கண்ணே தலைநின்று வருகின்றார். ஆயிரம்பாம்புகளை மனைவியராகவுடைய தலை என்னும் ஒருபெரும்பாம்பை உபாசிக்கின்றார். இப்பாம்புகளில் ஏதேனும் ஒன்றைக்கொல்பவர் மரணதண்டனைக்குள்ளாவராம். இப்பாம்பு தன்னடியார்க்கு அளவிறந்த கலங்களை வீளை விக்கின்றதெனவுட்கொண்டு, எந்தக்காரியமும் அதற்குப் பலியிடாமல் தொடங்குத வில்லை. அங்கனமான பெரும்பாம்புகளையெல்லாம் பிடித்துப் பிரபல ஒவ்வோர் ஊரினு முள்ள பாப்புலீட்டில் வைத்து வளர்த்து வழிபாடியற்றிவருகின்றார். உபாசகன் பாப்பு லீட்டிற்குச் சென்று அங்குள்ள குரவனுக்குத் தனது காணிக்கை கொடுப்பின், அக்குரவன் அவன்வேண்டுகோள்கேட்கப்படுமென்றுணாக்கின்றான்.

இனி இவருள் ஒருசாரார் மிகவுயர்ந்தோங்கி வளர்த்தழகாயிருக்கும் மரங்களை வணங்கிவருகின்றார். இவ்வமரங்களையும் சச்சமரங்களையும் விசேடமாய் வழிபடுகின்றார். அவைகள் நோய்களை நீக்கிச் சுகம்பயக்கவல்லனவாம்.

சமவகிருதபாவையிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களாவன:—

பலகை பலகம்
 கட்டில் கட்கா
 நத்தம் ரஷ்டம்
 விசிறி வியஜனம்
 நிகளம் (யானைச்சங்கிலி) நிகளம்
 ஆணி அணி:
 சூரணம் சூர்ணை:
 அசி (வாள்) அசை:
 கார்முகம் (வில்) கார்முகை:
 வாணம் பாணை:
 ஆசகம் (அம்பி) ஆசகை:
 தோட்டி (அருகுசாய்) தோட்டம்
 மாடம் (உளுது) மாஷா
 தோணா (வில்) தோணம்
 பாசனம் (உழுவுக்கால்) பாசனம்
 முதிரை (பயறு) முதிரை:
 உறக்கல் உறக்கல்:
 மிரியல் (மிளச) மிரியல்:
 சுண்டி (ககடு) சுண்டி:
 கஞ்சி கஞ்சிகம்
 சருக்கரை சருக்காரை
 ஓதணம் ஓதணை:
 அடுப்பு அடுக்கை
 துத்தம் (பால்) துத்தம்
 ஆதன் உயிர் ஆதன்
 தாமணி (கயிறு) தாமணி:
 மந்து மாந்து:
 ஓட்டகம் உஷ்டகம்
 குடுவை குடுவை:
 செம்பு கல்பம்
 கண்டிகம் (திட்டிளி) கண்டிகம் (கூ)
 கண்டிகம் (கள்ளிற்போன்) செலண்டிகம்
 அலசல் (சோம்பல்) அலசல்பம்
 வேடன் வியாஜை:
 சவரர் (வேடர்) சபரம்
 குணம் (நாணி) குணை:
 பேழை (பெட்டி) பேடா
 கத்தி கர்ந்தி:
 அணி (கன்) ஹணி:
 சுரை (கன்) சுரா
 பாய்ச்சிகை (குதாடுகருவி) பாசகை:
 பூணம் பூஷணம்
 பாடியம் பாடியம்

விருகம் மிருகம்
 தட்டை தட்டை
 தோள் தோசி
 நனி (மிக) நாநா
 கணக்கு கணத்தம்
 நாவர்ய (கப்பல்) நாவியம்
 மீன் மீன:
 அகர் (வழி) அத்வா
 குட்டிகை (அறுசுவர்) குட்டியம்
 குரகம் (விடு) குருஹம்
 அக்கரம் அக்ஷரம்
 சிங்கம் (வில்லிங்கம்) சார்ங்கம்
 கனகம் (காடு) கஹனம்
 அவிணக்கம் (மரம்) அகோகஹை:
 வெவையர் (மிளகின் கொழு) சவ்யம்
 காரவல்லி (பாகல்) காரவல்லல்:
 ஆடி (வலா) ந்ருடி:
 முதி (பூனை) ஓது:
 ஆடு (பாடு) ஆடு:
 கட்டாரா (மின்மிலிப்பூசுசி) கத்தியோ
 கலிகம்பு (வணக்குருளி) கலவிங்கை:
 கட்டூன் கருடன்
 காசம் (கொழை) கசை:
 கபம் (இருளல்) கஷயம்
 மயல் (நித்தம்) மாயு:
 வாந்தி வமி:
 வட்டம் விர்த்தம்
 புருயம் ப்ரு
 கொகுதி துந்தம்
 கோணம் (முக்கு) கோணை
 பட்டம் பரஷ்டம்
 வாசி (குதினா) வாலீ:
 நாழிகை நாடிகா யரும
 கோடகம் (குதினா) கோடகம்
 சிக்கம் (உழி) சிக்கம்
 கண்டைக்காய கண்டா
 சுணங்கன் (நாய்) சுநை:
 விக்கல் வமிக்கா
 குடிசை குடி:
 எலி இலி:
 மயில் மபூரம்
 தட்டு தட:
 கோணி (பை) கோணி

உ சமவ்ஶ்ருதபாவையிவள்ளதமிழ்ச்சொற்களாவன.

கழுகு	பாக்குமரம்	க்ரமு:	வசம்பு	வசா
பட்டம்		பட்ட:	கட்டை	காஷ்பட்டம்
கும்பல்	கூட்டம்	கூட்ட:	கத்தரிக்கோல்	கர்த்தீ
புல்		பூல்:	சீரகம்	ஜீரக:
வாணமீன்		வால்:	தூண்	ஸ்தூண
மூங்கை	ஊமை	மூக:	கந்தை	கந்தா
வால்		பால்ம்	கூவல்	கூப:
மை	அஞ்சனம்	பஷி:	சுல்லி	சுல்லி:
வலை		வல்:	சால்பு	சால்:
மல்லி	மண்கிண்ணி	மல்லி	சினிகை	சிகை
மூசை	குகை	மூஷா	தொட்டில்	தோலி
தோணி		தீரோணி	வாவி	வாமீ
கோட்டை		கோட்ட:	திகை	திகா
கோடரி		குடார:	மாதம்	மாதம்
வாளி	காதோலை	பாளி:	அரத்தப்	ரத்தம்
அனால்	தீ	அநல்:	கூவல்	கூவர்க்கம்
உழுமண்		உஷா	தசை	தம்ச:
புடலை		புடோலிகா	விசங்கம்	விஹங்க:

இவையேயன்றி இன்னும் உளவாம்.

அற்றேல் பலக முநலிய வடமொழிச் சொற்கள் பலகை முதலியன வாகத்திரிபுதனவொன்வென்னை? பலகை முநலியன தென்மொழிக்கண் தொன்று தொட்டுக் காரணக்குறி மாபுபு பெயராக வழங்குகின் அக்கூற்று பொருந்தா தென்க. வடமொழியார் கூறுங் காரணங் கட்டுப்பாரம்பரைசு சர்பந்த முதலியன விண்மையின் அவை நிலப்பெறுபாறில்லையாம். மற்றுமவிரிக்கிற்பெருகும்.

இங்ஙனம்

மாகறல் - கார்த்திகேயமுதலியார்.

இறையராகப்பொருளுரைவரலாறு.

தக்களால் வெளிப்போத்துலவும் 'ஞானசாகர'ப்பத்திரிகையுள் 'தொல்காப்பிய முழுமுதன்மை' யென்னுந் தலைசொத்திட்டிப் பண்டிதர் சுவிராயரவர்க்கு விடை யளிப்பான் புக்கு நிறுத்த சொல்லுடனுங் குறித்துவரு கிளவியுடனும் தாங்கள் வணங் தள்ள வியாசத்தினைக் கண்ணுற்றுப் பெரிது மகிழ்வடைந்தேன். அவையாவஞ்சு சரித வியல் பிறழாது உள்நூவாராய்வாரெவர்க்கும் ஒருதலையான் உவகை யூட்டப்பாலவா மென்பது சொல்லாதேயமையும். அவ்வியாசத்தின் இறையராகப்பொருளுரை நான் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனராலாதல் அவர்தம் மாணகருளொருவராலாதல்இயற் றண்பட்டதன்றி நக்கீரணியற்றியதன்றென துட்பங்கண்டு உய்த்துணரவைத்த நண்பர் விராயரவர்கள் கூற்றைத் தாங்கள் நியாயங்காட்டி வலியுறுத்துமொழிந்தவை, இறைய ராகப்பொருளுரை யாராய்ச்சிசெய்வார் பெரும்பாலார்க்கு முண்டாவதோர் ஐயப்பாட் டினை ஒருவாற்றொழித்தற் பயத்தவாயுள்ளன. ஆயினும், அப்பொருளுரை முற்றவும் சரிதவியலோடு தனித்தாராயவல்லார்க்கு, வேறுசில வையங்களுங் கருத்தமாறுபாடு களும் ஒருதலையாக நிகழ்தல் கூடுமென்றே நினைக்கின்றேன். ஆதலின் அவை நீங்குமாறு அந்நூவாராய்ச்சியான் யானறிந்த சிலவடிவங்களை ஈண்டு எழுதத்துணிக்தேன். கிற்.

இனித்தாங்கள் எழுதிய அவ்வியாசத்தினுள் "இறையராக் களவியலுணகண்டர் தெய்வப்புலமை நக்கீரனாரென்பதாஉம், அந்நூலுண வரலாறு தெரிப்பப் பாலிர லுணகண்டர் அவர் பரம்பரையில்வந்த நீலகண்டனாரென்பதாஉம்கண்குணர்ந்தன்றேஆசிரியர் சிலஞானயோகிகள் 'கேட்போன்' 'யாப்பு' என்பவற்றிற்கு நீலகண்டனார் உணத்த

வுணப்பொருளை மறுத்துத் தொல்சாப்பியச சூத்திரவிரக்தியுட் சிறத்தோர் பொருள் காட்டித் தம்முணர்ந்துவாராயின ஊஉமென்க" என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. அந்நேல், அச்சூத்திரவிரக்தியை "கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற்பொருள்சண்ட கணக்காயுள்மக ணர்நக்கீரர்" கடைச்சங்கத்தார்க்கு மிடைச்சங்கத்தார்க்கு தூலாயிற்றுத் தொல்சாப்பியம்" என்றுணத்தாராகலின்" என அம்முனிவார்நக்கீரனானத்ததாகக்கூறியது. களவியற்பாயிரத்தின்தனைத் தொழுதிக்கையிற் சென்றமொழிச்சென்றி வேறினன்றமொழியும், திராவிடமொழியுத்த 'என்மலர்' என்னுஞ்சொற்குச் சேலுவனையருணத்தார்க்குச் சொன்முடிபு கூறிய முனிவார் கருத்தோடு, களவியல் முதற்கூத்திரத்தின்கண் அச்சொற்கு நக்கீரனர் காட்டியமுடிபு மாறுபடுதலானும், "மேற்பாயிரத்துணுணத்தாம்" என அந்நூலுண்க்கிடையிற் காணப்படுதலானும், நச்சினர்க்கினியார், அடியார்க்கு நல்லான யுளிட்ட ஆசிரியர் பலரும் பாயிரத்தோடு கூடிய களவியலுணையினையே நக்கீரனர் கண்டதென ஷுணத்தலானும், பாயிரப்பொருள் கண்டாரும் சூத்திரப்பொருள் கண்டாரும் வேறுவேறுவெனக் கோடலும், அல்துணர்ந்து சீலகண்டணுணசெருணமுனிவர் மறுத்தாரெனலும் யாங் கனம பொருத்தம்? இங்ஙனமன்றி வித்தவசிடோமணியாகிய பூரிமச் சபாபநிவால வர்கள் கூறியாங்கு நக்கீரனர் தெய்வப்பெற்றியுடையாராக காலத்தே களவியலுக்குண கண்டாராகலின், அல்துணர்ந்து அம்முனிடார் அவருணைப மறுத்திட்டாரெனக்கொள் ளல் ஒருவாற்றின் அமைப்பினும், அது சரிதமுறையினே இக்காலமுறைக்கேற்ப ஆராய் வாடொல்லார்க்கு மொப்பமுடிபு கன்றாகலானும், குமாரகவாயியாற் கேட்கப்பட்டு மெய்யு ணபெற்றதாகச சிறப்பித்தகூறும் பாயிரவுண வரலாற்றோடு மாறுபடக்கூறலாமாக லானும், அதத்தியுணைத் தொல்சாப்பியனர் சபித்திட்டாரெனக்கூறும் நச்சினர்க்கினியர் கூற்றுப்போன்று, அன்றோர், முக்கின்மை காட்டப்படுமொகலானும் பொருந்தாரெனப்பது. இதனைத்தாங்குகொ ண்கு வளக்கியுள்ளீர்கள். அந்நேல், சண்டகூறியவாற்றால் ஆசிரி யர் சிவஞானமுனிவர், களவியற்பொருள் பாயிரத்தோடு கண்டார் நக்கீரனோரே யெனக் கொண்டு, அததெய்வப்புவமைமுடையர் கூற்றுட் சிலவற்றைத் தக்கருத்து மாறுபாட் டான் மறுத்ததைத்தாராலெனின்;-- நன்றுகூறியும்; தெய்வப்புவமைமுடையர் வெனத் தார் துணர்ந்துகூறியது அது அவருணப்பொய்யமை காலத்து மறுத்திட்டாரெனல் முரணுவதா மாகலான் அதகருத்துவென்க. வேறியாதோடுபெளிந்த துறவல்; கணக்காயுள் மகனர் நக்கீரர் இறையனாகுணய களவியற்கு உணமைப்பொருள்சண்டு அதனைத் தம்மகனர் கீரவினொற்றினர்க்குணத்தார். அது தம் மானுக்கர்க்கும் அவர் தம் மானுக்கர்க்குமாக இங்ஙனம முசுநியாசிரியர் கலகண்டனார் சாதம் அபாஷுணப்பொருள் எழுதப்பட்டதன்றி மறைமொழியோல் பாவாற்று முறையின் வழங்கியாலாயிற்று. அங்குணம் நடத்தவந்த அவ்வருமப்பொருள் உலகில் என்றுநன்று நல்லதல்லவேண்டிப் பின்வந்த அம்முசிறி யாசிரியர் அதனை உணர்வையிற் சென்றவறு எழுதிவைத்தார். அத்குணமாய வய்வுண பலர் வாழ்ப்படலான் மிகுந்துக் குறைந்த மிதங்குதம் சிறிது மாறுபட்டு எழுதப்படுதலும் கூடுமன்றே. அதலான் இத்தனுணமைமுணர்ந்தே ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவர் அங்குணம் பிறழ்ந்தனற்றது சிலவற்றை மறுத்தனாந்து, அவைமறுத்து உணமைப்பொருள் காட்டி விளக்கியதன்றி, நக்கீரனான தெய்வப்புவமை மக்கட்டாயிறழைத்தவரால்வென ஷுணந்து கொண்க. இக்கூறியவாற்றால் களவியற்பொருளுணர்ந்தனைத்தவர் நக்கீரனானபுதலும் வரலாற்றுமுறையின்வந்த அபாஷுணப்பொருளைப் பாயிரத்தோடு உணர்வையிடுதலார் சீல கண்டனாரென்பதூஉம் பெறப்பட்டன. இதுபற்றியன்றே ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியாரும் "வினையின்க்கி" என்னுந் தொல்சாப்பியமரபியற் சூத்திரவுணாயில் பாயிர வரலாறும் நக்கீரனர் முதலாகவந்தவெனக்கொண்டு "கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற்பொருள் கண்ட கணக்காயுள் மகனர் நக்கீரர் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் மிடைச்சங்கத்தார்க்கு தூலாயிற்றுத் தொல்சாப்பியம் என்றாராகலானும்" "பிற்காலத்தார்க்கு உணயெழுதினோரு மதுகூறிக் கரிபோக்கினாரதலானும்" என்றும் குறிப்பினுணரவைத்தது உமென்க.

அந்நேல் ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியாரும், அடியார்க்கு நல்லாரும், சிவஞான முனிவரரும் முறையே "நக்கீரனான ஷுணப்பொழுதிருள்பெயர் கூறுதலும்" எனவும், "நக்கீரர் உணத்த இறையனார் பொருளுண"யெனவும், "கடைச்சங்கத்தார்க்கு மிடைச்சங்கத்தார்க்கு தூலாயிற்றுத் தொல்சாப்பியம்மன நக்கீரனானத்தார்" ரெனவும் கூறிப் பாயிரவுணயோடு சூத்திரப்பொருள்செய்தார் நக்கீரனானவரன் தக்கருத்து வெளிப்பட்டு

தலான், வரலாற்றுமுறையின் வந்தபொருளை நீலகண்டனார் உரைநடைப்படுத்தாரென்றதும், அங்கனமாயினும் அது கக்கிரனார் உரையென வழங்குதலும், ஆன்றோர் வழக்கின்மையோடு பொருந்தாமையுமாய் பிறவெனின்—அதற்கன்று; “உரைநடைத் தவாராகின்றமை நோக்கி” எனவும், “இனி உரைநடைத் தவறு சொல்லுதும்” எனவும், “இவ்வகனம் வருகின்றது” எனவும் வரலாற்று முறைப்பட்டதனைப் பாயிரத்தச் சூழிற்பிட்டிராதலானும், உதா சம்பிரதாயத்தன்றும் நம்மாழ்வாரருளிய திருவாய்மொழிக்கு கம்பியினை யென்பார் னர் பேருணையைப் பிரசங்கவாயிலாகப் புலப்படுத்த அதனை வரலாற்று முறையிற்கேட்ட அவர் மாணுக்கர் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையென்பார் உலகிற்குப் பகார்ப்படுத்தவேண்டி அப்பொருளை உரைநடையில் எழுதிவைத்திருத்தலும், அங்கனமாயினும் அவ்வுரை “நம்பியினையே” எனப்பெயர்கொண்டு நிலவுதலும், அதனுள் உரைநடைப்பட்டதார் தங்கருத்துக்களையும் ஆண்டாண்டுக்கூறியிருத்தலும், மற்றும் இராமாநுஜபாஷ்யத்திற்குக் “கேட்டவைபோற்றி வெளிப்படுத்தல்” எனும் பொருள்கொண்ட ‘சுருதப்பிரகாசிகை’ எனப்பெயரிய பேருரைவழங்கிவருதலுமாகிய இன்றோன்னவழக்கு முற்காலத்து உண்மையானும், அங்கனமே இறைபரண்களையொன்றுக்கீரார் பொருள்காண, வரலாற்று முறைப்பட்டவதனை முடிவொசிரியர் உரைநடைப்படுத்தாராயினும் அங்வுரை கக்கிரனாரியற்றிய தென்றேகொண்டுபோற்றி அங்கனம் ஆசிரியர் பலரும் உரைத்தாராகவின்வழக்கின்மையும் பொருந்தாமையும் ஆகாவென வணர்ந்துகொள்க.

இங்கனம் யான்கூறியவாறுகொள்ளாது பாயிரவுரைகண்டார் நீலகண்டனார் குத்திரவுரைகண்டார் கக்கிரனாரெனக்கொள். ன் அது நாகரிக சரிசுவாராய்ச்சி முறையோடு மாறுபடுதலின் ஆகாதென்பது; என்னை? அவ்வகப்பொருட் குத்திரவுரை முழுவதானும், “பொறிகெழு கெண்டை வடவரை மேல்வைத்துப்பூறியெல்லா. நெறிகெழுசெவ்வோண்டா நெடுமாதலைவேலிவெள்ளன்” என்றும் “செல்வேலியொன்றிப்போர் வண்ணம் வாட்டியபூழியன்” என்றும் பாண்டியன் பெருமான்குறித்த மெற்கீகாட் செய்யுட்கள் பலவிடத்தும் உரையாசிரியரால் எழுந்தாளப்படுதலானும், அப்பாண்டியன் வடபுலத்தினின்றும் வந்த பகைஞரை நெல்லைக்கண் வென்று வான்குடிமத்திற் முற்காட்டியுந் தன்னடிப்படுத்தானை நிறுத்தின அ. செ. ந. ச. த. ர. ப. ச. வ. வினக்குதலானும் பல்லவநாட்டரசருகிய நந்தியன் மரபுடைய போர்த்தலையறைய உதயசுந்தி “என்ன பாணுக்கும் அப்பாண்டிய அரசனுக்கு நெல்லைவீரமே புத்தகந்தம உதயசுந்திரசாதனத்தால் நன்கு விளங்குதலானும், கி. பி. 733 ஆண்டுமேதல் 747 வரை ஆட்சிபுரிந்த மேலாட்சிசாலாக்கிய அரசருகிய இராட்டாம விசு மானித்தமும் அப்பல்லவ அரசுஞ்சிய நந்திவண்மனும் ஒருகாலத்தவராதல் சா. வ. ப. ராற் பெறப்படுதலானும், கண்டுக்கூறிய வார்த்தல் நெல்வேலியுத்தம் கிசுழந்தமாலய போக்கு ரார்க்கு இனிதவின்னக்கக் கிடத்தலின், அவ்வமயில் வெற்றிசொண்ட பாண்டியனைப் பாராட்டிப் புசுழந்தமாலய முறியாசிரியர் நீலகண்டனாருக்கு சிறிதுமுன்னாகப் பி. வ. 979 அக்காலத்தினராதல்வேண்டும். அங்கனமாகவே சங்கத்தார் காலத்தாக்கும் பாண்டியன் நெடுமாதன் காலத்தாக்கும் பன்னாற் றுண்டி வேறுபாடுண்மையான முற்பட்ட சக்கிரனாரெனக்கண் பின்னிசுத்த நெல்வேலிச் சமணப்பற்றிய செய்யுட்கள் மேற்காண்பட நந்தல் யார்க்கணமனமறுக்க. ஆகவே அப்பாண்டியன் காலத்தினராக வெண்ணப்படு நீலகண்டனாரை அவ்வுரைமுற்றவழிமுறிவைத்தாராகந்பாலார். யாவின்ன்கூறிய சரிசுவாராய்ச்சி மற்றும் அதன் விசுவையம் வித்தவசிரோமணிய. ம - ற - ற - ற - று கணகசபையின்களையார் கள் ‘மெட்ரால் ரிவ்யூ’ என்னும் ஆங்கிலப்பத்திரிகையில் “எண்ணூற்றுண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழர்” என்னும் தலைப்பெயரிய அரிய விவாசத்தின்சீழ் எழுதிப்போந்த துப்புணையாயினார்கள்.

அந்தமேல் னர் அரசனைப்புசுழந்து கூறுபார் அவன்முன்னோரது அருஞ்செயலை அவன்மேலேற்றிக் கூறுதல் பண்டைவழக்காதலின், கடைசசக்கம்மாருட் சீத்தலைச் சாத்தனார் காலத்திருந்த பாண்டியனெழுந்தெழுதியன் அல்லது நெடுமாதனிடத்து, அவன் முன்னோரியற்றிய முன்னிசுத்ததொரு நெல்லைச் சமரினையேற்றிப் புனைந்து கூறியன இவ்வெடுத்தக் காட்டுக்கள் என்றப்படு மிகுக்கெண்ணையெனின்.—சிலப்பதிகார நெடுஞ்செழியனுக்கு முற்பட்டாயினும் அவன்காலத்தாயினும் அங்கனம் னர்யுத்தம் நடத்தேறியதாக யாண்டும் புலப்படாமையானும் பாண்டியனெழுந்தென்றும், அரிசே சரியென்றும் அம்மேற்கோட் செய்யுளார் பலவிடத்தம் பெறப்படு பெயர்கள், அந்

கெடுஞ்செழியனுக்கு வழங்காமையானும் “கெல்வேலிவென்ற நின்றசீர்செயுமாறன்” எனத் திருத்தொண்டத்தொகையினும் கம்பியாண்டார் கம்பி திருவந்தாழியினும் கூறப்பட்டிருத்தலன்றி விரிநூலாய் பெரியபுராணத்து கெடுமாறனானார் சரித்திரம், பாண்டியன் கெடுமாறனைக் குறித்தும் அவர் வடபுலத்துப் பகைஞரை வெற்றிகொண்டதனைக் குறித்தும் நன்கு கூறப்படுதலானும் அவ்வரசர் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்காலத் திருந்தோராநலால், எட்டாநூற்றாண்டுவிருந்தாராக ஊகித்தற்குப்பெரிது மேற்புடைய அச்சுவாமிகள்காலமும், சாதனங்களாற் பெறப்பட்ட கெல்வேலிச்சமர்க்காலமும் தம்முனொருபுடையொத்துக் களவியற்பொருள் மேற்கோட்செய்யுட்களிற் கூறப்பட்ட பாண்டியன் கெடுமாறனும், பெரியபுராணத்துக்கூறப்படும் கெடுமாறனானாரும் ஒருவரேயெனத் துணியப்பட நின்றவானும் அங்கனம் கூறலமையாதென்பது.

இதுகாறுங்கூறிப்போந்தொற்றால் இதையனாரகப்பொருட் சூத்திரவுணைகண்டார் மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் கங்கிரை என்பதூஉம், வரலாற்று முறையின்வழி அய்யுணாப்பொருளை உணரடையிற் பாயிரத்தோடு எழுதிவைக்கார் முசுறியாசிரியர் கீலண்டனாரைன்பதூஉம், அங்குணமகா பலகாலஞ்சென்ற பின்னர் ஒருவராலெழுதிவைக்கப் பெற்றதாயினும் அதனை நம்மீரனார் செய்தாகமே ஆசிரியர் பலரும் கொண்டபோற்றி வந்தாரென்பதூஉம். ஆசிரியர் சிவஞானமுனிபரும் அங்குணமேகருதி அப்பொருளுட் சில பிரதிபந்தயத்தமை உய்த்துணர்ந்து அங்குணம் உய்த்தமைக்கேது பல்லாசிரியர் கருத்தொடும் உய்த்தமையென்பன்கொண்டு மாறியபற்றை மறுத்துக்கிரைநூது உண்மைக்கருத்துக்கண்டு நிதியுயிரென்பதூஉம் அப்பால் இதையனாரகப்பொருளுரை “கேட்டடைபோற்றிவிளக்கல்” என்பது மாறியகாரணமாகையையொமென்பதூஉம் பெறப்பட்டன.

இங்குணம் யான்களவியர்ப்பொருளுணாயப் பற்றி யாராய்ச்சிசெய்த காலத்தென்னினிடைய்கூற்த சிலகருத்துக்களை ஒரு நறு எழுதித் தங்குட்கு விடுத்துவைத்தேன் இதனுட்குற்றங்கள் என ரயின், அந்நாறு உயிர்த்தமைப்பதோடு, தங்குட்கு நல்லயிற் பிராயத்தினையும எழுதிவிடப்புகுமா என அணையுதிக்கிறேன்.

இங்குணம்

17. இராசுவையங்கார்.

மதுரைத் துத்தமிழ்ச்சங்கத்துப்புலவர்.

ஆனந்தக்குற்றம்.

சொதழ்நிசசெல்லாரும், செந்தமிழ்ப்பெரும்புலவாரும், என ஆப்தகண்பருமாகிய ஐயாஅரங்கு அகேசுந் தனம்செய்து எழுதும் விண்ணப்பம்.

எழுமையக்டொடர்ந்த எழு வலன்புடைய ஐய,

தாம் அன்புகூர்த்து விடுத்தமதுநாற்குளம் ஞானசாகரத்தாபது இதழும் பெற்று உள்நுதொழன்றதொழள்ளமுருகித் தமது தரிசனம் எஞ்ஞான்றெய்துத்தொலோவென பாய்ச்சித்த அயாவின் அணமித்தின்தேன். அசல்யானத்தும்பருறைவார் பதியினும் ஆன்பயிற் செய்தேதநான சான்றொடையே பெரும்பொருளுனைக் கருதுமடியேற்குந் தமது வருணையால் மந்தைப்புலவரது யானபுற்ற நண்பும் வாய்க்குமேல் அத்தித்தாமணிதென்கடலயிற் தில்லையானருளால் உத்தால்தனையொக்கும்மே.

சாய்தலுவத்தலகந்றியொருபொருட்கணய்தலறிவுடையார்கண்ணதேயாவினும் தமது ஆணையை மறுத்தற்கஞ்சித் தாம் விடுத்தவற்றுட் சிலபடித்து என்புல்லறிவிற்கெட்டியவண்ணங்கொண்ட உண்மையுட்கிடையை வெளியிடுகின்றேன்.

தாயியற்றிய மும்மணிக்கோவையும் நெஞ்சறிவுறுஉவும்படித்தேன் அவை பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை பஞ்சகாவியம் பதினெண்மீழ்க்கணக்கு முதலிய சான்றோர் செய்யுட்கற்றுவுல்லுநர்க்கே பெருமகிழ்வுறுத்து மருமந்த நூலாகக் காணப்படுகின்றன. அந் நூல்களினருமையை ஒன்றும்றியாயானே அறியவல்லேன்.

அவற்றன் முன்னோர் மொழிபொருளையன்றி அவர்மொழியும் பொன்னே போற் போற்றுபவென்பதுகொண்டு இடையிடையே அமைக்கப்பெற்ற திருவள்ளுவர் திருக்கோவையார், திருமுருகாற்றுப்படை, சிந்தாமணி முதலிய நூல்கள்னுள்ள அல்லாந்து, பேய்கண்டனையது, சமூலகண், முழுநெறி முதலிய பல அரியசொற்களுக்கு அந் நூல்களினையுதவியாற் பொருள்கண்டு பெரிதுவந்தேன். உணாயிலா அகநானூறுமுதலிய நூல்களிலிருந்தும் பலசொற்களும் சொற்றொடர்களும் சில அடிகளும் காணப்படுகின்றன; அவைகளுக்குச் சிறுபான்மைவிளங்கினும் பெரும்பான்மை விளங்காமையாற் குன்று முட்டிய ருசி இப்போலாயினேன். மதிதூட்டினாலேயுடைய சிலர்க்கே பயன்படாந்பாலவாய அவை ஏனோர்க்கும் பயன்படுமாறு ஒர் நல்லுணாவின்வாழ் பெறல்வேண்டுகென்பது என்கருத்து. இங்ஙன நூலியற்றல் சங்கியிருந்து தமிழாராய்தாரர்க்கும் பின்னுள்ளாரிற் கல்லாடநூலார் ஞானமீர்த்தநூலார் கசகியப்பமுனிவர் குமரகுருபார் முதலிய சிலர்க்கும் தமக்குமேயன்றி யேனையோர்க்கு எய்வாற்றினும் அரித்திது என்பது அழுக்கற்றநெஞ்சத் தரல்லாத டட்டார் பகைவர் நொதுமலவென்று முத்திர்த்தாரா மொத்துக்கோடந்பாலதேயாம்.

இனிக்காஞ்சியாக்கத்திற்கழறியவெல்லாம் கற்றோர்க்குக் கழிபெருவகை பயக்குமென்பது எட்டுணையு மறுக்கந்பாலதன்று. கல்லாசசிறுமகார் கூடிச சிற்பம் வல்லார் வருத்த மணிமாடகதை யிகழ்ந்தாங்குச சில்லோர் நவைநூற்றினும் காஞ்சிமலை மேலிட்ட தீபம்போலவிளங்குகின்றது.

அதனுளானந்தக்குற்றம் பரிசுரிக்குமிடத்துப்பாட்டியன் மரபுப்படி சைவமென்னுஞ்சொல் ஞானமக்கள வருவாய சிவத்தொடுசம்பந்தமென்னும் பொருடாவார் 'கங்கைநிலம் பிரவுங் காண்டகைய முன்மொழிக்கு மங்கலமாஞ்சொல்லின்வகை' யென்பதனுட்பிறவென்பதனாற் றழிஇக்கோடந்பாற்றெனவும் 'தப்பாத மூன்றைந்தேழெ' ன்னுஞ் செய்யுளின்படி எழுத்துப்பொருத்தமுள்ளதெனவும், குறிநிலைத் தந்நெடிட்கொண்டென்னுஞ் செய்யுளின்படி தானப்பொருத்தமுள்ளதெனவும் தம்மாலே நன்குவிளக்கப்பட்டன. இனி வையுளின்சேர்தன்முதலியவின்மையாற் சொற்பொருத்தமும், சகரம் அமுதவெழுத்தாதலி னுண்டிப்பொருத்தமும், இறைவன் பெயர் முதற்கணின்த 'சோ' என்னும் எழுத்துக்குரிய பரணிடொடங்கி முதற்சீர் முதற்கணின்த, சை, என்னு மெழுத்துக்குரிய அச்சவிளிவணா எண்ண உபசென்மத்து ஒன்பதாம்காளாதவின் நாட்பொருத்தமும், சகரந்தேவகதியாகலிற் றணப்பொருத்தமும், மங்கலங்குறித்துச் சொற்பொருத்தமுதலிய சில வேறுபடினுமையுமென்பது பாட்டியன் மரபாதலிற் பாற்பொருத்தமும், வருணப்பொருத்தமும் ஆகப்பத்துப்பொருத்தமும் சைவமென்னுஞ் சொற்கண் வெள்ளினிடையேலே வளங்கிக் கிடப்பவும் இப்பருஉப்பொருடானு முணராத நவை கூறினாது புலமை குறித்துக்கவல்கின்றேன்.

இனி ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதலாயினர் கூறுணையிற் பாட்டியவயிற் கூறிய ஆனந்தக்குற்றமுதலிய கொள்ளப்படாவெனவும் அவைகூறிய பிற்காலத்தாங்கள் பிரமாணமாகாவெனவும் அவைகூறிய யாமனோத்திரர் முதலியோர் சமணப்போலிப்புலவரெனவும் இப்போலினார் பிரமாணங்கொள்ளாமையாற் சிவஞானயோகிகள் முதலாயினர் மங்கலமொழிமுதலியவியட்டுணைத்திலவரெனவும் சங்கமிருந்த தமிழாராய்ந்த கல்விசைப்புலவர்தாமும் இந்நியதியின்றி அருஅயாணர் நனந்தலை யெனத் தொடங்கினாரெனவும் ஆய்ணைக்காணப்படுஞ் சிலவுணைகண்மட்டுமே என்கருத்துக்குமாறாகத்தோன்றுகின்றன. அவற்றைச்சிலபயன்கருதியும்உட்கோட்டமின்றி யுணத்தல் வேண்டுமென்னுஞ் செப்பங்கருதியும் இனியவரென்சொலினுமீன்சொல்லெயெனத்தம்போல்வாரெல்லா முவத்தலுண்மைபற்றியும் முறையே மறுத்தெழுத்த துணர்ந்தேன்.

அவையெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தவோ அல்லவோ அறியேன். அவற்றுட்பொருத்தவனவுளவேற்றொளிவுறக்காட்டி யென்னைத் திருத்தமாறு நட்புரிமையாற் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

‘இயற்பெயர்சார்ந்தியெழுத்தளபெழினே, யியற்பாடில்லா வெழுத்தானந்தம்’ எனவும். ‘இயற்பெயர்மருங்கின் மங்கலமொழியத், தொழிற்சொற் புணர்ப்பினது சொல்லானந்தம்’ எனவும் புகழ்ச்சியென்னுஞ் சூத்திரத்து ‘அவமொழியாக்கும் பொருளானந்தம்’ எனவும், முதற்றொடையென்னுஞ் சூத்திரத்து, ‘யாப்பானந்தமென்றியம்பல் லேண்டு’ மெனவும். பாவகையொருவனை என்னுஞ்சூத்திரத்து ‘அங்கினுஞ் சமுலினுற் தூக்கானந்த’ மெனவும், அளபெடை மருங்கின் என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘தொடையானந்தமெனத்தணிதல் லேண்டு’ மெனவும் இவ்வாறு ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆனந்தவோத்தாட் சூத்திரஞ்செய்தமையால் எடுகாப்பாட்டியல் மாபும் அவரது விரிந்த நூலின் சட்கூறப்பட்டே யிருந்தல்லேண்டுமென்பது சிற்றகத்தியம் பேரகத்திய மிரண்டும் சிற்சிலசூத்திரத்தளவின் முன்னோருகையாற் காணப்பட்டுக் கடைச்சங்கத்தார் காலத்தேயிறத்த வெளிணும் அனுமானத்தார்கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதலியரும்விராஜய்ப் பரத்தா கிடந்த முதலானவின்மற இயற்றியிழைவேறுபடுத்தித் தொகுத்து நூல்செய்யப்புகுந்தாராகவின் இலேசானும் உத்தி மாகையாலும், புறனடையானும் பிறவாற்றானும் எளிதினுணரப்படுவனவும் சிறிதுபயனுடையனவும் சிறப்பில்லனவுமாகிய இலக்கணங்களை யுணராமாத்துச சிறப்பினவும் நிக்கபயனுடையவும் அரிதினுணர்வனவுமாகிய இலக்கணங்களையே சூத்திரித்தார். ‘முன்னிலைகட்டிய’ பென்னுஞ்சூத்திரத்தானும், ‘நாவின் ல்லிசை’ பென்னுஞ் சூத்திரத்தானும் அகலக்கலியை முடிபுரோக்கியும் துறைநோக்கியும் விதந்துகூறலின் ‘அகன்று பொருள்கிடப்பினும்’ என்னும் சூத்திரத்தானும் மாட்டுமெசுமுமென்னுஞ் சூத்திரத்தானும் பொருட்டுடொடர் நிலைச்செய்யுளும் சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுளும் பெறப்பட்டன. இனி அகலக்கலிக்கே பெரும்பாலும் பயன்படுவனயாய்ச சிறப்புடைச்சொல்லாராய்ச்சிக்குச் சிறிதும் பயன்படாமாய் துட்பமிலபாயிருத்தல்வன் தசுப்பொருத்தமின்மை முதலிய குற்றங்களை அன்னபிறவு மென்பதனற்றழிவி அபயற்றுள்ளும் மங்கலச்சொல்லு முதற்கட்கோடல் எல்லா தாற்குமின்றி யமையாமையென்பது விளக்கற்பொருட்டு, ‘எழுத்தெனப்படுப’வென மங்கலச்சொல்லு முதற்கண்டுத்து உடம்பொடுபுணர்ந்துக்கூறினர். அதனையே பிற்காலத்தார் வழக்குகோக்கிப் பாட்டியலென விரித்துக்கூறினர். அன்றியும் முன்னுள்ள இசைத்தமிழ்தால் நாடகத்தமிழ்துல்களணுத்தனவாக முன்னோருககளால்

விளங்குகின்றது. இனி அவர்கூறிய அளவன்றி விரித்துக் கூறியதால் பிர்மாணமாகாவெனின் 'ஆவோடல்லது யகரமுதலாத' எனத்தமிழ்மழக்குகோக்கி வரையறுத்திருப்பப் பிற்காலத்து வடமொழிவிராஅய வழக்குகோக்கி அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔயம்முதல் எனவெழுந்த நன்னூற்றுத்திரமும் பிரமாணமாகாதொழியும். ஒழியவே 'காகநாமலருகிரயுகமொடு' எனவும் 'பிணையுமெழுந்தாட' வெனவும் திருமுருகாற்றுப்படைவினும் மதுரைக் காஞ்சியினும் வந்தனவழுவெனக்கொள்ளவும்படும். இன்னும் தொல்காப்பியத்துட்கூறமைபற்றி, கலம்பகமுதலிய பலபிரபந்தங்கள் இலக்கணமின்றி யெழுந்தனவெனவும்படும்; ஆதலின் இன்றோரன்னவெலாம் மரபுநிலைதிரியாமாட்சியவாகலின் பிரமாணமாதற்கிழுக்கா. தவத்தான் மனந்தாயாய அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் திருவள்ளுவனார் சமயகுரவர் ஆய்வாராதியர் பட்டினத்தடிகள் இரையனார் முல்லைய சிலதெய்வப்புலவரன்றி ஏனைய தூண்போதொசிரியர் மூவரும் முக்குண்காரர்கள் முறைமற்றதைதவியல்பாகலின் பின்னால்காணை முன்னாலொடு முரணிய சி - முக்கள் காணினும் அதபற்றி முழுதந்தள்ளாது குணநாடிக் குற்றமுநாடியுற்றுண் டிகைநாடி மிக்கொளலே மாண்பு. முற்கூறிய தெய்வப்புலவரோடொப்பரவல்லாரியினும் புலவர் கிசாமணிகளாகிய அடியார்க்குநல்லார் குணவீரபண்டிதர்முதலிய பலர்க்கு மேற்கோளாகிய இங்கிரகாளியென்னும் இசைநூலைசெய்த யாமனோதிரும் முன்னாலொழியப் பின்னாலெயற்றினுஞ் சிறந்த நன்னூல்செய்த பவணர்வியாரும் இன்னும் பிறநற்புலவரும் எவ்வாற்றினும் போலிப்புலவரென இகழப்படார், ஒரோர் முக்கண்டு இப்பெருமபுலவரையும் இவரொப்பானையும் போலிப்புலவரெனின் குழலிலார்பின் யாவருளர் ஒருவருமில்லே. 'அரியசுற்றசுற்றார் சன்னுக்கொழியுங்கா, லன்மை யரிதே மெரிது' என்பது பொய்யாமொழியன்ரு.

இதனை நகுந்தப்பொருட்டன்று ஈட்டவென்பது கொண்டெழுதினேன் மன்னித்தருளுக.

இனி யாமனோதிரர் யாமனாசமம்செய்த னர் சிபுதர்; சமணரல்லர்; இவரை அடியார்க்கு நல்லார் பராயசவமுனிவரென்பர். இஃதிகாணி, நன்னூல் அச்சணர் திமலை முதலியவற்றன் முன்னாலொடு முரணானவெல்லாம் பிரமாணமே. மரபுநிலை திரிந்து முானியவிடக்களுமுன். அவைண்ணொப்பிற் பெருகும்.

இனிச்சிலொருனயொகிகள் இஃதிகாநிமுதலிய நூலைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாராயின் இலக்கணவீனக்கச்சுருவனியின்கண் 'மலையுமகொன அமங்கலப்பொருட்து தொகையார் பொருள் பலவாய்க்கொன்றிற்' தெனக்குற்றக்கூறார்.

சங்கப்புலவருளொருவராகியமாழலரும்

- நீரதுகணமேசீர்சிறப்பெய்தும்
  - தீயின்கணமே நோயதுசேரும்
  - அத்தரகணமே வாழ்நானகற்றும்
  - இந்திரகணமே பெருக்கஞ்செய்யும்
  - சந்திரகணமே வாழ்நாடருளும்
  - மாருதகணமே சீர்சிறப்பகற்றும்
  - நிலக்கணத்தானே மலர்த்திருவிளங்கும்
- எனவும்,

‘எட்பரணே திபகைமரணமைந் தனு, னொப்புடைக்குறிக்கோனொருமூன்ருகும்’ எனவும் தானமுங்கணமுங்கூறிக் கணத்திற்குப் பயனுங் கூறினர். பன்னிர்பாட்டியவள் முதலிய தூவ்களாற்பொய்கையார் முதலிய கல்விசைப்புலவரும் பாட்டியல் செய்திருப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆகவே சங்கமிருந்த கல்விசைப்புலவர் காலத்தும் பற்பல பாட்டியல் வழங்கியவெனவே எண்ணுகின்றேன்.

ஆயின்மங்கலமுதலியன சங்கத்தார் தூவினும் விவளுனயோகிகள் கூசியப்பர் முதலாயினர் தூவினும் உளவோவெனின் உளவென்பதே தேற்றம்.

எங்கனமெனில் மங்கலச்சொல் தனித்தும் அடையடுத்தும் முதற்பாட்டின் கண் முதற்சீரேயன்றி இடைகடையினும் வர்ப்பெறுமென்பது பாட்டியல் விதியாதலின் பத்துப்பாட்டின்கண். 1) - வது பாட்டில் புகழென்று மங்கலம் அடையடுத்திவந்தது. 8-வது பாட்டில் ‘பிற’ என்பதாற் தழுவிப் வாழியென்னும் மங்கலம் அவ்வாறுவந்தது. 6-வது பாட்டில் முக்கீர் அடையடுத்தது. 5-வது பாட்டில் உலகமென்பது அவ்வாறு நன்றதலையென அடையடுத்திவந்தது. 4-வது பாட்டில் பிரமென்பதாற் தழுவி விகம் பென்பது அப்பாறுவந்தது. 2-வது பாட்டில் மங்கலச்சொல்லின் பரியாயமாகியானை ரென்பது அருவென அடையடுத்தி வந்தது. மந்தரப்பாட்டின்கண் விதந்தகூறிய மங்கலச்சொற்களே முத்தக்கண்டர் மனை சிந்தாமனை காண் உலகமென்பது மூலமுதல்வா வென அடையடுத்திவந்தது. சில ஆசிரியர் நான்முதற்கண்ணாரும் சில ஆசிரியர் நான்குறுப் பாடல்பற்றிப் பாய்முதற்க்கம் சிலர் சரிடமும் மங்கலங்கூறல் பத்தகாதலின் மணிமேகலையின்சண் பதிகமயின்சண் இளங்கயிர் குரையுன அடையடுத்தும் நான்முதற்கண் உலகமெனத் தனித்தும் வந்தன.

இனி, புராணாற்றின்கண் மானென்று மங்கலச்சொல்லின் பரியாயமாகிய கண்ணென்பதே உபாசா ஆண்மக நயற்பெயலது. இளங்கயிர்சுப் புராணத்தையும தன்னைப்புராணத்தையும சொற்கள் தலைசதாறுப்பாகிப் படவுள் பாய்த்திற் சேர்க்காது புத்தமே யியற்றிய காப்புசெய்யாமல் மங்கலங்கருத்தற்பாற்றன்று; காஞ்சிப்புராணம் தூக்கடவுள் மாய்தலின் முத்தகணை ‘சகரு’ என்றும் மங்கலச்சொல்லும் தணிகைப்புராணத்தகக்கடவுள்மாய்தலு முத்தகண் உலகு என்னும்மங்கலமும நியதி தப்பாறு வந்தன. முதற்கட்பாடுதல்பற்றிப் காப்புச்செய்யுமான சண்ணும் மங்கலங் கருது மானிரியரு முளர். இம்மங்கலங்கூறல் நான்முதற்கண் அல்லது பொதுப்பயிர முதற்கண் அல்லது சிறப்புப்பாயிரமுத்தகண் என விதற்க்கு பொதுப்பட முத்தகண் எனக்கூறலால் இலக்கணக்கொத்துடையாரும் உடனான்முறைபற்றி நூறுமுனாயும் பாயிரமும தாமேசெய்வான்புக்குச சிறப்புப்பாயிரம் நூற்ற முன்னிற்ரு முறைபற்றி மறிபெயில் வீசீக்கும் என மங்கலங்கூறினார். பிரயோக விவேகநூலார் நீர்கொண்டசென்னியென மங்கலங்கூறினர்.

உய்யோர் முறைபற்றி முதலென்பது பல திரப்படலின் மங்கலங் கூறுமிட னும் பலவாயின. இனிச சிவளுன யோகிகள் மங்கலங் கூறுங்கருத்தாற் சங்கேந்து மெனக்கூறினார் உலகமெனியல் பாண மைத்தது எனின் அது பொருந்தாது. உலகென மெனசசியத்தத்துவிவேகத்திலும் சீர்கொளன முதலொழிவெண்பாலினும் சீருங் கல்வியுமெனக் குளத்தூர்ப் பதிற்ப்புத்தந்தத்தாயினும் திருமால் பிரமனைக் கலைசைப் பதிற்ப்புத்தந்தத்தாயினும் கார்கொண்ட மெனவும் மணிகூத்த வெனவும் சரிடத்து விசாயகர் பின்னாத்தமியினும் மணிகொண்ட சீர்கொண்ட என சரிடத்து அம்பிகை பின்னாத்தமியினும் திருத்தக்கு என முல்லைத்தாயினும் தவறாது மங்கலங் கூறலான்.

இனிச் ச்சியப்பர் திருவானைக்காப் புராணத்து விநாயகர் வணக்கத்தை யகத்தறுப்பாக்கக் கொண்டு நிலம்போற்று மென மங்கலங்குறிப் பின்னும் பலவிடத்துக் கூறினார் பேரூய் புராணத்தும் அவ்வாறே பலவிடத்து மங்கலக் கூறினார்.

பட்டினத்தடிகளது நான்மணிமாலே மும்மணிக்கோவை முதலிய பிரபந்தங்களினும் மங்கலக் தவறாது காணப்படுகின்றன. மெய்கண்ட சாத்திர முதலிய வீட்டுநூலின் கண்ணும் நித்திய மங்கள வடிவனாகிய பரம்பொருளது நாமங்களாகிய மங்கலச் சொற்கள் நியதி தப்பாது வந்தன. பாட்டுடைத் தலைவனுக்கே பயன்படற் பாலவாய கண முதலிய பொருத்தங்கள் சில பொதுநூலிடைக் காணப் பெறு. அதுபற்றி அவைபாட்டியல் விதியின்வழியினவெனல் பொருந்தாது. இறையனார் அன்பென்பது மங்கலமெனக் கொண்டமை குறித்தாய் புசுமேந்திபார் நேசனென்பதும் மங்கலமெனக் கொண்டார். உய்த்துநோக்கின் மங்கல மின்றி வந்த நூலொன்று மீலையென்றே யெண்ணுகின்றேன்.

முதலிடை யிறுதி சிதைந்த நூலும் முன்பின் மாறிக் கிடக்குநூலும் சிலவுள. அவை யீண்டைக்குப் பிரமாண மாகா.

இனி நச்சினுக்கினியர்கருத்து நோக்கின் மலைபடுகடத்தில் தீயினன்ன வொண்டெங்காந்த னென்னுமிடத்து முதற் சீர்க்கயலும் தகாந்சுத்தயலும் அமங்கலமாகா வென்னும் பாட்டியல் விதியை மாறாகக்கொண்டு தீயின் ஈன்னவென இடப்பட்டுப் பிரித்து நியற்பெயராகிய நன்னினை யடுத்துத் தீயென்னும் மங்கலம் வந்தது என ஆனவந்த பின்னையார் குற்றங்குறினார். அதனால் நச்சினுக்கினியர் 'தீ' என்பது இன்சாரியையுந் அன்னவென்பதையும் அடுத்தகரின்றதேயன்றி நியற்பெயரை யடுத்ததில்லை யென்றும் இப்பாட்டுப் படர்க்கையாய் நிற்றலின் ஈன்னவென முன்னிலைப்பெயராக்கிக் குற்றங்குற லுமமையாதெனவும் நியாயங்குறி இப்பாட்டகத் து ஆனந்தக் குற்றமில்லை யென மறுத்தாராயன்றி ஆனந்தக் குற்றமே யில்லை யென மறுக்கவில்லை. பாடினார் தீயின் அன்னவெனக் கருதிப்பாடினும் தீயின் ஈன்னவெனப் பிரித்தாக் கோடற்கிடமாக அமைதலாகிய குற்றமில்லாத இன்னோ ஈன்னவற்றையும் 'தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்ற' வென்னு மானந்தக் குற்றமாகப் பின்னாளோர் சேர்த்தார். இவ்வாறு அகத்தியனாரைத் தொல்காப்பியனாரைக் கூறாமையால் போலியாகச் சேர்த்த அப்பானந்தக் குற்றத்தையே நச்சினுக்கினியர் மறுத்தாராயன்றி அகத்தியனார் தொல்காப்பியனாரைத் கொள்ளப்பட்ட வையானந்தக் குற்றங்களை மறுத்தா ரல்லவென்பது சங்கத்தார் அங்கன நீக்காது கோத்தற்குக் காரணம் ஆனந்தக் குற்றம் இச்செய்யுளுட் கூறாமையா னென்றுணர்க வெனவும், ஈன்னவென நகரமுதலும் நகரவொற்றீறுமாய் நிற்குந் சொல்லாயினன்றே அக் குற்றமுளதாவதென மறுக்கவெனவும் அவ் வுரையிற்குறிய கூற்றினும் தொல்காப்பியப் பாயிரத்து மங்கலமாகிய வடதிசையை முற்குறினார் இந்நூல் நின்று நிலவுதல் வேண்டி யென அவர் தாமே யுணர்த்தலானும் நன்கு விளங்கும். சபம்.

இங்ஙனம்

த ம த ன் ப ன்

சோழவந்தான் - அ - சண்முகம்பிள்ளை,

மதுரைச் சேதுபதி கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதன்.

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சுன்னாகத்திலே மகாலித்துவானும் விளங்கும் ஸ்ரீமது அ - துமாரசாமியின் னாயவர்களிடமிருந்து அவர்களாலியற்றப்பட்ட 'இலக்கணசந்திரிகை' 'ஏகவிருத்தபாரதம்' முதலியனவும் வரப்பெற்றேனும். அவற்றுள் 'இலக்கணசந்திரிகை' என்னும் அரியகிரந்தத்தை நாம் உற்றுநோக்கியகாலையில் எம்முள்ளத்தே அங்குரித்துப்பின் பெரிதாயெழுந்த மகிழ்ச்சியை என்னென்போம்? இப்புத்தகம் 45 - பக்கங்களடங்கியதொன்றாயினும் அதன்கட்சொல்லப்பட்ட துப்பலிஷயங்கள் மிகப் பலவாக விரிந்தன. இதன்கண், வடசொற்கள் தமிழில் வடிவுகிரிந்து வழங்குமாறும், வடமொழி தென்மொழியில் எழுத்துக்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு நடக்குமாறும், இவ்விருமொழியினும் காணப்படும் உபசருக்க வகுப்பும் அவற்றின்மாறுபாடும், இடைச்சொற்கூறுபாடும், தத்தி தாந்தவகையும், பெயர் வினை உரிசொற்பாருபாடும் இனிதவிளக்க மிகதுட்பமாய் எடுத்துக்காட்டப்படும் ஒவ்வொருசொல்லாராய்ச்சிக்கும் தொல்லாசிரியர் பிரயோக வாக்கியங்கள் நூற்பெயர்களோடு நன்கெடுத்துமொழியப்பட்டன. இங்ஙனம் பிரயோகங்காட்டிச் சொல்லாராய்ச்சி செய்யுகெறி. ஆக்கில. நூல்வல்லார் செய்துபோதரும் பிலாலஜி என்னுஞ் சொல்லாராய்ச்சியோடொத்தொழுகி யகனிணுஞ் சிறப்புறுதலின் தமிழாராய்வாரெல்லாரும் பின்னாயவர்கள் செய்திட்ட இவ்வரிய நூலைப் போற்றிப்பயிதல் இன்றியமையாதகடமையாம். நன்னூற்பயிற்செய்வாரினும் இந்நூற்பயிற்செய்வார் துட்பவுணர்வுடைய ராவரென்பது இதனைப்பயின்றாக்கன்றி வினையோர்க்கு விளங்காதா.

இனிப்பின்னையவாகளுடைய அருமைபெருமைகளை இனிதுணர்ந்து அவர்களை யபிமானித்து இந்நூலியற்றாமபடி யவர்களை ஊக்கிய, ஊர்காவற்றறைக்கோட்டு நீதிபதி ஸ்ரீமாத் - து - கதினாவேப்பினாயவர்கள் யள்ளன்மையும் தமிழ்பிமானமும் அம்மனோ ராற் பெரிதும் வியக்கப்படுவனவாம்.

கொழும்புச சைவபரிபாலனசபையின் உபநிதியாசகரும் சிவபூராணப் பிரசார கருமாகிய யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ப்பண்டிதர் பிரம்ஹஸீ ந-வே-கணகசபாபதி ஸ்யரவர் கனிடமிருந்து அவர்களாலெழுதப்பட்ட 'சைவசமயலிங்கம் முதற்புத்தகம்' 'திருவா திணை மகோத்சவப்பிரபாவம்' 'சைவபரிபாலனசபை மகோத்சவ விளக்கம்' முதலியன வரப்பெற்றேனும். இவையெல்லாஞ் சைவசித்தாந்த நுணுக்கப்பொருளுணைத்து அழுதும் பெற்றிமையானும், செந்தமிழ்கெறி வழிச் செவ்வியநடையி வெழுதப்பட்டிருத்தலானும் சைவசமயிகளானும் தமிழ்விருப்புடையோராணும்) ஆராய்ந்தறியாப்பலனவாம். ஸ்யரவர் கள் பெருகிய வாயுளுந் தேகாரோக்யமுமுடையராக யமாந்து இந்நன்மையான நூல் கள் பலவியற்றி உலகிற்குபகரித்து அதனைக்கடமைப்படுத்தவாராகவெனத் திருவருளோச் சிந்திக்கின்றோம்.

நூத்துக்குடிச சிவனூணப்பிரகாசசபையின்கண் ஒப்புத்தகக்கணஞ்சியம் தாபிச் சப்பட்டிருக்கின்றது. இதிற்றொகுக்கப்படும் புத்தகங்கள் பலரும் எளிதிற் பார்த்துணர அமைதலால் தமிழ்நாட்டுவித்துவசிகாமணிகள் தாந்தாமியற்றிய நூல்களில் ஒவ்வொன்று

சமாசாரக்குறிப்புகள்.

இதற்கு உபகரித்தல் மிகநன்றும். வேறுபிராணை கிரத்தங்கள் தருதலும் பேருபகாரமாம். நாமும் நம்முடைய தூல்களிற் சில இதற்கு அளித்திட்டோம்.

சங்கத்தாமாநகரிற் பரமகஞ்ச்சந்நியாசவருட்கோலந்தாங்கி யுமைவழிபாட்டின் கட்டலைநின்ற முத்தியடைந்த ஸ்ரீமது - இராமதீருஷ்ணநீகீதப் பிரதம மாணக்கராயிருந்து, அமெரிக்காமுதலான பாகிய கண்டங்களிலுள்ள மக்கள் உய்தலவேண்டி அவர்க்கு நம்வேதசாரமாய் ல் னங்குஞ் சிவயோகநிலை விளங்கக்காட்டி யுபந்நியசித்து அவனாயெல்லாம் ஆண்டுகொண்டருளி அட்டாங்கயோக சமாநிலைவேலைக்கடிய ஸ்ரீமந் விவேகாநந்தகுவாமிகள் சிவராஜயோகத்தானே சிவபதப்பேற்றெய்திய விஷயத்தை யறித்து துக்கசாகரத்து அமிழ்த்தினோம்.

சிகத்தராபாத்தென்னும் நகரிலே சைவாபிமானம் மிக்க நண்பர்கள் மனவெழுச்சியிருந்து சித்தார்த்தசையவாராய்ச்சியின்பொருட்டு இரண்டு சங்கங்கள் தாயித்து நடத்தாரின்றமடைகேட்டுக் களிப்புறுகின்றோம். இவ்விருவகைச சித்தார்த்த சங்கத்தாரும் சைவசமயபிவிந்தியினையே கோரி ஒற்றமைபுண்டி உலகித்தருபகரிப்பார்களென்று திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

'வைதிக சைவசித்தார்த்தசண்டமாருதம்' ஸ்ரீலுநீ சோமசந்தர நாயகரவர்கள் சரிதம் எழுதி முடிப்பிக்கவேண்டுமென்றும், அச்சரித்தத்திற்கு உண்டிமயரலாற்றுக்குறிப்பு களையறிந்த நண்பர்களெழுதி யுபகரித்தல்வேண்டுமென்றும் முத்தர்பத்திரத்திலேயே சுட்டிக்காட்டினோம். இரண்டோர் நண்பர் தவிர மற்றியாரும் அங்கனம் இதுகாறும் உபசரித்திலர். இதுவானே சைவாபிமானம்; டொர்கள், மடமொ சைவப்பிரசாரகரிடத்து அன்புண்டொழுதுவோர்; ஸ்ரீலுநீ நாயகரவர்களருமை பெருமைகளை நன்றணர்ந்த நண்பர்கள் இத்தென்னுட்டின்கட்பருளராசவும் அடருள் ஒருசிலராயினும் இதனைக் கவனித்திலாமை பெரிதும் இரங்கற்பாலதொன்றும். அன்பர்களே! இனியேனும் நீங்கள் நாயகரவர்களைப்பற்றி யறிந்த வாலாறுகளை எழுதியுதப்பினால், அதுபேருபகாரமாம். உங்கள் அரியபெயரோடு அடற்றைவெளியீடுவோம்; உங்கட்குப்புகழும் பெருமையும் உண்டாம்; சிவபுண்ணியமுமாம். சிந்தித்து கவனித்திடுங்கள்.

நமது ஞானசாகரப்பத்திரிகைபெறல் கலாசாலை மாணக்கர்களும் ஏனைக் கையொப்ப நண்பர்களிற் சிலரும் 8 - 6, 1902 இடச் பிரசுரமாதற்கு முன்னரே தார்தாம் உபகரிக்கவேண்டிய கையொப்பத்தொகையை உபகரிக்கற்பாலார். நமது பத்திரிகை பிரசுரித்தற்குத்தொடங்கி இப்போது எழுமாதங்கள் கழிந்தன. இதுகாறும் அவ்வவர் செளகரியங்கருதிக்க கையொப்பத்தொகைக் கட்டணத்தைப்பற்றி வற்புறுத்தாதிருந்தேம். இனி யங்கனயிருத்தல் கூடாமையா லவர்கள் வினாத்தர்பாலார். நம்கையொப்ப நண்பர்களிற் பெரும்பாலார் முன்னரே தத்தல் கட்டணங்களை உபகரித்து நம்மையும் நம் பத்திரிகை யினையும் அபிமானித்தமைப்பற்றிப் பெரிதும் களிப்புறுகின்றோம். திருவருள் என்றும் அவ்வாறே நடாத்துவதாக.

சுருக்கச் சொல்லித் தன்னை ஒத்தவர்கள்க்கு, அது தன் பெயர்ப்பொருள், தனியப் பெரிதும் விளக்கித் தன்னுடையோரைத்தண்டமிழ்க்கடலிற் குவித்தெழுமலர்க்கி ரினரூயிறென் நறிவிப்பது. இது என் துணிபு.

இங்ஙனம்

தங்க னாக்கத்தையே என்றும் வீரம்பும் தங்கள் அன்பன்

தி - பா - சி வ ர ர ம ன்.

இந் துகாவேஜ் தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதர், திருவொல்வேலி.

என் அன்பிற்சிறந்த ஐய

அன்புகூர்ந்து வரவிடுத்த சோமசுந்தரக் காஞ்சியாசகம், திருவொற்றியூர் முருகர் மும்மணிக்கோவை முதலியவற்றைக் கண்ணுற்றனனாக.

சோமசுந்தரக்காஞ்சியாசகம் தங்கள் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வராய்ச்சியை இனிது புலப்படுத்துந் திறந்தது. இந்நூலுள்ளும் பொருளதிகாரம் ஆராய்வார் அரியராவர்; அவருள்ளும் நீயர் ஒருவராகின்றீர்கள். திருவொற்றியூர் முருகர் மும்மணிக்கோவை சொற்பொலிவு பொருட்பொலிவு பொதியப்பெற்றுச் சங்கத்தமிழை நீண்டவுகட்டலின் அஃது மும்மணிக்கோவையேயாம். தங்கனால் தமிழுலகம் விழுப்பமெய்து மெனக்காண்டலின் தங்கள் டாழ்சாட்செய், முதலியன நெடிது வளர்ச்சிபெறுக. இவ்விளம்பைப் பருவத்துமுயற்சி மூகமைப்பருவத்தும் சோர்வின்றியுயர்ந்து மேம்பாடடைக. "தம்மிந்நம்மக்களறிவுடைமைமாந்நத்து, மன்னுயிர்க்கெவ்வமினித"

இங்ஙனம்

சுபதிருது ஆண்டு }
கடகமதியம் கூட. }

அன்பன்

மடகறல் - கார்த்திகேயன்.

மிஷனெரி டிரெயினிங் ஸ்கூல்தமிழ்ப்பண்டிதர்,

சைதாப்பேட்டை.

ரோமசுந்தரவிலாசம்.

—*—

உள்ளூர் வெளியூர் கனிவுள்ள நண்பர்கள் பா.நு அச்சியாதிரசாலை யில் துடிநூல்கள், விவாபாங்கா, பத்திரிகை முதலாயின பதிப்பிட வேண்டினால் அவற்றைத் திரும்புகாட்டி, அடிகாக்கடி, ராயமாகடி முதற்கிரித்துத் தாச சித்தராயிருக்கென்றே, 1. வேண்டிவார் ரமணது போல எழுதித் தெளிவிக்கலாம்.

ஞானசாகரம்.

ரமது பத்திரிகை உள்ளூர் வெளியூர்களிற் பாய்ப்பொருட்டு முயற்சி செய்வோர் வேண்டி. அவர்கள் செய்யுற முயற்சி யானவுக்குத் தக்கவாறு திரவிய சகாயஞ் செய்யச் சித்தராயிருக்கென்றே.

இந்தியா, இலங்கை, பர்பாவுக்கு ஒரு வருடனிலை இரண்டு ரூபா.

நா. வேதாசலம்பிள்ளை,

பி. 6, கந்தப்பசெட்டித்தரு, சென்னை.

கௌரவப் பிழைப்புகள்.

நாகபட்டினம்

வெளிப்பாளையம் - உபகரித்த நகரபையார் - ஞானா ய.
 ஸ்ரீமான், சி - த - மா, முனிசாமிப்பிள்ளையவர்கள் ,, ய.

திண்டிவனம்

,, கு - சிங்கரவேலுமுதலியாரவர்கள் ,, ய.
 ,, சி - அருணாசலசெட்டியாரவர்கள் ,, ய.
 ,, 12-19-டபநியூ-கண்டிராக்டர்.
 ,, வேதநிசெட்டியாரவர்கள் ,, ய.
 ,, அ - துரைசாமிக்கொண்டரவர்கள் வல்லம். ,, ய.
 ,, ஓமர் தூர்-முத்துவேங்கடராமசெட்டியார் அவர்கள்தினியனார் ய.
 ,, பெராய்-வேங்கடசுப்பிரெட்டியாரவர்கள் ,, ய.
 ,, செவூர் - சுப்பிரெட்டியாரவர்கள் ,, ய.

இரங்கூன்.

,, டி. எம். பொன்னையாமி பிள்ளையவர்கள் ,, ய.
 ,, பொலகான்சி ஆபீஸ்,
 ,, ரெய்யகதூர்-பதுமாபிள்ளையவர்கள், ஆனரரிமாஜிஸ்திரேட் ய.
 ரென்னை.

,, திருமயிலை - அரக்கராமிராயகாவர்கள் அபாதகிரி. ய.
 ,, பெ-முனி ராமிமுதலியாரவர்கள்
 குபாவைசர், இன்றுநீரிங் டிபார்ட்மெண்ட்.
 ,, தண்டலா - பாலகாரமுதலியாரவர்கள்
 தமிழ் டிரான்ஸ்லெட்டா ஆபீஸ்,
 பாயகுடி.

,, டி. ஆ. கிருஷ்ணசாமியால் அவர்கள் ய.
 பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்,
 சுகந்தராபாத்து.

,, சோ - சிவ அருணாகிரிமுதலியாரவர்கள் ய.
 சிபாயிள அண்டு டிரான்ஸ்பொர்டு ஆபீஸ்,
 சித்தாராதசங்கத்தா

நாதியால்.

,, ஜே - எம் - நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள். பி-எ, பி-எல்.,
 டிஸ்ட்ரிசுட் முனிசிபல், நாதியால்.
 கள்ளிக்கோட்டை.

,, பி. தியாகராஜமுதலியாரவர்கள் ய.
 லோகல்பண்டு குபாவைசர்.
 ஸ்ரீமன்-ஞானசித்தசுவாமிகள், திருவாரணக்கா. ய.

தொகை உபகரித்த கனவான்களன்றி மற்றைக் கனவான்களும் தாம் தாந் தாம் உபகரிக்கும் திரவியத்தைவிடவினியுதவி யூக்கமுறுத்துவார்களென்று திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

சுவாமியார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீதீர்த்தானசம்பந்தகுருப்பயோகம்

வாழ்த்து.

“வாழ்க வந்தான் வானவரானபு
யீழ்க் தண்டனல் வெந்தறு பொங்குக
ஆழ்க் சீயவெத வாயினாமி
ஆழ்க் தவாக முகலாய் தீர்க்கலே.”

ஸ்ரீ தீ ர த் த ன ம் .

மாணிக்கவாசகர் காந்திருணயம்.

சைவசமயத்தானால் ஸ்ரீ தீர்த்தான மாணிக்கவாசகருவாயினால் காலநிருணயத் தொய்கற்றொழுதி ஆங்கிலமொழியினால் ஆங்காங்கு வாதநிகழ்த்தி வருகின்றார். அவருடைய திருவாய்மொழி ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த ஹி-ஹிடோப் என்பார் அமமொழிபெயர்ப்பின் முகலீலை செய்திருக்கும் மொருட்குறிப்பொன்றில். மாணிக்கவாசகருவாயினால் காலநிருணயம் அணியப்பட்ட வில்லியமரினோ, அவாகாலா கிறிஸ்துபிறந்த பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயாவென்றவகோல மத்திரியாயங்கம் (சுய) மொருத்தமாவதொன்றென்றுரைக்க வுகின்றார். இனி இவர் காலத்திற்கு ஸ்ரீ தீர்த்தான மாணிக்கவாசகர் காந்திருணயம் புகழ்நாடாநாடு.

இவ், மாணிக்கவாசகர் காந்திருணயத் தொய்கற்றொழுதி ஆங்கிலமொழியில் ஒருநாடாலைபுகுதிபுக ஆபாத் தண்பார் ஸ்ரீமான்- திருமலைக்கொழங்கு பிள்ளையவர்கள், மாணிக்கவாசகர் கடைச்சங்கநிலமொழியு வினங்கிய ஞானநிருதாவொலவர். அக்கவை சரங்கத்தில் ஆசிரியர்-தீருவானரவாயினார் தமது ஆலை அரங்கேற்றியகாலா கிறிஸ்து பிறந்த முதலாம் நூற்றாண்டின் மாணிக்கவாசகர்காலமும் அநநூலாந்தேநியகாலத்திற்குச் சிறிது பின்னாவதாமெனவும் அறியவொரிய நியாயங்கள் பலகாடிக் காமுறா நியுத்தகுகின்றார்.

இனி, ஆங்கிலகணு இன்னம் என்பார் ஏஷியாடிக்குவார்ட்ஸ் ரிவியூ என்பனும் பத்திரிகையில், நம் அபிமான ஆபாத் தண்பாராயிருந்த ஸ்ரீமத்-பெ-சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் பிரபல வாராய்ச்சியெய்து கி-சி எதாவது நூற்றாண்டின்

ரொடக்கத்திலையொடென்று துணிந்துரை நிறுத்திய ஞானசம்பந்தர் காலத்தை உடன்பட்டி, ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாராதல் அவரோடுடனிருந்த அப்பமுர்த்திகளாதல் அவர்க்குப்பின்னிருந்த சுந்தரமூர்த்திகளாதல் மாணிக்கவாசகனாதல் திருப்பதிகங்களுட். குறிப்பிடாமையானே, மாணிக்கவாசகர்காலம் அச்சவசமயகுரவர் மூவர்க்கும் பின்னதாகத் துணியப்படுமெனக் கொண்டு போலியாகச் சிலயொழித்திருக்கின்றார்.

இனி, நட ஆபதநல்பராயிருந்த ஸ்ரீமத் - பெ - சுந்தரமடின்னையவர்கள் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் காலநிருணயஞ்செய்து ஆங்கிலமொழியிலெழுதிய மிக அரியதோருரைநூலில் மாணிக்கவாசகர் காலநிருணயம்பற்றிநிச்சேடமாய் ஏதுமெடுத்து பொழிந்ததில்லையாயினும், அந்தான்முகவுடையில் மாணிக்கவாசகர் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு முன்னிருந்தானென்பதன்கண் ஐயம் நிகழாநிற்கின்றதெனவுணாகுறித்தொழிந்தார்.

இனி, சரிதவாராய்ச்சியினுட்பமுடி, அதனைப்பயமுறையும் அறிய மாட்டாத தமிழ் ஒன்றேவல்லார் சிலர் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் ராலாயிர வருடங்கட்கு முன்னிருந்தாரெனவும், மாணிக்கவாசகர் அப்பிள்ளையார்க்கு முன்னிருந்தாரெனவும் தாக்குத் தோன்றியவாதே கூறி வெகிழ்ந்துபோய் உண்மைகாணாது ஒழிவர். இது நிர்க்.

இனி மேலே காட்டிய நால்வர் கருத்துக்களும் ஒன்றுடொன்று பெரிதும் மாறுபட்டி யயங்கிக்கிடத்தான, அவற்றைப்படிபட வொற்றி யளந்தாய்ந்து யார எர்மநிசில் பெர்யெனக்கண்வற்றை சுண்டுத்தந்து காட்டுவாம்.

முதன்மொழிந் போப்பத்துரை, மாணிக்கவாசகர் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் ரொடக்கத்திலே யிருந்தாரெனவும், அவர்க்குப் பின் ஒருநூற் றாண்டு கழிந்து பதினோராவது நூற்றாண்டில் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தோன்றினாரெனவுஞ் சரிதவாராயிரில்லாது அந்நியல்வழுவத்தமக்குத்தோன் றியவாதே பெரிதும் பிழையடைக்கூறினார். சரிதவாராய்ச்சியின் மிக்குப் புலமை யுடையெடென்று கூறிக்கொள்ளும் ஆங்கிலவமிசத்திற்சிறாது அவ்வாங்கில மொழிப்புலமையும் பெற்றுள்வ இத்துகாமாகனார் தாமங்வனங்காலநிருணயஞ் செய்தற்கேற்ற காரணங்கள் நன்கெடுத்து யொழித்திடாமற்சரிதவியல்பிற்முத் தமக்குவேண்டியவாதே கூறிபதுபற்றிப் பெரிதும் வியப்படைகின்றார். சரித் தவாராய்ச்சி யின்னதென்றறியமாட்டாத தமிழ்ப்புலவர் அங்வனங் கூறினாரா யின், அஃது அவர்க்கிழுக்கன்றும். அவ்வாராய்ச்சியில் முதிர்ந்த வுணர்ச்சி யுடையரான ஆங்கில பக்கனே அங்வனம் பிறதவுணாயடுவாயின் அதுபற்றி யுலகம் அவரைப்பழியாதொழியுமோ? இதுநிர்க்கடாக்டர் ஹூலிஸ்ஸ் முதலான ஆங்கிலவீத்துவசிகாமணிகளாற் பிரகரிக்கப்பட்டிருமும் நெண்ணுட்கேக்லெட் டீட்டண்டபுலங்கள்ளனே. தேவாரத்திருமுறைவகுப்புச் செய்த நம்பியாண்டார்

ஈழியோடொருங்கிருந்த இராசராசனடியகுலசேகாசோழன் அரியணைவீற்றிருப்பவற்றைச் செங்கோலோச்சி உலகுபுரந்தருளத் தொடங்கியவருடம் கி - 19-984 ஆம். சூலவங்கையரவர்களும் சென்னைக்கீழ்நில்தவன் கலாசாலைப்பத்திரத்தில் அவ்வரசன் கால மய்வாளுதல் சியாயப்பிரமாணங்கள் பலகாட்டி மிக துட்பமாக விநித்துரைத்து நிறுத்தினார். சூழ்ச்சிநாமபிள்ளையவர்களும் அக்காலவளவையை என்சாராய்ந்துபார்த்து அதுபொருத்தமாவதொரு மென்று ஒருப்பட்டுத் தழுவிக்கொண்டார். பிற ஆங்கில வித்துவான்களும் அயன்னை ஐயறவுகொள்ள இடம்பெறுகின்றனர். இங்ஙனமெல்லாரும் ஒருங்கேதழீஇக்கொண்டு நிறுத்திய இராசராசனோழன்காலம் கி-19 பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கண்ணாநால் இனிது விளங்குகலின். அவ்வரசன் காலத்தே முறைவகுப்புச் செய்யப்பட்டார் பெரிதும நிரூபித்தியுற்றுமழங்கிய தேவாரப்பதிகங்களும் அவற்றையுலகுப்பொழிந்த நூற்றா நூல்களும் அபாயத்தாய் நூற்றாண்டிற்குமுன் நிலையவாயு மட்டினின்றித் துணியற்றாற்று. இனி. அபாயகுரவன்மாருள் ளுந் சந்திரமூர்த்திசுவாமிகளா காலம் கி பி ஐயாநூற நூற்றாண்டின் கட்டி நூற்றாண்டின் உக்கிரமாயினும். அச்சுவாமிகளால் திருத்தொண்டத்தொகையில் உன்செறித்து பொழிந்திய பாட்டு திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் காலம் எட்டாம் நூற்றாண்டிலுந்நால் நூற்றாண்டினூடாகத் தொடர்ந்து கொள்ளப்பாற்றென்பது சொல்லாமல் விளங்கும். இங்ஙனஞ்சொல்லுகறாகும் பெரிதும வாய்ப்புடைய நானாயபாதக பிள்ளையா காலவளவையறிந்த மரையாடமட்டாயன் நூற்று பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் கண்ணாநூற்று கூறிய போப்புத்துரை சரித்திரவாய்ப்பிசினிசிக வல்லப்போலும்! அல்லதூஉம், திருமுறைவகுத்திட்ட வாய்ப்பான் பின்புகளும் அத்திருமுறைமுறைபிளையருளிய செய்க மயகுரவநூர், அவநூற்றும கருநார்க்கு முன்னிருந்த பிள்ளையாருள் எல்லாம் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் கணிநுகரவொன்று சேகா ஸ்தம்பன் மிக நுணுங்கிய சரிசுவாய்ப்பிசினிசியும்! அபாயம்! இங்ஙனம் ஐ நூற்றாண்டிலவர் வாய்ப்புடையாக்க நிறும்! அவ்வாய்ப்பிசினிசினிசினிகையால் நிறும். நானங்ஙனங்குறின் அங் சியாயவுகாராயொன்று மகிர்னர். சொல்லும், பத்தாம்நூற்றாண்டின் சிறுந்தாசாகப் பெறப்பட்ட காரியாணம் பின்புகளாகும் பின்பறைக காலமான பதினொன்றாம் நூற்றாண்டிலே நானாயபாதக பிள்ளையா இராசராசராகக்கூறும் பொப்புத்துரையின் பாயக்கொளையினுந் சிறப்புடையதாவதிதார்க்கக்கவுகா பிழைந்தக்கண்டலம். இனி, அப்போப்புத்துரைபாடகார்தாமயானம் கூறல்வேண்டி நென்னைவென நுணுகி கொகசுராவழி. பன்னடைக்காலத்தே தமிழ்முதுமக்கள் நாகரிக விருத்திப்பெறு மிகவும யாய் இலக்கண இலக்கிய சாத்திர நூன்முறைபோற்றிவநாசெனககூறுகலாசென். அவ்வளம பன்னடைக்கால நாகரிகவிருத்திப்பெற்றின்றி இற்றைக்கு நூல்களது நூற்றாண்டிற்கு முன்னான நான நவீனகாலத்தே நூன்முறைபெணுமாதற்கு ஆங்கிலேயரான தபக்கெல்லாம் இனிவரவுண்டார்மெனக்கருதி யே அவ்வாறுண்மைச்சரிச சியாஸ்திரமு

மொழிந்து ஏதப்பொலாராயினொரன்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். இன், எப்பொரு ளெத்தன்மைத்தாயினு மப்பொருண் மெய்ய்மைதேறி யுலகைக் கீதற்றவல்ல பெரியார்க்கு இவைபோலும் அபிமானவுகைகள் ஒருசிறிதும் பொருந்நாவாம். இன்னும் ஐடி போப்புத்துகையவர்கள் ஈலடியார் திருக்குறள் முதலியவற்றின் மொழிபெயர்ப்பின் கணைல்லாம் இவ்வாறே மெய்ய்மைதிறர் டியுரைத்த மாதுகோளுகைகளெல்லாந் சமயபோர்ந்துழி எடுத்த மறுத்துண் மைப்பொருள் நிலையிலவாம். இனி, ஞானசம்பந்தப்பின்னையார்காலம் ஏழல்ல தெட்டாம் நூற்றாண்டொன்றன் கட்டியுவதன்றி இரண்டினும் ஒப்பச்சேறல் கூடாமையான், அக்காலவரையறைநான் யாதென்றறியவேண்டிவார்க்கு அது காட்டுவாம்.

இனி, உண்மைச் சரிதயில்பிறழாதுகாக்கும் பெரியபுராணஞ் சிறுத் தோண் நாயனார் வரலாற்றில், பரஞ்சோதியாரென்னும் பெயருடைய அச் சிறுத்தொண்டர் திருச்செங்காட்டி நகுடிபிற பிறந்தவரெனவும், அவர் போர்த் தொழில் பலவுங்கற்று மிகவல்லாய்ச் சிவபெருமான் திருவடிக்கண் மெய்ப்பாத்திபுண்டொழுக்கித் தம்மரசனிடத்துத் தன் தலைமை மேற்கொண் டவற்கு அனுக்கராயிருந்தாரெனவும், அங்ஙனப்பாருங்காலத்து வடநாட்டில் வாதாவி என்னுகர்மேற் படைவெய்தித்துச்சென்று அதன்மன்னனை வெற்றிகண்டு லாகைகூடித்திருப்பத் தம்நாட்டைத்து நட்டாசற்குப்பெருப்பு மெய்துணித்தா ரெனவுந் திளந்துவாயாநின்ற

“சுனடி யார்க்கென் றியியல் பாவ பணிச்செய்த
யாசில்புகழ் மன்னவென்ப லனுக்கப் பாவற்காக
புசன்முனைக் களிறுகைத்துப் பிளர்வென்று பொருமரர்
தேசங்கள் பலகொண்டு வீதர்வந்தன் பாற்சிறந்தார்”

“மன்னவற்குத் தன்மொழி வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னைந் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுலகத்து
பன்மணியு நிதிக்குவையுப் பகட்டினமும் பரித்தொலக
மின்னனவெண் ணிலகவர்த்திங் கியலசன் முன்கொணர்ந்தார்”

என்னுந் செய்யுட்டியாமணத்தானே அவர்மெய்வரலாறு இனிது விளங்குந டுடன், அவர்வடபுலத்து வாதாவி என்னும் சுகர்மேற்படையெய்தித்துச்சென்று அதனைத் தம்மரசற்குவயமாக்கினொரென்னுந் சரித்துண்பொருளும் புலப்படுவ தாயிற்று. இனி, வடநாட்டின்கட் டொருக்கப்படுங் கல்வெட்டுப்பட்டையங்க ளானே நரசிம்மவருமன் முதலாவான் என்னுமரசன் மேலேயுரைத்த வாதாவி நகரை யழித்துத் தன்வயப்படுத்தினென்பதும், அப்போது அந்நகர்வேந் தாயிருந்தோன் புலிகேசன் இரண்டாமவனென்பதும் பெறப்படுகின்றன. இந்த நரசிம்மவருமனென் னுமரசன் பல்லவவேந்தர்மரபில் வந்தோனாவன். புலிகேசனென் னுமரசன் மேலுத்திச்சாளுக்கியவேந்தர் பாடிவந்தோனாவன்.

இனி. இப்பல்லவவேந்தர்க்கும் மேனாட்டுச் சாளுக்கியவேந்தர்க்கும் யலமுறை யாலும் போர்நிகழ்ந்தனவென்பதும் அப்பட்டையங்கனானே பெறப்படுமீ. உண்மையாம். மேலேமொழிந்தவாதாவிநகர்வெற்றி நரசிம்மவருமனை யொழித் தொழிந்த பல்லவவரையர்மேற் செல்லாமையான், தம்மரசற்குத் தண்டத் தலைவராய்ப் படையெடுத்தமேற்சென்ற சிறுத்தொண்டரை அவ்வாறுடைய னான வரசன் நரசிம்மவருமன் முதலாவானேயாமென்பதொருதலை. பெரிய புராணத்திலிவ்வரசன் பெயர்சொல்லப்பட்டதில்லையாயினும், வாதாவி நகரிற் காணப்படும் பல்லவவரையன் கல்வெட்டுப்பட்டையமொன்று அவ்வெற்றிக் குரியோன்அவ்வரசனென்றுகாக்கும் உறுதிமொழிபற்றிச் சிறுத்தொண்டர் தம் மரசன் நரசிம்மவருமன் முதலாவானேயாமென்பது உய்த்துணரவல்லார்க்கு நன்குபலனும். இனி, மேலேகாட்டிய புலிகேசன் இரண்டாமனான மேனாட் டிச்சாளுக்கியவேந்தன் செங்கோலோச்சிய காலவளவை வடாட்டுச் சிலா சாதனங்கன்கொண்டு மாகட்டர் - ஹலுஸ்ஸென்லுஞ் சிலாசாதன பரிசோதக ராற் கி-பி 609 முகல் 142 இறுதியாகவென என்று குறித்திடப்பட்டது. இங் கனம கி-பி 674 மூல நூற்று ஊழி னெழுக்கமுதலகலண்டையளவுஞ் செங்கோ லோச்சிய புலிகேசவரசனோ புறங்கண்ட நரசிம்மவருமன் முதலாவோனும் அநநூற்றுண்டின் மீட்டக்கமுதலையளவு மிருந்திருக்கற்பாலனும். இனி அந்த நரசிம்மவருமனென்னும்மேலேவாதற் குறுதுணைத் தண்டத்தலைவரான சிறுத் தொண்டரும் அந்நூற்று ஊழி ன்முற்பகுதியிலிநூட்டாகற்பாலார். இதுகிடக்கக.

இனி, ஞான பாரத பரிள்ளையார் திருசெங்காட்டங்குடி ககு எழுட் தருளியகாலையில் அண்டி நூத சிறுத்தொண்ட ராற் மூட பெரிதும செய்யன் போ பிசரிக்கப்பட்டு அமெய்ய வளவாணிணுரென்பது

“அநவளிற் பண்ணாத நண்ட கையா ரெழுந்தருள முன்னக வெதி கொண்டு கொடுபுகுநது முன்னூல் செர் பொண்டார்நிற் சிறுத்தொண்டர் புகல்கா வலனாந்த நன்னாயச செவபுகல் போற்றிசைத்து நக ஓத்திறநதார்” என்பதனனுய்ய,

“சண்ணையாத மெருமாணுந தாங்கரிய பெருங்காதற் பண்டைய சிறுத்தொண்ட ருடன்பயின் வ மறறவாய மண்பரவுந திருபாதிகத் தினில்வைத்துச சிறாபிநது மண்பு நளி மெழுந்தருளந தாநிரிது நாயபுற் ற” என்பதனனுய்ய ி ன்குபெறாபுகின்றது. இஃகல்லாமலுய, ஞான பாரத பரிள்ளையார் தாடெ ம சிறுத்தொண்ட ராயனாசசிறப்பிந்து

“செடி துகருஞ் சாணர்களுஞ் சீவரத்த சாக்கியருட படி துகரா நயருழப்பார்க் கருளாத பண்பினுன் பெடி துகருஞ் சிறுத்தொண்டர்க் கருள்செய்யும் பொருட்டாகக கடிநகராய் வீற்றிருந்தான் கணபதிச் சாத்தானே” எனவா

“செந்தன்மும் புணல்பரந்த செங்காட்டங் குடியேய
 ஹவந்தீ நணியமார்பன் சிறித்தோண்ட னவன்வேண்ட
 வந்தன்பூந் கலிக்காழி யடிகளையே யடிப்பரவுஞ்
 சந்தய்கொள் சம்பந்தன் நமிமுறைப்போர் தக்கோரே” எனவுந் திருப்
 பதிசங்கட்டினாயிட் டருளியவாற்றானும் அவர்நட்பின்முழைத்திறந் தெந்
 நெனவுணரப்பரிம். இதனானே, அச்சிறுத்தொண்டரோடொருகாலத்தினரான
 ஞானசம்பந்தப்பின்னையார் காலமும் நரசிம்மவருமனென்னும்பல்லவவேந்தன்
 காலமும் ஒன்றையாதல்பெற்றாம். பெறவே, ஞானசம்பந்தப்பின்னையார் கி-பி
 ஏழாம்நூற்றாண்டின் முற்பாதிதிலே யிருந்தருளி னாரென மலையினி நிறுத்தப்
 பட்டவாறுகாண்க.

இன்னும், திரிசிரபுரமலைமுழைஞ்சிறு காணப்படுங் கல்வெட்டுக்களா
 னே நரசிம்மவருமன் முதலாவானுக்குத் தந்தையான குணபாரனென்னும்
 மகேந்திரவருமன் முதலாவான்காலத்திலே திருநாவுக்கையாயென்னும் அப்
 பர்சுவாமிகளிருந்தாரொன்பது டாக்டர் - ஹூஸில்ஸ் என்னுந் துணைமகனார் நிறு
 வியவாற்றால் இனிதுவிளங்குதலின், அவ்வப்பாசுவாமிகள் கி-பி ஆறாம் நூற்
 றாண்டின் பிற்பாதிதிலும் ஏழாம்நூற்றாண்டின் முற்பாதிதிலும் இருந்தாரென்
 பது தேற்றமாம். இதனானே, அப்பர்சுவாமிகள் 80-வயதாவது மிருந்தாரெனக்
 கற்றுத் தமிழ்தூல்வரலாற்றுண்மைபெரிதும் வலியுடைத்தாமாறுகாண்க. இனி,
 எடுத்ததுக்கொண்ட மாணிக்கவாசகர் காலநிருணயஞ்செய்தற்பொருட்டு மேலே
 கர்த்திய அப்பர் ஞானசம்பந்தப்பெருமான் முதலியோர் காலம் கி-பி ஆறாம்
 நூற்றாண்டின் பிற்பாதிமுதல் ஏழாம்நூற்றாண்டின் முற்பாதி யீடுகவாமென்
 பது பெறப்படுதலின், அதுகொண்டு மாணிக்கவாசகர் காலம் கி-பி ஆறாம்
 நூற்றாண்டின் முற்செல்லுமாறு காட்டுவார். அப்பர்சுவாமிகள் அருளிச்
 செய்த “பாடிளம்பூதத்தினுடம்” என்னுந் திருவாரூர்ப்பதிசத்தில்,

“நரியைக் குதிரை செய்வானு ரகரைத் தேவுசெய்வானும்”

சிறுதங் கொண்டாட வல்லானும் கிச்சின்னி காறுசெய்வானும்” என்னுஞ்
 செப்பினில் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு இறைவன் நரியைக் குதிரையாக்கிய
 திருவிளையாடல் நன்கெடுத்தக் குறித்திடப்பட்டது. தற்பொருட்டே பெரு
 மான் நரிகளையெல்லாம் குதிரைகளாகத் திரித்துக்கொண்டு போகருவானாயினு
 வென மாணிக்கவாசகர்சுவாமிகள்,

“நரியைக் குதிரைப் பாரியாக்கி ஞால மெல்லாம் நிகழ்வித்து” எனவும்

“நரிகளெல்லாம்பெருங்குதிரையாக்கியவாறன்றேயுன்பேரருளே” எனவும்

“அரிபொடு பிரமற் காவழி யொண்ணுள்

நரியைக் குதிரை யாக்கிய நண்ணையும்” எனவுந் தாமே தம் அருட்டிரு
 வாக்கான் மொழிந்திடுதலின், இறைவன்செய்தருளிய அத்திருவிளையாடல்

மாணிக்கவாசகர் பொருட்டே யாமென்பது இனிது தேறப்படும். இப்பெற்றி. தேருத ஆங்கிலமகனான இன்னி என்பவர் சிலப்பதிகாரத்தானும் திருவிளையாடலானும் வன்னியுங்கிணறுமழைத்த அற்புத நிகழ்ச்சி யிரண்டாதல்போல ரிளையக்குதிரையாக்கிய இவ்வற்புதமும் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டேயன்றும் அதற்குமுன்னே நிகழ்ந்த வேறென்றுமாக இரண்டாகலாமெனவும், அங்ஙனம் இரண்டாகவே அப்பர்சுவாமிகளாற் குறித்திடப்பட்ட அவ்வற்புதநிகழ்ச்சி மாணிக்கவாசகர் மேலதாமாநிலையெனவுந் தமக்குத் தோன்றியவாதே தருக்க வரம்பு பிறழ்ந்தெழு துவாராயினார். வன்னியுங் கிணறு மழைத்த திருவிளையாடல் இரண்டாதல்போல ரிளையக்குதிரையாக்கிய திருவிளையாடலும் இரண்டாகல்வேண்டுமென்னும் யாப்புறவு யாங்கனம்பெற்றிரெனக் கடாவுவார்க்கு அத்துமைகன் இறுக்குமாறின்றும். வன்னியுங் கிணறுமழைத்த திருவிளையாடல் இரண்டாதற்குப் பிரமாணம் சிலப்பதிகாரத்தினும் திருவிளையாடலினுங் கண்டாம். அவ்வாறே ரிளையக்குதிரையாக்கிய திருவிளையாடலு மிரண்டாதற்குப் பிரமாணம் யாண்டுங் கண்டிலம். இங்ஙனம் பிரமாணப்பொருள் காட்ட வல்லாதார் தாமும் தமக்குத்தோன்றியவாதெல்லாங் குழறி உண்மை யாராய்ச்சிசெய்வாமெனப் புகுதல் “மைத்துனர் பல்கி டருத்திற்றெறியாத, பித்த னென்றெள்ளி” என்கையாதற்கேதுவாம். இங்ஙனம் தருக்கெறி பிழைத்தெழு தப்படும் போளிப்பொருள்களும் ஆங்கிலபாடையில் வரையப்படுகிற சிறந்தெறித்துப் பாராட்டப்படுகின்றன. அரசியன்வொழியல்லாத தமிழ்முதலிய சொற்களி லெழுதப்படும் அரியபெரிய வுண்மைப்பொருள்களுஞ் சிறவாதொழிகின்றன. என்னை! என்னை! இம்மயக்கவுலகின் றன்மை யிருத்தவாறு! இது கிடக்க. ரிளையக்குதிரையாக்கிய திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டன்றிப் பிறிதாகவும் இப்பற்றப்பட்டதுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் யாண்டுங் காணப்படாமையானும், அத்திருவிளையாடல் தப்பொருட்டே நிகழ்த்தப்பட்ட தென மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் தாமேதம் அருமைத்திருவாக்கார் கிளந்தெடுத்து மொழிந்தருளுதலானும், கல்லாடம் முதலான தொன்னூல்களும் அத்திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டே நிகழ்த்தப்பட்டதெனத் துணிவு தோன்றக்காட்டுதலானும் அத்திருவிளையாடல் பிறிதொன்றுதெனக்கோடல் ஒருவாற்றானும் பொருட்தாமாநிலை. ஆகவே, மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட அத்திருவிளையாடல் அப்பர்சுவாமிகளான் மொழிந்தருளப்பட்டமையானே, மாணிக்கவாசகர் காலம் ஆறும் நூற்றாண்டின் முன்னதாகத் துணிது துணியப்படும். இதுகிடக்க.

இனி, நம் ஆப்தாண்பா திருமலைக்கொழுந்துபின்னையவர்கள், மாணிக்கவாசகர் காலம் கடைச்சங்க நிலைபெற்றுயிளங்கிய கி-பி முதலானாற்றாண்டுகள் படுவதாமெனக்கூறிய உரைப்பொருளிற் கருத்தொருப்பாடுகின்றிலம். என்ன? கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யுளியல்வழக்கின்கூட படுவதன்றாய்,

அக்காலத் தமிழ்க்குப்புறம்பாய்ந்திட, விருத்தப்பாட்டுக்கள் திருவாசகத்தின் கட்காணப்படுதலானென்பது. கடைச்சங்கத்தார்செய்தமிழ்ச்செய்யுளியல்வழக்கின் கண்ணே விரவர்பெறாத விருத்துபாக்கள் உலகியலாராய் மற்றுத் தமிழ்ப்புலனை விவழக்கிற் புருதர்பெறுதற்கு அச்சங்கத்தார்காலத்தின்பின் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகழிதல் வேண்டியாதலான் மாணிக்கவாசகர் கடைச்சங்கத்தார்காலத் திருந்தாரெனக்கோடல் சரிதவமுவாபென்றுணர்க. அற்றேல், விருத்தப்பாக்கள் பெருகிய செய்யுள்வழக்காய் ஈடைபெறுதற்குத் தொடங்கிய அப்பாக்கவாமிகரிருந்த ஆறும் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே மாணிக்கவாசகரிருந்தாரெனக்கொள்ளாமோவெனின்;— கொள்ளாம், திருவாசகத்தின்கண் விருத்தப்பாக்கள் மிக்கு விரவர்பெறாது ஒருசிலவே காணக்கிடத்தலானும், தமிழ்ச்செய்யுளியல்வழக்கிற்கெ சிறப்பாவனவாகிய அகவையுங்கலியும் பெரிதுமயங்கிக் கிடத்தலானும் தமிழ்ச்செய்யுட்கள் முறைமுறைவழக்குவீழ்ந்து விருத்தப்பாக்களிடையிடையே விரவர்பெறுதன்ற காலத்தெ திருவாசகமருளிச் செய்த மாணிக்கவாசகரிருந்தாரெனல் ஒருதலையாட். அக்காலத்தானியாடுவன்று னுணுகி கொக்குவார்க்கு அது க-பி மூன்றாம் நூற்றாண்டாபென்ப தின்து விளங்கும். அல்லதூஉம், மாணிக்கவாசகர், சக்கிர முதலான தெய்வப்புலவர் விளங்கிய காலத்திருந்தாராயின் அவரைக்குறித்தேதும யொழிகுதிடுவர்; அங் கன யொன்றுஞ் சொல்லாமையானும், மதுரைவிலங்க நடுமழைப்பற்றிப்பேசுவந்தனிடத்தும் “உயர்மதிருகடலி னுயர்ந்த வெண்ணெருதமிழின்னுறை” என்று இறாதகாலத்தானுரைத்துக் கடைச்சங்க காலநமககு முன்னதாதல் குறிப்பானுணரவைத்தலானும் அவர்காலமும் வேறே கடைச்சங்ககாலமும் வேறே யென்பதுணரற்பாற்று. கடைச்சங்ககாலத்திருந்தாராயின் “உயர்மதிருகடலி னுயர்மொண்டிந்தமிழின்னுறை” என்றுகூறியவார்; அங்ஙனங்குறுதலாற் செய்யுள் சிதைபுமாமுமின்று. இதுகிடக்க.

இலங்க் கல்லாடம் சங்கச்செய்யுளாதலின் அதன்கட் குறிப்பிடப்பட்ட பிட்டுக்குமண்சமத்தன் முதலியவற்றுளே அவ்வற்புதங்கள் நிகழ்தற்கேதுவாயிருந்த மாணிக்கவாசகர்காலம் கடைச்சங்ககாலமெனத் துணியப்படுமாழ்பிறவெனின்;—என்று கடாயினும், கல்லாடம் சங்கச்செய்யுளையாமென்று துணிதற்குப் பிரமாணம் யாண்டுக்காணப்படாமையானும், அல்லத்து சங்கச்செய்யுளென்றே கோடுமாயினும் அது பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்குமுதலியவற்றின்கட்கோமை யென்னையெனுங்கடா நிகழ்தலானும், சங்கச்செய்யுண் மேற்கொள்கொண்டிரையெழுதுவாரான இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவனையர், ஈச்சினர்க்கினியர், பரிமேலழகியார் முதலான உரையாசிரியன்பார் யாரும் அதன்கண் மேற்கொள்கொண்டு தம்முறையிற் குறித்திடாமையானும், சங்கத்தார்காலத்து அகவற்செய்யு ளமைப்பிற்குங் கல்லாடவகவுற்செய்யு ளமைப்பிற்கும் வேறுபாடு பெரிது காணக்கிடத்தலானும் பிறவாற்றாணும் கல்லாடனால் சங்கத்தார்காலத்தாதல் செல்லாதென்புதூஉம்,

மெய் தலவிளக்கம்.

செந்தமிழ்காட்டின் கட்டபரவிபுவாவும் ஞானசுகரத்தி னருமைபெருமையித் தன்னடித்தென்றியும் புகழமாட்டுவேழல்லேம். அதன்கட் சீவவல்லபண்டிதர்ணாடுவெழு தப்பட்ட உயர்தரவிஷயங்கள் பல்லோர்க்கும் பயன் தருவனவாமென்பது அதனைப் படிப் பார்த்தேன்குதோன்றும். அச்சிரியபத்திரிகை எம்போன்ற சிற்றறிவினர்க்கு அறிவுவொ ளுத்தி இந்நிலவுலகின் யாண்டும் பரவீன்றும்நின்று நிலவத்திருவருளைச் சித்திகின் றோம்.

அவாவொன்றே மேற்கொண்டு இத்தகையமாட்சிநிறைந்த பத்திரிகைவாயி லாய் எம் புல்லறிவுக்கெட்டிய சிறியதோர் வியாசத்தையெழுத்தானிந்தே மாயினும், பெரியோர் சொற்கவைபொருட்சுவை குன்றிய விதன்கண் குறைகாணுதெம்மைக்கடைத் தணிக்கவேண்டுகின்றோம்.

மெய்தீநலவிளக்கம்: மெய், நலம், விளக்கம் ஆகிய மும்மொழிணைடல்கிய ஒருதொடர். இவற்றில், மெய்யெனினும் உடம்பெனினுமொக்கும், கலமெனினும் சுகமெனினுமொக்கும், விளக்கமென்பது விளக்கிக்காட்டுவதொன்றும். ஆகவே ஐயம்பின் சுகத்தைப்பேணியொழுகும் விதியை விளக்கிக் காட்டுவதான் இப்பெயர்த்தாயிற்று. அந்நேல், சரீரகசும்பேணுவதவசியமாமேவெனின், மக்கட்கு ஆன்மாசரீரமென விரண் ணெவேனும், ஆன்மாவின்றிச சரீரமியங்கவும், சரீரமின்றி ஆன்மா வியங்கவும் கூடற் பாலனவல்ல. ஆன்மாவுக்கறிவே சிறந்தது. யாந்திருவருளைச்சித்திக்கவும், பிறர்க்குதவ வும், நமக்குரிய தொழிலை யெட்டுணையுங் குறைவின்றி யியற்றவு மறிவே காரணமாக். ஆகையான், இத்துணைசெறிப்பினதாகிய அறிவைப்பெருக்கச்செய்வது நம்மொவ்வொரு வருக்குமின்றியமைபாக் கடப்பாடாம். சரீரகசும்பேணுது பல வேறுதூய்விற்செய்து கலைகள்நற்றுக் கல்வியறிவை வளரச்செய்வோமென்பாருளராலோவெனின், அந்நன்று. என்னே? அங்ஙன முறைப்பறேற் சுவரின்றிச் சித்திரம் வளையப்புகுவாரின் பெற்றியடை வா்; அறிவு சரீரத்தாட்டுறெருமித்து அபிவித்தியடையற்பாலது. சரீரகசத்தைக் கவனி யாது பன்னாட்டிணியுற்றுப் படுகிடையாய் வாழ்நாளெல்லாம் துன்பத்திலே செலுத்தப்பவ ரெங்ஙனமறிவையோங்கச்செய்வர்? சரீரபலங்குன்றக்குன்ற அறிவின்விரிவுங் குன்று மென்பதறியார்யாரோ! உடல்வலியுள்ளவன் ஊன்றிய அறிவைக்கொள்வான்; அஃதில்லா தான் பேதையனாவான்.

பினிகள்திதியினூதல், தற்செயலாலாதல், பேய்க்கோளாற்றினூ லாதல் வருமென்றுணாக்கும் பேதையருமுளர். அவனன்றியணுவும்சையாதாகையான், நோயும்வ ளுலேவப்படுவதெனின், யாம் என்செய்வோம், பட்டே தீரல் தகுதியென்றுணாய்நாரு முளர். யாம் சுகதேகிகளாகவும், மனவெழுச்சியுடையவர்களாகவு மிருக்கக் கூடவுள் ளினும் புவதின்றோ? அவனாற் படைப்புண்ட இயற்கைப்பொருள்கள் யாவும் நம்பெருகுட்டே யமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் நற்குணந் தீயகுணமிரண்டுமுள. அப்பொருள்சரீரத் தக்க வாறு கையாடாமல் வீணிலவைகளை யழித்தலால் என்றும் யாம் நோயுற்றுத், துன்புறு கின்றோம். கொழுந்தவிட்டெரியும் விளக்கைக் கைப்பற்றமுயன்றமுழந்தை நன்கை கூடப்படுதலால் கையைவாங்கிக்கொள்வதுமன்றிப் பின்னரங்ஙனஞ்செய்யத் துணிதலு மில்லை. அதுபோன்று வருத்தம் நோயினரும் ஓடாததேவேதும்ன்றித் "காரணத்தைத் தேடி அதனைவிலக்கியொழுக முயலுகின்றனர். இவ்வாறு நோயைத் தள்ளற்கும் கொள்

என்றும்புமாயி இயற்கைப்புறப்பொருள்கடாம் யாவை? அவை எவ்வாறு சகவழிகளை யேற்றவும் தாழ்த்தவும் வல்லனவாமென்பதையெடுத்துணர்க்கப் பெறுவ திவ்விஷயத்தின் கருத்தாமென்றுணர்க.

இனி, புறப்பொருள்களை இரண்டுகூறகவருப்பாருமுள். அவை: வாயுமண்டலம், நீர், பலவேறுணவுப்பொருள்கள், மா, புட்கள் முதலியவும் பிறவுமாகிய அசையும் பொருள்களும்; நிலம், புல்பூண்டமுதலான தாவரவர்க்கங்கள் இல்லங்கள் முதலியவும் பிறவுமாகிய அசையாப்பொருள்களும். இனி, சாத்திரவழியாக ஆராயுமிடத்து எவ் லாப்பொருள்களும் கனபநாரீத்தங்க்கள், நீரவபநாரீத்தங்க்கள், வாயுபநாரீத்தங்க்கள் என முப்பகுப்புண்டயனவாம். இவற்றுள்ளும் வாயுபநாரீத்தமாமெண்டலமே டிக்கட்கு நிரம்ப அவசியமுடையதாகும். என்னை? உணவின்றி நாலுந்துநாளும், பாணமின்றி ஒரு நாளும் உயிர் பிழைக்கினும், வாயுமண்டலமின்றி யோணாத்துநிமிஷமு முயிரோடிருப்ப தீரிது. தாய்க்கருப்பையினின்றி புறந்தோன்றின ஒருமுழவி, பிராணனுக்காதரமாக அக்கருத்தெடுக்கின்றவது வாயுவேயாம். நாம் பிறப்புமுதலிதப்புவாயும், விழித்திருப்பினும், தங்க்கினும் இடைவிடாமல் வாயுவையுள்ளிழுத்தும் புறம்போக்கியும் வாழ்கின்றோமாத லால் அது நம்மவர் உயிர் வாழ்க்கைக்கெவ்வளவு அவசியமாமென ஈண்டு விசித்தூணாக்கப்படுவது அநாவசியமென விடுத்தேம். ஆயினும், அசசிறந்த வாயுமண்டலம் மிகவும் மாசுற்றிருக்கவேண்டாமென்பது கவனிக்கற்பாலதாம். என்னெயெனின், இப்புமண்டல மனைத்தும் பரந்துறாறுமைல் ஆழல்கொண்டு அசைந்து திரியும் வாயுமண்டலம் மக்கட் டென்றே அமைந்திருக்கையில் எங்கனமசுத்தமாகுமென்று வினவுவார்க்கு அஃதசுத்தம் பெறுமாமென்பது காட்டிலிடுப்பாம். மக்களானும் எனைப்புறப்பொருளானும் அசுத்தம் பெறுகின்ற வாயுமண்டலந்திரும்பவு மப்பொருள்களானே சுத்திகரிக்கப்படுவதெங்கன மாமென்பது ஈண்டுக்காட்டுவாம். அதைமுற்றிலும் ஈண்குணரும்பொருட்டு வாயுமண்டலத்தினியல்பு இனைத்தென ஆராய்வாம்.

வாயுமண்டலத்தின்கண்ணுள்ள சுத்தவாயு, நிறம்கவை நூற்றுமுதலியனவின்றி, நிறை, அளவு, விரிதல்முதலான குணங்கள்பெற்றுளது. அதன்கண் தொகுப்பாயுள்ள வாயுக்களாவன: உயிரீவாயு, உப்புவாயு, கரிவாயு, நீர்வாயு என்பனவாய். இவைகளில் உயிரீவாயுவே அதிமுத்தியமானது மவசியமானதுமாம். உயிர்களுக்காதாரமாவதிவ்வொன் றேயென்றுதெளிக. இஃதின்னி உயிர்கள் ஒருகணமும் பிழைத்திரா. நெருப்பிற்குங்கார ணமிதுவே. நாம் நாடோறு மருந்துகின்ற நீரும் உயிர்வாயுவின் சம்பந்தத்தினாலே யேற் பட்டுளதாம். 9-பங்குநீரில் 8-பங்கு இவ்வாயு உண்டென்றே உணர்ந்துகொள்க.

இனி, உப்புவாயுவின் றண்மையென்னவெனின், வாயுமண்டல மடங்கலும் உயிர்வாயு ஒருபங்கானால் உப்புவாயு நாலுபங்குதிசமுளதாம். இவ்வாயு உயிர்வாயுவுடன் கலந்திராவீடின, இவ்வுலகின்கண்ணுள்ள எவ்லாப்பொருள்களுமுடனே நீராயப்போரு மென்பது நிச்சயம். உயிர்வாயுவின் வலியைத் தணிப்பதற்கென்றே கடவுளிகை இப்பிர பஞ்சுத்திலமைத்து வாயுமண்டலத்திற் பொருத்தினுரென்று நாம்கோடற்பாலது. அவரது ழுணமும் மாட்சியுமித்தண்மையவாமென அறிவீனராகிய யாமளந்தரிய மாட்டுமெவல் லேம். உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்ப்பொருள்கண்மாட்டும் இவ்வாயுவை மிகுதியுக்காண வாம். தீக்கொழுந்தையினுட்புருத்தினால் அஃதடையேணீந்துபோகாநிற்கும்.

இனிக்கரிவாயுவென்னவென்றாராய்வாம். வாயுமண்டலத்தின் எப்பகுதியிலே ணும் சிறிதளவு வாயுவை எடுத்துப்பிரித்துச் சீர்துக்கின் 2500 பங்கிலிஃதோர் பங்கா

கக்காணப்படும். இதனைப்பற்றி திருவெண்ணையெனின், உலகியற்பொருள்கள் யாவும் கரியென்ற ஓர்முதற்பொருளாயுண்டகியதாம். அவைகள் தீப்பற்றி எரியுங்கால் இக்கரி, அவைகளின் மந்தைய அம்சங்கரிவின்று வேறுபிரிக்கப்பட்டு வாயுமண்டலத்தின் உயிர் வாயுவோ டொற்றித்துக் கரிவாயுவைப் பயப்பதாமென அறிகின்றோம். இது மற்ற வாயு வினும் மிக்க நிறையுள்ளது. உப்புவாயுப்போன்று இதுவும் கெருப்பெரியப் பண்ணாறு. மக்கள்முதம்போக்கும் வாயு, பூமியினின்று வெளிப்படும்வாயு, எரிமலை அடுத்தவாயு முதலியன இவ்வாயுவை மிகுதியும் உடையனவாம். மேலேகூறிய அளவோடுவாயுமண்டலத்தில் இது பொருந்தியுள்ளதாயின், மக்கட்கோர் தீங்கும் பயவாதாமெனின்,—அற்றன்று 'அளவுக்குமிஞ்சிய அமுதம் நஞ்சாம்' ஆகையான். இவ்வாயுதன்னளவுக்கோர் சிறிதேனும் அதிகப்படின உடனே பலவேறு பிணியையும் தேகவலிக்குறைவையும் பயப்பதொன்றாகுமென்க.

இனி, நான்காவது அம்சவாயுவாகிய நீர்வாயுவென்பது எண்ணையெனின் கூறுவாம். தண்ணீர் நிறைந்த ஓர்கலத்தை வாயுமண்டலத்தின்கண் வைப்போமாயிற் கொஞ்சம்கொஞ்சமாக நங்கட்புலனுக்குத் தோன்றாமலே அக்கலத்தின்கீர் ஓர்துளியுமின்றி மறையுமாறு காணப்படும். கடன்கும் அருவிநீரும் ஏரிநீரும் அத்தன்மையனவையாகும். சூரியற்றின் கதிரால் ஆவியாயெழும்பிய இவ்வாயு, வாயுமண்டலத்தால் இழுத்துக்கொள்ளப்படுவனவாம். முகிலும், பனியும், மழையும் உண்டாவதற்குக் காரணமுயிதுவேயாம். இந்நீராவியினளவு சிதோட்டின நிலையைச்சார்ந்துநிற்கின்றது. அஃதெவ்வாறெனின், வெயில்வெப்பம் மிகுந்திருக்கும் நாளில் நீர்வாயு அதிகமாகளமுப்பப்பட்டும், குறைந்த நாளில் குறைவாக எழுப்பப்படுவதுமாம். ஆகையானே, நம்மவர் உரக்கவெயிற்காய்ந்தால் அன்றமழையை எந்நீரோசுகின்றனர். இந்நீர்வாயுவின்றி மக்கள் தேகமும் புல்பூண்டுகளும் உலர்ந்து வற்றிப்போம். ஆகையால் வாயுமண்டலத்தொருப்பின் அம்சங்களாகிய உயிர்வாயு, உப்புவாயு, கரிவாயு, நீர்வாயு என்பவைகளின் தன்மை இன்னவென ஒருவாறு ஆராய்ந்தோம். ஈண்டுமேலும் விரித்துணாப்பிற் பெருகுமெனவிடுத்தாம் இதுநிற்க.

இனி, வாயு, நிறை, அளவு, விரிதல் முதலிய குணங்கள் உடைத்தென்றுமுன்னரே கூறியுள்ளோம். மூன்றாவதுகுணமாகிய விரிதல் ஒன்றையே ஈண்டு ஆராய்வது அவசியமெனக்கண்டு ஏனைய இரண்டினையும் விரியாது விடுத்தாம். வெப்பத்தால்பொருள்கள் விரிவடைகின்றன; குளிர்ச்சியால் சுருங்குகின்றன என்பது அறிவோமன்றோ? அஃது அவ்வாறாதல் ஓர் உதாரணத்தால் விளக்கிக் காட்டுகும். கொல்லன் சக்கிரத்தினின்று கழன்ற ஓர் இருப்புப்பட்டையை அந்நுடன் பொருத்தவிரும்பின் முன்னர் அப்பட்டையை யனலிற்காய்ச்சியின்னர் அதனுட்சக்கிரத்தைப் புகுத்திச் சுற்றிலும் தண்ணீர்வார்க்கின்றான். இதையுற்றுநோக்குங்கால் நம்மாராய்ச்சியிற் ரேன்றுவதியாதெனின், வெப்பத்தினால் விரிதலைப்பெற்றுச் சக்கிரம் தன்னுள்ளடங்கவிலடங்கொடுத்துப் பின்னர்க்குளிர்ச்சியினால் சுருங்கி அதையிறுசுப்பற்றிக்கொள்ளும் துப்பத்தையறிவதொன்றும். அவ்வாறே பூமியின் ஒருபாகத்தின்வாயு வெப்பமடைந்து விரிதல்பெற்று இலேசாகி மேலேசெவ்வலச்செவ்வல் அப்பகுதியை நிரப்பப்பெறப்பக்கத்திலுள்ள புதிய குளிர்ந்தவாயு விணாந்துசெவ்வலத்தென்பதைத் தெளிவாயறியலாம். ஆகவே, நமதில்லங்களிலும் .இத்தன்மைய இயற்கை விதிகள் நாமறியாமலே ஓய்வின்றி நடந்துவருமாறும் பின்னர் ஓரிடத்துத் தெளிவுறக்காட்டுவாம்.

இனிவாயுமண்டலம் அசுத்தமாவதென்பதும் என்று விசாரிக்கப்படுவாம். நம்மைச்சுற்றியிருக்கும் சாதாரணவாயு முன்னேயுரைத்த தொகுப்பாயுள்ள வாயுக்களைத்

தள்ளுதல்தென்கொண்டிருப்பதும், அளவுக்கதிகமாய்க் கரிவாயுவானும் அழுதிய விசை குடிபுல், பூண்டு குதலியவற்றின் அணுக்களானும், கரியோடுகடிய அழுந்து வடிக்களானும், கட்டிலுக்குத் தோன்றாத தரி, தரும்பு துண்டிய புழுக்களானும், அங்கணத்தினின்று வெளிப்படுவாயுக்களானும், இன்னும் சொல்லற்கரிய பலவேறு அசுத்தங்களானும், நிரம்பப்பெற்றுள்ளதாமென உற்றுணர்வார்க்கு இனிது விளங்கும்.

இனி, இவ்வாறு அளவுக்கதிகமாக அசுத்தங்களுண்டாவதன்காரணங்கள் பல உடையனும், ஈண்டு அவற்றுள் ஒருசில எடுத்துக்காட்டுவாம். நமது நெருசில் எண்ணிலடங்கலானுத்துவாரங்களைப்பெற்ற சுவாசப்பை ஒன்று அமைந்திருக்கின்றது. வாயினுட்பக்கியிருந்து ஒருசுவாசக்குழாய் இப்பையினுட் செல்லுகின்றது. நாமுட்கொள்ளும் வாயு நர்சிவழியானும் வாய்வழியானும் இச்சுவாசப்பையினுட்கென்று அத்துவாரங்களை நிரப்புகின்றது. இப்பையைச்சுற்றிமெல்லிய இதழ்போன்ற நஞ்சுசையினுட்பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றிய அநேக இரத்தக்குழாய்கள் யாண்டும்பரந்துகிடப்பதைக்காணலாம். தேகமெங்குமுள்ள அசுத்தவாயுக்கணிதைந்த இரத்தம் இக்குழாய்களை நிரப்பினார். தவருகின்றதையும்பார்க்கலாம். இவ்வாறுவாயுவும் இரத்தமும் மெல்லிய தசையினுடைய பிரிக்கப்பட்டுச் சமீபித்தணைய. அன்னப்புள் எங்ஙனம்பாலும் நீரும் கலந்தபானத்தில் பாலைநீரின்னிறும் பிரித்துப்பருகும் இயல்பினதோ, அங்ஙனமே இவ்விரத்தம் வாயுவின் தொகுப்பினுள் ஒன்றாகிய உயிர்வாயுவைப்பிரித்துத் தான் கவாந்து, தன் அசுத்தங்களை வாயுவுக்கீந்து போதரும் இயல்பினதாயிருக்கின்றது. இச்செயல் இத்தகைய விநோதமாயின் இதனை இயக்குகின்ற பரமான்மாவின் துட்பொனத்துக்கோளவுண்டோசொல்லுமின்! இதுநிக.

இனி, இவ்வாறுவெளிப்போந்த வாயுவின் தன்மைஇன்னதென ஆராயப்புகின், இதன்கண்ணுள்ள கரிவாயு இயற்கைக்கு தூறுபங்குக்கு மேற்பட்டும், நீர்வாயுமிருந்தும், உடலிற்கொள்ளத்தகாத அழுக்குகள் பலவாயுவும் விரலிக்கிடப்பதைக் கண்டுணரலாம். ஒருசிறிதில்லின்கட்ட பவர்ஷடிச்சிறிதுகாலங்கழிப்பரேல், அவர்களுக்கோர் வகையான இளைப்பும், மயக்கமும், தலநோயுமுண்டாவதைக் காண்போம். கற்கத்தாவில் இருணிதைந்த ஞ்சிற்றறையிலோரிரவில் 46-மக்களடைபட்டுக்கிடந்து மற்றைநாட்காலையில் தளர்ந்தயிர்த்தோர் இருபத்திலுமவராவாறு நாம் சரிதவாயிலாயறிகின்றோம். இச்சரித நிகழ்ச்சி அசுத்தவாயுமண்டலத்தினால் வருங்கேட்டையுணர்த்துமோர் அத்தாகழியாகுமெனின் வேறுகூறுவதென்னி? கரிவாயுவொன்றே இக்கேட்டைப் பயந்ததாமெனின், அற்றன்று; போதுமான உயிர்வாயுவின் அளவுகுன்றியதனாலும் வெளிவந்த கந்தகத்துக் கொப்பானவிஷவாயுக்கள் முதலியனவற்றின் சேர்க்கையானுமே அது நிகழ்த்ததென்றுணர்ப்பாற்று.

இனி, ஒருகண்ணாடியைக் கையிற்கொண்டு, அதில் மூச்சுவிடுவோமாயின் அக்கண்ணாடி யிரம்பப்பட்டு மங்குதலைக்கண்ணாறுகின்றோம். ஆகையான், யாம்புறம்போக்கும் வாயுவின் கண் நீர்வாயுமிகு முண்டென்று தெளிந்துணர்க.

மக்கள் இரவுசுவாசத்தைத் தாங்கும் ஓரையில் மற்றநாட்காலையில் ஒருவன் சுவாசத்திலிருந்து திறப்பாலாயின், ஆண்டு ஒருவகையான நாற்றமுண்டாவதில் புணர்வான். சுத்தவாயுவுக்கு எந்தமென் தருணமில்லையாகவும் இந்நகற்றம் அல்லிப்புகள் கண்ணுள்ள வாயுவுக்கமைந்ததெவ்வாறெனின், இரவெல்லாம் அல்லிப்புகள் புறம்பெய்க்கியவாயுவின் அசுத்தமும் ஆங்குநிறைந்தன்க சுத்தவாயுவினுப்புவையுழிந்து அசுத்தமாகியிருப்பதேயுமென உணர்ந்துகொள்க. இவ்வாறெல்லாம் முணர்ந்தும், அத்தோடிக் கம் -

மலருள் ஒருவன் பிணியுற்றிருப்பானேல் தமரெல்லாமவனைச் சூழ்த்துவின்து அணையித்
சுத்தவாயு விசுவனைத்தடுத்தித் தம்மனைத்தவாயுவை அவன்பால் விடுத்து அந்நு கையில்
பின் நீக்குமுயினா ஒருகாசிற் போகச் செய்குது வேண்டவைவன்றோ ?

இனி நீ மூண்டெரிவதனூடே, காரிப்பொருளிறுள்ளகரி, வாயுண்டெரித்திரி
கூப்புவேடு சேர்ந்து கரிவாயுவேடு நம்மிலைத்தெதல்லாம் பார்த்துலாயும்: அழிவுற்ற புல்
பூண்டுமுதலியன உயிரிவாயுவேடு சம்பந்தமுறுதலால் உப்புவாயு சம்பந்தமுண்டையல்
யுக்களும், கரிவாயுவும் இவைபோல்வன் பிறவு மூண்டாவதற்கிட மூண்டாகின்றது. அங்
கணத்தினின்றி புறப்படுமியிக்க தூக்கத்திமுள்ள கத்தவாயு, வேறு பல ச்சுவாயுக்கள்
முதலியவற்றை யனவின்றி யுண்டுபண்ணும். இவ்வாறு வாயுமண்டலம் யாண்டும் அசுத்
தமாவதால் வருந்திங்கு யாதென வினவுவார்க்கு அது பல வேறு பிணிகளைப்பலப்பதானு
மென விடுப்பாம். இத்தீமையால் வருடும் நோய்கள் பலவுளவேனும், ஈண்டுச் சிலவற்
வைத்தத்து சொல்லுவாம்; அவையாவன இருமல, ஊசம், கயம், சரம், முறைக்காய்ச்சல்,
வயிற்றுமடோக்கு, மலக்கட்டு, வயிற்றுணைசசல், பலக்குறைவு, தொண்டைப்புண், பெரு
மூச்சு, மேல்மூச்சு முதலியனவும் பிறவுமாம். இத்தன்மையவான நோய்களுக்கிடமாகிய
வாயுமண்டலத்தைச் சுத்திசெய்ய முயல்வதெவ்வளவு அவசியமென்றுணர்ந்தவாறு
செய்யும் வழிகாண்க.

இனி நம்மல் முயற்சியாலொருவாறு வாயுசுத்திகரிக்கற்பாலதெனினும் இன்ற
வன் இயற்கையிலேயே யனேகமுறையால் அதனைச் சுத்திசெய்யுமாறு காட்டுவோம். புல்
பூண்டுமுதலிய தாவரவர்க்கங்களானும் காற்றோட்டத்தினாலானும் மழை பனியினால்
னும் ஒரு வாயுமற்றொன்றோடு கலத்தலானும் பூமிக்குப் பொருள்களைத் தன்னிடம் இழு
க்கும் சக்தியுடையதலானும் வாயுமண்டலம் சுத்தியடைகின்றது. புல்பூண்டுமுதலிய தா
ரங்கள் ஞாயிற்றின் ஒளியில் கரியைக் கரிவாயுவினின்றும் பிரித்துத்தான் உட்கொண்ட
உயிரியைவை வெளிப்போக்கும் சக்தியுடையதாகின்றது. ஆகையால் புல் பூண்டுகள் கரி
வாலின் பெரும்பாக்கத்தைத் தன்னையக்கத்தால் ஒழித்து உயிரியைவைப் பெருக்கச்செய்து
அது வாயுமண்டலத்தோடொற்றித்து மக்கட்டுப் பயன்படச்செய்யுத்தன்மை மிக துடி
மான முதல்வன் மகிமையை உணர்த்துமாறு அறிக. காற்றோட்டத்தினால் ஆவது என்
வெனின், யாம் முன்னர்க்கூறியவாறு, நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ளவாயு இலேசாகி உயர்ச்
செல்லுத்தோறும் புதியதும் குளிர்ந்ததாகிய சுத்தவாயு நம்மீது விசு நமக்குச் சுத்ததை
யுண்டுபண்ணுகின்றது. இனி வாயுமண்டலத்திற் பார்த்து திரியும் தானொருமபு கண்ணு
க்குப் புலப்படாத தண்புழுக்கள் முதலியனவும் மற்றும் ஆடி ஒடித்திரியும் அணுப்போ
ன்ற பொருள்களும் மழைபனியினால் அடிபட்டு நிலத்தில் தாழ்த்தப்பட்டதெ தண்ணீர்
வெள்ளத்தாலப்பாற்கொண்டு விழுத்தப்படுகின்றன.

மூ. நல்லதம்பிப்பிள்ளை.

தமிழ்வேதபாராயணத்தடைமறுப்பு.

மதுணர்சில்லா பெரியருள்தாலுகாவைச்சேர்ந்த மின்னமணரிஸ்இவ்விருட்டும்
வைகாசியை நடந்தபிரமோற்சவத்தில் சுவாமி விதிக்குடையுருத்தருளிவருவாராதத்தில் அல்
சே-உள்ள வெதின்டிபெற்ற-வேளாளர்கள் தயிடுவெறையி- தேயுத்திருச்செய்தார்பு
பாராயணம்மணர்சில்லாக்கொண்டேர் தாரன்: வருவாராதத்தில் சுவாமி பிரமோற் அச்செய்தார்பு

தில் எழுந்தருளுங்காலத்தில் எங்களுடைய அக்கிரகாரத்தில் இவ்வோளர்கள் தமிழ் வேதபாராயணம்பண்ணி வரக்கூடாதென்றும் அச்சொற்கள் எங்கள் காநிலேவீழ்க்கூடாடுதன்றுஞ்சொல்லி போலீசு இனிசுபெக்டர் மாஜிஸ்ட்ரேட் இவர்கள் சகாயங்களைக் கொண்டு லாவுக்கு விரோதமாய் ரோட்டிசுகொடுத்து தமிழ்திருக்கின்றார்கள். சந்தார் வீதியில் சவாமிக்குப்பின் அவரவர்கள் கடவுளைத்தோத்திரம்பண்ணிக்கொண்டு வருவதைத் தடுத்தற்கு இவர்கள் உரியரல்லர். நமது ஸ்மார்த்தப்பிரமாணர்கள்செய்த அறியாமைச் செய்கை அந்தோ கொடிது! கொடிது! இதுநிந்த.

சிவபிரான்செய்த காமிகாதி ஆகமவிதிப்படியே உற்சவம் பூசைமுதலிய கிரியைகள் ஒவ்வொரு சிவாலயங்கள் தோறும் நடத்தப்பெற்றுவருகின்றன. இவ்வாகமம் எங்களுக்குப் பிரமாணமில்லையெனக் கூறுவாராயின் அவ்வாகமவிதிப்படி நடக்கின்ற ஆலயங்களில் இவர்கள்போய் வணங்கவும் உற்சவங்களில் சிவபிராணைத் தங்கள் வீதியில் வரவழைக்கவும் ஆதிசைவர்களைக்கொண்டு தீபாராதனைசெய்யல்க்கவும் அவர்கள் கையில் விபூதிவாங்கவும் உரியரல்லர். வைதிகரிலொருசாரார் வேதம்பிரமாண தூல் என்றும் சிவாகமம் பிரமாண தூலன்றென்றும் சைவரிலொருசாரார் சிவாகமம் பிரமாண தூலென்றும் வேதமதுபோல்வதொர் பிரமாண தூலன்றென்றும் கூறுவர். நீலகண்டசிவாசாரியார் அப்பயதீக்ஷதர்முதலிய ஆசிரியர்கள் நீலகண்டபாடியம் சிவாதித்தமணிதீபிகை சிவத்தத்துவலிவேகம் முதலியவற்றில் அவ்வைதிகணாமறுத்துச சிவாகமப்பிரமாணியம் வலியுறுத்துணாத்திருக்கின்றார்கள். வேதமும் ஆகமமும் தம்முள் வேறுபடா. வேதசிவாகமங்களுக்கு பேதங்கண்டிலேம் வேதத்தான் சிவாகமம் இரண்டுக்குக் கர்த்தாஒருவரே ஆதலாலும் ஒருபொருளுடையனவாதலாலும் இரண்டும் பரம்பிரமாணங்களே“வயத்துவேத சிவாகமயோர்பேதம் | நபஸ்யாமவேதோபிசிவாகமம்” வேதத்தில் விபூதிதாரணம் உருத்திராகத்தாரணம் பஞ்சாட்சரசெபம் சிலலிங்காரச்சனம் திரயானம் செபம் திரிபதார்த்த லக்ஷணங்கள் பஞ்சப்பிரமம் பிரணவம் பிராசாதமந்திரம் கூறப்பட்டிருப்பதுபோல ஆகமத்திலும் விரிவாய்க்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வேதங்களுக்கு ஈசுவரன் எப்படிக்கர்த்தாவோ அப்படியே காமிகாதி ஆகமங்களுக்கும் கர்த்தா ஈசுவரன் என்று சூதசம்மிதை சிவமான்மியகண்டத்தில் முதலாவது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சூ த ச ங் கி தை

சுலோகம்

காமிகாதிப்பேதஸ்யயதாதேவோமஹேஸ்வரஃ
ததாஸர்வபுராணாம்கர்த்தாஸத்யவதீஸு-தஃ”

ம னு ஸ் மி ரு தி

ப்ரத்யக்ஷமதுமாநஞ்சசாத்தரஞ்சலிப்பியாகமம்
த்யம்ஸு-வதிதம்கார்யம்தர்மவலித்திமப்பி-வலிதேதி”

சூதசங்கிதைமை ஸ்ரீசங்கராசாரியர் பதினெண்முறைபார்த்துப்பாஷ்யஞ்செய்தார் என்று ஸ்ரீவித்தியாரண்னியசுவாமிகள் சூதசங்கிதா தாற்பரியதீபிகையில் கூறியிருக்கின்றார்கள்-

அற்றேஸ் வேதம் நித்தியமென்னுஞ்சருதிகளோடு முரணும் யிறவெணீர், ஞானோது; நித்தனூதிய; பரமசிவஞற்செய்யப்பட்டமையானும் இறுதிக்காலத்தப் பரம விரிவிட்டதொடுகிய : வேதம் -பண்டப்புக்களதது மூன்போலவே தோன்றுதனானும்

ரித்தமென்றுபசரித்துக்கூறப்படுமானால் நித்தமென்பதும் இங்குத்தேயப் பற்றியென்க. அங்கனமல்லாக்கால் வேதம் பரமசிவனாற்செய்யப்பட்டது என்னுஞ்சூத்திரிகளோடும் அட்டாதசலித்தைக்கு முதற்குத்தாவாகிய இச்சூவபானி என்றத்தொடக்கத்துப் புராணவசனங்களோடு முரணுமாற்றிக. வேதம் அறிதற்கருவி.வித்தை பதினெட்டாவன இருக்குமுதலிய வேதான்கும், சிக்கை கற்பகுத்திரம் வியாகரணம் நிரூபித்தம் சந்தோவிசிதி சோதிடமென்னும் அங்கமாரும், புராணம் நியாயதூல் மீமாஞ்சை மிருதி யென்னுமுபாங்கான்கும், ஆயுள்வேதம் வில்வேதம் காந்தருவவேதம் அருத்ததாலென்னுமிருக்குமுதலியவற்றிற் குபவேதான்கும் எனவிலை. இவற்றுள் வேதான்கும் பிரம காண்டமும் பிரமஞானத்திற்கு நிமித்தமான கருமகாண்டமும் முணர்த்துவனவாம். சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமாயடங்குமென்பர். இப்பதினெட்டுவித்தைகளுள் சிவாகமம் கூறப்படவில்லையெனின் அப்பயதிகூதர் புராணசுபத்திற் சிவாகமமும் அடங்குவனவாமென்று பொருள்படுத்தினார். வேதங்களை யெடுத்தல் படுத்தல் முதலிய விசை வேறுபாட்டானுச்சரிக்குமாறுணர்த்தவது சிக்கை வேதங்களிற்கூறல் கருமங்களை யுட்குக்குமுறைமை யுணர்த்தவது கற்பகுத்திரம். வேதங்களினெழுத்துச்சொற்பொருளியல் புணர்த்தவது வியாகரணம். வேதங்களின் சொற்பொருளுணர்விப்பது நிரூபித்தம். வேத மந்திரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின்பெயரும் அவற்றிற்கு எழுத்து இணைத்தென்றலும் உணர்த்தவது சந்தோவிசிதி. வேதத்திற்கூறல் கருமங்கன்செய்தற்குரிய காலவிசேடங்களை உணர்த்தவது சோதிடம். இங்கனமாகவின் இவையாரும் வேதத்திற்கு அங்கமெனப்பட்டன பரமசிவன் உலகத்தைப்படைக்குமாறு முதலாயினகூறும் வேதவாக்கியப்பொருள்களை வலியுறுத்து விரித்துணர்த்தவது புராணம். இதிசாகமமும் ஈண்டடங்கும் வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற்குகூலமான பிரமாண முதலியவற்றை உணர்த்தவது நியாயதூல். வேதப்பொருளினின்றும்பரிய முணர்த்தற்கு அதுகூலமான நியாயங்களை ஆராய்ச்சிசெய்துணர்த்தவது மீமாஞ்சை; அதுபூருவமீமாஞ்சை உத்தரமீமாஞ்சையெனவும்முன்னையதுவேதமெனவும் பின்னையது வேதாந்தமெனவும்படும். அவ்வவ்வருணங்கட்கு நிலைக்குமுரிய தருமங்களை யுணர்த்தவது மிருதிதூல். புராணமுதலிய நான்கும் வேதத்திற் குபாங்கமெனப்படும். எல்லாம தட்டித்தற்குச் சாதகமானயாக்கையை கோயின்றி நிலைபெறச்செய்வது ஆயுள்வேதம். பகைவரானலிவின்றி யுலகங்காத்தற்கு வேண்டப்படும் படைக்கலம் பயிறலையுணர்த்தவது வில்வேதம். எல்லாக்கடவுளர்க்கு முவகைவரசெய்யுமிசைமுதலியவற்றை யுணர்விப்பது காந்தருவவேதம். இம்மைக்குமறுமைக்கு மேதுவாகிய பொருள்களையீட்டு முபாயமுணர்விப்பது அருத்ததூல். இவைகான்கு முபவேதமெனப்படுமென்றுணர்க. வேதமெனப்படும் பூருவமீமாஞ்சை பன்னிரண்டுத்தியாயமாகச் சையிரிமுநிவிராற் செய்யப்பட்டது. வேதாந்தமெனப்படும் உத்தரமீமாஞ்சை நான்கு அத்தியாயங்களையும் பதினாறுபாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐஞ்சூற்றைம்பத்தைத்து சூத்திரங்களையும் உடையது. இந்த வேதாந்த சூத்திரம் வியாசமுநிவிராலே துவைதவாக்கியரூபமாகச் செய்யப்பட்டது. என்னை வேதத்தைமூலமாகவுடைய சிவாகமசாரபூதமான பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையுடைய சிவஞானபோத சாஸ்திரத்தை திருநந்திதேவர் அடைந்ததுபோல மதவந்தரங்களிலே யுகத்தோறும் உண்டான வியாசமுநிவர்கள் பரம சிவஞானசித்தியின்பொருட்டு தியூகிருத்திராக்ஷங்களை உடல்முழுவதும் அணிந்தவர்களாகித் திருக்கலைசமலையையடைந்து சிவபிரான் திருவடித்தியானத்தினாலே அப்பெருமானிடத்தினின்றும் சூத்திரங்களை அடைந்து பிராமுணியவாதங்களைச் செய்கின்றார்கள் என்றும் இவ்விடத்திலே சூத்திரங்களைப்பது சிவஞானபோதசாஸ்திரத்து வாதச்சூத்திரங்களே பாணினிமுநிவர் அகஸ்தியமகாமுநிவர்

முதலியோர்களால் ஆடையுடைய மகேசுவர சூத்திரத்திரமிடஞ்சூத்திர முதலியவைகளால் உபநிடத சிந்தார்த்தத்தை அறிதற்குக்கூடாமையால் என்றும் மகனியலினர் இவற்றிய வித்தியாவிரும்பிலே கூறப்பட்டமையால் துவைதலாக்ஷிய ரூபவேதாந்த சூத்திரத்துக்கு அவ்வாறே பூதீசுண்டவிராசாரியர் பதி பக பூசு மென்னு முன்பொருளும்முத்திரியிலுயினு முன்னமையினங்க முதலிலே பாஷ்யஞ்செய்தார். சங்கராசாரியர் வைவதித்தந்தத்தில் உண்மைக்கருத்துடையரயினும் மாயாவாதிதன் வேண்டினோருக்கு இவைகள் தமது வித்தியாசாமித்தியம் விளங்கக் கேவலாத்தாழிதரமாகப் பாஷ்யஞ்செய்தார்.

ம க ர ப ர த ம்

எனங்க்யயோகபரஞ்சராந்ரம்வேதாபாகபதமத்ததா |
 ஐஞானாயேதாநிராஜநூலேநகமந் தவ்யாநிஹேதுபி” என்பதனால் சிவாகமம் பிரமாணமென்பது சித்தித்தது. சிவபிரான் உமாதேவியாருக்கு உபதேசித்தருளிய பரமேதிசாகமாய சிவாகமத்தில் ஆராவது அம்மிசத்தில் சூத்திரவித்திரமத்தில்

வ்யாஸாமல்வந்தரேஷுஃபர தியுக ஐநிதாச்சாம் பலஐஞானவீத்யை பஸ்மாப்யக்த மமஸ்தகாத்ரானிவஹாருத்ராகுமாலாய-கைலாஸம்ஸமவாப்யசக்பரபதயாகேந ஸிதீராண்யமாகாந்தாத் ப்ராப்யவிதர்வதேதல்வகதியாப்ரமாண்யவாதாந்யஹோஇதி” என்பதனால் வியாசமுநிவர்கள் சிவஞானசித்தியின்பொருட்டுச் சிவபிரானிடத்தினின்றும் சிவாகமசார பூத சிவஞானபோதசாஸ்திரத்து வாதச்சூத்திரங்களை அடைந்து பிராமானிய வாத்தேவாத்ர சூத்திரங்களைச் செய்தினரர்கள் என்பது சித்தித்தது.

வைவதிதமங்கள் வைதிகவாக்ஷியமாதலில் அப்பிரமாணங்களைன்று சில மூட்கூறுவர் வேதாந்தநிஷ்டைபெற்றுக் களங்கமந்தஞானிகளும் எனது சிவாகமத்திலே தூய்ப்பாக்களாகி ஞானபாதத்திலே நிலகின்றோருமாயிய இருவகையோரும் பெறற்கரிய சாய்ச்சியும்பெறுவர்கள், கருமத்தையும் பிரமத்தையும் மீளத்தும் வேதாகமம் என்று பிரசித்தம்பெற்ற இரண்டிழைக்கங்கனிலும் கில்லாதபாலிகள் சாத்திரத்திற்குரியநாவ்வகைத்தண்டங்களுக்கும் தண்டிக்கப் பாலர்கள் என்னும் கார்த்தசம்பவசித்தம்பர மாணியத்திலே சிவபிரான் அருளிய பொருளையுடைய வியாசவாக்ஷியத்திலே அதுபேதமையால் எனமுத்க-

வேதநெறிமுலியமாந்தர்க்கே தந்திரங்கள் கூறப்பட்டன எனச்சிலதூல்களிற கூறியதென்னெயெனின், ஆண்டுக்கூறியதுவாம சோமலாகுன பைரவமுதலிய தந்திரங்கனையன்றிச் சிவசித்தார்த்தத்தை அன்றென்க. அது அப்பதிகுதிர் இயற்றிய சிவத்தவ விவேகவிரும்பிலே பலபிரமாணங்கொண்டு சாதிக்கப்பட்டது. சிவார்க்கமணியிபிகாகாரும் வேதசிவாகமங்களுக்குக் கர்த்தா ஒருவரேயாமாயினும் பிருகல்பதிகொல்லிய ஸ்மிருதியும் உலோகாயத சூத்திரமும் முறையே பிராமானியமும் அப்பிராமானியமுமாய் முற்ற மாறுபோல வேதசிவாகமபிரண்டும் பேதமுறவேவென ஆகேபித்துச் சமாதானக் கூறுகின்றார். அவ்விரண்டும் ஒரேபொருளுடையனவாம். எங்கனமெனின் பிரணவம் ஒழிஎனச்சார்தோக்கியாதி உபநிடதங்களிலும் பகபாசபதி வியவகாரங்கள் கவேதாசுவதாமத்திரோபநிடதத்தினுட்பஞ்சாக்கரமந்திரம் யகர்வேதசங்கிதையாலும் பஞ்சப்பிரமம் சர்வவித்தகைகளுக்கும் ஈசானர் என்றற்றொடக்கத்து யகர்வேத ஆரணியகத்திலும் அதாவிரசுளால்செனிருத்திரப் பிருகசாபாலமுதலிய உபநிடதங்களில் பல்மோத்தான திரிபுண்டரூத்திராகூதாரணங்களுக்கும் இருக்குவேதத்தில் இலிங்காச்சனமும் சிவசுமயத்திரி

போலக் காணப்படுதலால் வேதசிவாகம மிரண்டும் ஒருபொருளுடையனாய்ப் படிப்பு பிராமாணியங்களாம். அந்நேல் முதல்வனூல் வேதம்என ஒன்றுபடுத்துக்கூறாத வேதம் ஆகமம்என இருவகைப்படுத்துக் கூறியது என்னையெனின் அஃதொக்கும் மூதல்வன் பெருங்கருணையானனாகவின் உலகத்தார் உய்தற்பொருட்டும் சத்திரிபாதமுடையார் உய்தற்பொருட்டும் திருவுளத்திற்கருதிப் பொருள்பலபடத்தோன்றற்கு குத்திரமும் அதனை அவ்வாறாகவொட்டாது தெளித்துணாக்கும்பாடியமும்போல முறையே வேதமும் சிவாகமமும் செய்யப்பட்டன. அவ்விரண்டும் முறையே பொதுதூல் என்றும் சிறப்புதூல்என்றும் கூறப்படுமும். அவ்வாகமம் சிரௌதம் சதந்திரம் என இருவகைப்படுமும். வேதத்திற்குரிய படியே கூறுவது சிரௌதம் கூறியதேயன்றி விசேடமாக கூறாததையும் விரித்துக்கூறுவது சதந்திரம். இப்படிப்பட்ட உக்கிருஷ்டமாகிய சிவாகமங்களுள் முதலாவது ஆகமமாகிய காமிகாமத்தில் நான்காவது படலத்தில் சகச சகச சகசவது சலோகங்களால் வேதாத்தியயனகவுடபாஷா ஸ்தோத்திரங்களோடு திராவிடபாஷையில் அடியார்கள் ஸ்தோத்திரமும் செய்யுமாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும் சிவாலயங்களிலும் மடாலயங்களிலும்சிவபத்தர்களைப் பிரதிட்டைபண்ணிப்பூசிக்கவேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு உற்சவாதி முதலிய ரைமித்திக்கிரியைகளையு நடத்தவேண்டுமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சிவபத்திஸமோபேதாஜீயர் தோவாம்ருதாஸ்துவா |
தேவா மப் திக்குதிம்க்ருதவாப்ரதிஷ்டாப்யஸமேர்ச்சயேத்”
பக்தோதஸவம்ப்ரகுர்விதம்பக்சாத்த்ரக்வாசிவஸ்யது |

சகலாகமசங்கிரகத்தில் நித்தியபூசாரியாய்சித்தவியியில் ஆராதனை உற்சவ முதலிய காலங்களில் வேதபாராயணம் பஞ்சாங்கசிரவணம் அன்பர்கள் ஸ்துதிசெய்ய வேண்டுமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிசெய்யாதபட்சத்தில் மகாமாரி முதலிய சோயால் உலகத்துக்குக்கெடுதிவிளையுமென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. அத்தகாக்சாந்தி ஓமமுதலிய பிராயசசித்தம் செய்யவேண்டுமென்றும் கூறியிருக்கின்றன. ஆதலால் மனிதர்களில் உயர்ந்த சிவபத்தர்கள் யாவர்என்று ஆலோசிக்கும்பட்சத்தில் சிவாகமியம் உபமன்னியு பக்தவிலாசம் அகத்தியபக்தவிலாசமுதலிய தூல்களிற்சூறிய அறுபத்துமூவர்களேயாம்.

வேதபாராயணே ஹீநேபஞ்சாங்கசரவணேததா |
பக்தா திஸ்தோத்ரஹீநே துமஹாமாரிப்ரவர்த்ததேதத்தோஷி
சமகாரநாயஸ்பநம்சார்திலேஹாமகம்”

ஸ்ரீ சங்கராசாரியசுவாமிகள் சொளந்தரியலகரியிலே பூதரகுமாரியே தயாவதியாகிய உன்னூலை கொடுக்கப்பட்ட பாலை ஞானசம்பந்தர்புகுதி நியுணகவிகளுள்ளேவிரும்பத்தக்க கவிசெய்வாராயினர் எனத்துதிக்கப்பட்டார் என்றும் பஞ்சாங்கரததைப் பத்துத்திருப்பாடல்களினால் அருளிணர் என்றும் திருச்செங்காட்டங்குடியில் பத்துத்திருப்பாடல்கள் அருளிணர் என்றும் பக்தவிலாசத்தில் அங்கங்கே கேட்கப்படுதலானும் அகத்திய சங்கிதையில் குற்றமில்லாத திராவிடகானங்களால் சம்புவைத்துத்தாரெனக் கேட்கப்படுதலானும் ஆன்மார்த்த பரார்த்த பூஜோற்சவகாலங்களில் வேதாத்தியயனத்தோடு திராவிடதேவாராதி ஸ்தோத்திரமும் அவசியஞ்செய்யவேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது. இவைகளையெல்லாம் கோக்கியே ஆன்றோர்கள் ஒவ்வொருசிவாலயங்களிலும் பூசை உற்

சவமுதலிய காலங்களில் தேவாரமுதலிய அருட்பாக்களை ஒதும்படி ஒதுவார்களை ஏற் படுத்தியிருக்கின்றார்கள். அப்படியே உற்சவத்தில் திருவையாறு சிதம்பரம் மதுரை திரு வாநூர் முதலிய சிவகோத்திரங்களில் வேதபாரயணத்தக்குப்பின் தேவாரமுதலிய அருட் பாக்களை ஒதிவருகின்றார்கள். இவைகளையெல்லாம் நமது ஸ்மார்த்தப்பிராமணர்கள் தெரிந் திருப்பார்களாயின் தடைசெய்திருக்கமாட்டார்கள். இனிமேலாவது மேற்குறித்த சிவ கோத்திரங்களுக்குச் சென்று அங்கங்கே நடக்கும் உற்சவங்களில் வேதபாரயணஞ்செய் துவருவதையும் கண்கூடாகப்பார்த்துவந்து தங்கள்மூலில் நடக்கும் தமிழ்வேதபாரா யணத்தைத் தடைசெய்வதாகிய சிவத்துரோகத்துக்கு ஆளாகாதிருப்பார்களென்று நம்பு கின்றோம்.

தமிழ்வேதபாராயணத்தடைபறுப்பு

முந்நிற்று.

இங்ஙனம்

சபகிருதவருஷம் }
ஆனி ௧௨

மதுராபுரிவாசி

சுப்பிரமணியபிள்ளை.

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களுக்குக்காரணம்.

எழாவது இதழில் பலகைமுதலியன தென்மொழிக்கண் தொன்று தொட்டுக் காரணக்குறி மரபுப்பெயராக வழங்கலின் என்றதை யீண்டுவிளக்கு கின்றும்.

பலகை, பால் (பிரிவு) பலகை; பகு பாகு பாகம்

பலகம்; பகு பலகல் பலகம் பலகம்; ஒருமரத்துண்டைப்பலவாகப்பகுப்பது வல்லுப்பலகை, கேடக பலகையென்பவற்றுக்குத் தனித்தனி நாமது

வேறாகும்.

கட்டில், அறைக்கட்டில் (அறைக்குட்கட்டுவீசி; என்பது)

அறைக்கட்டிலுற்சவம் என்றவழக்குமுளது

நத்தம் நந்துதல் (கெடல்)

விசிறி விசறற்கருவி, அது விசிறியென மரீஇயது.

நிகளம் கரு காளம் (இரும்பு) இரும்புள்ளிக்கு, இரும்புச்சங்கிலி, யானைச் சங்கிலி, நி, உபசர்க்கம்

ஆணி அள் (கூர்மை) கூரியது

கூரணம் தூள் சூள் சூணம் கூரணம்

அசி (வாள்) அள் கூர்மை கூரியது

கார்முகம் (வில்) கால் (கூர்மை) கூரியமுகமுடையது

கரமஞ்சரி கரவாளம் காரைச்செடி. காறுமுதலியனவும் அக்காதுவிற்

பிறக்கும்.

வாணம் வள் (கூர்மை) கூரியது

ஆசகம் (அம்பு) அள் (கூர்மை)

தோட்டி (அங்குசம்) தொள் தொளைப்பது

மாடம் (உளுந்து) மால் (கருமை) கரியது

தோணம் (அம்பு) தொள் தொளைப்பது, அதுவில்லுக்காயிற்று

பாசனம் (உழவுகோல்) வள் (கூர்மை) வாசம் (அம்பு)

பாசம் (வாசி, வாசித்துளை) பாசனம், கூரியது

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களுக்குக்காரணம். ௭

முதிரை (பயறு) முதிரை முதில் முதிரை கொல்லையில்விளைவது
மிரியல் மிளகமென்பதன் சிதைவு; கோல் (சிவப்பு) கோளம் சூழிளம்
மிளகு அதன்கணிரும்பிருத்தலின் அப்பெயர்த்து, மால் மாசம் மரிசம் எனல்
வேறு சொல்லுமாம், மால் கருமை

சண்டி (சக்கு) நீர்சண்டியது

கஞ்சி கசிவது

சருக்கரை செருக்கு (கருப்பு) செருக்கரை சருக்கரை செருகல் செருகு
செருக்கு

ஒதனம் ஒதம் (நீர்) நீராலாவது

அடுப்பு அடுக்களை அடுப்பங்கடை அடுப்பு; அடுக்களை மடைப்பள்ளி

துத்தம் (பால்) தோல் (உட்டுளை) உள்ளிருந்து சுரப்பது

ஆகன் (உயிர்) அள் (அணு) துண்ணிது

தாமணி (கயிறு) தா (வலிவு) தாம்பு தாமணி வலியுடையது

மத்து வள் (வட்டம்) வட்டு மத்து; வட்டமுடையது, வளைந்து வளைந்து

சுழல்வது;

ஒட்டகம் கனகதமுடையது, ஒட்டம் கதி, கனகதம் ஒட்டை

குடுவை குள் சிறிது

செம்பு செம்மை (சிவப்பு) செநநிறமுடையது

சொநிறத்தைக்கெம்பு என்பர் கன்னடர்.செம்மென்பதே செய்பாயிற்று.

கண்டிகம் (திபரிசி) கண் (கணு) கணுவுடையது

சண்டி கன் (கங்கிரிபோன்) தோல் (உட்டுளை) தொண்டி, சண்டி, (கன்)

உள்ளிருந்து வருவது. சண்டி சண்டிகம் சண்டிகன்

அலசல் (சொம்பல்) அலைதல் அலசல்; அலையச்செய்வது

வேடன் வில் வில்லி

சுவர் (வேடர்) கால் (கூரை) சாரம் சுவரம் சரமெய்வவல்லோர்

குணம் (நாணி) கன்; குள்பாயது

கத்தி கால் (கூரை) கூரியது

அளி (கன்) ஆம்பல் (உட்டுளை) ஆயால் ஆம்பரிடை ஆலம் ஆலி அளி

கரை (கன்) தோல் (உட்டுளை) சொல்சலோகி கரை.

பாய்ச்சிகை பாய் பாய்ச்சுவது

பூடணம் பொன்பூண் பூணய பூடணம், பூல (சிவப்பு) பூடணம், செம்
பொன்னாலாயது

பூவல் பூல புல்லாந்தி புல்லாஞ்சி பூப்பு

புலிபம் (ஆளினா) புரசு புலி முதலியவற்றுக்கும் அபபூல் என்பதேதாதது.

புலிக்கண் சிவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து.பாடியம் (பாழி அகலம், உரை)

விரித்துரை, அகலவுரை; அது பாடி பாடியம் பாசியம் பாஷியம் எனவாயிற்று.

பாளி (பாசறை, ஓர்பாறை) பாளை (விரிவு) பாளையம், பாடி (ஊர்)

பாடியம் (நாடு) பாடிவிடுபாடு (பெருமை குணம்) பாடை (சொல்) பாணி

(சொல்) முதலியனவும் அப்பாழியிற் பிறப்பனவாம்

வீருகம் விலங்கல் (மலை) விலங்கு விலங்கம் விலகம் வீருகம் மிருகம்,

மலையில்வசிப்பது

தட்டை (தாள்உட்டுளை) தண்டு தட்டை (மூங்கில்) மூங்கில்போல் பிளவு

பட்ட மனமுடையானென்பது

தோள். (கை) தோல் (பிரிவு) விரற்பிரிவுடையது; தொழல் தொழில் துதி துதித்தல் முதலியன அத்தோளிற்றிற்க்கும். அது புயத்துக்காயிற்று நனி. (மிக) நாலம் (ஞாலம்) நனி நன்றுபெரிது ஞாலம்போற்பெரிது; மகி பகா மகி மிக என்பவற்றானுமுணர்க

கணக்கு. கால் (துண்மை) நுணுகியறிவது நாவாய். (கப்பல்) நா (நடு) கடனடுவில் வாய்ந்துசெல்வது மீன். மீன் மின்னுவது; மீன்மென்னும்சொல்பழையவடமொழி மீகண்டுகளில் இல்லையென்பர், அது வடமொழியாயின் “மீனென் கிளவி வல்லெழுத்துறழ்வே” எனக்குத்திரியார் தொல்காப்பியர்

அதர் ஆள் (ஔருக்கம்) இடுக்குவழி, அத்தம் (விசாலம்) அத்வா எனலும் ஒக்கும்

குட்டிகை (சிறுசுவர்) குள் சிறிது குட்டி குட்டிக்கவா குட்டிகைக்கவர்.

குரகம் (வீடு) குகம் (ருகை); அனுக்குரகம்; அனுக்கிரகம், கிருபம், கிருபை, கிருபாலு என்பன அதிற்சிறக்கும், என்னென்ன அது முனிவர்வாசகமா கலின் என்க. தானித்தன்மை தானத்துக்காயிற்று

அக்கரம். அகரமென்பதன் திரிபு, அகரமெனலும் ஓரெழுத்தினின்றே எல்லா வெழுத்துக்களும் பிறத்தலின் அர்பெயர்ந்து. அட்சரமென்பது அக்கரமாயினதன்று. இனி அக்கரம் கரம் ரகம் ரேகம் ரேகை லேகம் லேகை, லேகினி, லேக்கன்; லேகம் லீகம் லீகிதம் காலீகிதம் ககிதம் காகிதம் கடிதம்; லீகிதம் லிபி லிஸ் முதலியனவும் பிறவும் பிறத்தலின் அக்கரமென்பதே அட்சரமாயிற்றென்க. அகரத்தின்பெருமை அளப்பரிதாகலின் ‘அகரமுதல்வெழுத்தெல்லாம் அகரமுதலாவானே’, ‘அகரவுயிர்போல்’ எனப்பெரிய யாருளைத்தனர். அதனையின்புக் கூறப்புகின் மிகவிரியுமஅச்சரம் அச்சு (எழுத்து) அச்சுக்கடம் அத்தாாம முகலியவும் அதன்திரிபு, ஆதி (முதல்) ஆடித்திதி ஆடிமரூஉ அடி அச்சாரம் (முதற்பணம்) அசல அசற்பத்திரம் என்பனவும் அதிற்சிறக்கும். அகரம் முதற்கண்மீற்கின்றமையின், அகரம், அகரன் அகாரி அரன் அரிஎனின் மிகப்பொருத்தமாகின்றது. அச்சு உயிரெழுத்துஎழுத்து அடையாளம் என்ற இடமுறைமையிற் பொருட்பேராகும்.

சிரங்கம் (விலங்கின்கொம்பு) சிரேசம் தலையில் முளைப்பது ககனம் (காடு) காழ் (வயிரம்) கான் கானம் ககனபு; வயிரங்கொள்வது அனோக்கம் (மரம்) அண்ணம் நோக்கம் ரேனோக்கி வளர்வது செவ்வியம் (மிளகு, மிளகின் கொடி) செமமை சிவப்புற்று இரும்புள்ளது இதன்கொடி சிவப்பு

கூளி (எருது) கூளம் கோளம் கோளகம் (மிளகு) கூளம் குமிளம் மிளகு எனல்பொருத்தமே. இடபச்சோயாற் பூத்துக்காய்ப்பது; கருநிறமுடையது உருட்சியுடையது எனவும் கூறலாம் காரவல்லி (பாகல்) காழ் (பொன்) காமவல்லி, காரவல்லி, பொன்னிறக்களிகளடர்ந்து தூங்குங் கொடியுடையது

காளம் என்பது கசப்பாகலிற்காளவல்லி காரவல்லி யெனலும் பொருந்தும். அடி (ஏலம்) கோலம் (வாசனை) வாசமுடையது தமாலம், தமோலம் உதமோலம் தபோலம் தக்கோலம், கோலம் (இலந்தி) கோலி கோல் (இலந்தை) கோளம் கோளகம் தக்கோலம் தச்சோலம் (வாசனைப்பண்டம்) (வால்மிளகு) கோலகம் (தக்கோலம்) கோடம் (திப்பிலி)

கோசம் (சாதிக்காய்) கோளேசம் குங்குமப்பூ

கோசம் கோசிகம் கௌசகம் (குங்கிலியம்)

கோலம் கோல் தோல் துடி (ஏலம்)

தோளம் தோடகம் (தாமரை) தோசை

சோல் சுள்ளி (குங்குமம்)

ஓதி (பூனை) உந்தி (உயர்ச்சி) உதி ஓதி உயரத்திலேறுவது

ஆகு (எலி) ஆகு (உட்டுளை) உட்டுளைசெய்து அதில்வசிப்பது

கச்சோதம் (மின்மினி) கச்சாாம் (இருள், மறைவு)

இருளில் மின்னுவது மறைந்து மின்னுவது

கலிங்கம் (ஊர்க்குருளி) கம் (ஆகாயம்) ககம் (புள்)

கங்கம் கங்கு (பருந்து) கங்கை (சுரநதி)

கம் ககம் (புள்) கங்கம் கங்கு (பருந்து) கஸ்கே (சாந்தி) கன்கம் கலிங்கம்

கங்கம் உகலிங்கம் ஆகாயத்திற்பறப்பது

கம் (தலை) கங்கம் (சீப்பு)

கலுழன் (கருடன்) காழ் (பொன்) பொன்னிறமுடையவன்; கால் (துண்மை)

சேயுடையவின்னு துணுகி ரோக்குதலுடையவன்

காசம் (கோழை) களம் (மிடறு) மிடற்றிலுண்டாவது

கயம் (இருமல்) கர்சம் (கோழை) கயம் கோழையாலுண்டாவது

மயல் (பித்தம்) யால் (மயக்கம்) மயக்குவது

வாந்தி வாளம்; நேர்வாநந்தாலுண்டாவது

வட்டம் வள் (வட்டு) வள்ளம் (வட்டில்) வள்ளி (கைவளை) வளையல், வாளி

(வட்டமாயோடல்) வளைவுமுதலியவற்றால் அச்சொலுண்மைபெற்றும்

புருவம் புள் (பிரிவு) இரண்டு பிரிவுடையது

தொநதி தோல் (உட்டுளை) உட்டுளையுடையது

கோணம் (மூக்கு) குழல் (உட்டுளை)

பிட்டம் பிள் இரண்டுபிரிவுடையது ஸ்தானப்பிரஷ்டம் (இடப்பிட்டுப்பிரி

தல்) வானப்பர்ஷ்டம் (வனத்துக்குப் பிரிதல்) வானப்பர்ஸ்தம் முதலிய

வும் அதிற்பிறக்குப.

வாசி (குதிரை) வள் வட்டகதியுடையது

நாழிகை நால் (துண்மை) துணுகியறிந்து கணியது. நாழிகை நாழிகை நாடி.

விநாடி (நாழிகையிற குறைபாடு)

கோடகம் (குதிரை) கோளம் (வட்டம்) வட்டகதியுடையது

சிங்கம் (உறி) சிரங்கம் சிக்கம் உயர்த்திக்கட்டுவது

சுண்டைக்காய் நீர்சண்டியது

சுணங்கன் (நாய்) சுல்லிகுந்த குடுள்ளது

விக்கல் (வெப்பம்) விக்கம் விக்கல் வெப்பந்தாலுண்டாவது. நீரருந்தின் அவ்

வெப்பந்தணியின் பொருத்தமாம்

குடிசை குள் குழல் குடிசை சிறிது

எலி இளி (சிறுமை) சிறிது சிற்பெலி

மயில் மூலி (மயில்) மருலி மயில் மருலி மஞ்சூரு

தட்டு தட்டு (வட்டம்) வட்டமுடையது

கோணி (பை) கொள், கொள்ளுவது

கழுகு (பாக்குமரம்) கம்பு (நீர்) கம்பு கழுகு அடுத்தித்து நீர்வேண்டுவது

பட்டம் பண்டம் (பொன்) பொன்னாலயது

கும்பல் குவால் குப்பல் கும்பல்; கூடியிருப்பது
புல் புழல் (உட்டுளை) புழல் புல்
வானீமீன் வார் (நீளம்) நீண்டிருப்பது
மூங்கை (ஊமை) மூக்கு - கை மூகை மூங்கை மூக்காலிகைத்துக்கையார்
குறிப்பவன்.

இங்ஙனமே இருபருங்கு சுழல்வது இருசு, பாவம் ராகம் தாளம்
தெரிப்பது பரதம் எனக்கொள்க.

வால் வார் (நீளம்)

மை மேகம் மே, மை

வலை வள் (வளைவு) மீள்வளைப்பது

மல்லை வள் (வட்டம்)

மூசை (குகை) மூல் (சிவப்பு) உலையிற்சிவப்பது; மூலநாள் மூலிகை முதலியன
வும் அதிற்சிறக்கும், மூலநாள், சிலப்புடையது மூலிகை செம்பொன்
னாக்குவது

தோணி தோணி (நீர்) நீரிலோடுவது

கோட்டை கோடு (அரணிருக்கை)

கோடரி கோடளி கோடரி மரங்களைப்பிளப்பது

வாளி, (காதோலை) வள் (வட்டம்) வட்டித்துச்செருருவது

அனல் தணல் தீ (அணல்) அனல் தண்டு (மூங்கில்) தணல், மூங்கிலிற் பிறப்பது.

உழமண் உவளகம் (உப்பளம்) உவளகமண் உளமண் உழமண், உவருடையது

புடலை புழல் (உட்டுளை) உட்டுளைக்காயுடையது

வசம்பு வாசம் (மணம்) வாசமுடையது; வாசம் விவாசம் விசவாசம் விஸ்வா

சம் (நேசம்) அடுத்துவசிப்பது தாலுண்டாவது, விஸ்வம் (உலகம்) உயிர்கள்

வசிப்பது, விஸ்வம் (சுக்கு) மணமுடையது

சோல் (மணம்) சுண்டியெனலும் பொருந்தும்

கட்டை காழ் (வயிரம்)

கத்தரிக்கோல் கால் (கூர்மை)

சீரகம் சீரம் (விலாமிச்சை, மணம்) சீரகம் மணமுடையது

தூண் துணித்தல் துணிதூண்

கந்தை கந்தல் (கெடல்) கெட்டது

சுல்லி (அடுப்பு) சுல், நெருப்புடையது

சால தாலம் (பூமி) சால

சிவிகை கஞ்சிகை சிகை சிவிகை

தொட்டில் தொடர் (சங்கிலி) திகை தீல் (ஒளி) சூரியனூறிவது; திகை திக்கு
திகை.

பாதம் மதி (சந்திரன்) மதியாலுண்டாவது, திங்கள் (சந்திரன்) மாதம்

நிலா நில நெல் தெலுங்கர் மாதத்தை நெல் என்பர்

மதி மதியம் மாதம் மாசம்

அரத்தம் (சிவப்பு) அத்து (சிவப்பு) அத்தம் (பொன்) அலத்தம், அலத்தகம்

(செம்பஞ்சு) ஆலத்தி ஆலாத்தி, அரத்தன் (செவ்வாய்)

ஆலம் அலம் (விருச்சிகராசி) ஆடவன்

அணங்கு அரிவை (பூப்புற்றவள்) ஆலம் (மழு)

அரத்தம் அரக்கு, அரங்கம் (போர்க்களம்)

ஆடகம் (அவரை பொன்) ஆடி ஆனி,

வி - ஆலம், வியாளம் (புலி) வியாமுன் (குருவாரம்) ஆர்த்தவம் (பூப்பு) ஆத்தோயி (பூப்புற்றவன்) அர்த்தி (பொன்) அலக்தி (அரக்கு) என இருமொழிக்கண்ணும் உள்ள சொல்லும்பொருளும் பிறவும் உய்த்துணர்நிர் அர்த்தமென்பதே முதற்சொலாகின்றது ரக்தம் என்பது அரத்தமாயினதன்று அலத்தம் அலத்தகம் லதகம் லிஹிதகம் லோஹீதகம் லோஹிதகி (கெம்புக்கல்) லோஹி (இரும்பு) உலோகிதம் (செவப்பு) அரத்தம் ரக்தம் ருத்தம் (பொன்) ரிக்தம் (பொன்) ரா (பொன்) ருக்காரகன் (தட்டான்) ருக்காங்கதன் ருக்கணி ருக்கம் (பொன்) ரக்தா ராக்ஷா லாக்ஷா (அரக்கு) ரஜி (பூப்பு) ரஜஸ்வலா (பூப்புள்ளவள்) ரஜனி வேளி ரஞ்சனம் (செஞ்சுந்தனம்) முதலியனவும் அதிற் பிறப்பனவாம் வியாளம் (புலி) சிவர்த்தகண்ணுடையது. வியாமுன், செம்பொன்னிறத்தோன். வி-ஆலம்—வியாளம் (பாம்பு) நஞ்சுடையதுமாணிக்கமுடையது. கோடிப்பது என்க. (ஆடி உத்திராடம் ஆனி மூலம் அவைசிவப்பு)

கவல் (குதிரை) கல் சூடுள்ளது

தசை தடி (ஊன்) தசை

விகங்கம் (பறவை) கங்கம் விகங்கம் ஆகாயத்திற் பறப்பது

சுண்டிக்கறிய படு வள் நால் கால் பூல் முதலிய தாதுக்களெல்லாம் காரணமுடையனவாய் ஒரியற்கைத் தாதுகினின்றும் பிறந்து அனுசூத சம்பந்தம் பெற்றுத் தொடர்ந்துவருகின்றன. ஓர் தாதுகினின்று பலசொற்கள்பிறந்து தொடருங்கால் எழுத்துக்கள் பலவாயு திரிந்துவருதற்குக் காரணமுளது. ஓரசையாகிய ஓர் தாது சரசை மூவசை நாலசைவகாரீனிலும் அவ்வோரசைப் பொருளையே பயக்குகிற்கும் என்பதை இயற்சீர் உரிச்சீர் பொதுச்சீர்வரை பகுத்த அப்பாசுபாடே யுணர்த்தலின், நாலசையின்மிக்க தனிச்சொற்கள் இலவாம் எனக்கொளல்வேண்டும்; உம் பூரட்டாதிபூல் (செவப்பு) அற்றேல் ஏனைய அசைகள் நின்று பயனின்மையோ எனின் அவ்வோரசைப்பொருள் மற்றைய அசைகளிலும் வியாபித்து நின்றலின் அக்குற்றமாகாதென்க. பேழை வாவி முதலிய சொற்களுக்கு ஏதேனும் பொருத்தக்கூறல் கூறும். உண்மையறிந்து கூறல்வேண்டி எழுதாதுவிட்டனம்.

இன்னும் வரும்

இங் வ ன ம் :

மாகறல் - கார்த்திகேயமுதலியார்.

சமசாரக்குறிப்புகள்.

சிகந்திராபாதிசுத்தாந்தஞானபோதசங்கம்.

அன்பார்ந்த ஐய!

இத்தலைப்பெயரிய ஓர் சம்சங்கம் இம்மாநகரத்தில் 1892-ஆம் ஜூன் 15-ந்திகதிடைய சபதினமாகிய பாதுவாரத்தில் சிவஞானதானவள்ளவாகிய பூமீமத்தோ. சிவ அருணகிரிமுதலியா ரவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அன்று அழைப்புப்பத்திரத்தில் ஸ்ரீமதி சிவாபிமானச்செல்வர்கள் பலரும் வீனைய சமயிகளும் திரள் திரளாகக்கூடிய

போது எமது வள்ளலாரனவர் மாணிடப்பிறவியினருமையைப்பற்றி அப்புதமாகப் பிரசங்கஞ்செய்தனர். அதனைச்செவியடுத்த யாவரும் ஆரந்தப்பரவசராய் மெய்மறந்து விளங்கினார்கள். பின்னர் முதலியாரவர்கள் ஒவ்வொரு ஆதிவாரமும் சங்கத்தில் சிவஞானத்தேனை பூட்டவேதாகவும், முதல்முதல் திருத்தொண்டப்புராணத்தின் ஓர் பகுதியாகும் அப்பூதியடிகளார் திவ்விய சரித்திரத்தைப் பிரசங்கஞ்செய்வதாகவும், மாதமொருமுறை சித்தாந்த நலங்கள் அடங்கப்பெறும் துண்பெத்திரிகை எழுதி வெளிப்படுத்துவதாகவும் வாக்களித்தனர். அப்படியே புராணபடனம் கிரமமாக நடந்தேறி வருகையில் வாழ்வுப்பெருமான்திருநடச்சத்திரம்அணிமைத்தாகஅன்று அவ்வாசிரியசிகாமணியாரது திவ்வியசரித்திரப்பிரபாவத்தையும்பக்தியின்றிறந்தையும்வீடுபேற்றினருமையையும்யாவருங்கேட்டுக்கண்ணீரும் கம்பலையுமடையும்படி பிரகாசப்படுத்தினர். அதனைச் சிரவணித்த அன்பர்கள் யாவரும் போரணந்தப் பெருமாமூவனிக்கும் சிவஞானத்தேனின் பிரபாவம் இளைத்தெனலியம்பல் எளிதோலென்று புகழ்ந்தார்கள். பிரசங்கமுடிந்த வநந்தரம் “சித்தாந்த ஞானபோதவிளக்கம்” என்னும் இரண்டாவது துண்பெத்திரிகை விநியோகஞ்செய்யப்பட்டது. பிறகு கிரமமாக அப்பூதியடிகளார்புராணம் முடிவுபெற ஸ்ரீமதி காணக்காலம்மையார் சரித்திரம் துவக்கப்பட்டது. அம்மையாரது தலையன்பின் பிரபாவம் பிரசங்கிக்கப்பட்டு வருகையில் நமது வேந்தராகிய எட்வர்ட் சக்கரவர்த்தியாரது பட்டாபிஷேகதினங்கூறாக அன்று (9-ஆகஸ்ட்-1902) காலை 11-மணிக்கு சுமார் 150-ஏழைகளுக்குமேல் அன்னமளிக்கப்பட்டது. சாயரட்சை 6-30-மணிக்குமேல் நமது மன்னரது செங்கோல் நீடுழி நிலைத்திருக்கவும் அவருக்கு நோயற்ற வாழ்வும் குறைவற்றசெல்வமும் நீடித்தவாயுறும் உண்டாகவும், ஸ்ரீநடராஜப்பெருமானது சந்நிதானத்தில் தமிழ்வேத பாராயணம் நடத்தப்பட்டது. அடுத்தநாள் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருநடச்சத்திரமாதலால் அன்றையதினமும் எமது ஞானதானவள்ளலாரனவர் வன்றெண்டப்பெருமானது சரித்திரப் பிரபாவத்தை யாவரும் எளிதிலுணருமாறு சுருக்கமாக விளக்கி அமிர்தவாரிபெய்தனர். அன்றியும் லோகோபகாரமாக தாம் எளியநடையிலெழுதிய “வேதாந்தசித்தாந்த சுமரசநிலை விளக்கம்” என்னும் மூன்றாவது துண்பெத்திரிகையையும் சிரவணஞ்செய்த அன்பர்கள் யாவருக்கும் விநியோகப்படுத்தினர். இவரது சிவஞானதானம் யாவராலும் வியக்கத்தக்க தாய்ப்பிரகாசித்தொளிகின்றது. இவராலே ல்தாபிக்கப்பட்ட இசசங்கத்துக்கு இரண்டு திங்கள்களுள்ளாகவே 30-அங்கத்தவர்களும் சிவ கௌரவாபிமான சீலர்களும் சேர்க்துள்ளார்கள். இவர்கள் யாவரும் ஒருங்குசேர்ந்து இசசங்கம் நீடித்திருக்கவேண்டு மென்று திருவருளையுள்ளீர் நீங்காமுயற்சியும் தூங்காத்துணியும் கொண்டுள்ளாரென்றால் இதன் பெருமையைச் சொல்லவும் எளிதோ. சங்கத்துக்காரியதரிசியாராகிய ஸ்ரீமான் ஆ. கங்காதரமுதலியார் அவர்களது நன்முயற்சி எல்லாராலும் கொண்டாடத்தக்கது. சங்கத்தின் முக்கியகருத்துகளாவன:—

- (1) ஆதிவாரந்தோறும் புராணப்பிரசங்கஞ்செய்தல்.
- (2) சுக்கிரவாரந்தோறும் தமிழ்வேதபாராயணஞ்செய்தல்.
- (3) சோமவாரம், புதவாரம் சனிவாரங்களில் சித்தாந்தசாஸ்திரங்களை யோதுவீத்தல்.
- (4) கிர்த்திகைநடச்சத்திரந்தோறும் குகப்பெருமானது ஆலயத்துக்குச்சென்று தமிழ்வேதபாராயணஞ்செய்தல்.
- (5) மாதமொருமுறை ஏழைகளுக்கு அன்னமளித்தல்.
- (6) பிரதிமாதம் சித்தாந்த ஞானமணம்வீசும் துண்பெத்திரிகையை வெளிப்படுத்தல்.
- (7) ஒவ்வொரு அங்கத்தவர் இல்லந்தோறும் பிடிஅரிக்கலையம்வைத்து வாரமொருமுறைத்திரட்டி காசி முதலிய கூடித்திர யாத்தினாகாரர்களுக்கும் அமுதளித்தல்.

சிகத்திராபாத }
12-8-02. }

இங்கனம்
ப. கதிர்வேலுமுதலியார்.

உடல்காரியதரிசி.

ஐய,

நீங்கள் அன்புடனானூட்டிய திருவொற்றி முருகன் மும்மணிக்கோவையும் கடித மும்பெற்ற எல்லாத்தெரிசூடுகொண்டேன்.

மும்மணிக்கோவையிற் சிலபாகம் படித்தேன். அது உங்களுக்குப் பத்தாப் பாட்டுமுதலியவற்றான மிக்கபயிற்சியையும் ஞாபகசத்தியையும் க்ருபுலப்பதீதி; மிழ்ச்சியை விளைவித்தது. மற்றவற்றை அவகாசத்திற்பார்ப்பேன்.

ரும்பகோணம்

வே. சாமிநாதன்.

அன்புமருமையுமுடைய ஐய,

“காந்தியாகீகம்” கண்மெகிழ்த்தேன். அதன்நியாயதண்டத்தால் பிற்போலிக் கண்டனங்கள் பொடியாயின வென்பது திண்ணம். போலிப்புலவர்தம் பொய்யுபசாரங் கள் குறிப்பிட்டத் தாங்கள் எழுதியவையுண்மை; அதுவேயான்கொண்டபொருளும்”

டி. ச வ ரி ராயன்.

மும்மணிக்கோவையும் (காஞ்சியும்) வரப்பெற்றமிகமெகிழ்த்தேன். சங்கமருவிய தால்களுக்கோர் திறவுக்கோலாமிதுவெனவென் சிற்றறிவால் மதித்தேன்.

அன்பன்

ச ர வ ண ம்.

சேலம்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

பத்திரிகாசிரியர் ஒருவாரமாய்க் கடுமையான சுரநோயால் வருந்தினர். அவர்கள் பத்திரிகையின்கண் பிரசுரிக்கப்பட்ட விஷயங்களைக் கவனிப்பதற்குக் கூட வில்லை. அவர்களுக்குச்சகாயமாக நாமே அவ்விஷயங்களைக் கவனித்துவுத்தோம் ஆதலால் இப்பதிப்பின்கண் பிழைகள் மலிர் திருத்தல் கூடும். அவைகளைத் திருத்தி மன்னிக்கும்படி நமது நண்பர்களைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

வா - அ ண் ண ம லே

மானேஜர்.

கௌரவாபிமானசீலர்கள்.

நாகபட்டினம்

வெளிப்பாளையம் - சைவசித்தாந்தசபையார்	ரூபா	யி.
சிகந்தராபாத்து சித்தாந்தசங்கத்தார்.		யி.
ஸ்ரீமான். சி - த - மா. முனிசாமிப்பிள்ளையவர்கள்	,,	யி.

திண்டிவனம்

,, கு - சிங்காரவேலுமுதலியாரவர்கள்	,,	யி.
,, சி - அருணாசலசெட்டியாரவர்கள்	,,	யி.
டி-டி-டப்ளியூ-கண்டிராக்டர்		
,, வேதகிரிச்செட்டியாரவர்கள்	,,	யி.
,, அ - துரைசாமிக்கொண்டரவர்கள் வல்லம்.	,,	யி.
,, ஓமநதூர்-முத்துவேங்கடராமரெட்டியார் அவர்கள் கிளியனூர்.		யி.
,, பெ-ராம-வேங்கடசுப்பாரெட்டியாரவர்கள்	,,	யி.
,, சேலூர் - சுப்பாரெட்டியாரவர்கள்	,,	யி.

இரங்கூன்.

,, டி. எம். பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்கள்	,,	யி.
பேபர்கரன்சி ஆபீஸ்,		
,, ரெய்பகதூர்-மதுரைப்பிள்ளையவர்கள், ஆனரரிமாஜிஸ்திரேட்.		யி.

சென்னை.

,, திருமயிலை - அரங்கசாமிநாயகரவர்கள் அபாதகிரி.		யி.
,, பெ-முனிசாமிமுதலியாரவர்கள்		
குபர்வைசர், இன்ஜினீரிங் டிபார்ட்மெண்ட்.		
,, தண்டலப - பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள்		யி.
தமிழ் டிரான்ஸ்லேட்டர் ஆபீஸ்,		

பரமகுடி.

,, டி. ஆர். கிருஷ்ணசாமிராவ் அவர்கள்		யி.
ரொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்,		
சிகந்தராபாத்து.		

,, சோ - சிவ அருணகிரிமுதலியாரவர்கள்		யி.
சீபசபை அண்டு டிரான்ஸ்போர்டு ஆபீஸ்,		
நந்தியால்.		

,, ஜே - எம் - நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள். பி-ஏ, பி-எல்.,		
டி ஸ்ட்ரிக்ட் முனிசீப, நந்தியால்.		

கள்ளிக்கோட்டை.

,, பி. தியாகராஜமுதலியாரவர்கள்		யி.
லோகல்பண்டு குபர்வைசர்.		

ஸ்ரீமந்-நூனசித்தசுவாமிகள், திருவானைக்கா.		யி.
--	--	-----

தொகை உபகரித்த கனவான்களன்றி மற்றைக் கனவான்களும் தாநதாம் உபகரிக்கும் திறவியத்தகையினையினுதவி யுக்கமுறுத்துவார்களென்று திருவருளிச் செய்திக்குள்ளே.

வினாக்கள்

உ

சிவமயம்.

நீடுகிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்பயோகம்:

சென்னை

“வேதாகமோக்த சைவசிந்தாந்த சபைப்பிரகாரம்”

இது

சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர பௌதிகசாத்திர இலக்கணஇலக்கியப்
பொருள்விரிக்கும் மாதாந்தப்பத்திரிகை.

பதுமம்-க. } சாலி துடிஉரு பிலவவ்ரு { இதழ் கூ, 11
புரட்டாசிஸ் ஐப்பசிஸ்

பொருளடக்கம்

நாகைவேளிப்பானையம் சைவசிந்தாந்தசபை.

மாணிக்கவாசகர்காலநிருணயம்.

சுவேதாசுவதரோபநிடதமொழிபெயர்ப்பு.

சுதேசபாஷாப்பியாசநிவர்த்தி.

மெய்நலவிளக்கம், டி - நலதம்பிப்பிள்ளை.

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம்.

மாகறல - காந்திகேயமுதலியார்

சுக்ளோபாசனை. (symbolism)

நாலடியார் நூல்வரலாறு

இறையனாகப்பொருளுரைவரலாறு.

ஆனந்தக்குற்றம்.

திருக்குறட்கத்தியருபம் - மதுரை, சுப்பிரமணியபிள்ளை,

சுமாசாரக்குறிப்புகள்.

பத்திரிகாசிரியர், நாகபட்டினம்-வேதாசலம்பிள்ளை;

சென்னைக்கிறிஸ்தியன்சாலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

சென்னைச்

பி. லீன். அச்சுக்கூடத்திற்
முத்திரைச்செய்தல்.

சீர்ப்பட்டினம்

கெளிப்பாளையம் - சைவசித்தாந்தசபையார்	சூபா	யி.
சிகந்தராபாத்து சித்தாந்தசங்கத்தார்.	"	யி.
ஸ்ரீமான். சி - த - மா. முனிசாமிப்பிள்ளையவர்கள்	"	யி.

திண்டிவனம்

சூ - சிக்காரவேலுமுதலியாரவர்கள்	"	யி.
சி - அருணாசலசெட்டியாரவர்கள்	"	யி.
டி - பி-டப்ளியூ-கண்டிராட்டர்		
வேதகிரிச்செட்டியாரவர்கள்	"	யி.
* அ - துரைசாமிக் கௌண்டரவர்கள், வல்லம்.	"	யி.
ஓமந்தூர்-முத்தவேங்கடராமரெட்டியார் அவர்களினியனார்	"	யி.
பெ - ராம-வேங்கடசுப்பாரெட்டியாரவர்கள்	"	யி.
சேலூர் - சுப்பாரெட்டியாரவர்கள்	"	யி.

இரங்கூன்.

டி. எம். பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்கள்	"	யி.
பேபர்காண்டி ஆபீஸ்.		
ரெய்பகதூர்-மதுரைப்பிள்ளையவர்கள், ஆனாரியாஜிஸ்திரேட்		யி.

சென்னை.

திருமடிலை - அரங்கசாமிநாயகரவர்கள் அபாதகிரி		யி.
பெ-முனிசாமிமுதலியாரவர்கள்	"	
சூபர்வைசர், இன்ஜினீரிங் டிபார்ட்மென்ட்.		
தண்டலம் - பாலசுந்தரமுதலியாரவர்கள்	"	யி.
தமிழ் டிரான்ஸ்லேடர் ஆபீஸ்,		

பரமசூடி.

டி. ஆர். கிருஷ்ணசாமிராவ் அவர்கள்		யி.
போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்,		
சிகந்தராபாத்து.		
செர. - சிவ அருணகிரிமுதலியாரவர்கள்,		யி.
சிப்சப்பி அண்டு டிரான்ஸ்பேர்டு ஆபீஸ்,		
விசாகபட்டினம்.		
ஜே - எம் - கல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள், பி-ஏ, பி-எல்,		
டிஸ்மிடிக்ட் முனிசிப்,		
கள்ளிக்கோட்டை.		
பி. தியாகராஜ முதலியாரவர்கள்		யி.
லோகல்பண்டு சூபர்வைசர்.		
ஸ்ரீமத்-ஞானசித்தசுவாமிகள், திருவாணைக்கா.		யி.

தொகை உபகரித்த கனவான்களன்றி மற்றைக் கனவான்களும் தாங்களும் உபகரிக்கும் திரவியத்தை விரைவினுதவி யூக்கமுறுத்துவார்களென்று திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

உ

சிவமயம்.

நீந்சீநீநம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்தகுருப்போளம்:

வாழ்த்து.

“வாழ்க வந்தணர் வானவாரானினம்
வீழுக தண்புனல வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெ லாமர னாமே
குழ்க வையக முந்துயர் தீராவே.”

ஞானசாகரம்.

—(*:*)—

நாகை வெளிப்பாடாயம்.

சைவசித்தாந்தசபை.

இது நாகபட்டினத்தைச் சார்ந்த வெளிப்பாடையத்திற் சைவாபிமா
னம் மிக்குடைய சைவ நன்மக்களால் தாபிக்கப்பட்டு நடைபெறுகின்றது.
இதன்கண் நடராசமூர்த்தியின் திருவுருவம் நன்கமைத்து எழுதிய அழகிய
படமும், திருஞான சம்பந்தா முதலிய சைவசமயாசாரியர் திருவுருவப்
படங்களும் பிறவும் பிரதிட்டிக்கப்பட்டித் தினந்தோறும் பூசிக்கப்படுகின்
றன. நித்திய கைமித்திக கருமங்களெல்லாம் வழுவாது முறைப்படி நடத்
தப்படுகின்றன. வரந்தோறும் புராணபடனம், தேவார திருவாசகம் இசை
யுடன் ஓதல், சித்தாந்த சைவ நூலாராய்ச்சி முதலியன ஒழுங்காகச் செய்
யப்படுகின்றன. வருடோற்சவங்களில் ஆதிசைவாக்கும் பிறர்க்கும் ஆடை
யளித்தல் அன்ன மிதென் முதலிய தருமங்களும், விசேட பூசனையும், சித்
தாந்தநூற் புலமை நிரமபிய நல்லாகிரியரைக்கொண்டு அரிய பெரிய உபந்
நியாசங்கள் செய்வித்தலும் மேற்கொண்டு மிகச் சிறப்பாக நடத்தப்படு
கின்றன.

இதற்கு அக்கிராசனாதிபதி யாவா ஸ்ரீமத், சோ. வீரப்பசெட்டியாரவர்
கள். இவர்கள் சைவவேளாண் டலைமைக்குவததுகித்து நற்குண நற்செய்
கைகளும்பெருகிய சிவபத்தியும், பலசைவநூலாராய்ச்சியும்,கேட்போர்க்கு

இனிது விளங்க அரிய பெரிய சைவசித்தாந்த துட்பங்களை விரித்துரைக் குஞ் சொல்வண்மையும், சைவவேடப்பொலிவும், அவ்வேடப்பொலிவிற்கு ஏற்ற முதுமைப் பருவமும், உலகாணுபவ வுணர்ச்சியும் உடையவர்கள். நம் சொல்லளவிலமையாத அருமை பெருமை யுடைய இப்பெரியாரைத் தமது சபைக்கு அக்கிராசனாதிபதியாகப் பெற்றுக்கொண்ட இச்சைவசித் தாந்த சபையார் சிவபுண்ணிய மிகுதியைப் பெரிதும் பாராட்டுகின்றோம். இதற்குக் காரியதரிசியாவார் ம - ன - ன - ஸ்ரீ, வைத்தியலிங்கமுதலியாரவர்கள்; இவர்களும் சிவாபிமானமும் இச்சபையினபிவிர்த்தியின்பொருட்டு உழைக்கும் மனவுறுதியும் மிகவுடையவர்கள்.

இனி இச்சபையில் அவயவிகளாய்ச் சேர்ந்திருக்கும் நன்மக்களெல் லாம் உண்மைச் சிவாபிமானமும் சிவபத்தியு முடையவர்கள். இவர்களுள் ளும், ஸ்ரீமான், மதுநாநாயகம்பிள்ளையவர்களும், ஸ்ரீமான், மகாதேவபிள்ளையவர்களும் இச்சபையினபிவிர்த்தியின்பொருட்டு இரவுமபகலும் அரிது முயன் றுழை த்து அதனை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்தவர்கள்; இவர்களுடைய சிவபத்தி யும் மனவெழுச்சியும் நாம் பெரிதும் பாராட்டற் பாலனவாம். இதுகிடக்க.

இதுகாறும் இச்சபை கடந்தேறுவதற்கு ஒரு சிவாபிமானியின் கிரு கம் முழுவதும் உபயோகமா யிருந்தது; ஆயினும், சபைக்கென ஒரு சொந் தக்கட்டிட மில்லாமை இதற்கு ஒரு பெருவகுறையாயிருந்தது. இக்குறை யை இராமநாதபுர அரசர் ஸ்ரீமான், பாஸ்கரவேந்தர் நாகபட்டினத்திற்குச் சமீ பத்தில் விஜயஞ் செய்த காலையில் உற்று நோக்கி யுணர்ந்து அதனை நீக்கிச் சபைக்கென்றே ஒரு கட்டிடம் உரிமை செய்தற்பொருட்டுச் சபையார்க்கு ஐந்நூறுரூபா அளித்திட்டார்கள். சபையார்கள் மாட்சிமை நிறைந்த சேது மன்னர் நன்கொடையை வந்தனத்தோ டேற்றுச் சபைக்குக் கட்டிடம் உரிமைப்படுத்தி விட்டார்களென்று கேள்வியுற்றுப் பேராணந்த மடை கின்றோம்.

இத்தென்னாடு முழுவதூஉஞ் சைவசித்தாந்த மழைபொழிந்துலாவி எம்போல்வாராயுங் கடைக்கணித்தருளிச் சிவசாயுச்சிய மடைந்த எம்மா கிரியர் 'வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்' ஸ்ரீஸுப்ரீ, சோமசுந்தரநாயக ரவந்தவால் அரிய பெரிய மகோபந்நியாசங்கள் இச்சபையின்கண்ணே செய்யப் பட்டன. நாயகரவர்கள் அருமை பெருமைகளை இச்சபையார் என் தும், பா ரகட்டி வகுகின்றார்கள்.

இச்சபையின்கண் காழும் ஓரவயவியாய் இருக்கும் புண்ணியமு ளுடைய மாவையால், இதனபிவிர்த்திப்பொருட்டு நன்கொடை யுதவிய சேதுவேந்த ரணர்களின் விதரண மாட்சியை மிக வியந்து அவர்களிடத்து லுன்பி பாராட்டுங் கடப்பாடுடைய மாகின்றோம்.

இனி இச்சபைக் கென்றே சொத்தக் கட்டிடம் ஒன்று ஏற்பட்டி விட்டமையால் இச்சபையிற் சொத்திருக்கும் சைவ நன்மக்களெல்லாரும் மனவெழுச்சி மேனமேற் கிளர்ப்பெத்துத் தாமியறகையாகவே நடத்தி வரும் சிவகைங்கரியங்களைப் பெருக்கி நடப்பித்து வருவார்களென்று கம்பு கின்றோம். இன்னும், காசபட்டினத்தினும் வெளிப்பாளையத்தினும் இச்சபையிற் சம்பந்தமின்றி யிருக்கும் சைவ நன்மக்களெல்லாரும் இச்சபையி லொருங்கு சேர்த்து இச்சபையத்தினகண் தரப்படும் சைவ வமிழ்தத்தை உண்டு பிறவிப் பிணி நீங்கித் திருவருட்பேற்றிற்கு உரியாய்ச சிவனை வழி பட்டு ஆய்வாகவாகவென்று திருவருளைச் சித்திக்கின்றோம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசகர் கால நிருணயம்.

அக்கவலாட நூலையே பெரியதோர் நிலைக்களனாகக் கொண்டு மாணிக் கவாசகர் காலநிருணயஞ் செய்யப் புகுநத நம ஆபதர் திருமலைக்கொழுந்து பிள்ளையவாகன உரை வாய்ப்புடையதாமா நிலலை யென்பதூஉம் துணுகி யாராயவல்லார்க் செவலாம நன்றுணரக் கிடககும். இன்னும் கல்லாடநூற் காலநிருணய மென்று தலைக்குறியிட்டு யாமெழுதும் ஜராய்ச்சி யுரையில் இவற்றின பரப்பெல்லாம் நனகெடுத்துக் காட்டுவாம்: இன்னும் நம் ஆபதரவர்கள் தாமெழுதிய அவ்வகா நூலின்கண் மேலே காட்டிய உரையாசிரியனமார யாரும் தமமுரையில் தேவாரத் திருவாக்குக்களை மேற்கோளாக மொழிந்ததில்லை யெனவும், சரிதமுறை பிறழாத பெரிய புராணமும் ஒரோ விடங்களில் அமமுறை வழவுகின்ற தெனவும் பிறவுங் கூறாநிற்பர. ஆசிரியர், நச்சினுர்க்கினியாக்கு முன்னிருந்தேதாரான பேராசிரியர் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையா ருரையில் அபபாகவாயிக ளருளிச்செய்த

“அண்ட மாரிரு னுடு கடநதுமப்

ருண்டு போலுமோ ரொணகட சச்சுடர்

கண்டிங் காரநி வாரநி வாரெல்லாம

வெண்டிங் கட்கண்ணி வேதிய னென்பரே”

என்னுந் திருவாக்கை எடுத்துக் காட்டுதலானே உரையாசிரியர் யாருந் தேவாரத் திருவாக்கை மேற்கோளாக எடுத்து மொழிந்திலரென்னும் நண்பருரை பொருத்தமின்றாமாறுணர்க. இனிப் பெரியபுராணம் இவ்வீவ் விடங்களிற் சரிதமுறை வழவுகின்றதென நண்பரவர்கள் தயை செய்து காட்டுவார்களாயின, அதனமேல நமமாராய்ச்சி செறிந்து நிகழும். மற்று நண்பரவர்களியற்றிய உரைநூல மாணிக்கவாசகர் காலநிருணயஞ் செய்யு முகத்தானே, செனனைச் சருவகலாசாலையில் வடமொழிவல்ல பண்டித ராயிருத்த ஸ்ரீசேஷகிரிசாஸ்திரியார் சரித மெய்யமையபொருள் தேனுது டகைச்சங்க விருப்பை நிராகரித்த போவியுரை களைகடைய ஆதனிருப்பு உண்

மைப் பிரமாணங்கள் பலவற்றான் இனிது நிறுவிய பகுதி மிக்க மேம்பாடுடையது. தமிழ்ப்பண்டைப் பணுவலாராய்ச்சி செய்வார்க்கெல்லாம் ண்பர் திருமலைக்கொழுந்து பிள்ளையவர்கள் ஆங்கிலமொழியிற் சொற்பொருட்டிற்கும் விளங்க எழுதிய இவ்வரைநூல் இன்றியமையாச் சிறப்பினதாம். இனி, ண்பரவர்கள் பிரமாணமாயெடுத்த அக்கல்லாட நூல், பட்டினத்தடிகள் அருளிச்செய்த அகவற்செய்யுளமைப்பினோடு ஒருங்கொத்து ஒழுகு நீரதாய்க் காணப்படுதலின், அது பட்டினத்தார் காலத்திற்குச் சிறிது முன்னாதல் பின்னாதல் எழுதப்பட்டதா மென்னுந் துணிபு கொண்டு போதருகின்றும். இவ்வாற்றால், கி - பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் கண்ணதான அக்கல்லாட நூலையே கருவியாகக்கொண்டு மாணிக்கவாசகர் கடைச்சங்க நிலைபெற்று விளங்கியனான் திருந்தாரெனக் கூறுதல் ஒரு சிறிது மடாத வுரையா மென்ப தினிது பெறப்படும். இது கிடக்க.

இனி, ஆங்கில மகனான இன்ஸ் என்பவர் ஞானசம்பந்தா முதலான குரவன்மார மூவருள் யாரும் மாணிக்கவாசகரைத் தம்பதிகத்துட் கிளங்கெடுத்துக் குறித்திடாமையான் அவர் அம்மூவாக்கும் பின்னிருந்தாரென்பது உய்த்துணரற்பார் மென்றல தருக்கநெறி நிறுழாது வாதிடுவார்க்கு யாங்ஙனம் பொருந்தும்? ஒருவர் ஒருவரைத் தன்னாலுட் கிளந்து கூறாமையானே அவர் அவர்க்கு முன்னிருந்தார் பின்னிருந்தாரெனத் துணிபு தோன்ற வுரையாதெல சரிதமுறையாகுமா? ஞானசம்பந்தா முதலான குரவன்மார் பண்டைச் சிவனடியார் வாலாறுகளெல்லாம் நெறிப்படவெழுதிவந்து இடையே அவரைக்குறித் தேதும் மொழிந்த நிலையாயின், அதுகொண்டு மாணிக்கவாசகர் அவர்க்குப் பின்னிருந்தாரென ஒருவாறு கூறிடலாம்; மற்று ஞானசம்பந்தர் முதலான குரவன்மாரோ அங்ஙனமேதும் வாலாறுரைத்த நூலெழுதினரில்லை; தாஞ் செல்லுஞ் சிவாலயங்களுள் அருட்குறி தோன்ற வெழுந்தருளிய பெருமானைக் குழைந்துருகி வழத்தித் திருப்பதிகங்கள் கட்டளையிட்டருளிச் செல்லுங் கடப்பாடு மேற்கொண்டொழுகினார்கள்; அங்ஙனம் ஒழுக்கலாறுடையாரான அவர் திருப்பதிகங்களுள் முன்னைக்காலத்துச் சிவனடியார் சிலர் மொழியப்படினும் படுவர், மொழியப்படா தொழியினு மொழிவர்; திருவருள் தம்மை இயக்குமா நெல்லாஞ் சென்றியங்கவல்லாரான அக்குரவன்மார் நியதிக்கொண்டு அங்ஙனஞ் சிவனடியார் பெயரேதாமையான், அவரோதாமையற்றியே மாணிக்கவாசகர் அவர்க்குப் பின்னிருந்தாரெனக் கூறுதல் ஒரு சிறிதும் அடாத போலியுரையா யொழியும். அல்லதூஉம், யாம் மேலே காட்டிய “நிறியைக் குதிரை செய்வானு ரகரைத்தேவு செய்வானும்” என்னும் அப்பர் சுவாமிகள் திருவாக்கானே மாணிக்கவாசகர் பொருட்டியற்றப்பட்ட அற்புதத்திருவிளையாடல் இனிது விளங்குதலின், மாணிக்கவாசகர் அக்குரவன்மார் யாரானு

மொழியப்படவில்லை என்பதும் யாண்டையதென்றொழிக. அற்றனது, முன்னைக்காலத்துச் சிவனடியார் தம்மையெல்லாந்தொகுத்தோதிவழுத்துவான் புகுந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மாணிக்கவாசகரையும் அங்ஙனம் எடுத்து மொழிந்ததில்லை யாலோவெனின்; நன்றேவினாயினும், மாணிக்கவாசகர் 'அதெத்துவே யென்றருளாயே' 'என்னுடலிடங்கொண்டாய்' என்னும் வாக்கியக் கூறுகளானே கன்னடநாட்டு வீரசைவ குலத்ததித்த பெரியாரென்பது பெறப்படுதலின், அக்குலநெறி பிழையாது நின்று சிவவழிபாடியற்றிச் சிவசாயுச்சியமுத்திப்பெரும்பேறுதலைக்கூடிய அவரைச் சித்தாந்த சைவ மரபின்கண் அவதரித்துச் சித்தாந்த சைவத்துறைவழி நின்று இறைபணிபேணிச் சிவசாயுச்சிய முத்திப்பெரும்பேறுதலைக்கூடிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், சித்தாந்த சைவத்துறைவழி நின்று அங்ஙனமே இறைவன்றிருவரு னெறிகலைக்கூடிய ஏனைச் சித்தாந்த சைவப் பெரியாரைத் தொகுத்தோதூர் தந்திருப்பதிகத்தினுட் கிளந்தெடுத்திக் கூறுதற்கு அமர்ந்திலராய்ப் 'பத்தராய்ப்பணிவார்க ளெல்லார்க்கு மடியேன்' என்பதனும் சூழிப்பாற் கொளவைத்து ஒழிபு கூறியருளினார். மாணிக்கவாசகவாமிகள் வீரசைவ குலத்திற்குரியரே யாமென்பது வீரசைவ குலத்தாரெல்லாரும் அச்சுவாமிகளைத் தமக்குரியராகக் கொண்டு பெரிது வழிபாடியற்றி வருதலானும், புதுச்சேரி முதலான விடங்கனிலுள்ள வீரசைவ மடாதினங்க ளெல்லாம் மாணிக்கவாசகா பெயர்கொண்டே நிலவுதலானும் இனிது துணியப்படும். இப்பெற்றி தேருத சைவசித்தாந்த நன்மக்களில் ஒரு சிலர் நடுநிலை திறம்பி மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைச் சைவசித்தாந்த மரபின்கண் அவதரித்தவரேயாமெனக்கொண்டு, ஏனைச் சைவசித்தாந்த குரவன்மார் அவரைத் தந்திருப்பதிகங்களுட் குறிப்பிடாமையென்னையென்று எதிர் கடாவுவார்க்குச் செவ்வனே இறுக்கலாகாமையின் வதேதோ தமக்குத் தோன்றியவா ரெல்லாங்கூழிப் பெரிதும் இடர்ப்படுவாராயினார். சமயாதித நிலையாய் விளங்கு மெய்கண்ட சந்தானச் சித்தாந்த சைவ மரபு பேணும் புண்ணியம பெரிதுடையோ மாயினும், நடுநிலை பிறழாது உண்மைப்பொருளை யுலகிற்குத் தெளித்தல் வேண்டுமென்னும் மனவுறுதிப்பாடு உடையோ மாணின், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்ததை உண்மை யாராய்ச்சி செய்து, அவ்வாராய்ச்சியில் யாம்மெய்யெனத் துணிந்துகொண்ட பொருட் கூறுபாடுபற்றி அச்சுவாமிகள் வீரசைவ குலத்தினரேயாமென உலகின்கட் பிரசித்தஞ் செய்யுந் துணிபுடையோ மாயினும், இதனைக் காணும் நம ஆப்த நண்பர்களான சைவசித்தாந்தச் செல்வர்கள் இதுபற்றி நமமேற்குமென வெகுட்சி கொள்ளாது, அதனைப் பொறுமையுடன் ஆய்ந்து பார்த்துத் தம் உண்மைக் கருத்தை யுலகின்கண் வெளிப்படுப்பார்களாக வென்னும் வேண்டுகோளுடையோம்; "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண், மெய்ப்பொருள காணபதயிவு" என்னுந் திருவாக்

குண்மை கடைப்பிடிக்க வல்லார்க்கே யாங்கூறிய உரைநாய்மை நன்கு புலப்படா நிற்கும். இனி, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அங்ஙனம் வீரசைவ குலத்தின்கண் அவதரித்தாராயினுஞ் சைவசித்தார்த முடிபொரு ளுணர்ந்து அப்பொருணெறி வழாதொழுதிச் சிவவழிபாடியற்றிச் சிவமுத்தி தலைக் கூடின ரென்பது அவர் அருளிச்செய்த திருவாசகத். திருமுறையானே நன்கு பெறப்படுதலின், அவர் வீரசைவ குலத்துத்தாரென்பது பற்றியே நண்டைக் காவதோ ரிழுக்கில்லை யென விடுக. அற்றேல், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அவர் குலவுரிமை கருதாமல் அவரைத் தந்திருப்பதி கத்திற் கிளந்தோத வமையுமாம பிறவெனின்; அற்றன்று, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் காலத்தே மல்கிக்கிடந்த வீரசைவ மரபினர் மாணிக்கவாசகரைத் தமக்குரிய குரவராகக் கொண்டு பேணி வழிபட்டு வந்தாரகனாதலின் அவர் தம்மைத் தந்திருப்பதிகத்தினுட் கிளந்தோத ஒருப்பட்டிலர், அற்றேல், நம்பியாண்டார் மரபிகள் தர்த் திருமுறை வகுப்புச் செய்தருளிய காலத்துத் திருவாசகத்தை ஏனைக்குரவன்மார் அருளிச்செய்த திருமுறைகளோடு ஒருவகு வைத்து ஒன்பதார் திருமுறையாக வகுத்தாவாமென்றே யெனின், நம்பியாண்டார் மரபிகள் காலத்தே வீரசைவ மரபு கருங்கி வருதலானும், திருவாசகத்தின்கட் காணப்படுஞ் சொன்னயம் பொருணயங்க ளுஞ் சித்தார்த சைவக் கோட்பாடுகளும் எல்லாரானும் பெரிது போற்றப் படுதலின் அதன்கட் காணப்படும் வீரசைவப் பொருணுட்பங்கள் உணர்வா சின்மையின மறைந்து போதலானும், சித்தார்த சைவொல்லாருட் தமக்கும் அத்திருவாசக முரியதென்று போற்றுதலானும் அதனை அவ்வாறு ஒன்பதார் திருமுறையாகக் கோத்தாரென மறுக்க. முற்காலத்து வீரசைவ மரபினர் பெருக்கமுற்றிருந்தா ரென்பதற்குப் பீர்புலிங்கலினை முதலான தூங்களே சான்றும். இங்ஙன மாகலின், ஏனைக்குரவன்மார் தந்திருப்பதிகங்களுள் அவரைக் கிளந்தெடுத்து மொழிந்திடாமை கொண்டே அவர் அக் குரவன்மார் மூவர்க்கும் பின்னிருந்தாரெனக் கூறுதல் போவியா யொழியு மென்றுணர்க. இது கிடக்க.

இனி, நாம் மேலே விளக்கிய தருக்கவுரையின்கட் கருத்தொருப் பாடிவராய் 'யாம்பிடித்த முயலுக்குக்கால் மூன்றே' என்னும் வழக்குப் பற்றி ஏனைக்குரவன்மார் மூவரும் மாணிக்கவாசகரைத் தந்திருப்பதிகங்க ளுட் கிளந்தெடுத்துக் கூறாமையான் அவர் அம்மூவர்க்கும் பின்னிருந்தா ரென்பது தேற்றமாமென வுரைப்பார், அற்றேல் அம்மூவர்க்கும் பின்னிரு த்த மாணிக்கவாசகர் தாமருளிச்செய்த திருவாசகத்திருக்கேவையாருள் அம்மூவரையுங் குறிப்பிட்டு ஏதுமுறையாமை யென்றையென எதிர்கடா வுவார்க்கு விதிக்குமாதலிபாது விழிக்குவீராவராகலின், அங்ஙனம் அழி வழக்குப் பேசுதல் பெரியதோர் ஏதமாமென் னுணர்ந்துகொள்க. அவ்வ

தூஉந், திருவாசகந்திருக்கோணையாரின்கட் காணப்படுங் தமிழ்ப்புலனெறி வழக்கிற்கும், தேவாரத் திருமுறையின் தமிழ்ப்புலனெறி வழக்கிற்கும் வேறுபாடு பெரிதாகலானும், அவற்றுக்கும் முன்னையவற்றில் தமிழ்த் தொன்மை வழக்கே பெரும்பான்மையுமாயின்று வருதலானும், அவ்விரு வழக்கிற்கும் இடையிட்ட காலம் சிறியதாகல் செல்லாது. தமிழ்த் தொன்மை வழக்கே தமிழ் வந்த திருவாசகந்திருக்கோவையா என்பன, தமிழ்ப்புதுவழக்கு இடையிடையே விராய்வந்த தேவாரத் திருமுறைக்குப் பின்னொழுந்தன வென்றல் பெரியதோர் தலைதமொற்றமாய் அங்ஙனங் கூறிடுவார் தமிழ் வழக்கு ஒரு சிறிது மறியா என்பதனைப் பெறுவிக்கும். ஆகலின், அவ்வாறு கூறுதல் எவ்வாற்றானும் பொருத்த மில்லாத போலியுரையா மென்க.

என்கூறியவாற்றால் போப்புத்துரை யுரைத்தவாறு ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்காலம் கி-பி பதினேராம் நூற்றாண்டின் கண்ணதாகல் ஆக்கில நால்வல்லார் செய்தபோதருஞ் சரிதவாராய்ச்சிக்கு மாறுபாடாய் முடிந்திடுதலின் அவர்காலம் கி. பி ஏழாம் நூற்றாண்டின் மூற்பாதிக்கண்ணதென்று கோடலே உண்மைச் சரிதமுறையாமென்பதூஉம், ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரோ டொருங்கிருந்த அப்ப மூர்த்திகள் காலம் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதி முதற்சொண்டு தொடங்குதலின் அவ்வப்பமூர்த்திகளாற் குறித்தருளப்பட்ட றியைக் குதிரையாக்கிய திருவிளையாடனிகழ்ச்சியும் அந்நிகழ்ச்சிக் கேதுவாயிருந்த மாணிக்கவாசகர் காலமும் அவ்வாரும் நூற்றாண்டின் முற்செல்லுமாமென்பதூஉம், திருவாசகச்செய்யுள் வழக்குக் கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச்செய்யுள் வழக்கோடு பெரிதொத்துச் சிறிதொவ்வாமையானும் தேவாரச்செய்யுள் வழக்கோடு சிறிதொத்துப் பெரிதொவ்வாமையானும் அஃதல் விருவகை வழக்கும் விராய்வருதற்கேற்ற கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின்கண் எழுந்ததெனலே வாய்ப்புடைத்தாமென்பதூஉம், ஞானசம்பந்தர் முதலான சமயகுரவர் தந்திருப்பதிகங்களுள் மாணிக்கவாசகரைக் கிளந்தெடுத்து மொழியாமைபற்றி அவர் அம்மூவர்க்கும் பின்னிருந்தாரெனக்கூறுதல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாத போலியுரையாமென்பதூஉம் இனிது விளக்கப்பட்டன. தமிழ்ப்புலமைமலிந்த வித்துவகிகாமணிகள் இன்றோரன்ன சரிதவாராய்ச்சியைப் பழித்துச்சோவிடாது கைக்கொண்டாய்ந்து நலம் பெருக்குவரென்னுந் துணிபால் இதனை யொருதுண்டு தறகருவியாக முன்னெழுதிவிடுத்தாம்.

சுவேதா சுவதரோபநிடத மொழிபெயர்ப்பு.

அங்குட்ட மாத்திரையாய் ஞாயிறுபோற் சுடாந்துவிளவரும் அவன், சங்கற்பமும் அகங்காரமும் அறிவுதன்மையும் தன் சரீரத்தின் நன்மையும் உடையோனாக, கசை நுனியிலுள்ள இரும்பு அக்கவசையின் வேராய்க் காணப்படுமாறு போல மறறையதின வேராகக் காணப்படுகின்றான். (அ)

நாறுகூறிடப்பட்ட ஒரு மயிர்முனையின் நூறில் ஒருபாகம் போலச சீவன் கருதப்படற் பாலதாம்; அவன் அளவறியப்படாதவனாவன். (ஆ)

அவன் பெண்ணுமல்லன், ஆணுமல்லன், அலியுமல்லன், அவன தானெடுக்கும் உடம்பின்நன்மையாய் விளங்குகின்றான். (இ)

உண்ணல பருகுதலாற் சரீரம் வளாச்சியுறுமாறு போலச, சங்கற்பம், பரிசம், திருட்டி, மயசகமுதலியவற்றாற் சீவான்மாவானது தன் கருமத்திற்கீடாகப் பலவேறு தேகங்களைப் பலவேறிடங்களில் முறைமுறையே எய்துகின்றது. (ஈ)

சீவான்மாவானது தன் குணங்களாலேயே பலபலவானதூல சூக்துக் கும தேகங்களை அடைகின்றது; தன்னிலே வேறுபாடுடையதன்றாயினும், தன்னுடைய கனமவியல்பாணும் உடம்பினியல்பாணும் அஃது அவ்வுருவங்களோடு ஒற்றையையுறுதற்காரணத்தோன்றுகின்றது. (ஊ)

ஆதியந்த மிலலோனாய், உண்ணுழையப்படாத விதனுள்ளிருந்து உலகைப்படைத்திடுவோனாய், அநேகருபமுடையோனாய், விசுவையுள்ள ஈசுரனையா அறிகின்றார்களோ அவர்கள் எல்லாப் பாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றார்கள் (ஊ)

அறிவினாலறியப்படுவோனாய், சேதனனாய், உள்ளது மிலலதுமாய் எல்லாவற்றிற்குங் காரணனாய்ச்சிவனாய்ப்பாகங்களெல்லாம் உறபத்தியாதற் காரணனாயுள்ள அககடவுளை அறிகின்றவர்கள் தந்தேகங்களைவிடுகின்றார்கள்.

ஐந்தாம் அததியாயம் முடிந்தது.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

தூறவிகளிற்கிலர் மயக்க வுணர்ச்சியாற் பொருள்களின் சுபாவத் தன்மையே உறபத்திக்குக் காரணமாமென்பர், வேறுசிலா காலமேகாரண மாமென்பர், ஆனால், உலகத்தில இறைவன் முதன்மையாற்றான் பிரமசக் கிரஞ் சுழலுகின்றது. (க)

கவேதா கவதரோபநிடத மொழிபெயர்ப்பு.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

நித்திய வியாபகனாய்ச் சருவஞ்சூயக் காலகாலனாய்
குணங்களு முடையோனாய் எல்லா மறிவோனாய் உள்ள அவனாமல ஆண்ப
பட்டு நிலரீர் தீவனியின் என்று நினைக்கப்படுவதாகிய சிருட்டியானது
சுழலுகின்றது. (உ)

இக்கருமத்தினை யியற்றி அதன்கண் திரும்பவும் ஒன்றித்து நின்று
ஒன்று இரண்டு மூன்று அல்லது எட்டனேடும், காலத்தோடும், ஆன்மா
யின் சூக்கும குணங்களோடொருக ஒருதத்துவத்துடன் மற்றொரு தத்துவத்
தினை அவன் இயைத்துவிடுகின்றான். (ஊ)

குணங்களோடு கூடிய கருமங்களைச் செய்து முடித்தபின் யார் அவ
ற்றையும் தம் அன்பு முழுவதிலும் இறைவன் மாட்டுப் பதியவைக்கின்
றார்களோ அவர்கள்- அஷுவ யின்மையின் காரியங்களில்லா தொழுகின்ற
னவாகலான்—கருமவொழியினால் தத்துவங்களின் வேறாய் நிற்பதனை எய்
துகின்றார்கள். (ச)

அவன் சையோக நடத்தற்குரிய காரணங்களுக்கு நிமித்த காரண
னாய் ஆதியாயிருக்கின்றான், மூன்றாகப் பகுக்கப்படுங் காலத்தத்துவத்தினைக்
கடந்து அவன் காலமின்றி விளங்குகின்றான்; பவபூதனாய்த் தன்னிதயத்தில்
வசிப்போனாய் விசுவரூபனாயிருக்கின்ற வழிபடு கடவுளை உள்ளத்தின் கண்
யார் உபாசிக்கின்றார்களோ அவர்கள் தத்துவங்களின் வேறாய் நிற்பதனை
எய்துகின்றார்கள். (ஊ)

மாயாமரங் கால மியற்றினுருவங்களினும் பெரியோனாய், அவற்றின்
வேறுமாய்ப் பிரபஞ்சஞ்சுழன்று செல்லு நிலைக்களனாய், அறத்தை நிறுத்
திப் பாவத்தை அழிப்போனாய், ஒருவனை மாவினான் விளங்குஞ் சோதி
முதல்வனாயுள்ள அவனை யார் அறிகின்றார்களோ அவர்கள் மாணத்தைக்
கடக்கின்றார்கள். (கூ)

அவனைத் தேவர்கட்கெல்லாம் மேலான மகேசுவரனென்றும், தெ
ய்வங்கட்கெல்லாம் பரமதெய்வதமென்றும், பதிகளுக்கெல்லாம் பதியென்
றும், பெரியதினெல்லாம் பெரியனென்றும், சோதியென்றும், புகழ்ப்ப
படும் புவனேசு எனென்றும் அறிகின்றோம். (எ)

அவனுக்குக் காரியமுமிலை காரணமுமில்லை; அவனை யொப்ப தூஉம் மிக்கதூஉம் யாரானுங்காணப்படவில்லை; அவனுடைய பராசத்தியானது பலவேழியற்கை யுடையதென்று சொல்லப்படுகின்றது; அஃது அவன்கட் சபாவமாய்ச் சார்ந்து நின்றலேயன்றி ஞானங்கிரியைகட் கேற்ற வாறுத் தொழிற்படுகின்றது. (அ)

இவ்வுலகத்தின்கண் அவனுக்கு மேலான பதியுமில்லை, மேலான ஈசனுமில்லை, காரணமுமில்லை, அவனே காரணன், காரணனை அதிபதிக்கும் அவன் அதிபனாவன்; அவனைப் பிறப்பிக்கின்றவனும் அவனுக்கு அதிபனுமில்லை. (ஆ)

தன்னியற்கையினாலே பிரதானத்தினும் றாப்படும் பல தூலிழைகளைத் தன்னகத்தே பொதித்துவைக்குஞ் சிலந்தியைப் போன்ற ஏகனை இறைவன் பிரமத்தோடு யாம் ஐக்கியமுறுதலை அருளக் கடவன். (இ)

சருவபூதங்களினும் கூடனாய்ச் சருவவியாபியாய்ச் சருவபூதாந்தரான்மாவாய்ச் சருவசுருமங்கட்கு முதல்வனாய்ச் சருவபூதங்களுள்வரஞ்சாட்சிமாத்திரையா யிருப்போனாய்க் கேவலஞ் சேதனனாய் நிரக்குணனாயுள்ள தேவன் ஏகனே. (ஊ)

தொழிலறுந்து கிடக்கும் பலவற்றுள்ளும் ஏகனாய் வசிப்போன் வித்து ஒன்றினையே பலவாகச் செய்கின்றான். தம்முடைய ஆன்மாக்களுள் வைக்கப்படுவோனாக அவனை அறியவல்ல பெரியோர் நிலையான இன்பத்தைப் பெறுகின்றார்கள், ஏனையோரல்லர். (கஉ)

நித்தியர்க்குள் நித்தியனாய்ச் சேதனர்க்குட் சேதனனாய் விரும்பும் பொருள்களை நுகர்தலுறும் பலவற்றுள்ளும் ஏகனாய் அவனிருக்கின்றான். சாங்கியத்தானும் யோகத்தானும் அறியப்படுங் கடவுளின் இந்தக் காரணத்தை அறியவல்லோர் சருவபாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றார்கள். (கங)

ஞரியனும் விளங்குதலில்லை, சந்திரனுந் தாரகைகளும் விளங்குதலில்லை, அத்த மின்னல்களும் விளங்குதலில்லை, அப்படியானால் இந்தநெருப்பு எவ்வாறு தானே விளங்கும். அவன்றானே வெளிப்படுவானாயின் அவனைச் சார்ந்து நின்று ஏனையவெல்லாம் வெளிப்பட்டு விளங்குகின்றன. அவனுடைய விளக்கத்தினால் இவையெல்லாம் விளக்கமுறுகின்றன. (கச)

இப்புலனத்தின் மத்தியில் அவன் ஒருவனே அஞ்சன், நீரினுள் தீயுமாய்ப் புகுந்திருக்கின்றான். அவனை அறிகின்றவர் மிருத்தவைச் சபிக்கின்றார்கள். அப்பேற்றினை யடைதற்கு வேறு வழியில்லை. (கடு)

சுவேதா சுவதரோபநிடத மொழிபெயர்ப்பு. 106

அவன் விகவத்தைச் சிருட்டிக்கின்றான், விகவத்தை அறிகின்றான். அவன் ஆன்மயோசி, காலகாலன், குணி, சருவவித்தியன், பிரதானத்திற்கும் சேஷத்திராஞ்ஞனுக்கும் பதி, ருணங்களுக்கு ஈசன், உலகினிச்சார்த்த வரும் மோக்கந்தி பத்தமென்பவற்றிற்குக் காரணன். (105)

அவன் அவனைப் போலவே மரணமில்லான், எல்லாவழிவும் எல்லா முதன்மையும் உலகை இரட்சித்தலுமுடைய இறைவன் சரீரத்தில் வசிக்கின்றான். இவ்வலகை என்றும் ஆட்சிசெய்கின்றான்; இவ்வலகிற்கு வேறுகாரணனில்லை. (106)

ஆதியிலே பிரமனைப்படைத்து அவனுக்கு வேதங்களை வழங்கித் தன்னுடைய ஞானத்தினையும் விளக்கியருளிய முதல்வனிரட்சிப்பை முத்தியடைகல் வேண்டி அணுகிச் செல்லக்கடவேகை. (107)

நிட்கலனாய் நிட்கிரியனாய்ச் சாந்தனாய்க் குற்றமில்லாய் நிரஞ்சனனாய் இறப்பில்லாமையடைதற்குக் கடைப்பாலம் போல்வானாய் விறகுண்ணூர் திக்கொழுந்துபோல்வானாய் உளன். (108)

மானவன் ஆகாயத்தைத் தோல்பொற் சுருட்ட வல்லனாகாறும் சிவனை யறியுமறிவா லன்றித் துக்கசார்த்தியுண்டாக மாட்டாது. (109)

தந்தபோ வல்லமையானுத் தேவப்பிரசாதத்தானுஞ் சுவேதா சுவதா முனிவர் மிகச்சிறந்த நிலையிலுள்ள அத்தியாசசிரமிகளுக்கு, எல்லா விருடிகளானும் எல்லாவற்றினு மெல்லாமாய்த் தியானிக்கப்படும் மேலான சுத்த பிரமததிரியல்பை வகுத்துரைத்தார். 110

பரம இரகசியமாயுள்ள வேதாந்தமானது, அடக்கமில்லாத புதல்வனுக்காவது சீடனுக்காவது உபதேசிக்கற்பாலதன்று. (111)

தேவனிடத்துப் பரமபத்தி பண்ணுவோனாய் அங்நனம் பண்ணுதலானே குரவனிடத்தும் அவ்வியல் புடையோனாயிருக்கும் மகான்மரவுக்கு ஈண்டினர்த்தப்பட்ட இரகசியார்த்தங்கள் தாமே விளங்குகின்றன, அவ்விரகசியார்த்தங்கள் தாமே விளங்குகின்றன. (112)

ஆறும் அத்தியாயம் முடிந்தது.

சுவேதா சுவதரோபநிடத மொழிபெயர்ப்பு முற்றும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுதேச பாஷாப்பியாச நிவர்த்தி.

சென்னைச் சருவகலாசாலைச் சங்கத்தார் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய பாஷைகளை அப்பியசித்தலாலே பயனில்லாமையின், உயர்ந்த வகுப்பினிருந்துகொண்டு ஆங்கில மொழிப்பயிற்சி செய்யும் மாணாக்கர்களுக்கு அவற்றைப் போதித்தல் வேண்டாவெனவும், அவற்றிற்குப் பிரதியாக வடமொழியினை ஆங்காங்குக் கற்பித்தலே போதுமெனவும் ஆரவாரஞ்செய்து போதருகின்றார். (பெண்டிர், ஆடவர், சிறுசென்னும் முதலிறத்தாருள்ளும் வழக்கமுற்று நடைபெறுகின்ற சுதேச பாஷாப்பியாசத்தை ஒழித்துவிட்டு, உலகவழக்கொழிந்திறந்த வடமொழியினை மாத்திரம் அப்பியசித்தல் போதுமெனக் கூறும் அவருரை சிறிதும் நியாயமாகக் காணப்படவில்லை.)

ஒருவர் கருத்தினைப் பிறரொருவர்க்குத் தெரிவித்து ஒருமையுற்று வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத வேண்டப்படுங் கருவியாயுள்ளது ஒருபாஷையாம். அந்தப் பாஷைதானும் தன்னை வழங்கும் மாந்தருடைய நாகரிக விருத்திக் கேற்பச் சிறிது சிறிதாய் மாறுதலுற்று அபிவிருத்தியாய் வருதலும், அவர் தம் அநாகரிக விருத்திக் கேற்பச் சிறிது சிறிதாய்த் தேய்த்து போய் இறுதியில் இறந்தொழிதலும் இயற்கையாகப் பெற்றுவரும். சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே அநாகரிக நிலையிலிருந்த ஆங்கில மக்களுக்குள்ளே ஒரு மூலையில் அருகி வழங்கிய ஆங்கில பாஷையானது அம்மக்கள் பிற்காலத்தே செய்தவரும் பெருமுயற்சியானும் தூலறிவாற்றலானும் பெருக்கமுற்று உலகமியாங்கணும் பயிலப்படுகின்றது. பல்லாயிர வருடங்களுக்கு முன்னே நாகரிக நிலையிலிருந்த ஆரியமக்கள் பின்னர்த் தம் முயற்சியிழந்து நாகரிக விருத்தி சூன்யிப்போதலால் அவர் வழங்கிய இலத்தீன், ஆரியம் முதலிய பாஷைகள் சிறிது சிறிதாய்த் தேய்த்து உலகவழக்கமற்று ஒழிந்தன. அங்ஙனம் இறந்தொழிந்த பாஷாப்பியாசத்தால் அப்பாஷையினை வழங்கிய ஆரியமக்கட் பண்டை ஆசார வியல்புகளும், சமய நிலைகளும் ஒரு சிறிது விளங்குமேயன்றி, இக்காலத்து வேறு அப்பாஷாப்பியாசத்தாற் பெறப்படும் பயன் பெரிதில்லை.

இனி, உலகவழக் குடையவான தமிழ் முதலான சொற்களோ பண்டைக்காலத்தொட்டு இன்று நூறும் வழக்கு வீழாது நடைபெறுதலால், இப்பாஷாப்பியாசங்கொண்டு பண்டைக்காலத்துத் தென்றமிழ் நாட்டியல்புகளும், சமயநிலை முதலாயினவும் அறியப்படுதலேயன்றி இக்காலத்து ஆங்கில நூலறிவு விருத்திப் பேற்றினை இத்தென்னிந்திய அகனுட்டு

ள்ளார் இனிதடைத்து வாழுதலும் உண்டாகும். இப்பாஷாப்பி யாகத்தால் ஆங்கிலமசக்கள் தாதன தாதனமாய்க்கண்டு வெளியிடும் அரியபெரிய விஷயங்கள், உபநிபாசங்களாலும், தாவியற்றுத்தலாலும், மாணுக்கர்க்குப் போதித்தலாலும் தென்னுட்டகத்தினள்ளார் எல்லார்க்கும் இனிதுபுலனாய் அவசியத்தை கல்லறிவினை மிகுதிப்படுத்தும், பிறதேசங்களின் அரியபெரிய நாகரிக வரலாறுகள் இச்சுதேச பாஷாப்பியாசத்தால் கன்குணர்த்தப்படுதலின், அவ்வுணர்ச்சியால் மக்களெல்லாரும் ஒற்றுமை யடைந்து வாழுங்கடப்பாடும், தம்முடைய பாஷைகளை வளம்படுத்துத் துரைத்தனத்தார் மாட்டுநன்றியறிதலும் செழித்தோடும்.

இனி, இந்தமுக்கிய கன்முறையை விடுத்து உலகவழக்கு வீழ்ந்த வடமொழி முதலான பாஷைகளைப் பயிற்சி செய்தலாற் பெறப்படுவன யாவையோ வெனின்:—ஒவ்வொரு சொல்லையும் புதிது புதிதாக அறியவேண்டும் முயற்சியும், அவ்வனம் வருந்தியறிந்த சொற்களும் அவ்வாறு அறிந்தார்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு விளங்காத வாகையால் நாடோறும் அவற்றைப் பயின்று ஞாபகத்திற் பதிக்கவேண்டும் இடுக்கணும், பதித்தவழியும் அவற்றைப் பிறரைப் பயன்படுத்துமாறின்மையும், சுதேசபாஷாப் பியாசஞ் செய்தார் மாட்டு ஒற்றுமை யின்மையும் பிறவுமேயாம். அற்றன்று, வடமொழி முதலான முன்னைக்காலத்து மொழிகளைப்பயிற்சி செய்தலானே அவற்றின்கட் பொதித்து கிடக்கும் அரியபெரிய விஷயங்கள் புலப்பாடாக அறிவு உாமேறிக் கொழுமதி யடையுமாகையால், அவை உலகவழக்கு வீழ்ந்தமை கொண்டே அவற்றின் பயிற்சி வாய்ப்புடைத்தன்றென மறுத்தல் பொருந்தா தாமெனின்:—நன்று சொன்னாய், பண்டைக் காலத்தொட்டுவழக்குடைத்தாய்வருந் தமிழ் முதலான பாஷைகளின் கண்ணும் அவ்வாறே அறியப்படுவனவாய்க் கிடக்கும் அரியபெரிய விஷயங்கள் பலவாதலான், அப்பெற்றிப்பட்ட பாஷைகளுள் ஒன்றை மாத்திரம் பயிலல்வேண்டும் ஏனையவற்றை யொழித்தல் வேண்டுமெனக் கூறுதல் நடுவுநிலையுரையாகாதென்றொழிக் அல்லதூஉம், (வடமொழியைக் காட்டினும் எத்தனையோ மடங்குயாந்த தமிழ்முதலிய பாஷைகள், அவ்வாரியமொழியோடு ஒற்றுமையுறுதற்குமுன் உயர்ந்த உண்மைக் கருத்துக்களும், உலகியல் பீழ்மாதசெய்யுள் வழக்கும், எளியமுறையாற் சொற்கோப்பமைந்த செய்யுளுரையடையும், உய்த்துணர்ந் துலகியலாறு தெரிக்கும் விரிந்தவுணர்ச்சியும், அறிவுறுட்பத்திற் கியைந்த தத்துவ இரகசியார்த்தங்களும், உண்மைச் சரிதமுறைவழக்கா வரலாறுகளும் உடையனவாய்ப் பெரிது விளங்கிப், பின்னைக்காலத்து அவ்வாரியமொழிச் சம்பந்தம் பெறுதலால் அவ்வுருமை பெருமைகளை ஒருங்கிழந்து அவ்வாரிய மொழியின்கட் காணப்படும் பின்னைமைக்கருத்துக்களும், உலகியலாறு கடந்துரைக்குஞ் செய்யுள் வழக்கும், அரி

துணரப் படுவனவாய்ச் செயற்கைத்திற மமைந்த செய்யுண்கர் கடையும், உய்த்துணர்ச்சியின்றி மேனோக்காய் உலகியலாறு கடந்து செல்லுஞ் சிறு கிய வுணர்ச்சியும், இற்கையறிவு துட்பத்தோடியையாத தத்துவார்த்தங்களும், சரிதவுண்மைத்திறம் பிழைத்த கட்டுக்கதைகளும் இடையிடையே விரவப் பெற்றுப் பொலிவு குன்றுகின்றன. ஆரியபாஷாப் பியாசம் பெருகாத இத்தென்றமிழ் நாட்டகத்தேயே அவ்வாரியமொழிவழக்குகள் ஆரிய மக்கள் கூட்டுறவாற் பையறுழைந்து கேடுபயக்கு மாயின், அவ்வாரிய பாஷையைக் கலாசாலைகளில் முறையே கற்பிக்கவும், சுதேசபாஷாப்பியாசத்தை நீக்கவும், நம்கௌரவ துரைத்தனத்தார் கட்டளைபிடுதலால் சுதேச பாஷைகட்கும் அவற்றை வழங்கும் நன்மக்கட்கும் நேருக்கேட்டினை நாங்கிளந்து கூறுதல் வேண்டா.) இனி, இறந்தொழிந்த அவ்வாரிய பாஷையினைப்பயிலும் மாணாக்கர்களும் அதன்கண் இடர்ப்பா டெடையராய்ச் சருவ கலாசாலைபிற் றோச்சி பெறும் பொருட்டுச் சிலகற்றுப் பின் அப்பயிற்சியினைச் சேரவிடுவர். இதனால், சுதேசபாஷாப் பியாசமும் ஆரியபாஷாப்பியாசமும் அம்மாணாக்கர்கட்கு இல்லையாய் போதலின், நம்கௌரவதுரைத்தனத்தார் இந்துமக்கட்குக் கலைப்புலமை நிரப்புதல் வேண்டு மெனக்கருணை மேற்கொண்ட எடுப்புப் பயனின்றி யொழியும். இப்புரதண்டமாதேயத்தின்கட் கலைப்புலமை நிரம்பினோரை எண்ணிப்பார்க்கும்வழி ஆயிரவருள் ஒருவரைக் காண்டலும் அரிதாம். அங்ஙனம் அறித்தெடுத்துப் பாப்பினும் அவர்தாமுங் கலைப்புலமை சிறிதே நிரம்பப் பெற்றாராவர். ஏனை எல்லாருங் கல்வியறிவு சிறிதும் வாய்ப்பப் பெறாதவராவர். கல்வியறிவில்லாத அம்மாந்த ரெல்லாரும் தமிழ்முதலிய பாஷைகளைச் சுத்தமாய் வழங்கி வாழ்க்கை நடாத்து கின்றார். அங்ஙனம் அவர் மேற்கொண்டொழுகும் தமிழ்வாழ்க்கையின் கண்ணே சிறிதுஞ் சம்பந்தம் பெறாத ஆரியம் ஆங்கிலம் முதலான பாஷாப்பியாசஞ் செய்தோர் அவ்வாழ்க்கையினையுடைய மக்கள்மாட்டு யாங்ஙனங் கலந்தொழுகுவார்? யாங்ஙனங் தாழ்ந்த கலைப்பொருள் துட்பங்களை அவர்க்கு அறிவுறுப்பார்? அவரை அவர்சீர்திருத்து முபாயம்யாது? இன்றோரன்ன காரியங்களை நன்காராய்ந்தறிய வல்லாரான நம்கௌரவ துரைத்தனத்தார் சுதேசபாஷாப் பியாசத்தை நிவர்த்தி செய்ய எண்ணுவது வியக்கப்படுவதொன்றும்.

அற்றன்று, சென்னைச் சருவகலா சாலைகளிற் சுதேசபாஷாப் பியாசம் நிரம்பச் சீர்கேடா யிருத்தலால், அங்ஙனம் அப்பியசிப்பதுபயனின்றி மெனின்; அறியாது சொன்னாய், எப்-ஏ வகுப்பில்தவிர மற்றை வகுப்புக்களிற் போதிககப்படும சுதேசபாஷாப் பியாசம் மிகவுந் திருத்தமாயிருத்தலால் அவ்வாறு சொல்லுவத லடாது. அல்லதூஉம், சீர்கேட்டிருக்குஞ் சுதேச பாஷாப்பியாசத்தினைத் திருத்திப் பண்படுத்துதலே முறையாமன்றி

அப்பயிற்சியினை அறவே ஒழித்துவிடல் வேண்டுமெனக்கூறுதல். சிவிய வுரையாகாது. காமறிந்த வளவிற சென்ற கான்கைத்து வருடங்களாக எப்ப-ஏ வகுப்புக்குப் பாடங்களாக நியமிக்கப்பட்ட நூல்கள் மிகவுஞ் சாமானிய மானவை. ஆழ்வார் சரித்திரம், இராமாயணவெண்பா, போச சரித்திரம், அரி சந்திரன் சரிதை, சூளாமணிவசனம் முதலிய நூல்கள் சொற்பொரு ணுட் பங்களும் பயில்வோர்க் கின்பம் பயப்பது மின்றி உலா வளங்குன்றி விழுப்பமுறாதனவாம்; பயில்வோர்க்குத் தமிழின் மாட்டு இகழ்ச்சி வி னைத்து அவர் கல்லபிமானத்தைக் கெடுப்பனவாம், தமிழ்மொழியி னுயர் ச்சியினைக் குறுக்குவனவாம். இன்றோன்றன போலிநூல்களைச் சருவகலா சங்கத்தார் எப் - ஏ வகுப்புக்குப் பாடங்களாக நியமித்தலா லேதான் தமிழ் மொழிப்பயிற்சி இகழப்படுகின்றது. கலாசாலைகளில் உபாத்திமைத்தொழிந் துண்டிருக்கும் தமிழ்வல்ல பண்டிதர்களும், ஏனைத்தமிழ்ப் புலவோரும்நாம் ஈண்டு வெளியிட்ட அபிப்பிராயமேகொண்டு போதருகின்றார். இப்பெற் றியவான போலிநூல்களைப் பாடமாக நியமித்த லொழிந்து சொற்பொரு ட்டிற மினிதுடைய அரியநூல்களைச் சருவகலா சங்கத்தார் பாடமாக நிய மிப்பார்களாயின் தமிழ்முதலான சுதேசபாஷைகள் மிகச் செழித்தோ ற்கும்.

அற்றன்று, ஆரியபாஷாப்பியாசைத்தானே சுதேசபாஷைகள் தாமே உரங்கொண்டு வளர்ச்சி பெறுமாதலால் அவற்றை வேறாக அப்பியசித்தல் வேண்டாவெனின், சுதேசபாஷையினையும் ஆரியபாஷையினையும் ஒருங்கு கொண்டு பயிற்சி செய்தாலன்றி, ஆரியபாஷையினை மாத்திரம் பயிறலாற் சு தேசபாஷைகள் பெருக்கமுறு மென்பார் கூற்றுப்பொருத்த மின்றிப் போ லியாயொழியும். அற்றேல உயர்ந்த வகுப்புக்களிறபயிலுமமாணுக்கர் சுதேச மொழிபெயர்ப்பிற் * பரிசோதனை செயப்படுவராகனின், சுதேசபாஷாப்பி யாசம் முழுவது உம் நீக்கப்படுதலிலை யாலோவெனின்; நன்றுகூறினீர் இலக்கண இலக்கிய நூற்பொருள் போதித்து, அவற்றின்கட். பரிசோதனை நிகழ்த்தித் தேர்ச்சி பெறுவோர்க்குப் பட்டாபிதானம் வழங்கும் இக்காலத் தே சுதேசபாஷாப்பியாசைஞ் சருங்காநிற்ப, அவ்விவக்கண விவக்கிய நூற் பொருட் போதனையின்றிச் சுதேசமொழிபெயர்ப்பொன்றானே சுதேச பாஷாபிவிர்த்தி யுண்டாமெனக் கூறுவாருரை இழுக்குடைத்தாமென்கு) அற்றன்று, சுதேசமொழிபெயாப்பிற் சித்தஞ்செய்யப்படுமபரிசோதனைப் பத்திரங்கள் அரிதினுணர்த்தப் பாலனவாயிருக்கு மாதலால், அவற்றின்பெற் றிதேர்ந்து மாணுக்கர் தாமே தஞ்சுதேச பாஷையினைப் பயின்று கொள்வ ரெனின், அரியபெரிய அச்சுதேச பாஷாப்பியாசைத்திற்கு வேண்டுஞ் சாத னங்களை அமைத்தலில்லாது, தமக்குத் தோன்றிய வாரெல்லாஞ் சருவக லாசங்கத்தார் மாணுக்கர்களை அவற்றின்கண் அங்ஙனம் பரிசோதித்து இட ர்ப்படுத்தல்சிவியமுமுறையுமாகாது. அல்லதுஉம், அம்முறையாற்சுதேச

பாஷையினை விருத்திசெய்தலே கௌரவ துரைத்தனத்தார்க்குக் கருத் தாயின், அம்முறை பற்றியே (வடமொழி பெயர்ப்புப் பரிசேரணைப் பத் திரத்தான் ஆரியபாஷையினையும் அப்பியாசஞ் செய்கிடலாமன்றோ? ஆரிய பாஷையினை மாத்திரம் இலக்கண இலக்கிய னூற்பொருளோடு பேரறிந்த லென்னை? சுதேசபாஷையினை அங்கனங்கற்பித்துப் பரிசேரணிக்கக் கருத் தொருப்படாதவாறு என்னை? இவற்றையெல்லாம் ஆய்ந்துணரும்வழி கங்கௌரவ துரைத்தனத்தார் சுதேசபாஷாப்பியாசத்திற் கொண்ட கருத்து ஐயுறப் பாலதொன்றா யிருக்கின்றது.)

இனி, நாயிங்கனன் தருக்கித்தலானே ஆரியபாஷாப் பியாசமின்றிச் சுதேசபாஷையினை மாத்திரம் ஆங்கிலத்தொடு கூட்டிக் கற்பித்தல்போது மென்பது கங்கருத்தாமாறில்லை (ஆரியவாங்கில சுதேசபாஷைகள் மூன்றினையும் ஒருங்குபோதித்தல் வேண்டுமென்பதே கங்கருத்தாவதாம். ஒன்றற் கொன்று உபகாரப்படும் அம்முன்று பாஷைகளையுஞ் சேர்த்து அப்பியசி த்தலானே ஒருமை யுணர்ச்சியும், ஒற்றுமை வாழ்க்கையும், பிறநுட்பப் பொருள்களும் அரும்பிமுதிரும்.) கௌரவ துரைத்தனத்தார் அம்முறை யாற் பல்லாயிர இந்து கன்மக்களை விரைவிற் கல்விபயிற்றி நாகரிகவிருத்தி யினை உண்டுபண்ணுவர். அத்துரைத்தனத்தார் அதிகார நீழற்கீழிருந்து வாழும் குடிமக்களும் அவர்செய்யும் அந்நன்றி மறவாராய் அவர் இவ்விக் திய நாட்டை நீழேசெங்கோலோச்சி வாழ்கவென காத்தமுதமுட்ப வாழ் த்துணைப்பர்.

இவ்வாறன்றிச் சுதேசபாஷாப் பியாசத்தின் அருமை பெருமை யும், அவற்றை வழங்கும் கன்மக்களின் நாகரிக நிலையும் அறியமாட்டா ராய் உன்னத நிலைகளின் மாத்திரம் கௌரவமாயிருந்துவாழும் பிரபுக்களின் சொற்களை உண்மையெனத்தேறி விரைந்து சுதேசபாஷாப்பியாசநிவர்த்தி யிற்பிரவேசியா திருக்கும்படி கங்கௌரவ துரைத்தனத்தாரையிகப்பணிந்து வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம். பிரதான நகரங்களில் குடிமக்களை ஒருங்கு கூட்டி அவாபிப்பிராயங்கேட்டு ஏற்ப முறைசெய்தலே கந்துரைத்தனத் தார் இவ்வமயத்துச் செயற்பாலதாங் கருணையென் மெண்ணுகின்றோம். நம்மித்து கன்மக்களின் சிறந்தோர்பலர் கல்லபிப்பிராயத்தினை யறிந்தே இவ்விஷயத்தினை யெழுதிக்கௌரவ துரைத்தனத்தார்க்கு விண்ணப்பித் துக் கொள்ளுகின்றோம்,

சுதேச பாஷாப்பியாச நிவர்த்தி முற்றும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்ந்நல விளக்கம்.

பூமிக்குப் பொருள்களைத் தன்னிட மிழுக்குஞ் சக்தியுளதாகலான், வாயுமண்டலம் சக்தியடைசின்றதென்பது யாங்கனமெனின்.—இருணிறைந்த ஓரறையி னுட்பக்கம் பலகணி அல்ல தொருதொனையின்வழி ஞாயிற்றின் கதிர்விசினால், அக்கதிரோட்டத்தில் அநேகதுளி, தூரும்பு, புழுதி முதலியன ஆடிஅசைந்து திரியுமாறுந்காணலாம். பின்னர் அவ்வறையின் சுவர் தளமுதலிய எப்பகுதிகளையும், மேசை நாற்காலி முதலிய பொருள்களையும் நன்றாய்த் துடைத்துச் சுத்திசெய்து, கதவு பலகணி துவார முதலிய எல்லாவற்றையு மடைத்துச்சென்று மற்றைநாட்காலையில் கதவைத் திறந்து பார்ப்போமாயின், தளத்தின் மீதும் மேசை முதலிய பொருள்களின் மீதும் புழுதி படிந்திருக்கின்றவாறு மறியலாம். இத்தன்மையவானது யாதென விசாரிக்கப்புகின் முன்னர்க்கண்ணுற்ற தூசுதூரும்பு முதலியவற்றிற் சில பூமியினுலிழுக்கப்பட்டுக் கீழே தாழ்த்தப்பட்டனவாமென்பது இனிது விளங்கும். இதுகாறும், இறைவனியற்கைப் பொருளான் வாயுவைச் சுத்திசெய்யமுறையைக் காட்டினோம். இனி நம்மவர் முயற்சியால் அஃதங்ஙனமாதலை ஆராயப்புகுவாம்.

மக்கள் வசிக்கும் இல்லத்தினுள்ஓலாவும் வாயுவின் சுத்தமும், அசைவும், வெளிவாயுவின் சுத்தத்தையும் ஓட்டத்தையுஞ்சார்ந்து நிற்கற்பாலனவாம். சார்ந்து நின்றலான், புறவாயு வீட்டின் சுற்றுப்பக்கங்களிலும் வீடுதோறு மெவவிடத்தும் தடையின்றி யோடிபுலாவி அதன் தூய்மை குன்றாண்கும் முயற்சிக்க நமமாற் கூடுமோவெனின்; பட்டினங்களிற் பல விடங்களிலும் திறந்தவெளிகளை யேற்படுத்துதலானும், வீதிகளையகலமா யமைப்பதனாலும், குறித்த அளவுக்கு மேலிட்ட உயரமான மாளிகைகளையுஞ் செறிவான வீடுகையுஞ் சமையாதிருத்தலானும், முடிவிலடைபட்ட தெருக்கள் சந்துக்களை நீக்குதலானும், காற்றோட்டம் ஒருவாறு தடையின்றி நடந்துவரும். இன்னும் தெருக்களில் புழுதியடங்க நீடுதெளித்தும், இல்லத்தினின்றும் பல்வேறு யந்திரசாலைகளினின்றும் புறப்படும் புகைமுதலியவற்றை உயரமான புகைவாயின் வழியாக மேலே செல்ல விடுத்தும், சழிகால், தூம்பு, அங்கணம், மலவறை முதலியவற்றை நாடோறும் பரிகைசெய்து சுத்தப்படுத்தியும், சூப்பைக்குவியல் மலம் முதலிய அசுத்தங்களைத் தெருக்களினின் றுடனுக்குடனே அப்புறப்படுத்தியும், தூர்க்கத்தம் பயக்கத்தக்க வியாபாரத்தொழில்களைப் பட்டினத்துக்கப்பால் நிகழ்ச்சியும், இன்னும் இவைபோன்ற பல முறையானும் வாயுவைச் சுத்தி செய்யலாகும்.

இனிப், புறவாயுவின் ஓட்டம் சுத்தம் இவைகளைக் கவனித்த பின்னர், அவ்வாயு நம்மில்லத்தினுள் போதுமான வளவுக்குப் புகுந்து பரவி, அதன் கண்ணுள்ள அசுத்தவாயுவைச் சுத்தி செய்து போதருமியல் பினதாக முயற்சிக்குமாறு சுண்டிவிரித்துணைக்கப் புகுவாம்.

சுத்தவாயுவைச் சுவாசித்து வெளியே யிருந்துவரும் ஒருவன் ஓர் இல்லத்தினுண்னுழைந்த வளவில், சிறிதும் நாற்றமுணராவின் ஆண்டுள்ளவாயு மிகத்தூயதாயிருக்குமென்று முன்னரோரிடத்துக் கூறியுள்ளோம் அத்தன்மையாகவே, உள் வாயுவின் அழுக்கைக் களையவும், வாயுவீசும் வேகத்தை நம்மெய்யிற் பரிசியாமல், புறப்பா

அள்ள சுத்தவாயுவை உட்புகுத்த வேண்டிய தவசியமென் றறிந்துகொள்க. இதனை விளக்கச்சொல்லு முன்னர், நம்மில்லத்தின்கண் ணுள்ளவாயு அசுத்தமடைகிற விதித மும், அவ்வசுத்தத்தைப் போக்கிச்சுத்ததை யுண்டிபண்ணவும் பேணவுந்தக்க வாயுவின் பரிமாணமும், அப்பரிமாணத்தை யடையக்கூடிய வழியையும், ஈண்டெடுத்த தொரு சிந்தி விளக்குவாம்.

இல்லத்தின்வாயு அசுத்தமடைகிற விதிநீதம்:—கரிவாயுவின் ஏற்றத்தாழ்வைக் கொண்டே, வாயுவின் ஏனைய அழுக்குகனையாம் அளந்தறியக்கூடும். இனி, வாயுமண்ட லத்தின் 2500 பங்கில் இக்கரிவாயு ஒரு பங்காக எக்காலத்து யிருப்பக்காணலாமென் றும், நாம் புறம்போக்கும் வாயுவிலிது மிகுதியுமுளதென்றும் கூறியுள்ளோம். ஆகையால், 2500 கனவடியுள்ள வாயுவின்கண் ஒருகனவடி கரிவாயுவும், அல்லது 1000 கன வடிக்கொண்டவாயுவில், இஃதறக்குறைய அரைக் (ற) கனவடிவாயுமுளதாகும். அற் றேல், ஒருமணிதன், 10 அடி நீளம், 10 அடி அநலம், 10 அடி உயரக்கொண்ட 1000 கன அடியுள்ள ஓரறையினுள் ஒரு மணிகேர மடைபட்டிருந்த பின்னர், அவ்வறையின் வாயுவைச் சீர்நூக்கிப்பார்க்கின், அதன்கண் 1000 கனவடிக்கு ஒன்றேகால் (கவ) கன வடி கரிவாயுவைப் பிரித்தெடுக்கலாம். பிரித்தெடுக்கின், நாம் ஓவ்வொருவரும் ஒருமணி கேரத்தில் நம் உடம்பினின்றும் 1000 கனவடியில் முக்கால் (ஐ) கனவடி கரிவாயுவைப் போக்குகின்றோமென அறிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

அம்மணிதனை 3000 கனவடிக்கொண்ட ஓரறையில் ஒருமணி கேரம் அடைத்துப் பின்னர் அதன்கண் வாயுவைச் சீர்நூக்கின், அவ்வாயுவில் இயற்கையாயுள்ள கரிவாயு ஒன்றரை (கற) கனவடியும், அவன் புறம்போக்கின கரிவாயு முக்கால் (ஐ) கனவடி யுஞ்சேர்ந்து, இரண்டேகால் (உவ) கனவடி கொண்டதாகும். இம்முக்கால் கனவடி யையும், மூன்று பங்காகப்பிரிக்கின், ஒரு 1000 கனவடிக்குக்கால் (வ) கனவடி கரிவாயு சேரும். ஆனால் 1000 கனவடி கொண்ட வாயுவில் கால் கனவடி கரிவாயு மிகுந்திருப் பின் யாதொரு கெடுதியும் பயவாதாமென்பது சுகநூல் வல்லார் யாவருக்கு மொப்பமு டுந்திருக்கின்றது.

அற்றேல், ஒருவன் சுவாசிக்க ஒருமணிக்கு 3000 கனவடி கரிவாயு அத்தியாவ சியமென்பது மேற்கூறிய நியாயப்பிரமாணத்தான் நன்கு விளங்கும். ஆயினும் நாங்கடி னமான தொழில் புரியுங்காலத்து அதிகமாய்க் கரிவாயுவைப் புறம்போக்குவதனால், அதிகமான சுத்தவாயுவை உட்கொள்ளவேண்டும்.

ஆகவே நம்மவர் தேகமுயற்சி செய்யுங் காலத்தும் திறந்த வெளிகளில் அவை செய்யற்பாலர். நம்மவருட் சிலர் அறையின் திறப்புக்கொல்லா மடைத்துள்ளிருந்து தேகமுயற்சி செய்கின்றனர். அது அவர்கள் அறியாமைக்குச் சான்றும்; மேலும், நோயி னாகும் அதிகமான கரிவாயுவையும், அழுக்குகளையும் தம்மினின்றும் புறம் போக்குவதால், அவர்களுக்கு ஏறக்குறைய 4500 கனவடி சுத்தவாயு வேண்டும். குதினா, மாடு, எருமை முதலிய பெரிய விலங்குகளுக்கும் மணிக்கு 10000 முதல் 20000 கனவடி வாயு அவசிய மாதலால், அவைகள் திறந்த வேளியிலேயே அதிகமாய் வசித்து வரல் வேண்டும். இது னால், அவைகளின் தொழுமும் திறந்த வெளியிலேயே மறைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென் பது தெற்றென விளங்கும். இது நிற்க, 3000 கனவடிக்கொண்ட அறை ஒருவனுக்கு வாய்ப்ப தரிதாதலானும், மணிக்கு மூன்று தடவை புதிய வாயுவை மாற்றிக் கொள்ள னவாத்தலானும் 1000 கனவடியுள்ள அறை நம்மவ ரொவ்வொரு வருக்கும் அவசியமெ

ன்பது ஈண்டு சொல்லாதே அமைபும். அவ்வாறாயின் 1000 கணவடிக் கத்திதமான் ஓரறையி லெரருவன் வசிப்பின், அன்னவனடையும் பயன் யாவையோ வெணரிள் உடனும்—

1. சிற்றறையின் மன்மைபோல வாயுவை அடிக்கடி மாற்ற லநாவசியம்.

2. இல்லத்தின் வாயு மிகுந்து பரந்து கிடத்தலால் ஒரு வாயில் வழிப்புருந்த வெளிவாயு தன்வேகம் உள்வாயுவால் பலவாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளிருப்போன் உண ராதவாறு வலிமை குன்றுகின்றது.

3. வாயுவின் ஓட்டம் சிறிது நேரம் தடைப்படினும், உள்வாயு அசுத்தமாகும் விசித மகிக்கப்படாது.

4. மிகுந்த பரப்பை வியாபிக்க வேண்டியிருப்பதால் சிற்றறையினும் பேரறையி ல் புகும் புறவாயு அதிகமாய் உபயோகிக்கப்படுகின்றது. இவற்றால் பேரறையே மிக்கபயன் விளைவிப்பதா மென்றுணர்ந்து கொள்க.

இனி நாம் புறம்போக்கும் வாயுவின் கண்ணுள்ள அசுத்த வாயுக்களிற் லெ னுரி தமாய் 12. 14. அடிக்குயரமாய வியாபித்துச் செல்லுந் தன்மையனவாகாமையான், 14. அடிக்குயரமான சுவரை எழுப்புவது பொருளுக்கு வினாடிவேயாம். ஆகையால் 1000. கணவடி அறை ஒருவனுக்கவசியமாதல்போல (1000—14) 72. சுதர அடியுள்ள தளமும் அவசியமாம்.

இல்லத்தின் வாயு அசுத்த மடைகிற விசிதத்தையும், சுகத்தைப் பேணவேண் டிய வாயுவின் பரிமாணத்தையும் எடுத்துரைத்தாம். இனி, அப்பரிமாணமுள்ள வாயு வை இல்லின் கண் புகுத்தும் வழியையாராய்வாம்.

வாயுவின்யக்கம்:— மணிக்கு இரண்டு மைல் விசிதம் வாயு வீசுமாயின் அவ் வாயு ஈரம் அல்லது வெப்பமுடையதாயினும் அதன்வலிமை யுணரமாட்டுவோ மல் லோம். அவ்வாறு வினாதலுடைய வாயு 10. அடிஉயரம், 4. அடி அகலங்கொண்ட ஓர் வாசல்வழி உட்புகுமானால், 150. சுகதேகிகளுக்குப் போதுமான சுத்தவாயுவைத்தரும். அதினும் வினாவாய் உலாவுமாயின் சுவர் செங்கல் கதவுமுதலியவற்றை யூடுருவி உட் புகு மென்றுஞ் சொல்வர். இதுகிடக்க ஆனால் வாயு தாராளமாய் உண்ணுழைந்து வெளிப்போக எளிமுடகமான கதவுகளையும், பலகணிகளையும் அமைப்பதுடன் அவை கள் வீட்டின் கிளப்பரப்பைச் சார்ந்திருக்கவேண்டும் என்னையெனின், உட்புகுந்த வாயுவோடு நன்றாய்க்கலந்து எங்கும் பரவியபின்னர் அசுத்தத்தை யப்புறப்படுத்து மிய ல்வினதா யிராவிடின், ஓட்டத்தின் விரைவினால் ஒருவழி துறைந்தவாயு மற்றொரு வழி யேசென்று காக்கோரியபயனைப் பயவாதாம். கூறையினுச்சீரியில் காற்றோட்டத்தை நோ க்கிக் குழாய்களை வினாவாயமைத்தலானும், ஒருவாறு வாயுவினோட்டத்தை மறித்து உன் துறைக்கலா மென்பாருமுள்ள அவைகள் அநேகமாய் மரக்கலங்களுக்கே பயன் படுதலால் ஈண்டு அவைகளை விரியாது விடுத்தாம். இனிவாயு வேகமாய் உடம்பி னுறை த்தால் கெடுதி பயக்குமென்றும் மேலேகூறினோம். இனிவேகமாய்க் காற்றுவிசினும், அக்காற்றுக் குளிர்ச்சியாகவாதல் வெப்பமாக வாதலிருக்கினும் நம்மவர் கதவுபலகணியா வையுயிறுக வடைத்து உள்சித்தினா செய்கின்றார்கள். செய்யின் இல்லத்தின் வாயு அசுத்த மடையுமென்றும், சுத்தவாயு உட்புகவிடயில்லை யென்றுமறிந்தும், அநியாதார் போலிருந் தொழுகுவதுமுண்டு. ஆகையால் வாயுவிரைந்து செல்வதைத் தடுக்கவும்,

ஒரோ ஓட்டத்தைப் பலவேறு ஓட்டமாகப் பிரித்து அதன் கதியைக் குறைக்கவும் வேண்டும். ஓரறையின் ஒரு துவாரத்தினுழைந்து செல்லும் ரூரியன் கதிர் ஒன்றாயினும், அஃ தவ்வறையினெப்பகுதியையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்ற தன்மைபோல அவ்வாயு அறையின் நாலாபக்கமும் பரவிச்செல்லவும் சிலமுறைகள் தந்துகாட்டுவாம். கதவுகளிலும் பலகணிகளிலும் இலைப்பலகைகளமைத்தலானும், சிற்சில துவாரங்கள் மிகுந்துள்ள கம்பிவலையானும் வேண்டிய அளவு உயர்த்தவுந் தாழ்த்தவுந்கூடிய ஒன்றன்பின்னொன்றுள்ள இரட்டைப் பலகைகள் பெற்ற பலகணிகளமைத்தலானும், இன்னும் பலவேறு உத்தியினானும், வாயுவின் வேகத்தைக் குறைத்துப் பலவேறோட்டமாகப் பிரித்து, நாம் நமதில்லத்திலென்றும் சுகமான வாயுவீசிக்கொண்டிருக்கச் செய்யலாம். வாயுவின் இவ்வியக்கமே நம்தேசத்துக்கும் சீதோட்டின நிலைமைக்குந் தகுந்ததாம். ஆயினும் வாயுவீசியற்கை ஓட்டம் குன்றி வாயு அசைவற்றிருக்கின் மேலே காட்டிய யாவையும் பயனற்றனவாம்.

இனி, வாயுஅத்தன்மைத்தாய் விடின், இது வேறுமுறையா வியங்குமாறு எப்படியெனின் கூறுதும். வெப்பத்தினால் விரிதல்பெற்ற ஒருகனவடிக்கொண்ட ஓரிருப்புக்கட்டி பத்துப்பவுண் நிறை கொடுத்தால், அம்மாறுபாடுறாத அவ்வடிக்கொண்ட பிறிதொருகட்டி 10. பவுண் நிறைக் கதிகக் கொள்ளுமென்பது யாவருமறிவாரன்றோ? எண்ணெயையு நீரையும் ஒருபாத்திரத்திற்கலந்து வார்த்தால் என்னெய்யமேலும், நீர் கீழுமாகுமாறு மறிவோம். என்னை? நீர் என்னெய்யினுக் கனத்தபொருளாதலால் கீழே தாழ்ந்துசெல்லும். நீரினும் இலேசான பொருள்நீரினமேல் மீதக்கும் பெற்றியுடைத்து. அக்குணங்களே வாயுக்களுக்கும் பொருத்தமாம் அற்றேல், நம்மில்லத்தின்கண்ணுள்ள வாயு, நாம் புறம்போக்கும் வாயுக்களானும், எரியுநெருப்பினானும் மிக்கவெப்ப முறுகின்றது. வெப்பம் பெறுதலால், தன்னிறையற்றகுன்றி யிலேசாகி மேலேசெல்லுந் தன்மையடைகின்றது. அடைய, நிறையிலுயர்ந்த புறவாயுவும், நிறைகுன்றிய அகவாயுவும் சீதோட்டின நிலையான் இம்மாறுபாறுபுகின்றன. மாறுபாடுள்ள இரண்டுஞ் சுகமான நிறைபெற ஒன்றோடொன்று உரஞ்சுகின்றன. ஆகையான் புறவாயு உட்புகுமாற நிந்துகொள்க.

இனிமேலேசென்ற வெப்பவாயு சுவரின்நிலையில் அல்லது முகட்டிலமைக்கப்பட்ட துவாரத்தினுட் புகுந்து, வெளிப்போந்து, புறவாயுவோடுகலந்து வியாபித்துத் தன் வெப்பத்தைக்கொண்டு அதனுடன் ஒற்றுமை யடைகின்றது. உட்புகுந்த வாயுவும் இவ்வியல்படையற் பாலதெனின், நம்மில்லங்களில்வ்வாறு வாயுகுற்றி யுலகவுதல் நாமறியாமலே நடந்துவருகின்றது. அற்றாயினும், இவ்வியக்கம் கார்க்குடிகாலக்களில் நம்காட்டிற்கும் குளிர்ச்சி பொருந்திய வடநாடுகளுக்கும் வாய்ப்புடைத்தாருமேயன்றி, இளவேனில் முகிர்வேளிற் காலத்தில் வெப்பம் பொருந்திய தென்னாட்டிற்கு அமையாதென்று முனார்க. எனினும் இவ்வியக்க நடந்தேறச், சுத்தவாயு உட்புகச் சுவரின் அடியிலும், அசுத்தவாயு புறம்போகச் சுவரின் தலையிலும் அல்லது முகட்டிலும் துவாரங்களானும் சிறுபலகணிகளேனு மகைக்கப்பட்டிருப்ப தவசியம். இத்துவாரங்கள் அறையின் வசிக்கமக்கட்டுத் தக்கவாறு, ஒருவர் வசிப்பதற்கு 24. சதுரஅங்குலமளவாக அமைக்கப்படுதல் வேண்டும். அவைகள் வாயுவீசியிடக்கத்தின் பகுதியிற் சொன்னவாறு வாயுவின் வேகத்தைக் குறைக்கும் விதிகளை யறுசரித்து, அசுத்த வாயுவை வெளிவிடுக்குந் துவாரங்கள் வட்டவடிவுளவாயு, மிருதுவாயும் மழையும் வெயிலும் உறையாத வண்ணம் தடைகள் பெற்றுள்ளவாயு மிருத்தல்வேண்டும்.

இன்னும் வரும்.

டி. நல்லதம்பிப் பிள்ளை.

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களுக்குக் காரணம்.

படனம்=வாசித்தல்.

(பான் என்பதில் பாட்டு பாடம் படனம் படித்தல் என்பன பிறக்கும்) பன்னொடு ஒதுவது, வாசியென்பது இசைப்பாட்டாகலின் வாசித்தலென்பதற்கும் அதுவே பொருள். வாசம் என்பது மூங்கில், உட்டுளை; அது வாசியென்றாயிற்று. வாசியெனினும் புல்லாக்குமூலெனினும் ஒக்கும்; வள்ளன்பது வட்டம் கூர்மையென்னும் பொருளைத்தரலின் அதினின்றும் வாசமென்னும் சொல் பிறந்தது. மூங்கிற்புதர் வட்டித்துவளரும் தன்மைத்து; வாசம்=மூங்கில், அம்பு, வேகம் இறகு எனு மிம்முறைமையிற் பொருட்பேறாகும். அம்பின் வேகத்துக்கு, அதிற்கட்டும் இறகும் ஓர்காரணம். வாசம் வயமெனத்திரிந்து குதிரையையும்; பறவையையும்; வமிசமெனத்திரிந்து மூங்கிலையும் உணர்த்தும்.

வாத்தியம்.

வாசியென்பது இசையாகலின் வாசியம் வாச்சியம் வாத்தியமென்றாயிற்று. இசைமுழக்கமென்பது அதன்பொருள். அவ்வாசியென்பது வச பச எனத்திரிந்து எருதையும் ஆவையும் தெரிக்கும் இசையாற் குவிவது. வசவைக்காப்போன் வசதேவன் அவன் மகன் வாசதேவன்.

வீரம்.

வில் வீரம்; வில் எய்வதாலுண்டாவது; அது மனவுறுதியின் செயலாகலின் வீரம் வைரம் வசிரம் வச்சிரம் எனத்திரிந்து வைரக்கல்லினையும், வீரம் விரணமெனத்திரிந்து அவ்வில்லின் காரியமாகிய போரினையும் புண்ணையும் சூறிக்கும்; விரணம் போர்க்களத்துக்குமாம் விரணகளம் என்பது ரணகளமெனவும், விரணகளத்தின் காரியம் துன்பமாகலின் ரணம் ருணமெனவும் வடமொழியில் வழங்கும்; ருணமெனினும் கடனெனினும் ஒக்கும் ரணம் ருணம் என்பனவற்றை ஸ்கண்டில் இரணம் இருணம் என எழுதியிருக்கின்றனர். அதிலேயே விரணமென்னும் சொல்லுமுளது.

பல்ல: = கரடி.

கரடியின் பல் மிக வெண்ணிறமுடையதாகலின் அது வெண்பல்லம் என்னும் பெயர்த்து. வெண்பல்லம், பல்ல: பல்லுக: பல்லுக: பாலுக: எனத்திரிந்தது. தமிழில் பல்லுகம் வல்லுகம் எனவழங்குகிறது,

கோஃ = செந்நாய்.

குரு என்பது செந்நிறமாகலின் அது குருகம் கோகம் எனவாயிற்று. செந்நாய் அப்பொருளைத்தரும். கொக்கு என்பதும் அக்கோகம் என்பதன்திரிபேயாம்.

கோகில: = குயில்.

சிவந்த கண்ணையுடையது. கோலம் என்பது சிவப்பு, குயில் என்பதற்கும் அப்பொருளே.

கிர: = கிளி.

கீள் என்பதன் திரிபு. களிமுதலியவற்றைக் கிழித்துத்தின்பது. கீள் = கிழித்தல், கிளியென்பதற்கும் அப்பொருளே.

கக: = கிளி.

அதன் மூக்குச் சிவப்பாகவின் அப்பெயர்த்து. கிருககம் = சிவப்பு. அதுமுதற் குறையாயிற்று.

கிச: = குடிநீர்.

கீசகம் என்பதன் சிதைவு, கீசகம் = மூங்கில், நெருப்பு, சிவப்பு, குடிநீர் எனும் மூன்றையின்பொருட்பேறும். குடிநீர் மூகம் சிவப்பாகவின் அப்பெயர்த்து. நெருப்பினையுணர்ந்தும் கிச்ச என்பது கீசகமென்பதன் திரிபு, இலையுதலியவற்றைக் கிழித்தெழிவது குடிநீர் தன்மையாகவின் கீச்சே மூகம் எனினும் ஒக்கும். இனி கீசகம் சிவப்பாகவின் கீசகன் என்பதற்குக் கோப்பிப்பவன் எனலும் பொருந்தும். கோபம் என்பதற்கும் அப்பொருளே. கோபம், சிவப்பு, இத்திரகோபம் என்பதனாலும் உணர்க. அது இருசொல் லொருமொழி. இத்திரம், கோபம்; இத்திரம் = சிவப்பு இத்து (கரடி) இத்துளம் (கடப்பமரம்) முதலிய சொற்களான் அப்பொருள் உண்மை பெற்றும்.

முசலீ = பல்வி.

முசலி முசலீ யென்றாயிற்று. முசலி என்பதற்கு முதற்பொருள் ஒணன்; அதன் தலை சிவப்பாகவின் அப்பெயர்த்து. மூல் = சிவப்பு; பல்வி, உடம்பு முதலை, அவ்வொணனினத்தைச் சேர்ந்தமையின் அவையும் அம்முசலிப்பெயர் பெற்றன. முதலை முசலியின் திரிபு. முசலி செந்தாமரைக்கும் ஆம். இனி முசலி யென்பது முசலிகை, முசலி, முசலிகை முசமுசலிகை எனத்திரியும். முசலின்கண் சிவப்பாகவின் அப்பெயர்த்து. முசலிகை முசமுசலிகை யென்பன ஒரு பொருள்; அதன்பழம் சிவப்பு; முயல் முசலின்திரிபு. முசலியென்பது முகரியென்றாய்த் தாமரையைத் தெரிக்கும். முசலம் = உலக்கை, செம்மரத்தாலாயது.

குடிநீர்: = குடிநீர்.

குடிநீர் என்றும் சொல்லிற் பிரிக்கிறது, குடிநீர் என்பது வளைவு, வட்ட முதலிய பல பொருளில்வரும். இரவில் மான்கள் கூடித் தமக்குவருக் கேட்டினை நாற்புறத்தும் அறிதற்பொருட்டு ஒவ்வொன்றும் தலையை முன்பக்கமாக வைத்துக்கொண்டு கண்டியில் செய்வது அவற்றின் இயற்கையாகவின் அப்பெயர்த்து. குடிநீர் விலக்கின் பொதுவுமாம், அது கூலமென்னும் கொல்லிற் பிறந்து மறைப்புகளும் பொருளில்வரும்; கூலம் = மறைவு, விவக்கின்வால்; விவக்கின்கள்குடிநீர் தந்தம்வால்;

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்களுக்குக் காரணம். ௩௩

௩ மூதவிய சொட்டுதற்கும் பிரிவிவ்வாத் துணையவிகுத்தவின் அனுமென்றும் உபசர்க்கம் பெற்ற அனுஉவமென்றவிற்து. சாத்தன் எனக்கு அனுஉவன் அவ்வன் எனில் மிலக்கின்னாவ்போல் பிரிவிவ்வாத் துணை அவ்வன் என்பது பொருள்; பிரதிகூவன் என்பது.

தரணு: அபுளி.

தரக்கு என்பதன் திரிபு. தரக்கு அகிவப்பு.

பக.ககொக்கு,

கூபகம் பகம்: ரீர்; ரீர்ச்சார்பில் வசிப்பது.

குத்திரம் = யத்திரம்.

சுள் என்னும் தாதுவிற்பிறந்தது. சுள் எனினும் துட்பமெனினும் ஒக்கும், அது துணுகினின்று பெரியனவற்றை நடாத்துதவின் அப்பெயர்ந்து. கடிசாரத்திலுள்ள முத்தழற்சியால் அதனைத்தெளிக. சுழல் என்பதம் அப்பொருளில் வருயு; சுள்-சுழல் இதினின்தே சுழம்பல் என்னும் வினைபிறந்தது. அவனென்னவோ சுழல்வைத்திருக்கின்றான். இராமசந்திரமூர்த்தி தென்கடலில் சுழல் வைத்திருக்கின்றார் என்னும் வழக்கால் சுழல் என்பதற்கு அப்பொருளுண்மைகாண்க. அச்சுழல் என்றும் வினையினின்றே உழல்ல், உழத்தல், உழவு, உழுதல் முதலியனபிறக்கும். உழுதலென்பதற்கு வட்டித்து வருவது என்பது பொருள். எத்தனை சாலாயிற்று எத்தனை வளைப்பாயிற்று எனும் வழக்கால் தெளிக. சால்என்பது வட்டம்; குத்திரர் என்பது தச்சரைக்குறிக்கும். அதனைச்செய்யவல்லார் அவர் ஆகலின்; தேரினைச் சுருக்கறிந்து செலுத்துவது தேர்ப்பாகர்தம் அரியதோராற்றலாகலின் அவரைச் சுதர் என்பர்; சுள்சுதர், இவர் நிலத்திலோடும் தேர்ப்பாகரல்லர் ஆகாயத்திலோடும் தேர்ப்பாகராவர். வாகனம் விமானம் முதலிய சொற்களால் ஆகாயத்தேர் உண்மை பெறப்படும்; வாகனம், வாகனம், விமானம், விமானம் ஆகாயத்திலோடுவது என்பது பொருள். வாகனமென்னும் சொல்லினின்றே வகித்தல் என்னும் வினைபிறந்தது, இவ்வகித்தலென்னும் வினையில் விவாகமுதலிய சொற்கள் பிறக்கும்; அதன்பொருள் குடும்பபாரத்தை வகிக்கத்தொடங்குவது, வகித்தல் சுமத்தல்; தூற்பாவை யுணர்த்தும் குத்திரமென்பதற்கும் இச்சுள் என்பதே தாது, பல சொற்பொருளைச் சுருக்கக்கூறுவது என்பது. குத்திரம் பஞ்சினுலையுக்குறிக்கும், துணுகியுள்ள பஞ்சினாலையது என்பது. சிற்றறிவுடைமையின் நான்காம் வருணத்தானைச் குத்திரன் என்பர். சுள் - சிறுமை, சுருவு-சுருக்கு, சுள்ளாணி, சுள்ளி, சுண்டலிரல், சுண்டெலி முதலியவற்றுக்கும் சுள் என்பதேதாது.

வஸ்திரம் = துணி.

இது வத்திரமென்பதன் திரிபு, வட்டத்தை யுணர்த்தும் வள் என்பது இதன் தாது, வட்டமாகக் கட்டுதற்குரியது என்பது பொருள். முகத்தையுணர்த்தும் வத்திரமென்னும் சொல்லுக்கும் இத்தாதுவே. வட்டமுடையது என்பது. இன்னும் அவ்வன்

என்பதில் வாதம், வாதனம், வானம், வாணம் என்பனயிறக்கும். வாதம்=காற்று; சுழன்று சுழன்றுவிசுவது, வாதனம்=சீலை, வானம்=ஆகாயம், வட்டமுடையது, வாணம்=சீலை; இது நிர் என்னும் உபசர்க்கம்பெற்று நிர்வாணம், நிர்மாணம் எனவும், மாணம் மணமெனக்குறுகி அ என்னும் உபசர்க்கம் பெற்று அம்மணம் எனவும் ஆம். அம்முன்று சொற்கும் ஆடையில்லாதிருத்தல் என்பதே பொருள். நிர்வாண நீட்சை யென்பதற்கு இப்பொருள் கொள்ளற்க. அது சமயம் விசேடமென்னும் அளவினைக்கடந்தது என்னும்பொருட்டு. மாணம் வாணம் நிர்வாணமெனலாயிற்று; மாணமெனினும் அளபெனினும் ஒக்கும் முற்கூறிய வாதனமென்பது வதனம் வசனம் எனுத்திரிந்து முகத்தையும் முகத்தின்கணுண்டாகும் வாக்கையும்தெரிக்கும்; உபசர்க்கம் எதிர்மறைப்பொருளது.

பாக்கியம்=செல்வம்.

(இதன் முதற்சொல் பகு என்பது; இப்பகு என்பதில் பங்கு என்பதும் இப்பங்கு என்பதில் பாக்கி என்பதும் வரும். ஈண்டுப் பாக்கி என்பதற்குப் பங்கு என்பதே பொருள். அஃதாவது ஆறிலொருபாக மென்பதாம். குடிகள் அரசனுக்குப் பாக்கிகொடுத்தற்குரியர்; அரசன் குடிகளிடம் பாக்கி பெறுதற்குரியன் எனில், ஆறிலொரு பங்கென்பதே பொருளாகவின் பாக்கியம் என்பது அப்பங்கின் மிகுதியைக் குறிக்கின்றது; அவன்பாக்கியவான் எனில் அப்பங்கின் மிகுதிப் பாட்டைப்பெற்றவனும் என்க. இச்சொல் பண்டைநாள் வழக்கை விளக்குகின்றது இக்காலத்தும் அரசர்கள் தம் சீலுவைப் பொருளைப்பாக்கியென்பர். ஏனோரும் என் பாக்கியைச் செலுத்தாக என்பர். அது தீதின்றிவந்த பொருளாகவின் சுபாக்கியம் செளபாக்கியம் எனவும் அதனையுடையானையும் அவன் மனைவியையும் செளபாக்கியவான் செளபாக்கியவதி யெனவும் கூறுவர். “செண்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கற நென்றாக, கைம்புலத்தாரேம்பறலை” இக்குறள் ஆறிலொரு பங்கென்பதைக் குறிக்கும். பரிமேலழகர் உரையானும் உணர்க.)

இனி அ-வது இதழில் விட்ட சொற்களை யெடுத்துக்கூறுதும். (வாயீ=நீர்சீலை, காலையுணர்த்தும் தாள் என்னும் சொல்லில் தாவல் என்பதும் தாவல் என்பதன் இறுதியிலுள்ள வல் என்பதில் வாவல் என்பதும் வாவலினின்றும் வாவி யென்பதும் வரும். வாவி பாலி வாயீ என்றாயிற்று. தெலுக்கர் கிணற்றிணைப்பாலி என்பர். காலிலே தாவி இரங்குதற்குரிய நீர்சீலை யென்பது பொருள் நடைவாவி நடைபாவி என்பதனையும் உணர்க.)

பேடகம்பேடம் பேழை; கூபகம் கூபம் கூவம் கூவல் எனக்கூறலே தகுதி. மேழை யென்பதற்கு மறைப்பது என்பது பொருள் நீர்சீலையைத் தெரிக்கும் ஆவி யென்பது வாவி யென்னும் சொல்லிற் பிறந்தது தச்சோலம் என்பதைக் கச்சோலம் எனவும் ஆடவன் என்பதை ஆடவன் எனவும் கோல் என்பதைச் சோல் எனவும் திருத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

இன்னும்வரும்,

இக்கணம்.

மாகறல் - கார்த்திகேய முதலியார்.

என்று இங்ஙனம் காட்டிய அநாகரித மக்கள் சமய வரலாறுகளையும் சிபுறம் படு முன்மை ஈதென வாராய்வாம்.

அறிவு விளங்கப் பெறுது விலக்கினத்தோடு ஒப்பவைத் தெண்ணப்படும் அத்தனை அநாகரித நிலையி விரும்ப மக்கட் சாதியார் மாட்டும் சமய வுணர்ச்சி சிகழ்தல் மேற்கூறியவாற்றா வினிது விளங்கும். அச்சமய வுணர்ச்சிதானும் அவர்க்கு முன்னே சிகழ்ந்த அச்சங்காரணமாகத் தோன்றுவதாயிற்று. அவ்வச்சத்தானும் இடி, மழை, மின்னல் முதலாக உலகியற் புறப்பொருள் விரைந் தியங்கும் இயக்கத்தானும், நோய், சாக் காடு முதலாகத் தம்மாட்டுத் தோன்றும் பீழைகளானும் அவர்க்குத் தோன்றா நிற்கும். அவ்வச்சம் சிகழ்ந்தாழி அவர் அவ்வச்சத்தினீங்கி நலம் பெறுமாறு எங்கன மென்று ஆராய்வாராயினார். அங்கனம் ஆராய்ந்த விடத்து அந்தரத்தின்கண்ணே ஒருவொரு காலத்து விரைந்தியங்கும் இடி, மழை, மின்னல் முதலிய வகையெல்லாம் மிகவல்லதான மற்றோர் பொருளின் பேரதிக்கார வழி சின்று இயங்கு கின்றன வென்றும், அவற்றை அங்கனம் இயங்கும் அப்பொருள் அந்தரத்தில் நிலைநிறியா தியங்கும் ஞாயிறு திங்கையன்றி வேறு கட்டினுக்கு விடயமாகாமையால் அவை தாம் உபாசிக்கப்படும் பரம்பொருளென்றும் அறிவாராயினார். இம்முறைபற்றியே சூரியனை வழி படுஞ் சூரியமழும் சந்திரனை வழிபடுஞ் சந்திரமழும் உற்பத்தியாயின. மழையினுபகாரத்தைப் பெரிது வேண்டி சிற்சூர் தேயங்களினுள்ளார் அம்மழையினையும் உபாசித்து வந்தார். இங்ஙனம் அந்தரத்தின்கண்ணே அச்ச சிகழ்த்தும் அப்பொருள்களை வழிபடுமாறு ணர்ந்தபின், இந்நிலவுகத்தின்கண்ணையும் அங்கனம் அச்சசிகழ்த்தும் பிராணிகளை உபாசிக்கத் தலைப்பட்டார். தம்மினத்தாரிற் சிலர் பாம்புகடித் திறக்கக்கண்டு பாம்பினை வழிபடுவாராயினார் தம்முட் சிலர் தறுசுணைராய்ப் பலரை நலிந்து தலைமை செலுத்திப் பின் இறந்தொழிந்தவழி அவரைபுந் தெய்வங்களாகக் கொண்டு பரசினார் தம்முள் வேறுசிலர் நல்லரிவுடையோராய்ப் பலர்க்கு நல்லன பலவுஞ் செய்து இறந்து பட்ட வழி, அந்நல்லோரை வணங்கா தொழியின் யாது நேருமோ வென வெருக்கொண்டு அவரையும் வணங்குவாராயினார். இவ்வாறெல்லாம் அவர் வழிபாடு செய்தற்குக் கருத்தொருப்பட்டு அது செய்யப்புகுதுகையில் தம்மறிவும் உணர்வும் ஒருவழிப்பட்டு சிலவாது சிதர்ந்து பலதலைப்படுதலின் அவர் அதன்கண் இடர்ப்பாடு பெரிதடைவாராயினார். அவ்விடர்ப்பாடு அவரறிவை துணுக்கி விளக்கச் செய்தலின், அவர் தாம் வழிபடக் கருதும் பொருளினுருவத்தைக் கல், மரம் முதலிய பிறபொருளின்கட் செதுக்கி அவற்றை எதிர் சிறுத்தி அவற்றிற்குத் தம்வழிபடு கடன் செலுத்துவாராயினார். அங்கனம் வழிபடும் போதெல்லாம் அவரறிவு முன்புந் சிதர்ந்து போகாமல் ஒருங்கி அவ்வுருவத்தின்கண்ணே சென்று பதிந்துகட்டி அங்கு விக்கிரக வாராதனையின் நலம்பாடுணர்ந்து அதனைக் குறிக்கொண்டு போற்றுகின்றார். இங்ஙனம், எத்துனை யிறப்ப இழிந்த சாதியாராயினும் அவர் மாட்டும் விக்கிரக வாராதனை காணப்படுகின்றது. இனிக்குக் கல்லி யறிவான் மிகச் சிறந்த நன்மக்களும், இயற்

கையறிவாற்றல் மிகமுதிர்ச்சி யடைந்து விளங்கும் பெரியோரும் உருவத் திருமேனியிற்கொண்டு முதல்வனை வழிபடுவார்களென்றி னையோர்க்கு அம்முதல்வனை வழிபடுமாறு ஒரு சிந்திதம் செல்லா தென்னும் கருத்துடையர். அற்றன்று, சிந்தித்தவருள் ஒரு சாராரும் மகமதிய மதத்தாரும் இறைவனை உருவத்திருமேனியிற் கொண்டு வழிபடுதல் பொருந்தாதெனக் கூறுபவாவெனின்;—கன்றுகடாயினாய், பண்டைக்காலம் தொட்டு வருஞ் சமயிகளெல்லாம் தம்மியற்கை கல்லறிவால் விக்கிரக வாராதனை செய்து போதரக் காண்டலானும், இக்காலத்து இடையே தோன்றிய ஒரு சில சமயிகளே தஞ் செயற்கையறிவால் தாம் வேண்டியவாறு பொருளில மொழிந்து விக்கிரக வாராதனை மறுத்தலானும் அதுபற்றி ஈண்டைக் காலதோர் இழுக்கில்லை யென்றொழிக. அல்லலானும், உருவத் திருமேனியிற்கொண்டு வழிபடுதல் பொருந்தாதெனக்கூறும் மற்றவர் தாரும் முதல்வனை யாங்கனம் வழிபடமாட்டுவாரென்று துணுகி நோக்க வல்லார்க்கு அவருரை வஞ்சம்பொதிந்த வழுவுரையாமென்ப தினிதுவினாகும். தேவாலயங்களில் அவர் விழிபொத்திக்கொண்டு விசம்பு நோக்கி சிற்ப, அவர் உள்ளம் அவர் வயப்படாமல் காடுங்கரையும் அலைந்து திரியும்; அல்ல தவர் இறைவன்மாட்டு மெய்யன்புடைய ராயின் அவருள்ளம் தன்கண் அவ்விறைவற்கு ஒருருவத்தை எழுப்பி அவரறிவினை அதன்கட் பதித்துவிடும். கண்ணறிவிற்குப் புலனும் வடிவத்தை வழிபடுதற்கு அவர் உடம்படுகிலராயினும், உள்ள வறிவின்கட் கோசரிக்கும் ஒருருவத்தை அவர் யாககனம் நீக்கவல்லார்? உள்ள வறிவின்கண்ணும் அவ்வுருவாக கோசரியாமல் நீக்கி வழிபட வல்லே மென்பாராயின், அவர் செய்யும் அவ்வழிபாடு தம் பெண்டிரை நோக்கிச் செய்யும்வழிபாடாம், தம் புதல்வரை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம், தம் கண்பரை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம், மற்றுஞ் சிலரை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம் அவர் அங்கனஞ் செய்யும் வழிபாடு இறைவனை நோக்கிச் செய்ததாகமாட்டாது. ஆன்மாக்களின் உள்ளவறிவு சார்ந்த பொருளின் வண்ணமாய் வீறி விளங்குதலன்றி, தான் அவற்றின் வேரூய்ப்பிரிந்து வினாகரு மியல்பினதன்று. மனோநத்துவ நூற்புலமை கைவந்தோரும் உள்ளத்தினியற்கை அவ்வாருதல் இனிது வினாக விரித்துக் காட்டினர். ஐம்பொறிகளுக்குப் புலனாகாத பொருள் மனத்தின்கட் புலப்படுமாறில்லை. கட்டபுலனாய் விளங்கும் ஒருருவத்தைப்பற்றி நின்று தியானஞ் செய்யா தொழியின், அம்மனம் வேறு பிறவுருவங்களைப் பற்றிக்கொண்டு அவர்க்குத் தியானவுணர்வு செல்லவொட்டாமல் தடைசெய்வது ஒருதலை இப்பெற்றியெல்லாம் மேலே விரித்துக்காட்டினும், பின்னும் விரிப்பிற் பெருகு மாதவின் இத்துணையினமைகின்றும். ஈண்டிக்காட்டியுணர்வுகள் ஈகூர்நீர் உருவத்திருமேனியிற்கொண்டு உபாதிக்கு முறைபயனதான் அறிவின அட்பத்திற்கும், மட்டின் மணவியற்கைக்கும் மிக-வியைத்ததரமென்பது பெறப்படுதலின், உருவமரகக் கருவி உபாதிக்கற்பாற்றென்று வானசுதூறற்குப்பார் பேரகிலாத ந்தன் பொருட்டேறிவவா யொழியுமென்றுணர்க.

இனிப் பிரமசமாசத்தாரில் ஒருசாரார் ஆரிய வேதோபநிடத நூல்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு ஆண்டு விக்கிரகாராதனை பெறப்படாமையின் அந்நாற்பிரமாண வழிநீன் ரெழுமுருவார்க்கு விக்கிரகாராதனை செய்தன் முறையாகாதென்று உறுதியின்றார். உலகியற் பொருள்களில் வெள்ளிடமலைபோல் விளங்கித்தோன்றும் ஞாயிறுநிங்கண் முதலியவற்றின் வழிபாடு இருக்குவேத பூர்வபாகங்களில் இனிது காண்க்கிடத்தலானும், இருக்குவேதவிறுதிப் புநூடகூத மந்திரவுரையின்கண்ணே இறைவனுக்கு அவயவப்பாருபாடுகள்என்றெடுத்துச்சொல்லப்பட்டமையானும், மிகப்பழையகேளோபநிடதத்தில் முதல்வன் இயக்கவுருவர் தாங்கித்தோன்றித் தேவர்க்கு அருள்செய்த வரலாறு விரித்துக்காட்டப் பதெலானும், பின்னொழுந்த கைவல்லியல், அநீகவசிகை முதலிய வுபநிடதங்களினும் உமாசகாயம் பரமேசுவரர் திரிலோகனம் நீலகண்ட முதலிய வுருவத்திருவடையான்கள் கிளந்தெடுத்து மொழிந்திடப்பட்டமையானும், புறத்தே அண்டசீரத்திற்கு இதயத்தானமான சிதம்பரத்திற்குறிருடங்கூழிற்றுக் முதல்வனை வழிபடுமாறுபோல அகத்தே பின்டசீரத்தினிதயத்தானத்துள்ள பரமவியோமத்தின்கண்ணே நடமிடும் ஆனந்தத்தாண்டவ மூர்த்தியையறிந்து வழிபடுமாறு விதிக்குந் தகரவித்தையி னியல்பு காத்தோக்கிய முதலான பிராசின உபநிடதங்களில் வருத்துக் கூறப்படுதலானும், யோகநூல் செய்த பதஞ்சலிபகவிகளும் பிரத்தியாகாரந்தாரணை முதலான யோகப்பயிற்செயினெல்லாம இறைவனைக் குறிக்காணறிந்து வழிபட்டு உள்ளத்தை ஒருமையுறுத்துகென்று விதித்தலானும், மக்களின் அளவை யுணர்வைப் பாருபடுத்துக்கூறிய நியாயம் வைசேடிகம் முதலான நூலுடையார்க்கும் அஃதொப்பமுடிந்தமையானும், வேதாந்த நூல்செய்த வாதராயண ரெண்ப்படும்வீதக சூகவானூர் தமது பிரமமீமாஞ்சையின் பிரதமோத்தியாயந்துவிதியபாதம் கைவது ॥ १ ॥ விஷ்ணுவா ஶ்ரானவரிதஜஸு-நாசு ॥ १ ॥ என்னுஞ் சூத்திரத்தானே இதய குகையின்கண் இறைவனை வழிபடுத்தகரோபாசனை எடுத்து மொழிதலானும், வேதோபப்பிருக்கண்களான பதினெண்புராணங்களினும் சிவரசியம் பாரதம் இராமாயண முதலான விதிகாசங்களினும் முதல்வனருக்குறிநிறுத்த வாலயவழிபாடு காணப்படுதலானும், தேவரும் முனிவரும் இறைவனுடைய அருளுருவத்திருமேனியை வழிபட்டு ஆங்காங்குப் பிரதிட்டை செய்த தேவாலயங்கள் இப்பரதமாண்டமியாங்கணும் பரந்துபட்டுக் கிடத்தலானும், அத்தேவாலய வழிபாடுதானும் பிற்காலத்ததன்றிப்பல்லாயிர வருடககக்கு முன்னதான பண்டைக்காலத்தொட்டு நடைபெற்று வருதலானும், ஆரியப்பிராமணர் நாடோறும் அத்தியயனஞ்செய்து போதநரும் கையநீநீரி மந்திரவுறையுளில் இரண்மயவுருவனை இறைவன் புகீக்கெண்ணூர் திருநாமத்தோடுகூடி விளங்கலானும், ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் முதலான அருட்குரவரும் முதல்வனருளுருவத்திருமேனி வழிபாட்டிற் றலைன்றமை எல்லாரானு மறியப்படுதலின் அஃதான்ரோசாராமாய் நிலையுதலானும், பிறவாற்றானும் அங்கணக்கூறும் பிரமசமாசத்தாருரை பொய்ப்படுபோவியுரையாதல் தெளியப்படுதலின் அவராவாரவுரை

புற்றி முயற்குவார் ஈண்டு யாருயிவர். இவர்கூறும் போலிவாதப் பொய்ப்பொருளெல்லாம் மிக துண்ணிதாகவெடுத்தாராய்ந்துமறுத் துண்மைப்பொருள் காட்டி ஷர்க்கோபீபம் என்னும் ஓரிய பெரிய தால் பிரகடனஞ்செய்தார் எம்மாரியர் ஸூலபூதி சோமகந்திரநாயகரவர்கள். அவ்வரிய தான்மேல் வேறு சொலவறியாமற் பிரமசமாசத்தாரும் வாய்வானாதகிளினர். சகனோபாசனை யியல்புபற்றி இன்னும் விசேடமாயறிய வேண்டும் அன்பர்கள் அர்ச்சாதிபமென்னும் அவ்வரிய பெரிய தலை ஆராய்ந்தறியற்பாலார்.

இனி இதுகாறும் விரித்தருக்கவுரையால் இப்பரதமாகண்டத்தின்கணுள்ள ஈண்மக்களீசரனருளுருவத்திருமேனியிற் செய்து போதரும் வழிபாடு சகனோபாசனையாவதன்றி விக்கிரகவாராதனையாதல் ஒரு சிறிதுஞ் செல்லாதாமென்பதூஉம், சகனகொலத்தின்கட்செய்யும் வழிபாடுபற்றி இறைவனது வியாபகமுமுதன்மை இறைமைக் குணத்திற்கு வரக்கடவதோ ரிழுக்கில்லை யென்பதூஉம், அருவமாக ஈசரனைத் தியானிக்க வல்லெ மென்பாருரை மக்கள் மனைவியற்கைக்குத் தினைத்துணையு மியை தல் செல்லாமையால் அது வெறுஞ்சொன்மாத்திரையாகவே முடிதலல்லது பொருணிறைந்த நாகாதென்பதூஉம், உலகத்தின்கண் அநாகரிக விருத்தியுடையரான மக்களுள்ளும் உருவவழிபாடே காண்கிடத்தலின் அவ்லியற்கைக்கு வேறாக மொழிதல் மூரண்பாடாமென்பதூஉம், ஆரியவேதோப ஈடதங்களினும் அவற்றின் உபப்பிருக்கணங்களினும் அருளுருவத்திருமேனி வழிபாடே பெறப்படுதலின் அவ்வுண்மை யறியமாட்டாது திறம்பியுரையிவாருரை வழக்குரையாமென்பதூஉக் காட்டப்பட்டன வென்க.

சகனோபாசனை முறறும்.

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்மீழ்க்கணக்கு எனக்கூட்டிச் சக்கத் தாரான் முப்பாலாக வகுத்துத்தொகுக்கப்பட்ட விழுமிய இயற்றமிழ் நூல்களுட் பதினெண் மீழ்க்கணக்கின்பாற்பட்ட நாலடியார் நூல்வரலாறு பிற்காலத்தாராற் பிழறு வுணரப்பட்டது. சென்னைச்சூழவகலாசக்கத்தார் எப் - ஏ முதலியவருட்புகளுக்கு சீய மிகுந்தமிழ்ச்செய்யுட் பாடல்களுக்குத் தமிழியலறிவு வாய்ப்ப்பெறாத புலவோர்களின் உணர்குறிப்புக்களொழுதி வெளியிடுகின்றார். அவர் இயற்றமிழ்ச்செய்யுட் பருப்பொரு டானும் உணரமாட்டாராய் ஆண்டாண்டுப்பிழைபட வுரை அகாதலை மேற்கொ ண்டு, தம்முரைக்குறிப்புக்களைப்பயிலும் மாணக்கர்களுக்குத் திரிபுணர்ச்சியைப்பயந்து அவர்க்கும் சிறர்க்கு உக்கேடு சூழ்ந்துவருகின்றார். இப்பெற்றியரானவிவர் பண்டைக்காலத் து கல்லிசைப் புலவர் தெண்டமிழ்த்திறம் விளங்கவியற்றிய நாலடியார் முதலான துணு ட்பமுந்திட்டமுமறிந்து உரையெழுதமாட்டுவாரல்லர். வில்லிபுத்தூரார் பாரதமுல் கம்ப ராமாயணமும் நன்னூலும் செய்யுளணியிலக்கணக் குறிப்புக்கள் சிலவும் பயிறன்மாத்தி ரையானே பண்டைத்தமிழ்ப் பழுவன்மாட்சி தமக்கினிது விளங்குமெனக்கருதித் தரு க்கி அகங்கனிப்பாரியலறிவுமயக்கவறிவேயாம். வடநாண்மரபின்வதிப்பட்டவில்லிபுத்தூ ரார் பாரதமுதலிய நூற்பயிற்சி, செந்தமிழ்துண்மரபின் வதிபிழையாப் பண்டைத்தமிழ் துண்மாட்சியினையுணர்ந்தருச்சிந்திதம்பயன்படாது. நச்சீனோக்கினியர், சீவஞான யோகி கண்முதலான உரையாசிரியர் துன்பொருளுரைப் பயிற்சியானும், தொல்காப்பியவியல் துலறிவானும், சக்கத்தமிழ்துற்பழக்கத்தானுஞ் செந்தமிழ்ப்புலமை செவ்வீதினீரம்ப ப்பெற்று, அதனோடு தம்மியற்கை மதிதூட்ப வாற்றலுமுடையரான நற்றமிழ்ப்புலவோ ரே நாலடியார்முதலான துணுண்மையறிந துரையுரைக்கு முரிமையுடையராவர். ஏனையோ ரதுசெய்ப்புகுதல் கற்றறிவுடையோ ருண்ணகுதற்கேதுவாம் புண்மையொழியு மென்க. இதுகிடக்க.

இனி, அப்போலியுரைகாரரில ஒருசாரார்தாம் நாலடியார் நூல்வரலாறுரைக் கின்றழிப்பின்வருமாறு கூறுகின்றார்

‘பண்டைக்காலத்தே கொடியதொரு வற்கடமுண்டாயிற்று, அதனின் நேர்ந்த வறுமை பொறாத சமண்புலவர் எண்ணியரவர் பாண்டிநாட்டிற் தமிழ் வளம்படுத்தும் பாண்டியினக் களைகளைக்குந்தார். புகுத, அவனும் அவரையெல்லாமேற்றுக்கொண்டு தமிழ்வளர்ப்பானாயினன். இஃகிவாறிருப்ப, அவர்நாட்டில் நிகழ்த்தவற்கடமுநீங்குவ தாயிற்று. தக்காடுமலியமழைபெற்றுச் செழித்தமைதேர்ந்த அச்சமண்புலவர் எண்ணிய ரவரும் பாண்டியினக்கடய்த் “தலைவ, எந்நாடு பண்டுபோற் செழிப்படைந்தது, யாங்கள் எந்நாடு போதற்கு விரும்புகின்றோம், விடைதரல் வேண்டும்” எனக்கேட்பப் பாண்டி யன் அவரைப்பிரியமாட்டானாய்ப் புடைபடக்கவன்று அதற்கு ஒருப்பட்டுயினான். பட வே, அச்சமண்புலவோர் மற்றைநாளிரவீற் பாண்டியனுக்குரைத்தாதேதத்தம் நாடு நோக்கிச்சென்றனர். செல்லவே, பாண்டியன் வருகதி அவரிருந்தவிருக்கைகளை ஆய்ந் துபார்ப்ப ஒவ்வொருபீடத்தின்கீழும் ஒவ்வொரு நறுக்குச்செய்யுள் கிடந்தது. கிடப்ப, அவற்றையெல்லாம் ஒருசேரத்திரட்டி வையையாற்று வெள்ளத்திற்கொண்டியோய்ச் சொரிந்திட்டான். சொரிந்தஅல்வேடுகளுள் நானூறேடுகள் நீரொழுக்கை ஏதிரூறு த்து நான்கடி மேற்சென்றமையால், அந்நானூற்றினையும் அரித்தெடுத்துக்கோத்து ஒரு துலாக்கி நாலடியாரெனப்பெயர்த்தது போற்றினான், என் நிதனையே இன்னுஞ்சொற் பல்க வானாது விரித்தெழுதினார்.

இனி, இவ்வளமொருவரலாறு பண்டைநூலாசிரியராதல், நூதீசிநூர்க்கிவியரையுள்ளிட்ட உரையாசிரியராதல் உரைப்பக்கண்டிலும். பிற்காலத்துச்சிறந்து விளங்கிய ஆசிரியர் சிவஞானமொகிலும் அந்நவமொருவரலாறுண்மை யாண்டிக்குறித்திலர். இஃகிவ்வாறாக, அப்போலியுரைகாரரினை எங்கெருத்து எடுத்தெழுதினார்? எனின், அற்றன்று, இவ்வரலாறு ஒருவர் ஒருவர்க்குரைப்பத் தென்றுதொட்டி வருகின்றமையின், இதனுண்மைக்குச்சான்றுவேறுதேதிதல்வேண்டாவெனின்;-அற்றேல், அவ்வரலாறுமற்றை உண்மை வரலாறுகளொடு மாறுபடாததல் வேண்டுகொளும், மற்றொருசார்போலியுரைகாரர் இவ்வரலாற்றினை வேறொருவகையான் மொழிந்திடுதலின் ஒருபெற்றிப்படநிகழ்ந்த ஒருண்மைவரலாறு அந்நவ மிருதிமப்படநடைபெற வியாண்டிமீன்மையானும் அதனைப்பரம்பரையின்வந்த உண்மைவரலாறெனக்கோடல் பொருந்தாதாமென்க. அஃதாயின், அதுமுன்னைமெய்வரலாறுகளொடு முரணுமாறு யாங்கனமெளிர்கூறுதும். கடைச்சக்கத்து வீற்றிருப்புப்பெற்ற மதுரைக்கல்வாணிகள் காத்தநூர் தாயியற்றிய மணிப்பலகைக் காப்பியத்திற் “பன்னீரியாண்டிபண்டி நன்னுடு, மழைவளங்கரப்பமன்னுயிர்மடிந்தது” என வற்கடகால நிகழ்ச்சியினைத் தாங்கண்டிருந்தவாறே நிலையிட்டுக்கூறுதலின் அக்காலத்துப்பாண்டிபாட்டிலேயே வறம்மிகுந்ததென்பது இனி தரியம்படும்; இதையுரைசுப்பொருளுரைக்குப் பாயிரவுரைகூறிய முசிரியாசிரியர் நிலகண்டாரும் இவ்வாறேபாண்டிநாட்டிற் பஞ்சமுண்டாயிற்றென்றுரைத்தார்; திருவிளையாடற் புராணமுடையாரும் இவ்வாறே ஒன்றவுரைத்தார். பாண்டிநாடு அக்காலத்துவறங்கூர்ந்ததெனவுரைக்கும் மெய்வரலாற்றொடு அக்காலத்துத்தான் பிறநாட்டிற் பஞ்சமுண்டாயிற்றென்றுரைக்கும் பொய்வரலாறு யாங்கனம் பொருந்தும்? இன்னும், பாண்டிநாட்டில் அந்நவனம் வற்கடம் நேர்ந்தவழிப் பாண்டியன் தன்மாட்டிருந்தபுலவோரையெல்லாங்கவிவம்மின்! யான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன்; என்றேயம் பெரிதும்வருந்துகின்றது; நீயிர் துமக்கறிந்தவாறுபுக்கு நாடு நடாயின ஞான்று என்னையுள்ளிவம்மின்? எனமொழிந்திடு அவரெல்லாம்பன்முகமாய்ப்போய்ளொரென்பது களவியல்பாயிரவுரையிற் பெறப்படுகின்றது. இவ்வண்மைவரலாற்றொடு திறம்பி அக்காலத்துத்தான் மற்றைநாடுகளிற் பஞ்சத்தான்வருந்திய சமண்புலவோர் பாண்டியனை நிலைக்களனாக அடைந்தாரெனக்கூறும் பொய்வரலாறு யாங்கனம் பொருந்தும்? இன்னும், சமண்புலவர் ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரொடுகலாய்த்து அவரொடுதாமும் ஏடுமுதிவையையில் விடுப்பிள்ளையாரிட்ட ஏடு யாற்றொழுக்கினை எதிர்க்கிண்டுசென்றதென்பதும், அவருய்த்த ஏடுகள் நீர்வழியே சென்றொழிந்தனவென்பதும் பிள்ளையார் கட்டினையிட்டருளிய திருப்பதிகத்திருவாக்குகளானும் பெரியபுராணம் முதலான உண்மைவரலாறுதெரிக்கும் நூல்களானும் பெறப்படுகின்றன. இம்மெய்வரலாற்றொடு மாறுபட்டு அந்நறுக்குச் செய்யுட்கள் நாலடிநாறும் மேலேறிச்சென்றன வெனக்கூறும் பொய்வரலாறு யாங்கனம் பொருந்தும்? இந்நவனம் ஆண்டாண்டிப்பிரமாணங்களாகப் பெறப்படும் உண்மைவரலாறுகளொடு அப்போலியுரைகாரருரைக்கும் போலிவரலாறு பெரிது முரணித்தன் பொய்மை புலப்படுத்தலின், அது பரம்பரை வழக்கின்வந்த உண்மைவரலாறுதல் யாண்டையதென்றொழிக.

இனி, வேறொருசாருரைகாரர் இவ்வரலாற்றினை வேறுபடக்கொண்டு வழங்குமாறுக் காட்டுதும்.

‘ஞான சம்பந்தப்பின்னையாரொடு கலாய்த்து அகரோடு இயற்றிய அனல் வழக்கிற் றோல்வியடைந்த சமண் புலவர் பின் புனல்வழக்கி லவரை வென்று கோடல் குறித்து வையைநாற்றில் அவரொடு தாமெழுதியிட்ட ஏடுகள் காலடி மேலேறிச் சென்றமையால் அவரெழுதியிட்ட செய்யுட்கள் காணாறும் காலடி காணாறென்று வழங்குவவாயின’ என்று பிறழக் கூறிவிரித்தார்.

இங்கன மிவ்விருவகைப் போலியுரைகாரரும் அவ்வரலாற்றினை இருவேறு படக்கொண் டெரைக்கின்றமையின், அவ்வரலாறு உண்மை யாகாதென்பது கடைப்பிடிக்க. அது கிடக்க. பின்னை யுரைகாரர் கூறும் வரலாறுதான் உண்மையெனத் தேருமோவெனின்; தேரும், என்னை? கி-பி. முதலூற்றாண்டின் றொடக்கத்திலே கடைச்சங்கத்தாராற் பதினெண்டீழ்க்கணக்கிற் கோக்கப்பட்ட நாலடியார்க்குக் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறரை ஞான்று கி - பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலே யிருந்தாரான ஞானசம்பந்தப்பின்னையார் அற்புத அருட்சரித முறைபற்றி வரலாறுரைத்தல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாமையானும், அவ்வரலாறுதானும் ஞானசம்பந்தப்பின்னையாரது அற்புத அருட்சரிதவழி நில்லாது வருவதலானும் என்பது. இது கிடக்க.

இனி, நாலடியார் வந்த வரலாறுதான் பெறப்படுதல் வேண்டுமாலோவெனின் கூறுதும்; கடைச்சங்கத்தார் காலத்துத் தொகுத்து வகைப்படுத்தப்பட்ட நூல்களுள் ஒரு சில அச்சங்கத்துப் புலவர்களாலே இயற்றப்பட்டன; ஒரு சில பிறராலியற்றப்பட்டன; ஒரு சில முன்னேரும் பின்னேரு மியற்றிய செய்யுட்கள் விராய்வந்தன; திரு முருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை, மதுரைக்காஞ்சிபோல்வன கடைச்சங்கத்துப் புலவராலேயே இயற்றப்பட்டன; திருக்குறள், பழமொழி, நான்மணிக்கடிகைபோல்வன பிறரால் செய்யப்பட்டன; அகநானூறு, புறநானூறு போல்வன முன்னேரும் பின்னேரும் பாடிய செய்யுட்கள் விராய்வந்தன. அவற்றுள் நாலடி நானூறு முன்னேரும் பின்னேரும் மக்களாயிற் குறுதிப்பொருள்களான அறம்பொரு ளின்பவீடுபேறுகளை விரித்துரைத்த செட்டியுட்கொகுதியாம் அறப்பொருட் பகுதிபற்றி முன்னேரும் பின்னேருமியற்றிய செய்யுட்களைப் புறநானூறெனவும், இன்பப்பகுதிபற்றி அன்னோர்பாடியவற்றை அகநானூறெனவும் வகுத்தவாறுபோல, அறம் பொரு ளின்பம் வீடுன்னுநான்கு திறனும் விளக்க அன்னோர் மொழிந்த செய்யுட்களை நாலடிநானூறென வகைப்படுத்தினார். வகைப்படுத்துகின்றழி, அறம் பொரு ளின்பவீடுபேற் றறுதிப் பயன்களைச் சுருங்கிய குறள் வெண்பா யாப்பான் விழுப்பந்தோன்ற விரித்துக்கூறல் திருக்குறள்போல இதுவும் அவ்வுறுதிப் பொருட்பயன்களை நாலடிவெண்பா யாப்பான் அங்கணக் கூறுதலின் நாலடிநானூறென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. அதுவே அப்பொருட்காரணமாயின் திரிகடிகும், நான்மணிக்கடிகை, பழமொழி முதலியனவும் அப்பொருள்களை அங்கணமே நாலடிவெண்பா யாப்பான் விளக்கக் கூறுதலின் அவையும் அப்பொருட்காரணமாயாவான் செல்லுமாகலின், அப்பெயரில் விசேடமில்லையாலோ வெனின்; - நன்னூல்பிழைப்பு, மூன்றுவீடும்வகளை யுணர்ந்தும் மூன்றுவாக்கியங்கள் நூலாறுதல்பற்றித் திரிகடிகும் எனவும், நான்குவீடும்வகளுணர்ந்தும் நான்குவாக்கியங்களுள் வரலாற் பற்றி நான் மணிக்கடிகை யெனவும், எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தை விளக்குதற்கு நீட்டியபழமொழி - வாக்கியங்களுடைமை பற்றிப் பழமொழி யெனவும் (பெயர் மிஸ்செரி) அண்ணலிசேயுணர்வுபற்றி இன்னும் எண்ணப்படாமையான் ஒழிபுணைவபற்றி அவற்றின்

வேறாக நாலடியென்னும் பொதுப்பெயரினையே இதற்குரிமையுடைய நிறப்புப்பெயராகக் குட்டினார்; அவ்வவற்றின்கட் நிறப்பாகக் காணப்படுங் குறிகன்பற்றி அவ்வவற்றிற்குப் பெயரமைக்கப்படுதலின், அவற்றின் வேறாகக் காணப்படுஞ் நிறப்பில்லாமையே இதற்கோர் நிறப்பாகலின் அது பற்றியமைந்தபெயர் விசேடமில்லையாதல் யாண்டையதென்றொழிக. ஈண்டுக்கூறியவாற்றால், நாலடியாரென்பது அளவின்ற பெயர்பெற்ற இயற்கைக்காரண முடையதாகலின், இக்காரணமெய்ம்மை தேறமாட்டாது தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் பொய்க்கதைகள் கட்டியுரைத்துத் தமிழின்மெய்ம்மை வரம்பழிப்பார் சொற்கள் உண்மையெனத் தேற்றபாலனவல்ல வென்பது தெளிந்திடுக.

இவ்வாறே அப்போலியுரைகாரர் சொற்பொருளுட்ப முணரமாட்டாமல் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் வழுவப்படவெழுதி வெளியிட்ட உரைப்பீறல்களை முழுதுமாய்தல் மணற்சோற்றிற் கல்லாய்தல்போற் பயனின்றி யொழியு மாதலின் விசேடமாகவெடுத்து மறுக்கற்பாலவற்றையே ஆங்காங்கெடுத்துக்குறித்திடுவாம். இன்றியமையா விடங்களில் உரையெழுதும் மதுகையின்றிவாளா வெறுப்பீறல்களை அளந்தளந்தேடுகளை நிரப்பி மாணக்கர்க்குத் தமிழின் மாட்டு வெறுப்பினையும் அவமதிப்பினையும் உண்பெண்ணும் அவர்திறக் கற்றறிவுடையோரால் அருவருக்கற்பால தொன்றும். இங்ஙனமெல்லாம் யானகடிந்தெழுத வொருப்பட்டது, மாணக்கர்மாட்டுள்ள இரக்கத்தானும், தமிழின் மெய்ம்மை வரம்பழிதல் கோக்கி எழுந்த பரிவானும், நற்றமிழ்ப்பண்டிதர் ஒருங்குகூடி உரைகள் துட்பந்தோன்ற வெழுதுதற்கு இஃதோர் ஊன்தெலாமென்னுங்கருத்தானுமேமாகலின், யாம் பகைமை பொருமை முதலான விழிகுணவயத்தா னிஃதெழுதினெமென் றுவகங்கொள்ளா திருக்கக்கடவது.

“இனியவரென்சொலினு மின்சொல்லே யின்னார் கனியுமொழியுங்கடுவே”.—நீ திருநிவினக்கம்.

இறையனாரகப்பொருளுரை வரலாறு.

நம் ஆப்தர் சுவிராயரவர்கள் துட்பவாராய்ச்சியின்மேல் எழுந்த ‘தொல்காப்பிய முழுமுதன்மை’ என்னும் விடயத்தின்கண் இறையனாரகப்பொருளுரைவரலாறு பற்றி யாமொழிந்த பொருண்மே லாசங்கை சிகழ்த்தி நம் ஆப்தர் இராகவையக்காரவர்கள் எழுதிய அரிய வழக்குரை ௭ - ஆம் இதழிற் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அவ்வுரையின் றொடக்கத்திலே ஆப்தரவர்கள் நாமெழுதிய ஆராய்ச்சியுரையினை விதந்து கூறிய நல்லப்பிராயத்திற்கு அவர்கள் பா லெழுமையும் மறவாவுரிமை யன்புபாராட்டுக் கடப்பாடுடையோம். இது கிடக்க

இனி, இறையனாரகப்பொருள் பாயிரவுரை செய்தார் முகிரியாசிரியர் நீலகண்டனாரே யாமென்னு மெமது கூற்றைப் பல துட்பவேதக்களரன் ஆசங்கித்து ஆப்தர் இராகவையக்கார வர்களெழுதிய தருக்கவுரை அரும்பொருணரிறைந்து திகழு கின்றனது. அப்பாயிரவுரை யியல்புபற்றி யாங்கூறியனவும், ஆப்தரவர்கள் கூறியனவுஞ் சொன்னத்திரையின் வேறுபாடுவெண்போற் றேன்றினும், அவற்றைப் புடைய

வொற்றி யனந்துரை வல்வார்க்கு அவையிரண்டும் பொருண் முடிவான் ஞாந்தகருத் தினவென்பது இனிது விளக்கும். என்னை? ஆசிரியர் நக்கிரானூரையிடப்படாத சிலபொருள் அங்வுரையினிடையிடையே விராயினவென்பதவர்க்கு மெமக்குமொப்பமு டிந்ததாகலின்னென்க. அவ்வுரையினிடையிடையே ஆண்டானெடு எடுத்துக்காட்டுக்களா கப்பிரயோகஞ் செய்யப்பட்ட கட்டளைக்கவித்துறைப் பாட்டுக்களும், வேறுசில உரை வாக்கியங்களும், பாயிரவுரையும் நீலகண்டனூரற் சேர்க்கப்பட்டனவென்று மயிப்பிராய நெடுநாளாக யாமேற்கொண்டுபோதருகின்றோம். அங்வுப்பிராயத்தினையே ஆப்தர வர்கள் மேலுமேலு நனிவிளக்கி வற்புறுத்து மொழிந்தமையால் அவர்களப்பிராய நம் மொமொறுபமொறில்லையென்பது தெளியப்படும். அற்றாயினும், அவர்கள் ஒருகோவைப் படுத்துமொழிந்தவழக்கி லொரோவிடக்களிற் கருத்தொருமை உடையமல்லே மா தலின் அவற்றின்மேலுஞ்சிலவாசங்கை நிகழ்த்தி எழுதவெடுத்துக்கொண்டாம்.

இனி, ஆசிரியர் சிலஞானயோகிகள், களவியல்பாயிரவுரையியற்றினார் யாரென் றுராயமுனைந்திடாமையான் ஆண்டும் பிராண்டிற் தங்கருத்தொடு மாறுபடுவனவாகவி ளக்கித்தோன்றும் உரைப்பொருள்களெல்லாம் தெய்வப்புலமை நக்கிரா ரியற்றியவல் லவென்றுத்துணிபு மேற்கொண்டு அவற்றை எடுத்துமுறுத்தருளினார். அடர்களங்ஙனங் குறிப்பானறிந்தமைகண்டே பாயிரவுரை நக்கிரானூரியற் ரியதன்மென்று மயிப்பிராயஞ் சிலஞானயோகிகட்குமுண்டென் றுரைத்தாமல்லது, அவர்கள் அப்பாயிரவுரையினு ள்ள ஓவோரெழுத்துச் சொல்லும் நக்கிரானூரையவல்லவென் றுணர்ந்தாரென்னும் கருத்துற்று அங்ஙனங் கூறிலோமல்லோம். நச்சிஞாக்கினியரைபுள்ளிட்ட முண்ணையு ரையாசிரியன்மா ரெல்லாம் அப்பாயிரவுரையின ஆராய முனைந்திடாமல் நக்கிரானூரிய ற்றியதென்றே கூறியொழிந்தமையால், ஆசிரியர் - சிலஞானயோகிகளுக் கெதானூக திகநயம்பற்றி அப்பாயிரவுரையு லொரோவிடக்களை நக்கிராநூர் திருவாக்கெனவுக்கொ ண்டு மொழிந்திட்டார். அவ்வுரைவரலாற்றை யாமுமாராயமுனைந்திலமாயின் எமக்கும் அப்பாயிரவுரையியல்பு விளங்காதொழியுமன்றே? இங்ஙனம் இதனைமுனைந்தாராய்த ற்கு அவ்காசம்ன்றி அரியபெரிய கருமங்களை முடித்தற்கான அறிவொருங்கிக்கிடந்த நச் சினாக்கினியர், சிலஞானயோகிகண்முதலான ஆசிரியன்மார் அப்பாயிரவுரையினுள்ள ஓரோவொரு வாக்கியங்களை நக்கிராநூர் திருவாக்குக்களாகக்கொண்ட இரைக்குமாறுபற்றி யாம்நுணுகி முனைந்தாராய வெடுத்துக்கொண்ட தருக்கவுரையின்கண் வரக்கடவதோ ரிழுக்கில்லை. மேலும், பாயிரவுரை நீலகண்டனூ ரியற்றியதேயா மென்னுமெமதுமேற் கொணவலியுறுத்தரகுச் சிலஞானயோகிகளுரைத்தவுரை இன்றியமையா வேதுவாகா மையான், அதுபற்றி அம்மேற்கோள் துர்ப்பலமுறுமாளில்லை. பாயிரவுரை நக்கிரானூரிய ற்றியதன்மென்பதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படு மேதுக்கள் முன்னெழுதியவு ரையில் விளங்கக்காட்டினும். அவ்வேதுக்களுள் ஒன்றுதானும் நம்ஆப்தரவர்களார்களை யப்படாமையின் அம்மேற்கோள் வாய்ப்புடைத்தாவ தொன்றையாமென்று தெளிக. அற்றன்று, 'மேற்பாயிரத்துரைரைத்தாம்' என்னுஞ்சொற்றொடர் நக்கிரானூரையிடையிற் காணக்கிடத்தலான் பாயிரவுரைசெய்தாருமவரேயா மென்பதுபெறப்படுமொப்பிற் வெனின்;-நன்றுகடாயினாய், ஆசிரியர்-நக்கிராநூர் தம்முறையி லாங்காக்குவிழுப்பந்தோ ன்ற விசித்துரைசிகழ்த்திய பொருட்கூறுப நிகளுட், பாயிரத்திற்குவெண்வென சில பிசித்தெடுத்து முன்னெழுதிய நீலகண்டனூர்தாமே நக்கிரானூரையிடையினும் 'மேற் பாயிரத்துரைரைத்தாம்' என்பதனை எழுதிச் சேர்த்தாராகலின் அச்சொற்றொடர் பற்றி

யே அங்கன மெமதுமேற்கோளுக்குக் குற்றஞ்சொல்லுதலடாது. மேலும், தூல்செய்த பின்னே பாயிரஞ்செயப்படுவது தொல்லாசிரியர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தமையின் தூ விடையே 'மேற்பாயிரத்துரைத்தாம்' என நக்கீரனார் கூற்றினரென்றல் ஒருசிறிதும் பொருந்தமாறில்லை. இதுகிடக்க.

இனி நம் ஆய்தர் இராகவையங்காரவர்கள், இறையனாரகப்பொருளுக்கு ஆசிரியர் நக்கீரனார்கண்டவுரை நான்மறையின் மந்திரவுரைபோல எழுத்திடைப்படாமல் வரலாற்று முறையின் வரப்பெறுதலால், அதுமிருந்துக்குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் அவ்வாறு திரிபுற்று வாராசிற்ப்பிய்வந்த நீலகண்டனார் அவ்வுரையினை எழுத்திடையிடப்போற்றினரென்கின்றார்கள். பண்டைக்காலத்து ஆரியமாந்தர் தாம்வழங்கும்வடசொற்களை எழுத்திடையிட்டெழுதுமாறு அறியாமையின், தம்மந்திரவுரைகளை யெல்லாம் மூளையிற்பதியவைத்து வரலாற்றுமுறையில் மெளியிட்டிவந்தார்கள். அவ்வாறின்றித்தமிழ்முதுமக்கள் பண்டிதொட்டித் தாம்வழங்குஞ்சொற்களை எழுத்திடப்படுத்துவழங்குமாறறிந்தமையின் அவரங்கனமிடப்பட்டு வரலாற்றுமுறையிற் களவியலுரையை வழங்கவிடுத்தாரெனல் வரலாற்றுமுறைதிறம்பு முரையாம். பண்டைக்காலத்தே தமிழெழுத்துக்களுண்டென்பற்கு ஆசிரியர் - நோல்காப்பியனார் தம்பிலக்கண தூலில் அவற்றிற்கு வடிவுகூறுதலும், களவியல்பாயிரவுரையிற்போந்த "இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ்செய்து மூன்றுசெய்திழைக்கத்தெழுதிப் பீடத்தின்கீழிட்டான்" என்னும் வாக்கியமுமே உறுசான்றும். அற்றேல், 'உரைநடந்து வாராநின்றமை நோக்கி' எனவும் 'இனி உரைநடந்தவாறுசொல்லுதும்' எனவும் 'இங்கனம் வருகின்றதுரை' எனவும் அவ்வுரையிறகாணப்பட்டுஞ் சொற்றொடர்களானே அஃதெழுத்திடப்படா வரலாற்றுமுறையின் வந்ததென்றல் ஒருதலையாகப் பெறப்படுமாம் பிறவெனின்;-நன்று சொன்னாய், அச்சொற்றொடர்ப்பொருள் எதுவாயின்னறே அங்கனந்துணிபுதோன்றக்கூறல் பொருத்தமாம். பண்டேபினையேடுகளி லெழுத்துப்பொறிக்கு முயற்சியுண்டென்பதுகாட்டினுமாகலின் அச்சொற்றொடர்க்குப்பொருள் எதுவன்றும். மற்றுக்களவியலறுபது சூத்திரங்களும் வினையின்கி விளங்கியவறிவறை செயப்படுதலானும், அவ்வறுபது சூத்திரப்பொருளும் அவ்விறைவன தானையருள்வழிநிற்குந் தெய்வப்புலமை நக்கீரனாரால் வரையறுத்துரைக்கப் படுதலானும், அவ்வுரையின் நெய்வப்பெற்றிமை உருத்திரசுருமரென்னு மூமைச்செட்டிப்பினையா லற்புதமுறையால் விளக்கப்படுதலானும் அது பரிசுத்தம் பெரிதுடையதாய்த்திகழா நின்றது; அம்மாட்சியுடைமையின் அஃதெல்லார்க்கும் உபதேசிக்கற்பால தன்றாயிற்று; இலக்கணவிலக்கிய சாத்திரவியலறிவுமுற்றநிரம்பி, இயற்கை கல்லறியும் ஒருக்கவிழ்ப்புமுடையராயினர்க்கே உபதேசிக்கற்பாலதாம் அந்தரங்கவுரிமையுற்று நின்றது; அஃவந்தரங்க வுரிமைவழாமற பக்குவம் பெரிதுடைய அதிகாரிகளுக்கு அருகிஉபதேசிக்கப்பட்டுப் பரம்பரைவழக்காய் வந்தமையின் "மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம்மகனார் கீரவிகொற்றனார்க்குரைத்தார்; அஃந்தேனார் சிழார்க்குரைத்தார்; அவர்புலயங்கொற்றனார்க்குரைத்தார்" என்று அதனை அங்கனந்தெரித்தோதினர். ஆகலின், அச்சொற்றொடர்ப்பொருள் உபதேசமுறையின் வந்தமை உணர்ந்துவதையாமென்கூடும் இவ்வாறே, திருவெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்டதேவநாயனார் தாய்யற்றிய சிவஞானபோதம் பன்னிருசூத்திரங்களை யும் வார்த்திகப்பொழிப்பொடு தம்மாணக்கர் அருணந்திதேவர் கறிவுறுத்தருளினார்; அவ்வருணந்திதேவர் அச்சிவஞானபோதப் பன்னிருசூத்திரத்தினையும் அவற்றிற்கு

விரிந்தவோ ருரைபோற் றுமியற்றியவொனாசுத்தியினையும் தம்மாணக்கர் மறைஞான சம்பந்தர்க்கிவறுத்தருளிஞர்; அம்மறைஞானசம்பந்தர் அவற்றைத் தம்மாணக்கர் உமா பகிசிவனாக் கறிவுறுத்தருளிஞர்; அவ்வுமாபகிசிவனார் அவற்றைத்தாமியற்றிய சிவப்பீ ரகாசம் முதலான எட்டுநூல்களோடும் நமச்சிவாயதேசிகர்க்கு அறிவுறுத்தருளிஞர்- இங்ஙனம் அச்சிவஞானபோத வுபதேசம் முறைமுறையே வாராசினந்து. இவ்வுபதேச முறைபோல் இறையனாரகப்பொரு ளுரையுபதேச வரலாறுக் கொள்ளப்பாற்று.

இனித்திருவாய்மொழிக்கு உரையெழுதல் வேண்டுமென்னும் கருத்தானன்றி அத ன்மேலுபந்நியாசங்கள் நிகழ்த்துங்குறிப்பான் நம் பின்னையென்பவர்செய்தபிரசங்கப் பொ ருளைக் கேட்டிருந்த வடக்குத்திருவீதிப்பின்னையென்பார் அவற்றின் அருமைபெருமையு ணர்ந்து உரைநடைப்படுத்தி தெழுதிவைப்ப அது பிரசங்க நிகழ்த்தினார் பெயரால் 'நம்பின்னாயீடு' என்று வழக்குந்துவருத விதுபோற் பரம்பரைவழக்கின் வந்ததெனப்ப டாமையால் அவ்வுதாரணம் ஈண்டைககோதெனவிடுக்க பாண்டியன் 'இவ்வறுபது குத்திரங்கட்கும் பொருள்காண்மின்' எனப்புலவரையேவ, அவர்தனித்தனியேயுரை கண்டு உருத்திரசருமர்க்கவற்றை யுரைத்து ஒன்றை மெய்யுரையெனத்தேறிப் பின்ன தன் தெய்வப்பெற்றிமைகோக்கி உபதேசமுறையின் வழங்கலிடுத்தாராகலின் 'இங்ங னம் வருகின்றது' எனக்கூறி னொன்று ஊர்க. இங்ஙனம் நூலுமுறையும் பெரிதும் போற்றி உபதேசிக்கப்பட்டிவந்தமையின், ஆப்தரவர்கள் கூறியவாறு இடையிடையே திரிபுந்துவந்தது களவியலுரையெண்கூற்றுப் பொருத்தமாகக் காணப்படவில்லை. அப்பரம்பரையினியுதியில் வந்தோரான முசுநியாசிரியர் - லீலகண்டனாரே அதற் குப்பாயிரவுரையுந், துறைப்பாட்டுக்களும், ஆண்டாட்டையையுவிளக்குஞ் சிலவுரைப் பொருள்களுஞ்சேர்த்து முன்போலுபதேச முறையின் வழங்கவிடாமல் யாரும்பயி ன்று பெருகவைத்தார். ஆதலின், தெய்வப்பலமை நக்கீரனாரியற்றியவுரை பலவாறுசி தைத்துபோயிற்றென்றல் பெரியதோ ரிழக்காமென்று துணிகின்றோம்.

என்றிதனாற் பாயிரவுரையும் பிறசிலவு மெழுகிற் களவியலுரையொடு சேர்த்து அதனை வழங்கப்படுத்தார் முசுநியாசிரியர் லீலகண்டனாரேயா மென்பது காட்டிவியுவி னும். ஆப்தர் - இராகவையக்காரவர்கள் தந்துட்டமதியால் ஈண்டு நாமாராய்ந்த பொ ருளை அளந்துபார்த்து நடுகிலைதிறமபாமற் றம் அபிப்பிராயம் மொழிந்திவிவார்களாக வென்றும் வேண்டுகோளுடையோம்.

ஆணந்தக் குற்றம்.

—(ஃ)—

சேமகந்தாக்காநீசியாக்கம். என்னும் எதிர்மறுப்பின்கண் ஆணந்தக்குற்றம் பற்றி யாம் பரிகரித்துரைத்த உரைக்கூறு தமக்கு உடம்பாடிவல்லாமை காட்டி நம் ஆப்த நண்பர் ஈண்முகம்பின்னையவர்க ளொழுதிய வழக்குரை எமக்கு உளந்துளும்பு வகை தராசினந்து. அவ்வுரைமுகத்திலே நண்பரவர்கள், பழுத்தலை நாயிற் கடைப் பட்ட புல்லறிவோமையும் நாயியற்றிய நூல்களையும் பெரிதெடுத்துப் புகழ்ந்திட்டார் கள். அப்புக்கழ்ச்சியுரை தன்கண்நலப்பாடுடையதாயினும் அதற்கிலக்காயமைத்துரைக்

கப்பட்ட பொருள்க ளாதற்கொருரிதிற் தருதிப்பாடுடையனவாகா. 'அவ்வாறாகவும் அவை நலக்க வுரைநிகழ்த்திய நண்பரவர்கள் நற்குணமாட்சியினையும் ஒருமைப்பாட்டினையும் மிகவியந்து அவர்கண்மாட்டு எழுபிறப்புந் திரியா வுமுடிவானமையன்பு பாராட்டுந் கட்டப்பாடுடையோம். இன்னும் நட்பின் கெழுதகைமைப்பற்றி ஒருவர் மாட்டுச் செறிந்த மறுவைச் சுத்திகரித்தற்கஞ்சி நடுவிலே பிறழ்ந்து அங்கட்டிற் கிழுக்கத் தேடிவார் போலாது, எம்முறையிற் றுக்குற்றமெனக்கண்ட பொருளை யெடுத்து மறுத்து எங்கேருமிமைக்குச் சிறப்புத்தேடிய நன்முறை பொருமைகொண்டு மயங்குந் தமிழ்ப்புலவோர்சிலர்க்கு நல்லறிவு வறுப்பாம். இவ்வாறே நல்லறிவு நற்குண மாட்சியுடைய நம் ஆப்தர்களான ஸ்ரீமத் - சவிராயபிள்ளை யவர்களும், ஸ்ரீமத் - இராகவையங்காரவர்களும் கேண்மைத்திறமறிந்துண்மையான் ஒருகுகின்றார்கள். இருந்த வாற்றால் நற்றமிழ்ப்பண்டிதர் தமக்குள்ளிங்கனம் ஒருமித் தறுவதாராய்ந்து கெழுதகைமை வழக்காது கேண்மை போற்றி யொழுதுதல் தென்றமிழ் நாட்டிற் கினியுண்டாம் நன்மையினை விளங்கக் காட்டுகின்றது. இது சிற்க.

இனி, ஆனந்தக் குற்றமென வொன்று முழுமுத லறிவினராய் விளங்கிய ஆசிரியர், தொல்காப்பியரானும், அவர் வழிப்பட்டி நூல் செய்த நல்லிசைப் புலவரானும், அந்நல்லிசைப்புலவர் நூல்கட்கு நல்லுரை கண்டுகூறிய நச்சினுர்க்கினியர் முதலான உரையாசிரியரானும் கொள்ளப்படாமையால், பிற்காலத்தார் கூறினும் அஃது எம்மேரோற்றமுடிப்படுவதன்றென சிறுத்திய எமது மேற்கோளை ஆசங்கித்து ஆப்தர்-சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் உரைத்த நுணுக்கவுரையின்கட் கருத்தொருப்படுகின்றிலோமாதலால் அதனை சிரவேயாய்ந்து பரிகரித்து எமது உண்மைக்கருத்து நிலையிடுவாம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆனந்தவோத்தான் ஆனந்தக்குற்றத்தி னியல்பைவிரித்தோதினெனக் கொண்டு நண்பரவர்கள் சில குத்திரங்கள் எழுதினார்கள். அகத்தியன் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறை ஞான்றே இறந்த பட்டதென்பது முன்னாலாசிரியர் பின்னாலாசிரியர் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், அகத்தியனார்கூறிய வெண்கொண்டுகாட்டும் அச்சுத்திரங்கள் வந்தவரலாறுயாது? எனின், அற்றன்று, தொல்வாசிரியர் உரைகளிலாங்காங்கு இச்சுத்திரங்கள் காண்கிடத்தலால் அவை அகத்தியனாரியற்றியவென்று கொள்ள வமையுமெனின்;-நன்று சொன்னாய், தொல்லை உரையாசிரியராவார் தெய்வப்புலமை நக்கேரனார், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினுர்க்கினியர், கல்லாடர், பரிமேலழகியார், அடியார்க்கு நல்லார், சிவஞானயோகிகள் முதலியோரன்றே? இவ்வாசிரியன்மா ருரைகளில் யாமாய்ந்த வனவில் அச்சுத்திரங்கள் பிரயோகிக்கப்படுவ தரிந்திடுவோம். அல்லதவை காணப்படு முரைப்பகுதியினை நண்பரவர்க ளெமக்கெடுத்துக்காட்டி அறிவுகொளுத்துவார்களாயின் அதன்மேல் சீகழும் நம்மாராய்ச்சியினையும் குறித்திடுவாம். ஆண்டெழுதிய வழக்குரையில் அச்சுத்திரங்கள் பிரயோகிக்கப்பட்ட வுரைப்பிரமாணங் காட்டாமல் நண்பரவர்கள் நெகிழ்ந்து போதலின், அச்சுத்திரங்களை யாரோ சிலர் கட்டி அகத்தியனார் பெயரால் நடாத்தினுரைப்பது காட்டுவாம். ஆசிரியர் - அகத்தியனார் ஆனந்த வோத்துள் அவ்நகனஞ் குத்திரங்களியற்றியிட்ட துண்மையாயின், தொன்னூற் பரப்பெல்லாம் ஒருந்குணர்ந்துரையெழுதுவாரான ஆசிரியர் - நச்சினுர்க்கினியர் மலைபடுகடாத்துறையில் "பின்னூர்னோர் ஆனந்தக்குற்ற மென்பதோர் குற்றமென்று நூல் செய்ததன்றி, அகத்தியனாரை நோல்காப்பியனாரும் இக்குற்றங் கூறமையின்" என்றும், தொல்காப்பிய வுரையில்

“இனி ஆனந்த ஷவமை யென்பன சிவகுற்றம் அகத்தியனார் செய்தாரெனக் கூறப் வாகவின் அவையிற்றை எவ்வாறு கோடுமெனின், அவைகள் தாம் அகத்தன்மும் பிற சான்றோர்செய்யுள்ளும் வருதலிற்குற்றமாகா; அகத்தியனார்தொண்டியப்பட்ட மூன்று தமிழினும் அடங்காமை வேறு ஆனந்தவோத் தென்பதொன்று செய்தாராயின் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும் நூலாகவந்த சான்றோர் செய்யுங்குற்றம் வேறுபடா வென்பது” என்றுந் தடைவிடைகனாற்காட்டி ஆனந்தவோத்து அகத்தியனார் செய்தாரென்பதிற் நமக்குடம்பாடு மறுத்ததென்னை? இவர்தா யிங்கனம் மறுத்துக்கூறிலும் ஏனை யுரையாசிரியரு யிவற்றை எடுத்தானாத தென்னை? என்று கடவுவாரர்க்கு இறுக்கு மாறினமையின் அக்குத்திரங்கள் அகத்தியனார் செய்தவாதல் செல்லாதென்க. அகத்தியனார் பெயரானும் ஓளவையார் திருவள்ளுவர் பெயரானும் கட்டி நடத்தப்படும் பாட்டுக்கள்போ லவையுந் கொள்ளற்பாலனவாம்.

இனி ஆசிரியர் - தொல்காப்பியனார் பயனில்லவற்றைக் கிளந்து கூறாது புறனடையா லுய்த்துணரவைப்பராகவின் அதுபற்றி அவ்வானந்தக்குற்றங்கொள்ள வமையுமெனின்; அகத்தியனார் கூறியதொன்றை அங்கனம் ஒழிபாற் கொளவைத்தாராயின் அவ்வாறு கோடலுமாம்; அகத்தியனாரே அங்கனம் மொன்று கூறினாரென்பதற் குப் பிரமாண யில்லாமையானும், பிரமாண முண்டென்பாறை ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் மறுத்தலானும் அவ்வாறமைத்துக்கோடல் யாண்டையதென் றெழுகி.

இனி, ஆசிரியர் - சிவஞானயோகிகள் இலக்கணவிளக்க வாசிரியரை மறுத்து 'மலையுமகளென அமங்கலப்பொருடந்து தொகையார்பொருள்பலவாய்த்தோன்றிற்று' என்று கூறுதலின் அவர்க்கு அவ்வானந்தக்குற்றங் கோடல் உடம்பாடாமென்று நண்பரவர்கள் மொழிந்தனர் அதுபொருந்தாது மங்கலமொழிமுதல் கிறுத்துக்கூறினமென்றுரைத்த இலக்கணவிளக்க வாசிரியர் தாமேற்கொண்டதற் கேற்பக் குற்றம்படாது மங்கலம் வகுத்துக் கூறல்வேண்டும்; அங்கனங் கூறவறியாமற் றும்மேற்கொண்டதற்கு மறுதலைப்பட அதனைக் குற்றம்படவைத்தாராகவினதனையறிந்து ஆசிரியர்-சிவஞானயோகிகள் மறுத்திட்டாரல்லது, அக்குற்றங்கோடல் தமக்கு முடன்பாடென்ப ததனால் வியவைத்தா ரல்லரென்க.

இனி, நண்பரவர்கள் மாமூலனாரியற்றியவெனக் கூறிய குத்திரங்கள் எந்து வினன்ன? அந்நூல் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு முதலியவற்றிற் சேர்ந்ததொன்றா? அல்லது, வேறு தனிநூலாய் ஆன்றோரார் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படுவதுதானா? அஃகிப்போது வழக்கமுறுகின்றதா? வழக்கமின்றி யொழிந்ததாயின் அக்குத்திரங்களைத் தோன்னு லுரையாசிரியர் யாரேனு மெடுத்துக்காட்டினாரா? காட்டினாராயின் எவ்விடத்தே? என்று எமக்குப் பலதலையான் ஆராய்ச்சி சிகழ்தலின், நண்பரவர்கள் அன்பு கூர்ந்து அவற்றை இனிது விளக்குவார்களாக வென்னும் வேண்டுகோ ளுடையோம்.

இன்னும், பொய்கையார் முதலான பண்டையாசிரியரும் பாட்டியல் செய்தார்களென்பது பன்னிருபாட்டியலால் தோன்றுகின்றது என்கின்றார்கள். அப்படியாயின், அவர் செய்த பாட்டியல்லவாது? வேறு நூலுரையாசிரியர் யாரேனு மதனை எடுத்துக் காட்டினாரா? பன்னிருபாட்டியலும், வச்சணந்திமாஸ்யும் இவ்வழக்கினை முடிவுகாண்டற்கேற்ற பிரமாண நூல்களாகமாட்டா இவற்றின் சொற்பொருள்களில் ஐயம்வந்துழி

பெயர்லாம், எல்லார்க்கும் பிரமாணமா யொப்பமுடிந்த தொல்காப்பிய மூதலான பண்டை நூற் பிரமாணம்பற்றியும், களவியலுரை முதலான உரைப்பிரமாணம் பற்றியுமே துணிதல் வேண்டும். இத்தருக்கமுறை வழாமல் நண்பரவர்கள் தாமெடுத்துக்கொண்ட பொருளைத் தாமே பலவகையா னுசங்கித்துப் பிரமாணங்காட்டி விளக்கியிருந்தால் நாம் மேற்குறிப்பிட்டவாறு பலவாறு வினாக்கள் நிகழ்த்தவேண்டிய தின்றாம். இது கிடக்க.

இனி, மங்கலச்சொல் தனித்தும் வரலாம், அடையடுத்தும் வரலாம், முதற்சீரேயன்றி ஒரு செய்யுளினிடையினுங் கடையினு முள்ள சீரினும் வரலாம், எடுத்துக் குறிக்கப்பட்ட மங்கலச்சொற்களே யன்றிப் 'பிற' என்பதனால் வேறு பலவும் வரலாம், பரியாயச்சொற்களும் வரலாம், காப்புச்செய்யுளினும் வரலாம், காப்புச்செய்யு ளொழிந்து நூற்செய்யுளினும் வரலாம் என்று சியதியின்றிக் கூறினார்கள். இப்படியும் ஒருவிதியுண்டா? இங்ஙனம் விதிசூறும் ஒரு நூலை இலக்கணமென்றும் கூறலாமா? இவ்வாறுரைந்தால் எந்த நூலுக்குத்தான் மங்கலங்கூற லாகாது? எந்தச் சொல்தான் மங்கலமாகமாட்டாது? மிக அமங்கலமாய் நடக்கும் நூலுக்கும் மங்கலங் கூறலாமே. அவ்வியாத்தி, அதிவியாத்தி, அசம்பவதோடங்க்கிடனாய்க் கிடக்கும் இவ்விதியினைபும், இவ்வாறுவிதிக்கும் நூலினைபுங் கற்றறிவுடையோர் பிரமாணமாகத் தழுவு ஒருப்படுவரா? ஒருப்படார்! ஒருப்படார்!!

இனி ஆன்றோர் செய்யுட்கணெல்லாம் மங்கலச்சொற்க ளுண்டெனக் கூறினார்கள். இதனைக் காஞ்சியாக்கத்தில் முன்னரே எடுத்தாசங்கித்துப் பரிகரித்திருக்கின்றாம். ஆண்டிக் கண்டுகொள்க. ஈண்டும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, ஆசிரியர் - நச்சினாக்கினியர் ஆணந்தக்குற்றங் கொள்வாரை மறுத்து, அகத்தியனாந் தொல்காப்பியனாரு மதுகொண்டிலரென யாப்புறுத்தோ துதல் மேலே காட்டினு மாகலின், அவர்க்கது கருத்தன்மென நண்பர் கூறியது இழுக்காமென்க.

நண்பரவர்கள் இந்நிரகாளிசெய்த யாமளேந்திரர் பராசைவமுனிவர், சமணரல்லரென்கின்றார்கள். இந்நிரகாளியென்னும் இசைநூல் செய்த யாமளேந்திரர் பராசைவரென்பது அடியார்க்கு நல்லாருரையிற் பெறப்படுதவன்றி, பாட்டியல் செய்த யாமளேந்திரரென்பது பெறப்படவில்லை. பாட்டியல்செய்த யாமளேந்திரரும், இசைநூல் செய்த யாமளேந்திரரும் வேறென்னுங் கருத்துடையோம். இது நிற்க.

அற்றேலஃதாக நச்சினாக்கினியருஞ் சிவஞானயோகிகளுந் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையினுஞ் சூத்திரவுரையினும் 'வடக்கு' 'எழுத்து' என்பவற்றை மங்கலச்சொற்களெனக் கூறியதென்னையெனின், ஒரு நூல் தொடங்கும்வழி ஒருநற்சொல் நிறுத்துத் தொடங்குதல் நன்றாகலின் அதுபற்றி அந்நணமொழிந்தாரல்லவது, மங்கலச்சொன்னிறுத்தே தொடங்கல் வேண்டுமென யாப்புறுத்தானும், அந்நணங்கூறாதொழியின் அஃ

தானந்தமாமென்றானுக் கூற்றிற்ன்மையின் அதனான் ஈண்டைக்காவதோர் சிழுக்கியி ல்லை. இந்நியதியின்மையின் ஆன்றோரு நற்சொற்றொடங்கியுந் தொடாக்காமையும் வரையாது நூலியற்றினார். ஈண்டும் பிறுண்டிம் யாமெடுத்தகொண்ட மேற்கோள் 'ஆனந்தக்குற்றமென்பதுதொல்லாசிரியர் யார்க்குமொப்பமுடிந்ததில்லை' என்பதேயாக லின், இதனை ஈண்பரும் பிறரும் பிறழ வுணராதிருக்கக்கடவர். இது கிடக்க.

'பவணந்தி' முதலாயினாரை 'அறியார்' 'போலிப்புலவர்' என யாமெழுதியது பற்றிநண்பரவர்கள் வற 'துகின்றார்கள். யாஞ்செய்தது பிழையாயின் அதனைப்பொறுக் கும்படி வேண்டுகின்றோம். அவர்களை அங்கனமிக்கும் துரைக்க வேண்டுமென்பது கருத் தன்று. பண்டையாசிரியர்செய்த அம்புதப்பொற்புடைய அறியநூல்களைப் பயிலவொட் டாது தடையாயெழுந்து பொருத்தமில்லனவு மிடையிடையேகூறிய அப்பவணந்தி முதலாயினார் பெற்றினமைக்கிரங்கி யெழுதுகின்றழி அச்சொற்பிரயோகஞ் செய்ய வொ ருப்பட்டாம். இனி, உண்மையான் கோக்கவல்லார்க்குப் பவணந்திமுதலாயினார் அறிவு டையோரார் பெரிதுபாராட்டுதற்குரிய சீர்ப்பாடுடைய ரல்லரென்ப தினிதுபுலனும். அவர் தொல்காப்பியனார் முதலானபண்டை நூலாசிரியர் துட்பப்பொருள் பொதித்து விளங்குமாறு நூல்செய்ததுபோலத் தாமும் அங்கனம் விளங்கநூலியற்றினாரா? அல்ல தவரின் வேறாகவேனும் புதுபொருள்செறித் தெழுதினாரா? தாமெழுதியவற்றையே னும் முடித்து வரையறைதோன்ற வைத்தாரா? ஒருசிறிதுயில்லை. தொல்காப்பியனார் கூறிய அறியபொருள்களுட் சிலவற்றைவிடுத்துச் சிலவற்றைவைத்துத் தஞ்சொல்லாந் குத்திரஞ்செய்தார். அங்ஙனஞ்செய்யவுழியுந் தொல்காப்பியனார் கருத்துரை மாட்டாமல் ஒருரவிடக்களில்வழுவிபுங்கூறினார். தம்முடிலே ஐந்திலக்கணமும்வழுவின்னிமிகச் சுருக் காமலும் மிகப்பெருகாமலும் முற்றவெடுத்தமுடிவுதோன்றக்கூறிய நூல் தொல்காப்பி யம் ஒன்றேயாம். இந்நூலுணர்ந்தார் தப்பியலறிவு நன்குவாய்ப்பப்பெற்றாராவர்; இவ் விழுமிய நூலையும்மாணக்கர்பயிலவொட்டாமல் பவணந்தியார் நன்னூலெழுதியது எற் றுக்கு? அற்றன்று, தொல்காப்பியம் உணர்ந்தகரிதாய்த் 'பெருகெடுத்தலால் அதனைச் சுருக்கி நன்னூலியற்றினாரெனினர்; -பெருக்கசுருக்கமென்பன அவவிருவகைக் குணங்க ளுடைய இரு நூல்கள்தோன்றினல்லாமற் றுமே ஒருவர்க்கு விளங்கமாட்டா; மக்கள்ம னவியற்கை எளியதொன்றினையேபற்ற முந்துழும்; அஃது அதன்கண் இயற்கையாயு ள்ள மடிமைக்குணத்தினுனையாம்; நன்னூலினுஞ் சுருங்கியநூலொன்று ஏனையொரு வர் இயற்றிவொராயின் அதனையே யாரும் பயிலமுந்துதுவார்; எத்தனைபோர் மகாலிங் கையரிலக்கணம், போப்பையரிலக்கணம் முதலியவற்றின்பயிற்சியோடு ின்றுவிடுகின் றார்! இனி, நன்னூல் சுருக்கமாடொன்றாயினும் அதன் பயிற்சியொன்றானே தயிழ றிவுகீரம்புமெனின் அது சால்புடைத்தாம். அவ்வாறின்றி அதன்கண்டங்காமல் வேறு ணைர்பாலனவாம் பொருட்கூறுபாடுகள் பலவாகப்பெருகிக் கிடத்தலானும், அப்பலவு மொருக்கெடுத்து முடியக்கூறுதூல் தொல்காப்பிய மொன்றேயாதலானும் தமிழியல

றிவு சீரம்பவேண்டுவார் தொல்காப்பியமொன்றே பயிலுதற்குரியர். தமிழியலறிவு சீரப் புதற்குரிய பொருள்களினிற் றி வானாது சுருங்கிக்கிடக்கும் நூல்களைச் சுருக்கஞ் சுருக்க மென்று பயின்றாலாவதென்றே? புலமைமுற்றுதற்குரிய நூலறிவு இன்றியமையாத தொன்றாகையால் அதுசெய்வல்ல தொல்காப்பியமே வாய்ப்புடையதாம். அத்தோ! அது பெரியதொரு நூலாயிற்றே என்று மறுக்கமுறுவராவெனின்;- நூலுட்பமறியாதுக டாயினாய், இஞ்ஞான்றை ஆக்கிலமொழியில் மிகவிரிந்துபரந்த பூதபௌதிகதத்துவ நூலாராய்ச்சி செய்வார்பலர்க்கும் தொல்காப்பியநூல் மிகச்சுருங்கிய தொன்றாய்த்தோ ன்றுமாகவின் அதன்பயிற்சி நீமயங்குமாறுபோற் பெரியதன்றென்று தெற்றெனத்து னிக. ஆகவே, தொல்காப்பியப்பயிற்சிக்குத் தமிழ்மொழிப் பெருக்கத்திற்கும் ஒருபே ரிடையூறாய்த்தோன்றிய பவணந்தியார் எம்மனோ ற் பாராட்டப்படுதற்குரிய ரல்லர். பிறவரை எண்ணம்பாராட்டினும் பாராட்டிக். அவரவர்க்குரிய மதிப்புப்பற்றியே அவ ரவரைப்பாராட்டுவொம்ல்லது வேறுகூறக் கடமைப்பட்டிலோம். இதுகீறிக். இதுகாறும் யாங்குறிந்து சிக்குத்தியவழக்குரையை நடுகிலபிறழாது முன்போற் செவ்வினாய்த் து தமதரிய வயிப்பிராயம் வெளியிவொர்களாகவென்று நம்ஆப்தர்-சண்முகம்பிள்ளை யவர் களை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்

ஆனந்தக்குற்றம முறமும்.

திருக்குறட்டுக்கத்தியருபம்.

முகவுரை.

தேவர் குறஞ்ச் திருநாள் மறைமுடிவு
மூவர் தமிழு முனிமொழியுங் - கோவை
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவாசகமென் றுணர்.

வள்ளுவர்நூ லன்பர்சீரு வாசகந்தொல் காப்பியமே
தௌளுபரி மேலழகன செய்தவுரை - யொள்ளியசீர்
தொண்டர் புராணந் தொகைச்சித்தி யோராறுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்.

என்னும் ஆன்றோர் திருவாக்குக்களால் தமிழ்நூல்களிலும் உரைகளிலும் தெய் வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தமிழ்வேதமாகிய திருக்குற ளும் பரிமேலழகியாருரையுமே நிறந்தனவென்று எச்சமயத்தாரும் மெச்சும்படி சிச்ச மிக்கப்பட்டன.

பாண்டியராஜாக்களாலே தாபிக்கப்பட்ட தமிழ்த்தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கம் என்று முச்சங்கங்களும் ஒக்கப்பெற்ற மதுரையம்பதியிலே சிவபெருமானுடைய பிரதிபிம்பமாகத் தோன்றினவரும் பிரமலிஷ்டனுக்களாலும் அணுகலாற்றாத ஆலகாலவிடத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தினவரும், சைவசமய ரூபர்களில் ஒருவருமாகிய ஸ்ரீமத்-சந்திரமூர்த்திகளையாலே திருத்தொண்டத்தொகையிலே துதிக்கப்பட்ட சரசுவதியின் அவதாரமாகிய பொய்யாயுடையிலாப்புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மரும் ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரக்கடவுளாலே கொடுத்தருளப்பட்ட சங்கைப்பலகையிலே கடைச்சங்கத்தாராக விற்பிந்து தமிழ் ஆராய்ந்துள்ள காலத்திலே திருவள்ளுவ தேவர் திருக்குறளென்னும் உத்தரவேதத்தை அருளிச்செய்து அக்கடைச்சங்கத்திலே அரங்கேற்றியருளினார். அப்பொழுது அசரீரிவாக்கின்படியே சங்கப்பலகை அத்திருவள்ளுவநாயனானுக்கும், முருகக்கடவுளது திருவவதாரமாய் மதுரை வைசியர் மரபிற்றோன்றிய உருத்திரசன்மருக்கும்மாதிரிமே இடங்கொடுத்தது. அது,

“ திருத்தரு தெய்வத் திருவள் ளுவரோ
 இருத்தரு நற்பலகை யொக்க - விருக்க
 உருத்திர சன்ம ரெனவுரைத்து வானி
 லொருக்கவோ வென்றதோர் சொல்.”

என்று மசரீரியான வாக்கான் அறியப்படும் அதன்மேல் சரசுவதியும், அம்மெய்ப்புலவர்கள் அனைவரும் கலையுணர்புலமையிற் றலைமைபெற்றோர்க்கி விதிமுறையாக முதுசிலம்புரக்கும் உக்கிரப்பெருவழுதியாரும், அத்திருக்குறளுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் செய்ததேயன்றி ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரக்கடவுளுள் செய்தருளினார்.

நாமகள்.

“ காடா முதனான் மறைநான் முகனுவிற்
 பாடா லிடைப்பா ரதம்பகர்ந்தேன் - கூடாரா
 யெள்ளிய வென்றி யிலக்கிலவேன் மாபின்
 வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கு.”

சோமசுந்தரக்கடவுள்.

“ என்றும் புலரா தியானணர்நாட் செல்லுகிணு
 சின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க்குன்றாத
 செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் நெய்வத் திருமலர்போன்
 மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்.”

உக்கிரப்பெருவழுதியார்.

“ நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
 றுன்மறைத்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த - தான்முறையை
 வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சஞ்
 சிந்திக்க கேட்க செவி.”

என, தன்னிகரில்லா மன்னவர்பெருமான் தான்மேற்கொண்ட சிறப்பைப் பலரும் அறிந்து மேற்கொள்ள இவ்வாறு வழிபாடுகூறினான். மன்னென்பபடி மன்னுழி ரப்படி ஆகலின், இப்புத்தகத்தை முன்னேழுசித்து மெய்மொழி மனங்களால் வணக்கஞ்செய்து பின்னேட்க ட்வண்டமென்று சொல்லியபடி மற்றக்கபிலர், பரணர், கக்கீரர் முதலிய சங்கப்புலவரெல்லாரும் பலவாறு புகழ்ந்தெடுத்துப்போற்றி யிதன் நெய்வ மாட்சிமை கிலையிட்ட அத்திருப்பாட்டெல்லாம் ஈண்டெடுத்துரைக்கிற பெருகும், இதன் சிறப்புப்பாயிரமான திருவள்ளுவமாலையிற் காண்க.

இத்துணைச் சிறப்பினையுடைய திருக்குறளுக்குத் தருமா முதல் பரிமேலழகியார்சுருகப் பதினாட்கள் செய்த உரைகளில் பரிமேலழகர் செய்தவுரையே சிறந்துள்ள

னது; அவ்வரையும் கற்றோர்க்கேயன்றி மற்றோர்க்குப் பயன்படுவதாயில்லை. ஆதலால் மற்றோர்க்கும் பயன்படும்வண்ணம் எண்ணிப் பரிமேலழகியார் உரைக்கருத்தின்படியே திருக்குறட்கத்தியருபுஞ் செய்யத்தொடங்கினேன். அநிலுள்ள குற்றங்கண்க்கிக்குணங்கொண்டு பாராட்டுவது கற்றல், கேட்டல்களின்பவல்ல ஞானச்செல்வர்கள் கடமை.

உரைப்பாயிரம்.

இந்திரன்முதலிய தேவர்களுடைய பதமுத்திகளையும், முடிவில்லாத இன்பத்தை யுடைய அழிவில்லாத பரமுத்தியையும் வழியறிந்து அடைதற்குரிய மாதுடருக்கு உறுதியுடைய உயர்ந்தோராலே எடுக்கப்பட்ட பொருள்கள் காண்கு: அவை அறம்பொருள் இன்பம் வீடு பேறு என்பனவாம். அவைகளுள் வீடுபேறென்பபெறு மனத்தால் கிணக்கவும் வாக்கால் வசனிக்கவும்கூடாத நிலைமையை உடையதாகலால் துறவுறமாயி காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின் தூல்களாலே சொல்லப்படுவன மற்றை மூன்றுமேயாம்.

அவற்றுள் அறமாவது: மதுமுதலிய தூல்களில் விதிக்கப்பட்டவைகளைச் செய்தலும் விலக்கப்பட்டவைகளை ஒழித்தலுமாம். அஃது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம், என மூவகைப்படும்.

அவற்றுள் ஒழுக்கமாவது: பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், * சூத்திரராகிய வேளாளர் என்னும் நான்குவருணத்தார் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்தியாசம் என்னும் ஆச்சிரமங்களினின்று அவவவ்வாச் சிரமங்களுக்கு எடுத்து ஒதிய அறங்களிலே தவறாது ஓடுகுதல்.

வழக்காவது; ஒருபொருளைத்தனித்தனியே எனது எனது என்றிருப்பவர் அது காரணமாகத் தம்முள்ளே மாறுபட்டு அப்பொருளைப்பற்றி ரியாயசபையிலே சொல்வது அதுகடன்கோடல், உபசீகி, கூடிமேம்படல், நல்கியதை நல்காமை, ஒப்பிப்பணி செய்யாமை, கூலிகொடாமை, உடையனல்லான்பிற்பல், விற்றுக்கொடாமை, கொண்டுள்ள மொப்பாமை, கட்டிப்பாடுகடத்தல், நிலவழக்கு, மாதராடவர்தருமம், தாயபாகம், வன்செய்கை, சொற்கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, குது, ஒழிபு எனப் பதினெட்டுப் பதத்ததாம்.

தண்டமாவது: அவ்வொழுக்கவழியிலும் வழக்குவழியிலும் வழுவின்வரை அவ்வழியிலே ஶிறுத்துதற்பொருட்டு ஒப்பாடி அக்குற்றத்திற்குத்தக்கபடி தண்டித்தலாம்.

இவற்றுள் வழக்கும் தண்டமும் உலகவழியிலே ஶிறுத்துவதேயன்றி, ஒழுக்கம்போல மக்களுயிர்க்கு உறுதியைத்தருஞ் சிறப்புடையனவல்ல வாகாணும், அவைதாம் தூலினால்ன்றி உணர்வுயிருகியானும் தேயவியற்கையானும் அரியப்படுதலானும் அவற்றை ஒழித்து இங்கே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரார் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறமென எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இந்நாயனருக்குத் திருவள்ளூர் என்ற நாமம் சாதிப்பறிவந்ததன்றி, திருவென்பது உயர்வையும், வள்ளுவரென்பது உண்மையையுடையரென்பதையும் விளக்கி ஶின்றன வாகவின், அது வேதத்தில் இலமறைகாய்கள்போல் பலவிடங்களினும் மறைந்து வெளிப்படா திருந்த மெய்ப்பொருள்களையெல்லாம் தொகுத்து உலகத்தாருக்குக்கொடுத்தருள்செய்தவரென்னுங் காரணம்பற்றிவந்த பெயராயிற்று. வன் - பகுதி, அர்-விருதி, உ - சாரியை, அப்பகுதிக்குப்பொருள், ஶகை.

அவ்வறத்தான் நால்வகை ஆச்சிரமங்களையுடையதாய் வருணந்தோறும் வேறுபாடுடைமையின் சிறுபான்மையாகிய அச்சுற்றப்பியல்புகளை ஒழித்து அனைவர்க்கும் ஒத்

* வேளாளர் ஆரியநால்வகைவருணப் பாகுபாட்டின்கட்படுவாரல்லரென்பது தமிழ்வுரலாறுணவார் துணிபு: ப - பு.

திருத்தலாற் பெரும்பான்மையாகிய பொதுவியல்புபற்றி இல்லறத் துறவறமென இரு வகை நிலையாற் கூறப்பட்டது.

அவற்றுள் இல்லறமாவது இவ்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற வழியினின்று அவ்விலவாழ்க்கைத் துணையாகிய கற்புடைமையையோடுஞ் செய்யப்படுவதாகலின், அவ்விலவறத்தை முதலிற்சொல்லத்தொடங்கி எடுத்துக்கொண்ட இலக்கியம் இனிது முடித்தற்பொருட்டுச் சாத்துவிகம், இராஜசம், தாமசம் என்னும் முக்குணங்களாலே அறம் பொருள் இன்பமென்னும் மூன்றாகிய உறுதிப்பொருட்டு அக்குணங்களாலே மூவராகிய முதற்கடவுளரோடு சம்பந்தம் உண்டாயிருக்கையால் அம்மூன்று பொருளாயுக் கூறலுற்ற நாயனார்க்கு அம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறைமையாதலின் அம்மூவர்க்கும் பொதுப்படக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

முதலாவது கடவுள்வாழ்த்து.

உலகிற்கு முதல்வன் ஒருவனே.

திராவிடம் ஆரியமுதலிய பாடைகளில் தந்ததாலோட்டமுதலிய விகாரவகையாற்பிறக்கும் எழுத்துக்களெல்லாவற்றிற்கும் நாதமாத்திரையாகிய இயல்பாற்பிறக்கும் அகரமாகிய முதல் ஒன்றேபோலச் செயற்கை யறிவினையுடையவைகளாய்க் காணப்பட்டவுடம்புகளோடு கூடியவைகளாய் அநேகமாயுள்ள ஆன்மவர்க்கங்கட்கு இயற்கையறிவால் முற்றுமுணர்ந்து உணர்த்துதலையும், ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறுகுணங்கையுமுடைய ஆதிபகவளுகிய காணப்படாத முதற்கடவுள் ஒருவனே உண்டு. இதற்கு உதாரணம்:- ஸ்ரீமத் - உமாபதிவிவாசாரியர் திருவருட்பயனில் "அகரவுயிர்போ லறிவாகியெங்கு-சிகரிலிறை சிற்கு சிறைந்து" எனக் கூறியவாற்றால் உணர்க.

இங்ஙனம், ஆதிபகவளுகிய முதற்கடவுளை எழுத்துக்களினிற்றைத் தவைதமக்கு முதலாய்சிற்கும் பொதுவியல்புபற்றி அகரத்தோடு ஒப்புக்கூறிலும் அப்பரம்பொருள் ஞானரூபமாய் எங்கணு சிறைந்து எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாய்சிற்கு முழு முதற்கடவுளாதலின், உண்மையிற் றளனுடைப்பொருளாகிய பசுபாசங்கள் ஒன்றனோடும் உவமிக்கப்படாநென்பதே நாயனார்க்குக் கருத்தென்பது அறிவிப்பார் 'அறிவாகியெங்குசிகரிலிறை சிற்குசிறைந்து' எனத் தெளிவுபடுத்திக் கூறியருளினார்.

ஐசுவரிய முதலிய ஆறுகுணங்களும் முதற்கடவுளுக்குரிய பகவநாமத்திற்கே யுரியனவென்பதற்குப் பிரமாணமெனின யெனின, அவற்கு ஐசுவரியமுண்மைக்கு ஈசுவரபதச்சுருதியும், வீரிய முண்மைக்கு உக்கிரபதச்சுருதியும், புகழ்முண்மைக்குச் சிவபதச்சுருதியும், திருவுண்மைக்கு இருக்கக்கிதையும், ஞானமுண்மைக்குச் சருவஞ்சுருதியும், வைராக்கியமுண்மைக்குக் காமரி: பதச்சுருதியும் பிரமாணமாமென்க. திருவினாற்சிரேட்டர் திருவையெய்தும்பொருட்டுப் பரமசிவனது விசீத்திரமான லிங்கத்தேவராத் பூசிக்கப்பட்டது என்று இவ்வாறு இருக்குவேதத் தோதப்பட்டது. அதர்வணவேதம் சிவநாமங்களும் பகவளுமற் தலைப்பெய்தெடுத்தோதிறு. சுவேதாச்சுவதரோபசிததன் சிவபிராணப் பகேசுமென்ன நெடுத்தோதற்று. இவ்வாறு ஒதியவாற்றால் பகவளுமப்பொருளாயுள்ளோன் பரமசிவனையென்பது கடைப்பிடிக்க அரசுத் தாசாரியரும் உமாபதிவிவாசாரியரும் சதூர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்தினும் பவுட்கராகம விருத்தியினும் இங்ஙனம் பகவப்பெயர் சிவபரமாதலை கன்குவினக்கி யீட்டருளினார்கள்.

ஆசாரிய சரணராகிய ஸ்ரீ அரசுத்தசிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருதிருத்திமாலை யென்னும் சதூர்வேத தாற்பரிய சங்கிரக கலோகங்களின் மொழிபெயர்ப்பு:—

அறுசீர்க்கழிநெடிடடி ஆசிரியவீருத்தம்.

பகவனே மேலாமை சுவரியமே யோர்சியித்தம் பற்றலின்றித் தகவனேய் திருவெலா ஞானம்கு வீரியமே தாவிலீர்த்தி

இம்மூவா வின்மையே யென்னுமது குணங்களுமே பகநாமத்தாற்
புகறலாவவை நினக்குணமையின்யே பகவனென்னுந் திருப்பேர்பூண்டாய்.

புரப்பகைவ வற்றுளீசரவுரையை சுவரியத்தைப்போதலில்லா
உரப்பொருளை யுக்கிரனாமொருகிளவி சிவபதமொண்புகழைநன்கு
தெருட்சருவக்கிய காமரிபு மொழிகண்முறையி னெலாந்தெரியுஞானம்
பரப்பொருளின வாவின்மைதமையமைய வுணத்துகின்ற பரமயோகி.

வீரூப்பமொழிந்துளநினக்குத் திருவினொருபயனுமில் வளம்புசெல்வப்
பெருக்கமுடையவனாகவிருக்கின்சந் கிதைகளினூற் பேசப்பெற்றாய்
திருத்தவதி சயவடிவ நின்னதருட் குறித்தோற்றந் திருவையெய்த
மருத்துவரா லருச்சிக்கப்பெற்றதெனச் செற்றிமொ மறைகண்மாதோ
எனக்கூறிய வற்றூணர்க.

ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் இப்பெற்றியெல்லா மராய்ந்து தெளிந்தன்றே
“சீர்கொளிறை யொன்றுண்டத் தெய்வீயென்றொப்பாற் - சோர்விலடையாற்றெளிந்
தோஞ்சோமேசா” என்று முதுமொழி வெண்பாவில் எடுத்தோதியருளினாரென்க.

முதல்வனை வழிபடுதல்

இருக்குமுதலிய வேதங்கள் காமிகாதி ஆகமங்கள், சிதை, கற்பகுத்திரம்,
வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தோவிசிதி, சோதிடம் என்னும் அறுவகைவேதாங்கங்கள்,
புராணம், நியாயநூல், மீமாஞ்சை, ஸ்பிருதி என்னும் நால்வகை உபாங்கங்கள், ஆயுள்
வேதம், ததர்வேதம், காந்தர்வேதம், அருத்தநூல் என்னும் நால்வகை உபவேதங்கள்,
மற்றுக் கலைஞானங்கள் முதலிய எல்லாநூல்களையும் கற்றுணர்ந்தார்க்கு அக்கல்வியறி
வென்னும் அபரவுணர்வாலாகும்பயன் மெய்யுணர்வினையுடைய அநாதி நித்தியமா
யுள்ள அம்முதல்வனது பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகிய நல்லதிருவடிக்கமலங்களை மணம்
வாக்குக்காயங்களாகிய முக்கரணங்களாலும் பேரன்போடு வழிபட்டுப் பிறவியை
அறுத்தலாம்:—இதற்கு உதாரணம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம்

கல்லார்நெஞ்சி, னில்லானீசன்
சொல்லாதாரோ, டல்லோநாமே.

திருநாவுக்கரசநாயனார் தேவாரம்.

பின்னுவார் சடையான்றன்னைப் பிதற்றிலாப்பேதைமார்ச
டுன்னுவார்நரகத்தன்னுட் டொல்லினை தீரவேண்டின்
மன்னுவார் மறைகளோதி மனத்தினுள் விளக்கொன்றெற்றி
யுன்னுவா ருள்ளத்தள்ளே யொற்றியூ ருடையகோவே.

திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

கற்றவர்விழும்புக்குக் கற்பகக்கனியைக் கரையிலாக் கருணைமாகடலை
மற்றவரறியா மாணிக்கமலையை மதிப்பவர்மன மணிவிளக்கைச்
செற்றவர்புரங்கள் செற்றவெஞ்சிவனைத் திருவீழியிழலை வீற்றிருந்த
கொற்றவன்றன்னைக் கண்டுகண்டெள்ளக் குளிர்வென்கண்ருளிர்ந்தனவே
எனக்கூறியவாற்றூணர்க.

திருக்குறட் கத்தியரூபம்.

௩௫

மனத்தினால்வழிபடுதல்.

அரக்கானது வெயிலின்முன் வெதும்புதல் போன்றமந்ததர அன்பும், மெழுகானது வெயிலுக்கு எதிர்ப்படிவன் உருகுதல்போன்ற மந்தஅன்பும், நெய்யானது ருட்டுக்கு இளகுதல்போன்ற தீவிர அன்பும் இன்றித் தைலதாரையானது சிறிதும் இடையறாது ஒருகுதல்போல ஆவியோடாக்கை ஆனந்தமாய்க் களிந்துருகுந் தீவிரதர அன்பிலுந் நகுதுவாரது இருதய நாமரையின்கண் அவர்கருதிய திருவுருவோடு விரைந்துசென்றறளும் முதல்வனது மாட்சிமைப்பட்ட திருவடிகளை இடைவிடாது மனத்தினால்நினைத்தவர் தேவலோகம் இந்நிரலோகஞ் சத்தியலோகம்வைகுண்டலோகம் ஸ்கந்தலோகம் கணபதிலோகம் சத்தியலோகம் சிவலோகம் என்னும் பதமுந் திஸ்தானங்களைக் கடந்த பரமுந் திஸ்தானமாகிய வீட்டுவென்கண்ணே நித்தியராய் நிரதிசயவின்பத்தை அதுபவித்து வாழ்ந்திருப்பார்.

மாயாகாரியமாகிய உலகத்தின்கண்ணே சத்தம், பரிசம், உருவம், இரதம், கந்தங்களாகிய ஐந்தனுள் ஒருபொருளையும் விரும்புதலும் வெறுத்தலும் இல்லாதவனது ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களை எவ்விடங்களினும் எக்காலங்களினும் இடையறாது தியானித்தவர்க்கு விருப்புவெறுப்புக்களாகிய அவ்விரண்டு மின்மையின் அவைகாரணமாகவுரும் ஆத்தியான் மிகமாகிய தன்னைப்பற்றி வருவனவும் ஆதிபொளதிகமாகிய பிறவுயிர்களைப்பற்றிவருவனவும் ஆதிதைவிகமாகிய தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமாகிய மூவகைப்பிறவித் துன்பங்களும் எக்காலத்தும் உண்டாகமாட்டா.

அசுத்தம், துக்கம், அசித்தியமாகிய உலகியல்பை நினையாது சுத்தம், சுகம், சித்தியம் என்னும் இறைவன்றிருவடியாகிய புணையை இடையறாது சிந்தித்தலினால் அணைந்தார் காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாகிய பிரவாகாநாதியாய் அசித்தியமாய் துக்கமாய்க் கரையின்றிவரும் பிறவிப்பெருக்கடலைநீதி சித்தியமாய் ஆனந்தமாயுள்ள முத்திக்கரையை அடைவர்.

ஒருவித்தானும் தனக்கு ஒப்பில்லாதவனது பாததாமரைகளை இடையறாது சிந்தியாதவர் பிறவிக்கேதுவாகிய காமவெகுளி மயக்கங்களை மாற்றககூடாமையின் நால்வகைத்தோற்றம் எழுவகைப்பிறவி எண்பத்துநான்கு நூறாயிரயோனி பேதத்துப்பிறந்து அவைகளால்வருந் துன்பங்களுள் அழுந்துவர்.

பல வேறுவகைப்பட்ட அறங்களெல்லாவற்றையும் தனக்குத் திருமேனியாகவுடையவனும், எவ்வகை உயிர்கண்மாட்டுஞ் செவ்வியதண்ணெளியுடையவனுமாகிய முதல்வனது திருவடியாகிய தெப்பத்தைச்சேராதவர் ஏனைப்பொருளும் இன்பமுமென்னுந் கடல்களைநீந்தி முத்தியாகிய கரைகாணாது அக்கடல்களினுள்ளே அழுந்துவர்.

இறைவன் திருவடியை நினையாது உலகியல்பை நினைப்பவர் ஜநநசாகரத்துள் மூழ்கிக்கிடப்பார்.

வாக்கினால் வழிபடுதல்.

ஞானம் வாயிலாக வீடுபெற்றதைத்தரும் சரியை கிரியை யோகங்கள்போலன்றி வீட்டுக்குநேரே வாயிலாகிய தத்துவஞானம் சிகழ்வொட்டாது தடைசெய்து சிற்பனவும், அநித்தியமாகிய சுவர்க்கவீன்பமுதலிய காமியங்களைப்பயப்பனவும், இத்தன்மைத்

தென ஒருவராலும் ஒதப்படாத அவிச்சையென்னும் மயக்கத்தைப்பற்றி வருவனவும், பிறவிக்கு ஏதுவுமான வேள்விமுதலிய நல்வினை தீவினையென்னும் இரண்டுவினையும் தலைமைக்குணங்கள் இல்லையாயினரை உடையரெனக்கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற பொய்மைசேர்ந்த புகழ்கள்போலாது அவ்விநைமைக்குணங்கள் முற்றவுமுடைய முதல்வனது மெய்மைசேர்ந்த புகழை எப்பொழுதும் வாக்கினால் வாழ்த்துவாராட்டி உளவாகா.

காயத்தினால் வழிபடுதல்.

தன்வயத்ததொலாகிய சுவதந்திரத்துடம், தாயவுடம்பினதொலாகிய விசுத்த தேகம், இயற்கையுணர்வினதொலாகிய கிராமயான்மா, முற்றுமுணர்ந்தொலாகிய சர்க்குருத்துவம், இயல்பாகவே பாசங்களின்குத்தொலாகிய அநாதிபோதம், பேரருளுடைமையாகிய அலுப்தசத்தி, முடிவிலாற்றலுடைமையாகிய அநந்தசத்தி, வரம்பிலின்பமுடைமையாகிய திருப்தி என்று சிவாகமங்கள் எடுத்தோதும் எண்வகைக்குணங்களையுடைய முதல்வனது திருவடினை வணங்காத முடிகள் தத்தமக்கேற்ற சத்தம், பரிசம், உருவம், இரதம், கந்தங்களாகிய விடயங்களைக் கொள்கையல்லாத சுரோத்திரம் துவக்கு சட்சு, சிசுவை ஆக்கிராணங்களாகிய பஞ்சேந்திரியங்களைப்போலப் பயன்படுதலுடையனவல்ல.

திருநாவுக்கரசநாயனார் தேவாரம்.

எட்டுமூர்த்தியாய் சீன்றியலுந் தொழில்
எட்டுவாண்குணத் தீசனெம் மான்றனை
எட்டுமூர்த்தியு மெம்மிறை யெம்முனே
எட்டுமூர்த்தியு மெம்மு னொடுங்குமே.

சுந்தரமூர்த்தநாயனார் தேவாரம்.

இரும்புயர்ந்த மூவிலையருவத்தினை யிறையவனைமறையவனை யெண்குணத்தினைச், சுரும்புயர்ந்தகொன்றையொடி தாமதியஞ்சுடுஞ் சடையானவிடையானிச்சோதியெனுஞ்சுடரை, அரும்புயர்ந்தவரவிந்தத் தண்மலர்களேறி யன்னங்கள்விளையாடி மகன்முறையினருகே, கரும்புயர்ந்து பெருஞ்செந்நெ னெருங்கிவினை கழனிக்குகாணட்டுமுள்ளூறிந் கண்டுதொழுதேனே.

முதல்வன் அருளிய வழிநிற்றல்.

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்னும் பஞ்சப்பொறிகளை வழியாகவுடைய ஐந்து ஆசையினையும் அறுத்த சித்த முத்த சுத்த சித்துருவாகிய முதல்வன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதசிவாகமங்களிற்சூழும் மெய்யான ஒழுக்கீகவழியிலே வருவாது சீன்றவர் பிறப்பின்றி எக்காலத்தும் ஒருதன்மையராய் வாழ்வார்.

முதலாவது அதிகாரமாகிய கடவுள்வாழ்த்து முடிந்தது. இன்னும்வரும்.

மதுரை, } இங்கனம்,
திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் மடம். } சுப்பிரமணியபிள்ளை.

ம-ள-ள-ஸ்ரீ,

ஞானசாகரம் பத்திராதிபரவர்கட்கு,
ஐயா, வந்தனம்.

கண்கொண்ட நெற்றியெம்மண்ணல் இடங்கொண்ட இந்நாகைக்காரோணத் திடப்பாகமான வெளிப்பாளையத்தி லுதித்துள்ள “கைவசித்தநாநீர சபையார்” தங்கள் னரிய பத்திரிகையின் “கௌரவாபிமான சீலர்” களில் தலையாவரென யாங்களறியத் தங்கள் பத்திரிகை இன்புறமாறாது விளக்குதலால், அச்சபை நல்லோர் தாயின்புற்ற பின்மேலும் இன்புறுதல் அவ்வாறே உலகின்புறக் கண்டயின்னே யாமெனக்கொண்டு ஆங்குச்செய்யும் பல புண்ணியப்பணிக ளிவையெனத்தாங்களறிவீர்கள். அவர்கள் அரும்பெருஞ் செயல்களை யானறிவனாகையால் இசைக்குந் தருணம் வாய்த் தமையால் ஞானசாகரம் வாயிலாகப்பிரசுரிக்கக் குறித்தனன் நேர்ந்தருணம் ஷேசுடையார்க்கு இடமாக மகாமாட்சிமைதங்கிய இராமநாதபுரம் சேதுபதி மஹாராஜா அவர்கள் கொடுத்தருளிய கொடையின் விசேஷம் கூறும் அவசிய சந்தர்ப்பமே.

பரிபாகிகளாகிய சபையோர் உய்யவந்தவர்கள்; மெய்யே கரைக்கண்டத்தெம் மண்ணல் பாதம் நண்ணி அவன்பூசை அவனடியவர் வழிப்பூசை பண்ணியே உய்வார்கள் எனக்கண்டோர்கள். சோதிக்கவேண்டாமல் சுடர்விட்டுள எங்கள் சோதியுண்மையையே வாதிக்கும் பலயின்டா வாய்மதமாயவும், சைவாயிர்தம் பரலிப்பாயவும். சைவத்திருமுறைகள், திவ்ய சாத்திரங்கள் ஈட்டினோக்கக்கொடுத்து துதலியவுண்மைகளைப் புகட்டிப்பிரசுங்கித்தலாற் சித்தந்தெரியவும், சமையகுரவர்கள் முதலியமெய்யடியவர் திருநாள்கள்கொண்டாவும், கொண்டாட்டங்கள் இலகமுய்யவும், அங்கனஞ் செய்வித்து வரும் அப்பெரியோர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து அளவளாவவும், தம் மயமாக்கப்படும் நான்குறுகில் குறுகுமேனையோர் சாருமிடமாகவும், அரிய திருமுறைகளாம் சைவத்திருமுறைகள் சாத்திரங்கள் தோத்திரங்கள் அமையவுஞ்சாலையாகவும், அடிகள் அடியார்கள் திருவுருக்களி னழகிய படங்கள் பிரதிட்டிக்கப்படும் ஆலயமாகவும் இவர்களுக்கு வாய்த்தல்லகம் நாகைவெளிப்பாளையத்தில் வாழ்வாக்குவாரும் ஸ்ரீமான் கணபதியாபின்னையவர்களின் பல இல்லங்களில் ஒன்று. இதைச் சைவசித்தாந்த சபைக்குரிய சபாக்கிரமமாக்க இராமநாதபுரம் சமஸ்தானம் மஹா இராஜா சேதுபதி மஹாராஜா அவர்கள் பொருளுதவும் பாக்கியங்கொண்டனர்.

இச்சபையோர்களின் அக்கிராசனாதிபதி ஸ்ரீமத் - வீரப்பசெட்டியாரவர்கள், மஹாராஜா அவர்கள் கொடுக்கக்கருதிய பொருளையேற்றமுடற்றியில் தனராது அடுத்துக் கேட்டுப்பெற்றுச் சபைக்கிடம் உரிமைப்படுத்தித் தாரும் தாம் வகித்த அக்கிராசனாதிபத்தியம் சிறக்கப்பெற்றனர்

இவர்களில் எவ்வெவர் பெற்றபேறும் எம்போலிகளின் நேருக்குவந்தே யாகையால், பயன்பெற கீற்பவர்களில் கடையனென் மகிழ்ச்சியில் தலைதமொறி யெழுதின இதில் குற்றம் பாராமல் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கில், நாகைவெளிப்பாளையம் சைவசித்தாந்த சபையோர் பெரிதுந் தங்கட்குக் கடைமைப்பட்டவராவர்.

இங்கனம்,

மதுரைநாயகப் ஸ்ரீமன்.

திருக்கோவையாருண்மைச் சிவநாயகவாதியார் ஸ்ரீமத் காசிவாசி. செத்திராசனையரவர்களுக்கு ஓர்கடா.

ஐயா,

தங்கள் திருக்கோவையாருண்மை விளக்கத்தில் “வதுவரபாவம் பேசப்படாத விடத்துத் திருவாசகத்தத்திருப்படையாட்சியிலே விவபெருமான் நாயகராக அவருக்கு ஆன்மா நாயகியாகச்சொல்லப்படவில்லை” யென்று ஒரே படியாகச்சாதிக்கின்றீர்கள்.

அப்படியானால் அத்திருப்படையாட்சியிலேதானே,

“சேவனகண்களவன் றிருமேனி திளைப்பனவ கா தே” என்றும்,

“என்னணியார் முலையாகமனைத்தடனின்முறமாகாதே” என்றும்,

போந்த இவ்விரண்டு வாக்கியங்களையும் பார்த்தீர்களா? இல்லையா? இந்த இரண்டுவாக்கியங்களு மெந்தப்பாவத்தை யுணர்த்தவந்தன? வதுவரபாவத்தையன்றே

னில் “சேவனகண்க” என்றும் “திருமேனிதினைத்தல்” என்றும் “என்னையார் முலை” என்றும், “ஆகமனைதல்” என்றும் “உடனின்புறது” லென்றும் போந்தவியங்களுக்குக் கதிற்றென்றனைகொல்லோ? வதாவரபாவத்தையன்றெனில் இந்த இரண்டு வாக்கியங்களுமீ யார் கூற்றுச்சொல்லோ? இவ்வாக்கியங்கள் குறித்தபொருள் வதாவர பர்வமாகும் விஷயத்தில், இவற்றையுட்கொண்ட அதேபதிகத்திற்குள்ளே சிவனுக்கு நாயகசப்தம் பெறப்படுமெனில், அது வதாவரபாவத்தினாலே பெறப்பட்ட நாயகசப்தமென்றற்கண், அந்தோ! தங்களுக்கு நிகழ்ந்தவெறுப்பு என்னையென்கொல்லோ? சாகசர்ய நியாயத்தை இதில்வைத்துப் பாராதகாரணம் என்னையென்கொல்லோ?

திருப்படையாட்சியிலே வதாவரபாவம் பேசப்பட்டது உண்டா? இல்லையா? என்றும், பேசப்படாத விடத்துச் சிவபெருமான் நாயகராகச் சொல்லப்பட்டது உண்டா? இல்லையா? என்றும், குதர்க்கதுஷணங்களினிற் றி உள்ளவாறு சொல்லீர்களானால் தங்கள் சிவநாயகாவாதத்தில் மேல்விகாரஞ்செய்ய யாந்தலைப்படுவோம். அன்றேல், விருதா காலக்ஷேபமெனக் கழித்துவிடுவோமென்க.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீமத் அம்பலவாண நாவலரவர்கள் மாணக்கர்,
திருவாதூர் - சிவசூரிய ஸூர்த்தித்தேசிகர்.

ஞானசாகரப் பத்திராதிபரவர்கட்கு,

அன்புள்ள ஐயா,

சென்ற செப்டம்பர்மீ வெளிவந்த ‘ஞானபோதினி’ ப்பத்திரிகையைப் படித்து வருங்கால் பத்திராதிபரவர்கட்குப் பின்பவரும் விநோத உரைபொன்றைக் கண்ணுற்றேன்.

சித்தாந்ததீபிகைப் பத்திரிகையின் மேமாதச் சஞ்சிகையிற் பாரிண்கரத்துத் தமிழ்ப் புலவர் ஜூலியன் லிஸ்ஸன் என்பவர் எழுதிய “சிவலிவாத விஷயங்கள்” என்றது மிக விநோதமாயிருக்கின்றது. அவற்றிற்கு விடை எழுதிய பண்டிதர் சுவரீராய பிள்ளையர்கள் கூற்று அதனினும் மிக விநோதமாயிருக்கின்றது.....” என்பதே. அப்பத்திராதிபர் விநோதம் விநோதமென்றரே, என்னவிநோதத்தைக்கண்டார்? ஆழ்ந்தாய்ந்து கூறிய பண்டிதரவர்களின் அரியவியங்களை அவர்க்கு விநோதமாயின! தமக்கு துட்பவிஷயங்களின்மேல் ஆராய்ச்சி செல்லாவிடின் இவ்வாறு வெற்றுரை மொழிவதென்? தங்கூற்றுக்குப் பிரமாணங்காட்டினார் அல்லர். பல்லோர்க்கும் பயன்படுமென்றகருதிப், பத்திரிகாசிரியர் ஒருவிஷயத்தின்மேல் வலியுடைக்காரணத்தாற் றம்அப்பிராயத்தை வெளியிடுவர். இஃதுவகவழக்கம். அவ்வாறின்றி மொழியின் அஃதவர்க்கோர் இழுக்காம். அங்ஙனமாயின், ஞானபோதினிப் பத்திராதிபர் விநோதமென்று வெறும்போலியுரை மொழிந்திட்டதென்றை? அவ்வுரை அழுக்காறு கொண்டெழுந்ததோ அன்றே என்ற ஐயப்பாடு எனக்குப்பெரிதும் உண்டாயிற்று. ஆகையால், ஷே பத்திராதிபர் தாங்கூறிய கூற்றுக்கேற்புடைய காரணங்காட்டி என்னையத்தை யறவேயொழிப்பாரென்று நம்புகின்றேன்.

மண்ணடி, சென்னை }
21 - 10 - 02. }

இங்ஙனம்,
நல்லதம் பி.

[பத்திராதிபர் குறிப்பு:—நம் ஆப்தசிகாமணிகளான பண்டிதர் சுவரீராயரவர்கள் மிக துட்பமாக ஆய்ந்து சித்தாந்ததீபிகையின்கண் வெளியிட்ட அரியவியங்க ளின்மேல் நம்முடைய நண்பர்களான ஞானபோதினிப் பத்திரிகாசிரியர் மதிப்பின்றி ழுங்கனமெழுதியதற்கு நாமும் பரிசீன்றும். சுவரீராயபிள்ளையவர்கள் விடயத்தின் கண் தமக்குக் கருத்தொருப்பாடில்லையாயின், அந்நண்பர் அங்ஙனமொருப்பாடமை க்கு வேண்டுகாரணங்கள் காட்டித் தங்கருத்தறிவித்தலே முறையாம். அம்முறை கடந்தங்ஙனமெழுதினால் அதனை அழுக்காறுபற்றி எழுந்ததெனவே உலகத்துனிந்தி டும். அறிவுவிளக்கப் பத்திரிகாசிரியரும் இவ்வப்பிராயமேகொண்டெழுதினர். இனி கம் நண்பர் ‘ஞானபோதினி’ ப்பத்திரிகாசிரியர் அங்ஙனம் நடுகிலேதிறம்பி யுரையிடை திருப்பாராகவென்னும் வேண்டுகோளுடையோம்.]

வர்வம்முஹமயம்ஜகத்.

பிறப்பிறப்பாதி உயிர்க்குணமில்லாத வர்வதேஜாதல்வாமியாகிய சூகப்பிரமணியக்கடவுளது கிருபாகடாகுத்திருவே ஸுமந்த திவ்யமயம்களருண்கூலல்க்கிருத், வித்வசிரேசமணியும் செண்ணக்கிறிஸ்டியன்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்புதருமாகிய மகாபுருஷ செவ்வச்சிரஞ்சீவி ஸ்ரீமத் - நா. வேதாசலம் பிள்ளை அவர்களுக்கு,

சிவஞானமும் தீர்க்காயுஞ் சிந்திதமனோரதசித்தியும் சந்தான சமர்த்தியும் அரோகதிடகாத்நிரமும் ஐஸ்வரியாதிக்கமும் தேவகுரு பிராமணப்பிரசாதமும் அபிவிருத்தியாகுவென ஆசீர்வாதஞ்செய்து எழுதும் விஞ்ஞாபநம்.

தங்களுடைய சித்தியானந்தவைபவங்களை அடிக்கடி அறியவிரும்புகின்றேன்.

தங்களுடையதுப்பட்ட "திருவொற்றியூர் முருகர்மும்மணிக்கோவை" "சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்" என்னும் நூல்களிரண்டையும் வாசித்து ஆராய்ந்தேன். மும்மணிக்கோவையிலே அமைந்தசொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பொருளையும் உற்றுநோக்கியபோது பத்துப்பாட்டு, புத்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், புறநானூறு முதலிய பழைய செந்தமிழ்நூல்களின் ஆக்கியோர்களே ஒருகரு தங்கவையடிவாக அவதாரஞ்செய்தார்கள்போலும் என்று அதுமானன்செய்தேன் அதுமட்டோ! மேற்படி பிரபந்தத்தில் சகம் பககத்திலுள்ள "புலவரற்றுப்படை"யை நான் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது எனது சகபாடியாகிய பிரம்மஸூரி, ச சிவானந்த சப்பிரமணியஜயர்கேட்டு இஃது இங்காலத்துப்பாடலன்று சங்கத்தார்காலத்துப் பாடலேயாமென்று என்னுடன் வாடிட்டார். இப்படித்தகத்தை அவர்பெற்றுத் தங்கன்பெயரைப்பார்த்தபின்பே, உடன்பட்டுத் தங்கன் வித்வத்தன்மையைவியந்து மிகவும்பாராட்டினார். அவருக்கே அப்புத்தகத்தை உபகரித்துவிட்டேன்

"சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்" பூருவபந்தங்கள் கூறிய அபவாதங்களையெல்லாம் பலிஷ்டப்பிரமாணங்கள்காட்டி, திக்காரஞ்செய்ய எழுந்ததேயாயினும் தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களிலுள்ள பொருணுட்பங்களைச் செவ்வனே யறிதற்கும் கையறியாமை நீங்குதற்கும் அப்புப்பகங்கிக்கும் வினையோர்க்கும் மிகவும்பயோகமாகாத லொரு தலையாம். சிற்சு.

தாங்கள் வெளியிட்ட "முனிமொழிப் பிரகாசிகை"யில் ஒரு பிரதி அனுப்பும் படி கேட்கின்றேன்

இங்கனம்,

Pandit. ந. வே. சுநகசபாபதி ஐயர்.

வைதிகசைவ உபநிசியாசகர்,
சிவபுராணப்பிரசாரகர்,
சைவவைஷ்ணவ கதாப்பிரசங்கி,
நல்லூர் யாழ்ப்பாணம்.

கௌரவாபிமான சிவர்க்குங் கையொப்ப நண்பர்க்குஞ் செய்துகொள்ளும் பிரிவு விண்ணப்பம்:—

கழிந்த புரட்டாசி ஐப்பசி மாதங்களில் அடுத்தடுத்து நேர்ந்த சுரநோயால் மிகவருந்தினோம். அச்சுரநோய் உடம்பில் நிரம்பக்கடிமையாகப்பற்றி உடம்பின் வளத்தை உரிஞ்சிவருகையிற் கதேச மருத்துவ முறையில் மிகத் தேர்ச்சியடைந்து விளங்கும் நம் ஆப்தநண்பர் ஸ்ரீமத் குப்புசாமி முதலியாரவர்கள் துட்பமாகப் பிரயோகித்த மருந்தின் வன்மையால் அது சிசிது சிறிதாகக் குறைந்தொழிந்தது. அஃதொழிந்தும், மூளையின் சுறுசுறுப்பு மழுக்கமும் உறுப்புக்கள் இயக்கப்பின்மையுங் குறைந்தபாடில்லே. பின்னுண்ட மருந்தின் பெருமையாலுந் திருவருட்குறிப்பானும் மூளையின் சக்தியும் உறுப்புக்களின் இயக்கமும் இப்போது பெருகிக்கொண்டே வருகின்றன. இங்கனம் தளர்ச்சியுற்றிருக்கும் காலங்களில் பத்திரிகையினை நடாத்துதற்குத் தவி செய்வாரில்லாமையால் இரண்டொமாதக்கட்குரிய இதழ்களிரண்டு முழுநெறியிலிழந்தில. பின் இடையிடையே நாம் அறிதின்முயன்று கூட இதழ்களிரண்டினையும் இப்போது நெறியவழித்து வெளியிடுகின்றோம். இதுகாறும் நேர்ந்ததாமத்தினைப் பொறுக்குமாறு அவர்களை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்

நம்முடைய ஞானசாகரத்தின் கண்ணே முதற்புதமும் மூளைத்தெழுந்து பத்து மாதங்களும் பத்திதழ்கள் விரித்தன. ஏனே இரண்டிதழ்களையும் இன்னுமிரண்டு வாரத்துள் விரித்திடும். இவ்விதழ்களிற் பொறிக்கப்பட்ட விடயங்களின், அருமை பெருமைகளை நன்குணர்ந்தும் கைகளில் நண்பர் சிவர இன்னும் தாங்காந் செலுத்தல் வேண்டியே நாம் அறிதின்முயன்று செலுத்தினால், அவ்விதழ்க்கும் நண்பர்கள் பத்திரிகையின் ஆக்கத்தைக்கோரி விரைவில் அதனை உபகரித்திடவார்களைன்று பிரார்த்திக்கின்றோம்.

சீனக்கையெழுத்து நண்பர்களை வளர்த்தும், அதிசய இரண்டாம் பதமம் நன்கு முனைந்து எழுதி எட்டலிழந்து சொற்பொருளையுடைய தனிப்பட்டிரைதெளிந்து விளக்குமாறு தந்தமக்குரிய கைப்பெட்டித் தொண்டியின் மூன்று பக்கத்திலேவராகளாகவேண்டுகின்றேன்.

இதற்கும்,
 ரக்ப்பட்டினம் - வேலூர், திண்டிவனம்,
 தயிழ்ப்பண்டிதர்,
 சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்.

சுப்பந்திரிகாசிரியரிடமிருந்து நூல்கள்
 திருவெற்றி முருகி மர்மனிக்கோவை.

இது சங்கநூல் செய்யுட் சொற்பொருள் நயக்கொண்டு விளக்குவது. பிற்காலத்துச் செய்யுள் நூல்களுள் தனக்கொப்பதும் மிக்கது மில்லாதது. வித்துவான்கள் பலராலும் புகழப்பெற்றது. விலை-3-அணை.

சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்.

சோமசுந்தரக்காஞ்சியின்மேல் பொருமைக்கொண்டு குரைத்தோர்க்கு அறிவு கொளுத்துமுகத்தாற் பொருளதிகார துட்பந்தெரிபது. வித்துவான்களால் உயர்ந்த க்கூறப்பட்ட உரை நூல்-விலை-4-அணை

வா. அன்னாமலை.

My Dear Brother,

I thank you fervently for your kindness in sending me your valuable literary productions. I have perused your சோமசுந்தரக்காஞ்சி with very great pleasure; and your metrical composition under the heading கையறு நிலை, reminds me of Milton's 'Lycidas.' The jealous critic who has 'froward' has, I am sure, only whistled for the wind; and, whoever he may be, his arguments are as silly as they are malicious. I am inclined to think that your 'கையறு நிலை' is, in fact, one of the great pillars of your fame, and that it, in itself, suffices to prove your genius for poetry. The felicities of diction sparkling throughout the piece, the fervid imagination which has given birth to golden thoughts so many in number, the pathos which moves the reader with a veritable mesmeric effect, the grace and elegance of your style and the religious rudder of calm resignation which guides your poetic vessel as it glides on the troubled waters of bereavement—all these mark you out as the Tamil Elegist and one of the greatest poets of the day. I am perfectly sanguine that your 'கையறு நிலை' is destined to live as long as our language itself lives; and, though, if I were to criticise your opponents, I would proceed from a different stand-point altogether, I am glad to find that you have already put a spoke in your critics' wheel even from the orthodox point of view—of course, I refer to your சோமசுந்தரக்காஞ்சி யாக்கம்.

My thanks are also due to you for your having sent me the first two issues of your valuable journal 'ஞானசாகரம்.' However much I may differ from you in the views you advocate therein, I sincerely acknowledge that many interesting topics are therein discussed in a very interesting way—a metritious intellectual *pabulum* it verily furnishes.

In the interest of our language, I request you will not rest on your laurels, but will dole out to us by instalments the fine poetical web your intellect may weave from time to time, particularly in the language, though not in the spirit of your கையறு நிலை—for, in my opinion it best shows what the Tamil language of the present day ought to be like, at any rate in poetry.

VERREY,
 1st April, 1902

Very Affectionately Yours,
 T. BHAKTAVATSALAM, B.A.

சு. க. பி. த. கள் முறையின் எழுத்துவாரொல்வாரும் இந்த முகவரிப்படியே அது ப்புதல் வேண்டும்.

நாளைச் சாநாடம்

உ.

சுவமயம்

திருச்சிரமம்பலம்

ஸ்ரீ ஜனாநாமபகவதருப்போகா :

சென்னை

“வேதாசமோக்ஷசைவாதிததாதந சலைபபிரகாம”

இது

சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர பெளதிகசாத்திர இலக்கணஇலக்கியப்
பொருள்விரிக்கும் மாதாந்தப்பத்திரிகை

பதுமம்-க } சாலி துடிஉரு பிலவவரு } இதழ்க்குறியு
காாத்திகைம மாாகழியு }

பொருளடக்கம்

முதற்பதுமம்

முனிமொழிப்பிரகாசிகை

பரிமேலழகியாருரை யாராய்ச்சி.

தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததாமா?

திருக்குறட்கத்திய ரூபம் - சுபபிராணி பரிபாதி

ஆசுமம் - அ. சகரிசுவதேரிகா.

இலக்கியவாராய்ச்சி - அ. குமாரசுவாமிப பிள்ளை

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம்,

மாகறல - காததிகேய முதலியார்.

மெய்நல்லலிளக்கம் டி - காலதமபிபிள்ளை.

பத்திராதிபர், நாகபட்டினம்-வேதாசலம்பிள்ளை,

சென்னைகெறிஸ்டியயன்சாலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

சென்னைச்

சி. என். அச்சுக்கூடத்தில

முத்திரச்சிக்கப்பட்டது.

விஞ்ஞாபனம்.

நம்முடைய ஞானசாக்ரதப்பத்திரிகையின் கையொப்பநேயர்களாய் நமக்காப்ப மணிகளாயுள்ள அன்பரெல்லாருக்கும் செய்துகொள்ளும் பிரிய விஞ்ஞாபனம்:—

கடந்த ஆண்டில் நம்முடைய பத்திரிகையினைப் பெரிதும் போற்றி ஆதரித்து வந்த உங்கட்கு நாம் வந்தனஞ்செய்கின்றோம். நமக்கிடையிடையே சிகழ்ந்த நேயால் இதழ்கள் சில தாமதமாய் வெளிவந்தும் அவற்றைத் தாங்கள் பொறுமையுடனேற்றுக் கொண்ட பெருந்தன்மைக்கு மகிழ்ந்து மற்றொருமுறையுந் தங்களுக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றோம். இது சிந்தக.

இனி 2-ம் பதமம் முதற்கொண்டு நம் பத்திரிகையினைச் சீர்பெற ஒழுங்காய் நடத்துதற்குரிய ஏற்பாடுகள் சில செய்துவருகின்றோம். நாம் ஒருவேமாயிருந்து நடத்துதல் மிகப்பிரயாசையாயிருத்தவின் இனி நம்முடன் பல விதவசிகாமணிகளை ஒருங்கு சேர்த்துக்கொண்டு அதனை நடைத்தப்போகின்றோம். இதுகாறும் மூன்றுபாரமாகப் பிரசுரிக்கப்பட்ட ஒவ்வோரிதழும் போலாது, இனி ஒவ்வொன்றினையும் நான்குபாரமான வாகப் பெருக்கிப்பதிப்பிடப்போகின்றோம். சென்ற வருட மமைத்த சந்தாத்தொகை ரூ. 2-ம் பத்திரிகையின் ஆதரிப்புக்குப் போதாமையால், 2-ம் பதமம் முதற்கொண்டு மூன்று ரூ. சந்தா ரியமித்திருக்கின்றோம். கலாசாலை மாணாக்கர்கள் எமக்கு நேரே தெரிவித்தாவர்களுக்குச் சந்தாத்தொகை சிறிதுகுறைத்துக்கொடுப்போம் நாம் செய்யுமேற்பாடுகள் முற்றுப்பெறுதற்கு சிகழும் 1903ஆண்டு சூன் மீ வரையிற் காலஞ்செல்லுமாகையால் சூன் மீ இடைமுதற்கொண்டு 2-ம் பதமம் வெளிவரும். இதற்குள்ளாகப் பத்திரிகை பெறவேண்டியவார் எமக்கு நேரே சந்தா ரூ. 3ம் அனுப்புதல்வேண்டும். மூன்றுமன்றியாநக்தம் பத்திரிகை மறுப்ப்ப்படமாட்டாது. ஆதலால் நீங்கனெல்லீரும் சூன் மீ த்துக்குள் அதன் கட்டணப்பொருள் ரூ. 3ம் செலுத்திவிடுமபடி பிரார்த்திக்கின்றோம். கடிதங்கனெல்லாம் எமது கலாசாலை விலாசத்துக்கே அதுப்பப்படல் வேண்டும்.

இக்கணம்,
தங்களன்புள்ள,
நா - வேதாசலம் பிள்ளை,
சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்.

உ
இருச்சிற்றம்பலம்.

இணுவில் இந் துகுமார சபை.

நிருக்கைவாச மலையினடுவே சந்தமாயாமயமாகிய கல்லாலமர நீழலின் கண்ணே சுத்தவித்தியாமயமாகிய மந்திரசிக்காதனத்தின் மேலே தகழினூழாத்தியாயெழுந்தருளியிருந்த பரமவித்தியாகுரவராகிய ஸ்ரீகண்டபரமபதியினது கிருபாகடாட்சகீட்சணத்தினாலே யித்திராவிட தேசத்தில், சிவாமிசுபூதராய் வந்தவதரித்த சிவோபாசநாவிதிட்டரும், சிவானுபூதிப் பெருஞ்செல்வரும், அதிதிப்பியசாகரமாகிய ஞானசாகர பத்திரிகாசிரியரும், மகாவித்துவசிகாமணியும், வாட்டயிலருளும், கோட்டயில் குணனும். அசையாசீஸையும், நசையாமனனும், வெகுளாப்பண்பும் விடாப்பேரன்பும் செவலிதினமீடு, யெய்வெவவெவ்வகை வேட்டனரவ்வகை விருப்பொடு குறிப்பின் வரையாதியும் வள்ளற்றன்மை நிறைந்துள்ளவரும், ஆகிய பண்டிதர். ஸ்ரீமாத். நா. வேதாசலம் பிள்ளை அவர்கட்குச் சிந்தித்த மனோரத சித்தியும் அட்டஸட்சயி கடாட்சமும், அரோகதிட காத்திர தீர்க்காயுளும் அபிவிருத்தியாகுமா குசீரவாதஞ்செய்து, எழுதும் விஞ்ஞாபனம்.

தாங்களின்றொம், சபைமாட்டு முகிழ்த்த கைம்மாற்ற பேரன்புகாரணமாகக் கடைக்கனித்த விடுத்த அமிழ்தினு மினிய தயிழ் மொழிகள் செறிந்த "மும்மணிக் கோவை"யினையும், "காஞ்சியாக்கத்" தினையும் பெற்றுப்பெற்றகரும்பேரின்ப சாகரத்தாழ்த்தனம்.

இனி, இவ்வித்துகுமார சபையாராகிய யாமெல்லோருமொருங்கு சேர்ந்தவைசனி னூறுபொருளாயுங்கால், முண்ணக்காலத்த மதுரைக்கடைச்சக்கப்பலவர்திகாமணியாகிய கல்லாடதேவசியற்றியருளிய தல்லாடதுணைத் திருச்செவிசாத்தித் தம்பா

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்த குருப்போதம:

வாழ்த்து.

“ வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெ லாமா னாமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே. ”

ஞானசாகரம்.

— (10) —

முதற்புதம்.

ஞானசாகரத்திற் சென்ற தைமாதம் முளைத்தெழுந்த முதற்புதம் நிகழும் மார்கழிமாத இறுதிவரையிலும் பன்னிரண்டு இடங்கள் விரித்துக் கிபபிய ஒளிதிகழ ஆலராநின்றது. ஞானசாகரத்தைக் கவனித்து வியாபிக்கும் பாமவியோமத்தின்கண்ணே கோடி சூரியப் பிரகாசமுங் துன்ற விளங்குந் திவசூரியநாயகனைக் காண்டலும், கூறாதபந்த கவிப்புடையளான இய்ய துமநாயகி தனனகத்தே பொதிந்துவைத்த நிகரிலலா சைவமணத்தை யாண்டும பரப்பிப் பக சுவமுதிராசரி யடைந்து சிவபதமேற்றி மக ளரிய ரான நல்லன்புகளென்றும் வணமனங்களைப் பேரின்பவீருந்துகட்டுண்ண ஆழ்த்து, அரக்கிதழுகளையே அபபேரினபத்தெறலைக் காந்து ஒழுக் காநின்றனர். மலைக்காலத்தே தன்நாயகனைப்பிரிந்து வருந்திக்கூமடும் உலகத்துத் தாமரைபோலாது, இப்புதுமநாயகி சிவபெருமானான தன் அருமை நாயகனை ஒழிபாது முயங்கித் தன்னைவந்து அணுகும் நல்லன்பாகு நித்தி யானந்தத்தை நுகர்விராநின்றாள்

இனிஇது சமயசாத்தர தத்துவசாத்திர பொளதிகசாத்திர இலக்கண இலக்கியப்பொருள துதலுவது என்றற்கு ஏற்பச்சமயவுண்மைகட்படுங்கேனை முதலான உபநிடதப்பொருளவிரிவும, தத்துவவுண்மைக்கட்படும் உள்ளது போகாது இல்லதுவராதுசகலோபாசனை என்பனவும, பொளதிகசாற்பொருளின் கட்படும் மெய்நல்லவிளக்கம் என்பதும், இலக்கண இலக்கியப்பொருட்பகுப்

பின்வழிப்படும வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காணம், தோல்காப்பிய முழு முதன்மை, நாலடியார்வரலாறு முதலாயினவும் இனிது எடுத்து விளக்கவற்றது. இங்ஙனந்தான் செல்லவற்ற நெறிபிறழாது இப்பத்திரிகை பிரசுரிக்கப்படுதலை உணர்ந்து பொருமைபுற்று அவம்படுவரான போலிப்புலவர் இரண்டொருவரும் ஒரோவொரு பத்திராதிபரும் இதனைப்புறமபழித்துத் தமக்கு வந்தவாறெல்லாம் கூறினர். தமதுபத்திரிகையும் சமயசாத்திர தத்துவசாத்திர பௌதிகசாத்திர இலக்கண இலக்கியப்பொருள் விரிப்பதென முன்றுமொழிந்தது பின் அவ்வரியபொருள்களுள் ஒன்று தானுஞ்செவ்வனே விளக்கமாட்டாமல் வழுமவிந்தனவும் பயன்பெரிதில்லனவும் தறபெருமை சிரம்பினவும் பிரசுரித்துத் தாபகதிரிகைக்கு இழுக்கந்தேடும அபபத்திராதிபர் பொருமைபுரைபற்றி கண்வொக்கடவதோர் குற்றமில்லை. இன்னுந்தத்துவ இரகசியாததங்கனெல்லாம் அறிவொருங்கி நியாயமாகக்காணமாட்டாத இரண்டோர் போலிப்புலவர் புறங்கூறுங் குரைப்புரைகளை அறிவுடைபா செவிமடாது அகன்று ஒழுகுவாராகவின், அப்போலிப்புலவர்தம் மோடொதக் போலிமாக்களைக் கூடடிவைத்துக்கொண்டு கம்மையும் கம்பத்திரிகையினையும்பற்றிக் குரைத்து ஆரவாரிக்கும் அவர் குழறுபாட்டுரை யினை ஒருபொருளாகவெண்ணி அவற்றிறகு எல்லாம் மறுமாற்றம் மொழிந்திலர். அவர் “கூவலாமை குரைகலாமை யைக் கூவலோடொகருமோ கடல்” எனபேசுபற்றிக் கம்மையுந் தமமினக்கையும் வியந்து தமமுள்காமே மகிழ்ந்து ஒழிக. ஓதுகிடநக

இனி இப்பத்திரிகை மேற்கொண்ட சிறுததுக்கு இணங்க துண்பொருள்கோத்து உரைகொழுதி இதன்கண அவறறைப்பிரசுரிக்க உதவிபுரிந்த கம் ஆபதவித்துவசிகாமணிகளான ஸ்ரீமது அ-குமாரசுவாமிப்பிள்ளை, ஸ்ரீமது, டி-சுவரிராப்பிள்ளை, ஸ்ரீமது-திருமயிலை-சண்முகமபிள்ளை, ஸ்ரீமந்-மாகறல-காரத்திகேயமுதலியாரா, ஸ்ரீமந்-மு-இராகவையங்கார், ஸ்ரீமது, அ-சண்முகமபிள்ளை, ஸ்ரீமது, டி. கல்லதம்பிப்பிள்ளை, ஸ்ரீமது - சுப்பிரமணியபிள்ளை, ஸ்ரீமது-அ-சதாசிவகேசிகர் முகலாள பெரியோர்க்கெல்லாம் நாம் வந்தனஞ் செய்கின்றோம்

இனி இப்பதுயத்தின இதழ்க்களில் உரியசாலத்திற் விரிந்தில. கம்க்கு இடையிடையே நேர்ந்த பிணிகளானும் பிற அசௌகரியங்களானும் அங்ஙனந் தாமதம் நிகழ்ந்ததென்பதை அடவப்போது தெரிவித்திருக்கின் றீரூம். எம்போல்வார் இனனோரன்ன அசியகருமங்களிற் புகுந்தால் எமக்குப்பின் நின்று உதவிசெய்வார் இச்செந்தமிழ்காட்டில் யிக அரியர். எமமுடைய மனவுறுதியைக்குறைத்து அக்கருமத்தினைச் செய்யவொட்டாமல்

தடைசெய்து நிற்பார் மிகப்பலர். இவரால் கோர்த்த இடையூறுகளை யெல்லாமறிககித திருவருட்சகாயத்தால் இம்முதற்பகுதி முட்டினறிவிசிர்த்தது.

இனி இரண்டாமபகுதி, நம்முடைய கையொப்ப நண்பர்கள் தாம் தாம் செலுத்தற்கு உரிபதொகையினை விரைவிற்செலுத்தினால் தானும்விரைய முனைத்தெழுந்து தன் செவ்விய இதழ்களைக் காலந்தோறும் தவறாமல் விரித்திடும். ஒரோவொரு சமயங்களில் இரண்டுமாதத்திற்குரிய இரண்டு இதழ்கள் ஒன்றாகவும் வெளிவரும். இதுநிற்க.

இனி நம்முடைய கையொப்ப நண்பர்களிலர் நம்பத்திறிகையின் உரைநடை கடினமாயிருக்கின்றதெனக் கூறுகின்றார்களாம். இச்செந்தமிழ்நாட்டில் தமிழ்க்கலையுடையோர் மிகச் சிலர்; இப்பத்திரிகையின்கண் எடுத்தது எழுதப்படும்பொருள்களோ மிக அரியன; பொருளருமைசேர்ப்ப அகலையிரித்துணைக்கும் உடையதையும் அருமையுடையதாயிருக்கும். எல்லார்க்குஞ் சாமானியமாற்பத தெரிந்த பயனில் பொருள்களை எடுத்தெழுதினால் மக்கள் அறிவு விருத்தியாகவாயால், அவர் அறிவு விரிதற்கு ஏற்றதுடமனபொருள்களைச் சிறந்தநடையில் எழுதிவருகின்றோம். ஆவற்றின் பயிற்சியால் அவர்க்கு அறிவுவிருத்தியாகும் என்பதிலெசந்தேகமில்லை. அறிவுபெருகிப் பெருமையுடைய வேண்டுகமயின் ஒவ்வொருவரும் அரியமுயற்சி செய்தல்வேண்டும். அரியமுயற்சிசெய்து பெரியபயன் பெறுதற்குச் சோமபுதலுறுமக கடினம் கடினம் என்றால் நாம் என்செய்யலாம். சிறிது முயற்சிசெய்து தெரிந்தோரைக்கொண்டு நம் பத்திரிகையின் நலிந்து இத்தழ்களைப் படித்துணர்ந்து கொள்வார்களாயின், அவர்க்கு மற்றை இதழ்கள் எல்லாம் எளிதிலே விவங்கும். இதுதான் செயற்பாலது. அரியவிடயங்கள் சிறந்தநடையிலெழுதப்பட்டு வெளிவருந் தமிழ்ப்பத்திரிகை இச்செந்தமிழ்நாட்டில் நம்பத்திறிகையினைத்தவிர வேறில்லையென்பது கற்றறிவுடையோர்க்கெல்லாம் தெரிந்ததொன்றும். சாமானிய பத்திரிகைகள் வேண்டுமாயின் நூறுகணக்காகப்பெறலாம்; அரியபத்திரிகை ஒன்றனை அங்கனம் பெறுதலகூடாது. சாமானிய பத்திராதிபொல்லாம பொருள் சம்பாதிக்கும் முயற்சியில் தலைப்பட்டுச் சாதாரண சனங்கட்குத்தெரிந்த எளிய விடயங்களைப்பிரசரித்துப் பொருள் ஈட்டுகின்றார். நாமோ அங்கனம் பொருளீட்டுத் தன்னயங்கருதாது தமிழ் மக்கட்கு அறிவு விருத்தியாகவேண்டுமென்னுங் குறிப்பால் இப்பத்திரிகையினைப் பிரகடனஞ்செய்து வருகின்றோம். இதனருமைஉணர்ந்து இப்பத்திரிகையினை எளியவிலைக்குப்பெற்று அறிவு விருத்திசெய்ய மாட்டாமல் சோமபுதலுற்றுக் கடினம் கடினமென்று

சொல்லிவிடுவார்களாயின், அது நமமுடைய தமிழர்ச்குப் பெருந்தற்ற மாம். நாமும் இப்பத்திரிகையினைப் பிரசுரித்தற்கண மனவெழுச்சியினை இதனை நிறுத்திவிட ஒருப்படுவோம். இதகிடக்க

இனி இரண்டாம்பதும் முதற்கொண்டு நமமுடைய கையொப்ப நண்பர்கள் எளிதிற்படித்துணர்ந்து மகிழ்ச்சியடைதற்குரிய இரண்டோர் விடயங்களைத்தொடர்ச்சியாக எழுதக்கருதியிருக்கின்றோம். அவை சாகுந் தலநாடக மொழிபெயர்ப்பும், ஒரு புதுக்கதைபுமும்.

(ப-4) முன் அச்சிட்ட பிரதிகளெல்லாம் செவ்வழிக்கமையானும் பலர் இதனைப் பின்னும் வேண்டும் வேண்டுமென அடுத்தடுத்தக் கேட்டலானும் அண்டிதனைப் பெயர்த்தும் பதிப்பிட நேர்ந்தாம்.

முனிமொழிப்பிரகாசிகை.

“தேவர் குறஞர் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியுங்—கோவை
திருவா சகமும் திருமூவர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றணர்.”

எனும் ஓளவையார் திருவாக்கிற்போந்த ‘முனிமொழி’ என்பதற்கு ‘வியாசஞ்சுத்திரம்’ என்று பொருளுடைய ஆன்றோருரைப் பொருளொடு பிணங்கி, அப்பொருள் வழக்கின்கண்ணாகல், செய்யுட கண்ணுதல், நிக ண்டு முதலிய நூல்களின்கண்ணுதல் பெறப்படாமையாற் செம்பொருளெ ன்றலும், முன்னும் பின்னும்ள்ள சொற்கடம்முனிணங்கிப் பொருள் பயவாவழி யொருசொற் றன்பொருளிற்றீர்ந்து பிறிதுபொருள்பயக்கும் இலக்கணப்பொரு ளென்றலும், வியாசர் மாயாவாதப் பொருள்விளங்கச் சூத்திரஞ்செய்த கருத்தறிந்து ஸ்ரீசங்கராசாரியர் பாடியஞ்செய்தாராகலிற், சித்தாந்த சைவப்பொருள்போதிக்கு நெறிக்கிடையே வழி இச்செல்லும் அம்மாயாவாத சூத்திரத்தை ஏனைச் சித்தாந்தசைவ நூல்களோ டொப்ப வைத்துரைத்தல் ஓளவையார்க்குக் கருத்தன்றாகலின் குறிப்புப்பொரு ளென்றலும் செல்லாமையான், அதனை ‘வாதஜூர் முனிவர்’ என்று பிரசித் தியுற்று விளங்கும் ‘ஸ்ரீமந்-மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தரு ளிய’ வெளப் பெயரெச்சத்தொடராகவைத்துப் பொருளுரைத்துக் ‘கோ

வை திருவாசகமும்' என்பதனோடு கூட்டிக்கோடல் வேண்டுமென்ப புதுவதாக வொருபொருள் கூறுவார் அச்செய்யாட்பொருளை நுணுகியாராயுமது யைப்பின்று அங்ஙனங் கூறினாரென்பதும், அகற்குத் தொல்லாகிரியர் கூறு முரையே நடுக்கின்றி நிலையுறுவதாமென்பதும் போதரசு சிறிதுகாட்டுதும்.

பிரமசூத்திரம், வேதாந்தசூத்திரம், வியாசசூத்திரம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவிசுளாம். அது முதலில் "அதானோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்று தொடங்கிப் பிரமப்பொருளை அறிதல்வேண்டுமென உபசுகிரமோபதேசஞ் செய்து பிரமத்தைக் கூறுவதனால் 'பிரமசூத்திர' மெனவும், கணாதசூத்திரம், கௌதமசூத்திரம், காபிலசூத்திர முதலியவற்றைப்போல் வைசேடிகம், நியாயம், சாங்கிய முதலிய வேறு விடயங்களை யுணர்த்தாது, வேதாந்தமொன்பாட்டு உபநிடதங்களிற் பொருள்பெறக் கிளத்தோதப்படும் ஞானத்தையே விரித்து விளக்குகின்றபால் "வேதாந்தசூத்திர" மெனவும், ஆசுதியோன் பெயரால் 'வியாசசூத்திர' மெனவும் வழங்கப்படும். இஃது பாது பயங்கருதி யியற்றப்பட்டதோவெனின், வேதத்தின் பூர்வபாகத்திற் கூறப்படும் காமத்தையே பிரமப்பொருளாக நிறுவித் தம்மாணக்காரகிய ஜெயினியாசியற்றப்பட்ட சூத்திரப்பொருளை மறுத்து, அவ்வேதத்தின் உத்தரபாகமாகிய உபநிடதங்களிற் கூறப்படும் ஞானத்தை விளக்குதற்பொருட் டியற்றப்பட்டதாமென்பது. இங்ஙனம் காமத்தையே பிரமமாகக்கூறியெழுந்த ஜைமனி சூத்திரத்தையும், ஞானத்தையே பிரமமாகக்கூறி எழுந்த வேதாந்த சூத்திரத்தையும் உற்றுநோக்குவார்க்கு, ஞானக்கிரியாசொருபராகிய சுவபாஞ்சுடரின் திவ்ய சக்திகளான கிரியையை விளக்கவொன்றும், ஞானத்தை விளக்க மற்றொன்றும் எழுந்தவுண்மை நன் துவிளங்கும். இதனா சிவபெருமானது கிரியைத்திறந்ததைவிடக்ரும ஜைமினி சூத்திரமும், ஞானத்திறத்தை விளக்கும வேதாந்தசூத்திரமும் இன்றியமையாதனவாமென்பதாஉம, இவற்றுள்ளும் ஞானத்திறத்தை விளக்கும் வேதாந்த சூத்திரம் ஏனையதினும் மிகச் சிறந்ததாமென்பதாஉம பெறப்படும். ஏனைய சூத்திரங்களாற் கூறப்படாததும், அச்சூத்திரப்பொருள்களினுக் தலைமையுற்று மக்களுக்குறுதிபயக்குஞ் சிறப்புடையதுமான ஞானத்தை விரித்துரைக்கும் வியாசசூத்திரமே 'வேதாந்தசூத்திரம்' எனப்படுவதன்றி ஏனைய அப்பெயர்க்குரியவாதல் செவ்வாயை யுணர்ந்துகொள்க. உபநிடதப்பொருளையே முதலாகக்கொண்டெழுந்து உண்மைஞானத்தை யுள்ளவாரே யினிதுவிளக்கும் 'வேதாந்தசூத்திர'த்தை எடுத்தோதுதல் ஞானவையார்க்குக் குறிப்பு வேறுபடுவதன்றென்பதற்கு அவர் அந்நமுதனூலாகிய 'திருநான்மறைமுடி'வைக் கிளத்தோதலே சான்றாதல்காண்க.

இனி, 'முனிமொழியும்' என்பதில் 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வியாதமுனி' என்று பொருள்கோடல் யாங்கனம்? அகத்தியர் முதற் பிறரு முளராலோவெனின்;—அற்றன்று, உலகமெல்லாம் ஒருங்குதிர்ண்டு பழிச்சும் பெருமையராயினும் அவர்க்கு வேத அகத்தியர் வேதவசிட்டா வேதகௌதமர் எனப் பெயர்வழங்கக் கண்டிலம், வியாதமுனிவரையே வேதவியாசர்-வேதமுனிவர் என்று வழங்கக் காண்டலானும், வேதத்தி விவர்க்குள்ளபுரிமை வேறுபிறர்க்கிருப்பக் காணாமையானும், சைவ எல்லப்ப நாவலர் 'ஶ்மிக்க வேதவியாசர் விளம்பிய' எனவும், வில்விபுத்தூரர் "முனி ராஜன் மஹாரதஞ் சொன்னநான்" எனவும், கச்சியப்பசிவாசாரியர் "கரையறுவேதமாந் கடலை நான்கவாய்ப், பிரிநிலையாக்கியே நிறுவுபெற்றியாற், புரைதவிர் முனிவரன் புகழ்வியாதனென், மெருபெயர்பெற்றனனுலகர் போற்றவே" எனவும், கூறுதலானும் 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வியாதமுனிவர்' என்கோடலே பொருந்தவதாமன்றி வேறு கூறுதல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாதெனறொழிக. அல்லதூஉம், பரந்துகிடந்த வேதப்பொருளை யெல்லாம் ஒருங்குதிரடடிப பாகுபடுத துதவிய அவ்வியாசரை வேதமே 'ஸஹோவாசவ்யாஸ: பாராலாய:' என்னும்வாக்கியத்தால், பராசரகுமாரராகிய வியாசர் பொய்சொல்லாதவரென்றினிது புகழ்ந்தோதுதலானும், ஶ்ரீமத் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் இவரை "ஆல்வரு கடவுளை யனையதன்மையான்" எனறுரைத்தலானும் அங்ஙனம் பொருள்கோடலே ஒளவையார்க்குக் கருத்தாமென்பது இனியேனுமுணர்ந்துகொள்க. குணமென்னுங் குன்றேறிநின்றவிவ் வியாத முனிவர் இயற்றிய சூத்திரமும் அகன்முதனூலாகிய வேதாந்தமும் ஒரு தெரிப்பட்டிசை சைவ சித்தாந்தப்பொருளே போதிக்குமென்பதனை விளக்கியவன்றே ஒளவையார் அவற்றை ஏனைச்சைவதூலகளோ டொருங்குதலைப்பெய்து "ஒருவாசகமென்றுணர்" என்று கூறுவாராயிற்றென்பது.

இனி, வேதாந்தகுத்திரம் மாயாவாதப்பொருளையே போதிக்குமெனபார்க்கு, அவ்வேதாந்த சூத்திரத்தின் முதனூலாகிய உபநிடகங்களும் அப்பொருளையே போதிக்குமென்றுரைத்தல்வேண்டும். அதனையும் அவ்வாறுரைப்பவே, ஒளவையார் பாகுபாட்டுணர்ச்சியின்றி, மாயாவாததூல்களைச் சைவசித்தாந்த தூல்களோ டொப்பவைத்தோதினாரென்னுங் குற்றமுண்டாம். அல்லதூஉம், மாயாவாத தூல்களோ டொப்பவைத்தோதப்பட்ட தேவாரதிருவாசக முதலிய திருவாக்குகளும் மாயாவாததூல்களே யாமென்று பெறப்பட்டிசை சைவ சித்தாந்தப் பொருளெல்லாம் திலதர்ப்பணம் பண்ணப்பட்டிப்போமன்றே? இத்துணைக்குமிடஞ்செய்யும் அப்பொ

ருள ஈண்டைக்கு ஒரு சிறிதும் இயையும்மூலிலை. அற்றன் தூய்வேதாந்த சூத்திரம மாயாவாதப்பொருளை துதலுவதென்பதற்குச் சங்கராசிரியர் அதன் கருத்தறிந்து கூறிய விழுமியவுரையே சான்றாமலெனின்;—ஆயுள் கருமுன் அதற்கங்ஙனமே சிறந்தவேருரை விரித்த நீலகண்ட ஸிவாசாரியர் உரைப்பொருள்பற்றி வேதாந்தசூத்திரப் பொருட்டுணிவுகோடுமென்பாராகது திறக்கலாகாமையின் அது பொருந்தாது. அலலதூஉம், நூலாசிரியர் கருத்தறிவதற்குச் சங்கரா பாடியப்பொருளைக் கருவியாகக்கோடல் பிரகாசமம என்னும் ஏதுப்போலியாம். அலலதூஉம், நீலகண்ட சிவாசாரியர் முகலான தொலலாசிரியர் னுரையெழுதப்படாத தசோபவிடதங்களுக்குச் சங்கர் உரையெழுதியிருப்பதனால், மற்றவ்வுரைப்பொருளையே கருவியாகக்கொண்டு ஜனமும் மாயாவாதக்கருத்தையே யேற்றி, அவற்றையும ஒழித்தல்வேண்டும். ஆகலால், நூலாசிரியர் கருத்தைத் துணிதற் பொருட்டுச் சங்கர் பாடியப்பொருளையே கருவியாகக்கோடல் பலவழிகளுஞ்செறிந்தது மென்மேற் கிளைத்தற்கேதுவாமென்றொழிக.

இனி, சங்கர்வேதாந்த சூத்திரக் கருத்தறிந்து உரையெழுதினொன்றலும் பொருந்தாது; எனனை? ஸ்ரீ நீலகண்டர், பண்டிதாராத்நியாஹ இராமாநுஜா, ஆனந்ததீராததா முதலிய ஆசிரியரெல்லாரும் சூத்திரப்பொருளுரைக்குமவழி யொருவகையாவிணங்கிச் சொல்லும்பொருளும ஒரு நெறியபட்டுச் செலவடிவரைத்து, அஃகியாண்டும் சிவபரபேதங்களை விரித்து விளக்குவதென்றே வலியுறுத்துக கூறுவாராக. இச்சங்கராநாமாத்திரம அவரொடுமுரணிய சூத்திரப்பொருளைக் கிடந்தவாறெடுத்துத் தமமாததோடிணக்கி யுரைக்கமாட்டாமையான், அச்சூத்திரங்களிற் சிலவற்றை அலைத்து எததப பொருளுணர்த்தியும், சிலவற்றிற்குச் சொல்லும்பொருளும மிக வருவித்துரைத்தும், சிலவற்றிற்குக் தாற்பரியங்கூறித்தும், சிலவற்றிற்கு மாட்டுறுப்புப்பட நிகழத்தீச சொற்களைத் துணித்தியைத்துப் பொருள்கொண்டும், சிலவற்றிற்குக் கௌணப்பொருளுரைத்தது இவ்வாறெல்லாம் சூத்திரங்களை நவிரது பொருளசொலவிப் பெரிது மிடர்ப்பாடுறுவா. இங்ஙன மெல்லாமிடர்ப்பட்டு முயற்சியளவு பயன் பெறுதலின்றி “மலைகலவி யெலிபிழத்தவாறு” போல ஜீவபரங்களை யபேதமென்று கூறிவாளாபோயினா. இன்னும் சங்கராசிரியர் தமது பாடியத்தின்கண்ணே “அரேதுவாதிரா” எனமொழிந்தது தாமுரைக்குஞ் சூத்திரவுரையோடு மாறுபடுமாசிரியர் பலருளரெனத் தாமே கிளந்துகூறுதலும், அவர்க்குப் பின் வேதாந்தசூத்திரவுரை கூறிய இராமாநுசா தாமுரைப்பனவெல்லாம் முன்னை யுரையாசிரியரான “போதாயன தங்க திரமிட குகதேவ ஷபாதிக

பருசி" முதலியோர் வழிப்பட்டனவென்றலும், அம்முன்னையுரையாசிரியருளளும்போதாயனா சங்கராசிரியாக்கு முன்னுரைகூறிய பூருவவாசிரியராதலால் அவருரைத்த வுரைவழியே யாமுரை எழுதுகின்றும் எனஇராமாநுசர் பின்னும் வலியுறுத்தலும், அங்ஙனம் தொகுத்தோதப்பட்ட பழைய வாசிரியன்மாருள் தீராவிடர் எனப்படுவோர் எல்லாவாசிரியாக்கும் பிராசீனராய் வேதாந்தகுத்திரவுரை சுண்டருளிய தமிழ்முனிவராதலும் உணருமவழிப் பின்னையுரையாசிரியரான சங்கரருரைதான் வியாசகுத்திரக்கருத்தறிவிக்கும் மெய்யுரையெனத் துணிபுகூட்டுதலுல லலலிவுமாரடையுடையார்க்குச் சிவனுய்தவறும், முன்னே சொல்லப்பட்ட தீராவிடரெனனும் பிராசீனவாசிரியர் வேதாந்தகுத்திரம சைவசித்தாந்தப்பொருண் மெய்ப்பொருள்களாகும் அரியதோர் நூலாதலகண்டு விழுப்பமுடைய மெய்யுரைபதற்குரைத்தநாளிராக, அதற்கிணங்காது அவரோடும் பிறவாசிரியனமாரோடும் பெரிதும் முரணித்தமககுவேண்டியவாரே குத்திரப்பொருளை நலிந்து புதுவதோருரை எழுதிய சங்கராமாட்டுவெகுடசிய மிரககமுமுடையோராய் இராமாநுசர் முன்னையாசிரியருரைக்குப் பெருமபானமையும் பொருந்தத்தாமோர லலுரை சுண்டாரென்க. சங்கரருரை முன்னையாசிரியருரைக்கிணங்குமாயின இராமாநுசர் தாமோர் புத்தரை எழுதவேண்டிற்று இல்லையாம். அவ்வாறின்றி அவருரை குத்திரக்கருத்தோடு பெரிதும் மாறுபட்டுகிடத்தலினன்றே காமவருரையினை ஆண்டாணி மறுத்து வேறுரையிடுவாராயினோ? அதுகிடக்க. சாவானமசமபு சிவாசாரியர் சித்தாந்தப்பிரகாசிகையில் "மாயாவாதநூல் செய்தவனவியாதன்" எனறு கூறுதலும், வடமொழி தென்மொழிமாப்பெருங்கடல நிலைகண்ட ஆசிரியா-சிவஞானயோகிநளும் அவ்வாரே தீராவிடமாயாடியத்தின்கண் உரைத்தலு" என்னையெனின;— உன்றுகடாயினும், ஆண்டு மாயாவாதநூல் செய்தவனவியாதனென்றதனறி வேதாந்தகுத்திரம மாயாவாதம் போதிப்பதென்று அப்பெரியார் யாண்டும் ஒதாமையின அவாக்கது கருத்தனறென்க. அது கருத்தாயின் ஆசிரியர்-சிவஞானயோகிகள் "மறையினுலயனூல்" எனனுஞ் சித்தியார் செய்யுளுரையிலே "அவ்வேதத்தைக் கருமகாண்டம் ஞானகாண்டமென்றிருவகையபடுத்தெடுத்ததுக்கொண்டு அதன்பொருளை நிச்சயித்துரைக்கும் சாத்திரமாசிய பூருவமீமாஞ்சை உத்தரமீமாஞ்சைகளையும்" எனனும் உரைக்கூற்றால் வேதத்தின ஞானகாண்டப் பொருளைத் தெளித்துரைப்பது உத்தரமீமாஞ்சையெனப்படும் வேதாந்தகுத்திரமென்றலென்னையெனக் கடாவுவாகாகு விடுகலாகாதென்பது. இனி அங்ஙனம் ஞானகாண்டப்பொருளை நிச்சயித்துரைக்கும் உத்தரமீமாஞ்சை மாயாவாதம் அதுவெதென்றே கொள்ளற்பாறறெனின், அவ்வேதத்தின் ஞானகாண்ட

மும் அப்பொருளை பயப்படுத்துகோடற்கு இடஞ்செய்யுமாவுமாவும், அங்ஙனங்கோடலும் ஆசிரியர்-சிவஞானயோகிகள் கருத்தோடு பெரிதுபூணுவதாகலானும் அவ்வாறு சொல்லுகல் அடர்தென்றொழிக. அல்லதூஉம், வேதவியாதர் வேதாந்தகுத்திரம் ஒன்றே செய்தாராயின் 'மாயாவாதநூல் செய்தவன் வியாதன்' என்றன்மாதகிரையானே அங்ஙனம் பொருள்கோடலாம். அவர் ஆன்மாக்கள் பரிபாகத்தின்பொருட்டு இதுகாசங்கள், புராணங்கள் முதலாகப் பலதிறப்படும் நூல்களியற்றினாராகலானும், அவற்றுள் இக்காலத்து வழக்கமின்றாய் இறந்துபட்டனபலவாதலானும் அங்ஙனத்துணிபொருள் கூறல ஏதமாம்என மறுக்க. மேலும், பாணினிமுனிவர் சமது அட்டாத்நியாயியின்கண்வியாதர் பிக்ஷூகுத்திரங்கள் இயற்றினொணக்கூறுகின்றார். பிக்ஷூக்களெனப்படுவோர் பௌத்தசந்நியாசிகளாவர்; ஆகவே, அவர்களுரிய பௌத்தசமயநெறிநினை விளக்குமபொருட்டு எழுதப்பட்டன பிக்ஷூகுத்திரங்கள் என்று கோடலுமாம்; மாயாவாதம் பிரசின்னபௌத்தமென வழங்கப்படுமாதலின், அங்ஙனம் நூலசேய்தமைநோக்கி 'மாயாவாதநூல்செய்தவன் வியாதன்' என்று சொல்லப்பட்டதென்று கோடலே பொருத்தமாமென்க. இன்னுங் கருக்புராணம் இயற்றிய கச்சியப்பசிவாசாரியார் இப்பெற்றியெலலாம் இனிதுணர்ந்தன்றே "ஏததிசுருதிகளினசைத்ருமாண்பொருள், மாத்திரையபாடலென மாசிலகாட்சியர், பார்த்துணர்நான்மைபாற் பலவகையபடத், சூததிரமானுவஞ் சொற்றுவைகினுள்" என்று "அதனியல்பு வரையறுத் தோதுவாராயினதூஉமென்க. இதனுள், சுருதிப்பொருள் நிச்சயம்பெறாமல் பலரும் பலவகையாலுணருமாறு இடஞ்செய்து கிடந்தமையால், அஃதங்ஙனபாயாமை உண்மைப்பொருள் தெளித்தற்பொருட்டு அதனுண்பொருளெல்லாம் ஒருநினைமகத்திரட்டி வேதாந்தகுத்திரம் செய்தருளினாரென்று, அதுநினைரபேதங்களை விளக்கும் பல வகுப்புடையதாய்ப் பொலிவுபெற்றதென்றும் சொல்லப்பட்டவாறுகாண்க; ஈண்டு 'பலவகை' என்றது மறைமொழிப்போற் நலமயங்கிக்கிடவாமல் அது பல அகதியாயவகுப்புடைத்தாய் நின்றலை. இங்ஙனம் பொருள்கொள்ளவரியது 'பலவகைப்பட' என்பகற்குப் பலசமயத்தாரூற் தத்தமககிணவகை பலபொருள்கொள்ளுமாறு என்று பொருளுரைப்பார்க்குச் சுருதிப்பொருள் பிழைபெட்டு மயங்கிக்கிடத்தலின் அதனுணமைப்பொருள்தேற மற்றிவ்வேதாந்தகுத்திர மியற்றுவாராயினரென்னும் மேலைவாக்கியப்பொருளை அஃதியையாமையானும், அச்சுருதிப்பொருளைப்போலவே மயக்கஞ்சுருத்தேதவாசப் பின்னும் ஓநூலியற்றினாரென்றல் அவர் பெருமைக்கேலாமையானும், அன்றி அங்ஙனமியற்றுதலாற்போந்த பயன்றான் எனையெனுங்கடா நிகழுமாத்தலானும் அது பொருந்தாதென மறு

க்க. அது கருத்தாயிற் 'பலபொருள்' என்று தெளியக் கூறுவார்மன். இங்ஙனமெல்லா துணுகியாராயவல்லார்க்கு ஆசிரியா சிவஞானயோகிகள் கருத்தினிது புலப்படுமாதலின், அவர் கருத்தையிது கூறுவாருரை பற்றி ஈனடைக்காவதோர் இழுக்கில்லை என்க. வேதாந்தகுத்திரத்தைச்சங்கரபாடியத்தோடும் ஆங்கிலேயபாடையில் மொழிபெயர்த்துரைத்துப் பிரசித்தியுறும் தீபாவென்னும் ஆங்கிலமகாவித்துவான் தமது முகவுரையில் சங்கரபாடியப்பொருள் வேதாந்தகுத்திரக்கருத்தோ டொருசிறிதும் இயையாமையை விரித்து விளக்கி, பின் அச்சுத்திரப்பொருளிலையென்று விடுப்பனவெல்லாம் சித்தாந்தவை வப்பொருளோ டொற்றுமையுறுதலுணரவல்லார்க்கு யாமீண்டுரைப்பனவெல்லாம் வாட்மையையாமென்ப தினிது விளங்குகும். அல்லது உம, வேதாந்தகுத்திரம் சங்கரருரைப்பொருளோ டியைந்து, சிவப்பிரமவாதத்தைக்கிளந்தோதும் வழியதென்றிற் றொடங்குழியே "அகாதோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றுரையாமல் "அகாதோ ஜீவஜிஜ்ஞாஸா" என்று மயச்சற்க்குறும்; அங்ஙனமின்றிப் பிரமப்பொருளையே யாராய்வதாக வெழுந்தமையால், அது மாயாவாதப் பொருளோ டொற்றுமையுறுதல யாண்டையதென்றொழிக.

வேதாந்தகுத்திரம் மாயவாதப்பொருளையே கருக்கொண்டுகிடத்தலின், அந்நுணுக்கமுணர்ந்து மாயாவாதப்பொருளே பயப்ப உரையெழுதிய சங்கராசாரியரை அதுபற்றி மாயாவாதியெனவைத் தெளருதலமைபாதாமெனவும், பிருகற்பதி உலகாயத்தூலும், சுக்கிரன்மாயாவாதநூலுமியற்றியவாறுபோலத் தாமும் ஒரோர்கோட்பாடுபற்றி யங்ஙனமுரையெழுதினாரெனவும், விபூதி, ருத்ராசூதாரணம், பஞ்சாக்ஷர ஜபம், சிவபூசை முதலிய அருஞ்சைவநெறிமேற் கொண்டு சிவபுஜங்கூட, சிவாந்தலஹரி, செளந்தரியலஹரி முதலிய பலவேறுவகையிட்ட சைவகிரந்தங்களியற்றிச் சைவசமயத்தை நிறிஇப் புறச்சமயநெறிகடித்துவிளங்குகும் சைவப்பெரியாரெனவும் உரையாமோவெனின். ;—உரையாமன்றே, வியாழவெள்ளிகள் அங்ஙனம் உலகாயத்தூலும், மாயாவாதநூலும் மியற்றுதற்குக்காரணம் புராணங்களுரைப்பக் காண்டும். பிருகற்பதி யிறதிரன்பொருட்டுமே சுக்கிரன் குரன்முதலாயினர் பொருட்டுமே அவ்வாயியற்றினர். சங்கராசாரியர் அவர் பொருட்டு யாதுகாரணம்பற்றி மாயாவாதபாடிய மியற்றினாரெனக்கடாவுவார்க்கு இவர்பொருட்டு இக்காரணத்தான் இயற்றினாரெனக்கூறியிருக்கலாகாமையுணர்ச்சு. உலகை மயக்குதற்பொருட்ட ிதியற்றினாரெனின், அதனை யொருநூலாகத் தாமே யியற்றுவதல்லது, பிறிதொருவர் நூற்குரையெழுதி அதனை யம்முகத்தான் விளக்குதல பெரிதும் இழுக்குடைத்தாய் முடியுமென்பது. உயர்ந்தபொருளை யுயர்ந்ததோராதாரற்றும் நெறித்துணர்த்திய

வேதவியாதரை மாயாவாதியெனவும், அவ்வுயர்ந்த நூற்பொருளை யிழிந்த தாகத்திரித்துணர்ந்து இழிந்ததோராற்றல விளக்கிப் பெரியதோர் அபசாரஞ்செய்த சங்கராசாரியரைச் சித்தாந்தசைவரெனவும் மயங்கி முறைபிறழ்ந்துரைத்தல் நியாயமன்றும். அற்றையினும், சங்கராசாரியர் மாயாவாத பாடிய முரைத்ததுபற்றி, அவரை மாயாவாதியாகத் துணிதல் அமையாதாம் பிறவெனின்;—நன்றுகடாயினும், அவ்வுரைப்பொருளால் அவரை அம்மதவாதியாகத் துணியாகொழியின், வேறு அவர் தமது சித்தாந்தசைவமரபு தெற்றெனவிளங்கவெழுதிய நூல யாதோவெனவும், அத்தகைய நூலொன்றுள்வழி அதனால் அவர் சித்தாந்தசைவரென்பது இனிது துணியப்படுமன்றே யெனவுங் கடாங்கிழ்ந்தழி அதனை விடுத்தல்வேண்டும். அவநுணம் விடுத்தற்குக் கருவியாய் அவராற்றனிமுதலாய் விரிவாகவாதல் கருங்கவாத லெழுதப்பட்ட நூலொன்றின்மையின் அவரை யங்நனஞ் சித்தாந்தசைவரென்றலடாதென றொழிக. அயறேலஃதாக, இனிச சிவ புஜங்க முதலிய சைவநலந்திகழும் அரியநூல்களியற்றிலுராவெனின் ;—அதுவும் பொருந்தாமை காட்டுதும். அவா அப்பெற்றியவாளு சைவகிரந்தங்களியற்றியவாறுபோலவே, விஷ்ணு புஜங்கம-பஜகோவிந்தகலோக முதலிய நூல்களுமியற்றி, மறவியவிருவகை நூல்களையும் விவகாரத்திற் சத்தியமெனக் கொண்டு, பரமார்த்தத்தில் மிச்சைப்பொருள்களாமென் றொழித்தலானும், அவா வழியொழுதும் ஏனைமாயாவாதிகளும் விபூதிருத்திராக்ஷ பஞ்சாக்ஷா சிவபூஜாதிகளையும், வெள்ளைமண கோபீசநதனம் துளசிகாஷ்டாரணம் அஷ்டாக்ஷரம் விஷ்ணுக்ஷாதிக்கோபும் ஒத்துநோக்கி யனுடடித்து, மற்றிவ்வனுடடானத்தையும் பரமார்த்தத்திற் பொயப்பொருள்களாமென்று கழித்தலானும், சங்கராசாரியரைச் சைவரெனத் துணியவென்பார்க்கு அஃதியாம இவவியவேதுககளால் வைணவரெனத் துணியுமென்பாரை நீக்காமறுதலைப்பொருளை யுடன்கொண்டிவரும் ஏதுப்போலியாய் முடிதலானும், அவா பரமபரையில் வருவாரெல்லாரும் மாயாவாதிகளாகவே யிருப்பக காண்டலன்றி, வேறு பிறராகக் காணாமையானும் அவரைச் சைவரென்று கூறுதல போலியென றொழிக. 'வெருத்ததெல்லாம பால், கறுத்ததெல்லாந் தண்ணீர்' என்றுணருத மக்கென வொன்றிலாரைப்போல், மாயாவாதிகளிடம் புறவேடமாத்திரையான்மயங்கிச் சங்கராசாரியரைச் சைவரெனக்கூற லுண்மைமுறைதிறம்பு முரையாம். மாயாவாதிகள் படிற்றொழுக்கத்தை நன்றுணர்ந்த எமமாசிரியா ஸீலஸ்நாயகரவர்கள் 'உத்தமவாத நூலவாதூல'த்தில "ஏகவெனுஞ்சொல்லுமெழிணன்மறைகூறு, மீசெனனுஞ்சொல்லு மினிதொன்றூப-பேசவுனக்; கென்னோகெடுமதிதான்" என்றிழித்துக் கூறுதலானும் இவ்வுண்மை கடைப்பிடிக்க, அன்றோர்கரு ஈசன் - விஷ்ணு - ஏசு - அல்லாவெனுஞ்சொற்கள் ஒரு பொருளவாமென்றுணர்க.

இனி 'முனிமொழியும்' என்பதில் 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வாதஜூர்முனிவர்' என்று பொருள்கோடல் கூண்டைக்கேலாதென்பதானுஞ் சிறிதுகாட்டுதும். சொற்கருங்கிய வாய்பாட்டானோதிப் பொருள்விளக்குவான் புதுந்த ஓளவையார் இயற்பெயரானும், அவ்வியற்பெயர்போலத் தாங்கருதியபொருளை யினிதுவிளக்குஞ் சிறப்புப்பெயரானும் 'தேவாகுறள்' 'காண்மறை' 'மூவர்தமிழ்' 'முனிமொழி' 'கோவைதிருவாசகம்' 'திருமூலர்சொல்' எனத் தெளியவெடுத்தோதினார். இவற்றின, 'தேவர்குறள்' 'மூவர்தமிழ்' என்னுந் தொகைகளில் 'தேவர்' 'மூவர்' என்னும் அடைமொழிகள் வழக்குப்பயிற்சியாற் நிருவள்ளுவரையும், திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசுகவாமிகள், சுந்தரமூர்த்திகவாமிகள் முதலாயினோரையும் நிரலே குறித்து நின்றன. இனி, வாதஜூரடிகளைப்பேராசிரியர் "திருவாதவூர்தமிழ் செழுமறை முனிவர்" என்று சுட்டியோதுதலின் அவரையே ஓளவையார் 'முனி' என்றாரெனின;—அற்றன்று, அருகியவழக்காயாண்டேனுமோரிடத்து ஓர்வசரம்பற்றி அச்சொல் அவ்வாறு பிரயோகிக்கப்படுவதன்றித் திருவாதவூரடிகள், ஸ்ரீமந்-மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் என்பனபோற் பாவைவழக்காய் நிகழ்வதின்மையானும், சிறப்புப்பெயரார் றுங்குறித்த பொருளைச் செறித்துவிளக்குவான புதுந்த ஓளவையார்க்கு அந்நியதிதப்பி யருகியசொல்லாற்கூறுத விழுக்காய்முடிதலானுமென்பது. அல்லதூஉம் வாதவூரடிகளுக்குமாதிரி 'முனி' என்னுஞ் சொல்வழங்குவநாயின, அங்ஙனம் பொருள்கோடல் சிமயான்மைபொருந்தும். 'முனையமுதமுண்டமுனி' 'வாகீசமுனி' 'வன்றெண்டமுனி' என வேறுபிறர்க்கும் அப்பெயர் வேறுவேறு துல்களில் வழங்கக் காண்டலின் அதுவுமமையாது. இதுவன்றியும், ஓளவையார் எடுத்தோதிய இத்திருவெண்பாடில் 'வேதவியாதமுனிவ'ரைத்தவிர வேறு முனிவரிலா. அல்லதூஉம், திருவள்ளுவமுனிவர், சம்பந்தமுனிவர், திருநாவுக்கரசமுனிவர், திருமூலமுனிவர் என்று சைவசித்தாந்திகள் தம்முள் வழங்குவதுஞ்செய்யார். அதுதமது சம்பிரதாயநாமங்களொடு மாறுகொள்ளுமாதலின். அற்றேல, அப்பார்கவாமிகளை 'வாகீசமுனிவர்' என்று வழங்குதலென்னை யெனின், அஃகவர் பூர்வசன்மவிசேடம் பற்றி யவ்வாறு வழங்கப்படுவதாகலின் அவ்வாறு வினாதல் கடாவன்றென மறுக்க. இனி 'முனி' என்னுஞ்சொல்வழக்குச்சடகோபமுனி, மணவாளாமுனி, வரவரமுனி, நாதமுனி முதலியவாகவணவர் குழுவில் யிக்குறிகழக் காண்டலின், இச்சொல்லைத் திருவாதவூர்ப் பெருமானிடமேற்றிக் கூறுதலாற்போந்த விசேடமென்றையெனக் கடைவிமறுக்க.

சைவசமயிகள் வைணவப்பெரியோரை முனிபென்றுகூற வொருப்பட்டார். வைணவரும் சைவப்பெரியாரை 'முனிவர்' என்று கூறார். பாரி

சேடத்தாற சைவரும், வைணவரும், மாயாவாதிகளும், பிறரும் வேதவி
யாசரை 'வேதவியாசமுனிவர்' என்றே வழங்குப. இங்ஙனம், முனிமென்
னுஞ் சொல்வழக்கு வாதஜூரடிகளுக்குப் பெயராய்ப் பரவைவழக்கிற்பரி
லக்காணுமையானும், அது வியாதருக்கே யல்வழக்காய் நிகழ்வதானும்
'முனிமொழி' என்பதற்கு 'வாதஜூர்முனிவர்சொல்' எனப்பொருளுரைப்
பார்கூற்று வெறும்போலியோமென்றுணர்ந்துகொள்க. அல்லதூஉம்,
'தேவர்குறள்' 'மூவர்தமிழ்' 'திருமூலர்சொல்' என முன்னும்பின்னுமெல்
லாம செய்யுட்கிழமைக்கண் வந்த ஆரூர்வேற்றுமைத தொகைப்படவுரை
த்து 'முனிமொழியுங் கோவைதிருவாசகம்' என்புழிமாத் திரம் பெயரெச
சுத்தொடராகவைத்துக் கூறுதல் நியமமுறை பிறழ்ந்தொழிதலென்னும்
வழுஉக்கிடையு, இதனை எண்ணுப்பொருட்டாக வைத்தாரோ, பெயரெச்
சப் பொருட்டாக வைத்தாரோவென்றையுறுதற் கேதுவாய் முடிதலி னவ
நவங்கூறுதல் ஒருவாறானும் பொருத்தாதா மெனமறுக்க. செய்யுள்
செய்வார்க்குத் தாங்கொண்ட நியமமுறை பிறழ்தல் வழுவாமென்பது
ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் 'சூராவளி' யிலாகாங்குக் கூறுமாற்றானுமு
ணர்க, அல்லதூஉம் 'தேவர்குறள்' 'மூவர்தமிழ்' 'திருமூலர்சொல்' என
புழியெலலாரு சொற்கருங்கவுரைத்து, ஈண்டுமாத் திரம் 'முனிமொழியும்'
எனக்கூறுதல் 'சொற்பல்குதல்' என்னுங் குற்றத்திற கிடமாமாதலானும் அ
ங்ஙனம் பொருள் கூறலாகாமையுணாக. அல்லதூஉம், நிரலபடசகோத்தெ
ண்ணிச செல்லுநெறிக் கிடையே, ஒன்மனைப் பெயரெச்சமாக வைத்து
ரைத்தல் கட்டுரைசசுவை குன்றுமாறு அஃகிய செயியுடையார்க்கெல்லா
மினிதுபுலனும். நன்றுசொன்னீர், "நீருநிலனு நிலமபொதியுநெற்கடமும்"
என்புழி ஓளவையாநாமே நீரும், நிலனும், நெற்கடமும் எனறெண்ணிச்
செல்லுதற்கண் இடையே 'பொதியும்' என்பதனைப்பெயரெச்சமாகவைத்து
நெற்கட்டை விசேடித்தல் தெற்றெனக்காணுமொகரின் அவர் எண்ணுநிய
மம் பிறழாரென நியங்கூறுதல் பொருத்தமின்றாமெனின்:—அதன் துட்பந்
தேறாது கடாயினும், முன்னே சிலவற்றை நெறிப்பட வெண்ணிப் பின் தொ
கைகொடுத்து முடித்தலும், தொகைகொடாமல் முன சிலவற்றை எண்ணி
வாள்தொழிதலுமென எண்ணுநியமமிரண்டாம். அவற்றுள் முன் எண்ணி
ப்பின்தொகை கொடுத்து முடிப்பதன்கண் இடையே பிளவுபடுத்து நியமம்
பிறழ வேறுஉம்மைதலைப்பெய்து நலவிசைப்புலவரி யாண்டுமோதார், பின்
தொகைகொடாதுகூறும் எண்ணும்மை வாக்கியத்தின்கண் அந்நியமமபிறழ்
தலாவிழுக்கில்லாமையின் வேண்டியவாறே வேறுவேறுமமையும் இடையி
ட்டுமொழிவர். இங்ஙனமே ஓளவையார் 'தேவர்குறள்' முதலியவற்றைநெறி
ப்படவெண்ணிப்பின் 'ஒரு வாசகம்' என்னுத்தொகைகொடுத்து முடிக்கின்
ரூராகரின் இடையேவேறுமமைதலைப்பெய்து கூறார்; 'நீருநிலனும்' என்புழி

பின்பொருகுதேவதூதவினறி வாளாவெண்ணிப்போதவின ஆணடிடையே வேறுபடமை தலைப்பெய்தலபற்றி நியமம் பிறழ்ந்தாரெனல இல்லையாம். ஆகவே, அசசெய்யுளெண்ணுமுறைபற்றித் 'தேவாகுறளும்' என்னுஞ் செய்யுளின்கண யாங்கண்டு கூறிய நியமம் பிறழ்ந்த வழுலாமாறிலலை யென்பொழிக.

இனி, சகலார எழுதியபாடியவுரை, இவ்வலகினை பொய்மமையுணராத அதனகண வெறுப்பெய்தித் துறவறநெறிபிற் சேறற்கேதுவாம வலிவுதோன்ற துட்ப்பொருளதேறதும் உலப்பாடுடையதாய் அஃதறிவுடையாக்கெல்லாம இனிபமையாச சிறப்பினையுடைய நிதியமாய்ப பயன்படற பாலதாகவின அது வேதாந்த சூத்திரத்திறகியையாத திரிபுரையென அங்நனம் வைத்தகழதலமையாதெனின், —நன்றுசொன்னாய், பிரமத்தையொழித்தொழிந்தனவெல்லாம்பொய்யென்னும் அவருரைதேறுவார்க்கெல்லாம தாமே பிரமமென்னும் உணர்வுதோன்றி அகங்காரமிசுகலானும், அவ்வகங்காரவுணர்வால் அவா நலலது தீயதுபகுத்தணராமாட்டாமல தாம வேண்டியவாறெல்லாம உலகிற்கு இடாபயப்பராதலானும் அவ்வாறு சொல்லுதல பொருந்தாமாறிலலை, இதுகிடக்க.

இனி 'முனிமொழியும்' என்பதில 'மொழியும்' எனுஞ்சொல்லை நடுநிலைதிவகமாகவைத்து ஒவ்வொன்றோடுங் கூட்டியுரைத்தக கோடற பாரறென்றலும் பொருந்காமை காட்டுதும் 'தேவாமொழியுங் குறள்' 'மூவாமொழியுந் தமிழ்' 'திருமூலாமொழியுஞ் சொல்' என்ககூட்டியுரைத்தலபோலத் 'திருநானமறைமுடிவு' எனபுழியும் அவ்வாறு கூட்டிப்பொருளுரைத்தல வேண்டும். அவ்வாறியைத்துப் பொருள்கோடலாகாமையின 'மொழியும்' எனுஞ்சொல் ஆண்டு நின்று பொருளவற்றும். அதுவேயுமன்றித் 'திருமூலாமொழியுஞ்சொல்' எனவுரைக்கும் வழி 'மொழியும்' எனபதுஞ் சொல்லும் எனனுமபொருளேபயப்பச 'சொல்' என்பதும் 'சொல்' என்னும்பொருளேபயப்ப பொருபயனுமின்றி யொருபொருளமே விரண்டொசொல்வந்தன வெனப்படுமாசின் அதுவும் போலியாமென்பொழிக.

என்றித்துணையுங் கூறியவாற்றால், 'முனிமொழியும்' என்பதற்கு 'வேதாந்த சூத்திரம்' எனப பொருளுரைத்தல ஒளவையா குறிப்பொடுபடுததுக் கொள்ளப்படுவதாமெனபதூஉம, 'முனி' எனனுஞ் சொல்லுக்கீண்டு 'வேதவியாதமுனிவர்' என்று கொள்வதேயன்றிப் பிறவாறு கூறுதல வழுஉப்படுமெனபதூஉம, வேதாந்தசூத்திரம் மாயாவாதப்பொருளே போதிக்குமென்பார்க்கு உபநிடதமுதவிய வெல்லாக்கலைகளையும் அவ்

வாறு கூறவேண்டுதலின் அது வெறுங் கூற்றையாமென்பதூஉம், சங்கரர் வேதாந்தஞ்சுத்திரக் கருத்தறிந் துரையெழுதினாரென்றல் தொல்லையுமாறுபாடாமென்பதூஉம், சங்கரர் சைவசித்தாந்தப்பெரியொன்றல் உலக வழக்கொடும் புலனெறிவழக்கொடும் மாறுகொள்ளுதலின் அது கொள்ளற் பாற்றன்மென்பதூஉம், 'முனிமொழியும்' என்பதில், 'முனி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'வாதவூர் முனிவர்' எனவுரை விரித்தல மூவகைப்பொருளில் ஒன்றுமாவான் செல்லாதென்பதூஉம், சங்கரர் பாடியப்பொருளுணர்ச்சியுலகின்கண் உவர்ப்புணர்ச்சிதோன்றித் துறவறநெறியிற்சேறற் கேதுவாமென்றல் சைவசித்தாந்தப்பொருளொடு பிணங்குமேனைச சமயத்தார் கூறும் ஆரவாரவுரைகளாதலின் அவையிண்கைகேலாவென்பதூஉம், 'மொழியும்' என்பதனை நெடுநிலைத் தீவகமாகவைத்துப் பொருள்சொல்லுதல் ஏலாதென்பதூஉம் இனிது விளக்கப்பட்டனவென்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரிமேலழகியாருரை யாராய்ச்சி.

—(10)—

“குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே
யுடம்போ யெரிடை நட்பு” — திருக்குறள்.

திருக்குறள் நிலையாமை அதிகாரத்தில் யாக்கைக்கும் உயிர்க்குமுளதாம் இயைபு இணைத்தென வறிவுறுத்துகின்ற மேலைத்திருவாகுக்குப் பரிமேலழகியாருரைக்கு முரையே சிறந்தகெனவும், அவாகுமுன்னே தொல்லாசிரியர் கூறிய வுரை அதற்கு இணக்கமின்றாய் வழப்படுகின்றதெனவும் இன்னுன்றைத் தமிழ்ப்புலவா கடைப்பிடித்துப் போதருகின்றார். அதுவேயுமனநிப பரிமேலழகியார் இசெய்யுட்கு உரை உரைக்கின்றழி இவரோடொருங்கிருந்து அதனைக்கேட்ட ஆசிரியர்-நச்சினர்க்கினியர் தாமதற்குரைத்த வுரை இயைவதனறு மறறிதுவே யதற்கியையும் விழுமிய வுரையாமென மொழிந்து அவரைத் தழீஇக்கொண்டாரெனவும், இங்ஙனம் இந்துட்பவுரை விரித்தவழிப் பரிமேலழகியார் இவராத வெண்கலப் பரி அடிபெயர்த்தியங்கிறறெனவும் ஒரு பொய்வாலாறு புகலுகின்றார். ஆசிரியர்-நச்சினர்க்கினியர் திருக்குறளுக் குரையெழுதியிட்டாரென அவருரைப்பாயிரங் கூறாமையானும், அவரும் பரிமேலழகியாரும் ஒருகாலத்தினரையாமென்பதனை நிறுத்தும் ஆதாரம் பிறிதின்மையானும், அவரிருவரும்

ஒருகாலத்தினரல்ல ரென்பதற்குச் சில பலகாரணங்கள் புலப்படுதலானும் அவ்வரலாறு உண்மையன்றும், சமயம வாய்க்கும் வழி ஆசிரியர்-நச்சினர் க்கினியர் பரிமேலழகியார்க்கு முன்னிருந்த பெரியாரென்பது இனிதுகாட்டுவாம். ஈண்டு அத்திருக்குறட் செய்யுட்டுப் பரிமேலழகியார் கூறுமுரை பொருந்தாதென்பதும், தொல்லாசிரியருரையே அதற்கணங்குவதாமென்பதும் சிறிது காட்டுவாம்.

அதற்குப் பரிமேலழகியார் கூறு முரைவருமாறு:—“முன்றனியாத முட்டை தனித்துக்கிடப்ப அதனுள்ளிருந்த புள்ளுப் பருவம்வந்துழிப்பறந்து போனதன்மைதது; உடம்பிற்கும் உயிர்க்குமுளதாயநட்பு-தனித்தொழிய வென்றதனை முன்றனியாமை பெற்றும்; அஃதாவது கருவுந்தானும் ஒன்றாய்ப்பிறந்து வேறாந்துணையும் அதற்காதாரமாய் நிற்றல்; அதனால் அஃது உடம்பிற் குவமையாயிற்று. அகணுள் வேற்றுமையின்நி நின்றே பின்புகாமற்போகலின் புள் உயிர்க்குவமையாயிற்று. முட்டையுட் பிறப்பன பிறவுமுளவேணும் புள்ளையே கூறினார், பறந்த போதற்றொழிலுள் உடிரோடொப்புமை யெய்துவது அதுவேயாகலின். நட்பென்பது ஈண்டுக்குறிப்பு மொழியாய் நட்பின்றிப் போதலுணர்த்தி நின்றது. சேதனமாய் அருவாய் நித்தமாய் உயிரும், அசேதனமாய் அருவாய் அநித்தமாய் உடம்புந் தம்முள் மாறாகலின் வினையததாற் கூடியதல்லது நட்பில வென்பதற்க இனிகுடம்பை யென்பதற்குக் கூடென்றுரைப்பாருமுளர், அது புள்ளுடன் றேன்றாமையானும், அதன்கண் அது மீண்டு புகுதலுடைமையானும் உடம்பிற்கு உவமையாகாமையறிக” என்பது.

பரிமேலழகியார் கூறியவ்வாறு துட்பமுடைய தொன்றாயினும், திருவள்ளுவனார் கருத்தறிந்தெழுதப்படாமையான அஃதீண்டைக்கு ஒரு சிறிதும் இயையாது. குடம்பை என்னுஞ்சொல்லுக்கு முட்டையென்னும் பொருள் பரிமேலழகியார் காலத்தொட்டு வழங்குவதாயிற்று. தொல்லாசிரியர் னாலுரைகளினெல்லாம் அச்சொற்பொருள் கூடு என்று வழங்குவதன்றி முட்டையென்பதில்லை; புறநானூற்றில், ‘பறவைகளும் உயர்ந்த மரக்கிளையின்க ணுள்ள கூடுகளிலிருந்து குாலொளிநிகழ்த்தின’ என்று பொருள்படும் “புள்ளும், உயர்கிளைக குடம்பைக்குறேற்றினவே” என்னும் அடியில குடம்பை யென்னுஞ்சொல் கூடு என்று பொருள்படுத்தவாயு காண்க. அல்லது உடம்பைககாலத்துத் தமிழாசிரியர் உலகியற்பொருள்களைத் தாமே ஆண்டாண்டுச் சென்று கண்டு, பிண்கண்டாங்கு அவ்விபலு பொருந்த வகைத்துச் செய்யுள்பாடும் நல்லிசைப்புலமை மலிந்த தெள்ளியோராம் பெற்றி காணுமிடத்து, அவர் இளமரக்காவின்னுங் காணர்

பரிமேலழ்வியர்கூரை யாராய்ச்சி.

11

பொய்யினும் முயில் விலகாடுகெனினுந் திரிதருவகால அருகுப் புடகனெல்
 லாத தாம வேண்டாப்பருவத்தைக் கண்டொழியப் பறந்துபோகலைய பின்
 முகந்தாறுவ னெனவேய்த்தமற்றதனை உருகுடனொழியப் போதற்கு ஒப்
 புண்பாக்கி வைப்பதற்குக் கூறுவார்பின்னெனது முன்கண் இனிது
 விசீகராதற்கும்; இதுபற்றியற்கே லாலடியொன்றும் பழகியழியினில்
 "சேக்கையர்கொழியச் சேனைக்கு புடபோல், யாக்கை தமர்க்கொழிய
 நீதது" எனது சொல்லப்பட்டதுமெனக்; பழம் துக்கத்த ரோடுகளில்
 இனிதுவைகியும், கவலைநீயறித் தான் வேண்டெயிடத்திரிதக்தம் பொழுது
 கழியாதற்கும் புள்ள தான் முட்கடையிடக்குருக் கொரித்தும் பருவம்
 வந்த தவையானே தான் ஒதுங்குதற்குக் கூடுமுட்கடைய முட்கடையிட
 அடைக்கலத்த குருக் கொரித்த அவற்றை வளர்த்துப்போகித்தானும்
 அக்கட்கடையிடப்பே போமாறுபோல, ஆணவ கிருளின்கண் அறிவு யீயந்
 தித் திரிதரும் உயிர் தானிருவினைப் போகதருகுதற்பொருட்டு இடைபே
 வேண்டப்படுவ குறிகில் அவ்வகை பரிபாகமாங்கரி மறையகிப் பின்பத்தனை
 விட்டுக்கழியும். இக்கடையொருகாலகத வேண்டித்தேனியும் ஒன்றில் வந்தித்த
 பின் அதனை யொழித்தொழியும் அம்மாத்தையே உலகையகரும் பொருட்
 குந் உங்கள் இன்பப்பாள்; என்னையி் இது கொழிறுவமமகவின். இகவணங்கெ
 ள்ள யறிபாது இதன்கண் வேறுவேறியைப்பு காணுவான்கேறல ஈ ஆவிதம்
 சூப்பொன்னகேயு டெர்க்கருமென்றவழி அதுபோலவுத்தது கிட்டவருமோ. என்
 னு வினாவுதல் போல் கூல்கயர்கித்த தேதலாய். அறயன்று, கூடடைவிட
 மேலேகினை புள்ளின்கெதனைகட்ட புஞ்சதுவன்மையால் அதுதன்கண் அறதொ
 ழிதுவமங்க சேரட்டயா கந்தாமெனின்; அவ்வகையல் பரித்தினையு யுட்கள் எக்கா
 லத்தினைக் கூடுகெட்டுமொலினை; தாமடைகிடக்குந் பருவம வரகுதலாய் அது
 சென்றி அதுகிழித்தது நகமுமகூட்டினை விட்டுப்போம்; அவையல்வணம்
 அப்பருவக்கிழிநில அநனையற்றவே பொழித்தொழித்தனே என்னடைக்குவணம
 யாக்கிநீர் சேர்ந்துய் அணவ இன்சேர்த்தேசேநலாய் பெயர் தது மதன் கங்
 புஞ்சுதும் அல்லவாய்; அதுகே யுயினியொடுகென்பதென்றாற்றினை துமென
 னை; ஆகிரியர் குடம்கப்பிடட்டு என்மும் குடம்கப்பினைத்தொழியா" என்று
 கூறியுள்ளேயேயுறுதலென்பது; அக்குடகளைப் பண்கள் ஒன்றாகியதில் கற்பி
 தியித்தலித்தொழித்ததுகடைய" என்னும் விசென்றகவின்ன ஆற்றலையுடைய
 காரி அதுவே யாக்கியாரகொண்டபொருள்மெனயது" கன் துபெய்க்கவின்
 அணவகி டெர்க்குக் கொள்ளக்கங்கல், கருவகிய செல்லலாய் பொருட்டுக
 குக்கியுளிரிகி கருத்துக்கு மாயாயுள்ளுண்டு செந்தன் வெற்றித்தெயிலய
 சிவியுயிருமெனக். ஆகிரியாக்கி பின்மொப்பினிள் நியேருகுடு என்னி துதிநா
 ரிவினைப்பருவக திப்பிது அங்க்கருத்தாமென்றதுமணி. அந்நாயினு நீயிரு

கமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததவமா

(முதல்தொடர்ச்சி)

நாளை "பயிற்சி செய்யும்படம்" என்பது பாவையையும் பிரிதொரு பர்ணத்திருத்தாய் கமாதல் ஒருவாற்றாழியில்லை" எனத் தந்தனியுரிமையிட்டார். இதுமீட்கக் இனி ஒரு பாவைப் பிரிதொன்றிலிருந்து பிறந்ததென்றதைப்பார் உண்மைக்குற்றும், ஒன்று ஒன்றற்கு இனாமென்பதை யறியுமாறும், வடமொழியிலிருந்து சில சொற்கள் தமிழிடைத் தமிழிலிருந்து சில சொற்கள் வடமொழியினும் வழங்குதல்பற்றி ஒன்று ஒன்றினின்று பிறந்ததென்றதைப்பாராத பாவாத்தத்துவான முடையரல்லாதார் கடறும் வருவுரையாமாறும், தமிழிலிருந்து வடமொழியில் வழங்கு சொல்லுற்பத்தி முறையுஞ் சிறிது விளக்குவாம்.

ஒரு பாவை எணய்தொன்றிற் பிறந்ததென்பார் கருத்துள்ளம் யாராயுமிடத்துப் பண்டொரு காலத்த ஒருமொழியினை வழங்கிய மக்கள்தாம் ஒருமித்து உரைத்த இடம்விட்டுப் பெயர்ந்து பல்பேய் கோக்கிச்சென்ற ஆக்காகு வதிதருக்கால் தத்தமக்கியைத்தவாறு தஞ்சொல்ல வேறுபடுத்த வழக்க, அங்கவழக்கல் வேறுபாட்டால் அவர் முன்பேசிய ஒரு சொற்குளே பிற்காலத்து வேறுவேறு சொற்களாய் சில பெறுவதாயிற்றென்னும் சியதி இனிது விளக்காநிற்கும். எமது செந்தமிழ் காட்டின் கண்ணேயும் மதுரை நெல்வேலி முதலான பாண்டிகாட்டின் தமிழ்ச்சொல் வழக்கு ஒருவாறு சிலவேறுபெற்றது. தஞ்சை சிராப்பள்ளி முதலான சேழாநாட்டின் தமிழ் வழக்கு மற்றொருவாறாய் சிலவேறுபெற்றது. செங்கற்பட்டு சென்னை முதலான தொண்டைநாட்டின் வழக்குப் பிரிதொருவாறாய் கடைபெற்றது. நெலும்பு யாழ்ப்பாணம் முதலான சமநாட்டின் வழக்கு வேறொருவாறாய் சிலவேறுபெற்றது. இந்நாற்பெருந் தேயுத்தார்தமக்குள்ளும் ஓர் ஊரார் சொல்வழக்குமுறை ஒன்றாக மற் றோர் ஊரார் வழக்குமுறை மற்றொன்றும்; இவ் ஒருவாறானும் ஒரு குடியினுள் ளார் ஒருவகையானும் பிரிதொரு குடியினுள்ளார் பிரிதொரு வகையானும் தத்தமக் கியைத்தவாறு சொற்களை வழக்குகின்றார். இக்கணம் ஒரு குடியினுள்ளார் மற்றோர் குடியினுள்ளாரோடும், ஒரு குடியினுள்ளார் மற்றோர் ஊரினுள்ளாரோடும், ஒர் நாட்டினுள்ளார் பிரிதொரு நாட்டினுள்ளாரோடும் உறவுரிமையானும், வழவுரிமையானும், ஆணிக் வுரிமையானும் அளவளாவுதலின்றித் தனித்தனியே யிருந்து காலங்கழிக்க நேருமாயின், இவர் தத்தம் லிசேட வேறுபாட்டின்வழங்குஞ் சொற்கள் நெடுங்காலக் கழிந்த பின்னை வேறு வேறு பாவைகளாய்க் காணப்படு மென்பது தேற்றமாம். அரிட்டவசத்தாற் தமிழ் அக்கணம் பிரிவுடனான அதனை வழக்கும் மக்கெல்லாரும், சீராவியந்திற் சகாயத்தினும் கைதப்போக்குவகாரும் பிறவாற்றாலும் ஒருவரோடொருவர் விராய்த் தத்தமக்குரிய லிசேட வழக்குவேறு பாடு தோன்றுவண்ணும் அதனைப் போற்றிப் பொதுவகையொன்று வழக்கும் ஒழுக்க னாற்றாற் செந்தமிழ் தன் பண்டைய வழக்குச் சிறப்பு இனமைக்கொன்றொடு அளவிகப் பொலிவின்றது. இனிப்பல்லாபிரவாண்டுக்கு முன்னான பண்டைக்காலத்தே பழம் தமிழ் வழங்கிய மக்கள் தக்காடுதமத்து புறம்பொத்தபல கடிதளிற் சென்ற காலமொர்; வையியின், இக்காலத்தின்போல அஞ்சுன்ற இலேகிடுவ ஊர்ப்புணங்க்போத

நடுபுறத்துப்பெயர்ச்சி நிகழியுள்ளதற்கும், அந்நகரங்கள் போக்குதற்குதவியாகும் தவால் சிலகாலம் பிறவுயில்லாமையால் தந்தமக்கேற்ற பெற்றியால் தமிழ்ச்சொற்விளர்ச்சி நிகழியுள்ளது; இங்ஙனம் ஒருவரைப்பொருவரையாமல் தந்தம் காடுகளிலிருந்து வந்த வாய்க்கை சிவந்திவந்தமையால் பிற்காலத்தே அவர் பேசும் பாஷைகள் தமக்குள் இனமுடையன வல்லபொல் தொன்றுகின்றன; கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், இது முதலிய பாஷைகளெல்லாம் இங்ஙனம் தமிழ் வழவழிய தொன்மக்கள் கையே பிளந்து வேறிருந்து வாழ்த்தமையா லுற்புத்தியான பழைய தமிழ்ச் சொற்றிரிவுகளையாம்; வேறு அவை தனித்தனிப் பாஷைகள் வல்லவென்று துணிக. இவ்வாறே வடகாடுகளினும் பண்டைக்காலத்தொன்றாயிருந்த ஆரியமொழி யொன்றுதானே இலத்தீர், கிரேக்க, சமக்கிதம், ஆக்கன், அப்பிரியன், ஆக்கிலோசாக்கன், பழையபிரியன், காலீத முதலான பல்வேறு சொற்களாகப் பிளவுபட்டதெனக் இதனால், ஒரு மொழியிற் பிறந்தன என்பதற்குத்துப் பழைய சிலையில் ஒன்றாயிருந்த ஒரு பாஷை தானே புதுசிலையிற் பலவாகுதல் பிரிதலுறுவதாயிற்றென்பதும், அதனால் அவையொன்றோடொன்று இனப்படுதலும் நனிவிளங்குவலின் ஒரு பாஷையிலிருந்து பிறிதோர் பாஷை பிறக்குமென்று உண்மையுணராத வாதிமொர் கூற்றுப்பொருத்தமையானக இது சிந்தை.

இனி, 'ஒரு சொல் மற்றொன்றோடனாமென்பதனை யறிவுமாயு காட்டுவாம். பண்டெரிசுநான் மக்கெல்லாம் சொற்சொல்லுமா நறியாத மிக்கதோர் அநாகரிக சிலையிலிருந்தார். அப்போது அவர் தங்கேளிரொடு செய்தியிலிருந்து தங்கருத்தினை அவர்க்குப் புலப்படுத்தலெல்லாம் குறிசொற் செய்தபோதருவாராயினார் அங்ஙனம் போதருக்கால் இடர்ப்பாடுடையாய் இலேசிலே தங்கருத்துத் தெரிக்குந் கருவியுணர்ந்து சொற்சொல்லத தொட்கினார். அங்ஙனம் தொட்குகுணறுழிற் தமக்கு அவ்வநாகரிக சிலையினும் இன்றியமையாத வேண்டப்படும் பொருடெரிப்பதற்கே சொற் குறித்தருத்தற்கு ஒருப்படுவாராதலால் அவ்வநாகரிக சிலையிற் முதன்முதற் றோற்றமுற் றெழுந்த சொற்களானேதாம் பிற்காலத்தவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த பாஷைகள் தம்முள்ளினமுடையவாதல் உணரப்படும். அவ்வாறு அவ்வநாகரிகசிலையில் உற்பத்தியான சொற்கடாம் யாவையோவெனின் காட்டுதல் அநாகரிக மக்கள் முதன் முதற்சொல்லுரைப்பத் தொடங்கிய காலமில் பேசுகின்ற தம்மையும், தாமொழி வது முன்னின்ற கேட்போரையும், தாம் பிறர் ஒருவரைச் சுட்டியே மூன்னின்றொடு பேசுகேண்டியிருந்ததனால் அங்ஙனம் பேசப்படுவோரையும் குறிப்பிடுதற்குரிய சொற்களின் திறமைத்தார். அவைதாம், நான், நாம் என்னும் தன்மைப்பெயரும்; நீ நீர், என்னும் முன்னிலைப்பெயரும், அவன், அவள், அவர், அதி; அவை என்னும் படர்க்கைப்பெயரும். ஆதலின், இவ்விடப்பெயர்களை ஒப்புமையாற்பாஷைகள் தம்முள் இனமுடையவாதல் தெரியப்படும். யின்னர், அம்மக்கள் அங்ஙனமுரைப்பாடுக்கால் இவ்வெங்கே இன்ன கேளுகியமுடையார், தமக்கு இன்னவுகியமுடையாரென்று இவ்வெங்கே சொற்களின் திறமைப்ப: அவை, அம்மை, அப்பன், யின்னர், கணவன், மனைவி, அண்ணன், தம்பி, அக்கை, தக்கை முதலானவாம்; இம்முறைப்பெயர்ச்சினாம பங்கைகள் இனமுடையமை தேறப்படும். யின்னர், தாம் உய்யும்பொருட்டு 'வேண்டப் புகும் பொருட்டெயர்' அறிந்தவழக்குவர். அவை காய், களி, மெய்க்கு, இலை, கெல்,

ந்து வழங்கின. ஆரியர் யீசு கெருக்கிப்பழகாத 'பல்கூடசாஸிங்' கெருக்கிடாததிற்
 தாழ்வாரஸிங் வடசொற்சென் காணப்படாமையும், தவிர இந் த கெருக்கிசெருக்கிடக்கி
 ஸாஸிங் எழுதின தமிழ் தாழ்வாரஸிங் அதன் சொற்சென் அருவி கெருக்கிடாததினாலும்,
 அவர் யீசு கெருக்கிய பிற்காலத்த அச்சொற்கள் யீசு விர்வதற்கும் யாக்கடும் உள்
 யீசு விசு சிறந்தும் பிரமாணங்களாம். அந்நேரம் அச்சொல், வடமொழிச்சொற்சென் தமிழிற்
 பெருவரவினவாய்ப் புருத்தவாறபோலத் தமிழ்ச்சொற்செளம் 'அதன்செட்டிபுருத்தியெ
 ன்வினயெளிசு;—பல்கூட வடமொழி உலகவழக்கொழிந்த இறந்த பட்டமையால்
 பிற்காலத்த அதன்செட்டிமிழ்ச்சொற்சென் புருத்தரு இடம் பெருங்கியின. யான்மும் உல
 கவழக்கொழியா—இருமொழிசென் ஒருங்கு சேர்ந்தா வகற்றின்சொற்சென் தம்முள் விர்
 வதல்லாத, உவுசு வழக்கெந்த சொற்சென் அங்கணம் விர்வதெல்லையாம். அந்நேரம்,
 வடமொழி விறந்த பட்டமையின் அதன் சொற்சென் தமிழில் வந்த புருத்தென்கி
 யெளிசு;—அரியர் த வொவுகென்றும் இறந்தபட்ட ஒருமொழி—கெரு ஒருவாறு திரி
 டத்து அவயந்த சிற்ரும் கீர்வினபோல்வதாம்; உலகவழக்குடைய மொழி கீர்வெருக்
 குற்ற இனித ஒருமும் யாறு போல்வதாம்; யாற்று கீர் வகற்கும்வழி கீர்வினயின் வரம்
 கை ஒரு புடையறந்த யாற்றக்கு கீருட்டிப் பின் அவ்வரம்பைத்தடைசெய்தல்?பால்,
 உலகவழக்கென்கெட் செல்லும் ஒருபாலை காலைத்திரிபுக்கும் காணிகவனர்க்கெக்கும் எற்
 பச்சொற்சென் பெறம்பொருட்டு இறந்தொழிந்த பாலைச்சொற்சென்னை கையகிடுவெ
 ன்கி அவ்வாற்றும் குணப்பயம்பாடு பெரிதடைத்தாம். இனித கடைபெறுவிற்கும். இங்
 வியல்பிற்-கிண்கெடுவ உலக வழக்குடைய தமிழ் உலகவழக்கெல்லா வடசொற்சென்சொ
 ளெடுத்தத் திரித்துப் பயன்படுத்த அவ்வடமொழிக்கும் ஒருபெருமை தோற்றுகிடு
 ன்றது. இவ்வாறே ஆக்கெவபாலை, இவத்தின் கிரேக்கு முதலான இறந்தொழிந்த
 பாலைச்சொற்சென் எடுத்தப் பயன்படுத்ததலும் இதனெடு பொத்தகோக்கெப்பாலைதாம்.
 இவ்வியல்பிவகல்லார் வடசொற்சென் பிற்காலத்தத் தமிழிற் தெரித புருத்தப்பற்றி
 இருக்கெல்லெ யென்பதனார்வர் என்க.)

இனிதிக்கணயிருப்ப, முன்னூலில் ஆரியர் தமிழரோடொருக்கொந்த காலத்தத்
 தமிழ்ச்சொற்சென் பல வடமொழியிற்புருத்த கடைபெறவனவாயின. அவை தமிழ்ச்
 சொற்சென்னை அறியமாட்டாத ஆரியப்பண்புதர் சிலர், அவை வடசொற்சென்யாமெ
 ள்றும், அவ்வடசொற்சென்யே தமிழர் எடுத்த வழக்கெடுகளும் மொழிகளின் இயற்
 கையறியாததைத் தமப்பென்கொர். அங்கணம் உரைப்பாருரை அறிவுதன்மையின்
 நிப்போலியாதல் தெரிக்குமுக்கதான் வடமொழியிற்புருத்த தமிழ்ச்சொற்செனிற் சில
 றறை சண்டித் தத்துகாட்டி அவற்றிற் குற்பத்தி உறுதாம். அவ்வாறு உற்பத்திசென்
 பத்தரு உரிமையுடைய கருவிசென் கண்டாலல்லாத, இருமொழியினும் ஒப்பவழங்கும்
 ஒரு சொல்லை ஒருமொழிக்கே உரியதென்கென்கென்தல் சிபால்வுரையானையான் அக்
 கருவிசென் சில சண்டெக்குறித்தெவாம். ஒருசொல் வடமொழியில் அருவிய வழக்கெழு
 டையதாய்த் தோன்றித் தமிழிற் பெருவிய வழக்குற்ற கிசெழுமாயினும், அச்சொல்வன
 ர்த்தும் பொருள்சென் கட்டுகொற்சென் வடமொழியிற் பலஇருப்பத் தமிழில் அப்பொரு
 ளை புணர்ந்த அச்சொல் ஒன்றே வழக்குமாயினும், அச்சொல் வடமொழியொருகெ
 ட்பட்ட பாலைசெனிற் காணப்படாதாதத் தமிழோடினப்பட்ட பாலைசெனில் அதுபெரி
 தகாணப்படுமாயினும், அச்சொல்வதக்கு வடமொழி வல்லார் உறும் உற்பத்திப்பொரு
 கெடுவியற்கென்கும் அறிவு தட்பத்திற்கும் இயையாதொழிப்தமிழ்தனக்குறைப்படி

சொல்லும் அப்பொருள் அவ்விரண்டிற்கும் மிகப் பொருத்தமாயினும், அச்சொல்லுக்கு வடநூலார் கூறும் முதனிலையிலிருந்து வடசொற்கள் பல தோன்றுவாகத் தமிழ் நூன்மரபிற்கேற்ப அதற்குச் சொல்லப்படும் முதனிலையினின்று பல தமிழ்ச்சொற்கள் தோன்றி நடைபெறாமாயினும், அச்சொற்பொருள் வடமொழியில் உவம உருவக இயையான் வழங்கப்படுவதாகத் தமிழில் அம்முதனிலைப்பொருளைப் பொருத்தக்கொண்டு சிலவுமாயினும் அவ்வொருசொல் வடமொழிக்குரியதன்று மற்றுத் தமிழிற்கே உடைமையாமென்க.

இனித்தமிழிலிருந்து வடமொழியிற்சொல் நடைபெறுதல் தமிழ்ச்சொற்கள் சில வருமாறு:—ஆணி, அடலி, கடு, கலா, குடி, குண்டம், கூனி, குளம், கோட்டை, சவம், சாயா, பட்டினம், பாகம், மீனம், வளபம், காரங்கம், ரகம், முதலியன.

இவற்றுள், ஆணி அடலி என்னுஞ்சொற்கள் தன் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தனவாம்; அள் என்னும் முதனிலை நெருங்கு என்னும் பொருளை உணர்த்துவது, இப்பொருட்டாதல் “அன்னறித்தித்திக்கும்” என்னுந் திருவாக்கியமும் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் சிந்தாமணியுரையினுங்கண்டுகொடுக்க விலக்கினை நெருக்கிற்முடிந்தலால் அள்ளல் முகத்தலென்றும் பொருளும் உணர்த்தும்; இம்முகத்தற்பொருளும் அதன்கண் உண்மைபற்றி அளவு அளவை என்பனவும் அம்முதனிலையிற் பிறக்கும்; ஓர்வரோடொருவர் நெருங்கிப்பழகுதலால் அளவுதல் அளவுதல் என்பன கலந்தல் என்னும் பொருளை உணர்த்தி அதனினின்றே பிறந்தன குறுகிய இடமுடைத்தால் பற்றி ஆரோ என்பதும் இம்முதனிலையில் தோன்றிற்று, இதுபற்றிய மிகக்குறியிய இடத்தை “நெரிசொண்டிடம்” என்றுவதற்குப். ளகரம் னக மாகத்திரியியல் படைமையால் அளவுமும் முதனிலை அண் என்றும் அருகு என்னும் பொருளை உணர்த்தும்; இம்முதனிலையினின்றே அண்ணல் என்பது உண்டாயிற்று, இச்சன்பொருள் தன்முடன் நெருக்கப் பிற்றாவன் என்றால் தன்னுடன் பிறந்தானென்பது, இவ்வண்ணல் எழுஞ்சொல் பிற்காலத்தாலகரம் னகரமாய்த்திரிந்து அண்ணன் என வழங்குகின்றது; இன்னும் இம்முதனிலையினின்று அணவுதல், அணில், அணு, அணை என்பன உண்டாம்; முடிபெய் துவற்றின் பொருளை நெருங்குதல், மரக்கிளையில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு விலங்கு, மிகச்சிறியது, லை நெருக்கித்தடைப்படுத்துவது அல்லது தட்டிவு தடுவப்படுவது என்பனவாம்; இவ் அண் என்னும் முதனிலை கீண்டு ஆண் எனவாய்க்கருவிப்பொருளாயுணர்த்தும் இவ் குறுகியுணர்ந்து ஆணி என சின்று மத்தில் நெருங்கும் இரும்பினை உணர்த்தும் இனி, இவ் அவர் என்னும் முதனிலை நெருங்கு என்னும் தன்வினைப்பொருளை யுணர்த்துதலால் இதனைப் பிறவினைப்படுத்தும்பொருட்டித் தகரவிக்குகியுணர அம்முதனிலை அட் என சின்று பிறவினைப் பொருளை உணர்த்தும்; இவிலிருந்து அடரு, அடல், அடலி, அடி, அடுக்கல், அடுப்பு, அடை, முதலியன பிறக்கும்; முடிபெய் இவற்றின்பொருள் ஒருவனிடத்து ஈடாக நெருக்கப்பட்டபொருள், பகைவனை நெருக்கிக்கொல்லல், மரங்களால் நெருக்கப்பட்ட காட்டிடம், நிலத்தொடு பொருத்தப்பட்ட உறுப்பு, ஒன்றோடொன்று நெருக்கப்பட்ட பக்கமலை, தீயினை நெருக்கி எரிப்பது, இரண்டுதரம் நெருக்கப்பட்ட அப்பம் என்பனவாம். ஒரோவொருகால் இம்முதனிலையின் பிறவினைப்பொருளை மற்றது அர்விருதி கூட்டித்தன்வினைப் பொருள்பட அடாதல் எனவும் வழங்குப; இவ்வருகிய

ஐழக்கமாதலானும் அட் என்னும்பகுதி பிறவினைப் பொருள்பட சிற்றலே பெருவரவின தாகலானும் இதற்குரிமையுடையது பிறவினைப் பொருளாமென்றேதுணிக இவ்வாற் றால் ஆணி, அடவி யென்னுஞ் சொற்கள், தமிழிற் பெருவரவிற்கும் நடைபெறும் அன் என்னும் முதனிலையினின்று பிறந்து தமிழில் நடைபெறாதலானும், வடமொழியிலவற் றிற்கு இங்ஙனம் உற்பத்திகூறலாகாமையானும், இவை தமிழோடினப்பட்ட எல்லாமொ ழிகளினுக்காணக்கிடப்ப வடமொழியோ டினப்பட்டவற்றுட்காணப்படாமையானும் இவை தமிழுக்கே உரியனவாமென்க.

இனிக்கடு என்பது கள் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தது. தென்னை, பனை, ஈந்து முதலான மரங்களினின்றே இறக்கப்படும் இரசம் கள் எனப்படும். இது காரமுடைய பொருளாதலால் இம்முதனிலையினின்று பிறக்குஞ்சொற்களெ ல்லாம் அப்பொருண்மேலவாகவே வருவனவாம். இதிற்பிறப்பன களர்க்கா களிமுதலி யன; முறையே இவற்றின்பொருள் காரமான உவர்கிலம், உவர்ப்பான ஒருகளி, காரத் தினுலுண்டான மதர்ப்பு என்பன. இனி இக்கள் என்னும் முதனிலை வினையாய்ப் புடைபெயர்ச்சி உணர்த்துங்கால் பறித்தல் என்னும் பொருளுந்தரும்; இப்பொருட்பே றுள்ள சொற்கள் கள்வன, களைமுதலியன; கள்வன் பிறப்பொருளைப் பறிப்பவன்; களை பறிக்கப்படுவது. காரமுடைமை புணர்த்துக் கள் என்னும் பெயரை வினைப்படுத்தும் பொருட்டு இவ்வுருதி புணர்ந்து இரண்டுக் களியென வேறேர முதனிலையாய் சின்று களிப்பு, களித்தல் முதலான சொற்களைப் பிறப்பிக்கும். பறித்தற்பொருளையுணர்த்துக் கள் எனும் வினைப்பகுதியோடு ஐயென்னும் பகுதிப்பொருள் விருதிபுணர இரண்டுக் களை என்னும் வேறேர முதனிலையாய் சின்று களைதல் களைவு முதலிய சொற்களைப்பிற ப்பிக்கும். இனிக்கள் என்னும் பெயா முதனிலையை வினைப்படுத்திக் காரமுடைமை என்னும் அதன்பொருளை மிகுதிப்படுத்துந் தகரவிருதுபுணர இரண்டுக் கட் என்னும் முதனிலையாய்க் கடம், கடி, கடு, கடுகு, கடுப்பு, கடுமை முதலிய சொற்களைத் தோற்று விக்கும்; இவற்றுள், கடம் என்பது செல்லுதற்கு அரியநெறியினை யுணர்த்தும், கடி யென்பது கரிப்பு களிப்பு முதலிய பொருளை உணர்த்தும்; கடு என்பது காரமுடைய கடுக்காய், கைப்பாண்பொருள், கடுகுரோகணி முதலியவற்றை உணர்த்தும்; கடுகு என்பது காரமுள்ள ஐயவியினை யுணர்த்தும்; கடுப்பு காரமுடைமையால் உடம்பின்கட் டோன்றும் ஒரு தொழிலினை யுணர்த்தும்; கடுமை யென்பது காரமுடைமையோடொ ப்புமையுடைய உண்குணத்தை உணர்த்தும். இம்முதனிலையினின்றே கழநம், கழரம் முதலான வடசொற்களுந் தோன்றுதல்காண்க. இவ்வாற்றாற் 'கடு' வென்னுஞ் சொல் தமிழிற்கே யுரித்தாதல் தெற்றெனப் புலப்படும்.

இனிக்கலா என்பது கல் என்னும் முதனிலையிற் பிறந்ததொன்றும். இம்முத னிலை அறிவுகொள் என்னும் பொருளைத்தெரிக்கும். கல்வி, கல்லூரி, கற்பு, கழகம் முத லிய சொற்கள் அதிற்றேன்றியனவாம். இவற்றுள், கல்வி என்பது கற்கப்படுவது எனவும், கல்லூரி என்பது அறிவுதரப்படுமிடம் எனவும், கற்பு என்பது ஒருவன் வீதி த்த விதிவழியொழுமும் ஒழுக்கமனாவும், கழகம் என்பது கலைப்பிறப்பும் இடமென வும் பொருள்சூறிக்ரும். இவற்றிற் கழகம் எனுஞ்சொல் களகம் என்றாய்ப் பின் களம் எனத்திரித்த இடத்தினை யுணர்த்தும். இவ்வாறு கலா வென்னுஞ் சொல்லுக்கு வட

மொழியிலுந் பதி கூறலாகாமையானும், அது தமிழ்ப்பகுபத வுறுப்புப்பெற்றுப்பொருத்த முடிதலானும் அது தமிழுக்கே யுரியதாம். கலையென்னுந் தமிழ்ச்சொல்லையே கலா வெணத்திரிந்து வழக்கினார் வடதூல் வல்லாரென்றுணர்க.

இனிக்குடி, குண்டம், குளம், கூனி, கோட்டை முதலியன கு என்னும் முதலியியற் பிறந்தன. இது குனிவு, கு என்னும் ஒலி இவற்றைக் காட்டும். மக்கள், இதழ்களைக் குவிக்குமிடத்துத் தோன்றுங் கூம்பலுருவத்தினையும், அக்கணம் குவித்துக்கூறும்வழிப் பிறக்கும் ஒலியினையும் இயற்கையாற் பலமுறை கண்டுவைத்து, அவ்வியற்கைகாரணம்பற்றிப் பொருள்கட்குப் பெயர் கூறிவருகின்றார். குவிந்தவடிவத்தை உணர்த்தும் இக்கு என்னுமுதலினிலையினின்ற குகை, குட்டம், குடம், குடந்தம், குடம்பை, குடா, குடி, குடில், குடுவை, குடை, குண்டம், குணில், குப்பை, கும்பம், குமிழி, குவர், குலை குவடி, குவவு, குவளை, குவால், குவிவு, குழல், குழாய், குழாய், குழி, குழிர், குடிவு, குழை, குள்ளம், குளம், குற்றம், குற்றி, குறங்கு, குறள், குறி, குறும்பு, குறை, குன்றம், குனிவு என்பன பிறக்கும். இங்ஙனம் இப்பகுதியினின்ற பிறங்குக சொற்களின் வேறுபாடு தேற்றுவதித்தற்பொருட்டுக், ட், ட், ண், ம், ல், ழ், ள், ற், ன் முதலான ஒற்றெழுத்துக்கள் அம்முதலிலேயேபுடிக்கடித் தொகுதி தொகுதியாக மேற்சொந்த சொற்களைப் பி, பிக்குமியல்லினவாய், க் என்னும் ஒற்றெடுகடிய குக என்னும் முகணிலையிற் குகை என்பதுதோன்றி உள்ளே குவிந்து சொவது என்னும் பொருளை உணர்த்தும். இனி ட் என்னும் ஒற்றேடு கடியகுட் என்னும் முதலியியற் பிறந்த சொற்பெருந் கூறவாம். நிலத்தின் உள்ளே குவிந்திருப்பதற்குக் குட்டம் என்பது சிலவாழ்த்து உணர்த்தும்; குவிந்த வடிவுடைமையால் குடம் என்பது பானையினை உணர்த்தும்; குடம்பை குவித்து வளைதலாற் குடந்தம் என்பது வணக்கத்தை உணர்த்தும்; உள்ளே குவியக் கட்டப்படுதலாற் குடம்பை என்பது கூட்டினை உணர்த்தும்; சிலத்திலொரு பக்கத்தை யறுத்துக் குவித்துசெவ்வதலாற் குடா என்பது வளைத கடற்பாகத்தை உணர்த்தும்; உள்ளே குவிந்திருத்தலாற் குடி குடில் என்பன உறையினை உணர்த்தும்; உட்குறிந்திருத்தலாற் குடுவை சிறு மட்கலத்தை உணர்த்தும்; குவிக்கப்பட்டதலாற் குடை கலிகையினை யுணர்த்தும். இவ்வாற்றற் குடி, குடம் என்பன தமிழ்ச் சொற்களே யாதல் காண்க. இப்பெற்றி யினிதுணர்த்தன்கே ஆசிரியர் சீவஞானயோகிகள் தீரவாவிடமபாடிய வுரையிற் குடம் என்பதனைத் தமிழ்ச்சொல்லெனக்கொண்டு 'குடாகாயம்' குளம்பல் போன்றருவின தமிழ்தூன் முடிபாமென்ற கட்டுரைத்தலுமென்க. இந்துப்பற் தேறமாட்டாதார் குடம் என்பதனை வடசொல்லெனக்கொண்டு உற்பத்திகுறமாட்டா வையிற் பெரிது மருள்வர்; அப்பொருளை யுணர்த்துங்கடம் என்னுஞ்சொல் வடமொழியிற் பெரிது வழக்கக்காண்டலானும், குடம் என்பதவவாறன்றித் தமிழிற் பெருகியும்வட மொழியிலருகியும் நடைபெறலானும் அது தமிழியற்சொல்லேயாம் என்பதுதனிபு. இது கீழ்க். இனி, ணகாவொற்றேடுகடிய குண் என்னும் முதலியியற் பிறந்த குண்டம் குணில் என்பன குவிந்த வடிவுடைமையாற் பானை, குறுத்தடி என்பவற்றை உணர்த்தும் பகரவொற்றேடு கடிய குப் என்பதிற்பிறந்த குப்பி, குப்பை என்பன குவிந்தவாயுடைய போத்தலையும், குவிந்துகிடக்கும் அழுக்கின் குவியலையும் உணர்த்தும். மகரவொற்றேடு கடிய கும் என்பதிற்பிறந்த கும்பம், குமிழ், குழிழி என்

பன குவிந்த பாண்டத்தினையும், குவிந்த மலர் முகிழினையும், நீரிற் குவியும் மொக்குளினையும் உணர்த்தும். வகரவொற்றோடு கூடிய குல் என்பதிற் பிறந்த ஞும், குலை என்பன ஒரினமாய்க் குவிந்த உறவினரையும், ஒருங்குசேர்ந்த காய், கனித்தொகுதியினையும் உணர்த்தும். வகரவொற்றோடு கூடிய குல் என்பதிற் பிறக்குங் குவடு என்பது குவிந்தமலை முகட்டினையும், குவடி குவிவு குவிதந்நன்மையினையும், குவளை குவிந்த நீலாற்பலத்தையும், குவால் குவியலையும் உணர்த்தும் இனி முகரவொற்றோடு கூடிய குழ் என்பதிற் பிறப்பவற்றின் பொருள் வருமாறு—குழல், குழாய் உட்டொளையுடையால் வேய்க்குமுலை உணர்த்தும் குழாம், குழவு—பொருட்டொகுதியை உணர்த்தும். குழி உட்குழிந்திருந்தால் அப்பெயர்த்தாயிற்று. குழிசெ றேற்புடைப்புடைமையால் வயிறு பெரிய மட்டானை உணர்த்தும். குழை—குழிண்டிருந்தவாற்குணலத்தை உணர்த்தும்; இதனாற் குண்டலம் என்பதும் திம்முசுனிஸைப்பொருளே தாக்காண்டலின் அதுவுந் தமிழ்ச் சொல்லாமென்றே துணியப்படும் இனி வகரவொற்றோடு கூடிய குள் என்பதிற்றோன்றிய குள்ளம் என்பது வடிவின் குறாமையினையும், குளம் என்பது உள்ளாடிமுடைய விடத்தினையும் உணர்த்தும் இனி, வகரவொற்றோடு கூடிய குற் என்னும் முதனிஸையிற்றோன்றிய சொப்பொருள் வருமாறு.—ஒருவர்க்குச் சிறுமையினைச் சுகசுவால் வழுவேனை குற்றம் என்றும், ஆயிரிஞ்சு தறி குறிதாயிருந்தவாற் குற்றி என்றும், முறை முறையே குறுகிப்போதவாற் தொடை குறங்கு என்றும், சிறுகியவடிவுடையது குறள் என்றும், சிறுகிய வோசையுடையது குறில் என்றும், குவிந்த மலைமேற்கட்டப்படுதலால் அரணிருக்கை குறம்பு என்றும் குறுகிக் குவிந்தது குறை என்றும் பெயர்முடையாயின. இனி வகரவொற்றோடு கூடிய குள் என்னும் பகுதியிலிருந்து பிறக்குங் குன்றம் என்பது குறுகிக்குறாது சிறுமலையினையும், குனிவு என்பதுவளைந்து வெளிற் குவிந்த வடிவத்தினையும் உணர்த்தும் இக்குள் என்னும் முதனிஸை கூன் என்கீண்டு வளைவினையுணர்த்தும்; அவ்வளைவினையடையோன் கூனன் எனவும் வளைவினையுடையோன் கூனி எனவும் சொல்லப்பட்டாரென்க. மேலேகாட்டிய குட் என்னும் முதனிஸை கூட் எனத் திரிந்து பல சொற்களையும், கொட் எனத் திரிந்து பல சொற்களையும், கோட் எனத் திரிந்து பல சொற்களையும் பிறப்பிக்கும். அவையெல்லாம் எண்டொருங்கே எடுத்துக்காட்டப் பகின் இவவுரை வரம்பின்றிப் பெருகுமாதலால், எண்டைக்கு வேண்டிவன மாத்திரமே எடுத்துக்காட்டுவாம் கோட் என்னும் முதனிஸையிற் பிறந்து கோட்டை என்பது வளையக் கட்டப்பட்ட அரணினையுணர்த்துதலால் அச்சொல்லுந் தமிழ்ச்சொல்லாமென்பது தெளியற்பாற்றென்க. கோணம் என்னுஞ்சொல் குண் கோண் எனத் திரிந்த முதனிஸையிற் பிறந்து வளைவினையுணர்த்தலால் அதுவுந் தமிழ்ச்சொல்லென்பது தேற்றமாம். இங்ஙனம் கோடுங் கொம்பும் வளாரும் இலையும் பூவுக் காயும் பழமும்போல் விரிந்த சொற்கட்கெல்லாந் தான் கலைக்களனாய் அடிப்படையிற் கிடக்கும் அடிவேர்போல் சிற்பதான கு என்னும் முதனிஸை முதலிற் குவிதலென்னும் இயற்கைப்பொருளையும், பின்னர் அதனோடொப்புமையுடைய உட்குதிதற்பொருளையும், பின்னர் உட்குதிதலோடொப்புமையுடைய வளைதற்பொருள் உட்டொண்ப்பொருள் குறுகுதற்பொருள் முதலிய பிறவற்றையுந் தந்து அவ்வச்சொற்பொருள்களோடு பெரிதாயினக்க்கி சிற்பலெல்லாம் நுணுகிய வுணர்வாற் கண்டிகொள்க. இவ்வாறே அக்கு என்னும் முதனிஸைக்குரிய இயற்கை ஒலிப்பொருட் காரணம் பொருத்தக்கொண்டி அதன்கட்

தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததரமா. உசு

பிற்குஞ் சொற்கள் அடிவிறத்தனவாம். அவையெல்லாம் சமயம் வாய்க்கும்போது தனித்தனிச் சொல்லாசாய்ச்சொகக் கொண்டு எடுத்து விளக்கிப் போதருக்கடப்பா டெடையோம். இது நிற்க.

இனிச்சாயா, சவம் என்பன ௪௩ என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தனவாம். இம்முதனிலைப்பொருள் ஒன்றிற் சார்தலென்னும் புடைபெயர்ச்சியாம். சிலத்திற் சா ர்தலாற் சாயர் என்பது சிழலினை உணர்த்தும். சாயை என்னும் தமிழ்ச் சொல் லினை வடநூலார் சாயாவெனத் திரித்தார். இம்முதனிலையிற் பிறக்குந் தமிழ்ச் சொற்கள் சாடுதல், சாத்து, சாதல், சாப்பல், சாயவு, சாயல், சாயங்காலம், சார்பு, சாரணர், சாரர், சாரியை, சாழல், மு லிய ௪. சாடுதல், சாயப்பண்ணுதல்; சாத்து, ஒன் ன்மேற் சார்த்தப்படுங்கோடீன; சாதல், சிலத்திற் சார்த்துவிடத்தல், இறந்தார் எழுதலினிற் சிலத்தே கிடத்தலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று; சாய்பல், தன்நன்மைகிரிந்து ஒடுங்குதல், சீயால் சீறப்பட்ட பொருள் தன்நன்மைகிரிந்து ஒடுங்குதலின் சாய்ப லென்பது சீறு எனவும் பொருளுணர்த்தும். சாயவு, சாய்தல்; சாயல், சிலத்திற்படும் சிழல் அல்லது சிறம்; சாயங்காலம், ஞாயிறுமேற்றிகையிற் சாயங்காலம்; சார்பு, ஒன் னன்கட்சாய்தல், ஒன்றற்கு நிலைக்கைய, சாரணர் சார்பிறிப் புதரசங்களை ஒன்றியிரு ந்து கேட்டு அறிந்துவந்துரைக்கும் வேவுகாரர்; சாரியை, ஒழுங்குநிற்குச் சார்பாய் வரும் பிறிதொருமுத்து; சாழல், சாழ்த்தாயிற் ஒருவகை மகனார் விளையாட்டு இனிச் ௪௩ என்னும் முதனிலை குறுகிச் ௪ என வன்ற சவம் என்பதனைப் பிறக்கும். இம்முத னிலை ௫௪ எனத் திரிந்து செத்தான் என்பதனைப் பிரப்பிக்கும் இவையெல்லாம் நுண் ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமாகவிற் சாயா, சவம் என்பன தமிழ்ச்சொற்க ளென்றே கொள்கவேன்பது

இனிப்பட்டினம் என்பது பண் என்றும் முதனிலையிற் பிறந்தது. பண் என்பது அறிவொருங்கிற் திருந்தச்செய்தல் வினையை உணர்த்தும் பண்டம், பண் ணியம், பண்டம், பணி, பனை முதலிய பல அதனைக்கடோன்றும். அவற்றிற் பண் டம் என்பது அரிது செய்து முடிக்கப்பட்ட பொருளை உணர்த்தும் பண்ணியம் என்பது திருந்தச்செய்யப்பட்ட இனியதோ அப்பத்தைக் குறிக்கும். பணம் முத் திரையிடப்பட்ட பொற்காசை உணர்த்தும் பணிமுற்றச்செய்யப்பட்ட அணிகலத்தை உணர்த்தும். பனை எருவிட்டு உழுது வளம்படுத்தப்படும் வயல் சிலத்தைக்காட்டும். இனி இப்பண் என்னும் முதனிலை தகரவொற்றோடு புணர்ந்து பட் என வன்று பட் டினம் என்பதற்கு முதனிலையாம். பட்டினம் என்பது காசுரிசு மிகுதியாற் திருந்தச் செய்யப்பட்ட கசரத்தினை உணர்த்தும் “காடுகெடுத்து நாடாக்க” என்பதனானும் இவ்வியல்புணர்ந்துகொள்க இப்பகுதியிற் பிறந்து ளெரினைக் குறிப்பதான பட்டி என்னுஞ் சொல் ஆதனப்பட்டு, செங்கற்பட்டு, விருதுப்பட்டு, கொட்டாமப்பட்டு எனப் பல தொடர்மொழிகளிலியைந்து வின்ற அப்பொருளே தருமாய் கண்டுகொள்க. இத் தூற் பட்டினம் என்பது வடசொலன்மையும், அது தமிழ்ச்சொல்லாதலைத் தெரிக்கும் ‘பட்டினப்பாலை’ முதலான ஆண்டுச் சிரயோகமுண்மையுக்கான்க.

இனிப் பாகம் என்பது பக் என்னும் முதலியைப் பிறத்தொன்றும். இதற்
 இரண்டும் பிளவுபடுதலால் ஆண்டு இயற்கையிற் பிறக்கும் ஒலி யகரமாதலின் ப்
 னும் முதலியை பிரிதலென்னும் புடை பெயர்ச்சியை யுணர்த்தும் * இம்முதலியை
 யோடு ககரவொற்றுக் கூடி சின்று பக்கம், பக்கு பக்கு, பகம், பகர்வு, பகல், பகிர்தல், பகு
 ப்பு, பகை, பரிதல், பலகை முதலிய சொற்களைத் தோற்றுவிக்கும் இவற்றுள் பக்கம்
 இரண்டு கூறக்கப்பட்டதனுள் ஒன்று; பக்கு, பிளவு, பக்கு, கூட; பகம், இரண்டு பிள
 வாயுள்ள குறி; பகர்வு, வாசையின்பது சொற்சொல்லவேண்டியிருத்தலால் சொல்லல்
 என்பதனை உணர்த்தும்; பகல், ஞாயிற்றினுற் பகுக்கப்பட்டதினம், பகிர்தல், கூறியதல்;
 பகுப்பு, பிளப்பு; பகை, உறவோர் இருவர் தமக்குள் கேடும் பிரிவினைபற்றி சித்திவ
 தாதலால் விரோதம் என்னும் பொருளைத்தரும்; பரிதல், சிறிவு; பலகை வாளி ஏற்பகுக்கப்
 பட்ட மரத்துண்டு என்பது. இப் பி என்னும் முதலியை பா என நீண்டு பாசம், பாகு
 பாடி, பாங்கு, பாதி, பாத்தி, பாத்து, பால், பான்மை முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கும்.
 இவற்றுள், பாகம் என்பது கூறிடப்பட்ட பொருளையும், பாகுபாடி கூறுபாட்டினையும்,
 பாகு கூறிடப்பட்ட நிலத்தினையும் பாதி பங்கிடுதலையும், பாத்தி சிறிது சிறிதாக
 வகுக்கப்பட்ட பயிர் சிலத்தையும், பாத்து விருத்தினர்க்குப் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட
 உணவினையும், பால் பகல்போல வெண்மையாயிருக்கும் பொருளையும் பகுத்திடப்
 பட்ட சிலத்தினையும், பான்மை பகுக்கப்படுந் தன்மையினையுக் குறிக்கும் இனி இப்ப
 என்னும் முதலியை ஊ எனத் திரித்து வகிர், வகை, வகுப்பு முதலிய சொற்களைத்
 தோற்றுவிக்கும். அவையெல்லாம் ஈ னுடெடுத்துரைப்பிற் பெருகும் இவ்வாறாற்
 பாசம் என்பது தழீச்சொல்லாகலானக.

இனி மீனம் எனுஞ் சொல் மீன் என்னும் பகுதியிற் றோன்றியதாம். காய
 கடலின்கண்ணே மீன் நிறமங்கால் அதன் அகட்டிலுள்ள வெண்மை பன்மொன்கட்
 புலனாதல்பற்றி அத்தப்பெயர்த்தாயிற்று ஆகாயத்தினும் உச்சத்திரைகள் அநானமே
 பிரகாசிக்கக் காண்டலால் அவையும் வான்மீன் என வழக்கப்படுகின்றன இம்முதலி
 யினின்றும் மின்னல், மின்மினி, மினுக்கு, மீனம்பூச்சி முதலிய சொற்கள் மளிர்ந்
 தென்னும் பொருள் கொண்டே வருதல்காண்க. மீனைச்சுட்டுவதற்கு மீன் என்னும்
 அவ்வொரு சொல்லையன்றி வேறுசொல் தமிழிற் காணப்படாமையானும், வடமொழி
 யில் மற்சம் என்பது பெருவழக்காய் அப்பொருளைச் சுட்டிவருதலானும் அம் மீனம்
 என்னுஞ் சொல் தம்மேயாமென்க.

இனி, வளையம் எனுஞ் சொல் வள என்னும் முதலியைப் பிறத்தொன்றும்.
 இம்முதலியை வளைதலென்னும் புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தும். இதிற்பேற்றுவன்,
 வள்ளம், வளவு, வளாகம், வளார், வளையம், வளையல் முதலியனவாம். இவற்றுள்,
 வள்ளம் என்பது ஓட்டமாகவுள்ள இண்ணத்தை உணர்த்தும்; வளவு வளைத்துக்கட்டப்
 படுகொல்லையினை உணர்த்தும்; வளாகம் குழவுள்ள திண்புணத்தை உணர்த்தும்;
 வளார் வளைந்துள்ள சிறிய கொம்பின் உணர்த்தும்; வளையம் குழவளைத்திடப்பட்ட
 யொற்றம் சிறினை உணர்த்தும்; வளையல் மகளிர் கைக்கணியும்போத்தலோட்டை உணர்
 த்தும். இவ்வள என்னும் முதலியை வழி எனத்திரித்து செம்மையாதபடுதலை உணர்
 த்தும் இதிற்பேற்றுகுஞ்சொற்கள்வரூ வழுக்கு முதலியன; இவைகுற்றம், தவற்தல்

என்னும் பெருநூல்காட்டும். இன்னும், இவ்வன் என்னும் முதலிலையீட்டு எனத்திரிந்து வட்டகை, வட்டகை, வட்டம், வட்டகை, வட்டில், வடு, டை முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கும்; முறையே இவற்றின் பொருள் வட்டமான சிறு இண்ணம், வட்டமாயுள்ளதானம், வட்டவடிவும், வட்டமாயுள்ள உடை, வட்டமான ஓர் உண்கலம், செம்மைதிரிந்தகுற்றம், வட்டமாகச் செய்யப்படும் உழுந்து எனப்பனவாம். இவ்வாற்றால் வுருத்தம் வட்டம் எனத்திரிந்ததென்பார் கூற்றுப்போலியாதல்காண்க. இன்னும், இவ்வன் என்னும் முதலிலே வண் எனத்திரிந்து வண் லிறை, வண்டல், வண்டில், வண்டு, வண்ணம், வணக்கம், வணர் முதலியவற்றைத் தோற்றுவிக்கும். முறையே இவற்றின் பொருள் வளைத்துக் கட்டப்படும் மதில், சுழிந்துசெல்லும் நீர்ச்சுழல், உருள்களுடைய சகடம், வளையல், சுழிந்து சுழிந்து செல்லும் ஓசை, உடம்பின் வளைவு, வளைவு என்பனவாம். இவ்வாற்றால்வணியம் தமிழ்ச்சொல்லாதல் தெளியக்காண்க.

இனி, நாரக்கம் என்பது நல் என்னும் முதலிலையிற்றேன்றி நல்ல மணமுடைய நாரத்தையினை யுணர்த்தும். நன்மையினை உணர்த்தும் நல் என்னும் முதலிலையிற் பிறந்த சொற்கள் அளவிறந்தன. அவைகிடக்க. இந்நல் என்பது நானிக்கினியிணையினை உணர்த்துங்கால் நல் எனவும் நல் எனவுந் திரிந்து நல்ல மணத்தைக் குறிக்கும் நர் என்னும் பகுதியில் நாரக்கம் என்பது தோன்றி நரிய மணத்தைச் சட்டிதல் காண்க. இனி நற் என்னும் பகுதியில் நறவு, நறுமை, நறை என்பன பிறந்து நன்மணமுடைய தேனினையும், நன்மணத்தையுடைய காட்டும் இனி நல் எனும் பகுதி ஒரோடொருகால் நார் எனத் திரிந்து நாரக்கம், நாரத்தை, நாரி முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கும். இவற்றின் பொருள் நன்மணமுடைய ஒரு புதல், நன்மணமுடையவேர்; கள் முதலியவாமை. இனி நற் எனும் பகுதி நூநீ என சீண்டி நாரல், நாரி முதலியவற்றைத் தோற்றுவிக்கும்; நாரல், மணத்தல்; நாரி நன்மணமுள்ள கற்றாளை. இவ்வாற்றால், நாரகம் தமிழ்ச்சொல்லாமென்றே கடைப்படிக்க.

இனி முகம என்பது மு என்னும் முதலிலையிற்றேன்றியதாம். மு என்னும் ஒலி தோன்றுங்கால் இதழ் குவிந்து முன் சீளுதலால் அவ்வியற்கைக் காரணம்பற்றி அம்முதலிலே முன் தோன்றுதலென்னும் புடைபெயர்ச்சி உணர்த்தும். இதன்கட்டோன்றுஞ் சொற்கள் வருமாறு:—முகதலை, முகப் ப, முகம், முகவை, முகனை, முகிழ் முகுளம், முகை, முகப்பு, முதன்மை, முதியர், முதிர்ச்சி, முத்தம், முகி, முயற்சி, முன், முனிவு, முனை முதலியன. இவற்றுள் முகதலை என்பது முன் நெய்யு, சீரைத்தலை; முகப்பு, கலத்தை முன்னே செலுத்திமொள்ளல்; முகம், முன்றோன்றுவது; முகவை, முற்சென்று அள்ளும் அகப்பை; முகனை, யார்க்கும் முன்சிற்கும் முதன்மை; முகிழ்: முகுளம்: முகை, முன்றோன்றுகின்ற மலர்முகம்; முகப்பு, எருத்தின் முதுகின்முன் புடைப்பாய்த் தோன்றுந் திமில்; முதன்மை, முதலாந்தன்மை; முதியர், அறிவால் வயதால் முன் சிற்போர்; முதிர்ச்சி, முற்றிமுதலாய் சிற்பல்; முத்தம், முதன்மைச் சிறப்புடைய சித்திலம், இங்கனம் இதற்குப் பொருள் காணமாட்டாதார் இது முச் என்னும் வடமொழித்தாவிற்பிறந்து சிப்பியினின்றே விடுபடுவது என்னும் பொருடரும் முத்தம் என்பதன்றிரிபு என்பர், அத்தாதுப்பொருள் மனோபாவனையாயிருத்தலல்லது இயற்கைப்பொருளாகாமையானும், வடமொழியில் அப்பொருளைக் குறிக்குந்தரளம் எனஞ்சொற் காணப்படுதலானும் முத்தம் எனும் தமிழ்ச்சொல்லையே

வடதூலார் முத்தம் எனத் திரித்துக்கொண்டாரென்க; முத்தி, முன்றூளை; முயற்சி, மடிந்திடவாமல் முன்னேறிச் சென்று வினைநிகழ்த்தல்; முன், முன் இடம், காலம்; முனிவு. முன்றோன்றவதான வெருளி; முனை, முன்இடம். இனி இம் மு எனும் முதனிலை கீண்டு மூ என நின்றவழி அதினின்றமுக்கு, மூச்சு மூடு, முதாதை, மூப்பு, மூரி, மூலம், மூலை, மூழி, மூழை, மூளை முதலியன பிறக்கும் இவற்றுள், மூக்கு என்பது முன் நீண்டிருக்கும் உறுப்பு; மூச்சு, முன்தோன்றும் உயிர்ப்பு; மூடு, ஒன்றை முன்னே மறைத்து சிற்பது; முதாதை, முன்றோன்றிய அப்பன்; மூப்பு, வயதினுள்முன்னான தன்மை; மூரி, எருத்தின் முதுகிற் புடைத்து முன்றோன்றும்நிமில்; மூலம் பூண்டிற்கு நிலக்களையு முன்றோன்றும் வேர் அல்லது கிழங்கு, இதனாக் மூலம் என்பது வடசொல்லுண்மையுமுணர்ச்சு; மூலை, இரண்டு சுவர் ஓடிக்கூடியுக்கோணம்; மூழி, மூழை முற்சென்றுமுகக்கும் அகப்பை; மூளை, உயிர்நிலைக்கு இன்றியமையாதாய் முன் உள்ள முதற்பொருள். இங்ஙனம், இம் மு ழு என்னும் முதனிலைகளை அசைத்து விடுகி முதலியவற்றோடு பொருத்துதற் குபகாரமாய் இடையிலே வரும் ஒற்றுக்கள் அப்பகுதிப்பொருளே தம்பொருளாகப் பெற்றவருதல்காண்க. இவ்வாற்றால் முகம் என்பது தமிழ்ச்சொல்லேயாதலும், அதனைக் குறிப்பதற்கு வடமொழியில் ஆநரம், வதனம் முதலான பல சொற்கள் உண்மையுள் தெளிந்துகொள்க.

இன்னு மிவ்வாறே வடமொழியில் வழங்குந் தமிழ்ச் சொற்கட்கெல்லாம் உற்பத்திகண்டு கூறப்படுகந்தால் இவ்வுரை மிக விரிந்தியுமென அஞ்சி நிறுத்தினும் வித்துவசிகாமணியான நம் ஆப்தர் ஸ்ரீமத், கார்த்திகேய முதலியாரவர்கள் இவ்விஷயத்தைவிரிவாயெழுதுதலால் அவர்களேமுதுபவற்றுட் பொருந்துவனவெல்லாங்கொள்க.

ஈண்டிதுகாறும் கூறியவாற்றூற் சொற்கள் முதன்முதலுற்பத்தியாம் முறையும், அம்முறைதானும் உலகவியற்புகைய நடைபெறுதலும், இவ்வியற்கையினை யறிவொருங்கு யாராயுமிடத்து ஒருமொழி பிறிதொன்றற்குப்பிறப்பிடமாகாமையும், ஒருமொழி பிறிதொன்றற்குத் தாயென்பார் கருத்து அவ்வொன்றுதானே பிற்காலத்துப் பலவாய விரிந்தமரபுநோக்கி எழுந்தவாறும், அங்ஙனம் விரிந்த அப்பவலவு. தம்முளினமுடையவாதலறியுமாறும், அங்ஙனம் துணுகியறியும்வழித் தமிழும் வடமொழியுள் தம்முள் ஒரு சிறிது மியையாமையும், தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளுவு, எரக்கலா முதலியன தம்முள் இயையு பெரிதுடையவாதலும், தம்முள் மறுதலைப்பட்ட இருமொழிகள் ஒன்றோடொன்று பிற்காலத்து விராவுமாறும், அங்ஙனம் விரவுதன்முறையுணரும் வழி வடமொழியிற் புருந்த தமிழ்ச்சொற்களும், அவற்றின் உற்பத்தியும் இனிது விளக்கல் காண்க

திருக்குறட்கத்தியநுபம.

இனியம்முதற்கடவுளது ஆணையினால், உலகமும் அதற்கு நன்மையாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மறைமுள்ளது சிறப்புக்கூறுகின்றார்.

உ - வது வான்சிறப்பு.

உலகம் நடத்தற்கு மறை ஏதுவாதல்.

மறையானது இடைவிடாது தீர்க்க உயிர்கள் சீங்காபற் பிறப்பினை யுததல் பற்றி ஏன்களும் உடம்பொடு காணப்பட்டி உத்தமால், அம்மறை உலகத்திற்குச் சாவாது சிலைபெறச்செய்கின்ற அபித்தமென்று அறிமயின்மையைய உடையது.

உணவுகளை அகர்கின்ற உயர்ந்த பாதுகாக்கும் துடித்த மந்தைய யுயிரகட்கும் பசியைப்போக்கும் நன்மையாகிய அங்வுணவுகளை உண்டாக்கி, தானும் உண்ணப்படுவதாகிய தண்ணீராய்கீர்வேட்கைடைதீடு உலகத்தையுத்தேரரச்ச் செய்வது மறை.

மறையானது பெயயவேண்டுகூலத்துப்பெய்யாது உயர்க்குமாய்க்கடலாற் குழப்பெற்றிருந்தும் அகன்ற வலகத்தின்மண்ணை உணவன்மைநுலே பசிடிலை பெற்று நின்று வருத்த அதனாலே கொயற்ற சரிசுகா இறக்கும.

மறை முன்னும் வருவானது பயன்ரு உறயுமாயின் மழவர் உணவுக்குக் காணமாக ஈரினுவே உழுதலச் செய்பா; பூமியினகண் ஈழும் மாட்டனாமுயற்சி வேற பாசிகன்பற்றி, பெய்யாது க்ம்ம கெடப்பாது, அவாது கெட்டவாக்குற கம்னயாய்ப் பெய்து முன்கெடுத்தார்போல் எய்ப்பதும் இவ்வறிய லாமவல்லது மறை.

மேகத்தினின்றும் துளிகளில் நின் காண்பதல்லது, வீழாதாயின், அப்பொழுதே ஓரறிவுயிராகிய பசுமயல்வினது தலைபயுள் சாவுதவரியு.

மறைக்கு முதலாகிய அளவில்லாத கடமும், சீர்வாழமுயிர்கள் பிறவாமைய, மணிமுதலாயின உண்டாகாவயுமாகிய தன்னியல் குறையும், மேகமானது அக்கடலை முகந்து அதன்கட் பெய்யாது விடுமாயின

அறம்பொருள இன்பங்கள நடத்தற்கு மறை ஏதுவாதல்.

மறை பொழியாதாயின் தேவாகட்கும் இவவுலகத்தின்கண்ணே நித்தியத்தில் வரும் தாழ்வு தீரும்வண்ணம் மக்களாற் செய்யப்படுங் கரையித்திகமென்னும் திருவிழாவோடு பூஜையும் நடவாது சிமித்தந்தாலாவது கரையித்திகம் இதனால் வீக்கிரக ஆராதனை பொருந்தாதென்பார் மதம் போலியாயிற்று.

மறை வருவியாதாயின் விரிந்தவுலகத்தின்கண்ணே பெரும்பான்மையும் இல் லறத்தா அறவழியால்வந்த பொருள்களைப் பெரியராவினாக்கு அகமகிழ்ச்சியோடு கொடுப்பதாகிய தானமும், துறவறத்தார் மனம் ஐம்பொறிவழி ஒருகாது நிறற்ற்பொருட்டு விரதங்களால் உண்டி சுருக்குதன்முதலிய தவமுமாகிய இரண்டறமும் நிலை பெற மாட்டாவாம்.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளும் இவ்வருமைத் திருக்குறளை மேற்கோளாகக் கொண்டு முதுமொழி வெண்பாவில் 'தேயபுகழ்த்துணையார் சீராட்' (1) க்கைதளர்ந்துள்- றயமுடிமேல்வீழ்ந்தார் சோமேசா-வாயுங்கால்-தானந்தவமிரண்டுத் தக்காவியனுலகம்,

வானம்வழங்காதெனின்” இன்று கட்டையிட்டருளினார்கள். இதன்பெருள், அன்பினையுடைய புகழ்த்துணையான அயிலேகஞ்செய்யுங்கை தன்ச்செய்வுடத்து உனது பரிசுத்தமாகிய திருமுடியில் கீழ்த்தவிட்டார்; சோமேசா என்னும் திருநாமத்தினையுடைய சிவபெருமானே ஆராயுமிடத்து மழைபொழியாதாயின் விரிந்தவுலகத்தின்கண்ணே தானமுந்தவமுமாகிய இரண்டுகூறங்களும் உலகப்பெருமாட்டாவாம்.

புகழ்த்துணையான சரித்திர சங்கிரகம்

செருவிவிபுத்தனிலே வாழும் சிவப்பிராமணகுலத்தற்பவராய்ப் புகழ்த்துணையாரென்னும் திருப்பெயர்கொண்ட குந்த சிவநேசத்துடன் வலிக்கப்பெருமானை ஆகமவிதிப்படி பூசைசெய்து வருநாளில் மழைபெய்தலொழிந்து தேசமெங்கும் பஞ்சம்நேரிட்டு உணவுகிடைப்ப தருமையாய்ப் பாவருத்தவும் அன்பினுறுதிப்பாட்டிலுலே சிவபூசை சியதிதவறாம விரவும்பகலுஞ் செய்துவந்தனர். இப்படியிருக்க ஒருநாள் திருமணம்செய்து செய்யும்போது பசிவருத்துடன் சரித்திரதளர்ச்சியினால் கையிலிருந்த திருமண்கணக்குடந்தவயிச சுவாமி இருமுடியில் விழுதுவிடவே மிகுந்ததுபரங்கொண்டு சோர்வுற்றவருடன் சிவகிருபையினால் சித்திரைவர அபபோது பரமசிவன் அவருடைய சொப்பனத்தி லெழுந்தரு விடுகப்ப ரம சிங்குமனவும் உணக்கொரு காசு தருகிறேமென்று அருளிச்செய்ய டுடாழிந்தெழுந்த பரமசிவத்தின் திருவருளால் பீடத்தின்கீழொரு பொற்காசு இருக்கக்கண்டு எடுத்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சியடைந்து சிவார்ச்சனை தவறாமல் செய்துகொண்டிருந்து சிவலோகஞ் சேர்ந்தனர்

எவ்வகை மேம்பாட்டார்செய்ய ரீதியன்றி இம்மைகண்ண அதுபவிக்கப்படும பொருள் இன்பங்களாகிய உலகியல் அமையாதென்பது எல்லாரினும் எளிதாகத் தெரியப்படுதல்போல, அஃகே உலகமென எவ்விடத்தும் உளதாகல் மழைமையின்றி அமையாதென்பதுத் தெளியப்படும

2 - ம் அதிகாரம் சத்தியருபத் முயாதது

இனி அவ்வற முதலிய பெருள்சீமா உலகிற்கு உள்ளவாறு உணர்த்தும் பரம குரவராகிய முற்றத்தறந்தமுனிவரது பெருமை கூறுகின்றார்.

இங்கே துறந்தவரென்று தப+வி, விவித்தவரு, வித்துவான் என்னும் சக்தியாளிகள் மூவருள் நடுகின்ற விவித்தவரு என்பவரை தனிமையாக வமர்ந்து ஞான பூசையும் இரந்துண்டலுஞ்செய்து இடையறாது கிட்டைக்கூடுவோர் தபசவி யெனவும் அறம்பொருள் இன்பம் வீடுபேறு என்பவற்றை மாணுக்கர்கட்கு உணர்த்தலோடு மற்றைய சிறுத்திபங்களை யுமுடையவர் விவித்தவரு எனவும் அறநால் முதலியவற்றிற்கு வியாக்கியானம் பண்ணுதலோடு மற்றைய சிறுத்தியங்களை யும் உடையவர் வித்துவான் எனவுக்கொள்க. இங்ஙனம் எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் ஒத்ததுணிபாக வீசேட ருருத்துவம் உண்டென்று நாயனார் எவ்வன்றருளியவிதி சிவாகமங்களிற் றிணைமைபெற்ற காமிகாமத்தில் நான்காம்வருணத்து விரத்தருக்கே ருருத்துவம் சாதித்த விசேடவிதிக்கு ஒத்துச் சாதுவருணத்தின் மேலதாகவும் அதனைத் தமதுமதி அட்ப்பந்தால் ஆகாமத்தரிவரது நான்காம் வருணத்து விரத்தருக்குக் குருத்துவம் இல்லையென்றும் சிவசுந்தருக்

கே குருத்துவம் உண்டென்றும் சொல்வதுவா ராயினர். அவர் காமிகாகம கலோகமொழி பெயர்ப்பாகச் சைவசமயவெறி தூறுடையார்—“குத்திரணுந் தேசிகனுவான் மரணத்தத் தறவி, சாத்திரத்தின் மூன்றுமண்க்தால்” என்றுகூறிய திருக்குறடும் நான்காம்வருணத்திலே துறவறத்தினராய திருநாவுக்கரசுராயினர் சைவசமய பாமாசாரியராகவும் மெய்கண்டதேவர் திருக்கைலாய சந்தான பராகுரவராகவும் எழுந்தருளியிருந்தமை யும் நான்காம்வருணத்து விரத்தருக்கே விசேடகுருத்துவம் உண்டென்பதற்குச் சான்ருதலை சித்தசமாதானத்தோடு உணர்ந்து தெளிவாராக. நான்காம்வருணத்துக் கிரகஸ்தருக்கும் குருத்துவம் உண்டென்பது ஆசாரிய முதலியவற்றால் கொள்ளற்பாற்று. இன்னும் இதன்விரிவெல்லாம் ஆசிரியர் வகுனயோகிகள் செய்தருளிய சிவஞான போத திராவிட மகாபாடியத்திற்காண்க ஈண்டிசை ரப்பிற் பெருகும்.

இங்ஙனம் துறவறத்தார பெருமைகூறிய இவ்வறத்தார் இத்துணைச்சிறப்பில ராந்தன்மை கூறிய காட்டாயிற்று

வைராக்கிய தீபம்

நிறந்தநூற்செய்வப்புலமை வள்ளுவரது சிவசம்பெருமை நூன்முடிப்பாற்- சிறத்திடவமைத்தாங்குகொடிய வாழ்க்கைசுறுதல் காற்றினரதுதெரியார்க் - கறந்தவாகியற்றினவனிலிங் கொடியதிகமாமென மனசு - உலோனையும் பட்டினத் தெமதடிகள் தொகுத்த கட்டுரை சிகழ்த்திடுவே.

க - வந, நீதசார்பேரமை

எல்லார்பெருமையினுந் துறாதார்பெருமை பரிசுகதாதல்

தத்தம் வரணத்திற்கும் ஆசிரமத்திற்கும் சரிய ஓடிசுக்களிலே வழுவாதொழுச அடம்பவளருட், அறவவளரப் பாவத்தையும், பவம்தேய அறியாமை நீக்கும், அறியாமைநீக்கச் சித்தம் சுதநியாம், சித்தம் சுதநயாக ஓடு சித்தப்பர இது அநித்தியமென்றும் பகுத்துவளர்வும் அநித்தியமாகிய இச்சையரகர யின்புகளிலே வெறுப்பும் பிறவித்துன்பமகளுநதோன்றும், அது சேன்ற நிததியமாங்கிய முறியின்சுண் டாம், அஃதுண்டாகப் பிறவிகளுக்காரணமாகிய விண்டியங்கொல்லாநிங்கி முத்திக்குக்காரணமாகிய யோகநயாச்சுடிண்டாகும், அஃதுண்டாகமெய்யுணர்வுபிறந்து புறப்பற்றுகிய எனதென்பதுந் அகப்பற்றுகிய யானென்பதும்விடும் ஆதலால் மமகார அகக்காரங்களாகிய இவ்விரண்டுபற்றி, யாடும பாரதேய ஹந்தாராது பெருமையை மேம்பட்டபொருள்கள் பலவற்றுள்ளும் இதுமீவ ிட்டப்டிதன ஓன்றையொன்றொ ல்வாத சமயநூலா னைவரும் நிச்சயமாக விருப்புவா

மமகார அகக்காரங்களாகிய பெருமைப்பற்றினை விட்டாரது பெருமையை இவ்வளவென்று எண்ணிஹ் கூறி அறிதலுறின் அளவுபடாமையால் இவ்விலகத்துப் பிறந்திறந்தவரை எண்ணி இத்துணையினரென அறிய ஆற்றற்போலும்

ஆக்கினுசக்கிரத்தைச்செலுத்தி உலகுமுழுவதும் ஆண்ட அசர் முதலாயினர் பெருமையினும் பிறப்புக்கீடென்றும் இரண்டினுந் துன்பவின்னப்பகுதிகளை ஆராய்ந்தறிந்து அப்பிறப்பினை யறுத்தற்கு இப்பிறப்பின்கண்ணே துறவறத்தைப் பூண்டவரது பெருமையே உலகின்கண் உயர்ந்தது.

ஐம்பொறியடக்கல் துறந்தாரது பெருமைக்கு

ஏதுவாதல்.

அறிவேண்டும் அங்குசத்தினால் பொறிகளாகியயானை ஐந்தினையும் தந்தம்புலக் கண்மேற் செல்லாமற்காப்பவன் எல்லாநிலத்தினும் சிக்கதென்று சொல்லப்படும் வீட்டு நிலத்திற்கென்று முனைக்கும் வித்தாதலன்றி இவ்வுலகத்தின் கண்ணே பிறந்திறந்து வரும் மகன் அல்லல்.

வீடயங்களிற் செல்கின்ற ஆசையைத்தினையும் அடக்கினானது வலிமைக்கு அகன்றவிண்ணுலகத்துள்ள தேவர்கட்குத்தலைவனாய் ஐந்தவாவினையும் அவியாது வானப்பிரஸ்தமாகிய துறவுநத்தினின்ற கொள்கமமுனிவரது சாபமெய்விய இத்திரனே அமையுள் சான்றாகும்.

யோகமுயற்சி துறந்தார் பெருமைக்கு ஏதுவாதல்.

ஒத்தபிறப்பினராகிய மாநடநூள்ளே மனம் வேண்டியவாறே அம்மனத்தை ஐம்பொறிவழிகளால் ஐம்பலன்களிற் செலுத்தலும், விரும்புதலும், வெகுளுதலும் முதலியனவாகிய செய்தற்கு எளியவற்றைச்செய்யாது, இயடம், நியமம், ஆதனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணம், சியானம், சமாதி என்னும் செய்தற்கு அரியவற்றைச் செய்வார் பெரியர்; அவ்வெளியவற்றைச் செய்து அரியவற்றைச் செய்யமாட்டாதார் சிறியர்.

இயமம்

இயமமாவது, கொல்லாமை, சத்தியம், அத்தேயம், பிரமசரியம், தயை, ஆர்ச்சவம், கூடமை, திருநி, மிதாசாரம், சங்கம் எனப்படுத்துவகைப்படும்.

அவற்றுள் (க) கொல்லாமைமாவது வேள்வியாதிகளிற் செய்யுள் கொலை தவிர மற்றையுயிர்களைக் கொல்லாது. மனத்தும் நினையாமையாம் உடல் பொறிகரண முதலியவற்றை நானென்று மதிச்சாராகிய கொலைசெய்யாது உயிரின் உண்மையறிவதும் கொல்லாமையாம்.

(உ) சத்தியமாவது-கல் ஊலும் எதாவதும் கண்டும் கேட்டும் உள்ளவைகளைக் கூறுதலாம்.

பிறந்திறக்கும் பொய்த்தேய்வங்களை மதியாது நித்தியமாகிய முதல்வீனயே மெய்த்தெய்வமென்று நம்புவதஞ் சத்தியமாம்.

(ஈ) அத்தேயமாவது.

அயலார் பொருளைச் சிறிதும் அபகரிக்க நினையாமையாம் - சேகாதிப்பிரபஞ் சத்தை நானென்று மதியாததெனிலும் அத்தேயமாம்.

(ஐ) பிரமசரியமாவது - பிறர்மனைவிழையாமை வணாவீன்களின்விழையாமை முதலிய ஆண்டுகைமையாம். முதல்வன் நிருவடிசளிற் சிந்தையைச்செலுத்தலும் பிரமசரியமாம்.

- (இ) தமையாவது - தன்னுயிர் போல மன்னுயிர்களை யும் ஒப்பக்காண்டலாம்
 (ஈ) ஆர்ச்சமாவது - மக்கள் மனைவி முதலிய உறவினரிடத்தும் பணவாரிடத் தும் தன்னிடத்தும் சம்பாவனை வைத்தலாம்.
 (எ) கஷமையாவது - பகைவர் முதலியோராரற் றன்பஞ் சம்பவித்தாலும் பொ றுத்தலாம்.

(அ) திருதியாவது முதல்வன் நிருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதசிவாகமங்களை மூத் திபெறுதற்கு ஏதுவாமென்று கம்புவதாம். முதல்வனது அஷ்டமூர்த்தங்களில் ஒன்ற ரு சிய யான் அம்முதல்வனின் வேறல்லெனென் றென்னுதலுந் திருதியாம்.

(க) மிதாகாரமாவது தேவாயிர்ச்சுத்துக்கு ஒப்பாகிய உணவையும் கூடையுஞ் சமமாகக்கொண்டு உண்பதாம். அதிகமாகவுங் குறைவாகவுங் கொள்ளாது அன்னம் அரைக்கடறும் நீர்காற்கடறும் உண்டு காற்கூறிடம் வாயுச்சரிக்க விடுவதும் மிதா காரமாம்.

(கௌ) சவுசமாவது உடம்பினை மண்ணுதிகள் கொட்டு விதிப்படி நீரினும் சுத்தி செய்வதாகிய பாகிய சவுசமும் அறிவினாலே வேதமுடபாகிய சித்தாந்தப்பொருளை மனத்திற்பொருந்தநீனைத்துப் பாசங்கழியும்வண்ணம் நிற்பதாகிய மானதசவுசமுமென இருவகையாம். இன்னும்வரும். இனிநியமம்.

மதுளை
 திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்
 மடம்.

இங்ஙனம்,
 சப் பிரமணியப்ளினை

உ
 சிவமயம்.

ஆ க ம ம்.

ஆகமம் என்பது, பரமாத்மனினின்றும் வந்தது எனப்பொருள்படும். இன்னும், ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பக எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள் படுதலால் ஆகமம் என்பதற்குத்திரிபதார்த்த லக்ஷணத்தை உணர்த்தும் நூல் என்பதே சிறந்த பொருளுணர்க. ஆ, என்பது சிவஞானமும் க, என்பது மோகமும் ம, என்பது மலகாசமுமாம். ஆதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணிச் சிவஞானத்தை உதிப்பித்து மோகத்தைக்கொய்த்தல்பற்றி, ஆகமம் எனப்பெயராயிற்றென்று கூறு தலுமொன்று. இவ்வாகமம் காமிகம். யோகஜம் ஓந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், ரூக்ருமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சூகப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், கிரம், ரெனரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞாநம், மூகலிம்பம், புரோற் தேதம், லனிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்திதம், பாரமேசுவரம், கிரணம், வாதுனம், என இருபத்தெட்டாம்; இவ்வாகமங்கள் மாந்திரம் எனவும், தந்திரம் எனவும், சித் தாந்தம் எனவும் பெயர்பெறும். இவ்விரபத்தெட்டு உவாகமக்களுக்கும் ஒவ்வொன்

றக்குத் கோடிசிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக்கோடி சிரந்தங்களாம். இவை ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்று தனித்தனி காண்குபாதங்கள் உடையன வாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதிபசு, பாசம்என்னும் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வ ரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்களே இக்கூடிய சிவயோகத் தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம், சந்தியாவந்தனம், பூசை, செய்ய, ஓமம் என்பனவற்றையும், சமயவிசேட நிருவாண ஆசாரியாபிடேகங்களையும் சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும் உபதேசுக்கும். இவ்வாகமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிங்கம்முதல் விசுவான்மகம் ஈரூசிய உபாகமங்கள் இருநூற்றேழாம். ஆகமம் என்பது ஆப்தவாக்சியம் ஆகமங்கள் லௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மகம் அதிமார்த்தம், மாந்திரம் என ஐவகைப்படும். தற்காலத்திற் பயன்றநுவது லௌகிகம்; காலாந்தரத்திற் பயன்றநுவது வைதிகம்; ஆத்தமலிசாரிய்யற்கையது அத்தியான்மகம்; யோகவியற்கையது அதிமார்த்தம்; சிவானவியற்கையது மாந்திரம் எனப்படும். அவற்றுள், மாந்திரம் பிரதூல் களைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கீழ்ப்படுத்தி, மேற்பட்டு விளங்கும் காயிகம்முதலிய சைவாகமங்கள். காயிகத்திலே “சித்தாந்தம் மந்திரத்திரமாகும்: அதிமார்த்தம் அகிளிற்றழ்த்தது: அத்தியான்மகம் அதனிலுத்தாழ்த்தது. அதனிலுத்தாழ்த்தது வைதிகம்: வைதிகத்தினும் தாழ்த்தது லௌகிகம்” என்று சொல்லப்பட்டன சைவாகமங்கள் வைதிகவாக்சியம் ஆதலின் அப்பிரமாணங்களென்று மூட்டரோன்மணிகள் சிலர் கூறுவர். அது, “வேதாந்த நிலைடைபெற்றுக் களங்கமற்ற ளானிகளும்எனது சிவாகமத்திலே தற்பரர்களாகி ஞானபாதத்திலே நின்றேருமாகிய இருநித்தாரும் பெற்றகரும் சாயுச்சியம் பெறுவார்கள்.

இப்போது சொல்லிய இருவகைமார்க்குகளின்நெறியினில்லாதவர்கள்நால்வகை த்தண்டத்திற்காளாவர். என்றும் சிவன்கூறிய பொருளையுடையியாசவசனத்தினால் அது பேதைமை என மறுக்க. விரிப்பிற் பல்குமென்க.

இத்தகைய விட்டம்வாய்த்த சிவாகமங்களைச் சிவலிகைபெற்றே ஒதல்வேண்டும். இதற்குப்பிரமாணம் சுப்பிரபேதம் ‘இத்தகைசைவாகம மெல்லார்க்குக் கொடுக்கத்தக்கதுமன்று. விளக்கத்தக்கதுமன்று: திகைபெற்றவரும், நிலையுடையோனும், சிவபத்திமாறும் இருப்பவனுக்கே விளக்கத்தக்கது. ஏனையார்க்கு விளக்கல் குற்றமென்க. என்பதனால் அறிக. இக்கல்காலத்திலே இச்சிவாகமங்களைத் தங்கடங்கள்மணம்போனவாறு திகைமுதலியனவின்றிக் கற்கவும், அவ்வாகமங்களிற் கூறிய பொருளைச் சற்றுகு சந்திநானத்தில்கேட்காது தங்கடங்கள் யுத்திக்கிசைய விபரீதப்பொருளைக் கற்பித்தும் ஆகிய இன்றோரன்ன திரெறிகளையே அநேகக் கடைப்பிடிக்கின்றார்கள்.

(இன்னும்வரும்.)

இணுவில் }
இத்துருமாரசபை. }

இங்ஙனம் }
அ ச தா சி வ தே வர். }

இ. கு. சபையிச்சாரகர்

இலக்கியவாராய்ச்சி.

இலக்கியமாவது யாது? இலக்கியம் என்னுள் சொல்லின்பொருள் யாது? உற்பத்தியாது? இலக்கியம் எனப்படுவன யாவை? நீதி முறைகளை உணர்த்தும் வாக்குண்டாம் என்பனென்றி முதலியனவும் இலக்கியம் எனப்படுமா? தோத்திரரூபமாயுள்ள தேவாரம் முதலியனவும் இலக்கியம் எனப்படுமா? திராவிடப்பிரகாசிகைகாரர் அடம் பக்கத்திலே “ திருமுறையிலக்கியம், சங்கவிலக்கியம் ” என்பன முதலியனவாகப் பலதிறப்பகிம் என்கிறார். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திலே “ அறுபைக்கப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும் ” என்பதனுரையிலே நச்சினாக்கினியார் ‘ இராமாயணமும் பாரதமும் போல்வன இலக்கியம் ” என்ற தென்னை ?

பெரியபுராணம் என்னும் பெயர்க்காரணம் யாது? தொண்டர்கள் மற்று யாவரினும் மிக்காரல்லரோ? அதுபற்றி அவ்வாறே பெரியா என வழங்குதல் பொருந்தாதா? பெரியர் + புராணம் என்பது “ சிவகாமபுராணத்திலே ” என்கும் நன்னூல் விதிப்படி ‘ பெரியபுராணம் ’ எனப்பண்ணாதா? புணருமாயின், ஆக்கியோரிடம் நாமமாகிய ‘ திருத்தொண்ட்புராணம் ” என்பதை விளக்கின்றது என்று கொள்ளுதற்குத் தடையாது? திராவிடப்பிரகாசிகைகாரர் அடம் பக்கத்திலே “ இது பெரியபுராண மெனவும் திருத்தொண்டர் புராணமெனவும் வழங்கப்படும். இவ்விரு திருநாமங்களும் இதற்கு ஆசிரியரேயிட்டன என்பது ‘ எடுக்குமாக்கதை ’ எனவும், “ இங்கிதநாமக்கூறின செங்கிதிரவன்போலீக்கு ” திருத்தொண்ட்புராண மென்பாம் ” எனவும் பெரிதாயிரத்தால்திக பெரியபுராணம் பெருமையை யறிவுறுக்கும்புராணம் ” என்கின்றார். பெரியபுராணம் என்பதும் ஆசிரியரிடம் பெயராயின், ‘ இங்கிதநாமக்கூறின ’ என்னுஞ் செய்யுளிலே சேர்த்துக் கிண்டி கூறும் தன்னையோ ஒருநூலுக்கு ஒருபெயரன்றி இரு பெயரிடுவதும் ஆசிரியாக்கு வரக்கூடுமா? ‘ எடுக்குமாக்கதை ’ என்பதனும் பெரியபுராணம் என்பதும் அவரிடம் நாமமெனக்கொள்ளுதல் பொருந்துமா? சேதுபுராணகாரர் அவையடக்கத்திலே “ திகழாமாக்கதை செய்யுளில் செய்யுடான் பகர்விருத்தமதாகும் ” என்றார். பாரதகாரரும் குருகுலச்சங்கத்திலே “ அங்கண்மாநிலத்தரசர் பங்கோடியல்வரசர்-தங்கண்மாக்கதை யானறியளவையிற் சமைக்கேன் ” என்றார். இவ்விருநூல்களிலும் “ மாக்கதை ” என ஆசிரியாக்கூறுதலால் ‘ பெரியபுராணம் ’ என இவைகட்கும் வழங்கப்படுமா? ‘ மாக்கதை ’ என்பது எங்கனம் விரித்துப் பொருள் சொல்லப்படும்.

மேலும் திராவிடப்பிரகாசிகை கட்டம் பக்கத்திலே “ திருத்தொண்டத்தொணையுள் அத்திருத்தொண்டத்தொகை திருவாய்மலர்ந்தருளிய சமயாசாரியரான திருநாவலூரர் பெருமானரும், அவர் தந்தைதாயராகிய சடையனா; இசைசூனியார் என்பாரும் அடங்காமையின் அவர் தந்திருநாமபாராயணமு முடனெய்தல்வேண்டிச் சிவஞான யோகிகள் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை என்று அங்கனம் வேறுநூல் அருளிச் செய்தாரெனக் ” என்றார். திருநாவலூரர் பெருமானார், சடையனார், இசைசூனியார் என்னும் மூவர் திருநாமங்களும் பாராயணஞ் செய்தற்கெண்ணித் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை செய்ததாயின்; சிவஞானசுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டின் முகத்திலே

எழுதப்பட்ட சிவஞானயோகிகள் வரலாற்றிலே கூடும் பக்கத்திலே “சித்தநியமம்நிரமாகத் திருத்தொண்டர் திருநாமத்தை ஒதியுய்யவேண்டுமெவர் கருத்துத் தடையுருவண்ணத் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை” செய்தருளினார் என்றார் கருத்துத் தடையுருதோ?

கஉக-ம் பக்கத்திலே திருக்குறள் வரலாற்றிலே “இதுகுறள்வெண்பாவா லருளிச்செய்யப்பட்டமையின், திருக்குறளென்றாய்ற்று” என்றார். குறள்வெண்பாவாற் செய்யப்படுதல் “திரு” என்னும் விசேடணம் பெறுதற்குக் காரணமாகுமா?

க௬௦ ம் பக்கத்திலே “எடுத்துக்காட்டுென்று முவமையினை வடநூலார் சிதரிசுலைங்காரமென்றுரைப்பார்” என்றார். குவலயானந்தகாரர் திருஷ்டாந்தாலங்காரத்தை எடுத்துக்காட்டுவமையணி எனவும் சிதரிசுலைங்காரத்தைக் காட்சியணி எனவும் மொழிபெயர்த்தாரென்றோ? இரண்டும் ஒன்றாயின் வெவ்வேறு கூறுவாரா?

க௭௬-ம் பக்கத்திலே இரகுவிசுவரலாற்றிலே “இரகுதிக்குவியக்கொண்ட வரலாறும், அவற்கு மகனையுதித்த அயன் படையோடுமுந்துபோய்ப் பஃறேயமன்னர் திறைகொண்டு” எனவும், ‘குசனயோத்தியெய்தியவரலாறும், அவன் நாகராஜன் றந்த வாசுவலயக்கொண்டு நாடகன்னினை மணந்து, முடிசூடி யுலகாண்ட வரலாறும் எனவுக்கூறினார். பஃறேயமன்னர் திறைகொண்டவன் இரகுவா? அயனா? இரகுவய்சுத்திற்கூறிய முடிசூட்டுவரலாறு அதிதியைக் குறித்ததா? குசனைக்குறித்ததா? திறைகொண்டவன் அயன் எனவும், முடிசூட்டுப்படலம் குசனைக்குறித்தது எனவுக் கூறுதற்குப் பிரமாணங்கள் யாவை?

க௭௬-ம் பக்கத்திலே இராமாயண வரலாற்றிலே “ஆண்டு வாலியைக்கொன்று சுக்கிரீவனாட்பெய்தி” எனவும் ‘இதன் உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தராத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது இது இராமசந்திரன் முடிசூடிப் பரிவேள்வியாற்றியதும், பிறவுக்கூறும்” எனவுக்கூறினார். ஸ்ரீராமன் சுக்கிரீவனாட்பெய்தியபின் வாலியைக்கொன்றானா? காட்பெய்த முன்கொன்றானா? இராமாயணம் எங்குசம் கூறும்? ஸ்ரீராமனுடைய முடிசூட்டுவரலாறு யுத்தகாண்டத்திலே திருவபிடேகப்படலத்திலே கம்பராலே பாடப்பட்டிருக்கின்றது. உத்தரகாண்டத்திலும் ஸ்ரீராமனுடைய முடிசூட்டுக்கூறப்பட்டுள்ளதோ? ஒட்டக்கூத்தர்பாடிய உத்தரகாண்டம் இலங்கையழித்தன் முதலிய பூர்வகதையும் பிறவுக் கூறுகின்றது.

கன்னகம் }
கபிருதாளு ஆனிஸ் }

இங்ஙனம்,
அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

வடமொழியினுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம்.

பார்த்திபன்.

இது அரசன் என்னும் பொருளில்வரும். பிருதிவிசம்பந்தம் பார்த்திபமாகலின் அதனையுடையான் பார்த்திபன் என்க. புலியென்பது பூமியாகலின் அதுபுலி புருடலி பிருடலி பிருதிவி யெனவாயிற்று. பூமியும் புலியின்திரிபே. வகரமகரமாகும். பூவல் (கிணறு, நீர்) புவலம் புவனம் புவனி புலி பூமி பூ எனவாம்.

புவனம் - கீர், பூமி உலகம் இம்முறைமையிற் பொருட்பேறும். நீராத் குழப் பட்டது என்பது பொருள். புவலம் புவனம் வகரம் வகரமாகும்.

ஐ ா னு.

இது முழந்தான் என்னும் பொருளில்வரும். கணு என்பது சானு சானு என் வாம். ககரம் சகரமாகும். மூட்டுடையது என்பது. மூட்டுடனினும் சந்திப்பெனினு மொக்கும். சானென்னும் அளவுப்பெயர்க்கும் இக்கணுவென்பதே முதற்சொல்லாம். மூங்கிலில் ஒரு கணுமுதல் மற்றோர் கணுவரையில் உள்ள அளவு சாண் என்க. அக் காலமுறைமைப்படி பத்து அங்குலமாகும். சானுவென்பது சானம் சகனம் எனத்தி ரிந்து மூடிந்தால் முன்பக்கத்துள்ளதாகலின் முன்பக்கத்தை யுணர்த்தும்: சகனம் - முன்பக்கம், அராயின்கீழ்ப்பாகத்துக்காயிற்று.

வேணி

இது பின்னல் என்னும் பொருளில்வரும். பின்புறத்தையுணர்த்தும் வெண்என் பது இதன் முதற்சொல்லாம். அது வேணி வேணி எனவாயிற்று. பின்புறத்தே தொய் குவது என்பது பொருள் சூரியன் உதிக்குந்திசை முதற்நிசையாய் முன்பக்கத்திருத் தலின் பின்பக்கத்துள்ளது மேற்காம் வென் என்பது வெற்கு மேற்கு எனவாயிற்று. பின் - பிரிவு பின் முதகு. வென் எனவாகும். முதகு இருபிரிவுடையதாகலின் அப் பெயர்த்து. வென் வெரின் எனவாம். வெர் வெரித் எனல் பின்னை முதலாகிரியர் ழவ க்கு. பின்னல் என்பது பின் என்பதிற் பிறந்தது.

மண்டி

இது ஆமணக்கென்னும் பொருளில்வரும், ஆடம் என்பது ஆமணக்காகலின் அது ஆடம் ஆமண்டம் மண்டம் மண்டி எனவாயிற்று. ஆமணக்கென்பதும் ஆமண்ட மென்பதன் சிதைவு. ஆமணக்கு உட்டுணையுடையதாகலின் அப்பெயர்த்து. ஆளம் ஆடம் எனவாம். ஆளம் உட்டுணை, ஆளம் ஆலம் (அம்புக்கூடு) ஆணம் (கண்) ஆணகம் (சொ) ஆணகம் (சொ) ஆணம் ஆணம் எனவாய்க் கண்டையே யுணர்த்தும். உள்ளிருந்து வரு வது என்பது ட்பாருள். கண்டையுணர்த்தும் யானமென்பதும் ஆணமென்பதன் திரிபு. உட்டுணையுடையதாகலின் யானம் மரக்கலத்துக்குமாம், அவ்யானம் என்பதில் யானம் யா யாத்தினை பிரயானம் முதலியன பிறக்கும். பிர உபசர்க்கம், வி யென்பது பி பிரவெனவாயிற்று. பிசெதம் என்பதாலுணர்க. பிசெதமென்மை. பி + சிதம். யானு

மென்பதில் யாதனம் என்பது பிறந்து தெப்பத்தையும் மரக்கலத்தையு முணத் தும் வடமொழியார் யா என்னுந் தாதுவில் யாத்திரை முதலியன பிறக்கும் என் பர். அத்தாதுவுக்குக் காரணம் கடயூக் ஆகலின் பொருந்தாது. யானமென்பதே யா வென்றாயிற்று, யகரமுதன் மொழியெல்லாம் இயற்கையல்லவென்க.

போஜனம்

போனகமென்ப துணவாகலின் அது போனசம் போசனம் என நிலைமாறிற்று. மணமுடையது என்பதுபொருள். வாசனையுணர்ந்தும் போளமென்பது போளகம் போனகம் எனவும் போனகமென்பது புன்கம் எனவும் போளகம் என்பது புளகமென வும் இதுநிலைமாறிப் புகர்வு எனவும் புளகமென்பது புழக்கலெனவும் திரியும்; இவற் றுக்கெல்லாம் உணவென்பதேபொருள். போளம் ஒர்வாசனைப்பொருள். போளி பொ ழில் முதலியனவும் அதிற்பிறக்கும். பொழிஸ்=பூ னசோலை தக்கோலம் சோலை சோறு சொன்றியெனவாம். ஈண்டும் சோறு சொன்றியென்பவற்றுக்கு மணமுடையது என்பதே பொருள். தாளித்த குழம்பு முதலியவற்றோடு கூத்தலின் மணமுண்டாம். போசனம் என்பதில் பொசித்தல் புகித்தல் என்பன பிறக்கும். பஜூ என்பதும் அதன் திரிபு. போனகம் என்பதில் போகம் போகிமுதலியன பிறக்கும். போகி இந்திரன் போக மிருதியானென்பது. போகி=பாம்பு, வாசனைவிரும்புவது போகன் போசன் போசராசன். தக்கோலத்தின் விரிவை அ-ம் இதழிற்காண்க.

புஸ்தகம்.

இது புத்தகமென்பதன் திரிபு, பந்தோபபந்தம் பந்தோபத்து பந்தோபஸ்து என இவ்வணம் திரிதல் பல. புள் என்பதற்கு முதற்பொருள் மயிலிறகு. அது செம்மை யும் பொன்மையுமுணர்ந்தும் பூல் என்னும் தாதுவிற்பிறந்தது. மயிலிறகில் செம்மை சிறமும் பொன்மைசிறமும் மிருத்தலின் அப்பெயர்த்து. ஏனைப்பறவைகளி னிறகிலும் மயிலிறகின் சாயலிருத்தலின் அப்புள் என்பது பொதுப்பட இறகுக்காய்ப் பறவைக் காயிற்று. இப்புள் என்பதில் புட்டம் புட்டகம்! என்பன பிறந்து, மயிறோகைக்கண் போலும் அழகிய புள்ளி செறிந்த சூலையையுணர்ந்தும்; சித்திரப்படாத்தையுணர்ந்தும் புத்தகம் என்பது புட்டகம் என்பதன் திரிபு. இனிப்புத்தகம் எழுதிய புத்தகத்துக்கு மாம்; இதன்முதற்சொல் இறகினையுணர்ந்தும் புள் ஆகலின், இறகினால் எழுதப்பட்ட து என்பது பொருள். அற்றேல் அக்காலத்தில் காசிடம் உண்டோ எனில் போகர் எழாயிரத்தில் காசிடயந்திர முதலியன கூறலின் அக்காலத்தும் காசிடமுண்டெனத் தெளிக. செந்தமிழ் தன் சீரூலந்த காலத்தில் எழுதியதாகலின் ஓத்தர் தூல்களை யிக ழற்க, அக்காலகதியாம். புத்தகம் மயிலிறகையு முணர்ந்தும்.

“எட்டுத்திப்பிவி யீகாஞ்சு சேரகம்
கட்டுணுந்தேனிற் கலந்துகொண் டெண்ணவே
விட்டுப்போரும் விக்கலும் விடாதேற்
கட்டுப்போரு புத்தகத் தன்னையே”

இதனும் அச்சொற்கு அப்பொருளுண்மை அறிக. விக்கலும் வாந்தியும் சிற் க ளுத்த உறப்பட்ட இடமாகலின் ஈண்டுப் புத்தகம் என்பதற்கு மயிலிறகு என்பதே பொருள்.

வடமொழியிலுள்ள தமிழ்ச்சொற்காரணம். கூக

க ப ம்.

இது நன்மையை யுணர்த்தும், இதன்முதற்சொல் பொன்மைப்பொருளினும் வரும் சும் என்பதாகலின் அது சுபம் எனவாம். மங்களமென்பது பொன்மையெனவே மஞ்சனைக்கொள்க.

“சொம்பொனூர்த ந மெழில் திகழ்” எனும் சம்பந்தர் தேவாரத்தாலும் அச்சொ ளுண்மை பெற்றும். சொம்பொன் சொம்பொன். சும்குமம் சுபம், சும் சொம் சொத்து.

அ தி க ற் று தி.

இஃது சித்திரமூலத்தை யுணர்த்தும்; அதிகல் + தாதி இரண்டிபைதம்; அதிகல் என்பது அத்து என்னும் சொல்விற்பிறந்தது. தாதி யென்பது தாது என்னும் சொல் விற்பிறந்தது. அவ்விரண்டற்கும் ிவப்பென்பது பொருள் சித்திரமூலம் சிவப்பாக லின் அப்பெயர்த்து; ஈண்டுச் சிவப்பெயர்ச் சித்திரமூலமெனக் கொள்க.

அ தி கு ம் பை.

இது கையாந்தகணையை உணர்த்தும்: கும்பை என்பது கும்பியென்னும் சொல் விற்பிறந்தது, கும்பி என்பது நீர், அதி உபசர்க்கம். நீர்ச்சார்பிலுள்ளது என்பது அதன் பொருள். கும் யென்பது சேற்றையும் குறிக்கும். நீரொடுகலந்தது என்பது அதன் பொருள்.

அ தி சாரணம்

இது மாவிலிங்கையை யுணர்த்தும், சாரணம் என்பது தாளம் என்னும் சொல் விற்பிறந்தது. அது, தாலம் தாரம் தாரணம் சாரணம் எனவாம். அதி உபசர்க்கம். அம் மரப்பட்டை சிவப்பாகலின் அப்பெயர்த்து தாளமென்பது மஞ்சனிற்றத்தையும் குறிக் கும், தாளம் = தாளகம். தாரம் இங்கு லீகமுமாம். தாரம் = சிற்றரத்தை, இது சிவப்பு ளீறம் தாலம் = ஆவிலா.

அ தி ட்ட ச்செல்வி.

இத இந்நிரபாஷாணத்தை யுணர்த்தும், இந்நிரன் அதிட்டச்செல்வன் ஆக லின் அம்பொருட்குறிப்புடைத்த.

அ தி த ல்.

இது சிலேட்டெத்தை யுணர்த்தும் த்வயாதிகம் என்பதனிறதியிலுள்ள அதி கம் என்பதன் சிதைவு. வாத பித்த சிலேட்டெம் என்பவற்றுள் இரண்டாவதாயிய பித் தத்துக்கு மேற்பட்டதென்பது பொருள். த்வயாதிகமெனினும் சிலேட்டெமெனினும் ஒக்கும். சில் என்பது இருமையை யுணர்த்துமாகலின் சிலேட்டெம் என்பதற்கு மப் பொருளே, சிலேட்டெம் சிலேத்தமம் சேத்தமம் என ஆ.

சிலேடை, ஒளபச்சிலேடம் சிலுபம் சவலைவென்பா சவலைப்பின்னை முதலிய வற்றுக்கும் அச்சில் என்பதே முதற்சொல்லாம்.

சிலேடையெனினும் இரட்டெறமொழித லெனினும் ஒளப்சிலேட மெனினும் ஒரிடநீற்றலெனினும்; சிலுமம் எனினும் சிலுபா எனினும்; சவலைவென்பாவெனினும் இரண்டருள்வென்பாவெனினும்; சவலைப்பின்னையெனினும் இரண்டாவதுயின்னையெ னினும் ஒக்கும். ஈண்டு இரண்டாவது என்பது குறைவைத்தெரிக்கும்.

ஓசுபசிலேடம் என்பதில் மாத்திரம் சில் என்பது சிறிதிடம் என்னும் பொருளில்வரும். சில் (சிறிதிடம்) சிலேடம் உபச்சிலேடம்; ஓசுபச்சிலேடம்; இது ஏழா வது பொருள்களுளொன்றும்; சிறுபம் இரண்பெக்கம் சிலையைப்பது. பத்திராகரணமென்பதற்கு மிப்பொருளே.

அதிபழிச்சம்.

இது வாலுமுழையை யுணர்த்தும், பறிச்சம் பதிச்சமென்பதன் திரிபு, அதி உபசர்க்கம் பதிச்சம் என்பது பல் என்னுந் தாதுவிற்பிறந்தது. அதன்பொருள் மஞ்சணீறமென்பது; வாலுமுழை சிறிது மஞ்சணீறமுடையதாகலின் அப்பெயர்ந்து.

அரைவன்.

இது செங்காந்தளை யுணர்த்தும் ஆலமென்பது சிப்பாகலின் அது ஆரம் அரவம் அரைவன் என ஆம். அதன்பூ சிவப்பாகலின் அப்பெயர்ந்து. அரைவல் எனலகரமெய் பெற்றுப் பிறகு னகரமாகத் திரிந்தது.

அனூலிலன்.

இது சுக்கிரனை யுணர்த்தும், ஆலமென்பது நீராகலின் அது ஆலிலம் ஆலிலன் அனூலிலன் என ஆம் நீர்க்கோள்என்பதுபொருள். சுக்கிரனென்பதற்குமிப்பொருளே.

அநிமாலினம்.

இது மரணத்தை யுணர்த்தும், மாலென்பது மறைவாகலின் அது மாலி மாலினம் நிமாலினம் அநிமாலினம் எனவாயிற்று, மாலினம் = மரணம்; நிமாலினம் = மரணமின்மை; அநிமாலினம் = மரணம்; இரண்டெதிர்ப்பறையுடன் பாடாம். அநி உபசர்க்கம் என்பதிர்ப்பறையின்பொருளில்வரும். கருமையையுணர்த்துமாலென்பது மறைவிற்காயிற்று. இன்னும் அம்மாலியென்பது மாலியெனவும் மாலையெனவுந் திரிந்து மரணத்தையும் மாலிப்பொழுதையும் உணர்த்தும். மாலி சூரியன் மறையுக்காலம், மால் - மாலம் (பேய்) மாரம் மாரணம் மரணம்; மாரம் மாரகம்; மரணமென்பதன் சிதைவு மிர்ந் என்பது.

அந்தகோரம்.

இது செல்லியை உணர்த்தும்; அந்தம் + கோரம் இரண்பெதம், அவ், குள் என்னும் தாவலில் முறையே அந்தம் கோளம் என்பனபிறந்து ஒருசொல்லாய் அந்தகோலம் அந்தகோரம் அந்தகோரம் எனத்திரியும். அந்தோரென்பதும் அந்தகோரமென்பதன் சிதைவு. செல்லிக்கையில் கருசிறமிருத்தலின் அப்பெயர்ந்து.

குள் (கருமை) கோலம் = சனி, பன்றி,

அந்தலை.

இது முடிவுப்பொருளில்வரும். அந்தமென்பது முடிவாகலின் அது அந்தவு. அந்தனை யெனவாம். இங்கனமே கற்றுழையை யுணர்த்தும் குமரியென்பதும் மரல் அரல் ஆகிய எனத்திரியும். அன் (பிரிவு) அந்தம் = சாவு, கடை முடிவு; இம்முறைமையிற்றொருங்குரியும். அந்தம் அந்தரம் = முடிவு; மரல், அரலென்பன ஓர் கற்றுழையை யுணர்த்தும்.

அந்தரிலயம்.

இது துரியாதீதமென்னும் பொருளில்வரும்; அந்தரி-லயம், இரண்டுபதம் அந்தரியென்பது அந்தரிலயென்பதன்நிரிபு.

கருமையையுணர்த்தும் கிலம் என்பது மறைவிற்காய் கிலயம் லயம் னயம் பிர னயம் னனவாம். பிரனயகாலம்=மறைகின்றகாலம். பிரனயாகலர்=ஒருமலமறைபப் பெற்றவர். மஞ்சலயம்=மனமிற்றதல், துரியாதீதம் பஞ்சாவத்தையில் இறுதியாக வின் அப்பெயர்த்து. பிர உபசர்க்கம்.

அன்னனியன்.

இது திருமாலென்னும் பொருளில்வரும் பாஞ்சசன்னியன் அன்னியன் அன்ன னியன் என ஆம். ஈண்டும் அப்பொருளே.

அநாகலன்.

இது ஒழிபெயர்ந்தானென்னும் பொருளில்வரும், நாகு எனினும் சிறுமை யெ னினும் ஒக்குமாகவின் அது நாகல் நாகலன் ஆநாகலன் அநாகலன் எனவாம். ஆ - உப சர்க்கம் சிறுநிலிவோன் என்பதுபொருள்; சிறுதொழிலைச்செய்வோனெனது மொக்கும்.

அநாதகி.

இது சந்திரியாகியென்னும் பொருளில்வரும் மலையைபுணர்த்தும் நாகமென்பது காதகம் நாதகி ஆநாதகி அநாதகி யெனவாம் ஆ உபசர்க்கம், மலைக்குகையிலுள்ளோ னென்பது பொருள்.

அநுத்தேகம்.

இது வீருப்பின்மையென்னும் பொருளில்வரும். அநுத்தேசம் அநுத்தேசமென் றுயிற்று. அந் + உத்தேசம் = உத்தேசமின்மை; அந் எதிர்மறை உபசர்க்கம்.

அநூகன்.

இது பிறப்பில்லானென்னும் பொருளில்வரும் பிறப்பினையுணர்த்தும் சம் என்ப தாகம் எனவும் அது உ என்னும் உபசர்க்கம். பெற்று உகம் அந் + உகம் அநாகம், அநாகம் அநாகன் எனவும் ஆம். அந் எதிர்மறை உபசர்க்கம் உதும்பரம் உய்யானம் உத்யானம் உய்யானம் என்பனவற்றிலும் உ உபசர்க்கம்.

அநூகம்.

இது ஆமோதித்தலென்னும் பொருளில்வரும் ந + ஊகம் = நோகம்; அ + நோ கம் அநோகம்; அநாகம் - ஊகித்துக்கொள்ளல் என்பது பொருள். துணுபெயிற்றியின் உடன்படலெனலும் ஒக்கும். அ ந. இரண்டும் எதிர்மறை யுபசர்க்கம். அரிமாலினம் போலுடன்பாடாம்.

அநங்கம்.

இது ஈயமென்னும் பொருளில்வரும்; ஈயத்தைபுணர்த்தும் வங்கம் என்பதில் அங்கம் (கொன்றை) அதக்கம் என்பன பிறக்கும். வங்கம்=செம்பு ஈயம் வெ ள்ளி; வங்கம்=செம்பு, காவாய்; வங்கம்=ஈயம், கத்தரிக்காய்; இம்முறைமையிற் பொ ருட்பேறும். காவாயினடியில் செப்புத்தகடும் கத்தரிக்காயிலீயமு முன்மையின் அப் பெயராகும். வங்கக்காய் என்பதனை வங்காயது என்பர் தெலுங்கர். வங்கச்சொல் பொன் னையபுணர்த்துமாகவின் அங்கம் கொன்றைக்காயிற்று. அதன்பூ பொன்னிறம், செம் பிஞ்செய்யும் பூசுவதனது அப்பெயர்த்து.

இக்களம்,

மாநகரல் - காந்தியைப்பற்றியார்.

மெய்ந்நல விளக்கம்

அகவாயுவும் புறவாயுவும் ஒரேவெப்பம் கொண்டாலும், வாயு அசைவற்றிருத்தாலும், புதிய குளிர்ந்தவாயு நமயில்லத்தினுட்புகவும் அசுத்தம்பெற்ற அகவாயு வெளிப்போகவுக்கூடிய தன்மையிலையாகின்ற தென்பதை மேற்கூறியவாற்றால் அறிந்தோம். அவ்வாறாயின் நமக்கொரு வகையான இறுக்கமும் புழுக்கமும் சுவீணமுண்டாவதியற்கை. உடம் பெங்கும் வியர்வை துளிக்கின்றது. ஆகையால் இவ்வமயத்து நாம் நம் நுயற்சியாலே வாயுவினியக்கம் நடைபெறச்செய்தலவசியம். அவ்வெதவனமெனின் கூறலாம்.

அடிப்பில் நெருப்பெரியும்போது அப்பாகமெங்கும் வெப்பமடைகின்றது; வெப்பமடையவே சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள வாயுவும் வெப்பம்பெற்று இலேசாகிமேலே செல்லுகின்றது. எவ்வளவு வினாவாய் இவ்வாயுமேலே சென்றுவெளிப்படுகின்றதோ அதுவளவு வினாவோடு புறவாயு உட்புகுமென்பது மேலேகாட்டிய சீயதியாலறியலாம். இம்முலவத்துவத்தைமேற்கொண்டு அநேக பெரியகட்டிடங்களில் வாயுவினியக்கத்தை நடத்திவருகின்றார்கள். சரக்கங்களில் வேலைசெய்கிறார்களுக்கும் இவ்வாறே சுத்தவாயுவை உட்புகுத்துகின்றார்கள். பெரியகட்டிடங்களினுள்ளே மேல்தளத்துக்கருகில் கொதிக்குளிர் நிறைந்தகுழாய்களேனும் அல்லது நெருப்புத்தனைலக ணிரம்பிய யந்திரங்களேனும் அமைக்கப்பட்டால், மேற்பாகமுள்ள வாயு குடுகொண்டு தளத்தின்கண் அமைக்கப்பட்ட துவாரங்களின் வழியாய் மேலேசென்று வெளிப்பட, கட்டிடங்களின் மற்றப்பாகங்களிலுள்ள வாயுக்கள அவ்விடத்துக்கு வந்து சேருகின்றன. புறவாயுவும் உள்விரைந்து செல்லுகின்றது இவ்வாறு வாயுவினியக்கம் நடைபெறச்செய்ய வேண்டுமாயின் பொருள செலவாகும் இது எனியோர் கைக்கொள்ளத்தக்க முறையுமன்று பெரியகட்டிடங்களிலும், சபாமண்டபங்களிலும் பிரபுக்களின் மாளிகைகளிலும், இவ்வியக்கம்செய்துகொள்ளக் கூடுமேயன்றிச் சாமானிய சனங்களுக்கு இது சிறிது முடியோகமன்று. இவ்வியக்கத்தின் பிரயோகத்தை இப்பொழுதுகாண்பதரிது

இனி, விசித்தி, பூங்கா, முதலியகருவிகளின் பிரயோசனம்யாது? இக்கருவிகளால் நிலபெற்றவாயுவுக்கு அசைவு கொடுக்கலாமெயொழியப் போதுமான அளவு அகத்தவாயுவைப்போக்கிப் புதியவாயுவை உட்புகுத்தல் கூடுமோவென்பது சந்தேகம். இதனையாராய்ந்த சுகுநல்வல்லார் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கும் வந்திலர். எனினும், கேள்விப்பட்டோரது வைத்தியசாலையில் யந்திரங்களின் உதவியால் மிகஉன்னதமாய் ஒட்டப் பட்டிப்பக்கா வாயுவினியக்கத்தின்பயினை முற்றிலுந் தருகின்றதென்று டாக்டர் கிராஃட் (Dr. Grubb) அபிப்பிராயம் கொள்கிறார். இதுகிடக்க.

இனி, நாம் விசிறிகொண்டு வீசும்போது, கந்தேகத்தின் மேற்பரப்பிலுள்ள வெப்பவாயு அப்புறப்படுவதோடு, கந்தேகத்தின் வியர்வைத்துளிகள் ஆவியாகமாரி நமக்குக்குளிர்ச்சியையும், ஒருவகை ஆற்றலையும் தருகின்றன. குளிர்ச்சியுண்டாவ தெவ்வாறெனின், நீர் ஆவியாகமாற வெப்பம் வேண்டும்; சரித்தின் மேலுள்ள வியர்வை ஆவியாகமாற அச்சரித்தின் மேற்பரப்பிலுள்ள வெப்பமும் அதனைச்சூழ்ந்திருக்கும் புறவாயுவின் வெப்பமும் ஒன்று சேர்ந்து அவ்வாறு வியர்வையைப் போக்குகின்றன. இம்

கனம் சீரத்தின் வெப்பமும் போய்விடவே சீரத்தில் குளிர்ச்சியுண்டாகின்றது. பல் காவின் உபயோகமுமியவாகே.

இனி, வெப்பமான வாயு வீசும்போது அல்லது சீதோட்டின நிலைமை அதிக ரிக்கும்போது வீட்டின் வாசலிலும் பலகணிகளிலும் புல், நாணல், கோரை வெட்டி வேர் முதலியவற்றால் வெப்பப்பட்ட தட்டியில் நீர்தெளித்து அமைகளைத் தொக்கலிவெ தும், வீட்டுமுற்றங்களில் நீர் நிரம்பத்தெளிப்பதும் ஆகிய ஏதக்களால் வாயுவைக் குளி ரச்செய்யலாம். தெளித்தநீர் ஆவியாக மாறும்போது தன் சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள வெப்பத்தை இழுக்கின்றது. மேலும் தட்டிமுதலியவற்றைத் தொக்கலிவெதால் வாயு வின்னணுள்ள துகி துகும்புமுதலியன வடிக்கப்பட்டு, வாயுமட்டு முட்செல்லுந் தன் மையடைகின்றது. மேலேகாட்டியவாற்றால் காமடையும்பயன் ஏராசமாயிலும் சில கெசிதிகள் கூங்காக்கு விளைதலுமுண்டு. சடுதியில் வாயுவைக் குளிர்ச்சியெய்தலானும், அசுத்தமான நீரைப் பிரயோகிப்பதானும் திவகுகள் உண்டாகின்றன. ஆகையால் நாம் உபயோகிக்கு நீர் சுத்தமாக்குத்தல் அவசியம் குளிர்ந்ததேசங்களில் வாயுவை வெப்ப மாக்கவேண்டின் அதிக கெருப்பைப்பரப்பிச் சிறுக எரியவிடுவார்கோயன்றிச் சிறு ரொ ருப்பைப்பெருக எரியவிடார்கள் அத்தன்மைபோல விகவும் பரவலாகத்தெளித்த நீரை ஆவியாகச் செய்யவேண்டாமெயன்றிச் சிறுகத் தெளித்த நீரை அவ்வாறு செய்யலாகா தென்பதையறிக

இனி, இல்லத்தினுட்புருவ வாயுவையும் அவ்வாயுவின் ஓயக்கத்தையும் பரி சோதனைசெய்யமுறை கவனமென்றாய்வாம்:—

1. வாயு உட்புகும் பலகணி, கதவு மற்றும் துவாரங்களின் சமீபத்தில், வாயு வை அகத்தப்படுத்தக்கூடிய அமுதிய மாடசம் புல் பூண்டு முதலியனவேனும், தூக்கக் தம்வீசும் அங்கணம், தாம்பு, கழிகால் முதலியனவேனும் உள்வோ இல்லவோ என்று வீட்டின் வெளிப்பக்கம் நின்று பரிசோதித்தறியவேண்டும்.

2. இனி வீட்டினுட்சென்று பரிசோதனைசெய்தல், தளம், சுவர், கதவுமுதலிய வைகளின் நிலையென்ன, களைந்த அழுக்கு ஆடைகள் எங்கு குவிக்கப்படுகின்றன, குப்பைக்குவியல் எங்கேகொட்டப்படுகின்றன, வீட்டின் அறைகள் எல்லாவற்றிலும் காற்றோட்டம் நடத்தேறப்போதுமானவழிக னேற்பட்டுளவா, உள்வசிப்பவர் ஒவ்வொ ருவருக்கும் தகுந்தவளவு கனவடிப்பரப்பும் தளத்தின் சதுரவடிப்பரப்பும் போதுமா எனகோக்கியறிதலாம்

3. இரவு, கதவு, பலகணி முதலியனகளை அடைத்து நித்தினாசெய்யின், படு க்கை அறைகளுக்குப் போதுமான சுத்தவாயு வருகின்றதாவென்று அறியவேண்டிய தவசியமாம். எவ்வாறெனின்:—பரிசோதிக்கிறவர் திறந்த வெளிகளில் சற்றுநேரமி ருத்து சடுதியில் கதவுபலகணிகள் திறக்கப்படுமுன் படுக்கை அறையிலுள்ளதுழைத்து, உள்வாயுவின் காற்றத்தை உணரவேண்டும் கெட்டகாற்றம் சிறிதளவும் அவர் உண ராவிடின் அவவறையில் இரவு முழுதும் கல்வாயு வீசியிருக்கின்றதென்றும், ஒரு வகையான காற்றமுணருக்கால், அவவறையின்கண் வாயுவினியக்கம்சடைபெறவில்லை யென்றும் அறித்துகொள்ளலாம்.

இன்னும் அகலவாயுள்ள புட்டியொன்றை எடுத்து அதனுள் அறைவிக்கணுள்ள வாயுவைத் தருத்திமூலமாய்ச்செலுத்திப் பின்னர் அப்புட்டியில் 18 - ல் ஒருபாக அளவுக்குத் தெளிந்த சுண்ணாம்புரிவைவார்த்த அப்புட்டியை நன்றாயடைத்துக்குலுக்கி ஒருபக்கத்தில் வைத்து ஆறாமணிநேரத்துக்குப்பின் அப்புட்டியை யெடுத்து நோக்கின, ஒன்று அச்சுண்ணாம்புரிவை நன்றாய்க்குலுக்கியும் அதுமுன்போல் தெளிவாயிருக்கும், அல்லது கலங்கலுற்றுத் தெளிவின்றிச் சேற்றுநீர்போற் காணப்படும். முன்சொன்ன படியிருந்தால் உள்வாயுவின் கண் சிறிது அசுத்தப்பலையென்று தெளிக. பின் சொன்ன படி இருந்தால் அவ்வறை அசுத்தவாயுவால் மிகுதியும் நிரம்பப்பெற்றுள்ளதென்றுணர்க.

4. வாயு உட்புகவும் வெளிப்போகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கதவு பலகணிதுவாரங்களின் தன்மையென்ன? அவைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் தகுந்தவிதம் அளவு செய்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? அவைகள் பெரியனவாயும், இடைஇடையே அமைக்கப்பட்டனவாயும், போதுமானவாயுவை உள்வழி விடுவதேயன்றித் தகுந்த அளவு வாயுவை ஒவ்வொரு அறைக்கும் பரப்பச்செய்யும் தன்மையனவாயு இருக்கின்றனவாவென்ற ரூராயவேண்டும். நல்லவாசனை வீசுத்தக்க ஒருபொருளை, வாயு உண்ணுமையும் வாயுவின் வெளியில் வைத்துவிடின் அவ்வாசனை வீட்டின் எப்பக்கத்திலும் எல்லா அறைகளிலும் மணக்கின்றதாவென்ற நிதல் வேண்டும். விளக்குக்கொழுந்தின் அசைகால் ஒருவாயுவின் வழி வாயு உட்புகுகின்றதா அல்லது வெளிப்படுகின்றதா வென்று மறியலாம்.

இதுகாறும், வாயுமண்டலத்தின் பகுதியில் விரித்தவுரையால், வாயுமண்டலத்தின் சுத்தவாயுவின் கண் தொகுப்பாயுள்ள அம்சவாயுக்களையாவை அவைகளின் தன்மையென்ன வென்பதா உம், வாயு நிறை அளவு விரிதல் முதலிய குணங்கள் உடைத்தெனினும் விரிதல் குணமே முக்கியமாய்க்கவனிக்கற் பாலதென்பதா உம் வாயு அசுத்தமாவதெற்கணமென்பதா உம், அசுத்தம் பெற்றவாயுவைச் சுத்திகரிக்குமுறை யொவாறென்பதா உம், வாயுவின் விசை நடைபெறுவதெற்கணம் என்பதா உம், நம்மவர் முயற்சிபால் வாயுவைச் சுத்திகரிப்பதெற்கணமென்பதா உம் விசிறி பங்கு முதலியகருவிகளின் உபயோகம் என்ன என்பதா உம், வாயுவின் அசுத்தத்தைப் பரிசோதிக்கு முறைகளின்னை வென்பதா உம் காட்டப்பட்டனவென்க

வாயுமண்டல முற்றும்

இன்னும்வரும்

டி. நல்லதம்பிப் பிள்ளை.

விசைநம்பமாதை ஊரணமாக, அந்த நூல்நலையதோர் விசைவையவாயிண்டடபாற்
த்தை பூடுருவியப்பாற் போந்து பற்பன் நூன்றாக வழந்துழந்த சதர்முசனூதுக்கன்
டந்கிய தமதருமைத் திருமுடியை பசைத்தருளிய வல்விதைவனையன்றி, தக்கன்
பிரபத்தக்கின சொன்னயம் பொருளையத்தக்கேட்டுத் தலையசைப்பார் இக்கிவையு
கெக்கன் னெருவருயிக்குமென்றோர்ந்தாம்.

அல்லதானும், தரியாதீதருகிய விதைவனுக்கோரெல்ல உறின் அது அக்
விதைமைக்குணத்திற்கு வருவாம்போல, சில வாழ்காடப்பலினிச்சிற்றறிவேம், ஒன்
றேயுரு மொற்றியூரிதைவன்றிருவருள் காணமாகத் தாக்கனியன்றிய துல்கனின் மாட்
சிக்கோர்புகழ்மொழி உறுதலும் அவைகட்டுகோர் மாசாமென விடுத்தாம்.

இனி, தாபதலிலையப்பற்றித் தாக்கருரைத்தவைகளை, மறுப்பார் உற்றித்
இப்பொய்யுலகவாழ்க்கையுட் பிணிப்புண்டு அதன்கட் பொய்பல சினைந்து பொய்பல
பேசி பொய்பலசெய்து, பொய்யினும் பொய்யாகிய விப்பொய்யுடைய மெய்யென சினை
ந்துழும் புபுட்க்களவைக்கணன்றி, வீடு சாதலித்துக் கோகனதன் முதற்குலவு பத
மெல்லாம் வெறுத்து தெறியறுவகையும் மேலொடு மேடக்கவெதும்பொய்யெனசினை
ந்திருத்து, மேலொடு கீழில்லான், உறுத்தவதோர் குணமில்லான்றன்னையொருவருக்
கும் சினைப்பரியான் ஒன்று மில்லான் நேர்பட வந்தன்னே பொறுப்பரிய பேரன்பை
யருளிய தன்வழியே எஞ்சுமில்லாப் போகத்தைப்புரிந்து புகுந்திடொதுபெற்ற அம்
முழுட்க்கணவைக்கப்பண்பெனொது ஒருசிறிதுமில்லையென்க.

கையறு நிலையப்பற்றியும் தாக்கன் சீராகரித்தது மிகவும் வியக்கற்பாலதே.

இவ்வித்துமுமாசபைப் பிரசாரகருளொருவரும் தனிகைப்புரான வுதையா
சிரியர் ஸீவஸீ, அம்பிகைபாக உபாத்தியாயர் குமா குமாரிய பண்டிதர். ஸீமத், சபா
பதிப்பிள்ளை அவர்கள் தக்கன் துல்கனின் இலகணமாட்சியைப் பார்த்தபொது, அக
த்தியர் வரத்தாந்தசெகத்திலுற்பவித்து அவரொரு கடலையுண்டால் யாமிருகடலை யுண்
பாமென்ற வடமொழி தென்மொழிககடலை யுண்டுருசைதுளியதனினும் கூர்மதி
பெற்றியுமாதவச் செவ்வானயோகீஸ்வரர்சானே, இந்நூலாகிரியரென்று வியக்
தார்கள்.

இக்கணம்,

இந்துகுமார சபையார்,

அ. க. வயித்தியலங்க உபாத்தியாயர்,

மாளேஜர்

அ. மா. தியாகராஜ பிள்ளை,

இ. ந. சபை. உபகாரியதரிசி,

உ

மெய்ய

அறிக்கை.

‘பூலோக நண்பன்’ பத்திரிகையிலே ம-ா-ஸீ, கா கதிரைவேற் பிள்ளை
யென்பவர் சியாய விசாரணை செய்யும் ஆற்றலும் அறிவுயின்றிப் பொருமையாற் பெரிய
யதோர் தலைதமொற்றங்கொண்டு எம்மையும் எமது பத்திரிகையினையுற் தமக்குத்
தொன்றியவாரெல்லாம் புறம்பழித் தெழுதினாரென்று சிலர் சொல்லக் கேட்டோம்.
அக்கேட்ட பொருளைப் பொருட்படுத்தாது யாம் துளராய்ச்சியிற் சேருய்க்து ஆண்
டெளும் இன்பதுகர்ச்சியின்சுண்ணே உவகைதாளும்புராட்சனில், ஒருநாள் ஒருவர் அப
பூலோக நண்பன் பத்திரிகையின் சு-ஆவதிலக்கப்பத்திரிகையின் எடுத்துவந்து அறி
வுவெரம்மைச் சுட்டி எழுதிய பகுதியினைப் படித்துக் காட்டினார். அதனை முழுவதும்
கேட்பின் னுக் கதிரைவேற் பிள்ளை மாட்டு எம்க்குப் பரிதாபம் சிகழ்வதாயிற்று.
என்றீர்? எம்மிடத்து மிக்கதோர் பொருமையும், பகைமையும் கொண்டு உண்மைகாண
மாட்டாமல் ஏதேதோ வெழுதி அப்பத்திரிகைக்குத் தமக்குக் இழுக்கத்தடினாக
வின். தொன்னூலாகிரியர் துண்ணிய ருத்தும் தமிழிலக்கண இலக்கியமரபும் கன்
காய்க்கெழுதும் மதுகையின்றி னுக் பிள்ளை நமது காஞ்சியின்மேல் மருண்டிரைந்த
மயக்கவுரைகளைப் பெற்றிடுதெற்றித் தொல்லாகிரியர் ருத்தானந்து முகத்தால் யாம்
சியாயவிசாரணை செய்து வெளியிட்ட சேவகத்தக்கக்கீழி வாக்கத்தினைப் பொரு
க்களைக் கூற உருகப் பிரித்துக்கொண்டு தருக்கித்து துறக்கமாட்டாமல், அவரெம்மை
த்தவணியசெய்யத் தலைப்பட்டதனும் அவர்க்கு உலகத் துறையி யாது? எடுத்த தருக்கத்

நினை நெடுமீட்டி இவ்வணர் தூய்மையெய்தல் ஒரு தோல்வித்தானமென்பனை அவரையார்போலும்! யாம் 'மூக்குக்கண்ணாடியட்டுச்' செல்கின்றோம், 'உள்ளங்கி நிலையங்கியிட்டு', உலாவுகின்றோம், 'தொழ்தோன்மாட்டித் தலைமீயிர்ந்துச்' செல்கின்றோம், என அவதேரம்மைப் புறம்பழித்தால் இவர்களை இலக்கிய வாசத்திலும், 'வரேம்மை வென்றாராவரோ' இவ்வணர் சொற்பிரயோகஞ் செய்தால் கமக்கு இவ்வியுண்டாமென்று அகநகரிக்கும் வெறும் புல்லறிவினரைத் தெருட்டம் தல் எம்போல்வார்க்கு மிழையவதன்றும். இன்னோக்குக் கௌரவ அரசாகத்தார் அறிவுகொருத்துவர். இவர் இவ்வணமே எய்தத் தவத்தினை விடுத்து எம்மைப் புறம்பழித்தெழுதுவாராயின் இவ்வியாம் இவர்க்கு அரசாக்கத்தாரால் அறிவுதெருட்டுக் கட்டப்பாடுடையோமென்பனை அறியக்கடவர். இதுநிற்க.

இனி, இவரியவாரின் மீ கம்மோடு தருக்கித்துண்மைப்பொருளறிதல் வேண்டி ருராயின் எடுத்த பொருள் பிறழாது தருக்கப்பாராக. இவர் பத்திரிகை வாயிலாகத் தருக்கிக்கவேண்டினும், புலவர் சபைகூட்டித் தருக்கிக்கவேண்டினும் யாம் அவற்றிற் கொல்லாம் உத்தமாயி நிற்கின்றோம். சபை கூட்டித் தருக்கித்தலென்றவுடனே இவர் தமக்கு இச்சகம்பேசற் தம்மையொத்த சாமானியரைச் சேர்த்தவைத்துக்கொண்டு கதுமென எம்மை வாதிட அழைத்தலும். அதற்கிணங்கி வாராவீழிற் பகடிபண்ணுத லுஞ் செய்வர்; அங்கு அங்கு செய்தலவரியர்களை ஆகையால், தொல்காப்பியம், பத்துப் பாட்டு, கலித்தொகை முதலான தொல்லிலக்கண இலக்கிய தூதுரைகளில் வல்லாராய் யாழ்ப்பாணத்தும், தென்னாட்டும் விளங்கும் வித்துவசிகாமணிகளை ஒருக்கு கூட்டி அவர் முன்னிலையில் வாசிக்கித்துதலே முறையாமாதலின் அவர் அவ்வாறு செய்க வேன்று அதனை வற்புறுத்தவே இத்திட்டெழுதினமென்க. இன்னாரின் இலக் கண இலக்கிய வாசங்களைச் சீர்தூக்கியளந்துபார்த்து முடிவுரை கூறவல்லாராயிரபல் வித்துவசிகாமணிகளாவர். இதுநிற்க.

இனி, யாழ்ப்பாணத்தும் பிறாண்டுள்ள வித்துவசிகாமணிகள் பலர் நம் முடைய 'சாமசுத்தரக்காட்சியாக்கத்' நினை ஆய்ந்துபார்த்து நடுநிலைநிறம்பாது அதன் கட்டுசொல்லப்பட்ட வாசங்கள் சியாயமுடையனவேயாமென்று உறுதியுரைமொழிந் திட்டார்கள். அவர்களுறுதியுரைகள் சில இப்பத்திரிகையின் புறவிதழின்கட் பிரசுரிக்கப்பட்டன. இவையெல்லாக் கண்ணெவைத்தும் அறிவுதிருந்தது குறும்புசெய்வாரென் கடவரென்க.

ஊ பின்னை நாம் ஆங்கில நூல்களைத் தழுவி எழுதுதலைப்பற்றிப் பரிசாசுந் செய்கின்றார். ஆங்கில வித்துவான்களின் முனைவி அறிவும், பெருகிய அறிவுதவா ராய்ச்சியுக் கண்டறியும் பெறுபெறுதமற்றிவர் அவரையும் எம்மையுமிகழ்தல் முறை யேயாம். கொடிமுத்திரை உணர்வை ஒரு எட்டி எட்டிப்பார்த்துக் கிட்டாமையா லாதனை யிகழ்த்துசொல் என்பதனாலும், இவர் தமக்கு ஆங்கிலபாஷாப்பியாசக் கிட்டாமையால் ஆங்கில வித்துவாசகர், அறிவுகளின் அருமை பெருமை புணர்பெறுது இகழ்ச்சிக்கிடார். அவ்வாங்கில வித்துவசிகாமணிகளின் துட்பவறியால் நம் இந்திய நாட்டிற்கு எய்திய அரும்பெற்ற செனகரியங்கள் பலவற்றையும் இவர் அனுபவித்துக் கொண்டே அவர்களைப் புறக்கூறுவது பெரியதோர் அறியாமையும் கன்றிமறந்த குற்ற முறாம். யாம் "அன்னியநூலின் விதியவிரோதமேல், உன்னேல் பழுதென்றதது" என்னும் ஆன்றோர்வாக்குண்மை கடைப்பிடித்து அரிய பொருள் கூறும் தன்னறிவி னார்யாரினும் அவரைத் தழுவிட்டு உட்கொண்டாயேம். எப்பொருள் யார்யார்வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள், செய்யப்பொருள் காண்பதறிவு" என்பது திரு வருட் கட்டினாயாதலினென்க.

ஊ பின்னை எழுதிய அறிவு, தின்மேன் மறுப்பொன்றெழுதும்படி பலர் எம்மை வேண்டியும் அது செய்தற்கமீர்திலம். என்னை? அதன்கண்ணெடுத்து மறுக் கற்பாலதாம் தன்பொருள் ஒன்றுதானாக் காணப்படாமையானும், வாக்கியங்கள் பல செய்வனே முடிவுபெறாமல் சிற்றலல்லாமலும் வழ்ச்சொற்கள் பலப்பல காண்கிட த்தலானும், அவற்றையெடுத்துக் காட்டுதலன்ற பெரும்பயிற்மையானுமென்பது அல்லவா உம், எம்மாந்தரின்கொருவர் அறிவுதவத்தினைக் கண்டு சாமானியர் மயக் காமையப்பொருட்டு ஒரு மறுப்புச் சிந்தைஞ் செய்தலானும் யாதனைக்கட்புகுந்திலம்.

"புறக்கூறிப் பெய்ய்த்துயிர்வாழ்த்தலிற்சாதல், அறக்கூறுக்கத்தரும்" - திருக்குறள்.

பத்திராதிபம். நகலே.